

The White brotherhood

СЪДЪРЖАНИЕ

1. УЧЕНИЕТО НА ПЕТЪР ДЪНОВ ЗА ХРИСТОС 5

II. УЧЕНИЕТО НА ПЕТЪР ДЪНОВ ЗА ЛЮБОВТА 22

1. Общ преглед 22

2. Степени в проявлението на Любовта 37

а) Любовта като стремеж 38

б) Любовта като чувство 39

в) Любовта като сила 40

г) Любовта като принцип 41

III. УЧЕНИЕТО НА ПЕТЪР ДЪНОВ ЗА БЕЗСМЪРТИЕТО НА ДУШАТА.

ЕВОЛЮЦИЯ НА СЪЗНАНИЕТО 45

1. Умение за безсмъртието на душата , 45

2. Еволюция на съзнанието 50

а) степени на съзнанието 52

б) посветения 59

1) Обръщане към Кога 61

2) Покаяние 61

3) Спасение 62

4) Възраждане 63

5) Новоражданс > 64

6) Посвещение 65

7) Възкресение - 66

3. Новата Култура на VI раса 68

IV. РОЛЯТА НА СЛАВЯНСТВОТО В СЪВРЕМЕННАТА ЕПОХА СПОРЕД

СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ 79

V. ЕЛЕМЕНТИ ОТ ИЗТОЧНИТЕ РЕЛИГИОЗНО-ФИЛОСОФСКИ КОНЦЕПЦИИ

В УЧЕНИЕТО НА ПЕТЪР ДЪНОВ 93

1. Карма 94

2. Прераждане 100

314

VI. УЧЕНИЕТО НА ПЕТЪР ДЪНОВ ЗА ХРИСТИАНСКАТА ЦЪРКВА, ЗА
христия! (екип-: ТАЙНСТВА ПОВРЕДИ.

1.

2.

3.

а)

б)

АНГЕЛОЛОГИЯ И ДЕМОНОЛОГИЯ

УИ. МУЗИКАЛНОТО ТВОРЧЕСТВО НА ПЕТЪР ДЪНОВ

VIII. ПАНЕВРИТМИЯТА НА ПЕТЪР ДЪНОВ

структура

Принцип на съответствието (аналогията)

Физическа (пространствена) и лухонна обусловеност на

Астрологически (космически) въздействия и съотношения

Универсален характер на въздействието, оказвано от
ПОЗИЦИИ На участниците и партньорите при изпълнението
на Паневритмията и взаимодействия със зоните и йерархиите
на невидимия сняг 159

VI. Пълна концентрации при изпълнението на отделните
паневритмични упражнения 161

г) философско-свят; речево съдържание 163

2. Смысл на Паневритмията; енергийни взаимодействия 179
315

б) енергийни взаимодействия 189

3. Заключение 197

IX. ОТНОШЕНИЕТО НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА И
БЪЛГАРСКАТА НАУЧНО-БОГОСЛОВСКА И ФИЛОСОФСКА
МИСЪЛ КЪМ ПЕТЪР ДЪНОВ И НЕГОВОТО ДУХОВНО-КУЛТУРНО
НАСЛЕДСТВО 202

1, Кратка история на отношенията между Българската православна
църква (БПЦ) и духовно общество "Бяло братство" >> България 202

2, Защо духовно общество "Бяло братство" не е и не може да
бъде секта 214

3, Църковно-богословски и философски отзиви и анализи за
учението на Петър Дънов 217

X. МЯСТОТО НА ДУХОВНО-КУЛТУРНОТО НАСЛЕДСТВО
НА ПЕТЪР ДЪНОВ В БЪЛГАРСКАТА СОЦИАЛНА И
КУЛТУРНА СРЕДА 225

1. Факти и взаимодействия 225

2. Общественият отзвук 231

XI. ЯВЛЕНИЕТО НА ПЕТЪР ДЪНОВ В ПАНОРАМАТА НА ЕПОХАТА НА
ПРЕХОДЪТ НА ЗЕМНОТО ЧОВЕЧЕСТВО 244

1, Бележити личности за Учителя Петър Дънов 244

2. Духовният образ на Учителя Петър Дънов 249

XII. СЪВРЕМЕННО СЪСТОЯНИЕ НА БИЛОТО БРАТСТВО В БЪЛГАРИЯ
И ПО СВЕТА 267

1. Бялото братство у нас след кончината на Учителя Петър Дънов >>
до 10.11.1989 година 267

2. Съвременно състояние на Бялото Братство в България 269

3. Разпространение на Бялото Братство и планетарен мащаб 278

XIII. ЗАКЛЮЧЕНИЕ 287

1. Смыслът на живота 287

2. Мисията на великите духовни Учители на човечеството 288

3. Кой е Учителят Петър Дънов? 293

4. Оценката на Времето

5.

ВЪВЕДЕНИЕ

СЛОВОТО НА ИСТИНАТА

•
"Тул. което задоволява душата, еЛк
Туй, което задоволява духа, е Мъдро<
Туй, което осмисля всичко, е Истинс

(Учителят Петър

ОгоЙНООТТа на една философска система се определя де
степен от нейната приложимост в практиката. В тона от
Словото на Учителя Петър Дънов (1>синса Ду по) има малко
ни аналози. Именно неговата преобладаващо практическа
ност му отречела извънредно високо място не само в бъдг
по и в световната духов по-културна съкровищница. И тов:
не е за сметка на теоретическата му основа, в която ИО31
провереното се преплита с новото и оригиналното в пали
ярка и красива неповторимост. Неповторимост, съответен
ранга на велик духовен Учител с нлаиетариа мисия.

Никой не с п състояние да посочи точния брой беседи,
сказки, изнесени от Учителя П. Дънов в ПродБЛЖСНИе На
век (от края на деветнадесетото почти до средата на двадес
летие). За щастие огромният процент от тях са стенографи
наброяват между 7 и 8 000. Наличните текстове вече са т
някои от тях - неколkokратно. Част от беседите са записани |
тронни носители. От първите години на тяхната поява и д
са превеждани на десетки езици навред по света. I 1ансврн

4_ Учението 2ана Вялото братство

музикалното творчество на Учителя на Бялото братство в България -
и като солови, камерни и хорови изпълнения, и като оркестрация -
са достъпни И за българската, и за чуждестранната аудитория. Словото
на Истината, предадено от един титаничен Дух на българския народ,
шества по всички паралели и меридиани, протяга ръка към хората,
жадуващи да извървят до край Пътя към Божественото.

Сред целия необятен океан от идеи в безсмъртното Слово на Учителя
П. Дънов се открояват четири главни направления: за Кога,
света, живота и човека. Мъдрост, извираща от вечния Източник на
съществуващото, осветлява всички най-важни проблеми на битието
и съзнанието, на видимото и невидимото, па органичната и неорганична
природа, на тленното и непреходното в тъй пъстрия калейдоскоп
на творението. Както всеки истински пратеник на Божественото,
Учителят П. Дънов не поставя печата на собственост
върху учението, което преподава. Напротив, при всеки възможен
случай тон подчертава, че това е автентичното християнство, изчистено
от несъвършенството на човешките интерпретации (натрупани
в значително количество през столетията и в някои отношения
задушаващи светлината на Първоизточника), актуализирано и
заредено с мощния импулс на обновлението. Понеже епохата, в която

живее и работи Учителят на Бялото братство у нас, е началото на период на грандиозна промяна. Отезотсричпа гледна точка това е преход от 5-та към 6-та подраса на У-та коренна (окултна) раса. А именно 6-та подраса стази, която е призвана да посади и култивира главите характеристики на бъдещата VI коренна раса. Културата на 6-та подраса, на чието изграждане Учителят П. Дънов посвещава целия си живот и дело, е култура на Любовта. Неслучайно изписваме понятието с главна буква, тъй като не става дума за обичайното човешко разбиране за любов, а за един максимално извисен космически Принцип, който следва да бъде проектиран на всички равнища в структурата и морала на земната цивилизация. Тази колосална по мащабите си задача вече се осъществява е усилията на милиони хора и невидими разумни същества, които от зората на Времето подпомагат хода на планетарната еволюция.

Въведение

5

Учителят Петър Дънов съдейства на всяка пробудена душа да вникне в изконния смисъл на Христовите думи: "... Ще познаете истината и истината ще ви направи свободни" (Йоан 8:32). Дълбокото съдържание на неговото Слово доказва, че за земния човек единствената истина е тази, която е усвоена от съзнанието и е приложена на практика. Това е живата Истина, родена от вездесъщия Божий Ум, предадена на разумните същества и трансформирана в неделима част от тяхното мислене и поведение. Затова Учителят И. Дънов на всяка крачка съветва и настоява да изпитване резултатите от Словото, одслотворено в ежедневието - и първо в малките неща. Тоест - сами да посадим дървото на вечната Истина, сами да го отгледаме и сами да опитаем от плодовете му. Едва след то на имаме право да предложим и на другите.

Малцина са способни да проникнат в мистерията на присъствието на един Миров (Световен) Учител. Твърде дълъг път трябва да си извървял по духовната пътека, будни и активни трябва да бъдат вътрешните ти сетива, за да разпознаеш В лицето на един обикновен наглед човек верния Посланик на Небето. Съдбата на онези шепа Избраници тук, във владенията на безпросветната, ненаситна и самовлюбена материалност, е съдба на самотници. Затова и Учителят П. Дънов назова най-мистичната си песен "Странник съм в този свят". Избрал доброволно ориста си, за да отдаде най-доброто от себе си на лутащия со земен човек, той бе приел като неизбежност и жребия на самотата. Кон знае - може би точно в това е и най-свидната жертва, която всеки Мъдрец, Син на Светлината, поднася пред свещения олтар на Небесния Отец. Не можем да вървим по този Път, ако не сме узрели за готовността да пожертваме всичко. За да получим Всичко.

I. БЯЛОТО БРАТСТВО - СЪЩНОСТ, СТРУКТУРА, ИЗЯВИ В ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

1. Същност на Билото братство (Бб), съдържание на
понятието; структура на Бб

Духовита еволюция на Вселената като цяло се контролира и
направлява от институция, условно назовавана в Божественото учение
като "Велико Всемирно Братство" или "Всемирна Комическа
ложа". 'Гази върховна вселенска разумна структура има за свой Глава
Христос - като Космически Принцип, или по-точно - Христовия
Дух. Великото Всемирно Братство притежава два основни клона
на проявление - Бялото Братство (Бялата ложа) и Черното Братство
(Черната ложа). Пързният клон е център на дясното посвещение и
работи в Космоса с методите на доброто. Гази ложа има своите
структури, учители и адепти, чрез които се изявява в глобален и
локален мащаб. Вторият клон - Черната ложа, е център на лявото
посвещение и си служи с методите на злото. В християнската свещена
Книга— Библията, тя е наречена "князът на този свят". И
Черното братство от гвоя страна си служи с организация от обособени
а лепти, посредством които провежда планове си.

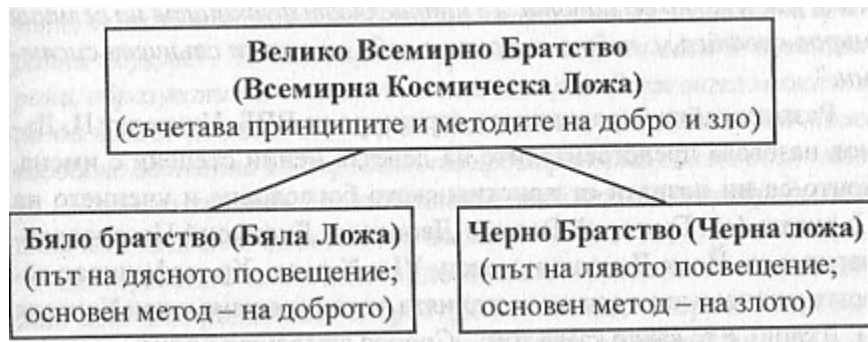
И трите космически институции - Великото Всемирно Братство,
Бялата ложа и Черната ложа, разполагат със свои проекции на различни
равнища в Битието: Традиционното им разположение е
следното: в центъра на всяка галактика се намира седалището на
Всемирната Космическа ложа, а в рамките на всяка звездна систе-
Бялото братство - същност. 7

ма действат диференцирани поделения и на Бялото, и на Черното
Братство.

Всяка една от трите ложы притежава организация от разумни
същества и проявява дейността си в определени параметри.
Космическата ложа направлява всичко, което става по слънцата и
планетите - както в отделните галактики и сродни звездни образувания,
така и в Единната Космическа реалност като цяло. Тя е тази,
която изготвя и съхранява планове за еволюцията и дава новите
духовно-културни потенциали на общностите от съзнателни форми
На живот на безбройните космически цивилизации, Ти е център
на жизнените проявления на Цялото и създава съответните планове
за зараждане и развитие на ерите; епохите, расите и културите на
всяка разумна общност.

Двете останали ложы - Бялата и Черната, се намират под непосредственото
ръководство на Космическата ложа. Това са в същност
двата знака (-'-) и (-), посредством които се провеждат действията
за реализиране на Божествения план за еволюцията във всички царства
на Живата Природа. В съответствие е езотсричното познание
и Бялото, и Черното Братство функционират и се изявяват съгласно
известни закони и правила, които са еднакво меродавни и за двете

ЛОЖИ.

В Словото на Учителя Петър Дънов Великото Всемирно Братство (ВВ11) е характеризирano като "велик всемирнен организъм от свършени, високо напреднали същества. " "Когато ние говорим за

8 Учението на Вяното братство

ВВБ, подразбираме онази йерархия от разумни същества, които са завършили своята еволюция милиони и милиарди години преди хората и сега направляват целия Космос. Те го направляват, защото сами са взели участие в неговото създаване, под прямо/но ръководство на великия Божий Дух. ...Всички вкупом представят великия Космичен Чосек. ...В своята велика самоотверженост тия любящи служители на Бога сами слизат на земята в човешка форма, за да помагат на хората. Те постоянно изпращат свои посланици на земята в една или друга форма. Всички гении на човечеството, всички велики хора, светии, адепти, всички учени, писатели, държавници, които спомагат за развитието на човечеството в едно или друго направление, са все служители на ВВБ. ... Христос... се нарича Главни на ВВБ. "

Учителят П. Дънов нарича членовете на ВВБ "свършени същества" и продължава разкриването на същността им по следния начин: "(7е) са песратепо по-напреднали и от най-гениалните човеци на земята, защото са излезли много по-рано от хората от Първото Начало. Всички те самиачн по известен път на развитие под ръководството на Божия Дух и са достигнали до тази степен на развой, на която сега се намират. " "Дейността на тези същества е така хармонично разпределена, че всяко от тях знае кога, как и какво да работи. Те направляват функциите на великия миров организъм, които включва в себе си всички слънчеви системи." Разглеждайки йерархичната структура на ВВ1>, Учителят 1!. Дънов назовава представителите на деветте нейни степени с имена, които са ни познати от християнското богословие и учението на Църквата (св. Григорий Велики Двослов, Дионисий Псевдоареопagit и св. Йоан Дамаскин между VI и X в. сл. Хр. дефинират деветте ангелски чина с наименованията, които срещаме и при Учителя П. Дънов). Ето какво казва той: "Според степента на знание и развитие и според службата, която изпълняват, тези същества са наредени в една йерархична стълба, в едно органично чиноначалие,

чиито степени са познати под имената: серафими - братя па Бялото братство - същност 9
любовта; херувими - братя на хармонията; престоли - братя па волята; господства - братя на интелигентността и радостта; сипи - братя на движението и растежето; власти - братя па външните форми и изкуствата; началства - братя на времето, състоянието и такта; архангели - братя на огъня и топлината; ангели (в тесния смисъл на понятието; бел. К. 3.) - носители на живота и растителността. Последния, десети чин ще заемат напредналите човешки души."

В Словото на Учителя П. Дънов членовете на ВВБ са назовани "ангели" - термин, възприет от християнската Църква за обозначаване обитателите на невидимия, духовен свят (именно по тази причина православните богослови и църковници ги наричат още и "ангелски" свят). Интересен е портретът на тези свърххатумпи същества, нарисован от Учителя 11 Дънов: "Небето е организирано от висши същества, от велики души (велика душа = "Махатма" на санскрит; бел. К. 3.), и затова то е велико в своите действия. Ангелите, които населяват небето, са велики души, които постоянно изпращат светлината си по целия свят. Енергията па тяхната мощна мисъл се разпределя из целия Космос и движи като една колективна сила всичко в света." Иай-важните личностни характеристики па ангелите Учителят П. Дънов Представя по следния начин: "Не мислете, че ангелите са някакви невещеешвени същества, някакви призрачни "духове". Те са същества, чиито тела са високо организирани, образувани от чиста, лъчиста материя. Един ангел може така да владее тялото си, че да става видим и невидим. Той може свободно да пътува в безпределното пространство 'Със същност, много по-голяма от тази па светлината, той може да преброди цели слънчеви системи, цели звездни вселени."

Езотричното познание свидетелства, че жителите на невидимия свят се придвижват в пространството със скоростта на мисълта.

Мнозина смятат, че тази скорост е неограничена, т. е. че клони към плюс безкрайност. Но Учителят П. Дънов е дал в Словото си конкретна числова стойност за скоростта на мисълта - $4,3 \cdot 10^4$ (430 000 000 000 000) км/с.

Учещето на Бялото братство

В допълнение У' телят предлага и една по-обща класификация на ангелите от гледна точка на степента им на обвързаност с материалния свят: "Ангелите също се намират на разни степени на развитие, но те се делят изобщо на две велики царства. Тези от по-високото царство рядко слизат па земята, а принадлежащите към по-долиото царство слизат по-често, да помагат за духовното повдигане па хората. Тези велики братя па човечеството са произлезли все от почетната раса (в широкия смисъл на понятието!; курсивът мой - К. 3.; Учителят П. Дънов очевидно има пред вид

хумаионидитс, човскоподобитс същества, населяващи цялата физическа Вселена; бел. К. 3.), но са минали ПО свой път на развитие милиарди години преди земния човек, при условия много по-благоприятни. които са използвали разумно- "

ВВБ наблюдава, контролира и ръководи - пряко или косвено, чрез свои представители - всички колективни общности на Разума навред из целия Космос. Нашата планета, Земята, не прави изключение. Тя заема свое собствено, неповторимо място в Божия Промисъл за света, чиято непосредствена конкретизация представлява грандиозният еволюционен план на ВВБ. Проекцията на ВВБ, направляваща развитието на земното човечество, според Учителя, е невидима, духовна институция: "Опия членове от ВВБ, които ръководят развитието на човечеството и го водят към свениш бъдници. не образуват някакво видимо за хората общество или организация. Те съставят един жив колективитет. една разумна общност, съществуваща извън покварените условия, всред които хората живеят И затова е смешно да се говори, че седалището на това братство е тук ши там, всред тоя или оня народ. "

В своето учение П. Дъпов разглежда обстойно същността и структурата па двете всемирни общности - подразделения па ВВБ (Всемирната Космическа ложа): Бялото братство (Бялата ложа) и Черното Братство (Черната ложа).

Конкретно за Бялото братство (ББ) тон изтъква следното: "Организирането па света се дължи па ББ. Всички религии са методи па БИ. Пратениците па ББ са създали религиите. В архивите па Бялото братство - същност... II

ББсе пазят всички тайни. Няма нищо пропуснато. Всички светии са негови членове и действат от негово име. ББ е онова велико общество на Божествения свят, което е в прямо общение с Бога и с Христа."

Особено внимание заслужава онази част от Словото на българския духовен Учител, в която тон осветлява въпроса за структурата нл ББ: "Всички тия велики Братя, които работят в духовните сфери на земята, са от сеаелишрархии, от седем категории. Едни от тях принадлежат па Любовта и се наричаш "Братя па Любовта ". Други принадлежат па Мъдростта и се наричат "Братя на Мъдростта". Те поддържат науките и изкуствата и носят знание на човечеството. Трети от тях се наричаш "Братя на Истината ". Те внасяш свобода в човешките умове и сърна. Те внасят онази свобода, която прави човешкия дух, човешката душа, човешкия ум и сърце свободни - свободни в пълния смисъл па думата. Други се наричаш "Братя на Справедливостта" - те носят правда на човечеството и се разпореждат с онези невидими блага, от които съвременните хора имат нужда. Пети се наричат "Братя на Добродетелта", шести-"Братя на Красотата", и нап-после идваш опия, които носят името "Иеховисти ". Това, обаче, не са

същинските имена на тези Братя. Аз не мога да ги произнеса, защото те са свещени."

Комплексна структура на планетата Земи (отвътре навън):

- ядро - магмено състояние на материята, при много висока температура;
- литосфера(от гр. литос - камък)-земната кора, минералната обвивка на Земята;
- хидросфера - световният океан (съвкупността от океаните, Моретата, реките и езерата на Земята), водната обвивка на планетата;
- ашосфера - въздушната (газова) обвивка на Земята; размер - около 100 км над повърхността на планетата; граничи с открития Космос.

12 Учението на Бялото братство

Освен това:

- биосфера - флора + фауна (съвкупността от живите организми на Земята: растения, животни, хора);
- ц004a(1&pa - сфера на разума; създаденото от разумната, творческа дейност на човека.

Структурата на ББ, представена от Учителя П. Дъно» по-горс, Притежава ТОЧЕН пазалел с концепцията на теософията за аемшха Йерархия или Свеюиацшше - общността от велики духовни Учители на човечеството, които направляват еволюцията на планетата Земя и на хората на глобално и индивидуално равнище. Членовете НЙ Йерархията, духовните Учители - носители на 5, 6 и 7 велики посвети (посвещения), са разпределени по кдсдЦсдица^ийшО-Лъца: три основни и четири спомагателни:

1 Лъч – Воля, Мощ	2 Лъч – Мъдрост, Любов (Лъчът на Христос и на Учителя Петър Дънов)
3 Лъч – творческа, разумна дейност	
4 Лъч – красота, изкуство, хармония (вкл. хармония чрез сблъсък)	6 Лъч – преданост, идеализъм, религия (Лъчът на Учителя Иисус)
5 Лъч – рационално познание, наука	7 Лъч – култ (ритуалност), обреди, магия

В езотеричната литература от най-древни времена до днес не се споменава почти нищо за антипода, отрицателния полюс и противостояща На ББ структура ОТ интелигентни същества - а именно

Черната ложа. Нейният произход остава забулен в дълбока тайна и крие корените си в онова незапомнено старо събитие, което назоваваме "ослШ11еско.грс.\одадс1щс" или онзи момент в историята на Пялото братство същност. 13

11роявеното Битие, когато възниква здою. В християнското богословие се приема тезата, че злото няма собствен генезис, собствено съществуване, а то представлява единствено отсъствие на добро. Окултното познание, както и езотеричното християнство, свързва произход?!_на злото с проявата на свободната воля на някои от първите сътворени същества. Първият грях на човешките прародители Адам и Ева в райската градина се явява също насочване на тяхната свободна воля и избор срещу Божията заповед да не ядат от дървото за познаване на добро и зло. По разположено хронологически във времето, човешкото грехопадение е свързано с настоящия цикъл от планетарната еволюция на Земята (трансформацията или съответно инкарнацията ѝ имаме като планетата Земя, която познаваме), докато Космическото грехопадение отстои несравнимо по-далеч в миналото.

Тук се налага да направим пояснение за планетарните трансформации (инкарнации, въплъщения) на Земята (вж, фиг. 1):

Досега цялата еволюция като планета (планетарен Логос) Земята е преминала през инкарнации (въплъщения), които в езотеричното познание са известни като Сатурн, Слънце и Луна. В настоящия Учението на Бялото братство

14

голящия космически момент - като Земя - тя преминава през два основни периода: първоначално на Марс и Меркурий. Предстоят и инкарнации като Юпитер, Венера и Вулкан, които са отдалечени в бъдещето на милиони и милиарди години.

Началото на персонализацията на злото във вселенски мащаб

свързваме с негови-с изначални носители, отстъпили от насоката НО еволюционно развитие по метода на доброто и поели по своя собствена пътека - метода на злото, лявото посвещение: Сатана, Луцифър, Веелзевул, Денница (в екзотсричното и езотеричното християнство, както и в юдаизма), Аримап (в маздензма - персийската религиозна система, както и в по-късния зороастъризъм), Мара (в будизма), Шонтаи (о исляма) и пр. Всички ТОЗИ индивидуалности биват разглеждани в отделните религиозно-философски концепции и духовно-мистични школи като предводители на Тъмните сили, т. е. на обособените общности от духове на злото ("падналите ангели" в християнското учение).

Родоначалникът на антропософията д-р Рудолф Щайнер (1861-1925) говори за четири основни персонажа от лявото посвещение, взели и вземащи дейно участие в духовната еволюция на човечеството през настоящата окултна епоха: Луцифър, Аримаи, Азур (или Лсур - по аналогия с асуртс, духовете на злото в парСНЗМа) и Сорат. Първите трима са генетично обвързани с развитието на Слънчевата система И, в частност; на Земята. Л четвъртият, Сорат, според Р. Щайнер, е пришълец от друга космическа сфера и това то прави още ПО-опасен за нас. В антропософията съществува и тезата за наличието на нш1ралз1ша^бшю-ст{ш1и^^ в които се извършват посвещения на злото в нашата нова и най-нова история. Първите три от тях са явления от средата на XIX век: 1) редица таГп-и общества от англоезичния Запад (имат се пред вид преди всичко някои окултни школи от Великобритания и САЩ); 2) йезуитството (йезуитският орден В рамките на Римокатолическата църква); 3) болшеvizмът (сам по себе си феномен на XX век, той води началото си от марксизма, възникнал именно в средата на XIX век). И На четвърто място- едно явление от мибялото братство същност... 15

Валия XX век: 4) национализмът (който е разкрил най-грозните си и уродливи черти в лицето на националсоциализма).

Ето какво казва и Учителят П. Дънов за Черната ложа: "Но ако хората днес не вървят в правия път, причината е, че в противовес на Ветжош-Бядо-бршшиша работи друга една можа от интелигентни същества, които не са разбрали дълбокия смисъл на живота и имат диаметрално противоположни разбирания за него. Те въобразават т.нар. Черниолратстаа (ЧБ)- ЧБ е една йерархия от същества, които заемат различни степени, в зависимост от тяхната интелигентност. За да дам една ясна представа за тяхната функция, ще кажа, че докато ББ работи в клоните и цветовете на живота и по методите на клоните и цветовете, ЧБ работи в корените на живота. Докато ББ работи в главата и гърдите на Космическия човек, ЧБ работи в стомаха, черния дроб и червата. ББ, следователно, е свързано с положителните СШЦ с доброто, а ЧБ - с отрицателните сияй, със злото, в най-широк смисъл на

думата. И едните, и другите сили, обаче, са нужни 'хкегл (курсивът мой; К. 3.) за проявата на живота. Службата им е строго разпределена."

Наречието "засега" в горния текст обуславя действието на доброто и злото като първични принципи в света на относителността.

Ог една определена област на духовната Вселена, обаче, тези два привидно антагонистични принципа се доближават постепенно но същността си един към друг, за да се слейт напълно, непротиворечиво и безконфликтно в съвършената хармония на Божието битие.

И в заключение нека проследим обобщителните сведения, които предлага Учителят на ББ у нас, относно Всемирната ложа - майчинската космическа Свръхструктура, породила от недрага си ББ и ЧБ:

"Освен тези две школи има и една трета школа - школата па Великите Учители които са от по-висока йерархия и направляват дейността па първите две. Те си служат с методите и па едните, и на другите за своите велики цели, но не спадат пито към едната, нито към другата школа. Те са опил Велики Учители па Всемирното Братство (Всемирната Космическа лока, която спо- 16 Учението на Бялото братство менахмс в началото на тази тема; К. 3.), които направляват целия Космос и които елгд завършване на всяка еволюция създават нови еволюционни вълни, следващи друг план и друг ритъм. Па) ръководството на техния мо/иен дух са слезли някога от високите върхове на Битието ония възвишени духове, които са създали слънчевите системи - в т. ч, и нашата. Те са създали и устроили първичната "космична" земя. някогашния "раи". На тази "космична земя" и досега живеят ония съвършени ирачовеци, които'са завършили своето развитие. Те са великите Предци на човечеството."

2. Изяви па Бялото братство в историята на съвременното човечество

Под "съвременниУ в случая разбираме човечеството в последната фаза от неговото глобално еволюционно развитие - периода от последните приблизително 10 хиляди години.

ББ е имало многократни проявления (и индивидуални, и колективни) по сегашните български земи. Измежду тях се открояват три:

- 1) Орфей и орфмческятп школа (между 2-то и I -то хилядолетие пр. Хр.; все още точната дати ровка не е установена със сигурност);
- 2) богомилското движение (възникнало в началото на X в.);
- 3) Учителят Пегър Дъно» (Беинса Дуно), неговото духовно-културно наследство и създадената от него школа на ББ в България. Тази хронологическа приемственост с център българските земи определено не е случайна и представлява важен елемент от Божия план за човечеството. (Към тази проблематика ще се връщаме отново при разглеждането и на други теми от този лекционен курс.)

Тук с мястото да направим едно важно пояснение.

По-горе изяснихме същността и структурата на ББ като духовна

институция от всемирна, космическа мащаб. Както бе подчертано, нейни членове са същества от много високи степени на духовната еволюция. Тъй като по-голямата част ОТ тях са освободени от необходимостта

да се въплъщават в материални тела (те правят това единствено доброволно и в особено важни случаи, свързани с пов-Бялото братство - същност 17

ратни точки от развитието на дадена разумна общност), за Целите на великия План на еволюцията ББ използва пробудени души, вървящи по пътеката на изпитанията или на окултното ученичество

(сиреч все още клръмично обременени същества). (В своята дейност в тази насока ББ използва главно два.мсюла - въплъщаванс и вселяваас) От тази гледна точка следва да правим качествена разлика между ББ като космическа институция, от една страна, и неговите планстарпи проекции - школи, изградени в материалния свят, от друга страна. В първия случай ББ е една свършена общност от велики духовни Учители, а във втория случай земната проекция на ББ се явява повече или по-малко разнородна симбиоза от по-ниско еволюирали индивидуалности, на различни стъпала ю безкрайната стълба на духовното развитие и усъвършенстване

Така че когато говорим за духовното общество "Пяпо братство" в_Българня, например, имаме пред вид общност от втория вид. Тя е без съмнение идеен наследник и представител на духовната институция ББ. Но същевременно е носител и на всички несъвършенства, характеризиращи колективния облик на земните хора, намиращи се все още в материалния стадий от еволюцията на духа. (Аналогия с християнството - земната Църква с по-ниската но качество форма на единната Христова Църква, чисто свършено измерение с небесната Църква, съставена - според християнското богословие - от ангелите; светиите и праведниците. Втората, небесната, с образец за първата. Пърната върви по пътя па вторача.)

В Словото на Учителя П. Дънов откриваме сведе] ия за хрилай-важшишвина ББзлсторията на ц,црсмсшютдлове1иитцзЛой ги нарича три клона на НБ: "/•/ трите клона са живели дълго време в Египет. И трите клона са били в Индия, само че са излезли оттам в разни времена."

а) I клон ма Бялото братство - Египетски

Учителят на ББ в България казва: "Първшллоц можем да наречем египетски. Той отива от Египет в Персия, Гър\иш и прочие."

Според Учителя II. Дънов първият клон на ББ е построил в БГИПОТ %96 РБ "Ст.ЧилингироВ'

ШУМЕН

_ Учението па Вялото братство

се възстанови съобщението между видимия и невидим свят. Така е работило, работи и ще работи ВВБ в света. И то ще работи дотогава, докато единната Любов, единната Мъдрост и едип-

нати Истина обхванат цялото Битие (курсивът мой - К. З.).
Тогава всяко дихание ще хвали Бога в свещен мир и хармония. "
Конкретизирайки дейността на Ъ1> и на неговите три клона върху
фона на така очертаните плаиетарни процеси па трансформация,
Учителят П. Дънов извежда на предна линия и извънредно важната
роля, която е призвана да изиграе България в изпълнението на
Божия план за свега. Ето какво казва той по този въпрос: "Учениците
на Всемирното Бяло братство в днешната епоха представ-
ПЯват сбор от трите клона. Сега (т.рната ПОЛОРИИЛ и целим ХХ
век; бел. К. З.) в България работят и трите клона. Тези три клона
- Египетски, Палестински и Богомилски в тесния смисъл на думата
- идат от едно по-високо място. Тези, които ръководят трите
клона, са Посветени (курсивът мой - К. З.)- Наи-рано е излязъл
първият. Египетският клон, после Палестинският и паи-после Българският
или Богомилският клон. Тези три клона могат да се нарекат
клонове на Всемирното Бяло братство. В Гърция те се наричат
орфеисти. ч Палестина - еаш, в Египет - херис/пиаик. в
Персия - мазйелепт Маздеистите са разклонение на първия, Египетския
клон. ...В Индия трите клона са оставили повече философска
наука, а в Египет - повече научен материал. Съвременната
култура почти притча на египетската. Ив двете култури имаме
подобни прояви: вдигане на тежести, строеж на пирамиди, па
Аифелова кула, па параходи, пробиване на тунели и пр. "
Следователно шма нищо ново под слънцето! Всичко се повтаря
и развитието няма край. Но все пак, доколкото приемаме, че еволюцията
протича к символичната форма на спирала, всеки етап от
вездесъщото развитие, имаш съответен аналог в миналото, се намира
на един по-висок ръкав от всемирната спирала. Т. е. той е по-
близо до онази велика, безкрайна и непостижима Цел па всичко
съществуващо, заради която си заслужава да пребродим цялата
Вечност в стремление към Абсолютното - Бога!

II. БЪЛГАРСКИЯТ ДУХОВЕН УЧИТЕЛ

ПЕТЪР ДЪНОВ - ЖИЗНЕН ПЪТ

1. Детство и юношество

Петър Константинов Дънов е роден на 12 юли 1864 г. в село Хадърча (понастоящем Николаевка), Варненско. Според стария стил на православния църковен календар се паднало точно Пистровдсп. Затова и кръстили новороденото момче с името Петър. Ватата на П. Дънов е бележитият деец на българското Възраждане, православният свещеник Константин Дъновски (20.08.1830-13.11.1918)-духовник и просветител от най-висок ранг, чиито заслуги към род и Отечество му отреждат достойно място в пангеона на славата. Личността на К. Дъновски е свързана с един от най-буреносните и светли периоди в пашата история. Роден е в с.Устово, Родопите. Още в ранната му младост се зародил копнежът да посвети живота си на Бога. Заминал за Атон, Света Горя, с намерението да стане монах. Пътят му минавал през Солун, Там, в старинната църква"Св. Димитър"ТОЙ решил да отпрати молитва към Всевишния, за да му вдъхне смелост и упование по избрания път. Ала Онзи, Който по-добре от всеки друг познава стремленията на сърцата пи, бил решил нещо друго. В храма младият Константин срещнал един престарял монах, изпратен при него отсамогo Провидение. Разговорът между двамата не бил обикновен. Тон продължил часове и разтърсил из основи съзнанието на младежа. Контактът с Божия служител, макар и еднократен, изменил радикално житейската пътека на К. Дъновски. 'Гой се завърнал в Родината, защото разбрал,

26 Учението на Билото братство

че на Нога може да се служи на всяко поприще и че неговата земи, народът му сега повече от всякога има нужда от него. Оженил се за дъщерята на чорбаджията от с. Хадърча Атанас Георгиев - Добра, и станал свещеник (ръкополагането му в този духовен сан е извършено през 1857 г. от Варненския митрополит Порфирий). Майката на П. Дънов - Доб>а Атанасова Георгиева, е останала в спомените на съвременниците си като тиха и вглъбена п себе си жена. Тази своя душевна настройка тя предала и на сина си Петър. Известно е, че от брака си със свещеник К. Дъновски е имала още две деца - дъщеря на име Марля (най-голямата От тримата) и още един син, Иван. К. Дъновски служи като свещеник в продължение на осем години във варненския храм "Си. Богородица" (1860-1868). На 17.01.1865 г. той освещава първата българска църква във Варна "Си. Архангел Михаил". През целия си активен живот на свещенослужител никога не забравя и потребностите на обществото. 'Гой е този, който мобилизира по-заможните българи в черноморската ни столица за основаване на църковно-училищна община, чийто първи Председател От 1860 до 1868 г. е именно ТОЙ. През 1873 г. свещ. К. Дъновски е избран за председател на епархиалния смесен съвет във Варна. По Време на Руско-турската освободителна война излежава

седем месеца Р затвора по обвинение, че е руски агент. Завръща се към църковно служел не през 1878 г. и до 1898 г. е свещеник в Храма "Св. Архангел Михаил". 'Гой е бил може би първият, съзрял действително в дълбочина мисията на своя син Петър. Известно е, че отношенията помежду им са били ле просто като между баща и син, а приятелски, е подчертана топлота, разбиране и съпричастие. Петър ДЪИОВ получава начално образование в Пови пазар, където баща му известно време е на работа, а след това и във Варна. Зрелостното му свидетелство за завършено средно образование носи датата 24.07.1887 г. и е издадено от Американското научло-богословско училище в Свищов. Там юношата 11етърuchi в Богословския отдел и го завършва с отличен успех по музика и богословски дисциплини и с добър успех по останалите предмети. Впоследствие е изпратен за една юдипа като учител в с.Хотанца, Русенско.

Българският духовен Учител Петър Дънов... 27

Още от ранна детска възраст П. Дънов проявява искрени привързаност към музиката, която остава завинаги любимото му изкуство. Като ученик започва да свири ла цигулка и не се разделя е нея до края на живота си. Това е и инструментът, чрез който е предал на своите ученици и последователи множество песни и мелодии е дълбоко духовно съдържание и необичайна звукова картина. Самият той ги е създал не самоцелно, а като част от заниманията в основаната от него Школа.

2. Студентски години н САЩ

Едва навършил 24 ГОДИНИ, Петър Дънов с изправен на кръстопът в своя'живот. Към дипломата си от Американското научио-богословско училище в Свищов той притежава и свидетелство на Пра." воимащ протестантски проповедник, ви могъл да остане в Българин и да започне служелие па евангелски духовен пастир. Ала нещо отвътре му подсказва, че трябва да извърви още дълъг път, усвоявайки познанието на своят епоха, за да го съедини е онзи небесен Пламък, който вече се разгаря в душата му и обещава богати плодове в бъдещето. И през ав1-уст 1888 г. Петър заминава за САЩ. Тук той завършва последователно четиригодишен ку|>с в 'Геологическата семинария на университета Дрю, Медисъл, и двугодишен курс в Богословския факултет към Бостънския университет (диплом за висше богословско образование от 04.06.1894 п). През учебната 1893-94 г. завършва и Кратък курс по обща медицина а Медицинския факултет към Бостънския университет (удостоверение от 03.02.1894]-.). Престоят на П. Дънов в САЩ приключва през 1895 Г. - общо седем ГОДИНИ; Какво му носят те извън документите за завършено образование, извън защитената от него теза (дипломна работа) в Бостънския университет, посветена на миграцията и покръстването на германските племена в християнството?

Втората половина на XIX век се характеризира с мощна приливна В1>лна в извечния човешки стремеж да проникне в истината

за света и за себе си. Като гъби след дъжд никнат едно след друго
2К Учението на Бялото братство
нови идейни течения, философски и религиозни концепции, духовно-мистични школи и движения. Естествено - Новият свят е в центъра на събитията, В САЩ току-що е завършила Гражданската война. Американската цивилизация набира огромно ускорение във всички области на обществения живот. Към страната се отправят потоци емигранти - свежа кръв, свеж интелектуален заряд, подкрепяни от неустойчивото стремление да докажат себе си и да построят нещо действително ново. И те успяват. За броени десетилетия превръщат Съединените щати в люлка на прогреса, в държава - мечта, прицелна точка за възжеланията на съвременниците, образец за тържеството на разума и целесъобразността над хаоса.

През тези седем години на американска земя I I . Дънов се докосва до всичко това. Запознава се на място с новите учения, които разтърсват основите на познанието и започват да изграждат мирогледа на епохата: спиритизъм, теософия, интуитивизъм, феноменология, различни форми на идеализма. Положено с грандиозното начало на изграждане на нова научно-философска картина на света - процес, който продължава и до днес и на чисто могощо разгръщане самите ние сме свидетели. А някои от нас - и участници. И тук е моментът да подчертаем, че без приноса на Петър Дънов в това всемирно извисяване, в което човекът направи колосална крачка напред в познанието за Космоса и в самопознанието, без духовно-културното наследство на този велик и все още недооценен българин днес не бихме могли да бъдем така наясно с това, което ни предстои, и с онова, което следва да извършим, за да постигнем желаното.

Ала той самият, за да поеме като награда нетленния венец на своя живот, има да извърви още дълъг път. И навън - към неизбежния досег с реалността, в който се роят изпитанията на земното битие и в чисто лонно се раждат съдбоносните Сътресения на духа, чрез които и в които се развива и усъвършенства. И навътре - в самия себе си. където е длъжен да открие истината за целта на своето присъствие на тази планета.

Годината е 1895-а. Петър Дънов поема обратния път към България. Българският духовен Учител Петър Дънов. 29

3. Отново на родна земя. Търсене и откриване на Пъти

Стъпил отново на родна земя, П. Дънов веднага открива колко голяма и всеобхватна с разликата между реалността, в която е бил вписан до вчера, и тази, която го посреща - близка и позната, но същевременно толкова далечна и чужда. Възрожденските идеали на Отееството му отдавна вече са потъпкани в прахта на прясно избуяли, хищни пориви за власт, бързо забогатяване, ползване на облагите от общественото положение, кариеризъм, фарисейщина. Плевелите на новото време. Неизбежни, грозни, отблъскващи. С авторитетна диплома от американско висше учебно заведение в

джоба си. Негър Дънов се оглежда във всички посоки за своето място върху сцената па развихрящата се социална драма. Цялото му образование дотук - и в Свищов, и в САЩ - е било финансирано от Методистката протестантска църква. Нормално с да се очаква, че той ще и отдаде това, което тя смята, че той й ДЪЛЖИ. 1 [редлагат му да заеме катедрата на пастор КЪМ Методистката църква в Ямбол. Съвсем логично като перспектива въз основа на досегашното му развитие и придобитата квалификация; Тъй дава съгласието си, но... при едно условие- да не получава заплата. По негово мнение не можеш" да служиш на Бога за пари. Лицата и на началници, и на колеги се изопват. Той безспорно е цепен кадър, обаче ако възникне прецедент...?! Изглежда с пай-добре да го оставят да си върви по пътя, но извън системата на тази евангелска църква. А може би - и на всяка друга.

А сега - накъде? Петър Дънов дълбоко в себе си знае, че най-важното тепърва предстои. Но преди да се изправи с лице срещу бурята, не е ли най-разумно да подири едно тихо пристанище, където да се уедини и в тихия пламък на вътрешното съзряване да открие най-вярната посока към утрешния ден? И той заминава за Варна, където отсяда при сестра си Мария. Пребивава при нея цели две ГОДИНИ. Това е периодът ОТ време, в който излиза първата му киша "Науката и възпитанието" (1896). В нея са изложени основните принципи, закони и методи, върху които по-късно авторът раз-30 Учението на Пялото братство вина цялото свое духовно-философско схващане за вечните начала ма живата природа И човека, както и за преобразуването на обществото и света.

През 1897 г. П. Дъноп се премества в Пови пазар при баща си, свещ. К. Дъповскн. Православният духовник прави опит да назначи сина си като чиновник при Варненския и Преславски митрополит, който му е личен поиятсл, но II. Дънов отклонява поканата. Председателят на 'Гсософското общсс1'во у пас по онова време - Софро! ши Пиков, му предлага работа като проповедник за тази организация, но също получава отказ. От този период е и втората книга на Петър Дънов - "Заветът на цветните лъчи" (ок. 1897; първото мпоготи-ражно издание с от 1912 ъ), изградена върху тълкувания на библейски стихове и съдъзжаща - според автора - онези пасажи от Свещеното Писание, диктувани пряко от Духа.

Ала най-важното събитие е от 07.03.1897 г., малко преди Петър Дънов да навърши 33 години (т.нар. "Христова възраст"). Това е Моментът, в който той получава от невидимия свят просветление 38 мисията са ВЯ Земята. Този е най-значимият плод на усилието да остане насаме със себе си и да надникне навътре в душата си, за да разбере кой е той, защо е тук и какво очаква Небето от него. В един вълшебен мигна кристално ясно прозрение П. Дънов постига отговорите на всички тези въпроси. И на много други, не по-малко важни. Скоро след като е получил просветлението, той преживява

непосредствен контакте Божия Дух. Израз на това мистично общение става книжката под заглавие "Хио-Ели-Мели-Мссаил". От редовете на текста, а : между тях, извира светлината на Словото на Истината, звучи Гласът на Бога, изваян чрез прости и красиви думи от Неговия достоен Пратеник. Оттук нататък Пътятна П. Дънов напреде вече недвусмислено предначертал. Той знае вече, че никога повече ис ще бъде сам. Онзи, Който го е пратил тук и му е разкрил предназначението на неговия живот, го изпълва е непобедима сила и упование за осъществяване на Божия план.

11рсдстои да бъде отворена нова страница не само за българите, а за всички народи навред по планетата. И колкото и могъщ да е духът Българският духовен Учител Петър Дънов... 31^

на Мировия Учител, тон не би се справил със задачата си, ако не привлече на своя страна помощници - предани воители в люшга битка между Светлината и мрака. Стари души, обгорели в множество сблъсъци с легионите на Черната ложа, готови да последват своя Божествен Наставник и Водител дори и във вечния ОГЪН НВ ада. Испитани апостоли на Словото, които ще поемат факела на космическото обновление и ще го разнесат неугасим по всички краища на Земята. Настава моме! път Петър Дънов да разкрие себе си и своята мисия пред българския народ. Моментът да потърси и намери следовници.

На 08.10.1898 1*. (датировкага на събитието .не е установена с абсолютна точност; тук възприемаме тази, която е най-разпростра1 юна в литературните източници и за която съдим по едно писмо на II. Дънов до негов съвременник (написано в гр. Варна), в Н06Т0 косвено се споменава за Призванието; бел. К. З.) в салона на читалище "Светлина" във Варна един неизвестен на обществеността българин изнася пред благотворителното дружество "Милосърдие" беседа под заглавие "Признание КЪМ народа ми - Спмгарски синове на семейството славянско". Изминала е година и половина ОП получаването на просветлението (07.03.1897 г.), разкрило на Петър Дънов същността на неговата мисия сред земните хора. Тези 19 месеца са посветени на осмисляне, уточняване и конкретизиране на вече изкристализираното негово предназначение. Следва изборът на форма, чрез която П. Дънов да съобщи на всички каква е отговорността, поето от него пред Бога за България, славянството и цялото човечество. Текстът, с който се обръща към слушателите си, е назован "Призвание" и като съдържание отговаря на днешното понятие "призив" или "възване". В същност възванието е своеобразна визитна картичка, е която П. Дънов се представя пред българската и световната общественост. В това обръщение към пробудените души па своето време авторът набляга на 1рлшаА-вааши_момс1ггд:

I) Основната характеристика па съвременната епеха - глобален преход от едно състояние на човешкото съзнание към друго, по-високо, което на езотеричен език наричаме изграждане наЛолатл Култура на VI раса.

\2 Учението на Бялото братство

21 Мисията на Петър Дънов клото Миров Учител, еманация на Христовия Дух - да предаде на българския народ и на света Новото Учение, което е най-актуалното и най-адекватното за сегашния космически етап от еволюцията на земното човечество. Това Слово представлява осъвремененото християнство на днешния ден, изчистено от иаслагванията на човешките предразсъдъци през вековете, максимално съобразено с духовно-нравствените изисквания на нашето време. Учението му в този вид съчетава водещите християнски ценности с хилядолетната мъдрост на Изтока (духовен и географски) и същевременно пригежава неподражаем, оригинален фундамент, който не се среща никъде другаде по света. Но своя характер учението е ушшереално (сиреч предназначено за всички хора и за всички времена), но възниква на българска почва. То има достойнствата на наука и философия за живота.

3) Мисията на българския народ - да приеме Словото на своя Учител - Новото Учение, да го осмисли, да го съхрани от вражески атаки, да го приложи в живота, да го разпространи сред славянството и по цялата планета Земя.

Възванието е подписано от П. Дънов по следния начин: "Аз съм Елохнм, Ангел на Завета Господен". Чрез ТОЗИ подпис авторът декларира себе си каго представител на виешлга Божествена Йерархия ("Елохим" е едно отказванията на Бога в Стария Завет), като проявление на Второто Яйце на християнската Света Троица (също В Сгария Завет "Ангел на Завета Господен" се определя като израз на конкретна изява на Бог-Слово, на Лотоса - именно Второто Лице на Св. Троица, чисто въплъщение в християнското учение е Господ Иисус Христос). И така, иериодг между 1895 и 1900 г. Петър Дънов прекарва в почти ОЪЛНа С&МОта* посвещавайки това време изключително на работа върху самия себе си. През 1900 г. завършва труда си "Седем разговора с Духа Господен", в който дава израз на своите мистично-окултни търсения и разсъждения.

1901 г. бележи едно ново начало. П. Дънов започва дългогодишна серия пътувания из България, каго държи сказки във всички по-големи градове и в по-малки селища. Тематиката е съсредоточена българският духовен Учител Петър Дънов 33

върху едно нестандартно, ненапълно признато, но твърде интересно познание - окултните науки за Вселената и човека. Успоредно с лекторията П. Дънов извършва измервания на черепите иа някои слушатели (френологически анализ) с цел да определи личностните им характеристики. Входът за сказките като правило е свободен и навсякъде те се радват на подчертан интерес. Така в продължение на 12 години П. Дънов обхожда страната, говори, наставлява, просвещава и едновременно с това проучва из основи българина. От този период датира и кореспонденцията му с неговите ГГърВИ последователи:

Пешо Киров от Бургас, Тодор Стоименов от Пазарджик и д-р Георги Миркович от Сливен.

4. Съборите на Билото братство

На 06.04.1900 г. Петър Дънов призовава своите първи грима ученици на среща в гр. Варна. По този начин е положено началото на т.пар. "събори на Бялото братство". През м. юли с.г. във Варна се провежда именно първият подобен събор с участието на П. Дънов и посочените по-горе негови първи последователи. Това събитие дава основание 1900 г. да бъде приета за година на създаване на Духовното общество "Бяло братство" у нас. Съборът протича под формата на съвместни разходки, дискусии върху проблеми от духовно-стически характер, молитви и др. През следващите години съборите на ББ стават традиционни. Първоначално в тях участват само лично поканени от П. Дънов хора. Вторият и Третият събор са проведени в Бургас (1901 и 1902), а Четвъртият - отново във Варна (1904). От 1910 г. те биват пренесени в старата българска столица В. Търново. Междувременно през 1904 г, П. Дънов се заселва в София, която се превръща в център на дейността му.

Съборите на ББ са провеждани от 1900 до 1944 г по веднъж в годината - обикновено през август. По причини от вътрешно- и външнополитически характер в пет от посочените ГОДИНИ не е имало такива масови срещи. След 09.09.1944 р. комунистическият режим ги забранява. Възстановени са непосредствено преди

34 Учението на Пялото братство

10.11.1989 р. в условията на разпадане на тоталитарните Структури в Източна Европа. Дните на събора са по правило между 19 и 25 август всяка година. Но и преди началната дата, и след крайната можете да откриете верни последователи на П. ДъНОВ в токия палатков лагер в района на Седемте Рилски езера. Според Учителя на ББ 1 януари е Нова година в материалния свят, 22 март-денят на пролетното равноденствие, е началото на годината в духовния свят, а 19 август (датата на неподвижния християнски празник "Преображение Господне" по стар църковен стил) бележи Новата година за Божествения свят. Това обяснява началната дата на съборите. Освен това на много места в своите беседи П. Дънов подчертава, че във високите планини и най-вече в близост до техните върхове може да бъде осъществена пълноценна връзка с невидими разумни сили, готови да подпомагат хората във всички техни благородни начинания. Тази е и основната причина за не помръкващата обич на белите братя и сестри към планините. Първенството тук безспорно принадлежи на Рила, която според П. Дънов е един от най-древните духовни центрове на Земята, благоприятно средище за връзка между световите и измеренията в Битието.

На съборите до 1944 г. всеки член на ББ може да види непосредствено П. Дъ(ю и да чуе беседа от неговата уста. След Първата световна война отпада правилото П. Дънов да отправя лични покани до хората,

които желае да присъстват на Проявата. Нерядко се включват и лица, ВЪНШНИ за ББ. водени от любознателност, искрен интерес или желание да променят живота си. Всеки е добре дошъл. Не бива поставено КВТО цел представяне на различните центрове на обществото в страната, не са необходими никакви формални изисквания за участие. На съборите се събират и средства за дейността на Братството, въз основа на доброволни пожертвувания. (Една от главните характеристики на тези общи срещи е съвместното съществуване, назовано "братски живот". Всеки се чувства отговорен и полага усилия за благосъстоянието на другите, изпълняваме и съвместни начинания: молитвен наряд, пеене, 11апевритмня, братски трапези, почистване и облагородяване на природната среда.

Българският духовен Учител Петър Дънов... 35

5. Дейност на Петър Дънов до 1922 г.

Както споменахме в предишното изложение, през 1904 г. Петър Дънов се премества на постоянно местожителство в София - ул. "Опълченска" № 66. Тази промяна с от особена важност както за него, така и за основаното от него движение - в столицата е центърът и на политическия, и на социалния, и на културния живот, и от нея следва да се тръгне, за да бъде завоювана популярност за една нова идея и да се утвърди новото явление в обществото. Именно в квартирата на ул. "Опълченска" започва изнасянето публ.нар. беседи. За тях не са били изготвяни никакви официални обяви, а новината се е предавала от човек на човек. Механизмът на прозеждаис в началото е бил същият, както и при съборите - персонална покана от страна на П. Дънов за среща или диалог, като по линия на познанствата броят на присъстващите непрекъснато е нараствал.

До края на Първата световна война П. Дънов държа беседи само в неделя сутринта от 10 часа. По време на трите ВОЙНИ (Балканска, Междусъюзническа и Първа световна) броят на Последователите му в столицата е около 250-300 души. Идеите му, че България не бива да участва в Първата световна война, и изявленията му против национализма и шовинизма го правят подозрителен за държавната власт.

През 1917 г. градоначалникът на София му забранява да изнася публични беседи. Скоро след това бива интерниран във Варил. Там остава до края на 1918 г, живеейки в хотел "Лондон". Междувременно събранията на Братството в столицата в негово отсъствие се изразждат до спиритически сеанси. От този период води началото си организирането на кръжоци в провинцията: Парна, Русе, Ямбол, Габрово, В. Търново и др.

Влиянието на П. Дънов и неговите идеи в национален мащаб след края на войната нараства чувствително. Основните причини за това, изтъквани от противниците му, са свързани с тезата, че гибелните последици от военните конфликти водят до ориентация към суеверия и МИСТИЦИЗЪМ, Проф. Д. Михалчев, който се опитва 36 Учението на Бялото братство

да нарисова обективна картина на движението в критичен план, признава, че обяснявалото на този феномен като масово явление е интересна, но трудна задача, която не е негова цел. Така се оформя една главна, макар и едностранчива концепция: войната тласка хората към увлечение по мистицизма, включвайки в това понятие суеверие, епиритизъм, хипнотизъм и магически сеанси, а тъй като учението на П. Дънов в основата си се е изграждало именно върху такъв фундамент, затова и то придобило широка популярност. Налице са данни и за мнението на марксистки учени по този проблем, чието обяснение се заключава в това, че след войната буржоазията се фашнизирала и изпаднала в мистицизъм (Т. Павлов, Ив. Хаджийски).

ОСВН 1П.шпни'1с предпоставки в общито следвоенни условия причините за порасналата обществена значимост на ББ биват търсени и в самата същност на неговото учение. Известният църковен деец и православен богослов архимандрит проф. БвТИМИЙ (Сапунджиев) набляга на две обстоятелства: 1) Движението "не поставя на човешките слабости и грехове ония запрещения и вериги, които поставя Църквата"; и 2) Петър Дънов обещава религиозна наука и разумна вяра, отговаряйки на жаждата на нашето общество за разрешаването на противоречията между наука и вяра. И. Г. Хол обръща внимание на качеството на П. Дънов да познава и оценява характера на хората и на обстоятелството, че в учението на последния не биват засягати пряко обществените проблеми на реалния живот. Илюстративното становище се допълва и от М. Калнски в многобройните му критични съчинения, където се подчертана фактът, че П. Дънов е прочут преди всичко като "учител на нравствеността". Именно в посока етиката на новото учение са отправени голяма част от атаките на православните църковни дейци и богослови в печата. Н. Православов изтъква като най-важна притегателна сила на идеите на П. Дънов поставянето на абсолютната свобода в основата на нравствеността.

В изданията, сипатизиращи на П. Дънов, опитите за обясняване на влиянието му по принцип са насочени към търсене на причини - Българският духовен Учител Петър Дънов... У1

ните вътре в явлението. Неизвестният автор на съчинението "Дънов и съвременният обществен морал" класифицира следните три категории слушатели в съответствие с подбудите, които са ги довели на беседите му: 1. Разочаровани от съвременния материалистичен живот. 2. Разочаровани от суетата. 3. Такива, които са достигнали до неразрешими за модерната наука въпроси. В. Грабляшев, спиритист и близък познат на П. Дънов, изтъква като причина за влиянието му факта, че "живее, както проповядва" и че "чипнотизирал хората". А. Томов в своя пространен анализ се спира на редица социални и политически причини и възникващите от тях глобални проблеми, на които П. Дънов предлага разрешение - войната и следвоенната криза водят до засилване на обществените противоречия,

до мизерия и епидемии, вследствие от което се наблюдават две тенденции:

а) човешката душа става по-чувствителна и възприемчива, в нея се пробуждат стремежи към правда и хармония; б) самото човечество, осъзнавайки нищетата на съвременната цивилизация, възприема мисълта за преодоляване на злото и изграждане на нова култура. Не е без значение и обстоятелството, че П. Дънов е проявявал определени парапсихологически способности, свидетели на които са ставали както мнозина негови последователи, така и съвсем странични хора. И все пак най-важното е, че учението на П. Дънов се отличава от останалите идейни направления в оная епоха (а и не само в нея) по своята практическа насоченост.

Представителите на интелигенцията, които посещават беседите, са водени там от перспективата, която им предлага лекторът - чрез себепознание и самоусъвършенстване на всяка човешка индивидуалност да възтържествува нов ред на Земята. Тази мащабна цел изглежда убедителна, ясна и напълно издържала от нравствено гледище. Особено привлекателен е еволюционният елемент, който в дълбочина кореспондира с избягване на кръвопролитията и братоубийството, ужасът от които е още жив в съзнанието на съвременниците. Учението за Любовта като основен принцип на Битието и за братството между хората (аналогично с християнската и теософската концепция) - водеща линия в етиката и метафизиката на П. Дънов.

38 Учението на П. Дънов за братството

Дънов - отговаря на социалните и нравствените търсения и стремления на епохата и в този момент е в съзвучие с идеите на най-напредналите европейски и световни уминове.

Има и един друг съществен аспект на изследвания феномен - своеобразната инеги-туционализация на личността на Петър Дънов в рамките на цялостния социално-културен фон, което изпъква много отчетливо и в най-чист вид около средата на 20-те години. Като прототип духовният водач (или "гуру") е характерен за източните култури и религиозно-философски системи. Там терминът "Учител" притежава древна традиция и предполага определено духовно съдържание, в чиста основа се намира идеята за същество от по-висока небесна йерархия, Божий пратеник на Земята, който е натоварен с мисията да ускори еволюцията и да издигне благоденствието на по-малките си събратя, обикновените хора. В западноевропейската цивилизация това понятие е наложено от модерната теософия, като първичното индийско мистично съдържание е конкретизирано от учениците на Б. П. в България от неговите последователи.

Отношенията вътре в движението между Учител и ученици почиват на съответно етическо обосноваване и са своего рода емблема на същността на тази неформална общност. Всички наблюдатели са единодушни в оценката си, че влиянието на П. Дънов върху околните е огромно, всеобхватно и непоклатимо. Резюмето на тази преценка е, че за своите последователи П. Дънов е Бог или,

формулирано с езика на езотеричното познание. Миров (Световен) Учител.

Самото духовно общество "Всемирно Бяло братство" получава различни наименования в обществен план. Макар разпространеното измежду тях е "дъновизъм" по името на неговия основател, водач и идеен адхновител. Този термин се разпростира по естествен път и върху учението на П. Дънов е претенциите за изчерпателност. Тук следва да подчертаем обаче, че названието "дъновизъм" се използва само от изследователи и лица, външни за движението. В рамките на самото ББ такова понятие не съществува. Членовете на братството се назовават помежду си "бели братя" или просто "братя и Българският духовен Учител Петър Дънов... 39

сестри", с което изразяват и една от основоположните цели на движението - постигане на братство между всички хора на планетата.

Самият П. Дънов нито веднъж не декларира монопол върху излаганото от него познание и изключва механичното пренасяне на собственото си име върху цялостната му теоретично-практическа концепция и система. Той нарича своето учение - "учение на Бялото братство", а своите последователи - "ученици на Бялото братство". Под "Бяло братство" в случая той разбира една невидима общност от същества, завършили своята духовна еволюция в материалния свят и постигнали съвършенство (но смисъла и па Мат. 5:48), които вземат дейно участие в целокупния живот на човечеството във всичките му измерения. В широк план терминът "Бяло братство" е възприет от последователите на П. Дънов за обозначаване на собственото им движение. Символ на тяхната духовна общност е белият цвят като изразител на чистотата и извисената духовност.

Учението на П. Дънов в оная епоха печели привърженици и със своя синтез между източен МИСТИЦИЗЪМ и западна научно-рационална мисъл, т. е. е жадуваното единение на вяра и разум. Според това учение християнската догматика и църковна практика е изпълнена със закостенялост и архаизми, характерът на Църквата се преценява като непоправимо формален, и несъобразен с динамиката на съвременния живот.

След завръщането си от периода на интерниране във Варна II. Дънов остава да живее на ул. "Опълченска" № 66. Последната му обиколка из страната е в самото начало на 20-те години. Същевременно не прекратява и беседите в София, които в един момент биват пренесени на ул. "Оборище" № 14 (от 1922 до 1926 г.). Салонът на ул. "Оборище" след 1926 г. с измама е отнет от ББ и е превърнат в квартално кино. Неделните беседи на II. Дънов още отпреди 1918 г. са предвидени със свободен вход за граждани и тази традиция се съхранявала кончината на лектора на 27.12.1944 г. Тази формулировка означава не толкова, че достъпът е свободен, защото на всички беседи той никога не е бил забраняван за никого, а че на новоодошлите не се гледа непременно като на бъдещи членове на движе-

62 Учението на Пялото братство

Цялата Вселена представлява физическа смаещции на Божество-ТО, Негово космическо тяло. Природата, с всичките ѝ неизчерпаеми бопетва и нсизброднии пространства, с съдържанието на тона Божие тяло, при цялата услошост на това сравнение. Следователно навсякъде в природата, зад всички неизброими нейни форми следва да виждаме проявлението на Бога, да култивираме свещена представа и чувство за всичко, извикано към битие от съвършения Разум на Твореца, да открием мястото и смисъла на ВСИЧКИ същества, на всички природни царства, и да заключим, че навсякъде, дори и зад най-яроستیото противоречие, се таи красотата на вечната хармония. От гледна точка на тези разсъждения злото и доброто са единствено полюси на проявения живот и зад тях стои на вечно будна стража великата хармония на Любока. И доброто, и злото са само служители на Любока. Затова в Новото учение се утвърждава тезата, че противоречията са една задача, която подлежи на разрешаване, един изпит, който следва да бъде достойно издържан и отвъд който се простират селенията на неописуемия, вечния живот. Централен пункт к Новото учение е концепцията за Бога, природата иловска и за техните взаимоотношения. Това са три свята на проявената Реалност, зад които стои Великата Първопричина на Космоса. За нея ай. Павел свидетелства: "Чрез Нега живеем и се движим, и съществуваме" (Деян. 17:28). Затова Учителят П. Дънов, носителът на Новото учение в нашата епоха, ни призовава да осъзнаем тази взаимовръзка - между Твореца и творението, - за да осъществим съзнателно общение с Първата Причина.

Последователят на Новото учение се научава да мисли по новому, преодолявайки всички противоречия в нашето битие на ограничеността и необходимостта. Зад събитията от действителността той безпогрешно прозира сложната динамика на творческите процеси. Той проучва обективните дадености в тяхното движение и развитие. Съзнанието му е винаги будно и схваща всяка активност, всяко изменение като изява на Всемирното Единство. Той знае, че целият Космос е еманация на Върховното Божество, създало условия за живот и прогрес на всички същества.

Учението на Бялото братство в интерпретацията... <•'

Новото Учение се преподава в окултната Школа. Основното ѝ предназначение е да създаде предпоставки за издигане на човешкото съзнание на качествено ново равнище. Всяко такова равнище е едно по-високо стъпало на еволюционната промяна. Учителят подчертава: "Тази Школа върви по абсолютния Път. Щом искате да вървите по един относителен път, вие се изключвате от Школата. И вън от нея пак е школа. Всичко влиза във всемирния план. " Сама по себе си Школата представлява умалена проекция на земното човечество с цялото му разнообразие от характери и особености на Личността. Вътре в Школата работят и невидими сили, от духовния

свят в нея проникват МОЩНИ животворни енергии, които разтварят душите на учениците за Новото и си изпълват с упованис, воля и търпение да извървят своя път докрай. Всички велики Учители на човешкия род са създали свои школи и са оставили след себе си следовници, които да разнесат навред факела на пресътворението. бремена за окултната Школа ще бъде обект на разглеждане и по-нататък в настоящия лекционен курс.)

2. Идейни паралели с други учещи и духовни школи.

Връзки и взаимоотношения с християнството

а) идейни паралели с други теоретични концепции

Съществува ясно изразена връзка между учението на ВБ и най-разпространените източни религиозно-философски концепции. Отношението на ВБ към източните религии е свързано с проблема за инволюционното и еволюционното развитие на земната цивилизация (както пояснихме по-горе, инволюция = процес на изхождане на Духа в материята; еволюция = процес на възвръщане на Духа към Първопричината, Бога).

Бялата раса (която е водеща за настоящия космически момент от развитието на земната общност на разума) е точката на обръщане от инволюция към еволюция. До идването на Христос човешкото съзнание слиза все по-дълбоко в материята. С този процес са свързани и редица източни духовни школи и религии. Идването на Ме-

64 Учението на Пялото братство
сията и Спасители Иисус Христос бележи повратната точка в развитието на земната човешка цивилизация, при което следва да се премине от инволюционно КЪМ еволюционно разгръщане. След като Христос дава новото Божествено Откровение, възникват нови глобални задачи за решаване, съответно се появяват и нови духовни течения. Христос подготви човечеството за грандиозния преход (от инволюция към еволюция), а в съвременната епоха това предстои да се реализира на практика. От идването на Христа до момента протича период на подготовка за споменатия преход. Това е време на очистване, жертви и страдания за човека (епохата на зодиакалния знак "Риби"). Христос се появи в плът на Земята преди всички хора като общност да са слезли до дъното (т. е. до най-ниската инволюционна точка на потъване на духа в материята), "Гой се въплъти малко преди тева. След Него човешките души продължават още за известно време да слизат надолу. А днес, в съвременните условия, те трябва да поемат нагоре - по пътя на еволюцията (духът постепенно се освобождава от оковите на материята и се завръща очистен и с неповторим индивидуален облик при своя Първоизточник - Бога). Понастоящем човешкото общество се намира в епохата на знака "Водолей". Според Учителя П. ДЪИОВ преходният й период започва да тече от 1914 г. (годината на избухването на Първата световна война). От друга страна, той изтъква, че периодът на "Кали юга" (железният) е започнал в 4 481 г. пр. Хр. и ще

завърши в 1999 р. Следователно вече се намираме в епохата на "Сатия юга" (златната). Ако се съди по характера на събитията в световен мащаб - всички кризи от политическо и икономическо естество, противоречивите тенденции в културата и духовния живот, лутането между различни, често антагонистично противоречиви ценностни системи, - докато се зарадваме на блясъка на златото, ще се наложи да преминем през още редица тежки изпитания. За същността на епохата на Водолея Учителят П. Дънов казва следното: "Това време ще бъде на войни, безредици, разорение и последна война на Сатаната за превъзходство. " И още: "Сега сме в епохата на Водолеи, което значи чистота. В епохата на Водолей Учението на Пялото братство в интерпретацията... ^ 65 всичко ще се оправи! Астралтшт свят е вече почистен. Пъдещата култура се опшичава по три неща: повдигането на жената, повдигането на бедните и слабите и застъпване правата на човека. " Макс Хайндел в своята "Астрология" твърди, че в епохата на Водолея ще бъдат решени две особено важни задачи: ще бъде премахнато плътотдетвото (месоядетвото) и плътската любов ще се трансформира в Божествена.

Като цяло- източните религиозно-философски концепции са актуални за своята епоха, методите им са съобразени с конкретните исторически задачи и с изискванията на дадения космически момент. Божественото учение е едно, но методите са различни!

1 [ри търсенето на адекватни паралели между учението на Б в редакцията на Учителя П. Дънов и други теоретични СХВМИ е задължително да бъдат отчетени основните възгледи и стремежи на модерния мистицизъм, както и общността от главни идеи и тенденции, обединяващи в едно цяло учението на йогите, теософията и съвременните окултни школи. Не на последно място трябва да бъдат взети под внимание и водещите тези в Христовото благовестие, ала не в църковната му интерпретация, а в неговия първичен вид, бликащ от възвишен идеализъм. Съвкупността от посочени идеи и теоретични структури е именно своеобразна основа, <ърхумтято сради ^ П ^ Дълов,

Според някои изследователи (напр., българския философ ОТ първата половина на XX в. Ангел Томов) учението на Б. представено от П. Дънов- подобно на модерната теософия и сродните ѝ учения, - би могло да бъде окачествено като съвременен штенхъм. Паитеизмът (от гр. пап - всичко, и Игсоз - Бог) представлява философско учение, според което Бог се явява безлично Начало, което не се намира отвъд границите на природата, а е тъждествено с нея; пантеизмът разтваря Бога в природата, като отхвърля свръхприродното начало; Бог е светът и светът е Бог. Същият български мислител определя учението на П. Дънов едновременно и като ш.знишен монотеизъм (от гр. топоБ - един, и Шеоз - Бог: поклонение и вяра в един Бог). В своите разсъждения по темата, коментирайки общата

66 Учението на Пялото братство

идейна база на учението на ББ, предадено от Учителя П. Дъпов, и отбелязаните теоретични концепции, Л. Томов изтъква, че по отношение на Битието Ботетрапсцспдснтей и иманентен. Той е неизменен Абсолют, централна Монада и същевременно проявяващ се, лапаш форма и живот на всичко, вечно творещ Лотос. В качеството Си на Абсолют Тон с Първопричина на всичт.съше&шувшцо., дарява живот на всички (Деян. 17:28), съдържа единството на веяшш души. Той е Глава на човешкия дух. В Своето проявление Той е единното и вечно Битие, всемирният живот, творческата любов, висшето съзнание или "съзнанието на Цялото".

П. Дъпов споделя с йогите, с теософията (от гр. 1Нсо5 - Бог, и 5ор1на - мъдрост, знание; буквално Божествена мъдрост, богогюз-пание; в собствения смисъл теософия се нарича учението на Е. П. Блаватска (1831-1891), която през 1875 г. основала тсософско дружество в Ню Йорк; скоро след това неговият център бил преместен в Индия; функционира и днес; теософията обединява схващания и елементи на различни източни и западни религии и идсалнстичсски системи, главно щ будизма и други направления на индийската религиозно-философска мисъл; по този повод някои я наричат "езотеричен будизъм") и съвременните окултни учения идеята за ии-волюцията и сволющята (разгледана по-горе) като висше и основно проявление на Абсолютното, като главен и доминиращ над всичко закон на всемирния живот. В своето учение гои прокарва също така и идеите за карматшшрс раждането (прев^шътявапегоХнадутлихе (на този компонент от учението на П. Дъпов е посветена отделна тема в настоящия лекционен курс). Последното тон утвърждава не поради това, че в противен случай (ако бъдат отхвърлени тези възгледи) действителността не може да се примири с идеята за господството на една висша разумност, висша Любов и висша правда в живота, а защото тези идеи - за кармага и прераждането - са опитани и несъмнени за него истини на живота.

Както теософите и всички окултнети, П. Дъпов учи, че Битието далх^1_ие_св_иисрива с т.пар. "материален свят" на триизмерното пространство и че ТОМ Битие се проявява едновременно и в по-Учението на Вялото братство в интерпретацията.. 67

извисени, по-фини субстанциално полета или светове - астралси. метален (умствен), каузален (причинен) и др. (у първите християни: етерен, астрален, умствен и три духовни свята); че силите на всяко по-висше поле - като по-тъпкн (сиреч по-фини) и по-духовни - проникват по-нисшето поле и всички тези взаимно проникващи се полета (светове) съставляват едно сдиш ю Битие, едине! I Живот на всемирния Дух. В по-виешнте светове се проявяват ио-внешни строителни, структуриращи сили. Те биват обитавани и от същества ОТ по-високи степени на еволюция в сравнение с тази на човечеството - разумни същества, организирани в стройна Йерархия.

Наред с посочените тук паралели следва да бъде отбелязана и една вътрешна връзка между концепцията на Учителя П. Дънов (която навсякъде наричаме "Учението на ББ") и идеите на розен-кройцерите (средновековна духовно-мистична школа, според някои възникнала върху основата на идейното богатство на богомилството; в наши дни съществуват няколко различни клона на това движение; в Европа то е представено от два главни центъра - в Германия и в Холандия) за Божественото присъствие в природата. И така, очертахме несъмнената близост между умението на ББ, представено на българска земя от Учителя П. Дънов, и източните религиозно-философски концепции. Налице са паралели (звено посочените дотук) и с: индуизма (с разгледаната теза за пантеизма); Ведата и брахманизма (схващането, че отделните индивидуалности са манифестация на един вечен Дух, към Когото се стремят като крайна цел на своето съществуване); будизма (идеята, че човешките отношения трябва да бъдат приведени в хармония с универсалните закони и че основен принцип на поведението с любовта към ближния); доктрините за безсмъртието на душата и геше отбелязаните закони на кармата и прераждането, чиято родина е също Индия.

Разглежданите теоретични съответствия би трябвало да бъдат допълнени и с паралелите между учението на П. Дънов и: пентаго-рейството в древна Гърция (VI в. пр. Хр. - преценява прераждането като възможност за пречистване и усъвършенстване, понеже ду-

68 Учението на Вялото братство шета е свързана с Бога); учението на най-великия древногръцки философ Платон (427-347 г. пр. Хр. - изтъква безсмъртието на душата, която има Божествен произход и представлява истинският човек); неоплатонизма на Плотин (205-270 г. сл. Хр. - възгледът за еманация на света от Бога, Който е трансцендентно и творческо Едно); египетския крметнЗЪМ (идеята за вечното възкресение и неразривната връзка между Бог, природа и човек; принципът, че Бог обича човека и затова му прощава всичко).

Могат да бъдат открити сходства между учението на ББ и други теоретични източници, които по същността си са близки до християнството: гностицизмът - също окултна система, която набляга на знанието за начина, ПО който Божествената искра в човека ще се реинтегрира (т. е. ще се съедини отново) с източника си - Бога; бележитите учители на Църквата от първите векове на християнството, представители на Александрийската богословска школа ~ Ориген и Климент Александрийски: те разглеждат цялото Битие като одухотворена ОБЩНОСТ (елементи на хялозошъм - философско учение за универсалната одушевеност на материята и на света като цяло); според тези двама християнски богослови и мислители човешките души се пречистват и извисяват и постъпателно се завръщат към целта си - Бога; в края на времената всички ще се спасят

(учението на Орнги за т.пар. ацокатаетаенс, което е било отхвърлено от християнската Църква като еретично) и старият материален свят ще изчерпи съдържанието си; център на Съвършенството на човека е познанието на Бога; единственото средство за проникване в Божията Съшност е Любовта.

Ме е трудно да бъдат установени някои прилики в схващанията на П. Дънов и тези на Лев Толстой (идеята за познаване на Бога като Любов и вярата в безсмъртието на душата, както и етическата концепция за отказ от егоизма). По И. Дънов критикува разбиранията на Толстой, че държавата, науката и изкуството са пагубни, тъй като били творенията на предхриетинската култура, както и неговото отношение към окултизма като към суеверие. Учителят П. Дънов оценява високо гаданата за шп^ашяха на Анри Бсргсоп и я при-
Учението по Бялото братство в интерпретацията^а. 69

сма като основна в своята гноесология (вкл. твърдението, че интуицията е едно от най-важните качества на формиращата се VI раса).

Могат да бъдат открити паралели и с други идейни течения от подобен характер: антропософията на д-р Рудолф Щамнср, тософските трудове на Елена Блавагска, Ани Бсзант, Чарлз ЛбдбйТър, Алис Бейли, Мсйбъл КоЛИНЗ и др., японското духовно движение Оомото, бахайството в Иран и т.н.

Г>) връзки и ВЗЯЯМООТНОШЙННЯ с християнството

Що се отнася до християнството, то бива смятано от Учителя

П. Дънов не за сродна религиозно-философска система, а за същото учение, т. е. поставя се знак за тъждствност между християнското учение и концепцията на И. Дънов. Последният обяснява различията между двете теоретични схеми с твърдението, че не всичко, изречено от Иисус Христос, е записано в четирите канонически евангелия (от Матей, Марк, Лука и Йоан Богослов). Така също според него - и някои от записаните проповеди и поучения на Спасителя се нуждаят от съвременна интерпретация. Кат о цяло бива възприета фундаменталната теза, че уаеиисто_11аЗД>._в_ редаклш11а_иа_11 Д1д1^освстшша<<жш1:слс]штс

окултни ПСУ1И1ШИ. за ла могат да бъдат правилно разбрани и приложени. Особено внимание в този аспект на осмисляне бива обръщано на ал. Павел, за когото се смята, че е бил окултнет, и го от най-висок ранг (впрочем теософите твърдят, че ап. Павел е вътлъщение на един от Великите Учители на земната Йерархия - Иларион).

Най-съществена разлика между схващанията на П. Дънов и християнското учение е концентрирането на вниманието на Словото на първия върху човека (допирни точки с антропософ-игга на Р. Щайнер) и вярата, че той може със собствени сили да поеме духовно-нравственото си развитие и да установи "Царството Божие на Земята", да очисти всичките си грехове, живеейки според Божия закон. Ролята на човека, в съответствие с възгледите на П. Дънов, е по-значима от това, да следва предопределението на съдбата1, Учителят

на ББ у нас допуска по-голям потенциал на човека, защото

70 Учението на Пялото братство

човешката душа е част от Кога, първична Божия искра. Когато в живота бъде приложено учението на Любовта, което е истинското Христово учение, тогава ще настане и "Царството Божие па Земята". От позициите Н8 християнския църковио-богословски критичен анализ теоретичната система на Учителя П. Дъиов може да бъде определена като склектическо учение, състоящо се от мпрогледни принципи, насочени към подобряване живота на отделната личност и на човечеството като цяло. Ог друга гледна точка: пракш-ческата философия на I]. Дъиов, макар пронизана от духа на ранното християнство, не е нито богословие, нито учение на 11ърквата. В беседите на Учителя на ББ не липсват критики към онези свещенослужители, които са се отдалечили от светлината па Евангелието и са се примирили е церемониалното възприемане на Христовото Слово.

Като развива своето учение, Учителят П. Дъиов набляга на твърдението, че изхожда от духа и основните начала наислшдското.хрш;- тшшетло, че той възсъздава Христовото учение в неговия члехмш, както то е проповядвано и разбираемо от самия Иисус Христос и от първите отци и учители на Църквата. Нещо повече -той го допълва с онова ново, което Спасителят "би казал сега " — след 2 000 години, на хората; изяснява онова ново и велико, което иде и сега в свет;) чрез живия и непрестанно творещ в душите Христос, проявяващ се във всичко непреходно и прекрасно, което се ражда и иде в живота. "Ако Бог е говорил в миналото на хората - казва II, Дъпов,- Той и днес говори; ако Той днес ие говори, тогава въобще не е говорил. Най-важно е: какво Бог сега иска да каже и казва на хората. Най-валени са "последните писма" па вашия небесен Баща!" Според Учителя II. Дъиов Иисус е един от най-добрите ученици на най-великия и единствен Учител - живия Бог, Словото, Христос. Той е постигнал такова духовно съвършенство, така цялостно е хармонизирал и слял Своята воля с Божията и Своя живот с висшия Божествен живот, че се явява съвършен изразител на този Божествен живот, на Божията Воля, Мъдрост и Любов. Гой има Учението на Бялото братство в интерпретацията... 71

пълното право да заяви: "Аз и Отец Ми едно сме11; "Който познава Мене, познава Отца Ми". Ето защо с основание е наречен Христос, Син Божий, Богочовск, велик Учител на човечеството. Иисус учи, че истинският живот, безсмъртието, Царството Божие може да бъдат постигнати чрез проявяванс на Божествения живот; изпълнение ма волята Божия или чрез активна творческа Любов и култивиране на действително съвършенство. За да придобие човек истинския ЖИВОТ, трябва да се освободи от робството на греха и тъмнината, да се откаже ОТ всичко, което е противно на Любовта и па волята

Божии. Той трябва "да изгуби" низшия живот, за да придобие висшия; следва да се свърже с висшия живот; както лозовата пръчка е свързана с лозата; длъжен е да усвои "тесния ГЪТ" на живота и да се роди наново в дух и истина.

Според Учителя П. Дъиов учението на Иисус Христос с окултно по своя характер - неговите дълбоки и основни истини са съставлявали тайно учение на ранното (първото) християнство, което се е предавало от уста па уста, чрез посвещения в т. нар. Христови - малки и големи - мистерии. Тези висши истини са били възприемани посредством дълга подготовка и нравствено издигане; те са ставали обект на лично преживяване и лична опитност, а не само па вяра, и са били преценяваш) като несъмнена жива действителност. Ето защо истинските християни от периода па ранната Църква са имали моралната сила да следват препоръчвания от Иисус "тесен ПЪТ*"; сто защо те са основавали братски общини, които са просъществували около три столетия; ето защо те са умирали с песни и молитви по арените, разкъсвани от диви зверове.

Ала когато християнството се превърнало в държавни религия (след Миланския сдикт на император Константин Велики - 313 г.) - религия, от една страна, на цялата невежествена народна маса, а, от друга - на робовладелците, феодалите, властимащите (па всички, които упражнявали експлоатация, насилие, неправда), тогава то било подложено на изопачаване. Ис.сшI^гг^IbI.бнл^130.ставеиа^ш^шо^лс^! Цие=_забраас1Ю., Тогава постепенно било създадено едно удобно християнство, започнали да проповядват и да угвърждават вярата

72 Учението на Пялото братство

в поешгаис Царството Божие не на Земята, а на небето, ме чрез изпълнение полята Божия и прилагането на Любовта, изключваща всякаква омраза и насилие, и пе чрез постигане на ИСТИНСКО съвършенство, а чрез Христовата жертва на Голгота, чрез опростена (до стенен па опростепчество) вяра в Христа, чрез осъществяване на чисто външни ритуали и обреди - формална церемониалност. Така се стигнало и до курмозите с обратен знак - индулгенциите и инквизицията.

11(1 този начин "тесният път" бил заменен с широкия и удобен път па насилието, неправдата и греха. Но същевременно официалното,

институционализирано християнство изгубило своя истински живот и престанало да бъде онзи мощен фактор за всестранно повдигане па човека, каквото било в първите времена от земното битие на I Църквата.

Верен па своя метод- да не се занимава с отрищи сяното в живо! а, а само да твори и да създава новия живот, - Г1^Ди10ВЛ1е_само_ш; воюва ерсщ\ официалната Църква.но и твърде рядко си спомня м пея. Той просто обяснява Христовото учение, разкрива неговия истински смисъл и мощния творчески дух, извираш от него; възстановява неговите най-Красиви и значими традиции и създава в душите

истинска жива вяра, способна да внесе великото и новото в живота. 'Гой проповядва Прилагането на Христовото учение: отказване от робството на греха и низшия ЖИВОТ и възприемане "тесния път" на духовно-нравственото усъвършенстване, на новородеността, на единението с Бога, чрез всеобхватно изпълнение на Неговата свята воля. Тон проповядва и онова ново и велико, което Христос носи днес гаврел по света и на първо място - в пашите сърца и души.

В заключение: учението на Б1> в България и изградената върху Неговата основа духовна общност не е нито църква, нито секта. 'Го е II]кила, която ОСвен своята философска страна има и (най-вече!) Пратшско_зш!1еш12 за живота. Гази Школа не се уповава на догми и ритуали, осветени от вселенските събори на християнството - затова именно не е църква, макар че 1>> никога не е било против никоя църква. Напранш - официалната институция, наречена "християнско учение на Пялото братство в интерпретацията... "Богословска Църква" (в конкретния случай БПЦ), се е опитвала да воюва срещу Учителя и Братството. Това учение, предадено от II. Дънов на българския народ и на света, изключва всякакъв фанатизъм. от което следва, че не е секта, нито ерес. както Църквата обикновено предпочита да назовава всяко свободно изповядване на Христовото Слово. Ерсднк^сдор-ел Учителя Д. Дънов. е цескииш^ то няма Любов към Бога и към ближния си.

Съществуват три главни клона на Христовата църква, три основни нейни изповедания: римс-католицизъм, православие и протестантство (свапгелизъм). Към кое от тези три изповедания или към коя църква Христос би имал предпочитание? Как мислите? Ако отговорим в духа на учението на ББ, в духа на изреченото от Учителя II. Дънов, Хрис:тс_бц.црцслс.ек>> вярваш в Жобрлши-рт_койтол1.да_с църква, ако има Любов към Бога и ближния и у коило пес останала И^л5да^1Г_лу^<австт1^01141Штхшм. Тона именно е духът на Новото учение!

3. Тематичен обхват на учението на Петър Дънов - концепции за Бога, света, живота и човека

В своята квинтесенция, в сърцевината на самата доктрина П. Д. очертава четири основните. четири кръга на философско виждане, независимо от словесния изказ, а именно: същността на природата, развитието на живота, значението на знанието, Присъствието на Кога. Нюансите на тези въпроси, на тези така обширни тематични кръгове докосват също една широк>> гама от философски, психологически, етически, медицински и естетически разсъждения, които са подчинени на шавиахалдея.- пътят на човека, оносрелствпн от вселенските закони на кармата и прераждането, неотделима част от духовната евоЛЮЦИЯ на Космоса; път, който го отвежда към Бога. Така окултното разбиране се преплита с Евангелския идеал и се достига до извода, че Христос - безспорно

най-великият Учител на човечеството- има мисията да присъедини човешкия род КЪМ Истинната. А пази Истина се открива

82 Учението на Пялото братство

решения, КОГОТО именно Проличава най-ясно до какна степен гой е възприел Божественото Слово и доколко 1*0 е превърнал в неделима част от своето мислене и понедепис. "Детето, което е в майчината утроба, когато прави движения и рита, получава нещо от нея.

С тези движения детето държи майката във в/гъзка със себе си.

Спре ли да прави движения, тя вече не може да му помогне. Също тика и човек трябва да бъде активен. Тогава му се дива. Като е активен, той дива сигнализация за нунсдшпе си. Спре пи се активността, не милее да му се помогне " (Учителят 11. Дъпов).

БОЖЕСТВЕНИЯТ ПРИНЦИП НА ЛЮБОВТА

"Любовта е свят, в който живее

Божественият Дух,"

(Учителят П. Дънов)

Според твърдението на самия П. Дънов най-многоот всичко той е говорил именно за Любовта. И въпреки нова; пак по негово мнение, слушателите и последователите му са все още едва в преддверието на осъзнаването на нейната същност.

Любовта е непоклатимият фундамент на новозавстното благовестие на Господ Иисус Христос. Тя е доминантата и при изграждането на бъдещата Култура на VI окултна раса, чиито основи вече са излети благодарение живота, делото и Словото на Учителя П. Дънов и на мнозина други знайни и незнайни пратеници на Всемирното Вяло братство. Любовта е едновременно смисъл, цел и съдържание и на вселенския, и на нашия малък човешки живот. Каквото и да кажем за нея, няма да бъде достачъчно. Мека тук да проследим как осветлява нейната същност и проявления един велик духовен Учител.

Основни принципи в учението... 85

1. Любовта - принцип на Битието, извор на всемирния Живот

Както вече изтъкнахме по-горе в това изложение, наред с Мъдростта. Истината, Правдата и Добродетелта - Любовта е един от петте основни космически. Божествени принципа в учению на ББ, представено от Учителя П. Дънов през първата половина на XX в. пред българския народ.

Според християнското богословие и учението на Църквата Бог е сътворил света от. Любав - за да създаде необходимите условия за изява на Живота, на живите същества. За животворящата функция на Любовта Учителят Л. Дънов казва следното: "От извора наЛюбовта са произлезли и ще произлизат всички светове пра всичките вечности. Всичко в света живее в Любовта и чрез Любовта. Всичко, което виждаме: звездни вселени, слънца, планети, е проява на Любовта. Целият Космос в неговата целокупност, целият физически свят е проявена, материализирана любов. Това е великото "тяло на Бога ". " Според него не съществува по-извисен свят от този на Любовта в цялото Проявено Битие: "Наи-великът свят, който познават мъдреците от всички времена и за който Христос говори, е светът на Любовта. "

В своето Слово Учителят П. Дънов разглежда Любовта ОТ най-рачЛИЧВИ гледпнточки. В беседите и лекциите му тя ИЗ1гъквату каготпорческн принцип, ту като съзидателно начало или ПЪК като субстпн-циалпа среда за проявление и разпише на всемирния Живот. Като илюстрация за тези аспекти па проявление па Любовта предлагаме съответни цитат от Новото учение: "Всички души са Свързани помежду си по такъв начин, че образуват нещо цяло, неразривно. От

гледнище на тази Любов све/т-т представлява велик организъм, в който Бог живее и работи. Човек трябва да съзнава себе си като уд (съставна част - бел. К, 3.) на Божествения организъм, Като дойде Любовта в нас, ще познаем, че във всички хора прониква един и същ принцип." Според учението на П. Дънов Веапенятуятятуми*Къга. Д 86 Учението на Бялото братство

Любовта ОТ споя страна е тази, която свързва всички маеш на това тяло в СДНО Цяло - Космоса. Целият спят е построен и обп.рнат от Любовта. ' 'Любовта е майка на света. Тя е създала всички организми, всички същества. Тя •> родича и слънцата. Цялото небе не е нищо друго освен изложба из Любовта." Огтези думи I [а Учителя П, Дъ1 юв прозира връзката на космическия принцип на Любовта с Мировата Майка или Световната Душа - Женската полярност на Божественото Начало в езотеричното познание. В този ред па мисли той добавя още: "Първото нещо, основният принцип, това е Любовта - не сегашната ви любов, по Любовта, която е създала целия Космос, Любовта, от която произтичащ всички живи сили в природата - всичко. "

2. Любовта-основа на взаимоотношенията между хората

Любовта като градивен елемент съставлява дълбоката същност на човешкото естество. Тази изходна теза е потвърдена и в Словото на П. Дънов: "Любовта е качество на душата, т. е. вътрешно богатство на човека, към което той трябва да се стреми. ...Любовта е вложена в човешката душа. Достатъчно е човек само да отвори ума, сърцето и душата си за Божественото, за да изяви любовта си към всички живи същества! Човек трпбаа да обича, за да се прояви." В своята теоретична схема УчителяТ П. Дънов доразвива идеята на Христос за братс/цю_.мсжду всички хора, понеже те са чеда на Небесния Отец-Бог, и всички теса равни пред Него. (Всъщност окултизмът и езотеричното познание отхвърлят категорично равенството в този смисъл. И по-точно - те защитават тезата, че равенство съществува сдинлъено по отношение на потенциала и възможностите за развитие. Но що се отнася до степента, в която е осъществен този потенциал - сиреч духовното стъпало или равнище, до което е достигнала в еволюцията си всяка монада, всяка индивидуалност в Битието -там равенство няма и ис може да има!)

Изяснявайки взаимовръзките между Любовта и останалите четири Божествени принципа в светлината на междуличностното об- Основни принципи в учението... 87

щение, Учителят на ББ у пас подчертава: "Любовта обема всичко в себе си. Сама по себе си тя е безконечна, а всички неща вън от нея са конечни. И затова ние казваме; Вечна е само Любовта. От нея изтича животът. Любовта е, която носи пълния живот. Доброто, като плод на Любовта, се съдържа в нея. Мъдростта, и тя се съдържа в нея, защото представя формите, чрез които Божията Любов се изявява. Истината &>що е включена в Любовта. Тя е

най-Чистият образ па Любовта. Правдата, и тя е включена в Любовта. Ето защо абсолютната Божия Любов подразбира абсолютна Правда. Дето няма правда, няма любов. Физическата страна па Любовта е правдата. За да се изяви Любовта иа земята, непременно трябва да има Правда. Любовта е дълготърпелива, милостива, но абсолютната Любов изисква абсолютна Правда. И само човек, който е просветнеш в Правдата, може да възприеме Божествената Любов. " В обхвата ма тези разсъждения па Учнгеля П. Дънов Любовта включва целия комплекс от отношенията между хората и всички добродетели, които те трябва да култивират през земния СИ живот: търпение, благодет, благородство, скромност, смирение, опрощение, справедливост, доверие, надежда, физическа и духовна издръжливост, устойчивост, твърдост, унованис и много други (ср. 1 Кор. 13 гл.).

Божественото начало у човека-това е самият той. Опази позиция следва да изхождаме и във взаимоотношенията си с нашите близни, понеже потенциалът на всекиго от нас произхожда от една съвършена Същност и сам я отразява в дълбините на естеството си. Затова Учителят на ББ в България казва: "Трябва да се определи понятието "човек". Той е съчетание на добродетели. Само онзи може да се нарече "човек " и да носи същинското си име, който е дал път на Любовта, Мъдростта и Истината в себе си. Душата обитава в тялото от време на време. Всичкото богатство за вас е в присъствието на Бога във вашата душа. " И като важно допълнение, на друго място в Словото: "Методите па Любовта са написани в човешката душа. Разтворете душата си, всеки ден прочитайте по един от методите, написани в нея, и ги прилагайте. "

88 Учението на Лялото братство

Според Учителя П. Дънов лоши хора няма. За него лошият човек е зелен, неузрял плод; нека да го изчакаме да узрее и тогава да установим истинската му същност: "Срещнеш един човек. Не казвай, че е лош. но кажи: Тон/ човек не е проявен още. не е проявил доброто, което образува истинската му природа. Всички трябва да се проявим. Проявлението е в това, да транш Божията Любов. Щом любовта пе дойде в човека, и душата му не присъства в него. "

Без Любов няма да можем да протакаме на всички за всичко и да обичаме дори враговете си, както пи напътства Христос. Учителят П. Дънов обогатява тези наставления на Божественото Слово, като ни уверява, че ако открием у даден човек дори една-сдинствена положителна черга, заради нея ние ще можем да го обикнем и така ще му ПОМОГНем да израсне в духов по-нравствено отношение.

3. Любовта - фундамент на отношението на човека

КЪМ Бога

У всеки човек е заложено като потенциал съвършенството на Твореца-Бог. Наш дълг е да го изявим в цялата му красота и пълнота. "Господ живее в твоюпа душа и в твоя дух. в твоето т>звншено С1>з-

напие. което носи Светлина, Призови този Господ и тогава ще можеш да направиш нещо. Подобни сме на Бога в това. че можем да мислим, да чувстваме и да обичаме като Него " (Учителят II. Дънов). Любовта към Богас първата и най-важна заповед в Божествения нравствеизакон според Христос. Сам Бог е Любов (I Йоан 4:8,16). "И когато казваме, че Бог е Любов, подразбираме Същината, от която всичко произлиза" (Учителят П. Дънов). Същевременно Бог е и вечният образец за човека като събирателен Обект па всички възможни съвършенства. Следователно дълг и па човека е да бъде изтъкан от-Любов!

Мека тук предложим цитати от учението на П. Дънов, свързващи предидушната иодтема (за любовта като основа на взаимоотношенията между хората) с настоящата: "Ако обичаш Първата Причина - казва той, - ще обичаш и формите, чрез които Тя се проявява. Основни принципи в учението... 89

Свещена е формата, чрез която Тя се проявява. ("Формата е съдържателна!" - Г. В. Ф. Хсгел.) Това е ближният! Хората са частица от Бога. Както любим Бога. тъй ще любим и всички хора. Ако пе любим Бога, всякога ще прачим разлика между този и онзи човек. " И действително - от любовта към Вечното Начало на Вселената следва и любовта към нашия ближен, понеже това Начало Присъства във всяка форма и я изпълва с живот. Щом човек обикне Цялото, непременно той ще обича и частите, съграждащи ТОВВ Цяло: "Абсолютната Любов включва следното: Човек люби Бога! Това е първото и главно отношение в живота му. Това отиошечие е от периферията към центъра по линията па радиуса. Второто отношение на човека е любов към ближния, към всяка точка на окръжността. В първото си отношение човек се стреми към Бога.

Във второто си отношение - към всички живи същества, към ближните си, които са излезли от същото Начало, от Бога." Любовта към Бога включва и Любов към всичко сътворено от Иего-т. е. към цялото Творение, към целия свят. "Вън от Любовта - казва Учителят П. Дънов - ние не познаваме Бога. Любовта е свързана с всички органически същества. Няма живо същество, няма жива материя в света, която да не се влияе по един или друг начин от Любовта, да пе е тясно свързана с нея. Бог па Любовта не е само вън от пас, във Вселената, а и вътре в пас. Той е .живата връзка па всичко, което е "вън " и "вътре ". "

Като червена нишка В учението на ББ бива утвърждавана тезата, че Любовта към Бога до най-висока степен осмисля нация живот. В този ред НВ мисли Учителят 11. Дънов споделя: "Бог е Любоп, Разумно Начало, Коего е вложшо всичко в живота. Умът. сърцето, душата и духът са ни дадени от Бога. Защо да не обичаме Онзи, Който ии е дал всичко?'Смисълът на живота се заключава в Любовта към Бога." Според него единствената стойностна връзка между човешката душа и Бога е именно Любовта: "Да възлюби човек

Бога. това е най-славният момент в неговия живот. А(наричам човек само онзи. който е т.злюбил Бога, Моментът, в който той се е самоопределил и е възлюбил Бога. го определя като човек. "

9д Учението на Бялото братство

Когато човешкото Създание се издигне до степен да обикне Великото Разумно Начало на Вселената от все сърце, е пилото си същество, тогава именно Личността е постигнала идеала на своята душа, вече е напълне наясно с предназначението си на тази Земя, със смисъла на своето съществуване. Това състояние на човека би могло да бъде определено като най-висока точка на неговото битие в снега на материята. В този смисъл Любовта би трябвало да се разглежда и като определящо условие за постигане на нравствено и духовно съвършенство. По този повод Учителят П.Дънов заключава: "Дошло е вече време да възстановите връзките си с Онзи, Които ви е създал. Които ви обича и мисли за вас. Единствената привилегия на човека пред животните седи в това, че му е дадена възможност да люби Бсга и да изпълнява волята Му.... Наи-първото нещо а света е: Всички да дойдем до този закон - да обикнем Бога. Хората обичат Бога, защото Той всеки момент се жертва за тях. "

1

4. Иронии на Любовта у човека

"Крайните резултати на Любовта - това е да се опознаем."

"Без Любовта не можем да проучваме човешката душа. "

"Любовта е единствената-светлша.с която разполагаме, за да познаваме живите същества, с които сме заобиколени. За да познаваш хората в същинския смисъл на думата, трябва да ги обичаш!"

(Учителят П. Дънов)

Любовта мотивира човешкото същество да разкрие най-доброто от себе си. Тя преизпълва сърцето със свегла радост и импулсира любещия да обхване в прегръдка целия свят. Когато чувството на обич е отправено към един конкретен човек, тогава ние съзираме най-хубавото, най-извисеното, което се таи дълбоко в неговия ум, в сърцето и душата му. И тази връзка Учителят П. Дънов казва: "Човек иде от един възвишен свят на Любовта, Мъдростта, дето светлината царува, от онзи светъл свят, дето свободата, братство-Осннти принципи в учението... 91

то и равенството царуват, за които хората копнеят, от онзи

светъл свят, гдето хората се познават, за другите живота си

полагат, с Любов се ограждат, за Бога живеят. И когато човек

обича някого, обича този Божествен, възвишен свят в него. "

Едва ли има по-вълнуващ момент в живота на всекиго от пас от

мига, в които прекрасната птица на Любовта кацне на рачото НИ.

Това променя всичко. И на и-обикновените неща от ежедневието придобиват особен блясък. А поривът да полепни и да споделиш щастието си навсякъде и с всички сякаш те дарява с криле. Ето как това

състояние на струяща лъчезарност е описано в Словото на Учителя П. Дънов: "Когато в един момент Любовта те посети, то е момент, който никога няма да забравиш. Тогава ти ще почувстваш такова разширение, че ще се слееш с всички същества, ще искаш на всички да дадеш и да им направиш добро. Този момент ще остане за тебе като една любима мечта, иай-много ще мислиш, ще го пазиш свято и никога няма да говориш за него, но той ще ти дава най-голямата сила и живот."

Любовта помага по най-непосредствения начин да бъде разкрита красотата на външното, на заобикалящата ни реалност, както и на облика, който самите ние предлагаме на околните. Ала в същото време тя крие в себе си и заряда на една разтваряща съзнанието мистичност, проникването до най-дълбокните пластове на личността. В същност именно това е най-истинската, Божествената Любов - 1ШЕр^лгщ]1Д'и1зшри1а^шасшко1ол|рееъхвор В много от случаите нейните външни прояви представляват само сянка на действителната Любов. В тази насока Учителят П. Дънов споделя следното: Досега вие нито сте обичали, нито сте били обичани. Бие имаше любов, но не такава, за която аз говоря. Достатъчно е да проникне Любовта в човека за един момент, за да се почувства в хармония с цялата Вселена, с всички същества. Чувствали ли сте вие подкрепата на Любовта? То е едно мистично преживееше. Като че ли сте в съгласие с целия свят, с всички велики мисли. Ти едновременно присъстваш на небето и на земята. Желая ви да имате тази опитност, да се свържете с тази реалност, да се домогнете до нея. "

92 Учението на Бялото братство

Странно нещо е любовта... Никога не разбираш как идва и кога си отива. Едва по-късно ти става ясно, че (в повечето случаи) това е била онази преходна човешка устремено ст към единение с обекта на възжеланията, която обикновено назоваваме погрешно "любов". Учителят П. Дънов я определя като проява на магнетично привличане между половете. Тя няма нищо общо с истинската, Божествена Любов, която е твърде рядък гост в нашия живот. Затова и не бива на никаква цена да пропуснем времето, когато тя ни е посетила - да бъдем неизменно будни за мига, в който тя ще се роди за живот в сърцето ни: "Събуждането на Любовта е повораждане. Когато Любовта се пробуди «човека, животът му вече не изгасва. Той влиза в по-висока гама на живота. Светлината на това място е голяма, вследствие на което той вижда нещата ясно. Следователно светлината на Любовта осмисля както физическия свят, тъй и духовния и Божествения. Докато светлината на Любовта не огрее ума и сърцето, т. е. върха и долината, човек не може да бъде буден, поради което не вижда ясно. Идеалът е да дойде за вас този тържествен ден, да се стопли вашата душа и да почувствате поне за един момент какво нещо е великата Божия Любов, която може да ви разшири толкова, че да обхванете в себе си целия

свят."

В своето Слово Учителят П. Дънов формулира три основни закона на Любовта. Мащабите на тяхното универсално действие покрива цялата палитра на взаимоотношения в кръговрата на Космоса: Първазакои: Когато обичаш Бога - всички същества те обичат. Вторазакои: Когато Бог те обича - ти обичаш всички същества. Трети закон: Всички пие живее. » в Бога, без разлика - всички същества; това е дадено наготово. Важното е пие да даден условия Бог да живее е НОС А това става, когато приеман Любовта.

Основни принципи в учението... 93

5. Божествената Любов - висшето проявление на Любовта в света

Любовта в Божествен смисъл е разумна проява между две възвишени души, които стоят на еднакъвуровен и по ум, и ПО сърце, и по стремежи - души еднакво благородни, еднакво повдигнати духовно." (Учителят П. Дънов)

Божествената Любов е достояние на онези души, които са завършили своята еволюция и са постигнали съвършенство, когато завинаги са победили в битката с материята, с низшето начало у човека. За останалите хора Божествената Любов е цел и стремление, път на духовно развитие.

УЧИТЕЛЯТ на ББ в България предлага точен критерий за различаването на тази най-велика форма на Любов: "Дали любовта ти към един човек е Божествена, се познава по това: ако тя роди в тебе любов към всички, тя е Божествена. Щом обичаш единого, сърцето ти се отваря за всички, към всички си разположен, във всички виждаш доброто и красивото." За истинската Любов не съществува разстояние между тези, които я споделят. Тя преодолява с най-високата възможна скорост всички прегради, всички ограничения и свързва в едно сърцата, туптещи в нейния животворен ритъм: "Когато аз ви обичам, където и да сте в света, ще почувстваше моята Любов, всичко ще ви въ/мш, ще ви помагам във всичко. За Любовта има само един израз: тя е всесилна!" По този начин между съществата, които искрено се обичат, се изгражда мощна, неразкъсваема връзка. Това е факт на духовното общуване във Вселената, закон на невидимия свят. Учителят П. Дънов го дефинира по следния начин: "Когато се обичаш, хората предават настроенятията и разположенията си един на друг. Когато между двама души съществува известно подобие, те взаимно си предават своите мисли и чувства. Каквото мисли и чувства единият, ще го мисли и чувства и другият. Ако единият е добре или зле разположен, и другият ще има същото разположение."

94 Учението на Бячото братство

Лко в контакта помежду си човешките същества достигнат равнището на проявление на Божествената Любов, то в нейния благодатен огън неминуемо ще изгорят всички елементи на егоизъм, дребнавост, самолюбие - въобще на всички форми, с които се отличава

низшата човешка природа. Ще изгори без остапж и един от най-ЯрОСТНИТе врагове на любовта между мъжа и жената - ревността. Божествената Любов изключва ревността: "Когаревнува човек? Когато иска да задържи нещо за себе си. Когато обичаш някого, ти го пазиш за себе си. обсебваш го. Това не е любов. Истинската Любов внася разширение в човешката душа. Щомоби-чаш някои човек, остави го свободен! Божествената Любов се отличава по това, че оставя човека свободен " (Учителят П. Дънов).

За да съхраним Любовта, следва да ѝ предоставим достатъчно духовно пространство, в което тя да се разгърне и да роди красивите плодове, заложиени в същността ѝ. Това изисква, освен всичко останало, и спазването на определена дистанция между субектите 1 на Любовта. Учителят на ББ в пашата страна издига това изискване в ранг на закон за общуването: "При Любовта трябва да пазим точно определено разстояние от този. когото любим!" На друго място в учението см той обяснява този закон с думите: "При Любовта не трябва да упражняваш никакво наешн/е, от какъвто и да е вид, върху този, когото обичаш. "

Божествената Любов - за разлика от преходната човешка - изпъква и със своето цасдо_ацстж(; "Човешката любов се променя и изменя. Духовната се променя, без да се изменя. А Божествената нито се променя, нито се изменя. Тя само расте. ...Когато любовта на човека се мени, това показва, че той не оценява благото, което Бог му е дал. Човекът на Любовта се отличава по това. че той никога не се разочарова. Човек никога не трябва да губи Любовта си" (Учителят П. Дънов).

Едно от най-важните качества на Божествената Любов е способността ѝ непрекъснато да нараства. Поради заряда на безграпичност в себе си тя не само 48 не отслабва с времето, а, напротив - укрепва, усилва се И се разширява; Този процес на вътрешно разрастване е Основни пришити в учението... 95

описан от Учителя П. Дънов с пестеливи, но ярки щрихи: ' Когато обичаш човешката душа. любовта непрестанно расте и разкрива все нови и нови ценности в нея. Ако увеличаващ любовта си, имаш бъдеще. Ако я намаляваш, нямаш бъдеще. Любовта на човека трябва да б\>де във възходяща степен, т. е. всеки ден той да има ново прозрение, ново откровение за нея. Любовта е един безграничен свят! Човек трябва да увеличава Любовта си, без да говори па хората за нея. " И още: "Божествената Любов има и следната отчитителна черта: тя постоянно расте. В пея има вечен растеж: като обичаш някого, тази любов трябва да се увеличава. Любов, която не се увеличава непрестанно, не е Божествена. Тя ще изчезне."

6. Любовта дарява безсмъртие

Безсмъртието е потенциал на човешката същност, на непреходното ни естество, което сме получили като дар от Твореца п акта на Нашето сътворяване (ср. Бит. 2:7). Бог е вечен и безсмъртен. Той с

създал духа на човека от същата безсмъртна субстанция, отделил е от Себе Си безброй мопади (индивидуалности, духовни искри, лъчи от Неговата същност), без по никакъв начин да накърнява абсолютното Си съвършенство. Любовта е естествената среда за проявление и утвърждаване на човешкото безсмъртие. Липсата на любов, омразата е равна на духовна смърт,

Докосването до истинската, Божествената любов няма и не може да има еквивалент сред човешките преживявания -то е неповторимо и изпълва душата с аромата на Вечността. Учителят П. Дънов с размах па велик художник на Словото рисува картината на това изключително и така рядко събитие в нашия живот: "Няколко мига, преживени в Божествената Любов, струват много повече от хиляди години обикновен човешки живот, прекаран всред най-големи удоволствия и наслади."

Божествената Любов с по-силна от смърт а! Пред нейния величествен трои падат на колене всички най-опасни и потайни врагове на човека, скрити надълбоко в лабиринтите на неговата

96 Учението на Бялото братство

душевност. Каква прекрасна царица на безсмъртието е тя! Лла подава ръка само на ОНЗИ, които е заслужил с житейския си подвиг да я погледне В очите. "Ако една майка има емша и непоколебима любов към децата си, смъртта не може да и ги отнеме. Не само

смъртта - никоя сшш в света не е в състояние да разлъчи две същества, които Любовта е съединила (курсивът мой - К. З.).

Любовта образува иан-устойчивше съединения в о/сивота. И когато

две души образуваш едно такова устойчиво съединение чрез

силата на Любовта те образуват една двойно по-мощна и по-

светла душа, с две а>зиаия. Тези две души, като срещнат други

две души, съединени чо този начин, се свързват с тях и образуват

една още по-мощна душа. Четирите души се съединяват с нови

четири души и образуват една още по-мощна колективна душа.

Така продължава този Божествен процес на Любовта, които единствен

е в състояние да образува устойчиви, неразлъчни съединения

между душите. По този начин в Божествената Любов всички

души се съединяват в едно цяло, така мощно, така устойчиво, че

никаква сила в света не е в състояние да разкъса неразривните му

връзки. В това цяло зсяка душа живее в другите души и те живеят

в нея. Така се осъществява единството в множеството и множеството

в едиинатото " (Учителят П. Дънов).

7. Любовта стои пад всяка религия

Религиите са зсм чата, материализирана изява на Божествената

Любов. Тяхната основна цел е да свържат човека с Бога, земното -

с небесното, материята - с 'Духа. Единствената най-сигурна връзка

в това отношение е Любовта. Ето как Учителят на ББ в нашата

страна коментира взаимоотношенията между Любовта, вярата в Бога

и религията: "Значи Бог, като възлюбил света, дал от Себе Си в

жертва най-хубавото, най-възвишеното-Своя "ЕдиороденСин", за да повдигне ония души, които вярват в Любовта. И наистина, може да се вярва само в едно: в Любовта. Всяко друго вярване е измама. „Любовта стои над всякакви народности. Любовта стои Основни принципи в учението... 9?

над всякакви религии. Любовта сама създава религиите. В Божествения свят религии няма. Там съществува само Любов, Атмосферата на Божествения свят е Любов. Там всичко диша Любов. Но понеже Любовта не може да се прояви на земята, злото се явяват религиите. Искате ли, обаче, да изпълните волята Божия, трябва непременно да заместите религията с Любовта. Тогава всеки, който ви обича, ще бъде свещеник и служител във вашия храм. Великото в света е да познаем Бога като Любов. " Великият ислямски мистик, представител на школата (течението) на суфиите, Ибн Араби възкликва: "Любовта е моята вяра! Любовта е моята религия!" Тези негови знаменателни думи по пай-краспоречив начин изразяват отношението на Новото учение към разглежданите три фундаментални категории на човешкото мислене и поведение. А именно: Божествената любов е майчинската основа за проявлението както на религиозната вяра, така и на множество-третигли.с които с така богата историята на земната цивилизация. Без такава Любов вярата твърде лесно би могла да се превърне в суеверие, религиозен предразсъдък. А без пламъка на Божествената любов религията се разтваря в аморфната маса на суха, догматична система - схоластично обезеолсия и лишена от живецата на топлотата в общението между Твореца и творението.

8. Постижения на Любовта

а) връзка на чонска е Цялото

"Любовта към Бога дава силен тласък в живота на Човека. Тя е първият и иай-си/1ен стимул за човека. Тя е първият лъч. който прониква в човешката душа. Щом дойде Любовта, тя събужда великото, славното, красивото в човешката душа. Който люби, само той има Истината в себе си. Който има Истината, той може да бъде обичаи. Любовта е първото условие, при което съзнанието може да върви напред. За да могат умът и сърцето да се движат и да <п>рвяш напред, те трябва да имат подбудителна причина. Тази причина е любовта. " (Учителят 11. ДъНОВ)

98 Учението на Пялото братство

Любовта с закон на всемирната хармония. Подходящо възприета и приложена, тя подпомага човека в установяването на правилни отношения с всички същества, посочва неговото неповторимо място в космическш; организъм, свързва го с целокупния живот. Лко човек затвори вратите на душата и сърцето си за Любовта, той загубва тези живителни връзки, изворът на съществуването у него пресъхва и той пропада до дъното на духовната ишдета-несретпик, носен като откъснат зг Дървото на Живота лист по всички посоки

на бушуващите житейски ветрове.

П) пълно самоосъществяване на човешката личност

Учителят 11. Дъиов казва: "Пътят на Любовта е осеян с всички постижения и т&можности. Възлюбете Господа с всичката си душа, дух, ум и Сърце и в бъдеще ще придобиете всичко. ...За да може да свършим една работа в този свят, непременно трябва да имаме Любов. Тя е велик фактор а сърцата иа онези, които я имат. Вън от Любовта няма живот, няма никакви постижения. Без Любовта нещата са мъртви, несъзнателни, механични " След като Сам Бог е Любов (I Йоан 4:8,16). а човекът е сътворен по Божий образ и подобие, следователно най-дълбоката същност на човешкото същество също е Любовта. От нас се изисква да я открием там, в потайните кътчета на душата си, да я извикаме за живот и пълнота на проявлението и така да изградим собствения си облик под благодатната ѝ светлина. Като теоретична необходимост това не звучи толкова трудно за изпълнение. Ала практическият опит доказва, че тази вътрешна трансформация

никак не а лесна. Затова и Новото учение предоставя на своите последователи цял комплект отмегод и и средства за усвояване постиженията на Любовта. Човешката свободна воля е тази, от която зависи как и доколко те ще бъдат използвани. Резултатите от нейната целесъобразна употреба определено си заслужават вложените усилия: "Любовта отпоря на хората царските врата на Небето и земята. Това значи, че човек ще бъде приет между хората и всички други същества. Ще бъде приет добре и у животните. Нямо случаи в жшюта, когато човек да е действал с Любовта и да е Основни принципи в учението... 99

пропаднал. Ако хората изхождат от тачи велика Любов, бъдещето е за тях. При Любовта човек всичко придобива. Без нея всичко изгубва. При Любовта и който люби, и когото любят печелят. Любоща всякога дава на човека повече, отколкото е изгубшк Тя изменя и подобрява условията му. Влезе ли Любовта в .живота, хората ще а\>рвнт от светлина в светлина, от сипа в сипа, от слава в слава и дейността им ще се увеличава" (Учителят П. Дъиов).

Без Любовта като действена, градивна сила в живота на личиос-зта нашето цялостно самоосъществяване - според Божия Промисъл за всеки човек - не е възможно. Това твърдят без умора великите духовни Учители на човечеството от памтивека, та до днес. Това потвърждава и нашият собствен жизнен опит - и натрупаният от Хилядите въплъщения в земно тяло. и настоящият, в рамките иа едно кратко съществуване в света на материята.

в) разрешаване на ВСИЧКИ проблеми

Звучи като обещание в приказка - някак твърде примауливо, за да бъде реално. И все пак е самата истина! Когато приемем у себе си съзидателния огън на Божествената Любов, когато го направим неотменна част от ежедневието СИ - навсякъде и във ВСИЧКО, и в

малкото, и в голямото, - едва тогава разбираме действителната СТОЙНОСТ на живота. Едва тогава проникваме в неговата извечна красота и величие. По този повод Учителят наставлява: "Дойде ли Любовта, с нея дохожда всичко: богатство, чест, здраве, знание, способности. Аз не говоря за онази любов, която носи смърт па хората, пито за тази, която създава спорове, със/четния, огорчения. Без любовта свободата се превръща в робство, знанието - в невежество, радостта ~ в мъчение. Като дойде Любовта в човека, слънцето ще грее другояче и той ще почувства връзката си с Бога, Тогава ангелите, светиите и добрите хора ще посещават дома му, за да се разговарят с него, и ще го поучават). То, -ааа хората от целия свят ще го посещават, за да видят Любовта!" Кое е първичното - Любовта или щастието? Езотеричното познание, чийто пълновластен представител е учението на ББ, 100 Учението на Бялото братство отговаря: Любовта стои над щастието, Тя го съдържа в себе си. В нашия земен живот ние получаваме на всяка крачка Божията благодат. И все пак не сме щастливи (поне повечето от нас). Значи нещо в начина, по КОЙТО използваме тази благодат, не е наред. Може би все още не сме проумели, че щастието е извън доброто и злото. Истинското щастие в същност е в посещението на Божествената Любов. Само тя разтваря широко пред нас дверите на Царството Божие. 'Когато Бог те обича, ти имаш /та, който те пачи от всички изпитания Когато те обича някой човек -- също имаш тил, на който можеш да разчиташ. Когато работите на някого се нареждат добре, ще знае, че има един, който го обича. Ето защо да обича човек и да го обичат, това значи да си помагат взаимно "

(Учителят П. Дънов).

9. Любовта - източник на живот

"Когато кажем, че трябва да любим, подразбираме, че трябва да започнем да живеем. Любовта е врата, чрез която се влиза в живота. ...Който те обича, пуца вадата на живота през тебе. Безлюбието представлява градина на сухо. безводно място, а пък Любовта е градина, която е на място, дето тече вода."

(Учителят П. Дънов)

Любовта съществува като потенциал в дълбоката същност на всяко живо същество. Различни са само начините и формите, в които те я проявяват. Любовта е и най-благодатната почва За утвърждаването и развитието на живота във всичките му безбройни направления. От човека - като носител на разум - се очаква да използва по най-целесъобразните пътища условията, създадени за него от изявената Любов, която в същност е извечната животворяща Божия Любов. В този ред на мисли Учителят П. Дънов заявява: "Под любов разбираме среда, благоприятна за развитието на човека. Всеки, който сг докосне до любовта, добива живот: ако е глух. ще прочуе; ако е спял, ще прогледа: ако е болен, ще оздравее.

Основни пришти в учението... 101

Без любовта никакъв живот не съществува. Кажете ли някой, че е о/сив, а не люби, той се самозалъгва. Човек живее, докато люби, докато мисли за любовта. Когато казвам, че трябва да любим, подразбирам, че трябва да започнем да живеем. "

Любовта е - освен всичко останало - извънредно важна предпоставка както за духовното, така и за физическото здраве. Нейните вибрации, които са най-високите, познати във Вселената, преобразява!' и довеждат до разцъфтяване силите на ума, сърцето т: волята, обновяват и телесните процеси, осигуряват дълголетие и неувяхваща младост. Затова Учителят П. Дънов съветва: "В бъдеще, който иска да о/сивее дълго време, трябва да люби. висшите трептения па любовта минават прел тялото па онзи, който люби, и го пречистват и подмладяват. Колкото повече душата изявява своята любов, толкова по-издръжлив е човешкият организъм. Дългият живот е в зависимост от любовта на човека. Първото нещо, което любовта ще внесе, то е истинското здраве. "

Животът без Любов е пустиня. Никакви материални придобивки, никакви професионални успехи и кариера, никаква слава и власт не могат да заместят животворния лъч па Любовта. Една-сди петнен а дума на искрена Любов е по-скъпа ог всички богатства на света. Съзнателните прояви па Любов променят и облагородяват и вътрешния, и външния облик на човека: "Когато обича, и иай-грозпяш човек става красив като ангел. Виждали ли сте лицето па човек, който изявява любовта? Лицето му свети като слънце! Човек става красив и когато обича, и когато го обичат. ...Жена, която може да извърши престъпления, изгубва своята хубост. ...Красота без Любов е мъртва. Красотата е резултат па устията па душата и па духа. Следователно от красотата па нещата ще съдите за усилията, които душата и духът са проявили в известно направление. Колкото повече се приближава до Бога, човек става по-красив." НОВИЯТ живот, в който навлиза планетарното човечество, носи със себе си и ново отношение към любовта - и към същността й, и КЪМ формите и начините на нейното проявление. В тази връзка Учителят П. Дънов разкрива някои съществени зависимости: "В ста-

102

Учението па Бялото брата/то

рия живот любовта започва с радост и свършва със скръб. В новия живот любовта започва срадост и пребъдва в пея,... Дока/по живеете в Любовта, пикай не може да ви отнеме радостта. Радостта е един вътрешен изблик па Любовта, която е доиош. Любовта е бащата, радостта е майката, а мирът е тяхното дете, "

\

10. Любовта носи светлина и свобода

11о неповторим плчин проявената от човека Любов го дарява със светлината ма познанието. с псугасимня факел на Истината, която

от своя страна го приви навеки свободен: "Любовта води към истинското знание. Вечиката наука за Любовта включва в себе си всички други науки. Които лма Любовта, момее да се справи с всички положения в живота си. " Ала за да придобием това ново знание. обновяващо и пресътворяпащо старата НИ природа, сме длъжни да изпълним едно първоначално условие-да обичаме нашия Небесен Баща, Бога; Едва след това те получим в изобилие всички плодове на осъществената Хюбов. В тази насока са и наставленията на Учителя На ВБ в България: "Ако се приближите при любовта, ще придобиете такива знания, каквито не сте имали досега; ще се облечете в такава дреха, каквато само Небето може да ви даде. ...Новото знание ще дойде само за онези, които любят Господа. То ще освободи човечеството от ограниченията, в които се намира. Когато обичат и който обича, само той може да учи и да придобива знания, светлина. За него всичко оживява. Чрез любовта човек добива познания за Бога и природата, "

Ако бъдем беззавспю предани на Любовта, паши те усилия и вярна служба няма да останат незабелязани. Силите на невидимия свят, които неотклонно наблюдават нашето духовно-нравствено развитие* ще ни водят Наставник, с чиято помощ да обходим и завладеем непристъпните За неосъзнатия човек бездни на нетленното богатство, скрито в Любовта: "Щом любите, Бог ще ви изпрати Учител, който да ви открие утрешния смисъл на Любовта. Вог е говорил в Миналото, говори в настоящето и ще говори в бъдещето, но са- Основни принципи в учението... 103

мо на ония, които имат Любав. Дето няма Любав, там т се чува говорът па Бога, ...Имате ли ог!>ня на Любовта, ще се колзвате от науката на Великите Учители, на Великите Адепти и геиии, които са завършили своето развитие. Тачи наука носи мъдрост. блаженство и величие за човешката душа. "

Това е методът па жизнена изява, който помага на човешкото същество да стане по-възприемчиво към Въздействията на духовните светове, към безвъзмездната подкрепа, която ни оказват на всяка крачка в нашия живот напредналите създания в Космоса. Учителят П. Дънов свързва тази теза с едно от обещанията, дадени от Иисус Христос на Неговите ученици: "Казано е в Писанието: "Когато дойде Духът на Истината, 'Гои ще ви паучи какво да правите. " Като знаете това, трябва да работите тъй, че да предтвикате да дойде във вас Духгап. Отворете сърцата и умовете си за Него, Духът постоянно слиза и възлиза, но се спира само при онези, които са отворили сърцата и умовете си за Него. "

Любовта освобождава от всички ограничения на земния живот. Но не любовта като теоретична схема (макар и красива), а Любовта, приложена в ежедневието, и на първо място-в малките неща: "Ако повикате любовта, тя ще ви освободи и ще ви даде сипа да се справите с всички мъчнотии. Защо човек става роб? Защото не

знае да люби. Който не може да люби и да бг*де благ, той е роб па условията и не може привично да се развива. Свободен е само онзи, който люби, който е благ." Самото естество на Божествената Любов я превръща в пеустоима освободителка от тегобите на земното ни битие. Ако човек възприеме тази Любов и я приложи в живота си, от него незабавно падат всички обвързвания и ограничения. Свободата става неделима от същността му. Ако използваме израза на Христос, той все така е в света, но вече не е от света. В този смисъл са и поясненията на Учителя П. Дънов: "Любовта, която ограничава, е човешка любов. Любов, която освобождава, е Божествена. Хранете се с Любовта, за да станете господари на себе си. Като станете господари па себе си, ще станете слуги на Бога."

104 Учението на Бялото братство

сил

В никой от многобройните светове ма Космоса не съществува 1а, способна да ограничи, а още по-малко -да подчини Любовта: "Божествената Любов е закон сама за себе си. Няма закон, който може да ограничи Любовта. Тя е велика сшш, която не се подчинява на никакъв закон. С каквито възжета да я свържете, тя се освобождава - всичко разтопява. "

Действието на Любовта, намерила трайно място в човешкото естество, преобразява по изумителен начин личността, сътворява от нея нова същност - гордост и за творението, и за Твореца. За тази мощна енергия на п ре сътворен и ето, с която се отличава Божествената Любов, Учителят П. Дънов казва: "Любовта във всички свои деиспшин се нзаявнии като велика творческа сшш. Тя произвежда физически и духовен преврат у хората. Когато Любовта влезе в човека, тя създава в него ред алхшшчески процеси, под влиянието иакоито /{яшпо му същество. цялото му битие се изменя."

11. Културата на VI раса - Култура на Любовта

"Чрез Любовта ще дойде Новата Култура, която ще обедини 1чки хора. ...Любоътa не е само едно приятно чувство, по правилни отношения на същества с висша интелигентност. Като говоря за Любовта, разбирам онази велика и мощна сшш, която единствена е в състояние да повдигне унижените, оскърбените, падналите и грешни души, които се намират в дъното на ада. Тя е сшш на Безграничния. Когато добиете това ново разбиране за Безграпичния, този ред на нещата ще се стопи. Това е новото верую, което ще обедини човечеството в едно ЦЯЛО. ...Хората па Новата Култура наричам "братя на човечеството " или "синове на Любовта ". Влезе ли Любовта в света, ще имате едпа велика култура, дълбоки познания за природата и ще се внесат нови методи за възпитание. Които вървят в Любовта, чертаят своето бъдеще! Пред всички народи се открива велико бъдеще. Велико е бъдещето па човечеството поради Любовта, която ще се изяви. Всички народи

ще си подадат /яка като братя!" [Учителят П. Дънов)

Основни принципи в учението... 105

Преди повече от 60 години Учителят на ББ у нас очерта пред своите последователи картината на обединена Европа, на общия Европейски дом - такъв; какъвто той се изгражда вече пред очите ни. Тогава едва ли някой е успял да проникне докрай в дълбочината и важността на това сбъдващо се пророчество. 11 същност предреченото от Учителя П. Дънов, на което ние днес сме свидетели и в което вземаме участие според възможностите си, е въплъщение на идеите на Христос отпреди две хилядолетия. Още тогава Учителят на Учителите, великото Космическо Същество Христос, въплътило се в земно тяло, за да внесе всепобедния импулс на еволюционното развитие, предвиди процесите на интеграция в нашата съвременност. Неговите идеи бяха доразвити и актуализирани от нашия български духовен Учител П. Дънов (Беинса Ду но). Доказателствата за това смело твърдение откриваме в Словото на Учителя на ББ в пашата страна: "Понеже Любовта ще дойде последна в света, затова се правят приготовления за нейното посрещане. Любовта ще изгради бъдещата култура, бъдещия живот. За да постигнат Любовта, хората трябва да се откажат от своите стари разбирания. Придобие ли човек Любовта, за него се отваря нов свят, ново поле за работа. ...Целият свят, цялата природа представляват възможности и условия за проява на Божията Любов, която някога хората ще опитат. За всички хора са предвидени несметни богатства, възможности и условия. Защо тогава човек да се обезсърчава?" И на друго място: "Какво ще донесе Любовта в света? Соковете на Новата Култура, материала, които отговаря на новите форми, на формите на бъдещия строг! Днес старите форми се рушат, нови се създават. Защо страдат хората? Поради разрушенията, които стават вън и вътре в тях."

Основното послание на всички велики духовни Учители на човечеството е утвърждаването на ЕДИНСТВОТО на Живота. Тази грандиозна Божествена Истина е водещо начало и в учението на П. Дънов.

Той я свързва като теза с Културата на VI раса - Култура на Любовта: "Без любов човек не може да разбере единствою на света.

Любовта внася пълно единство в живота. Това, което свързва

}^ . Учението на Бялото братство

умовете и сърцата на всички хора и прониква в целия Космос, наричаме Любов. ...Конното по-правилни са отношенията на хора/на към Първичната Причина, толкова и обществата се по-добре организирани.

"

Бъдещата Култура на Любовта що се отличава с пълното отсъствие на болести и ерциални сътресения, на природни катаклизми, предизвикани от несъвършенствата на човешките мисли, чувства и дела, и на престъпления. Братството между човеците ще бъде закон без изключения: "Христос говори сега на европейските народи:

"Ако вие приложите Моето учение, очаква ви велико знание, велико благословение, Но ако отхвърлите Любовта, ще опитите иашголямото нещастие." Под шията се готви нещо страшно. Ако тези хора не приемат Божествената Любов, ще има една революция в природата. А шал/ революция, която става сега, не е нищо пред тачи, която природата приготвя. Ще стане такава рсволюцш!, каквато светът не помпи, каквато никога не е виждал. На тачи Земя ще израсне друга култура. Само тези разумни отношения т Любовта могат да ни снасят от бъдещата катастрофа. Когато Бог, ш. е. Любовта, дойде в света, тя ще произведе такива страшни сътресения, такива силни страдания, че които я познаят, ще застанат под Дървото на живота, още тук, на •земята, ще разреша,» великия въпрос. Този въпрос не се разрешава на небето, но на зе.шша. Господ иде чрез огън да изчисти земята, да съблече старите дрипи на хората, да им даде нови правила, да внесе Любовта в сърцата им, да повдигне умовете им. да отстрани от тях всяка злоба и омраза. "

12. Брак и партньорство според Словото на Учителя

П. Дънои

Ето още едно предизвикателство на прехода от теорията към практиката. Познанията ни за Любовта би трябвало да бъдат приложени в живота - в ;жеднсвнсто, в отношението ни към хората и природата. Не на последно място - и при избора на партньор от Основни принципи а учението... 107

другия пол. Именно Божествената (а не човешката!) Любов е тази, която би мо!ла да ни окаже неоценима помощ и в топа отношение. Ма много места в своето Слово Учителят П. Дънов хвърля обилна светлина върху отношенията между двата пола. Интерес за нас тук представляват неговите възгледи за брака и партньорството. Учителят на ЪБ утвърждава следната теза: за пълноценната връзка между мъжа и жената не са нужни формалности (документи, свидетели. подписи и пр.); най-важно и определящо е взаимното доверие, разбирателството, искрената обич и на първо място - чувството за от-1 говорпост.

Според него едно от най-големите изпитания в земния живот е бракът (или съответно партньорството между половете). Той може да се превърне в препъни-камък дори за напреднали дупи'. Затова през 1922 г., на събора във В. Търново Учителят 11. Дънов заявява твърдо и недвусмислено: "На окултния ученик не му е позволено и строго му е забранено да се жени!" Остава да си отговорим правилно на въпроса: "Кон е окултен ученик?*" Отговори има предостатъчно в Словото на българския духовен Учител. За всекиго от нас остава само обективната самопреценка. И все пак-защо забраната е толкова категорична?! Защо и най-великите духовни Учители на човечеството като правило не създават семейства и не оставят

поколение? По наше мнение причините са твърде много, по сред тях се открояват две: 1) За да не допуснат възникването на нови кармични обвързаности; и 2) Понеже посредством децата може да бъде поставен на колена дори и Велик Посветен (ако например бъде изправен пред избора да пожергва живота на децата си или убежденията си).

Когато се опитваме да тълкуваме или прилагаме наставленията на Учителя И. Дънов относно контакта между мъжа и жената, следва да правим разлика между вече използваните по-горе понятия;; брак (формална връзка между двата пола) и партньорство (неформална връзка). Всеки сам трябва да реши кое за него е от по-голямо значение - формалното или неформалното общуване. Учението на ББ в редакцията на П. Дънов не възразява и срещу двете (с изключение-108

Учението на Бялото братство

то за окултния учсгик, което вече цитирахме). А принципите, върху които следва да изграждаме този род най-делнкатни взаимоотношения, са ясно н-ложени в Словото. Остави само да ги одслотворим и живия живот.

УМНатЯ И Всеотдайна жена, дори и да не е красива (както се посочва в популярната песен) и богата, може извънредно много да помогне на мъжа си в социалното и духовното му израстване. До всеки велик мъж в историята на човечеството винаги е стояла и една велика жена, дори и до нас да не са достигнали сведения за нея. Обратно, дребнавата и егоцентрична съпруга, дори и да е красива и богата, може да съсипе и кариерата, и духовното равновесие на партньора си. Ако ли пък не (сичкото отюрс е и непривлекателна, или ще направи от мъжа до нея виден философ (случаят със Сократ — от порядъка на изключение), или ще му вгорчи битието до пан-високата възможна степен. Обратният вариант - за мъжа, който трансформира жената до себе си в позитивен или негативен аспект, също е в сила!

БОЖЕСТВЕНИЯ! ПРИНЦИП НА МЪДРОСТТА

1. Същност на Мъдростта

а) Мъдростта като творчески принцип в Космоса

Бог е сътворил света по възможно най-мъдрия начин, изначално вложил в него Своята велика и неизчерпаема Мъдрост. Според веп7лГ-,СМСКН (1, И Л 0 С 0Ф " ш т с м а т и к Готфрид Вилхелм Лайбниц ^ 17] 6), автор ив гениалната Теория за първичната природа на всичко съществуващо, назована "монадология", ние живеем в най-добрия от всички възможни светове. В сътворената от Бога Вселена действат принципи и закони, които са пряк резултат от Премъдростта И Промисъла на Твореца. В тази насока заслужават внимание разсъжденията на Учителя П. Дънов: "Мъдростта - това е светът

е

Основни принципи в учението... 109

на вечните Божествени форми, изтъкани от Любовта. Любовта е самата същина, а Мъдростта представя формите на хармонията, които се изливат в музика и поезия. Мъдростта е свят. в които се крият от незапомнени времена всички неща, които Бог е създал, всички неща, които възвишените духове са създали, ч всички неща, които хората са създали на Земята. Затова този свят е достъпен и за нас. От този свят изтича истинското, съществено знание. И когато това знание премине през трите свята - Божествен, духовен и физически - и даде тям) в тях, тогава то става реално за нас. " Тук е мястото да направим важното разграничение между мат_сриалио_знашс (пистата форма на знанието, обвързана с информационен носител, с веществена основа) и духовно зшшне (висша форма па знанието, която се реализира непосредствено в контакта между човека и невидимата реалност и не изисква наличието на информационен носител).

Според Учителя П. Дънов Мъдростта е творчески принцип в Битието наред с останалите четири такива принципа: Любов, Истина, Правда и Добродетел. В случая ро^1Ят^и^а^V1ъдро^т^ е да послужи:

1) като фундамент за изграждането, структурирането и развитието на Вселената (чрез принципите и законите, които Бсг е вложил изначално в Космоса);

2) като двигател на духовната еволюция на свега като цяло и па всички живи същества - на индивидуално и колективно равнище (паралел е разумната, творческа дейност - III главен лъч на земната Йерархия);

3) като цел на духовно-правственото усъвършенстване на разумните същества в Битието (цел, формулирана най-ясно от Спасителя Иисус Христос в Мат. 5:48, вече цитирана).

Като допълнение към осветляването на тази основополагаща роля па Мъдростта в реализирането на Божия план за света предлагаме следните размисли на Учителя П. Дънов: "Бог чрез Мъдростта е

1 1 0 Учението па Бялото братство

създай Вселената. Създач я е заради Синовите на Мъдростта. Бог пребъдва в тях, те разбират Неговата Мъдрост и Го славят, Защото Славата Божия се открива само по закона па Мъдростта.

Затова само мъдрег(ът може да слави. "

б) Мъдростта каго вездесъща (всспрнсьстнлща = присъстваща навсякъде и пън всичко) разумност в природата

В съответствие с Новото учение природата е абсолютна форма на съществуването на всемирния Живот. Тя с една разумна безкрайност. Тя утвърждава закона на еволюцията, па обновлението.

Природата е жива, тя не е съставена от мъртви форми. Духът присъства навсякъде (понеже е вездесъщ, веспроникнащ), ала се проявява по различен НАЧИН* с различна интензивност в природните царства: минерално, растително, животинско, човешко, ангелско {последното би могло да бъде наречено и "сврѣхприродно", ако разглеждането на първите четири царства бъде ограничено само в пределите на материалътга вселена). Разумността е навсякъде в природата като иманентно начало - и в живата, и в т.нар. "нежива"

материя. Тази все присъства ща, неспирно пламтяща с огъня на възраждането разумност крие своя произход в извечната и всепобеж-даваща Премъдрост на Създателя - Бог. Продължавайки тези разсъждения.

Учителят П. Дънов заключава; "Аз не разбирам под думите

"Жива Природа" това. което съвременните естественици

разбират. За пас тя е нещо велико ие само в своето устройство, но и поради онази интелигентност и разумност, които проявява.

...вселената представлява сбор от мислеци същества, които са атомите, камъните в този велик разумен свят. "

Не бива да огмш аваме без внимание и оценката на Учителя па ВБ у НАС за това, доколко съвременният човек преценява правилно наличието на разумност в природата, нейната изначална мъдрост - свидетелство за Божието присъствие във всичко съществуващо:

"Днешните хора загубиха правата и разумна мисъл, която съгцес-твува в живата природа. Всичко в природата е живо. Към всичко трябва да имате дълбоко почитание и уважение. Божията Мисъл

Основни принципи а учението... „

се проявява навсякъде, като видоизменя и съдейства за еволюцията на всички неща. Чрез външната природа Бог е направил Своята мисъл достъпна за пас (естественото и сврѣхестественото Откровение п християнското учение - бел. К. 3.). За до придобиете една Божествена мисъл, може да употребите цяла година. Тя заслужава това време, защото това е една велика придобивка за вас.

...Бог е мислил дълго време отвътре и после се е изявш навън.

Цялата природа е създадена по законите на Мъдростта. Цялата Вселена е резултат на Божията Мисъл. "

Най-ярките носители на Божията Мъдрост и на разумността в природата са Мировите Учители, великите духовни Наставници

иа Космоса и на земното човечество. Последователите на Учителя Петър Дънов (Бсннса Дуно) съзират в негово лице именно последния Миров (Световен) Учител, пълновластен Пратеник на Бога. чиято цел и земна мисия е установяване на Новата Култура на VI раса, Културата на Любовта (Мировият ИЛИ Световен Учител - Космически Принцип, еманация на Христовия Дух, който се проявява в различните епохи, в различни носители - избрани индивидуалности с особено напреднала лична духовна еволюция). За богатството от взаимоотношения между разумните същества и силите на природата, както и за резултатите от това благодатно сътрудничество, Учителят 11. Дънов казва следното: "Светът трябва да се изучава като жив организъм. Зад всяко явление, зад енергията седи една разумна сила. Природата се управлява от Разумни Същества. Разумният живот ражда слънчевата светлина. Светлината, която изпраща Слънцето, е резултат на множество разумни същества, които изпращат своята разумност във вид на светлина. ...Когато говорим за културата на онзи свят, подразбираме всички Разумни Същества, които са завършили своето развитие преди милиони години и днес направляват целия Космос. Някои от тях направляват Слънчевата система, другите - живота на някои планети, трети - отделните народи, четвърти ~ водите, пети - растителността в света, и т. и. Според степента на своето знание и развитие всяко от тия Същества изпълнява съответна Учението на Пялото братство служба. Всички хора са заобиколени с таи разумни Същества, които се грижат за тях и направляват живота им. "

в) Мъдрости» КаТО компонент (елемент) на Божието естество Спорел учението на П. Дънов в Космоса съществува Закон на Мъдростта. Това е закон за поддържанелуравцовссяцацс на сътворения_свят. Същността му поражда сравнение с обосновавания от някои езотсричнт: концепции Женски (пасивен) принцип в Бити-е.ехо. който служи на съхраняването, поддържането И утвърждаването на вече създаденото и структурираното от Мъжкия (активен) принцип. За това, че в основата на сътворяването, и на съхраняването и поддържането на вече сътвореното лежи Божият творчески замисъл, говори Учителят II. Дънов: "Това, което виждаме в света, е израз на Божията мисъл. Мисълта на Бога се изразява а разни форми. Всичко в природата е форма на Божията мисъл - Слънцето, звездите, растенията, животните, водите, въздухът. "

Петте творчески принципа в Битието-Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел - са неизменна съставна част на Божията Същност, на Божието естество. В света те се проявяват като основа на вечните принципи и закони, които действат навсякъде и във всичко още от момента на Сътворението. Същевременно тези пет творчески принципа се явяват и в ролята на духовно-нравствспи завоевания и постижения, които човекът овладява и утвърждава в процеса

на своята лична еволюция. На трето място, тези пет творчески принципа, изведени на челно място в Словото на Учителя на ББ в нашата страна, притежават и стойността на универсални ценности в Космоса, във всички светове и измерения на Проявеното Битие. Затова УЧИГОЛЯТ П. Дънов е напълно в правото си да отбележи: "Неизмеримата Божия Лю(-ов, неизмеримата Божия Мъдрост, неизмеримата Божия Истига са плодове на Божия Дух. " На друго място в Словото си той допълва и разширява тази водеща теза: "Богелюбов, Мъдрост и Истина - три велики свята, за изучаването на които е нужна цялата вечност. Три неща има) но които можем да познаем Бога. Те са: Божията Любов, която носи пълния живот. Божи-Основни принципи в учението... ИЗ

ята Мъдрост, която носи пълната светлина и хармония в снета. И Божията Истина, която носи съвършената свобода. И когато се говори за трите Лица на Бога, ние подразбираме: Първото Лице на Бога е Любовта, проявени и Живота. Второто Лице на Бога е Мъдростта, изявена в Светлината на знанието. Третото Лице на Бога е Истината, проявена в Свободата. "

2. Припни на Мъдростта

а) М^{Др}ОСТта като прана (правилна) мисъл и разумиосг
В своето Слово Учителят П. Дънов отдава изключително значение на правилното, т. е. адекватното; целесъобразно, логически издържано и позитивно мотивирано мислене. 11а исяка крачка в иего-вите беседи можем да срещнем израза "правамисъл". 'Гой е твърде богат откъм съдържанието си и в най-висока степен съответства на водещия заряд в учението на ББ. По своята същност правата (правилната) мисъл е израз на мъдрост - същата тази Мъдрост, която разглеждаме тук като един от петте водещи, космични принципи в учението на П. Дънов. За връзката между Божественото Начало, от Кое то именно извира Мъдростта, и правата мисъл тон казва следното: "Станете проводници на новите мисли. Правата мисъл иде от Бога. Да мислим, както Бог мисли. Умният човек мисли като Бо<а. Мисли като Бога и всичко пред тебе ще се отвори, всичко ще разбираш. ...Каква е задачата на човека в живота? Да бъде проводник на Божествените мисли и чувства. Доколкото е техен проводник, той се ползва от подкрепата на Бога. Каквато и работа да върши. човек трябва да съзнава, че е проводник на Божественото Начало в света. И десет скърби да го нападат, той лесно може да се справи с МЯХ, Христос казва: "Скръбта ва ще се превърне в радост." Кога? Когато човек даде път на Божественото Начало в себе си!"

Степента, в която човешкото същество е в състояние да възприеме и да приложи мислите, породени от великата Божия Премъдрост, зависи от равнището на духовната еволюция на индивидуалността.

Логиката на личното еволюционно развитие диктува за напреднали-

Учението на Бялото братство

те но духовния Път души съответно нарастване възможностите за

проникване и прилагаме на мислите и чувствата, извиращи безспир от лоното на Всевишния. Той, вечният, безсмъртният, весмъдър и целюбещ Създател на Всемира, си остава неизменен образец и в това отношение с непостижимата мащабност и весобхоатност на Своята съвършена Мисъл: "Ако искате да бъдете хора па новото и да ви обичат, трябва да мислите право, да имате велика мисъл. Човек трябва да има стремеж домиели, както Бог мисли, ...Хиляди годиш/ ще се учи човек иа тази велика наука да мисли! -Да мисли право, това е иаи-храсивошо! ...Правата мисъл може да уреди живота. И ако човешкият живот ме е уреден, каква е тачи мисъл? Светът ще се оправи чрез мисълта (курсивъ? мой - К. 3,)." Изложените по-горе разсъждения довеждат до извода, че всяка правилна мисъл на човека е проява на Божественото Начало у него, т. е. на Висшата Разумност във Вселената, Която се изразява чрез индивидуалното съзнание на човешката личност. Разбира се - когато това съзнание е в състояние да възприеме вибрациите на Божественото, да ги "преведе" иа разбираем за човека език и да ги въплъти като реализация на физическото поле, в материалния свят. И в този случай контактът между земното и небесното е двустранен - Божията Мъдрост разширява И извисява човешката душа, а в процеса на своето израстване последната се разтваря все по-широко за благотворното въздействие на Божественото. Затова и Учителят П. Дъпов е в правото си да отбележи: "Щом като Мъдростта изгрее в човешката душа. всяко нещо в ума па човека отива на своето място. Всички идеи стават ясни. определени и идват в пълна хармония. Умът па човека св отваря и шоп вижда, че този велик Божествен свят е красив, че в него царува хармония и ред и че когато Мъдростта управлява, редът не се нарушава. Той вижда да се разкрива пред неговия дух необятно поле за работа. И тогава той започва да гради. Зач/ото право е - само Божията Мъдрост задоволява духа на чоаека (курсивът мой - К. 3.). АлапъШЯтлаМъхъ росшшадмашшрудт. Той е път за Мчишелше. Само съвършеният човек, само Учителят може да прояви Мъдростта. "

Основни пришти в учението... 115

Шжолоши&ш^мисл^п_ч^шс^^^

всшашсълловск-стовл, коехо.мисли. Правилното миелгне изгражда човека като творец, като създател на новото, прогресивното в света. За Почетното място, което Мъдростта заема в пеоеспите чертози па Божественото, и за нейната роля при определянето на послесмъртиата участ иа човека Учителят 11. Дъиов казва следното: "Да влезе човек в Царството Божие, това зависи от неговото знание и мъдрост, а не от неговата любов. И Царството Божие по благодат не се влиза. Да влезе човек в Царството Божие и да му дадат там почтено място, това зависи от неговата мъдрост. ...Мъдростшо е най-голямото добро па Небето. Тя е най-голямото и нетленно богатство, с което човешкият дух може да

разполага. Мъдър ли е човек, тон притежава най-голямото Божие благо. Когато човек има мъдрост, той е умен, силен и светлината му винаги изгрява. Човек без мъдрост не е още истински човек. И когато пие говорим за Попски, разбираме същество на Мъдростшо. Човекът е наречен син на Мъдростта (курсивът мой - К. З.)."

Най-нспикятя сила и Космоса с Мнсълти. Когато_мисъла^нва
иа^твала^гМъдр^хта^олжо^^

опора е Исттшга.дзгава тя - мисълта - « ^гюсоб11ала^гцогд|_цуд&;
са. Заслужава си да се доверим отново на Словото на Учителя 11.

Дънов: "Запомнете: Отношенията ви клш другите трябва да бъдат, както отношенията на Бога към тях. Това значи да мислите, както Бог мисли. Щам аз мисля, както Бог мисли, ще шиш такова разположение, като че Бог действа в мен. Умен ще се прояви хубавото и велико чувство на Бога. По шош начин Бог ще работи в мен и аз ще се уча от Него. " На друго място в своето учение II. Дънов набляга на потребността да изучаваме Божията Мисъл. Ако успеем да проникнем в нейните неизследими дълбини, ще преживеем неповторимото общение с нейния Автор: "Онзи, който иска да учи. трябва постоянно да е в съприкосновение с Бога па Мъдростта. Всеки човек, който може да влезе във връзка с Божията Мисъл, може да бъде господар па условията, при които живее.

116 Учението па Бялото братство

Единственото най-съществено и най-реално нещо, към което трябва да се стремим в сегашния живот, е да познаваме формите на Божията Мисъл. Всеки човек, които познава формите на Божията Мисъл, може да има помощта на Господа. Писанието казва: "Духът на Господа е с мене." Това значи; "Формите на Божшина Мисъл са с мене, т познавам законите на Божията мисъл."

Послслсшла-ла-ЛравяшХираишшата) мисъл

"При правата мисъл човек има имунитет. В деня, в който той се отклони от правата, от Божествената мисъл, имунитетът се изгубва. От всички хора се изисква преди всичко да имат Великата Божия Мисъл. Тя е госпидирка на всички прояви в живота пи, на всички способности. Талантите, гениалността, светостта-всичко се управлява от правата мисъл. Тя е абсолютно мощна. Тя всичко твори, всичко създава. " (Учителят II. Дънов)

Правота мисъл съгражда постепенно у човека педоесгаомост спрямо злото. Освен че тон става неспособен да извършва зло, и стрелите на последното се разбиват без успех в невидимата стена, издигната в съзнанието му от съзидателното, ПОЗИТИВНО мислене.

Не На последно МЯСТО (и като продължение па предидущите разсъждения) - правилната МИСЪЛ съдейства за развитието на вътрешния потенциал у човека. Тя му осигурява - в зависимост от степента, в която я проявява и въплъщава в живота - свобода в света на ограниченията. Съответно: при цялостно, псотклонимо от

условията на средата провеждане на Божествената Мисъл - пълна свобода» И като венец па конструктивните усилия при усвояването на Правата мисъл, като достойна награда за вложеното са усещането, Вътрешното чувство за щастие и блаженство при всякакви характеристики на околната среда. (Нека тук си припомним думите на Спасителя Господ Исус Христос: "Царството Божие е вътре във вас!" - Лука 17:21. Нужно е само да го открием и да заживеем в него.) За връзката и пряката взаимна обусловеност между правилната мисъл и човешката свобода Учителят П. Дънов свидетелства: "Свободен е само онзи човек, чиято мисъл е свързана с Божията Основни пришти а учението... 117

Мисъл. ...Достатъчно е човек да започне да мисли право, за да започнат работите му постепенно да се уреждат. " И още — за подобната взаимообусловеност между щастиято и правата мисъл: "Щастиято е закон на Божествената мисъл, която е обложена ти1 вас (курсивът мой - К. З.)."

Разумиштва >>1Ш1ршш1а^и1Ш1ктЩъдррхх

"Който живее разумно, ще разбере вътрешния смисъл на нещата. Разумният живот е начало на новата епоха. Това се нарича възкресение. " "Всяка разумна постъпка влиза в човека като една маяка тухла в неговото здание. Така тя е като градивен елемент и в общочовешкия живот. Ако постъпвате разумно, цялата природа ще ви съдейства. Поколебаете ли се мтко, тогава ще дойдат обратните Сили в природата. Вие знаете какви са последиствията от тези сили. " "Животът е първото условие за проява на Разумното. " (Учителят П. ДЪНОВ)

Разумността е гласът на Божественото Начало у човека. Който следва неотменимо този глас, никога няма да се ОТКЛОНИ ОТ правия път. Всеки човек притежава като потенциал цялата гама от възможности и проявления на Божественото. От пашата проявена свободна воля зависи доколко, в каква степен и с каква интензивност ще използвам този изначален потенциал, вложен от Твореца у нас още при създаването ни: "Имате ли това Разумно или Божествено Начало в себе си, всичко може да постигнете. Няма ли Разумното в себе си, вие ще страдате, докато го придобиете. Придобиете ли го, пътят ви се отваря веднага. Христос е изразил тази идея по следния начин: "Това е живот вечен, да познаят Тебе, Единнаго Истиннаго Бога" (Йоан 17:3 - бел. К. З.). Това подразбира: Придобиеш ли Разумното, това е живот вечен, понеже Бог е Велика Мъдрост, Велика Разумност."

Разумното, мъдро използване на Божествения потенциал у човека предполага и правилно отношение към благата на живота: "Доколкото човек се намира в правилни отношения към великите закони на Бога, дотолкова може да се ползва от благата, които Той из-

118
Учението на Вялото братство

праща. ...Ако стеразумни, ако з/сивеете съобразно със законите на Разумната Природи, може да иъмените вашата съдба. ...Разумният, съвършеният в съработиин на Бога (курсивът мой - К.З.). ///. е, работи а яяпасие с пешките закони на природата, па битието. "

б) Мъдростта като източник ва светлина и знание

"Трябва да се отвори път за едно пиеше знание, което ще ни донесе непосредствена връзка с принципите па живата природа. То ще даде пови методи и възможности на науката, ще отвори пови Пътища за изследване. " "Икогато говорим за Божествената Мъдрост, ние подразбираме всичката свепиинша ни безпределното пространство, която ш/кога не угасва. 0N°тишша_{Ц}реха-Г(C1_A4ьд-рйстша. Физическата пък светлина, от която пие се ползваме, е /н?-зултат от излишната енергия, която Космичпият Човек п/юизвежда при своята умствена дейност. Космичпият Човек е придобий толкова знания, че има излишък от светлина. " (УчителятII. Дънов)

Новото знание, което Всемирното ББ предлага безвъзмездно на земните хора, и неговият вече с-ъзряяш плод - Новата Култура, изискват нов подход към изучаването на света. Според Учителя П. Дънов природата трябва да бъде изучавана но форма, съдържание и смисъл. Формата е свързана с физическия, материалния свят, съдържанието — с духочия, а смисълът- с Божествения свят. За тази взаимовръзка между сферите и зоните а Битието Учителят на ББ изтъква: "Всяка буква е ценна дотолкова, доколкото има отношение към другите букли. Буквите не трябва да се изучават по отделно, а трябва да се изучи отношението им една към друга. Физическият свят е дотолкова ценен, доколкото има отношение към другите светове. И дотолкова той ще бъде понятен, доколкото се изучава връзката му с другите светове. "

Извънредно дълбоки и интересни са разсъжденията на Учителя П. Дънов, В които той разглежда взаимоотношенията между Бога и човека в светлина!! на изследваната тема: "... Три са допирните точки на човешкия дух е Божия Дух: първата е Любовта, втората е Мъдростта, третата ~ Истината. От първото докосване Основни принципи а учението... 119

на човека с Бога у него се явява един изблик на Любов; той се превръща в извор па живот, който постоянно блика. И понеже този извор трябва да намери свой път на движение, явява се второто докосване на Бога - Мъдростта, за да очертае пътя на тона движение. И затова първият стремеж па човешкия дух е животът.

Вторият стремеж, па човешкия дух е знанието. Третияи, стремеж: па човешкия дух е свободата. Когато духът придобива знаници, светлината се появява като резултат."

В наши дни сме свидетели на (а някои от нас - и участия ш вън) един грандиозен процес - изграждане на нова комплексна картина на снега. Но този път па съзидателно вложени усилия си дават среща науката_(рационалното познание), философията (царицата па

човешкото знание), глшшш» (метафизическото, духовно познание върху основата на религиозното чувство и преживяване) и езолаершъното познание (най-дълбокото, окултно-мнетино проникване в тайните на Вселената). [1якои ОТ изброените ИЗТОЧНИЦИ па качествено новата картина на света само до вчера бяха врагове, антагонистично настроени помежду си (както продължава, впрочем, да бъде в умовете на мнозина и в нашата съвременност). Днес те си подават ръце в името на нещо велико. И четирите посочени извори не знанието по отделно са пътеки към Истината, към Бога. В своята съвкупност те отразяват новия начин на мислене па нашето време, новия подход към познанието за Бога, снега, живота и човека, новите изисквания към човешката личност и зараждащата се планетарна култура, която ще промени радикално облика на земната цивилизация.

3. Методи за постигане, онладиане и прилагане на Мъдростта

а) стремеж и лшбон към знанието

Когато изгубиш смисъла на живота, търси това, което свети
Учи се при този, който носи светлина. Помни: Добродетелта живее само при това, което никога не потъмнява. Дружи с това, което не потъмнява. Стреми се към светлината и не забравяй:

120 Учението на Бялото братство

Знанието от едно място не идва и светлината през един прозорец иа влиза. Неизброими са прозорците на светлината. Вложи мъдростта в ума си, светлината ще дойде и знанието ще ти даде своята помощ. Схш^ш^е1шишшмш^шЖш^р^ашсиш^)^г^ъАI^с=тшштсС (Учителят П. Дънов).

Стремежът и любовта към знанието като методи за постигане, овладяване и прилагане па Божествената мъдрост съдействат за догШ!ражш1стол1а.уметс1юхоХь1шШ1ЛЦ^ - неговия дати смъртен принцип (носител иа съзнанието) в настоящия етап от духовната еволюция на земното човечество (четвъртата планс-тарпа Трансформация па Земята, прехода от фазата Марс към фазата Меркурий -т. е. от инволюция към еволюция в тесния смисъл на понятията). Този дълъг процес ще бъде завършен цялостно в епохата па VI окултна раса, предхождана от установяването на Земята иа Новата Култура на Шестата подраса на V коренна раса. Както е известно ОТ езотеркЧНОХО познание, потвърдено И в Словото на Учителя П. Дънов, всяка подраса, чийто номер отговаря на бъдещата коренна раса, носи в недрата си и изявява характеристиките и акцентите, които ще бъдат разгърнати в пълнота при утвърждаването на съответната коренна раса. Аналогично - 6-та подраса на V коренна раса поставя ударението върху такива особености на личната и глобалната еволюция, които ще станат цялостно достояние през епохата на VI коренна раса. Една от тези особености - подчертано важна и наситена с енергиен потенциал - е взаимната връзка между Любовта и Мъдростта като водещи принципи- проявяващи ос иа

всички равнища в Битието. По този въпрос Учителят П. Дънов съобщава следното: 'Онзи, които любя и обича, иска да придобие Мъдрост. Не желае ли това, той няма любов. Първото качество на любовта е великата жажда да учи. За да покажеш, че обичаш, трябва да учиш. " Следователно един от пробните камъни за Любовта е учението. Ма тази материална планета, па която сме въплътени ние, хората, основната ни задача (както многократно подчертава и Учителят 11. Дънов) е да се учим. 13 най-висока степен стремежът към знание е червена нишка и в Новото учение. Затова Учи- Основни принципи в учението... 121

телят П. Дънов наставлява: "Идването на Любовта в човешката култура ще даде условия за проучване и приложение на законите на Мъдростта а индивидуалния и общественя живот. Трябва да обикнем Бога и възвишените същества, за да протече Божествената Мъдрост от тях към нас. Правилото е да започнете с Любовта и тогава да дойдете до втората фаза, трудния нъш - пътя на Мъдростта. Ако не минете по този естествен път. Целия свят може да обиколите, може да изучаваше всички школи на Великите Учители в света, които носят Божието Слово, но всички те имат само една определена Божествена идея. Те не могат да шменят на този Божествен нъш. Навсякъде ще ви кажат: "Първата стъпка е .живота - това е пътят ни Любовта. " Като отидеш при Любовта, тя ще те изпрати при Мъдростта, а Мъдростта ще те изпрати при Истината. Чрез Божията Любов ще се домогнете до Великите закони, които регулират живота."

б) чистота - нравствена, духовна и физическа

Абсолютната чистота е задължителната среда за всички духовни постижения! Учителят П. Дънов безброй пъти пабяга па това златно правило в своите беседи и в личните си разговори е учениците на ВБ в България. Тук ще приведем само два цитата от Словото му. доказващи тази основна теза: "Порочният живот ире-късва вътрешните връзки с Бога и пречи за <приемаието на Мъдростта. С новите Божествени методи могат да си служат тези, които са абсолютно чисти и безкористни. " И още: "Достатъчно е човек да има чисто и пробудено съзнание, за да стане проводник на светлите и възвишени мисли и на Разумните Същества." Единственият извод, който следва да направим за себе си от току-що изложеното, е: човек не би могъл да придобие светлината на Зожственото знание и йагоиптнитс парпкс на Мъдростта. ако не е културен и иралхвъ. ршен_морал - ненакърним от многобройните съблазни и изпитания па ежедневието.

От друга страна - физическата чистота, личната хигиена, е съществена предпоставка и за нравствената и духовна чистота. 11 ена-

Учението на Вялото брататю

празнодрсвните римляни казват: "В Здравряло-здрав дух! "Едното НО може без другото. За да бъде човешката личност .хармонична.

изискването е поскитае и поддържане и на трите вида чистота. Само ленивият може да се оправдава, че всичко земно с преходно, т. е. няма смисъл да се грижим за индивидуалната и обществена хигиена. Впрочем ленивият по тяло е ленив и по дух, От него не бива да очакваме постиженията, отвеждащи в красивите и светли селения на Новата Култура.

•

в) страданието- път към Мъдростта

"Страданието - това е език па природата. Чрез страданията природата учи нотка иа Мъдрост. Чрез страданията природата иска да ни направи разумни. " (Учителят П. Дъпов)

Страданието в качеството си на път към Мъдростта е една от водещите характеристики па съвременната епоха, съответстваща на настоящия етап от духовната еволюция на земното човечество. След изчерпването на заряда в тази негова (на страданието) роля и нмн-вече - след духовното съзряване на човека, то няма да бъде необходимо като присъствие в следващите фази от духовното развитие на homo sapiens. Сиреч -страданието няма да съпътства вечно индивидуалната и колективна еволюция на хората, понастоящем то е наложително като присъствие и въздействие заради победата на разума над хаоса в човешките взаимоотношения и в отношението към природата, Значи днес без него не може! Когато страдаме, автоматично бива активирано мисловното начало у нас. Потребността да намерим изход от създадената кризисна ситуация е прекрасна ВЪЗМОЖНОСТ да усъвършенстваме механизмите на нашето мислене. Л оттам - и на поведението. Тази взаимнообусловеност дефинирана по особено сполучлив начин от Учителя П. Дъпов: "Противоречията в живота са задачи, дадени иа вас, за да ви накарат да мислите. " Неговата мисъл, която току-що цитирахме, ме връща и към една сентенция, изказана от съвременен български мъдрец, обект на искрено и заслужено уважение в обществото и лично от автора на тези редове- Радой Ралин (1923-2004). Той казва: "От-Основни Принципи в учението. 123

нмат ли ти нещо, започваш да мислиш." И наистина, сякаш чувството за притежание на собственост - една от най-покъртителните заблуди иа човека- е между най-чест срещаните причини за огорченията и болката в нашия кратък живот. Ако се опитаме да погледнем към подобни ситуации от висотата на духовното познание, несъмнено ще открием нищожността и безсмислието па този род страдания. Само ако се опитаме... И ако опитът се окаже успешен, бихме могли да се озовем в самото подножие на съвършенството: "Човек става велик, когато минава чрез големи мъчности, страдания и изпитания и ги преодолява. "

Ала докато стигнем дотам, трябва да приемаме със смирение и разбиране неизбежни те уроци на страданието. Ъдно с сигурно - в битката не можем да изгубим повече от собствените си илюзии.

11сщо повече - ако се покажем достойни за висотата на изискванията, които Небето предявява към нас, или дори ако само проявим нужното търпение, тогава ще излезем от лабиринта на конкретния житейски проблем по-силни. И може би изпълнени с вдъхновение и порив да продължим паиред... Мека завършекът на тези размисли бъде още една блестяща фраза на Учителя П. Дъпов: "Ти, който се стремиш към Светлината, чуй думите на Мъдростта: Искаш ли да усвоиш Божествената Мъдрост и тайните па живата Природа, казвам ти, няма друг път освен страданието (курсивът мой - К. З.). Докато съдиш, докато роптаеш, докато се оплакваш, ти си далеч от Мъдростта. Престанеш ли да съдиш, ти си близо до Мъдростта. Докато философстваш, ши си далеч от Мъдростта, от своя Учител. Престанеш ли да философстваш, ти си близо до Мъдростта, ти си при нозете па своя Учител. "

г) молитва, размишление, концентрация, съзерцание, медитации Изброените по-горе методи за усвояване на Мъдростта но своята същност представляват средства :»а постигане на виенето духовно познание. Л то с познание, което не изисква материален или интелектуален носител на информацията, защото постъпва пряко в 124

Учението па Вялото братство

съзнанието на човешкото същество. Следващата стъпка но този път на Просветлението е придобиването на върховната изява па човешката съзнателност-сврѳхсъзнаннето. В подкрепа на изгѳкнатата тук теза привеждаме следните разсъждения на Учителя П. Дънов: "За да развие човек сврѳхсъзнанието или космическото съзнание, а заедно с това и Божествената Любав и Мъдрост, трябва да прекарва в молитва, размишление и концентрация. Размишлението <п>рху една мисъл е подобно па дѳвченето на храната. Когато размишлява вг>рху една възвишена мисъл и я дѳвче дълго време, човек приема чрез своето сврѳхсъзнание много Божествени идеи и духовни си/а/. Приема СЪЩО така и силата да изпълни Полята Божия. При обикновена мисъл просветлението иде много мъчно. "

Посочените средства за култивиране на висшата изява па съзнанието - космическо или Божествено, или накратко: сврѳхсъзнание - са разгледани подробно и са придружени с множество конкретни упѳтвания за приложение в много на брой духовни школи и учения. В Словото па Учителя П. Дънов също не липсват такива указания. Основно правило в тази насока е, че всеки човек следва да подбере измежду богатия асортимент ог възможности онези, които са паи-подходящи и съответстващи На неговата индивидуалност.

д) личният опит на човека по отношение на природата и обществото

Човекът, придобил Мъдрост, развива необикновена наблюдател' пости самопаблюдателност. В своите взаимоотношения е природната и социалната среда той на всяка крачка разкрива все нови и

нови възможности за обогатяване на познанията си. За него целокупният живот се превръща в една велика Книга, от която той вече може свободно да чете. И това е факт, понеже той е научил езика, на който тя е написана - езика на Божествената Мъдрост. В тази връзка Учителят II. Дънов споделя: "Аз черпя своите принципи от една много голяма книга, на която всяко камъче, листче, клонче, цвете съставят азбуката. Аз постоянно превеждам от тази велика Книга. Като взема един лист от някое дърво, започвам да го разглеж-
Основни принципи в учението... 125

дам и чета по него къде и при какви условия се е образувал този лист, къде е расло това дърво и защо е остаряло, какви са били тогава хората, в какво време е живяло, какво е било състоянието на Слънчевата система и пр. Аз проверявам всичко това (Ю отпечатъците па всеки лист и клонче. "

Огромният процент от съвременното човечество са хора, които (в езотеричен смисъл) все още вървят в своя живот по пътеката на шпашашя.^която предхожда окултното ученичество - като два стадия от духовната еволюция на живото същество. Периодът на преминаване през стадия на изпитанията обикновено е твърде продължителен

и като правило е съпътстван с множество кармични обременности. Последните не липсват и При ученичеството, по пъте до придобиването на третото велико посвещение/посвета (по теософската скала). Окончателното отърсване от кармичните обвързаности става, както е известно, след завоюването на петото велико посвещение (то с трето от гледна точка на земната Йерархия), което се явява в същност границата между степените на ученика и духовния Учител, Именно Учителят по Пътя на Духа може вече да бъде дефиниран като свободен дух, т. е. разчупил завинаги колелото на самсара (цикъла на раждане и смърт), приключил с всички кармични ангажменти, с право на избор за по-нататъшното си развитие: дали да остане в планетарната орбита на Земята, за да подпомага еволюцията на своите по-малки братя и сестри (ролята на т.пар. бодхисатва в езотеричния будизъм), или да премине невъзвратно в други, по-високи области на Всемирния Живот. И в единия, и в другия случай той разполага с възможността да се въплъщава в материално тяло изцяло по собствено усмотрение.

За човека върху пътеката на изпитанията проблясъците на Божествената Мъдрост са спорадични, внезапни и преходни. Рядко му се отдава да ги съхрани за по-продължителен период от време или да ги запечата незалично в менталното си тяло (духовното тяло на пиещия, конкретен ум). Безспорно-по-иълноценни контакти е Космичията Мъдрост осъществява окултният ученик. Неговата цел е да осмисли същността и проявите на тази извечна Мъдрост, да я превърне в

126 ^^ У нашето на Билото братство

неделима част от своето мислене и поведение. Естествено - това не

може да стане нито бързо, нито лесно. Затова всяко автентично духовно-мистично учение или плюла Предлага широк спектър от методи и средства за постигане* овладяване и прилагане на Мъдростта. В рамките на учението па В1> личният опит на човека във взаимодействието му с природата и обществото е от особено важно значение. И на първо място -заради шанса да приложи на практика възприетото И усвоено духовно познание.

4. Мястото на Мъдростта и Новата Култура на VI раса

"Само Мъдростта може да ръководи в живота. С нея можем да бъдем сияпи. Само божественото знание на живата наука носи сипа.... Има една чешка наука, с която можем да изправим живота си. Мъдростта е цел и смисъл на човешкия живот. Пож-ията Мъдрост е условие за добиване на Вечния Живот."

(Учителят П. Дънов)

Божествените принципи на Любовта и Мъдрост играят водеща роля при утвърждаването на Новата Култура на VI коренна (окултна) раса, която вече се заражда и разгръща в ерата на Водолея - времето на предчувствието за триумфа на Културата на 6-та иодраса на V коренна раса. Нсслучайпо тя е назована Култура на Любовта. Всичките пет Космически принципи - Любов, Мъдрост, Истина, Правда И Добродетел - се изявяват и работят съвместно във всяка епоха от еволюцията на земните хора. Същевременно във всяка конкретна такава епоха едни от тези велики Принципи има доминиращо присъствие. В нашата съвременност това е Любовта. Лла нейната родна сестра - Мъдростта, върви ръка за ръка с не» като постижение от миналото, като безценен опит, натрупван хилядолетия наред. Понеже нищо ново не би могло да бъде изградено на празно място, а стойностното и непреходното от онова, което си отива, остава като здрав фундамент и опора на това, което сега се ражда за живот и обновление. Непоклатима и мощна е сплавта от позитивното в тра-Оашии припиши/ в учението..^ 127

диинята и порива на пресътворението във вечния ход на вездесъщото Развитие. Затова и Мъдростта притежава своето достойно място при изграждането на Новата Култура на VI раса.

а) установяване на хармонични взаимоотношения с природата
Дълг е на СъврОМенНия човек да установи отношения на хармония с Природната среда. Крайно време е той да осъзнае, че не е господар на природата, а пени приятел и брат, който с призван да поддържа и развива съществуването ѝ, а не да я унищожава, удовлетворявайки егоистично и безразсъдно собствените си потребности
Учението на ББ утвърждава категорично тезата, че в контакта си с природата човекът следва да се стреми не към овладяване и господство, а към разумно и хармонично съжителство. В наши дни не липсват екологически движения, "зелени" паргии, противници на замърсяването на околната среда и други организирани или спонтанни движения, отстояващи принципите на не накърни мост иазем-

нага флора и фауна, па стратосферата, биосферата и хидросферата на нашата планета. Някои от изброените Притежават и собствена материална база, чрез която развиват дейността си. "Зелените" партии участват- в повечето случаи коалиционно ангажирани -в управлението на редица цивилизовани държави. Страните е утвърдена демократична социална структура на Запад, нан-вече групата на най-развитите измежду тях (т. нар. Г-7, която включва САЩ, Германия, Япония, Великобритания, Франция. Италия и Канада; през последните години и Русия бе приобщена към семейството на великите западни държави и някои прекръстиха тази общност на 1 -Х, но руското присъствие е ограничено до равнището на взаимни консултации без реално участие във вземането на отговорните решения} редовно провеждат световни срещи, посветени на проблемите на екологията. Една от последните - в Киото, Япония (1998 г.) - разкри сериозните противоречия в областта на общението между човека и природата. Най-често надделяват конюнктурни или дългосрочни икономически и политически интереси, от което страда както околната среда, така 128 Учението на Бялото братство и самите хора. В страните на прежалилия се социализъм 00 време на тоталитарното управление ни кои не се съобразяваше с изискванията по отношение съхраняването на природа]1;!. Бяха й нанесени жестоки шегги (нан-вече поради т.нар. индустриализация), някои от които с дългогодишно негативно въздействие. Изправен пред реалната заплаха да унищожи собствения си космически дом (а той, <акто знаем, е единствен!), съвременния) човек все по-често се замисля за необходимостта радикално да промени Отношението си към своята майка и кърмилпица. Бог му възложи да я стопанисва разумно и да се грижи за нея (Бит. 1:28). Новото учение проповядва установяването на хармонични взаимоотношения между разумните същества и природата като задължително условие за прекращаването на земното човечество в пределите на новия свят, където пълновластна господарка ще бъде Новата Култура на изгряващата VI раса. Затова Учителят П. Дънов ни съветва: "Всички трябва да учат езика на природата и да видят какво пише тя. Някои казват, че Земята е ад. До, по тя може да бъде място на радост, ако животът се нареди в хармония със законите на природата. Всяко същество, което не върви в хармония със законите на природата, се изражда. Които миеш, че може да измени 'законите на природата. ще се намери в положението на откъснат лист, който ще увехне и на мястото му ще се яви друг, по-достоеен. Тази дисхармония показва, че вашият живот не е в съгласие с онези велики закони, които регулират битието и разумния живот. ...Само когато изучаваме Божествената Мъдрост, ще бъдем в състояние да разбираме Истината, да анонси господари на положението и само тогава ще можем да преобразим живота си."

б) но» начин на живот, нова култура на общуването между

хората

Промяна следва Да насъпи не само в отношението на човека спрямо ЦрИрОДНата среда, но и във взаимоотношенията между самите хора. В СъЩНОСТ едното е тясно свързано е другото и стремисътза разделянето ИМ (когато има такъв) е изкуствен и нсосновате- Основни принципи в учението... 129

лен. Ако вярваш в Бога и го обичаш, би трябвало да изразяваш любовта си към Него, уважавайки и поддържайки Неговото творение, Божият; вездесъщ и животворящ Дух обитава навред в Космоса и изпълва с диханието Си всеки атом от съществуващото. Отношението пи към сътвореното от Създателя е главният пробен камък за силата и действеността на пашата вяра.

Ако останем в мрежите на остарелите си разбирания, нищо добро не ни чака. Най-малкото-няма да успеем да прекрачим своевременно във владенията на Новата Култура и ще се наложи да се връщаме В път на Земята, докато научим и последния урок. Безкрайно е търпението на Всевишния - по мащабите си то съперничи на милостта Му. Гой все така очаква от Всекиго от нас да проумеем, че сами сме господари на своето щастие и нещастие, В този смисъл са и наставленията на Учителя П. Дънов: "Не вярвайте, че сегашната култура може да ви спаси. Тя е затвор. Аз ви казвам: Излезте от този затвор. Нито в яденето има днес култура, нито в летищата, нито във философията. Че е така. показват страданието и болестите, които съществуват. Хората, които не дават нът на Мъдростта да ги ръководи в живота, започват да създават човешки закони за индивидуалния и обществен жшюм. Това е тяхната етика или морал за обществения и правов живот. Но от наше гледище законите, които обслужват ши регулират живота па хората, съществуват само в природата. Сегашните правила па хората са лишени от Мъдрост и са чужди иа живота. Те не са проникнати от Духа на Любовта, която обединява всички хора в едно органическо цяло."

Златното правило в новозаветното благовестие па Господ Иисус Христос гласи: "Досъпийз е спрямо другшел:ака. както искате ла П0_стл^шат^гс_с_вас!1! (ср. Лука 6:31). Тази препоръка на Спасителя, издигната в ранг па закон за човешките взаимоотношения, утвърждава активен принцип на поведение. Тя отменя като ио-съвършепа съответното сгарозаветио правило да не правим на другите това, което не искаме да правят и на нас (пасивен принцип па позедемис). 'Гази Христова повеля лежи в основата па Новото учение - в частта 130 Учението на Вялото братство

му, разглеждаща установяването на нова култура в общуването между хората. Следовникът па това възродително духовно познание не подценява значението на нито един от детайлите в тази толкова сложна система от връзки и взаимоотношености. Тон знае, че "Пътят, дълъг хиляда мили, започва с една малка крачка." (китайска поговорка).

Начинът, по който общуваме с ближния, определи не само мястото ни в обществената система. 'Гой дава най-ярка представа и за степента на духовната ни зрелост. Ето категоричното мнение на Учителя на 1>Б в България по този въпрос: "Мъдрецът живее без закон (курсивът мой - К. З.). Глупецът трябва да живее със закон и под закон. Ако мъдрец1>ш живее със закон, той е нещастен. Ако гяупег/ът живее без закон, и тон е нещастен. Мъдрецът живее според оня жив закон, който Бог е ианисап в душата му Той се намира извън условията на временния живот (курсивът мой - К. З.)."

в) взаимодействието между Любопта и Мъдросгга в Новата Култура на VI раса

Както вече изтъкнахме, двата Божествени принципа на Любовта и Мъдростта действат в хармония за утвърждаването на Новата Култура на VI раса, като водещата роля принадлежи на Любовта. Конкретната задача на човека в случая е да разшири и издигне съзнанието си в такава степен и до такава висота, че да се превърне в пълноценен проводник на благотворното влияние на двата Космически принципа - и относно самостоятелното им, и относно съвместното им действие. Това изискване е формулирано по следния начин от Учителя II. Дънов: "Човек трябва да работи едновременно с Любов/на и Мъд)юсшта, за да се освободи от вътрешното робство, в което се намира. Това е великата задача на живота. " Най-тъмно е преди зазоряване. Съпротивата на отиващото си старо поражда вълна от болка и страдание за нървопроходците на новото. Неизбежен е този стадий на Великата Промяна. Длъжни сме да го посрещнем с разбиране и смирение, за да Продължим напред по-мъдри и по-силни от преди: "Нашият съвременен свят е засегнат от друга култура, но-висша от сегашната. С нея сме Основни принципи в учението... 131

дошли в съприкосновение. И тази висш култура действа вече върху нашето съзнание. Първото нещо, което показва, че сме г.од влиянието на тачи висша култура, е увеличението на страданието.

То показва, че става едно коренно преустройство на живота. "

В епохата, когато победоносно ще се възцари Новата Култура, Любовта ще бъде принципът, който обединява, а Мъдросгга ще посочи методите за прилагането на Любовта в действителността. Но този въпрос Учителят П. Дънов казва: "Любов без Мъдрост не може. И Мъдрост без Любов не може. Те са неразривно свързани. Любов без Мъдрост не значи нищо. И Мъдрост без Любов - също. Разумността е харман ично съчетание на Любовта и Мъдростта (курсивът мой - К. З.). Някои проповедници ще кажат, че човек има нужда от Любов, а не от знание. Някои философи ще кажат, че ни жената трябва любов, а на мъжа - знания. Това са туюдения, които не могат да подобрят човешкия живот. Човек се нуждае от знания и от любов. "

В своето хармонично съжителство и взаимно благотворно действие

Космическите принципи на Любовта и Мъдростта изпъкват и като водещи творчески импулси за новия човек на VI раса - човека на Любовта. Според Учителя П. Дънов това става така: "Мъдрият човек е опитал и проверил всичко, което знае. У мъдрия човек има непреодолим стремеж: към Любовта. В него има желание и най-малкото същество, което види, да го обикне, да му направи някаква услуга, Защото мъдрецът еднакво цени и големите, и малките неща (курсивът мой - К. З.)."

БОЖЕСТВЕНИЯТ ПРИНЦИП НА ИСТИНАТА

I. Определения ГА Истината и учението на Пстър Дъно»

"Истината е висшата реалност; Истината съдържа началото и краищата на нещата"

(Учителят П. Дънов)

я) Истината като ВИСШЯ реалност

Само истинно може да бъде реално! Колкото повече се отдалечаваме от Истината; толкова повече затъваме в блатото на заблудите и илюзиите. Още в древността мъдреците на Индия са прозрели, че нашият свят на относителността с обгърнат от булото на МайЯ- мировата ИЛЮЗИЯ. Оказва се, че ние живеем в царство на преходността и че това, което изглежда реално, в същност е само сянка на действителността. В най-Гъстата и инертна материя с и Най-измамната илюзия. И колкото повече се изкачваме по стълбицата на космическите сфери, в толкова по-фина субстанциална среда попадаме и съответно се доближаваме до Абсолютната Истина. т. е. до Бога. Той е $1 \text{Снно}, \text{с}^3 \wedge \text{сша} \bullet \text{Ia} - 1 \wedge \text{сш} 1 \text{и} \wedge \text{с:} \wedge \wedge \bullet - \text{A} \wedge 1 \text{стI} \wedge \wedge \text{цIa}$ - е неразделна част от Лъбишкпа Му Същност. Затова в езотеричното познание характеристиките на Истината са: неизменност, вечност, всеобхватно¹. Духът на Исхапага е Този, Който говори чрез устата на великите Учители на човечеството. Едва ли ще сгрешим, ако поставим знак на тъждественост между Него и Христовия Космически Дух или пък Светия Дух на традиционното християнство.

Същ|Юй1та_йЯДиа.АЦроя1шеш1Ята и в Г>1ггисдоед_бйзброШ И така критерият за реалност е степента на близост до Истината.

Овластяването по този критерий и яснотата на преценката, извършена с негова помощ, е в пряка зависимост от стъпалото в духовната еволюция на личността. Принадлежността на едно същество към Основни принципи в учението... 133

определено еволюционно стъпало следователно бива обусловена от степента, в която то е познало Истината - сиреч доколко е проникнало в нея и се е сляло със същността ѝ.

Истината сама по себе си създава облика на едни от пай-извисените светове във Всемира. За него Учителят П. Дънов свидетелства:

"Казват, че Истината е отвличена. Не, Истината е решиш/по, което лео/си в основата на нашия живот. Тя е един свят на неопикуема красота, който си има своите краски, тонове, мушка. Тя е свят, който съществува и ще съществува винаги. В точи свят нещата са строго, математически определени. Няма нищо непредвидено, нищо случайно."

Изнесените дотук становища и разсъждения (мака]) и поднесени в концентриран вид) ни дават основание да направим един генерален извод: Реалността е ВЪПЛЪЩЕНИЕ на Истината според Божия Промисъл за Вселената. Със задължителното уточнение, че разглеждаме Истината като Космически Принцип, стоящ несравнимо по-високо от фактите и законите, от причините и последствията,

от всеки неизбежен дуализъм в света на формите. Това е Истината, която неумолимо разкрива същността на всяка обективна реалност навред в 'творението.

Г>) Истината като ядро на същността на всичко еъщеетнуиащо Вече изтъкнахме, че Истината е иманентна (вътрешно присъща) на Създателя Бог. И тъй като Той присъства навсякъде и във всичко (понеже Бог е вездесъщ, което означава именно всприсъстващ) посредством Своя Дух, следователно и Истината представлява жизнено важен компонент от същността на всичко съществуващ;). По този повод Учителят на ВБ в България оч^слязва: "Квасът, същината на всички неща е Истината. Тя е най-високото нещо в човешкия разумен живот."

Истината упражнява мощно дисциплиниращо въздействие в хаоса на материалния живот. Нейните проявления пораждат непреодолими ограничения за онези, които все още не са проникнали в същността ѝ. Тази закономерност има и своята положителна ро-134 Учението на Вялото братство

ля за невежите и заблудените - тя ги предпазва да изгорят в огъня на Истината, който с безпощадно унищожителен спрямо неподготвените да възприемат извънредно високите му вибрации. Затова пък към Зрящите Истината проявява невиджана щедрост-дарява ги навеки със свобода. Пътуването към Истината - като Цел на разумния живот- притежава своето основно направление. Колкото и да се лутаме, да спираме, да падаме, да се връщаме и отново да продължаваме напред по този Път, някъде там, на духовния хоризонт, неизменно проблясва фарът на Истината. Гой никога не угасва. Ако успеем веднъж завинаги да свалим булото на заблудите и илюзиите от вътрешния си взор. никога не ще загубим вярната посока. 13 рамките на тези размисли нека проследим съответното обобщение на Учи теля П. Дънов: "Всички същества, които не живеят според Истината, имат желание да се движат безразборно. И затова природата ги е ограничила. А Истината подразбира движение в определена посока - посоката, в която всичко във вселената се движи - от граничното към безграничното и безначалног/ю. "Истината ще ви направи свободни" (Йоан 8:32 - бел. К. З.). "

Ма духовно, иепроявено равнище Истината присъства в корена на всяко обективно явление, процес, субект (индивидуалност) или даденост. Нашето интелектуално или емоционално отношение към нея с пито не може да я промени. Мирогледът на всеки човек представлява съвкупност от схващания и убеждения, които той е приел за истинни. Рано или късно - всички те подлежат на изменение, нерядко радикално. Човешкото същество е в непрекъснато динамично развитие. Затова и устоите на светогледа му обладават само относителна стойност. Над всички тях - горда в своята абсолютност- се извисява вечната Истина: "Истината е независима от

личните схващания на хората. Дали ще мислите по един гиш друг начин за нея. дали ще се приближавате шш отдалечавате от нея. О това вие няма да измените нейните отношения " (Учителят П. Дънов).

Основни принципи в учението... Ш

н) Истината като част от Божието естество

Пече на два пъти подчертахме духовния факт. че Истина! а с неотменен елемент от Божията Същност, Както може да се очаква, най-кратко, ясно и въздействащо това с дефинирано ОТ великия духовен Учител на България: "Истината е атрибут на Бога. Тя е израз на Божието величие. Истината е мощното в света, чрез което Бог се изявява. Истината е светът, гдето душата живее в своята същина. " Истината с част огнаП-дълбокото, извечно естество на Нога. Същевременно тя е едно от безбройните проявления ца Твореца в сътворения от Него СВЯТ!

Произходът на Истината е в безграничния и безначален Отец па Вселената. Чрез своите изяви в света на формите, обаче, тя грокар-вабезчет ЛИНИИ на разграничение: между светлината и мрака, между разума и невежеството, между земното и небесното, между Духа и материята. Първото изискване по пътя на окултния ученик е да усвои различаването. И чук именно Истината с неговата незаменима помощница и водител ка. Ако, разбира се, той съумее да я отличи от нейните фалшиви посестрими: полуистината, неистината, премълчаната истина, бялата (или т.иар. благородна) и недотам бялата, т. е. откровена, лъжа. Деликатното взаимоотношение между неприявената (като иманентна па Бога) и проявена в Космоса Истина - взаимоотношение, поддържащо баланса и подхранващо равновесието на съществуващото (като глобална система от субекти и взаимовръзки) - е обрисувано от Учителя Г]. Дънов, както следва: "За Бога ние имаме две понятия. Когато излизаме от Него, ние Го разбираме като нещо, което се ограничава само в себе си. А като започнем развитието си, изхождайки от крайното, граничното и отивайки към онова, което е без начало и без край. схващаме Бога като безграничен, безначален. Истината, която е излязла от безграничното, е направила нещата гранични. Тя е. която е изявмш безграничното. Бог като Истина пи привлича, а Христос пи показва истинския път на нашето вътрешно движение към Бога. И затова Истината е насока КЪМ безграничното и безпачал-иото, което има връзка с ограниченото. "

136 Учението на Пялото братство

2. Истината - цел на космическата еволюция

Според Словото на Учителя П. Дънов Истината е висшата цел, ВЪРХОВНОТО постижение по Пътя на окултния ученик. И тъ'й като безкрайното пътуване към съвършенството на търсеция в Духа човек има за крайна точка Бога (Цялото), а Истината е компонент от глъбипната Същностна Бога (неизменна част от Цялото), следователно

това е пътуване и към Истината. Относно взаимоотношенията между Бога като Абсолютна Реалност, Истината- като изява на тази Реалност в Битието, и проявения ЖИВОТ Учителят па ББ в Н&шата страна събн.ава следното: "В Битието съществува един абсолютен живот, една абсолютна реалност. Това Абсолютно На-ЧОЯО през ХйЛЯдите взкове, чрез цялата Вечност няма да Го узнаят. Този Абсолютен Бог ще остане една велика загадка за всякога. Съществува също пиша и един прогресивно проявяващ се живот, който произтича от тази Абсолютна Реситост. И но проявите на Истината, на Абсолютната Реалност ние добиваме познание за нея. По същия закон ие мислете, че някой ден ще определите какво нещо е Любовта! И тя ще остане позната само като една проява - ще я познаваме по проявите й. "

Така както Бог е постоянна, най-велика Цел в духовното усъвършенстване на всяка моиада, па всяко живо същество, па всичко съществуващо, така и съдържащата се в Божията природа Истина също е цел на мировлта еволюция. Всички космически обекти са насочени в своето проявление към Истината. Степента па близост до нея е съответно кртгерин за равнището на духовната зрелост на отделните обективни реалНОСТИ - пилигримите но Пътя, чийто край се губи в линията на духовния хоризонт. За всички тях, обаче, като нсугасващ фар - указател за вярната посока - свети с меко сияние огненото сърце на Истината. "Във Вселената всичко се движи. Земята се движи около Слънцето. Слънцето се движи около друго слънце - движение в движение става. Но общата посока па всички тия движения се дава от Истината. Ала не само небесните Основни принципи в учението... [37

тела се движат. Всички желания, чувства и мисли на човека обра* гуват милиарди светове и системи, които се движат към велика- •па цел - Истината" (Учителят П. Дънов).

Истината е цел. а не самоцел иа космическото Развитие. Обективният, постъпателен процес на духовно-нравегвеното израстване на съществата неизбежно води към постигането на Истината. Л на своите неустрашими покorigели тя дарява безгранична свобода. За да изградим триада огтези фундаментални категории (при цялата условност на подобна хипотетична, мисловна конструкция), нека да прибавим още едно понятие - отговорност. Ето какво се получава: Истина - свобода — отговорност

Ако се опитаме да изразим съдържанието па тази схема на достъпен език, то резултатът би изглеждал така: Постигането иа Истината носи пълна и безгранична свобода, която трибии да бъде използвана с максимална отговорност.

Всяко отделно равнище иа еволюционно развитие на живите. същества във Вселената отговаря на определено ниво на познаване, овладяване и прилагане па Истината. I 1рилагането се осъществява чрез действието на космическите принципи и закони» Вся кг. област

(зона, сфера, свят) па Битието се характеризира със собствена система от принципи и закони. Има и такива, чието действие е универсално, т. е. обхваща Космоса в неговата цялост. Кол кого повече се издигаме отдолу нагоре в мировата Реалност (от по-грубите към по-финитс полета или светове на творението), толкова повече се увеличава обхвап.тпадейегвнего на принципите и чакошие. Искане забравяме, обаче, че Развитието на Вселената се реализира не по една ЛИНИЯ или в една плоскост (равнина), а приема формата на спирала. От това следва един генерален извод: Постигането на Истината в един отделен свит (зона, сфера, област) на космическата необш пост е предпоставка за начало на процеса на постигането и н следнащин, по-нзнисеи свит. Например, като илюстрация: постигането на Истината на физическото поле (в материалния свят) освобождава ра-1 3 8 Учението па Пяното братство

зумното същество от действието на принципите и законите, характерни за тази облас! на Битието, и поставя началото на процеса на постигане на Истината от страна 11& това с1.щестпо в астраш юто пояс. И така- през менталния, каузалния (причинния), буднчпня и атмич-пия свят. до Моналию (Ануналака) и Божественото (Лди) поле (всъотвс1сгвиестеосо([к;ка'гау1асиф]1кацияи11азва11ия)--досам0'го Сърце на Кога, Нспшата итвечво непознаваема Същност. Съществува и абсолютни Истина, но тя с приоритет единствено иа Бога. Тук, в нашия сняг на гъстата материя, можем да станем свидетели само на отделни нейни проблясъци и нюанси. И колкото по-напрел и нагоре се придвижваме по вечния Път на познанието и усъвършенстването, толкова по-ярък и прекрасен става нейният образ пред духовния ни взор. Продължителността и трудността па процеса не бива да ни отчайва, понеже нали точно за това разполагаме с цялата Вечност...?!
•

3. Съдържание на Истината

"Истината в себе си е нещо конкретно, реално, пеизмеипемо.

Тп е Нечии Светлина, Вечна Мъдрост, Вечна Любов. Вечни Правда, Вечен Живот," (Учителят П. Дъиов)

Обективното съдържание на Истината включва в себе си адекватното отражение на всичко съществуващо. В този смисъл Истината е своеобразно космическо огледало, в което всяка обективна реалност, всяко живо същество във всеки момент от живота си може да се огледа и да прецет доколко видяното съответства На Божия Промисъл и План за конкретната индивидуалност. Разбира се, за да бъде преценката вярна, не е достатъч по само добро желание. Нужни са и редица качества, култивирани в процеса па еволюционното развитие на съществото. И на първо място - чистота. Физическа. нравствена и духовна. Всяко присъствие на нечистота, дори и минимална, замъглява истинния образ и изкривява опасно изображението. А н пашата действителност предпоставки за изкривяване -

Основни принципи в учението

дал Господ! Затова мъдреците и духовните Учители от всички епохи пи учат, че живеем в свят на заблудите, на илюзиите. Свят, в който е толкова трудно да познаеш самия себе си. А без тази род познание духовният Път е обречен на невъзможност.

И така достигахме до разковничето: съдържаш1Слшш_И5Т_шшта можела-бъж постигнакшш?стдця^тш1аи1^^ Както вече нееднократно подчертавахме, този Път е безкраен. НаиЧочната мярка за него е Вечността. Ма всеки стаи от 11тя съответства ог.ределе-на дълбочина на проникване в Истината, в нейното съдържание. От своя страна съдъдаашгето-иаЛ^стянаха представлява абсолютна ценност за всички живи същества в Космоса. Въздействието му върху съществата е комплексно и благодатно, мсо ивиращо и стимулиращо техния духовен ръст. Нека и по този въпрос се обърнем към Словото на Учителя П. Дъиов: "Вложи Истината в душата си и свободата, които търсиш, ще я придобиеш. Възлюби Истината! И когато си тъй сиромаш, че нямаш ни петак <<джоба си, знай, че има нещо, което седи над всяка сиромашия Това е Истината, Има нещо, което седи над всяко богатство. Това е Истината. Има нещо, което седи над всяка власт. Това е Истината. Тази Истина ще отвори пред тебе велик простор и ти ще прогледнеш. Когато тя дойде у тебе, ще направи ума ти светъл, <<сърцето ти ще внесе мир, а на тялото ти ще даде сила и здраве."

4. Условия 30 постигане на Истината

Първото и най-важно условие за постигане на Истината е Любовта. Неразривна е връзката между тези два Божествени принципа и непостижима е мощта, която се ражда от хармоничното им взаимодействие: "Любовта иде отгоре, от Истината. Любовта всякога се стреми към Истината. Истината е най-чистият образ на Любовта (курсивът мой - К.З.)." И още: "Пътят на Любовта е път на Истината. Ако думите ви са пълни с Любов, вие се приближавате до Истината. Ако душите ви не се разгарят от Любовта, вие се отдалечавате от Истината" (Учителят П. Дъиов'.

139

140 Учението на Бялото братство

а) Л ю б о н 1-1.М 1 >ш м

Да възлюбим нашия Небесен Баща - Бога, това е първата и пай-важна заповед в благовестието на Господ Исус Христос. Универсалният й характер обхваща и Постигането на Истината. Затова и Учителят ма Ъв в България пи съветва: "За да намери и познае Истината, човек трябва да възлюби Бога. Които обича Бога, той живее в Абсолютната Реалност. Само този, който живее в Абсолютната Реалност, може да познае Истината. ...Щом Любовта се ограничи в човека, ограничава се и Истината в него. И тогава човек живее в относителната реалност. Без Любовта Истината не може да дойде, не може да се прояви. За да родиш Истината.

трябва да любиш."

б) Любов към БЛИЖНИЯ

Да обичаме ближния си, както себе си —тона е втората, съответстваща по важност на първата, заповед в нравствения закон на Христос.

Различна е реакцията по обратната връзка на двата Космически принципа - Любовта и Истината, що се отнася до човешките недостатъци и слабости. За ТОЗИ вид взаимодействие Учителят II.

ДЪМОВ свидетелства: 'Любовта е снизходителна към грешките на хората, към техните слабости. Истината, обаче, е строга и неумолима.

Истината не търпи невежеството, слабостта, нечистотата,

В това се състои нейната свършена красота. Ето защо.

който е слаб, да отиде при Любовта. Който е невежа, да отиде при Мъдростта. Който е онеправдан, да отиде при Правдата, & който иска да бъде свършен, да отиде при Истината. "

в) Любов към всички творения

Любовта КЪМ Бога и ближния - като най-важни заповеди в Божествения нравствен закон -би следвало да бъде хармонично съчетана и с Любов към всичко, отворено от Бога. Лзова означава- Любов към природата и всички живи същества. Цялото творение отразява в своята същност невидимото присъствие на Твореца. Чрез Своя Дух 'Гой изпълва всеки атом на битието. Затова и по неповторим начин втворюва Основни принципи в учението... 141

пието бива отразена и Божествената Истина, към КОЯТО откако свят светувае устремена Любовта. Ето разсъжденията на Учителя 11. ДЪНОВ относно тази картина на завършеност и извечна хармония: "Любимостта е всякога има-срамнеж към Истината. Истината е обект на Любовта. Вез Истината като обект Любовта не може да се прояви. "

В процеса на своето колективно духовно съзряване, навлизайки в Новата Култура на VI раса, ние, земните хора, би трябвало да осъзнаем, че всеки от нас е част от вселенското Цяло. Л благополучието на всяка съставна част е немислимо без благополучието на Цялото. И обратно - Цялото винаги сграда с всяка болка на своите градивни елементи.

г) Мъдрост в мисъл, слово и дело

"Само разумният човек може да познае Истината и да е свободен.

" "Истината и Свободата идат от разумния живот на човека.

Разумната Природа дава само на разумните свои деца Истината и Свободата, а другите ограничава. Защо? Защото не са готови още." (Учителят П. Дънов)

Чрез познаване и прилагане на Мъдростта се постига Истината за всяка обективна реалност в Битието. И в случая двата Божествени принципа - Мъдростта и Истината (както и Любовта и Истината, както установихме по-горе). в своето хармонично взаимодействие пораждат максимално благоприятни резултати.

Една от най-съществените и мащабни задачи, пред които е изправен окултният ученик, е да развие у себе си стремеж за издигане

равнището на мисленето си до непостижимата висота на Божията всеобхватна мисъл. Това задължително условие за върховно постижение по пътя към съвършенството е изяснено от Учителя па Ш> у нас, както следва: "Истината казва: Аз мога да живея само в един дом, гдето има Любов и Мъдрост. Истината носи два елемента: елемента на Любовта и елемента на Мъдростта.... Човек трябва да каже: Господи, Ти си, Който мислиш в мен. Аз разбирам Твоята мисъл. Ти си Любовта в мен. И аз проявявам тази Любич. Ти си Истината в мен. И аз проявявам тази Истина. "

142 Учението на Пялото братство

•д) служение на Кога

Твърде многобройни са вариантите на разкриване съдържанието на тона, да служиш па Всевишния. Една от множеството възможни дефиниции ВТ83Й насока е: осмислен яенвот, целеуетремепа воли и служба на Доброто, на БОЖИЯ план за снега. От казаното става очевидна тясната връзка между постигането на Истината и начина на използване 1 «а свободната воля у човешкото същество. Кратка, но 11ед-вусмислена е тази коистапция,) шмернла израз и и Словото па Учителя П.Дънов: "Истината има в^чкас вонята. Тя се проявява в действие." Служението е неотменна характеристика па окултния ученик в последните етапи от дуловното му израстване, както и на Учителите от невидимата Йерархш на Светлината. Цдиа от основните разновидности на йога а именно Охакпш-йога (представена в световен мащаб и в нашата страна от Обществото за Кришна-С1,знание), е свързана с Божествената любич и преданото служение. Висшата изява на служението е саможертвата.. 1 отовностга за саможертва е свойство га само па най-извисените в духовно отношение индивидуалности. 11ай-яркият Пример за всички времена си остава Голготската зкертва на Господ Иисус Христос. В унисон с насочеността на разрежданата теза са и думите на Учителя П. Дт>нон: "Герой в света може да бг>де само оня, в КОКОШО живее Истината. Само той може да се жертва и когато се пожертва ще влече да живее в душите на хората. Затова ви качвам: Преди всичко и пад всичко любов към Истината! "

е) стремеж към красотата

"Красотата е ичрач па Истината." (Учителят 11. Дънов)

Красотата е велшюлюст^1жсш1е но пътя към Божественото. За някои търсеци по духовния Път тя е една от нан-зиачимитс надежди за спасение на съвременното човечество от призрака На безогледното потребитслево, войпетващата бездуховиост, покварата па пашата цивилизация и застрашително падвисващата екологическа катастрофа. Може би тя фокусира в себе си толкова надежди пора-Основии принципи в учението... 143

ди факта, ме представлява сплав от редица най-фини н извисени изяви на Духа; Всеки от нас има собствен критерий за красивото. И въпреки това Красотата, призната от всички за безусловна и издигната на пиедестал от колективната духовност на човечеството, притежава

без съмнение заряда и достойнствата на Абсолютното.

Взаимовръзката между Истината и Красотата е осветлена лаконично, ала с пределна дълбочина от Учителя на ББ в България:

"Красотата е също ичрач на Истината. Каквото е красотата по отношение па човека, такова е Истината по отношение на Божествения свят. Истината е неговата светлина (курсивът мой - К. З.)". Който върви по верния (а той е най-краткият!) ПЪТ към Бога, неизменно става съпричастен към красивото в живота. Нещо повече - Красотата оставя своя неизличим отпечатък върху лицето и формите му, върху тялото и жестовите му. върху начина на изразяването и движенията му. Такъв човек се превръща в шздацщеиа Красохаха. У него наред с прекрасното пълноценно живее и диша и истинното. Затова и Учителят- II. Дънов е в правото си да отбележи: "Конното човек идва по-близо до Бога, става по-красив. Когато човек има вдъхновение, става красив - изразява красотата на Великия. ...Когато се качва, че един човек ви обича ча красотата, това е вярно, защото тя е ичрач на Истината. Няма по-голяма красота в света от Истината. "

5. Истината - елемент от изначалната човешка същност

"Истината е първичният нанипиш, който е вложен в човешката душа."

(Учителят П.Дънов)

Още от сътворяването на човека Бог е вложил в неговата духовна същност безценния зародиш па Истината. Всеки човек следва да го открие у себе си и да го прояви. Как именно да го стори? - Чрез разумното си и мъдро отношение и поведение спрямо природата и другите живи същества. Само тогава Истината в съзнанието на лич-

144 Учението на Бялото братство

ността би заела подобаващото й се място ма върха на пирамидата от ценности за Конкретния човек. Само тогава би било в сила и заключението на Учителя И. Дънов: "Истината подразбира висшето в човека" (курсивът мой - К. З.).

Л къде да я открием - тази мiрова вълшебница, приковала в себе си погледите на ВСИЧКИ живи същества? Ето отговора па Учителя на ББ у пас, на шито напълно можем да се доверим: "Къде ще намерите Истината? Понеже Божественото образува същината на човешката г.рщюда. затова Истината е вътре във вас (курсивът мой - К. З.). Ние живеете в Любовта, в Мъдростта, в Истината - в Бога " И нищо чудно - понеже според словата на Спасителя Иисус Христос Царството Божие с също вътре в нас (Лука 17:21). Каква по-възхитителна и блестяща в достолепието си Владетелка па това Царство ОТ Истината!?

Постигането на Истината, вложена извечио във висшия Аз на човека, е свидетелс-во за върховно духовно извисяване. За такава личност вече няма тайни в Битието! И навярно не по-малко важно е това, че този човек е съвършено наясно е главната посока на своя

живот. Един от най-мощните двигатели на неговата целсугласност по вечния път на Духа е именно несуетната красавица - Истината! Нейното присъствие в живота на човешкото същество има не само определящо мирогледно значение, по то служи и за съвсем ясен ориентир при решаването на проблемите на ежедневието. И в малкото, и в голямото Истината си остава несугасим фар и пътеводна звезда. Ала само за зрящия, само за пробудените души. За останалите ТЯ би могла да бъде и неумолимо строга съдница. Но не с цел да ги нарани ИЛИ уязви, а за да ги направи способни да възприема']-неномръквателната светлина на сиянието ѝ. В този ред на мисли Учителят П. Дънов споделя: "Казано е: "Глава на Твоето Слово е Истината." А ние знаем, че всички движения изхождат от главата и се възвръщат пак към нея. Главата показва посоката. И когато кажем, че някой има глава, разбираме, че той има посока и чел, към която се стреми. Само човек, който има Истината, знае посоката на своя живот. "

Основни принципи в учението... . 145

6. Постигането на Истината - резултат от духовната еволюция на съществата

"Истината - това е насока, << която се движим. Тя е това, към което се движим."

(Учителят П. Дънов)

•

Истината е една, ала тя се проявява в безброй различни лица. Хората я разбират по различен начин - всеки по своему. Тези факт често с извор на противоречия и конфликти. Как да проникнем в дълбоките причини за това повсеместно явление? Как да се опитаме да го предотвратяваме в междуличностните контакти? Мека отново се вслушаме в Божествената Мъдрост на Словото; "Защо че се разбират хората? Защото не вървят а този истински път. Един отива на една страна, друг - на друга, и пътищата им се кръстосват. Казано е: "Глава на Твоето Слово е Истината," Ние знаем, че всички движеша вървят все КЪМ главата. Главата е. която показва посоката. Пътят, по който се движат всички същества, е път към Истината."

От друга страна, познаването на Истината с задължителен стадий по пътя към духовното съвършенство. Категоричното разграничаване на Истината ОТ нейните умели дубльори - полуистината и откровената лъжа. е атестат за духовна зрелост, който окултният ученик следва да придобие още в началната фаза на своето придвижване по Пътя на духовно-нравственото развитие и усъвършенстване, А действителното познаване на Истината, сиреч тоталното сливане е нейната брилянтна същност, е вече постижение от най-висок ранг. То бива достояние единствено на Учи телите. Това е причината Исус Христос - Първият между тях - да има всички необходими основания да заяви: "Аз съм Пътят, Истината и Животът"

(Йоан 14:6). В този стих на Свещеното Писание (един отг.нар, "знатни стихове" в Библията) по най-краткия и ДОСТЪПЕН начин е изразено онова върховно състояние на съзнанието, в което всеобхватно и 146 Учението на Бялото братство

безусловно господства вибрацията на Божествената Истина. Това именно с състоянието на енръхсъзнаинс.

Преходът от тленно към нетленно, от временно към вечно, от земно към небесно съответства в най-висока степен на процеса на познаване на Истината. Този полет на Духа би могъл да се илюстрира сполучливо с картината на едно устремно и в същото време плавно и красиво движение към висините на Божествения спят. 11с-ЩО повече -траекторията на гюлета не се осъществява произволно, а е в пряка зависимост от законите, действащи в невидимия свят. В това направление нагогическа взаимообусловност и заключението на Учителя 11. Дънов: "Познаването на Истината е закри на движението - човек да видоизменя положението си и да преминава от временното към Вечното, за да разбере неизменемата съ-щиия на Истината."

7. Лъжата - пълно отрицание на Истината

Вдна от Десетте Божии заповеди (т.пар. "Декалог" в християнското богословие) гласи: "Не лъжесвидетелствай против ближния си!" (Изм. 20:16). Казано по-кратко, това звучи просто: "Не лъжн!"

ЕзотерИЧНОТО познание определя ЯЪЖата като духовно убийство.

За несведущитс подобна присъда би могла да изглежда твърде Строга и пресилена;!, ала тя има своите сериозни основания. Затова и всеки от великите духовни Учители на човечеството безпрекословно отрича лъжата и я заклеява като съвършено недопустима в мисленето и поведението ш човека, а още повече - по жизнения път на окултния ученик. Българският Учител на Любовта П. Дънов не прави изключение. В проповядвания от него морално-етически кодекс за лъжата няма никакво МЯСТО. 11а редица места в неговото Слово зч бива разглеждана като антитеза на Истината. Пълното отхвърляне на всички видове лъжа (трябва да признаем, че нейните проявления са твърде разнообразни) и повсеместното утвърждаване на Космическия иринци I на Истината са една от червените НИШКИ в учението на ББ. Ето едно разсъждение на Учителя 11. Дънов в тази Основни принципи в учението... 147

насока: "Първата крачка към Любовта е: Никаква лъжа! Които говори Истината, всеки ден придобива по нещо. "

Едно ОТ негативните последствия от употребата на лъжа, особено ако това се е превърнало в тенденция за конкретната личност, е рярчуиттпнгго мп иръ-неятп г. Кпжвмц^рннисвя^ Главната причина за подобна форма на регрус е невъзможността 38 човека да Проявява Любовта - ключ X» 1 за навлизане в селенията на Божественото. Този, който е издигнал Любовта в свое житейско кредо, не може да ги служи с лъжа. Разбира се - не като потенциал. 'Гой е напълно в

състояние да отвори устата си, да раздвижи лицевите си мускули и да изрече една напълно завършена неистина. Особено пък ако интересите или сигурността му са поставени под реална заплаха. Митон просто не може да извърши тона светотатство. И ако все пак това НЯКОГО се случи, той би се почувствал дотолкова оекцерпеи, че да не може да се побере в кожата си и да вдигне поглед нагоре. Покаянието ще остане последната му надежда.

Освен горе но соченето лъжата е и оцова_31и1исхармо1ша_с_даъ воний Дядото. Принципите и законите, действащи в Битието, изискват без алтернатива ИСТИННОСТ във взаимоотношенията меиу.у всички сфери и зони на съществуващото, между всички живи същества.

Нарушаването на тази първична потребност е равносилна па углавно престъпление и изолира извършителя от космическата всеобхватна хармония. В християнското учение аналогична сшуация възниква, когато човек съгрешава. Това неминуемо го отдалечава от Бога, т. е. от Цялото.

Логично е след всичко обрисувано дотук като следствие от използването на лъжа да подчертаем, че тя причинява израждалела

д^чол511аг1и;ъ11шоста1а_човека..Гриединната структура на личността - ум, воля, сърце - бива засегната в своята сърцевина и претърпява значителна деформация. Ако процесът не бъде прекъснат навреме, той може да стане необратим и да доведе до пълна деградация на личността. От така изнесените факти, хипотези и заклю-

148 Учението па Бялото братство

чсния става ясно. че пъжата спира пухоиния еволюция на човека.

Затова всички видове лъжа са абсолютно изключени от мисленето и поведението на ученика на ББ. В точи смисъл са и наставленията на Учителя 11. Дъпов: "Първото нещо, което трябва да направите,

то е абсолютно да изключите всяка лъжа - бяла и черна. В лъжата седят всички спънки. В нея седят всички условия за вашето робство. " Робството на лъжата е робство на греха. Грехопадението на човешките прародители Адам и Ева стана действителност

въз основа на една лъжа. От змията в Райската градина - пратеник на Лукавия - тази лъжа премина в съзнанието па първите хора и те си послужиха с нея при контакта с Бога. 'Гой не можеше да постъпи по друг начин, освен да ги прогони от Едсм. С всички произтичащи от това негативни последици: цялостното затъмняванс на човешката психо-физическа същност, проклятието пад земята и навлизането на смъртта в човешкия живот. Затова Учителят на ББ у

пас ОТрЙЧа недвусмислено всяка форма на лъжата, дори и т.пар.

"бяла лъжа", която бива изричаиа уж за добро.

8. Истината носи свобода

"Щом се домогнеШ до Истината, вие ще се освободите от всички земни и духовни противоречия. Тя освобождава човека от всички

пас ОТрЙЧа недвусмислено всяка форма на лъжата, дори и т.пар.

"бяла лъжа", която бива изричаиа уж за добро.

8. Истината носи свобода

"Щом се домогнеШ до Истината, вие ще се освободите от всички земни и духовни противоречия. Тя освобождава човека от всички

ограничения, в които се е намирал. ...Свободата не може да се налага със закон. Тя принадлежи на Божествения свят. Когато казваме, че Истината ще ни направи свободни (Йоан 8:32 - бел. К. З.), това значи, че само Възвишеното, Разумното, Божественото в света е, което ще ни направи свободни. За да добие свободата си, човек трябва да даде път на Божественото Начало в себе си.

...Който не може да възприеме Истината, е роб на условността. "

(Учителят П. Дънов)

По пътеката на изпитанията; с цената на безчетни страдания. принасяйки в жертва всичко лично пред олтара на Общото благо, ученикът на духовното посвещение постига Истината. Тя му носи Основни принципи в учението... 149

в дар свободата на самоосъществилата се духовна природа на индивидуалността.

Взаимовръзката между Истината, свободата и пробуждането на Божественото в човешката душа е разкрита по великолепен начин от Учителя на ББ в България: "Стремеж и копнеж, па човешката душа е да бъде свободна. Туй е един челик подтик, но не в обикновения човек, а у човека, у когото съзнанието се е пробудило. Свободата е един велик подтик у човека, у когото се събужда Божественото. " И на друго място в Словото: "Целият живот на човека почива па Истината, която носи свобода."

Придобиването на свободата, от страна на истиннолюбивия означава, че за него познанието на Истината с премахнало всички ограничения.

Дори и да е загубил нещо ценно и скъпо по пътя към Истината, то ще му бъде възвърнато с лихвите, ако е успял да отстои убежденията си: "Ако възлюбиш Истината, ограниченията ще се премахнат: всички ваши изгубени вещи ще се върнат, всички ваши разрушени чувства ще се върнат, всичко, каквото сте изгубили, ще се върне. Ще се върнат при вас всички онези, които ви обичат, и ще видите всички, които ви любят. Като намери мъртви, Истината ги оживява. На страдащия отмахва страданието"

(Учителят П. Дънов).

Познанието на Истината е и залог за свободно и пълно творческо сътрудничество на човека в помощ на Бога, Който твори Непрекъснато. Такава духовно издигната личност определяме като Шраболш1ка1аЛларсш1, Човекът, който е познал Истината и я е направил неизменна, неотделима част от живота си, се превръща в сътворец на Божеството, в съучастник - в най-извисения смисъл на понятието - цък вечното космическо пресътворяване и обновление. Тон вече разполага със свободата да твори до края на Вечността. Ето и поашята на тези размисли в учението на ББ, поднесено ни като небесен дар от Учителя П. Дънов: "Чрез Истината ние можем да излезем из рамките на временния живот, на смъртта и да влезем във вечната свобода." Достоен финал на апологията за

Истината като Божествен принцип във Вселената!

БОЖЕСТВЕНИЯ! ПРИНЦИП НА ПРАВДАТА

И космологията, и етическата система на Учителя Н. Дънов се ИЗГРАЖДАТ върху наличието и действието на пет космически принципа -Любов, Мъд|Х)ст, Истина, Правда и Добродетел. Те са едновременно мощни творчески импулси на всеобхватната Божия Воля, жалони на духовно-нравственото развитие на човека и далечни, но постижими цели пред еволюционните усилия на безбройните същества във Вселената.

На четвъртия от тези Божествени принципи-този на Правдата, разгледан от позициите на теоретическото наследство на Учителя Л. Дънов, ще се спрем в настоящата лекция. И ТЪЙ като понятията "правда** и "справедливост" вървят ръка за ръка и като съдържание, и като смисъл, в началото бихме искали да ги дефинираме поотделно, за да внесем необходимото разграничение между тях. Предложените по-долу кратки определения следва да се вземат под внимание при трактовката на изследваната от нас тема.

Правда - космически творчески принцип, произтичащ от Божията същност.

Справедливост- приложението на правдата в условията на всемирния живот.

Така ИЗГРАДОНЕТЕ ДЕФИНИЦИИ водят до извода, че двете понятия "правда" и "справедливост" в много отношения се припокриват, но като цяло не са тъждествени. Основата на качествената разлика между тях почива в обстоятелството, че правдата по същността си е прШШШ (т. е- притежава иманентно елемент на стагичност. на обус- ловеност; ала това не е безизразната и мъртва статика на човешкото, а израз на Божественото съвършенство, което твори без отдиш на всички равнища в Космоса), а в същността на справедливостта е залегнал елемент на диамичност и последователност в проявлението (приложението на принципа на правдата в света безспорно представлява процес, разгръщаш се във времето и пространството).

Основни принципи в учението... \5\

I. Любвта - определяща предпоставка за утвърждаването на правдата и справедливостта

Спирайки се на този въпрос, Учителят II. Дънов подчертава:

"Любвта се извява само на онези, които са праведни и "са просветнат в Царството на Отца си" - онзи велик. разумен Божествен свят, където праведните схващат дълбокия смисъл на нещата. "

"Ашога опипа УШСК!" - възкликва неизвестният автор на тази латинска сентенция, която на български език гласи: "Любвта побеждава всичко!" И действително ^-любвта надделява над всяко

•зло, над всяка трудност в живота, включително и над проявите на неправда и несправедливост. Наличието на осмислена, искрена и неизменна по съдържание и интензивност любов, която извира направо от сърцето, е сигурна гаранция и градивна основа за извяване на правда и справедливост на всички нива в Битието. "Пред любвта

всички сме равни" - казва Учителят на ББ у нас. - "Любовта
Ща пред вид правото на всички същества. Тя желае всички хора
да опитат еднакво всички блага. Разумната природа говори днес
на хората: "Разделяйте справедливо благата, които ви давам. Ако
не ме слушате, ще изпратя своите бирници. С тях ще се разправяте.
"

Нашата житейска практика показва, че правдата и справедливостта
без любов се превръщат в суха пресметливост - безпристрастна,
но студена и отблъскваща.

2. Законът на правдата и справедливостта - вътрешен
закон на човешкото съзнание

Законът за правдата и справедливостта се проявява в две форми
сред човешкото общество - в исторически и социологически план.
По-низшата форма е т. нар. 1и5 Нишапиш (човешко право).! 1о същността
си то е външно и несъвършено; произтича от естествения
нравствен закон, заложен изначално в нашата духовна природа. Но-
152 Учението на Бялото братство
извисената форма на проявление е т.нар. (из ШУШШН (Божествено
право). От споя страна то е вътрешно и съвършено; произтича от
Божествения свръхестествен нравствен закон, който човешкото съзнание
е в състояние да възприеме и приложи на определена степен
от своето духовно развитие.

Външният закон - човешкото право - не притежава нужния потенциал,
за да разреши всички проблеми на живота. 13 някаква степен
то регулира единствено повърхностните явления, факти и процеси
и личния и обществен живот. От друга страна, вътрешният
закон - Божественото право, което с най-старото по произход, понеже
извират от Божия Дух на несломима Правда - е този, който
определя отношенията между всички същества. Точи най-древен
закон на Проявеното Битие се изяснява катош^шдаахнраведдцвоех
Според характера и обхвата на действието си то е универсален и
господства във всички царства на Живата Разумна Природа.

Именно справедливостта е един от стълбовете при изграждането
на Новата Култура на изгряващата VI раса. Тя е и основата, върху
която ще се разгърне бъдещото проявление на Любовта. По този
повод Учителят 11. Дънов казва: "Справедливостта е вътрешен
м/кон, който съществува в самия човек. Тя се налага отвътре, а не
отвън. Справедливостта е абсолютен закон. " Този абсолютен, вътрешен
закон, както го нарича Учителят на ББ у нас, е свързан и с
наличието на дълбоки познания за духовните закони на Космоса, с
правилен мироглед, широта на възгледите, толерантност и способност
да приемем открито и неиредубедено другия, ближния, с неговата
истина. Тогава осъществяването на закона на правдата в практиката
става спонтанно* естествено-действията на човека се превръщат
в логическо продължение на неговата вътрешна духовна зрелост.
Учителят П. Дънов изтъква: "Правдата е нещо вътрешно. Да

Възприемането и осмислянето на необходимостта от утвърждаване на правдата в живота става откъснато - чрез предметните уроци, основни приети <: учението... 153

3. Съдържание на понятията "правда" и "справедливост"

а) правдата - качество $n \gg$ човешката душа

II доколко я прилага в действителността, записи от равнището на личната духовна еволюция на конкретното човешко същество. И понеже правдата е качество на душата, законите на справедливостта са записани именно върху безсмъртните скрижали на човешкото нетленно естество. Така душата обладава вътрешно-Зналис за тези закони и те поставя- своя отпечатък върху нейната изява в света.

б) мъдростта -основа за действия м» правди и справедливост
"Справедливостта е атрибут на Божествения свят" - отбелязва Учителят 11. Дънов. - "За да отсъжда право, човек трябва

да е мъдър, да разбира причините и последствията на нещата, да анализира всяка своя постъпка. " Тези разсъждения пи водят до заключението, че разумът на свободно определящата се човешка личност, израсла до висотите на мъдростта, е най-добрият съветник при вземането на справедливи решения.

4. Принципи на правдата и справедливостта

Учителят П. Дъиов осветлява изчерпателно и проникновено принципите на правдата и справедливостта.

а) I Принцип; равнопоставеност и равнопоставеност (спрямо прилагането на правдата и справедливостта) на всички живи същества

Разглеждайки същността и действието на този принцип. Учителят на Г>1> в България отбелязва: "На хората им трябва абсолютната Божия Правда - оият Правда, която да се приложи еднакво към всички, без никакво изключение, която има пред вид не само хората, но и всички живи същества, от най-малкото до най-голямото. Според великото Правда законът трябва да бъде единакъв спрямо всички - и спрямо вола, и спрямо човека; и спрямо простия, и спрямо учения; и спрямо обикновения гражданин, и спрямо царя. Когато дойдем до този свещен закон, всички трябва да имаме благоговейен трепет пред него. Защото и простият гражданин като Основни принципи в учението... 155

направи погрешка, и царят като направи погрешка, тя си е все погрешка пред закона на Правдата. "

Действието на принципа на правдата и справедливостта е универсално, т. е. то обхваща всички природни царства, включително обитателите на невидимия свят, а не само човека. В подкрепа на изложеното предлагаме следната мисъл на Учителя 11. Дъиов: "Абсолютната Божия справедливост трябва да се приложи еднакво към всички, без никакво изключение. Тя има пред вид не само хората, но и всички живи същества, от най-малкото до най-голямото. Тя трябва да се приложи както спрямо човека, така и спрямо другите същества, както Спрямо учения, така и спрямо простия. Любовта на Бога към всички същества е еднаква. "

б)-ЦлрИ11Щ: правдата и справедливостта са основа на от шь Шенната между хората, от една страна, и между хората и останалите живи същества, от друг>> страна

ТОЗИ вТОРН ПРИНЦИП на правдата и справедливостта е формулиран от Учителя П. Дъиов по следния начин; "Животът на всяко същество е живот на Бога (курсивът мой - К. З.). Всяко същество има своето място и значение в живота на Цялото, Вселенната, човек, когото срещаме, е необходим елемент в Божественния ред на нещата, понеже е едно малко проявление на Бога." Ма друго място той допълва: "Правдата е, която създава истинските отношения между човешките души. Дойде ли тя, ще се изяви осява истинско уважение, което трябва да имат хората един към друг. Тогава няма да гледаме

с презрение на никого, а ще бъдем свещени едни ча друг."

Прилагането на правдата в живота довежда до осъзнаването на Божествения произход на човека, от който (произход) произтичат равните права на всички Божии творения пред лицето на Създателя.

1} този дух са и думите на духовния Учител: "Да бъдеш сщхшедяив, ще рече да знаеш как да постъпиш като мислещо същещо, като разумен, истински културен човек. Искаш ли да имаш прали отношения към всички същества, бъди справедлив към тях." Следователно изграждането на качествено нова култура па отношенията

156 Учението на Нялопю братства

между ХОрата е немислимо без следваме на принципа на правдата и Справедливостта! "Трябва да отдаваме на всеки човек правото, защото както водата е необходима за растежа на растенията, така и Правдата е необходима за растежа на нашите умове и сърца. " И в тази област на многоликня вселенски живот е в сила библейската максима: 142^1алшат11шшал1егтц.^лакава шс ти се отмери!!! В тази връзка Учителят П. Дъиов пояснява: "И вол като срещнете, ще му отдадете съответното уважение и почитание, Ще знаете, че и той чма известни права, заради които не трябва да го наспивате. Ако отдадете нужното право на всички хора и животни, и Бог ще отдаде вашето право. Ако не отдадете правото на другите, и вашето няма да отдадат. "

вХШлршщип; всеки човек н ВСЯКО живо същество въобще

Притежава СВеЩеноТо право да се развива и да израства по еволюционната стълбица; Божествената правда п справедливост

са тези, които му осигуряват всички необходими условни за това Учителят П.Дгноя изтъкна относнотози принцип следното: "На всеки човек със самото идване на Земята е даден от Разумната природа известен кредит, едно Божествено право, което трябва да се зачита. Това важи и за всяко друго същество. " Този закон е призван да залегне в основите на обществения живот. Още ОТ момента на раждането си човек притежава определен капитал за живот и развитие, но копо тон може да разчита като на свое Божествено, ненакърнимо прано. Социалната среда, човечеството като цяло следва да осигури условията за реализацията на този изначален човешки потенциал. 'От хиляди години насам природата е определила за всеки човек по нещо и той трябва да го получи точно навреме " - добавя П. Дънон. Неговите думи обуславят потребността от утвърждаване на нов критерий в настоящите и бъдещите социални отношения на национално и международно равнище - изискването на Божествения закон па правдата и справедливостта на всеки човек да бъдат предоставяни оптимални условия да живее и да израства в духоппо-нравствен аспект.

Основни принципи в учението..., 157

От третия принцип на правдата и справедливостта произтичат три важни следствия, които ще разгледаме поотделно:

- вр^з^а^ле^клу^абода1:a^иІр^шд^ага

До свободата като идеал на личността, обществото, народа и човечеството може да се достигне само с помощта на върховият справедливост, която е призвана да възтържествува в човешкия живот.

На всяка крачка ставаме свидетели как правдата унижително отстъпва пред отровните стрели на неправдата. Богатият множи богатството си и дебелее върху гърба на бедняка, за когото нерядко дори и надеждата се превръща в дефицит на съзнанието. Л в нашето време на криворазбрана и иобългарепа демокрации всякакви индивиди със съмнителни морални качества и напълно отсъстваща духовност станаха милионери пред очите ни и за сметка на цялото бпългарско общество. Днес те са готови да преминат през нас, яхнали мощните си БМВ-та, мерцедеси и джипове, и ако спрат, то няма да е, за да ни окажат първа помощ, а за да преценят щетите, които сме нанесли върху возилото им. Оцапани с кръвта ни, те невъзмутимо ще продължат напред, защото бизнесът не чака. Къде е тук справедливостта?! Тези, които бяха бедни преди 10.11.1989 г, и днес са бедни. Заможните от тоталитарния период си смениха физиономите, дори без да използват пластична хирургия, и днес пак са богати. Има ли въобще правда на този свят?!? Вярващите хора клатят глави В мрачно отчаяние и очакват възмездието в ОТВЪДНИЯ свят. 'Го поне е нешбежио, но следва лн да се примирим с агонията, която преживяват Правдата и справедливостта на нашата малка планета...?! Според Учителя П. Дънов вече е настъпил космически*! момент законът на насилието и неправдата, който е господствал при почти всички досегашни култури, да бъде заменен с Божествения закон на справедливостта, който поставя всичко на мястото му. Така всяко живо същество, всяка обективна реалност в нашата Зитийпа структура придобива възможността да изпълнява предназначителните си функции и да оправдае своето съществуване.

158 Учението на Вялото братство

- правдата и справедливостта - отрицание на всички форми на шшшше

Тона следствие отразглеждапитс космически принципи изисква на всеки човек да бъде отдадено правото, което Живата Разумна 11ррода му е отредила. В същото време всеки паш ближен е достоен за нашата подкрепа във всичките му стремежи, насочени към триумфа на светлината в пъстрия лабиринт на житейските неволи и прекеждия. Учителят на ББ споделя: "Всеки човек е надарен с известни дарби и сили, които трябва доразвие. Това е негово гражданско право. Всеки, който отнеме това право на хората, върши престъпление. Правдив човек е онзи, който не накърнява чуждите интереси нито на (юта. Той е готов от него да мине, но не от другите. Готов е да отстъпи първото място на другите, а сам да •тема последното място. Тъй постъпва и майката. "

- нр^шаа1хдравсдмцоехл1а^1Ш1ЦЩ^^ и глобално

рашшшс.-_за всеки чове!(. ^слкай ^Ш1СХ1а1ХОра,лсек11.11арод,
всяка държава. за ^лотчовече ^шю 1штвд

В този ред на МИСЛИ Учителят 11. Дънов подчертава: "За да има мир в която и да е дщжава, трябва да има Правда. Има ли безправие, в нея ще настъпи безредие. Отворете страниците на историята в миналото, взрете се в настоящето и ще видите, че безправие то винаги е било причина на всяко безредие. Иавсяк7,де законът е един и същ - щам има безправие, веднага ще се яви безредие. Правдата е, която определя отношенията между хората. Тя е, която разпределя Важните блага - кръвта на живота - в общочовешкия организъм."

В света царува Божията справедливост. Който я нарушава, поема върху себе си тежки последствия -той страда и се бори с противоречия на всяка крачка в живота. А когато тази справедливост бъде приложена на дело, тя заличава всяко недоволство, всеки зародиш на неудовлетворение.

Бог е Предоставил ИВ всеки народ негово собствено право да съществува и се развива към добро. Това е Божествен потенциал, който-Оаювии принципи в учението... 159

то следва да бъде зачитан от всички останали народи. Големите измежду тях трябва да се съобразяват в този смисъл с малките и обратно. Изводът е, че човечеството К8ТО колективна общност е длъжно да създаде на всяка индивидуалност и на всеки народ условия и подкрепа за жизнена изява и целесъобразно развитие. Международната общност е по същността си жив организъм, интегрално Цяло, което обладава всички възможности за правилното еволюционно израстване и наличностите, и на народите.

гД1Улр1П1ШШ: универсален характер на правдата и справедливостта - справедливо разпределение на благата между ВСИЧКИ жици същества

Четвъртият принцип е формулиран от Учителя П. Дънов, както следва: "Добро е това, което е добро за всички, а не само за единого. Животът изтича от Великото Разумно Начало (Пога - бел. К. 3.), което обгръща всичко в света. Навсякъде, където има живот, той е проява на това Велика Разумно Начало. Всички блага, които идат от Разумната Природа, са за всички. Ето защо върховната справедливост изисква, щото Божиите блага, благата на Разумната Природа, да бъдат блага на всички. Те трябва да бъдат достояние на всички. Така говори законът на справедливостта."

Гази идея на изгряващата Нова Култура е изразена от Учителя Г1. Дънов в надписа на една малка чешма, построена под негово ръководство: "Божие благо е благо за всички". Той изтъква: "Има един велик закон в природата, който регулира нещата. Благата на живота не текат само в една посока. Този закон е общ и се отнася не само до физическия, но и до психическия живот.

Който разбира този закон, той никога не би се осмелил ѝа постави преграда между себе си и своя ближен с цел да задържи благата само за себе си. Той знае, че всяка преграда, която е поставена, един ден ще се обърне против самия него. Като не разбира този закон и не го спазва, човек сам си създава нещастия. От нас се изисква само едно: да не поставяме преграда па Божествените

•

160 Учението на Бялото братство

блага, които текат към нас. Божественото благо е общо за всички същества. Божественото е достъпно за всички. Благата, които Бог дава, трябва да се оставят свободно да текат - да се ползват всички същества от тях. Това се отнася за всички видове блага. "

Правдата, освен всичко останало, с и най-краткият път за победа над бедността и мизерията в глобален мащаб. Но За да се стигне дотам, трябва да бъде усвоено още едно стъпало па духовната еволюция - екстраПИЯНОТО (което неслучайно е издигнато на пиедестал в най-древната ог съвременните световни религии - будизма).

По този повод Учителят на ББ у нас изтъква: "Правдата трябва да се приближи в света така, че да не остане нито еОин беден човек, които да въздиша и да възкличава: "Нямали Господ на този свят? " Ето защо истинският праведник па земята, когато се моли, трябва да иска от Бога да му покаже някоя страдаща душа, за да ѝ помогне."

Тук е мястото да отбележим, че идеалът за напълно справедливо разпределение на всички блага ще бъде осъществен в близкото (от езотерична гледна точка) бъдеще - след установяването на Новата Култура на VI коренна раса по цялата планета Земя. 'Гази определяща характеристика от утрешния ден па човечеството е обрисувана от Учителя 11. Дъног. по следния начин: "Аз ям и казвам: "Слава Богу " Но същевременно това благо трябва да &g>де благо за всички. Да бъде общо благото и от магперши/ен характер, и от умствен характер, и от сърдечен характер. Всички блага, които придобиват хора/па в бъдеще, ще бъдат общо достойние па цялото човечество. Това се отнася не само за материалните блага, но и за знанието, способностите и дарбите. Справедливостта изисква, щото човек да говори не само за себе си, но и за другите, да търси не личното благо, но общото. Там, дето има сиромашия, страдание, има ли общо благо? Дето има насилие, има ли общо право? Това са продукти на старото човечество и последиците от тях са разрушените градове и всички гробове. Това са документи, които показваш, че природата не прощава на онези, Основни принципи в учението... 161

които престъпват законите ѝ. Новото човечество твърди, че на всяко същество трябва до се даде неговото място и подходяща работа. Всяко същество трябва да има хигиенична къща, здраво

тяло, чисто сърце, светъл ум, благородна душа и крепък, възвишен дух."

Благата, предоставяни ни така щедро от природата, следва да бъдат оставени да текат свободно, така че всички същества да се ползват безпрепятствено от тях, Никои не с в състояние да лиши от полагащите му се блага нито човека, нито даден народ.

Възтъргествуването на правдата е грандиозен процес за разпределение на всички Божествени блага по всички части на организма, независимо дали зова е отделна личност; общество, народ или цялото човечество. Справедливостта е тазн, която разпределя Божиите блага в общочовешкия организъм. Желаната от позициите на Божия план абсолюл \а справедливост може да бъде постигната само в светлината на Мъдростта, която съдейства за разумното, правилно разпределение на благата между всички.

Като следствие от четвъртия принцип е закономерността, че все.; ки_усрхш_ш16 лахаха_сдоред-схеле та л а_овоет_о. луховио. раз внтие..

Това правило не накърнява свободата на достъпа до благата. Ала то свидетелства за факта, че по-развитият в духовен аспект притежава и по-съвършени вътрешни сетива и приемателни системи за усвояване на количество блага, които се предоставят по равно за всички. Например, човекът, който е извървял по-дълъг път на духовно-нравствено усъвършенстване, ще възприеме от слънчевите лъчи повече енергия, отколкото по-неразвитият. Аналогично е сравнението на Божиите блага е извор, от който всеки може да почерпи дотолкова, доколкото голям е съдът, който носи със себе си - своя духовен потенциал. Учителят П. Дънов допълва в този смисъл: "Щом искаме да бъдем абсолютно справедливи, Бог ще каже: "Ето същества, които искат да изпълнят Моята воля."

1 6 2 Учението на Бяпото братство

5. Принципите и заКОНИТв ни правдата и справедливостта

- следствие от Единството на Всемирния Живот

Законите на правдата и справедливостта следват от обстоятелството, че всички същества съставляват едно цяло. Те са градивни части, безкрайно множесгво компоненти на великия космичен организъм. Божественият пришит на правдата и справедливостта с призван да осигури благоприятни условия за съществуването на всички тях.

ЕДИНСТВОТО на живота Като ПРИНЦИП и реалност на космическата пеобятност е залегнало в основата на всички световни религии и духовни учения. То произтича от Наличието на едно Върховно Божество - Творец и П]к>мисл1пслиа Вселената, и на една Творческа Воля в Битието. я) правдата п справедливостта - фактор За духовното израстване на пейка индивидуалност

Учителят П. Дъпов казва: "Дето има справедливост, тим има растеж. Дето тя отсъства, няма растеж, " В случая справедливостта представлява задължително стъпало към върховете на ду-

ховпо-праиствеиото съвършенство. В този дух са и думите на Учителя на ББ в нашата страна: "Ето Защо, за да постигнете съвършенство, като първо стъпало па вашия живот поставете Божествената Правда, чрез която се кзявява Любовта към всички същества - човеци, животни, растения. Придобиеше ли това. дето и да погледнете, ще виждаше само доброто. Виждате ли доброто, то ще произведе в душата ви свещен трепет. "

Както и при всички останали опитност и качества, които биват придобивани и усвоявани по пътеката на духовното издигане, и правдата, ако не бъде прилагана в практиката, остава 78без стойност.

Такава с логиката на следните разсъждения на Учителя II. Дънов:

"Искате ли да се разбивате правилно, непременно трябва да вър'шите правдата. И когато трябва да извършите правдата, извър*шеше Я, ако ще би и светът да се обърне с главата надолу.

Основни принципи в учението... 163

б) правдата п Справедливостта като условие за проявата па Любовта, Мъдростта п свободата

Правдата и справедливостта в качеството си па Божествен творчески ПРИНЦИП и Неговата проекция в създадения от Бога свят предоставят необходимите условия за проява па Любовта, Мъдростта и свободата. В тази насока на анализ и обобщение Учителят П.

Дъ1 юв I юставлява: "Докато не бъдете справедливи, няма да се научите да мислите, да чувствате и да действате правимю. Без справедливостта пе могат да се проявят правилно Любовта. Мъдростта и Свободата, Абсолютната справедливост трябва да бъде идеал за вас, за да могат всички Божествени добродетели да дойдат във вас. Справедливостта усилва дарбите и способностите на човека. Тя носи вътрешен мир и спокойствие. Когато справедливостта се прилага, престъпленията са невъзможни. Справедливостта подобрява живота. " Ме на последно място-без Проявената в живота правда любовта не би могла да изпълни със своята светлина човешката душа: "Всяка душа трябва да бъде праведна. Защо? - За да излезе от пея великата светлина. А в светлината, която изтича от Правдата, Любовта ще и се изяви. Правдата, това е основата, на която Любовта се изявява и осиява човешката душа" (Учителят П. Дънов).

в) Новата Култура на VI раса ще изведе ча първи пътна преден план Божествената правда п справедливост на Земята

Учителят на ББ в България свидетелства: "Откак светът съществува.

на Земята е нямало правда. Баща ви е бил справедлив, както обикновените хора. " 11появяването па правдата и справедливостта е свързано и с отговорността па нашето човечество пред бъдните поколения. В това направление разсъжденията на Учителя II. Дънов носят характера на важно прозрение: "Иако ме питате защо има нужда от Правда, ще ви отговоря: "За да могат бъдещите поколения да живеят във вашата светлина." Светпината,

която произтича от Правдата, е есенцията на опази светлина.
която дава живот, която носи в себе си .живота."

Учението на Пялото братство

Новата Култура ла VI раса с кулаура ма Любовта, на сърцето -
тя съдържа () себе си най-големия възможен потенциал за утвърждаване
на правдата и справедливостта на цялата планета. 1 1равдата.
в този смисъл, е проявление на Христовата Любов - Любовта на
онова велико Същесгво, Коего пое в ръцете Си съдбините па Земята.
В тази връзка Учителят П. Дънов дава следното пояснение: "Пра'
вед/шше хора са богати. Те са атове Божии. А всеки човек, който
е син Божий, разполага с капитала на цялата Слънчева система.
Божествената Правда, на която те са носители и които иде сега
в света, ще стопли човешките сърца. И в бъдеще, в новата култура,
в културата па Светещите, светът ще се отоплява и осветява
от човешките сърца, в които Правдата обитава. От тил бъдници
сега Христос изпраща вест - Христос на Любовта, изявена в
Правдата, която просветва у онези, които Го любят."

6. Правдата и справедливостта съдействат за
преодоляването на низшето естество у човека и за
неговото духовно-иравегпено усъвършенстване

Тази формулировка не е само теоретическо заявление. Практическият
опит като безпогрешен критерий за истината' доказва, че
справедливостта освобождава човека от неговите слабости и пороци.
Тя е първото стъпало към жадуваното съвършенство. Учителят II.
Дънов подчертава: ' Правдата... може да се оприличи па водата.
Каквото е водата по отношение па твърдата почва, това е правдата
по отношение на човешкия живот, защото тя е. която смекчава
твърдите тела. Хората, които са се огпобичи, са се втт>рдшш,
защото нямат правда. А онези, които са станали меки, имат
правда. Дайте на един човек правото и той ще омекне. Същото
действие оказва па растенията и водата. "

Факгорът, който с тй-мощна сила задържа човека във веригите на
материята, е неговото сго. Ако човек проявиш правда във всичките си
действия (предхождани ОТ правата МИСЪЛ, какго съветва Учителят II
Дънов), ТОЙ е па път да се освободи веднъж завинаги от тази обвърза-
164 Основни принципи в учението... 165

пост с тленното и преходното. Загова гласът на съвестга в душата ни
ни мотивира да потвърдим следващото заключение на българския
духовен Учител: "Божествената Правда изключва всякакви почести
и слава, всякакви богатства и знания зароби лични облаги."

а) Любовта не може да бъде приложена без наличието на правда
и справедливост

"Който иска да приложи любовта, трябва да бъде справедлив.
Любовта ие търпи несправедливост. И всички вие умираете от
несправедливост. Любовта е закон, който носи блага па всички
същества" (Учителят И. Дънов). Освен гореизложените съждения

Учителят на 1»Б у нас формулира и една интересна зависимост между Правдата и Любовта на физическото поле, к материалния свят:

"Абсолютната Божшг Любов изисква абсолютна Правда. Там. дето няма Правда, няма Любов. Физическата страна на Любовта е Правдата. За да се изяви Любовта във физическия свят, непременно трябва да има Правда. "

б) правдата и справедливостта - израз на Божията Любов в свела

По своята същност, характер и проявление правдата и справедливостта изразяват Любовта на Бога Творец към всичко сътворено, към всички живи същества. В същност има само една справедливост - справедливостта на Любовта. Любовта в качеството си ни моп>ща съзидателна сила изпълва умовете и сърцата на хората и ГИ дарява е разбирането, че благата и животът са общи и достъпни 30 всички. Оттук н логичният извод, че Любовта, след като е изявена и приложена, води към утвърждаване на правдата и справод; ивостга.

в) Истината като източник на правдата и справедливостта
Не само духовното прозрение на ясновиждащия, ала и свидетелството на интуицията на напредналия по пътя на еволюционното израстване човек съзират източника на правдата и справедливостта в света на Истината. Според Учителя 11. Дънов именно Истината 166 Учението на Бялото братство

Представлява ВЪРХОВНОТО постижение по Пътя на окултното ученичество. Извирайки от най-ВИСОКИТе полета на Божественния спят, тя единствена е в състояние да освободи човека от физическо и духовно робство, от вековни предразсъдъци и заблуди, превърнали се в закони на общността на невежите и слепите. Само тя, царствената Истина - лъч от сърцето на Бога, - би могла да преведе земния човек през всички тресавища па Собственото му несъвършенство и да го понесе на крилете си към нсугасимата светлина па Божественото съзнание. Там, където отвска се ширят неизразимите със словото на езика владешя па Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродетелта. Там, където всеки от нас ще срещне своя Учител, очакващ го от хилядолетия с непобедимо търпение и надежда. И никога повече няма да се разделим.

БОЖЕСТВЕНИЯТ ПРИНЦИП НА ДОБРОДЕТЕЛТА

"Доброто е път за намиране на Божията Любов."

(Учителят П. Дънов)

Пристъпвайки към разглеждането на тази тема, преди всичко с логично да си зададем въпроса: "Съществували разлика между съдържанието на понятията "Добро" и "Добродетел" - в смисъла, в който ги интерпретира езотеричното познание и, в частност, учението на ББ, предадено от Учителя П. Дънов?" Пека се опитаме да си отговорим на този въпрос, като дефинираме - от същата гледна точка - съотношението между съдържанието на тези две водещи понятия. Сътоше^ШС_мс^к^1у_ "Добро," и "Добродетел": Доброто е космически принцип, неразделна част от съвършената Божия Същност, докато добродетелта е н роя плен нето, формата, в която Доброто се възприема, усвоява и прилага от разумните същества във Вселената.

В този смисъл добродетелта е функции на Доброто, негова проекции в света на формите. Следователно "Добро" и "Добро-Оснши пришити а учението... 167

детел" са две с грани на една същност. Казано по друг начин: Добродетелта - това е въплътеното във физическия свят Добро.

1. Доброто - елемент от духовната природа на човека

"Във всеки човек е вложено доброто. Не мислете, че сега ще го добиете. Трябва само работа, за да се прояви. " "Едидатеиото нещо, което отличава човека като човек, това е доброто, което живее в него." (Учителят П. Дънов)

Доброто е потенциал, вложен от Твореца-Бог в безсмъртна! а същност на човешкото същество. Задачата на човека през земния му живот е да прояви и развие този потенциал. В този дух е и наставлението на Учителя на ББ В България: "Човек иска да създаде доброто в себе си. Доброто, обаче, не се създава, то се ражда (курсивът мой - К. З.). То в вложено от начачоу всеки човек и той трябва само да го съзнае и прояви. "

Доброто блика като непресъхващ извор от човешкото сърце.

Именно сърцето- възприемано като емоционален, интелектуален и духове! I Център на личността още в старозавстната епоха - с потенциалният източник за изявите на добро от страна па човека. По този повод Учителят П. Дънов заключава: "Всички можете да правите добро, защото в сърцето на всички има добро. "

Критерий за равнището на духовната еволюция на конкретния човек е студента и интензивността, в които той проявява доброто, вложено изначално от Бога в духовната му природа. Добър човек е онзи, който предоставя възможност на Божествения потенциал на доброто у себе си да се разшири, да разцъфне и да даде плод. От тези благодатни плодове на самоосъщесгвявансто по духовшя 11 ъг той - ученикът на Доброто, т. е. на Бога - може да раздава ИВ всекиго и на всички. Неговият непоклатим вътрешен мир, култивиран по

този светъл Път, ще вибрира в пълна хармония с всичките му мисли, чувства и действия. Затова именно дори и тези негови близки, които още песа вкусили непосредствено от добротата му, ще казват за него: "Това с един добър човек!"

168 Учението на Пялото братство

2. Произход на Доброто от Лгобоита

"Доброто е плод па Божествената Любов. Ако си я възприел, доброто ще дойде. Бъди готов да възприемеш Любовта и след пет минути ще бъдеш добър. " (Учителят П. Дъиов)

Истинско Добро с само онова, което произлиза от Любовта и е свързано неразривно с нея. Тази е причината за краткото и категорично съждение на Учителя 11 Дъиов: "Любовта ражда доброто. "

Мотивацията на човека да върши добро се корени в неговото Божествено начало, което изявява и Любовта В нашия ЖИВОТ. Самият Бог - върховната еманация на Доброто - се изявява в делата на добродетелност: "Нина по-велик акт от пипа, да направиш едно добро. Колкото и да е микроскопично това добро, то е един благороден акт, за който всички от небето стават на крака, понеже в доброто е скрит Бог" (Който с Любов според I Йоан 4:8,16; бел. К. З.) - споделя Учителят на ББ у нас.

В пашата действителност Любовта може ла се прояви само посределтюдобродстелта. Иначе тя би останала неразбрана и неоценена.

По този повод Учителят 11. Дъиов разсъждава: "Когато правим добро комуто и да е, ние го правим заради онази Велика Любов, която действа в пас, в него и навсякъде. ...Съвременните хора правят добрини, но всичко това няма резултат. Защо? Защото те нравят доброто без любов. Даване без любов не се благославя. Даване без Любов, Мъдрост и Истина няма смисъл. Добрините, които правим с Любов, представлявам един от хшшдите начини, чрез които се проявява Божията Любов, На един човек може да се даде много нещо: могат да го облекат, да му дадат пари, да му четат най-хубава поезия, да го учат на всичко. То още не е любов. Любовта е Великото в света, което прави човека силен, мощен, благороден. " Следователно извършването на доброто не следва да се осъществява механически, без да влагаме градивна мисъл и чувство в съответния акт. В Противен случай извършеното добро не би произ-

Основни принципи в учението... [69

тичало от Любовта. И ТъЙ като вън от Любовта добро пс съществува, подобно действие не би било в съзвучие с Божествения нравствен закон - т о не би допринесло с нито на субекта (сиреч на извършващия го). А и за обекта, спрямо котото е насочено действието, последствието не би било същото, както ако е било извършено под яркия лъч на Любовта. "Доброто не става механически " - казва и Учителят П. Дъиов. Основният извод е, че Доброто трябва да бъде резултат на осмислена жизнена позиция. Да бъде актлшДшбод. По този начин чрез Доброто, което сме извършили, освен всичко останало

ние събуждаме и Божественото у този, за когото сме го извършили. Следователно доброто е постъпка, чрез която мотивираме за изява ВЪЗВИШЕНОТО у БЛИЖНИЯ, на когото сме сторили добро.

3. Качества на Доброто

Според Учителя II. Дъиов Доброто обладава три най-важни качества. Тяхното присъствие е необходимо и достатъчно условие да установим наличието на Доброто. И обратното - отсъствието на някое от тях или и на трите означава, че в случая не можем да говорим за Добро. Ето и крачката дефиниция на Учителя па ББ: "Истинското добро, от гледище па Божествената наука, се определя от три качества; то носи живот, светлина и свобода. Няма ли тези три качества, то не е добро."

Трите посочени по-горе качества на Доброто го свързват перазлъчно с трите водещи Божествени принципа в Битието (представени с възможно най-силен акцент в Словото на Учителя II. Дъиов):

Любов, Мъдрост и Истина. I юсочепата връзка с очевидна, понеже е формулирана съвсем еднозначно в учението на ББ: Любвата носи живот. Мъдростта- съответно светлина, а Истината-свобода.

В същата смислова рамка на взаимоотношеност е и коментарът НВ Учителя 11. Дъиов: "Животът идва чрез Любвата, светлината идва чрез Мъдростта, а свободата - чрез Истината. Който иска да прави добро, той трябва да е свързан с тези три Божествени свята. " Изложените тук размисли и логически зависимости, изве-

*70 Учението на Бялото братство

дени от Учителя иа 1>>1> в машата страна, ц своята заключителна част навеждат па някои съществени изводи. Преди всичко - от думите на Учителя II. Дъно>> следва, че за да извършваме действително

Добро, трябва да бъдем в контакт с Божествените светове па Любвата, Мъдростта и Истината. Само тогава нашите действия биха носили отпечатъка па истинското, автентично Добро, на истинската добродетелност.

И още нещо - не толкова очевидно, но не помалко важно: Пияни.окултния ученик без съмнение е Път на нав-личаис и Божсетвепиге измерения па Любвата. Мъдрост!, Нетната.

ПрацдагатиХо^р^дсзалта. '1уховцр^фавсхвецотд_развшж..и

УСЪВЪрШВНСТВПНе:НЯ \Я1РННУЯ Прптич.-! усппрппип м .п •'чпвпялянт>>.

то" на вес.нови и нови територии в необятни к селения на Духа.

отговарящи .вибрационно па петте велики Космически приннна.

Разбира се, това е комплексен процес, понеже култивирането на тези принципи във формата им па личностни характеристики просто не би могло да се реализира по отделно, изолирано, а винаги става в хармонично единство. Дори и в даден отрязък по духовния Път акцентът да пада върху отделен принцип {развиван като качество НЯ личността), то това със сигурност не може да бъде за сметка на останалите. Понеже преимущественото развиване иа един от тях не само не би ошетило наличието и проявите па останалите, а. напротив- би трябвало да стимулира присъствието им в съответния човек.

4. Закони на Доброто

я) "Не смятай другите по-долу от себе си, защото н ТЯХ живее същият Бог, Който живее и у тебе!"

Всички 11ив, хорага, сме ОТ един род (Оепк ипа яитиз - лат. • "ВСИЧКИ сме от един род"). Ако осъзнавахме по-ясно извечната връзка помежду си. ВОДвЩа началото ст от нашия Небесен Отец- Бога, със сигурност щяхме да решаваме по-сполучливо проблемите, възникващи на всяка крачка между нас, и въобще щяхме да живеем по-леко. Бог присъства във всекиго от нас, в нашето духовно естество - и очаква от пас да се отнасяме помежду си като Негови чеда, т. е. като братя и сестри!

Основни принципи в учението... т

В двора на един френски крал пристигнал окаян просяк-мръсен, дрипав и съсухрен от постоянния глад. Стражите пред кралските порти го спрели и го запитали какво търси. Пои отговорил: "Търся краля!" Пред удивлението в очите на войниците, примесено със съмнение и насмешка, тон допълнил: "С него сме роднини." Съобщили на краля за странния му "родственик". В желанието СИ да прогони скуката монархът заповядал да го въведат. След като просякът се явил пред него, той го запитал: "По каква линия сме роднини ние с тебе, непознати човече?" И между стените патронната залапрозвучал достойният отговор: "От Адам, Ваше величество!" Настъпила пълна тишина. А после кралят се усмихнал и наградил госта си с дебела кесия жълтици заради проявеното остроумие.

б) Доброто е първата връзка в живота

"Доброто е първата връзка между хората. То е единствената материална връзка, която истински свързва хората. Нещо повече - доброто е първата истинска връзка между душите на всички хора, все едно дали са те иа земята, или на небето. "

(Учителят 11 Дънов)

Ако си сторил добро на някого, между вашите две души се ражда нишка от светлина - лъчистата енергия на Божията Любов, въплътена в Доброто. Гази връзка не може да бъде разкъсана от външна сила. Тя преминава през земния живот и се пренася като птица, прелитаща между измеренията и сферите на Битието; дози в Отвъдното. Нищо, сътворено със и от Любов, не може да загине! Не само споменът за него, а и самото то - като акт на Божественост, превърната от потенциал в зрима реалност - продължава да живее във Вечността!

в) "Това, което Бог прави на вае, нравете п> на другите!"

Златното правило за отношенията между хората в Стария Завет гласеше: "Не правете на другите това, което не искате да направят на вас!" В новозаветните времена тази максима-формулирана по пътя

на отрицанието - бе заменена от Спасителя Иисус Христос с друга, утвърждаваща позитивното начало: "Постъпвайте е другите така, както искате да постъпват с вас!" В Словото на Учителя П.

Дънов този закон на Доброто вече придобива форма, в която решаваща роля играе Божието присъствие. За да можем, обаче, да оценим правилно благо&атната намеса на Всевишния в нашия живот, следва да бъдем максимално будни и наблюдателни. Така и само така бихме могли да изпълним на практика съвета, който ни отравя езотеричното познание на Лши-йога - да откриваме знаците на съдбата около себе си и в нас самите. Това е и начинът да приложим в ежедневието един от главите девизи в учението на 1>В, предадено ни от Учителя П. Дънов: "Будни бъдете!" Този вид будност не е свързана с прехода от съня към дневното съзнание. По същността си тя представлява специфично състояние на възрешни човек, на духа. Основното ѝ изискване с наличието на постоянна, ясна и точна в ширина и дълбочина наблюдателност относно всичко, което се извършва в окръжаващата действителност и в собствения ии душевен мир.

Освен това - така дефиниран, този закон на Доброто очаква от нас да използваме ккто образец в отношенията си с ближните ии повече, пи по-малко Бога, Чийто критерий във всяка област на изява е еди и-единствен - съвършенството!

г) Доброто е законът на Единството

Даваш ли нещо на някого, ако го вършиш е чувство на добронамереност, родена от Любов, то е все едно, че си го дал на самия себе си.

Рано или късно това добро ще се върне при теб. И е така, понеже всички ние сме едно - всички сме частици от едно неразделно Цяло, което наричаме Бог. Сториш ли добро на някоя от частиците, значи си го сторил и за всички останали, включително и за теб самия.

В проповедта на всички велики духовни Учители на човечеството неизменно присъства утвърждаването на Единството на живота.

Лко осъзнаем в цялата му красива мащабносттозн космичес-

Оаинши принципи «учението... 173

ки принцип на взаимоотношенията на всички нива във Вселената, със сигурност ще станем поне малко по-добри.

Пътят на Доброто укрепва позициите на Единството на живота.

Духовният път на окултния ученик с посветен на Голямата цел - служение в името на Единството, След приключване на всеки грандиозен

Цикъл на Проявеното Битие, когато настъпва периодът на

Мировата Почивка - Пралайя, всичко съществуващо се завръща

отново в лоното на своя Създател. Тогава Единството се установява

в най-извисената възможна пълнота. Всичко съградено в Духа се

съхранява, за да се изяви отново в следващия Цикъл на I [рояилсние.

Никога и никой не започва иа празно място или от нула. ВиНИГИ

градим върху зова, което идва от мрака на миналото и притежава

качествата и стойността да живее в настоящето, с поглед, отправен

към бъдещето. Единството на Живота с Единство на Проявлението-

с последователност, непрекъсвасмост и еволюционно?!-, достойни

по съдържание и размах единствено за Твореца!

д) "Благото, което получаващ, сподели»! с другите!"

"Добър е онзи, който обича светлината, знанието и животи както за себе си, така и за другите."

(Учителят II. Дънов)

Малцина си дават ясна сметка, че ние в същност не притежаваме нищо на този свят. Всичко принадлежи единствено и само на Бога, Той НИ предоставя за временно ползване ЦЯЛОТО изобилие от блага, потребни за нашето съществуване. За повечето от нас (за да не кажем - за почти всички!) те, обаче, са недостатъчни. Винаги нещо не ни достига, винаги искаме повече! В това именно е и една от най-великите заблуди на човека - уулмажшхзалфцтежаиив-ца собственост. Тръгваме си от този свят по същия начин, както сме и дошли тук - с празни ръце! Знаем го отлично и въпреки това не преставаме да трупаме: вещи, пари, имоти, материални и нематериални, плътски и безплътни завоевания... Всичко, каквото I и хрум-174 Учението на Бялото братство

не! Всичко, което попада в ползването ни - и физическото, и духовното. Алчността да притежаваш, да назовеш нещо "мое"... Илюзията, че това те прави по-богат, по-силен, по-значим (в нечий очи или пък в собствените)... Измамното усещане за сигурност чрез притежанията...

Отделили се душата от тялото, пресели ли се тя в невидимия свят - всички заблуди и илюзии бласват с цялата възможна сила на безсмислието си. Само че вече е твърде късно за корекции. И Трябва да се връщаш отново и отново в тази земна долина на мъката и изпитанията, за да научиш този толкова важен урок: има само един Собственик на всичко в света - Бог; всичко, което получаваш в живота си, с Негово притежание; Той го дава, за да го използваш разумно и целесъобразно; когато никой изпадне в I) > ,1. 1:1. 1:n1 му веднага потребното; винаги даван от сърце, с Любов и ис чакан отплата!

Няма нищо по-прекрасно на този свят от това, да споделиш с ближния дари си душата си! Тогава Бог е сред нас, в нас и ни благославя за Вечността.

е) Когато даваш някому нещо, и тебе то се увеличава

Учителят П. Дънов илюстрира действието на този закон с един простицък пример: "Ако дадем някому една ябълка. ще получим две. Ако дадем две, ще получим четири." Когато даваме от сърце, помагаме на ОНЗИ, комуто даваме, и на себе си. От една страна, удовлетворяваме конкретна необходимост на онзи, който получава от нас нужно за него благо. Нещо повече - е благородния си и безкористен жест (понеже не мислим затова, даденото да НИ бъде върнато) ние съдействаме в съзнанието не получилия благото да се роди малка искра на Божественото. След време тя би могла да разцъфти и да даде добри плодове. От друга страна, подпомагаме собствената си духовна еволюция, тъй като когато служим на ближния, в същност служим и на

Бога. Затова и Господ Исус Христос уверява Своите слушатели и последователи, че ако са сторили някакво добро па нуждаещ се човек (нахранили са го или са го напоили, облекли са го или са го посетили, когато е бил болен, и ир.), все едно че са го сторили за Самия Него.

Основни принципи в учението... 175

ж) Чрез Доброто се подмладяваме, усилваме способностите си, укрепваме здравето си, повишаваме ефективността на еачонизпитанието си

За този разп>рпат и мащабен закон па Доброто Учителят па 1>1) у нас съобщава следното: "Добро е онова, което дава условия на човека да расте. Добро е онова, което дава простор на човешкия ум да се развива. Доброто внася светлина в човешкия ум. Добро е онова, което дава условия на човешкия ум да се прояви. ...Защо трябва да живееш добре? За да бъдеш силен по ум, по сърце и по воня. С други думи казано: Ти трябва да правиш добро, за да имаш свениш мисли, чувства и постъпки. ...Всяка хубава мисъл и всяко благородно чувство произтичат от доброто, което вършим. "

Според езотричното познание вътрешната настройка наличността да прави добро е нормалната. Именно тя оттоваря на състоянието на физическо и психическо здраве. Отклонението или въздържането от вършене на добро говори за смущения в психо-физическото единство па човека - най-вече ц хармонията па неговата душевност. А в най-тежкия вариант - при извършване на зло, можем вече да говорим за сериозни деформации в психиката на извършителя. За щастие - дори и най-дълбокото падение в нравствено отношение, водещо до рецидив па престъпните, злотворни дела, е обратимо.

Падналият толкова ниско човек би могъл да бъде спасен ог пълно морално разложение главно по два начина: или чрез решителна намеса отвън - когато в една или друга форма някой му протегне ръка и го измъкне от блатото, или ако той самият преживее разтърсващо душата му събитие, което да го доведе до катарзис (пречистване), преосмисляне на поведението си и пренасочване на жизнения си път. Като следствие от този закон би могло да се разгледа закономерността, че мотивираното извършване на добро е чай-сполучливният метод за поддържане и разрастване кълновете на живота. В този смисъл са и разсъжденията па Учителя П. Дънон: "Доброто е основа на лешпш (курсивът мои - К. З.). Доброто е почва тживота и същевременно - негова храна. Само доброто може да ПОдКг репи живота, само доброто може да го шяХхрани. "

176 Учението на Бялото братство

5. Доброто като изпълнение на Божиита поля

Да направим добро-това означава във всеки един момент от нашия живот да имаме готовността да изпълним волята Божия: и в малкото, и в голямото, всеотдайно, без всякакво изключение. Да си припомним следната формула на Учителя П. Дънов: "Господи, желал с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си души и

сила да изпълни Твоята блага воля, без никакво изключение." За окултния ученик е отособена важност да разбере, че Доброто е ЖИВЯ сила, работеща мощно и резултатно в целия Космос. Връзката с тази сила е определяна по отношение пълноценното изживяване на собственото съществуване. Казано с други думи и от друга гледна точка: Дабгяш)_сзисл1т4^ормаЛ1а_служсш1е па_Еош! Затова и Учителят на ББ в паната страни ни съветва, каквото н да кършим, да го вършим така, енкаш е за 1>ога.

11о времето, когатс българският духове! \ Учител П. Дм юв е бил в плът на Земята) при него отишъл един от учениците му и го помолил насаме за съвет. Поискал от Учителя да му даде препоръка, която да бъде лично за него и в най-висока степен да отговаря на естеството на живота му, на неповторимата му индивидуалност. Учителят се замислил за момс1гги после му казал: "Правете всичко сразположение!"

УчвННКВТ не отвърнал НИЩО и си тръгнал. Не можел да скрие от самия себе си разочарованието си. 'Гой навярно очаквал продължителна дискусия, започваща от обсъждането на личностните му качества и завършваща с поредица от мъдри напътепшя. Л какво получил?! - Само една кратка фриза, която все още не му гово|хдпа нищо. Трябвало да мине известно време, за да осмисли словата на Учителя и да Проумее заряда и величието им. Даливършшше^-гагошодт^амо:

сщщржстсхшяаксл)шлцои]рсш131Ю

=_всяко-сводсдо. д^р^^и^айтШ1Щ^жл^Ю.^лз>ца именно.лтай= дълбеч^аса-мъдроехда живота! Така не само Му служим пълноценно и достойно. Така и самите ние израстваме в духовпо-нравст вено отношение по най-уесорепото трасе на еволюционната спирала.

Основни принципи в учението... 177

И вее пак - как да разгадаем каква точно е Божията воля? Дали има универсална рецепта да бъдем точни в преценката си? И тук на помощ отново пи идва Словото -този път Христовото благовестие. Спасителят ни помага да проумеем най-ясно каква с волята на Бога относно Доброто В нашия земен живот. Ето как Учителят 11. Дъиов интерпретира напътствието на Сина Божий: "И когато Христос препоръчва на хората да си събират съкровище на небето (ср. Мат. 6:19-21; бел. К. 3.), Той подразбира доброто. Съкровището - това е доброто, което човек е извършил на земята."

И още нещо, твърде съществено - изпълнявайки волята Божия да вършим Добро, пие предоставяме своето "аз", за да се прояви Бог чрез него, и то в пълнота. От този акт на сърабяшиа.е.ишо_й Творена полза има не само извършителят на даденото Добро, но и всички останали. Учителят П. Дънов разяснява този казус :ю следния начин: "Да направиш добро - това ще рече да призовеш Бора да действа чрез тебе. А щом Бог действа, 'Гои не прави това само за едного - Той действа за всички. Ето защо, когато се извършва едно добро, всички свършени същества взимат участие. ...И тъй. всяка постъпка, в която небето не взима участие, е човешка, а

всяка постъпка, в която небето взима участие, е Божествена. "

6. Доброто - път към свободата на духа

Пътят към освобождението На човешкия дух от оковите на материята, от кармичните обвързаности и в крайна сметка - ОТ кръговрата на раждане, смърт и ново раждане (т.Нар. самсара в индийската религиозна-философска мисъл), преминава неизбежно през Доброто. Всяка една добродетелна постъпка на човешкото същество е още едно перо в крилете, с които духът може да полети сред просторите на вечната и ненакърнима от никакво земно влияние свобода. И обратното - всяко извършено зло е нова брънка от веригата, които НИ приковава към чистилището на състага материя, дори до болка познат свят на изпитанията и страданието! Затова - нека вършим добро, за да завоюваме по най-достойния възможен начин свободата си!

178 Учението на Бялото братство

Свободата не е дар от Кога. За нея, както вече изтъкнахме, следва да се борим. И тази борба не е никак лека. Тя изисква от нас готовност да дадем във всеки миг най-доброто ОТ себе си. Изисква и жертви. Основно окултно правило е: за да получиш нещо, първо трябва да дадеш. Най-скъпото, което Небето очаква от нас да положим пред олтара на освобождението, е решителната и окончателна рачпалп със собствените слабости, недостатъци и порони. Никоя жертва в тази насока не е прекалено скъпа. И никоя не остава без благоприятни последици. Жертвата в името на Доброто е най-благоуханната пред Божието лице. В този ред на мисли е и обобщението на Учителя П.Дънов: "Доброто е магия, с която човек превръща отрицателните сили в положителни. Един закон гласи: Когато имаш препятствия, мъчности и живота си, направи една жертва и те ще се отстранят. Не може да успяваш, докато не жертваш."

За да допринесе за освобождаването на духовната природа на човека от земните ограничения - ограниченията на материалната действителност, - Доброто следва да бъде извършено:

1) навреме - в такъв дух са и наставленията на Учителя П. Дънов:

"Доброто трябва да се поправи навреме. То няма да ти отнеме много време, но когато го вършиш, то изисква умът ти, сърцето ти, волята ти, душата ти и духът ти да бъдат напълно съсредоточени през опия минути, когато правиш доброто. "

2) без отлагане - ето и съответната обосновка на Учителя на ББ у нас: "Доброто трябва да се поправи навреме. То няма да ти отнеме много време, но когато го вършиш, то изисква умът ти, сърцето ти, волята ти, душата ти и духът ти да бъдат напълно съсредоточени през опия минути, когато правиш доброто. "

3) без оглед на душевното разположение - в това отношение Учителят П. Дънов ни съветва: "Не мисли при това, че трябва да правиш добро, само когато имаш добро разположение. Доброто може да се направи и при най-лошото разположение. Неразположението е нещо, което засяга плътта. То не засяга духа на човека. "

4) без да търсим награда -- това изискване е водещо във философията и мъдростта на Изпика, особено подчертано в духовни учения. Основни принципи в учението... П9

пия като Йога и криишаизма. Според Учителя П. Дънов можем да постигнем желаното по пътя на анхшимиоттц в извършването на Доброто: "Не забравяйте при това, че човек трябва да остане иеиъ вес1Ш1..и.дабршпо, както се стреми да остане неизвестен в злото."

5) без оглед на личния интерес - това изискване, изглежда, е най-трудно за разбиране и прилагане от човека — от средния човек, а нерядко и от желаещия да поеме пътя на окултното ученичество. Затова нека отново ес вслушаме в мъдростта на великия Учител - тя казва всичко само с няколко думи: "Не мислете, че като правите добро, туй ще ви лиши от никакво благо (курсивът мой - К. З.). Напротив, доброто ще ви повдигне в очите на хората. Затова не отстъпвайте пред никакви мъчности, когато трябва Ой напишете едно добро. Въдеше смели, решителни, направеше доброто и това добро да паси живот, светлина и свобода за вашите ближни. "

7. Универсален характер на Доброто

В съответствие с духа на учението на ББ извършеното спрямо ближния добро се превръща рано или късно в добро за самия теб, който си го извършил. В такъв смисъл е и напътствието на Учителя П. Дънов: "Когато правите добро на ближния си, вие го правите на себе си. В този закон няма никакво изключение. Кажете ли някой, че не е разположен да прави добро, той сам се ограничава "

Нещо повече - това добро принася полза и на всички останали:

"Моето добро трябва да дойде след мене. А за да дойде след мене, то трябва да носи живот, светлина и свобода както за мен, така и за онзи, комуто правя добро. Понеже Божественият закон е колективен, той засяга изведнъж всички. КатолаирачитМоброма

едт^шек.жу11диброж4Шиасял:хи1<цш1т111 (курсивът мой - К.

З.). Дали хората ще знаят това, или не, за Божествения свят е безразлично. Факт е, обаче, че от това добро ще се ползват всички.

Затова казвам: да правни/ добро, това е един свещен акт, защото по точи начини ти предизвикваш Нога да се прояви чрез тебе в Своята доброта, в Своята Любов, Мъдрост и Истина " (Учителят П. Дънов).

180 Учението на Бялото братство

Следователно - като най-важно следствие от универсалния характер на Доброто е разпространето на резултатите от неговото извършване (на Доброто) от източника (извършителя) към всички останали. Дори и те да не подозират за това, че някъде се е родило Добро (а е логично да бъде така за всички останали извън обекта, спрямо когото с било извършено то), благодатните лъчи от неговото раждане, разцъфтяване и проявление проникват навред и обливат с животелна топлина всичко и всички наоколо. Този духовен факт притежава аналогия със заявлението на Учителя П. Дънов, че когато някой се повдига в духовно-нравствено отношение, с това той

повдига и всички останали.

Както вече изтъкнахме в предишното изложение, всички живи същества в Космоса гредставляват елементи, частици от едно единно Цяло. Щастието (респективно благосъстоянието) па всеки елемент зависи ОТ щастието (благосъстоянието) на Цялото. И когато извършеното от някого добро се разирост|к във всички 1юсоки,радналио от него като център на тази добродетелна постъпка, с това тон повишава степента на щастие и благоденствие за целия Космос. Колкото и нищожна по своите мащаби да е тази постъпка, въплътнла в себе си Доброто, ТЯ допринася по своему за щастието на всички. За съжаление обратното също е вярно - когато извършваме зло, то, малко или МНОГО, също засяга всички. И доброто, и злото, конто сме сътворили, рано или късно се завръщат отново при нас. Такава е безпощадната логика на кармичния закон. Имайки на въоръжение това безценно езотеричио познание, нека творим само и единствено Добро!

8. Доброто - основа ЗЯ духовпо-правсТВеноО го усъвършенстване па човека

По своята същност и според последствията от своето проявление Доброто създава условия за човека да напредва по пътя на съвършенството. Доброто, освен всичко останало, с и изява на всег мирната разумност. Разумният навсякъде и във всичко съзира само Основни принципи в учението... 181

Доброто, създава само Доброто и с това непрестанно влива живителни струи във вселенския Живот. 13 този ред на размисли Учителят на ЪВ в България споделя следното: "Да прави човек добро това тачи да проявява своята разумност, да живее разумно. ...Докато човек прави добро, той живее. Голямото благо, което чтчк придобива, като прави добро, е животът. ...Добрият живот крие а себе си условията па вечния живот. Ако искат да .живееш дълго, ти трябва да живееш добре. ... Смисълът на човешкия живот е Доброто (курсивът мои - К. З.). ...Правдата, Любовта, Мъдростта и Истината са сили, които работят за Доброто - за да се реализира Доброто. То определя качествата на човека, както плодовете определят качествата на дървото. ...Чоаек не може да прави добро, ако умът, сърцето, дутата и духът му не са в а>гласие.... Доброто е смисълът на живота. Когато престанеш да правиш добро, ти си мъртъв чоаек. ...Млад човек е онзи, който може да прави добро. Който не може да прави добро, е стар. Който може да прави добро, е човек на новата култура. Който не може да прави добро, е човек па старата култура."

Правенето на добро е от значение първо за самия човек, КОЙТО го извършва, а след зова - и за другите (както бе изяснено в предишната т. 7). Когато това не е изолиран акт, а се превърне в потребност на душата, в една непресъхваща готовност да се раздаваме, творейки само Добро, тогава пие поемаме с големи, сигурни крачки но

Пътя на духовно-цравствеиото усъвършенстване. Доказателството за това откриваме и в Словото на Учителя П. Дънов: "Без да правим добро, не можем да направим крачка напред. Доброто е силата, храната, чрез която човешката душа може да се движи и да се развива в този свят. Нсяко знание, всяка мъдрост се обосновава от плодовете на тази добродетел. Затова трябва да правиш добро, ако искаш да имаш знания. ...Защо трябва да бързаш добри? - За да имаме условия за съвършенство. Доброто е условие за съвършенство. Който се стреми към съвършенство, той влиза в досег с Великия Живот, който носи мир и неописуемо блаженство." Извършването на добро никога не би могло да бъде в Противоречие е во-

182 Учението на Пялото братство

лята Божия, Нещо повече-то подпомага нейното осъществяване в света на формите. Процесът на неуморно добротворство неминуемо рефлектира благоприятно спрямо своя първоизточник -личността, която се е отдала а служел ме ла Доброто: "Когато човек живее добре, той върши Полята Божия, а щом изпълнява Волята Полена. той е здрав, степ и богат. ...Като поправите добро, Бог веднага се проявява като светлина т>тре във вас. В този момент Бог ви проговаря. " Друг положителен резултат от извършването на добро с чувството на радост и удовлетворение. Човекът на Доброто излъчва особен аромат. Самото му присъствие е в състояние да повдигне духа на страдащите: "Когато правите добро от любов към Нога, ще почувстват» една радост. Божественото Око, т. е. Висшето съзнание в Космоса, ви помага и се радва, че следват Божествения подтик. И вие възприемате тази радост и се чувствате мощни. ...Добър човек ще нарека онзи, който, като ме срещне, ще измени моето неразположение на духа."

На всички ни се е случвало при разговор с познат или приятел, когато стане дума за някого, събеседникът ни да възкликне спонтанно: "Той е добър човек!" Ето случай, в който Доброто е станало водеща характеристика при описанието на един наш ближен. Така той се Превръща в образец, в идеал, достоен за подражание и следване. Тази взаимозависимост е подчертана и от Учителя на ББ у нас: "Всеки, който прави добро, става идеш/ за другите. "

В многогодишния ми опит на контакти с пай-различни духовни общности съм имал няколко случая, в които наблюдавах (а наблюдавам и сега) хора, които - пробудили се веднъж за Пътя към Бога (която е Път на Доброто) - се стремят за много кратък период от време да постигнат евгност и съвършенство. Трудно им е да разберат, че това не може да стане толкова бързо. Те влагат огромен заряд в това начинание, радикално променят навиците, мисленето, поведението, въобще живота си, извършвайки огромен скок в сравнение с миналото, и достигат до... крайност. С помощта на крайности (които по същността си са псконструктивни деформации) не можем да стигнем до Божественото. В стремежа си да прескочим естествения

Основни принципи в учението... 183

ход на индивидуалното си развитие спокойно можем да пропаднем в пропастта на заблудата. За жалост това е обикновено съдбата па такива хора. Наблюденията ми го потвърждават. В някои от тези случаи пресилването на тялото или психиката (например, чрез прекомерно постене, гладуване, бденне и други форми на физическо и умствено претоварване) довежда дори до риск за живота. И тук в сила е едно основно правило на езотеричната мъдрост-умереност-га. В будизма го наричат ерешшйдът. В учението на ББ същността на явленията е обрисувана по следния начин от Учителя П. Дънов: "Не бързайте да станете добри. Доброто е необходимо условие за съвършенството на човека, ала човек в един ден добър не става (курсивът мой - К. З.). Щом, обаче, човек се стреми към съвършенство, доброто ще му помогне. За да бъдеш съвършен, ти трябва да бъдеш силен в доброто. "

9. Доброто - ядро на живота

"Човек трябва да бъде добър, защото доброто е основа на живота. Без добро животът на човека е без основа "

(Учителят И. Дънов)

Извършването на добро - не инцидентно, а като начин на живот: шествувайки - поддържа, възпроизвежда и възвраща живота. Затова лъха такава правдивост от думите на Учителя на ББ: "Стремелството към Доброто никога не може да спре. Присъщността на Орошаването асяш (курсивът мой - К. З.). Той е творчески процес на живота. Затова Доброто може да се наречи път към живота. То е, което ни въвежда в живота. " Всяко направено добро оставя незапаметима следа в Книгата на Живота. Езотеричното познание нарича тази вечна Памет на Вселената Дикашш11111слоп11иЦхролш1шNºздиисилнаг: ли). Всичко, което е било извършено някога в Космоса - от самото му възникване, сътворяване от Бога до днес, - всяка мисъл, всяко изречено слово, всяко чувство остават запечатани навеки с абсолютна точност на отпечатъка. Достигналият съответното иосвеще-

18-1 Учението на Бялото братство

пие по скалата на духовното усъвършенстване може да осъществи настройка вибрационно на трептенията на тази зона от Битието и да етапа ПЪЛНОПенен ОВИдетел на всяко събитие от световната история (не само земната, разбира се, а историята на всичко съществуващо). Нещо повече - при определени условия той би могъл да преживее това събитие и като участник в него, при напълно съхранена автентичност на преживяването! Ала това е ГОЛЯМО тема, която не бива да ни отклонява от разглежданата тук проблематика. Във връзка с изследваната роля на Доброто Учителят П. Дънов споделя следното: "Едно направено добро никога не се забравя. То е записано в Божествената книга, понеже е любовен акт и като такъв той се помни в Божествения свят за вечни времена. " Лко не сме осъзнали жизнената необходимост от извършване и умножаване

па Доброто, не бихме могли да придобием знание за живота и мировата Реалност. По този повод Учителят на ББ в нашата страна подчертава: "Без Добро вие не можете да добиете никакво знание. С познаването на Доброто започва знанието."

Чрез Доброто неговите обекти (тези, спрямо които е извършено •го) и субекти (онези, които са го извършили) изграждат помежду си неразкъсвасми връзки. По каналите на тези връзки започват да протича]' съзидателни енергии. При съответно равнище на осъзнаване благоприятните последствия от правенето на Добро обектите му са в състояние да се превърнат сами в субекти, тоест- от консуматори в извършители на Добро. 1 ювторяемоезта на реализираното на депо Добро повишава интензивността във функционирането на изградените връзки. Такава е всемирната логика на пълноценния обмен - понятие, използвано твърде често от Учителя П. Дънов в неговите беседи и лекции. За конкретния случай тон казва: "Всяко добро, което сте извършили, е една връзка, която постепенно се усилва. Постоянно трябва да правите такива връзки - не само веднъж."

Основни пришти в учението... У*5

10. Доброто и ЗЛОТО - полюси в света на относителността

а) Относителност на Доброто и ЗЛОТО от гледна точка на Кожественни свят

Доброто и злото са полюси и сили, действащи върху арената на Проявеното Битие и изграждащи декорите за изява, на безбройните актьори във всемирната драма - жиците същества в Космоса. И двете сили са необходими, за да можем да научим уроците си в материалния свят. Нерядко ги възприемаме като абсолютни величини, ала това е заблуждение. Това, което за един е добро, за друг може да е зло. И обратното. Със задължителното отчитане на всички неизброими нюанси и степени в Проявлението им. Относителността на Доброто и злото от позициите на Великата 1'азумност, Която е сътворила ТОЗИ свят и го направлява иреъмдро към Целта, известна само на Нея, се обуславя от обстоятелството, че за тази 1'азумност двете сили са само инструменти за осъществяването на Божия 1 [ромисъл за Вселената. За Бога фактически 1 (яма Добро и зло. И едното, и другото са Негови служители, реализиращи със собствени методи Неговия глобален 11лан за мирозданието и за всички същества. Това, което ние наричаме зло, Той рано или късно трансформира в Добро. Християнското богословие разглежда злото като непритежаващо собствено битие. Изводът е, че злото представлява о1съслте_на_Добро. Езотеричното учение (гаето е и учение на Ш>) отива по-далсч - т о дефинира злото като пепроявено Добро. Творецът на всичко съществуващо използва двете сили и резултатите от тяхното действие изцяло за собствените Си цели. В подобна тоналност е и репликата на Учителя 11. Дънов: "Зло иДоб/ю в животи природа са сили, с които тя еднакво оперира. Зад Доброто и злото седи великите ртумпоет, която всичко юпопзва."

б) злото - плод на ограничаване; Доброто - освобождаване от ограниченията

Същността на проблема и неговата обвързаност във възходяща еволюционна насока със служението на Бога са разгледани по дос- . Учението на Вялото братство

тъпен и убедителен начин от Учителя I I . Дънов: "Когато Бог се ограиичаин, ражда с\$ доброто а свето. Когато човек се ограничава, то се ражда. А когато се освобождава от ограничен шоп. явява се добро/но. С други думи калиш: когато в човешката душа се зароди великото желание да служи на Бога, тогава се явяват условията за доброто "

Значителна част от познанията в живота си ние придобиваме по линията на отрицателния ОПИТ, сиреч с помощта на злото. Действително - то ни ограничава, но същевременно е и наш учител. Затова и И. Дънов нарича дявола "велик учител". Той, разбира се, няма предвид принадлежността на еманацията на злото към Великите Учители на Земята и Космоса. Смисълът на думите му е концентриран в обетоятоството. че по пътя на грешките и страданията (които преживяваме като прояви на злото в съществуването ни) ние научаваме много и за себе си, и за света, в който живеем. Не подлежи на съмнение, че идеалният вариант би бил да се учим единствено чрез Доброто. Но в настоящия стадий от духовната еволюция на човечеството като цяло това не е ВЪЗМОЖНО. Страданието - като резултат от проявлението на злото - що съпътства нашето развитие още дълъг период от време, ето в бъдеще (както се изразяват езотериците). И все пак то не е вечно. Ще удари последният час и за него- Нека проявяваме необходимото търпение и упование и нека се опитваме да ГО ограничаваме според рилите си. Ролята на страданието е възпитателна, а не наказателна. Страдаме пай-вече заради това, че не спазваме Божествените закони, които господстват във всички сфери на Битието. Възприемаме болката като въплътено зло и дори не подозираме, че тя крие в недрага си кълнове на Доброто. И наистина, във ГЗслеиага рано или късно некое зло се пренрмца в Добро.

Преодолявайки ограниченията» издигнати от злото, ние навлизаме трайно във владенията на Доброто. Това постижение по духовния Път, според Учителя I I . Дънов. би напредхождано от нареждането на желанието у човека да служи на Бога. Следователно мотивацията да отдадем най-доброто ОТ себе си в полза на осъществяването на Божия План за планетата и човечеството е необходимото Основни принципи в учението... 187

и достатъчно условие да надделедем окончателно пад злото I; да станем верни служители на Доброто. И в тази жизненаситуация е възможно връщане назад, но такива случаи са редки. Духовната зрелост на окултния ученик е вече на такава висота, че по принцип намалява до минимум рисковете от падение.

в) злото- неизползвано Добро

Небето очаква от нас да извършваме добро непрекъснато, а не инцидентно или според конюнктурните ни интереси и настроение. И това не е въпрос на каприз (опазил пи Господ да подозираме Висшата Разумност в подобни емоционални отклонения!), а Нй желязна закономерност. И юнеже не вършим ли добро, на негово място се появява злото. Известно е, че в природата празно място няма и не може да има. Така е и в нестихващата битка между двата полюса на проявената Реалност - Доброто и злото. В момента, в който едното от двете се оттегля, другото моментално настъпва. Напира свободна воля е тази, която е в състояние да се намесва решително и този баланс на противоположностите (които са относителни, както вече видяхме по-горе - ала относителни от гледна точка на върховната духовност; за нас те си остават противоположности с всички произтичащи от това последствия). Картината на тези взаимоотношения, плод на словесната четка на един Мъдрец, Пратспгк на ББ от най-висок ранг, изглежда по следния начин: "Не вършиш човек добро, то то се ражда. Злото, което сега съществува в света, е нетнолзвниото добро в миналото. Злото произтича от един неустановен ред. То е един свят на произвол" (Учителят П. Дънов).
г) "Не се бори със злото!"

Непротивснсто на злото е основен принцип в почти една световна религия. За първи път го срещаме в будизма. Висша изява на принципа е теорията и практиката на християнството и пай-вече - благовестието и личният пример на Господ Исус Христос. Езотеричното знание ни съветва категорично да не се борим със злото. По този начин - напътства ни то - ние само увеличаваме неговата енергия.

В същия дух са издържани и съответните поучения на Учителя П. Дънов. Той казва: "Човек не трябва да се бори със злото. Той трябва само да го избягва. Той не трябва да се бори със злото, а иа то то да противопоставя добро (курсивът мой - К. З.). Опя човек, който най-много се бори а,с злото, пий-много греши."

Казаното само по себе си е достатъчно красноречиво. И все пак остават открити множество въпроси. Един от тях е: "Абсолютно ли е с^зискванеи1^Ид^е^ж_борцм_С1^с^л^11^2!! Пишещият тези редове е на мнение, че това изискване не носи абсолютен характер. Представете си, че злосторник посегне на живота на Христос. Според повелята на Христос съвършеното смирение изисква, КОГАТО НИ ударят по едната страна, да обърнем и другата, без да реагираме, без да се съпротивляваме. Следователно не бива да се борим и с потенциалния убиец, който е на път да ни отнеме най-скъпото - ЖИВОТИ. В подобен случай (да :1е забравяме, че това е само казус, макар и толкова съществен) мнозина биха побягнали, забравяйки чест и достойнство, действайки под диктовката на инстинкта за самосъхранение. Може би те постъпват правилно. Най-малкото - не отговарят на насилията (в случая - заплахата от насилие) с насилие.

Ме е паша работа да ги съдим. По-любопитен е друг вариант на казуса: пред очите ви злосторник напада любимо ваше същество и посяга на живота му. Как ще реагирате? В първия случай обект на злото сте самият ние и се очаква, че в съответствие с духовния закон няма да му се противите. Но сега? Ситуацията е коренно различна. Навярно идеалният начин да се разреши проблемът е да предотвратите нещастieto, без да прибегвате до употреба на сила. И все пак начинът затова е идеален, защото може да се реализира само по изключение. Ако се наложи да използвате сила, за да спасите живота на любимия човек, как бихте постъпили? Разбирате, че е извънредно трудно да се дават готови рецепти за такива драматични състолкования. Но те са част от живота ни и ние трябва да сме подготвени и за тях. Как би постъпил ученикът на ББ в подобен случай? Нека всеки сам потърси отговора за себе си.

Основни принципи «учението... 189

Ще се опитам да ви помогна, като приведа следния факт. Учителят П. Дъиов пред тесен кръг свои последователи веднъж споделил, че само четирима негови съвременници ще напуснат кръга на раждане и смърт, преодолели кармичните си обвързаности и превърнали се в свободни духове. Посочил с имената на Апостола на свободата Васил Левски, граф Лев Николасвич Толстой, Махатма Ганди и Алберт Айнщайн (при други обстоятелства е добавил към имената на изброените и това на Уилям Шекспир). Вторият и четвъртият от тях нямат пряко отношение с жизнените си изяви към разглежданата тук дилема. Ала първият и третият имат. Махатма Ганди - великият духовен, национален и политически водач на индийския народ - застава начело на движението, извоювало свободата и независимостта на Индия именно по пътя на несмфотивлението на злото. Но какво да кажем за Апостола Васил Левски - идеолога и неустрашимия борец за национално освобождение по пътя на революцията, т. е. на въоръжената борба?! В различни периоди от живота си той, освен това, е воювал срещу поробителите с оръжие в ръка. Как да съотнесем тези факти от биографията му с изискването да не се противим на злото?

Всичко казано дотук по темата ни мотивира за един основен извод; изискването за непротивис на злото е духовен закон, принципна позиция на изповядващия учението на ББ като свое житейско верую. Ала в същото време всеки отделен случай притежава конкретни характеристики, неповторим е и изисква адекватен подход.

Понеже и самият Иисус Христос - най-яркото въплъщение на принципа да не се противим на злото - подгони с бича търговците в Йерусалимския храм и здравата ги наложи с него, тъй като бяха оеквернили с присъствието и действията си святото място, дома на Неговия Отец. В този конкретен случай постъпката на Спасителя е

предизвикана отт.нар. Божествен гняв - когато биват поругани духовни ценности. Едва ли някой от нас би дръзнал да осъди Богочиска за стореното. Смисълът на Неговата реакция, освен всичко останало, е да ни даде още един образец за поведение. Нека всеки го осмисли по своему.

190 Учението на вялото братство

д) единство и борба МВЖИУ Доброто и злото; центрирано присъствие (ад и \у.\)\)

11рист1.пвайки КЪМ осветляването на тази подтема, бихме желали първо да ДаДбм Думат» На Великия Учител, а след това ще се опитаме да разсъждаваме над казаното от него: "Трябва да знаете - обръща се към нас Учителят 11. Дънон, - че съществува колективно съзнание на Доброто и /«мекнишо съзнание на злото. Те образуват два велики полюса на Питието, Човешкият живот се движи между тия два полюса. Къгато злото е отвътре и взема надмощие, а Доброто е опият, тогава злото царува на земята. С други думи, "адът" царува на земята. Когато пък Доброто е отвътре и преодолява, а злото е отвън, тогава "небето" управлява и Доброто царува. "Адът" е място, дето злото е и отвътре, и отвън. "Небето" е място, дето Доброто е и отвътре, и отвън. А човешкият жшюш е "място", дето понякога отвътре е Доброто, а отвън злото, а понякога - обратно. Всеки човек, според живота, който води, се намира или в полюса на Доброто, или в полюса на злото. " Колективните съзнания на Доброто и злото притежават свои проекции в Проявеното Битие, които са известни везотеричното познание съответно като Бяла ложа (Бяло братство) и Черна ложа (Черно братство). (За тях говорихме по-подробно в първата тема от настоящия лекционен курс.) От друга страна, християнското богословие следвайки логиката на езотериката (без да признава това), определя рая и ада не като обгаста в пространството със специфични характеристики, а като състояния на съзнанието. Сами по себе си тези понятия - поради обгаста на съдържанието си - биха могли да бъдат обект на отделно разглеждане, чието място не е в тази подтема- За нас тук е по-важно да уточним някои детайли, свързани пряко с проблематиката. И един от тях е: ошш&злтх) иеглжихидата_си_в_11аша1а дсйстдшхслшт? 11а този съдбовен въпрос Учителят на ББ у нас отговаря по следния начин: "Добрите хора са истински силните хора в света. Ала хората мислят, че злото в света е силно. Злото е силно само затова, защото хората го обичат. Обичта към злото му придава сила. Злото черпи сила от любовта (към него - бел. К. З.)."

Основни принципи в учението... \9\^

Както е прието да се казва, коментарът е излишен. И още един съществен ракурс в същото направление: каквися_плодоц1е шцщшй Мали именно потях следва да го разпознаем? Ето и отговора на Учителя И. Дънов: "Злото е път към смъртта (курсивът мой - К. З.). То е осъдено на вечно безплодие, " Изреченото тук е недвусмислено и нетърпящо

алтернативност. Осгава да направим своя жизнен избор.

е) различаване и разграничаване на Доброто и злото

И в този случай не бихме могли да открием по-мощен източник на светлина по ПЪТЯ към съвършенството от Словото на българския духовен Учител П. Дънов, Неговите указания по темата са кратки, ясни, задълбочени и висчагдяват е умелото използване на контрастите:

"При различаване на Доброто и злото помпете следните

печи: Доброто и злото - това са висшето и иисшето в света.

Злото - това са по възможност най-слабите трептения на Доброто.

Ето защо Доброто е цена на разумното, а злото - цена на неразумното. Доброто повдига ценностите на човешкото съзнание.

Злото ги понижава. При Доброто дарбите се усилват, при злото те отслабват и се помрачават. Доброто започва с тацожпите, с малките неща. Но те постоянно растат, увеличават се, размножават се, организират се и се съединяват в едно цяло. В злото има винаги разпадане, разединение. Доброто, изобщо, може да се уподоби на извор, който постоянно тече. Злото пък прилича на пресъхнал извор, който едва сълзи. Злото много обещава.

ала нищо не върши. Доброто пък не обещава, но всичко върши.

Изворът има ли нужда да обещава, че ще тече? Той си блика. "

Както вече имахме повод да отбележим в предходното изложение, различаването е едно от първите и задължителни условия за личността, готвеща се да стъпи върху пътеката на окултното ученичество.

При наличието на толкова подробна сравнителна таблица между Доброто и злото като предложената но-горс от Учителя на ББ в България анализът и оценката на търсеция но духовния Път биват облекчени в най-висока степен. И все пак за всекиго от нас остава

най-важното - разумното самоопределяне във всяка конкретна си-

192 Учението на Вялото братство

туация. Самоопределяне^ обусловено от осмисленото прилагане и живота нй придобитото познание и съобразено с действието на петте Божествени принципа в Космоса: Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел.

УЧЕНИЕТО НА УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ЗА СВОБОДАТА

1. Същност на свободата

"Свободен е онзи който може сам да се впряга и разпряга. Що е свобода? Що изисква свободата? Свободата подразбира следното: всеки човек да се прояви така, както се подтиква отвътре, от неговата възвишена природа. Освободете вашите умове и сърпа, вашата воля от робство. Свобода, която няма в себе си Любов, знание и разширение без никакво ограничение, не е свобода."

(Учителят П. Дънов)

а) външна (физическа; телесна) и вътрешна (умствена, сърдечна, психическа, духовна) свобода

Къде да търсим свободата - в себе си или ИЗВЪН себе си? Как да разберем, че вече сме постигнали,!, е. че вече сме свободни'/ Какво е необходимо да променим в личността си в името на това постижение? И как тези промени се отразяват на цялостната НИ същност?

Колко много въпроси, които очакват своя отговор... И тук, както и навсякъде другаде, във всички области и проявления на Всемирния Живот, на помощ ни идва Словото на Истината. Учителят на Б1> в България ни разкрива мъдро и търпеливо своето виждане за свободата:

"Човек днес не е свободен. Той се стреми към свобода, ала търси по външен път. Свободата, обаче, не може да дойде отвън (курсивът мой - К. З.). Тя не се налага със закон. Всяка свобода Основни принципи в учението... 193

- политически или религиозна, - която отвън се налага, е сянка на свободата." На друго място в учението си той допълва голямо-що цитираните разсъждения: "Друго не забравяйте: свободата отвън не ще дойде. Всяка свобода, която отвън се налага, е сянка на свободата. Не бягайте подир сенки!"

За окултния ученик е от особена важност да проумее, че не винаги външната свобода е предпоставка за постигане на вътрешна свобода на личността. В духовно-нравствен и в езотеричен аспект е точно обратното - Вътрешната свобода се превръща в условие за външната. В своите беседи и лекции Учителят П. Дънов подчертава, че свободата има :гр1^ошоадсшамлтка: 1) физическо; 2) умствено и сърдечно; 3) духовно (тези три отношения ще разгледаме по-подробно в подточка "б"). И когато говорим за свободна или анализираме нейните изяви в действителността, следва да знаем точно коя ОТ нейните разновидности имаме пред вид.

б) ОТНОШЕНИЕ на свободата към човека

- физическо: За тази разновидност на свободата Учителят П. Дънов споделя: "Физическата, гражданската страна на свободата е само предговор за онази велика свобода, към която душата се стреми." В рамките на еволюцията на Духа в материалния свят първият импулс е насочен към постигане на свобода от ограниченията на физическата реалност, което като резултат включва и обществените

(социални) и граждански свободи. В този аспект заслужава внимание следното заключение на Учителя на Б1> у нас:

"Всички съвременни хора и народи воюват за свободата. Кой не е воювал, но въпреки това човек пак не е свободен."

- сържш1олиумсдведш; Емоционалната и мисловната сфера на човешкото същество представлява арена, върху която без отдиш се разгаря съдбоносна битка и за личната, и за колективната свобода. Само онзи, който изцяло с овладял своето естество на желанията, чувствата, емоциите и страстите (естрадно то тяло), както и своята мисловна дейност (умствено то тяло - висшия, конкретен ум), само
194 Учението на Бялото братство

ТОЙ е заслужил да бъде удостоен с венеца на спободата. В противен случаи той сам се обрича на ограничения и изолация, които могат да бъдат представени картинно като затвор или заточение, твърдо далеч от владенията на свободната проява. Такова е мнението и на Великия Учител: "Съо своите отрицателни мисли, чувства и криви постъпки човек е образувал затвор около себе си и сам е влязъл в него. Щом е тока, той сам трябва да разруши този затвор и да излезе вън от него на свобода," Очевидно е, че в тази I Лсока свободата бива постигната чрез победата над самия себе си, над низшата СИ природа - най-трудната, ала и най-достойната победа в живота на човека. Подчинението спрямо потребностите на низшата природа рано или късно сетрансформира в робство - в един постепенен или бурен пропее на пропадане, който става все по-трудно да спрем и да надмогнем. Ма другия полюс - възтържествувалият пад тъмните елементи в личността си човек придобива всички пай-благоприятни възможности за многостранно развитие и усъвършенстване. Ето и оценката на Уч ггеля П. Дънов по въпроса: "Свободен е онзи, които има свобода на мислите, чувствата и постъпките. Ако искате да се развиваше правилно, вие трябва да бъдете свободни по ум, сърце и воля. Да оставите и другите да се проявят свободно."
- духовно; "Когато говоря за свободата, разбирам висшето, което има у човека. Свободата седи в това, човек да прояви своята възвишено природа, която е истинската му същина. Човек е свободен, когато тя поеме ръководството"(У'чителяТ II. Дъпов).

I Гълната духовна свобода означава окончателна победа на Духа над материята в човека, на висшата над низшата природа у него. В езотеричното познание свободен дух се нарича онзи, които здшшаш_с разкъсал иерш-шешлгпрмичпатаобусловеиоех и е прекратил исобходимостта от цикличното редуване на раждане и смърт, т. е. този възвишен дух с надмогнал изискванията на кармичния закон и е преодолял колелото на превъплъщенията (самсара - от санскрит). За да обясни това явление - заветна мечта на всяко живо същество, въплъщаващо Се периодически и света на гъстата материалност. Учи-
Основни принципи в учението... 195
телят II. Дънов използва понятие, актуално не само за учението на

1»1). НО и за християнството (със собствени нюанси втълку шишето) - ИОВОрождение: "Истинската свобода иде отвътре. За да се освободят, хората трябва да се повородят. Новораждането е скъсването на онези връзки, които сега пи спъват. То озиачаса освобождението ни от веригите на съдбата и необходимостта. То е възстановяване на Първичната връзка с Нога. която Съществува от самото ни явяване на света. То означава възстановяване на свободата."

2. Връзки н ВЗ&НМ00ТН0ШСК1ИЯ па свободата

а) с Любвта

"От Любв да поправиш нещо - там е истинската свобода. всичко може да направиш, но като го направиш от Любв, тогава си свободен. Ако не го направиш от Любв, не си свободен. "

(Учителят И. Дънов)

ВСИЧКИ мисли, чувства и дела извън Любвта, без заряда на Любвта, не подпомагат духовната еволюция па съществото и не го водят към свободата. 11ъ^ихвобода^лша^ям^дииобожа, Да обичаш, означава да си готов да предоставиш пай-голямата възможна свобода на любимото същество. Всеки акт на ограничение в това отношение е акг па егоизъм, на самолюбие и възпрепятства проявлението на свободата. Ето задълбочения размисъл на Учителя па

Г>1» в нашата страна, разкриващ най-дълбоките взаимовръзки между свободата и Любвта: "Помнете: без Любв няма свобода в света.

Ако разбираш любовта, ти си свободен. Докато не се обичаше и не сте готови да се жертвате един за друг, докато си отмъщавате. не сте свободни. Някой казва: "Искам свободен да бъда. "

Свободен Си, ако служиш на Любвта. Иначе ще Спгдеш роб. Докато не изправим нашето минало, докато не възприемем Любвта, не можем да Сп,дем свободни. Любв към Бога, към ближния и към 196 Учението на Вялото братство себе си, хармония с Цялото - в това седи свободата на човешката душа. Свободата не предшества Любвта. Ние искаме да бъдем свободни, преди да обичаме. Свободата идва като резултат на Любвта."

б) с Мъдростта

"Да бъде човек свободен, това значи да носи светлината, знанието на мъдростта. Човек е свободен да постъпва така или иначе. но след шо<ш има съдба. т. е. ще претърпи последствията на природните закони. Те ще го ограничат, ако не е постъпил в съгласие с тях. " (Учителят П. Дънов)

Една източна пословица гласи: "Мъдростта на мъдрите е в тяхното поведение!" Мъдрият прилага ма всяка крачка в живота си законите па Живага Разумна Природа. Именно изпълнението па тези закони го прани свободен. Преди да нарушим някой ОТ законите, вложени от Творена и Питието, псе още сме свободНИ. В мига, в който извършим такова нарушение, загубваме свободата

си. Следователно Мъдростта се състои нан-вече в това, да прилагаме придобитото познание в ежедневния живот. Това е най-кратката пътека към свободата и към божествената реализация на личността. Мисълта, осенена отнзвечната Мъдрости въплътена н аю на. 1юбов. пи дарява иълиата свобода. За някого може да ИЗ) лежда трудно, дори непостижимо, по не е така. Резултатът, за който шпорим, се получава напълно спонтанно, по естествен начин, ако вътрешната пи настройка предразполага за осъществяването на вълшебния алгоритъм] Мъдрост - мисъл - акт пи Любовь - свобода.

Такава е логиката на Вездесъщата Реалност, такава е логиката и на Новото учение: "Птшшта е свободна, когато хвърка. Рибата е свободна, когато плуса. Огънят живее, когато гори. Вятърът туриш работата си, когато духа. Водата живее и върши работата си, когато тече. А човек е свободен, когато мисли" (Учителят Н. Дънов).

Основни принципи в учението... 197

в) с изпълнението на Кожната воля

В изпълнението на волята па Създателя човешката душа открива себе си - своята най-дълбока същност, разгръща силата си до мащабите на Необятното и Прегръща завинаги вихъра на свободата. Всеки, който посети гроба на Учителя П. Дънов в софийския квартал "Изгрев", би могъл да прочете върху надгробната плоча един ОТ крилатите му девизи: "В изпълнението водата на Бога с силата на човешката душа". В своето Слово той неведнъж се с спирал на това взаимоотношение и го с разглеждал от позициите на вечната Мъдрост на Космоса. От гледна точка на интерпретацията му само всеотдайният и безрезервно предан служител но Пътя към Божественото е способен да завоюва мечтаната пълнота на свободата: "Кой е свободен? Само които служи на Бога и разбира Неговите повеления. В какво седи свободата? Да живеем за Безграничния! За да бъдеш свободен, трябва в дадения момент да бъдеш готов да извършиш онова решение, да вършиш всичко онова, което Зечношо Начало изисква. В дадения момент, днес, какво иска Първичната Причина от тебе? Тя изисква да се примирите всички. "

В старозаветния период от историята на човечеството основа па Премъдростта е страхът от Бога; такъв е манталитетът па старозаветния човек. В повозавстпнтс времена вместо страха царуват Любовта, милосърдието и [хугавността за саможертва, които локат в основата на Христовото благовестие. За да постигнем голямото, трябва да започнем от малкото. Това НИ съветва и Учителят на ББ: "Човек трябва да знае в кои момент каква е волята на Бога и да я направи. Изпълнението волята на Бога е много лесно нещо. То седи в малките работи. Например, Бог ти казва: "Иди при този отчаян човек и му кажи; "Твоите работи ще се уредят. " Направи го. "Изтлпението на Божията воля е характеристика на служепието, което отдават на Божи план за света великите духовни Учители на човешкия род и

техните най-папредпали ученици. В своята земна проява те се докосват до опази най-извисена същност на свободата, която иначе е свойствена ед|щствсно за селенията на Божественото: "Истината-това е Светлината на Божествения свят. Свободата е неговата

198 Учението на Пяното братство

безграпнчност. Ето заЩО, когато говорим за Божествената свобода, която произтича от Истината, подразбираме безграиичност, т. е. стремеж па душата да живее в безграничното. Свободата, в пъпния смисъл на думата, принадлежи на Божествения свят. Само Бог е абсолютно свободен" (Учителят П.

Дъиов). Когато човек разтвори своята низша, тленна природа във висшата си и нетленна природа, тогава гой ще ес превърне в съвършен проводник за волята и действията па Духа; тогава ще познае и иксиш;каш_сло.бола. В това ни уверява и наставлението на Учителя П. Дъиов: "Само когато живеят Бог на Истината дойде да живее в човека, когато в него започне да действа Божественият Дух и сила, само тогава чояек ще бъде истински свободен, само тогава той ще познава Бога и ще бъде познат от Него, само тогава ще Му служи свободно в Дух и Истина, Защото свободата изисква всеки момент човек да бъде готов да извърши онова, което Бог иска от него. А свободният човек момее да го извърши, защото никаква друга връзка не го ограничава- в това именно седи неговата свобода. "

г) със самоотричането и саможертвата

Самоотричането предполага отказ от низшето и завоюване па висшето в човешкото естество. Плодът на това себеотрицание - целенасочено и конструктивно-с именно свободата. Самоотричането и саможертвата означават, че човек се смирява до такава степен, че предоставя на другите пълната свобода да се изиявят в максимална форт ма на проявление, сиреч това е тотална победа над егоизма н его-цептризма. Самоогричаисто и саможертвата са по същността си израз на най-високата остава на доброволното самоограничение. Това е мигът, в който тържествува Духът, изпълнил с непобедима енергия всяка фибра от самоосъзпалото се в пълнота същество. Ма това ни учи и Словото на Великия Учител на ББ: "Истинската свобода е свободата на духа. Ти идва отвътре (курсивът мой - К. З.). При вътрешната свобода ювек сам себе си преценява. При вътрешната свобода човек сам себе си съди. Та/а>в е законът. При вътрешната свобода човек сам се ограничава - той самоволно се ограничава.

Основни принципи в учението... 199

Кога? Само когато прави добро. Защото в пътя па свободата се изпитва благородството па душата и милосърдието на човешкото сърне. Когато човек прави добро, той винаги отпъ/юом се ограничава. А се ограничава, защото дава. Направи ли обаче доброто, той отново става свободен. Ето защо всяко иещо, което в началото ограничава човека и го лишава от свобода, а на кран мув!>звръ-ща свободата, е добро. А всяко нещо, което в иачапото дава на

човека свобода, а на края му отнема свободата, е зло. Тук лежи дълбоката връзка между доброто и свободата, между УЮШО и робството. " От приведения цитат става ясно и въздействието, което упражняват доброто и злото спрямо човека по отношение на неговата свобода. Не е трудно да ги разпознаваме пред ВИД указаната зависимост между тях и стадия на ограничаване на личността - в началото или в края на всеки жизнен процес, събитие или явление.

д) със смирението

Личното смирение е способно да посрещне всяко зло, вгяко изпитание напълно спокойно, без да се наруши вътрешният гокой на човека. Той - поелият по стръмната пътека на окултното ученичество - познава великолепно вечните и неизменни закони на Всемира и винаги ес съобразява с тях. На първо място в своята ценностна система пилигримът по духовния Път поставя предоставянето на своето "аз" на Божественото, така че във всеки миг от живота му Бог да се проявява чрез него. Както казва и ап. Павел: "Не аз, а Христос в мен." Единичното се разтваря в Цялото и без остатък подчинява своята воля на Волята на Всевишния. Смирението му е помогнало да се очърсн завинаги от всички излишни слабости и недостатъци на стария човек. '1о го е превърнало неусетно в свободен човек - съработиик на Бога, участник на най-високо равнище в осъществяването на непостижимия План за Творението.

е) с висшата природа у чоискл

Християнската философия в своя онтологически ракурс разкрива същността на кдсо110гт1Яха * концепцията, утвърждаваща, че 200 Учението на Бялото братство всичко сътворено е целесъобразно! плод на една велика Разумност. От същата тачи Разумност като от неиресъхващ вселенски Извор бликат всички постижения на Духа, стаени в пея като потенциал на вездесъщото Проявление. Свободната воля иабезчетните същества в Космоса пък е тази, която би могла да отприщи Извора на Сбъдването и да вдъхне живот на пялата красота и величие, скрити в него и очакващи мига на своето възхождение в душите на поелите вечния Път на Духа. Пробудената висша природа у човека създава най-благоприятните условия за постигане на пиша духовна свобода. Критерият на такъв човек във всичките му действия е винаги най-точен, и ай-справедлив. Божествен. Законите на материалното битие вече нямат власт над него. По този повод Учителят П. ДъиОВ заключава: "Стремеж и копнеж на човешката душа е да бъде свободна. Това е един селик вътрешен подтик - не на обикновения човек, а на човека, у когото се е пробудило Божественото съзнание."

3. Закон за свободата, формулиран от Учители П. Дънов

"Всяко нещо, в което човек губи свободата са, с ЗЛО, ВСЯКО нещо, е което човек придобшш свободата са, е добро."
(Учителят П. Дънов)

Така формулираният от Учителя на ББ в България закон довежда до извода, че наличието на постигната, реализирана свобода е съвършено достоверно доказателство, че човек е извървял докрай ПЪТЯ на Доброто. Той, самоосъщественият в Доброто човек, е достигнал преддверието на висшата Божественост и Създателят му подава ръка, за да го издигне в ранг на Свой пълномощен сътрудник и сътворен в цялото Проявено Битие. И обратното: липсата на свобода (в разглеждани* смисъл) свидетелства, че човешкото същество се е отклонило от вечните закони на Вселената с мисъл, слово или дело. Тази личност (индивидуалност) все още е на ПЪТ към Истината. А този път с съизмерим с Вечността.

Основни притаиш а учението 20)

Следователно мярката за принадлежност към Доброто ВЛН 1лото (освен всички останали познати критерии за оценка в това направление) е именно свободата. И ио-копкретно - степента, н които сме овладели, и която проявяваме» в която сме пшълйени със свободата.

И не би могло да бъде другояче. Та нали "заплатата за треха е смърт" (ап. Панел). Грехът не о нищо друго освен вълдътсцо_зло. В греховното пие изцяло загубваме свободата си и се пренръ цаме в негови роби. Първата крачка към действителната свобода е освобождаването от Оковите на греха. В християнството това се осъществява чрез нскредолокашшс и последващо цядостцо-Шшравление.

Тоест става дума за онази комплексна жизнена трансформации На личността, която вече познаваме под наименованието иопорождо пие. Да се родиш отново, за да бъдеш свободен завинаги от греха (от злото), за да твориш само Добро и за да предоставиш без остатък своето психо-физическо естество за изява на Божественото. Това е пан-краенвиятоблик на свободата, родена и триумфираща в Духа!

4. Разумното СЪЩССТКО човек притежава свободна воли и право на свободен избор

"Единственото нещо, което иска Господ, то е абсолютно всички Същества да бъдат свободни като Него."

(Учителят П. Дънов)

Човек е сътворен от Бога със свещеното право да се самоотределя. тон изначално притежава свобода на волята и на избора: Човешкото самоопределение в най-общия случай е или към добро, яли към зло. Добрите ПОСТЪПКИ са крачки към духовната свобода, а лошите утежняват кармичната обременепепост на личността.

Създателят на Вселената не пи палата нищо, включително и избора между двата полюса на Битието - Доброто и злото. Да изберем именно Доброто - точа е и Привилегия, и дълг за пас като разумни същества. Често ме питат: "Защо Бог с един замах не заличи злото ат

202 Учението на Пялото братство

света? Пали е веемоп,щ? Как може да търии толкова много злини:

ВОЙНИ) природни бедствия, убийства, всякакви форми на насилие н

Несправедливост?^1 Да, Гой безспорно с всемогъщ. Ала в същото време е и премъдр. 1 порещ.] - не би допуснал никоя част от творението да бъде обект I ш натиск ОТВЪ! I, за да избере Доброто. Всеки сам трябва да стигне до такова равнище на духов! \<\ зрелост, че със собствената си свободна воля да извърши правилния избор. 13 това е СМИСЪЛЪТ па процеса на духов па-нравствено усъвършенстване. което наричаме още "богоуподобяване". Иначе бихме били марионетки, кукли на конци, направлявани от чужда воля, без личен избор, В подобен случай не бихме НОСИЛИ и отговорност за делата си. По понеже имаме свободата па избора, предоставена ни от Всевишния още от акта на сътворяването ни, носим и отговорност за всяка своя мисъл, чувство, слово и действие. РазЗира се, напълно свободен е само По!". Нашата свобода е относителна, както и светът, в който живеем и я проявяваме. По същевременно по-висок духовен ръст означава и по-голяма свобода на избора. 11аи-кзостаналите в духовно отношение са съответно и с най-малки възможности да упражняват свободната си воля. Това правило е в сила за всички природни п свръхприродни царства -отелементарните частици, атомите, молекулите, през минералите, растенията, {едноклетъчните и многоклетъчни организми, ДО вида 1юпю яар1спз, чак до ангелските йерархии и Божествения свят. Лутайки се между възможното и необходимото, човек рано или късно открива параметрите на своята свобода. За да я използва е максимална разумности целесъобразност, той следва да премине през рубикона на онова вътрешно пресътворяване, което вече многократно разглеждахме по други поводи - иодорождеше. За взаимозависимостите между духовните трансформации I ш човешкото същество и формите на проявление на неговата свободна воля говори и Учителят П. Дънов: "Хората днес са роби и за да се освободиш, те трябва да се новородят. Повори-нсдането е с/а>сване па ония връзки, които сега пи спъват. То означава освобождават от веригите на съдбата и необходимостта. То означава възстановяване па опая първична връзка на човека с Нога. която съществува от самото му явяване Основни принципи в учението... 203 в света. То означава възстановяване на неговата свобода. Защото първоначално всички същества си създадени свободни (курсивът мой - К. З.); И ако свободата отпосле е изчезнала в света, причината е сам човекът. Той сам е нарушил своята първопачачпи връзка с Първичната Причина. Направш/ е много д{)уги връзки, които са го Ограничили и заблудили. Божественото пачачо постоянно го освобождава от ограниченията на старото, ала топ, не след дълго време, пак тръгва по стария път. " Крачейки все по-уверено по духовния път, окултният ученик проумява, че познанието за Божествените закони на Космоса и тяхното спазване е най-сигурната гаранция за постигане на свободата. 'Гой разбира, че свободата на волята е факт, но този потенциал трябва да бъде използван разумно, пдекютпю па обстоятелствата ц е перспектива към хоризонта на съвършенството.

Свободата е дар от Бога, ала тя е и предпоставка за завоюване па всички останали дарове, които ние сме способни и предназначени да постигнем. Разглеждайки свободната воля именно като осъществяване на хапнатоцкаад всички постижения по Пътя към Божественото, търсещият в Духа човек построява своя дом (базата, върху която да гради По-нататък по този вечен Път) върху канара, както го съветва и Христос. Л Учителят на ББ в нашата страна внася допълнителна яснота в тази мисловна конструкция: "Днес хората спорят имали човек свободни воля. Само човек, който живее в този съществен, неизменен свят, в който Бог живее, само човек, който разбира Неговите закони и Му служи в Дух и Истина, само той е свободен, само той има свободни воля. И наистина, свободата седи във волята на човека. Затова свободата винаги подразбира не своеволие, а разумни воля. Сам^, рса)^ш^ши^шис.к^ож^^Ла^1кдл^с^ш^^).е}^ (курсивът

мой - К.З.). /7 Живата Природа дава свобода само па разумните. Неразумните, които нямат воля, а своеволие, тя ги е Ограничила, Хиляди и милиони същества има в царството ии Живата Природа, които са затворени и чакат своето освобождение. Защо? Защото ч тях има своеволното желание да се движат безразборно в каква да е посока. Свободата, обаче, подразбира двц-неит само. в едни посоки Истината (курсивът мой К. З.)."

2 0 4 Учението па Бялото братство

5. Свободата - цел на .мировата еволюция

Заслужава си да започнем осветляването на този проблем с дефиницията за Връзката между свободата и еволюцията, предложена от Учителя П. Дъноп: "Еволюцията е чакан за освобождение па Духа." Със сигурност не би могло да бъде казано по-кратко и ПО-съдържателно! Ма друго място в своето Слово Учителят на ББ у нас дава по-разширено тълкуване на тази взаимозависимост: "При сегашните условия, а които се намираме, всичко е относително - абсолютна свобода няма. Това, което говорят някои философи, че можеш да мислиш, както искаш, че можеш да чувстваш, както искаш, че можеш да действаш, както искаш, не е така. Пие се намираме в едни свят, в който всички неща са относителни. И мисълта е относителна, и чувствата са относителни, и воля/на е относителна. Обаче вие се приготвяваме за един по-висш свят, отиваме към реалното. Това е път на свободата." Свободата в този ред на мисли може да се определи като крдйиалел на един дълъг Път на духовно-нравственото издигане, извисяване и усъвършенстване

па човешкото същество, съпроводен от цялостно разгръщане на неговия Божествен потенциал. Логично е, когато говорим

38 път, да разбираме продължителен процес, а не еднократен акт В СЪЩНОСТ става дума за вечен, непрекъснат процес. Затова не би било правилно да разглеждаме свободата като статична даденост. 11а-

против, тя е дциамишшила, в нея има толкова много предизвикателства към посветилия се па окултното ученичество!

За постигането на любовата в нейната пълнота с необходимо и достатъчно само едно условие - пълноценна връзка е Бога. Звучи завладяващо просто, 10 всички знаем, че псе така. За да извоюваме това единствено условие, трябва да преодолеем хиляди други препятствия по духовния Път - кое от кос по-висок и но-трудпи. И венецът на всичките ни усилия е именно тя - сияйната красавица свобода. Прегърнем л 1 я веднъж в обятията си, всички пътища напред и нагоре стават сткрнти за пас. Тя ще ни води навред, сред Основни принципи в учението . 205

всички прекрасни селения па Духа, и никога не ще обърка вярната посока! За Божественото, което освобождава човешкото, разсъждава и Учителят П. Дънов: "Ако иска човек да бъде свободен, той трябва да има само една едничка връзка - с Нога, а с всички други същества той трябва да има само опототешщ. Защото единственото същество, което е свободно - това е Бог. И одиигтаепо-иини&щяежо. което може да освобадлишиъяио^шшжал-Маг (курси път мой - К. З.)- Бог иска всички същества да бъдат свободни като Него. И те трябва да бъдат свободни, защото са части от Божествения организъм."

6. Свободата като предпоставка за духовно-нравешеното развитие и усъвършенстване на човека

Върху фона на всичко изнесено дотук няма нищо по-сстсствсно от това, да проследим и Потенциалните възможности, които крие ц себе си свободата по отношение духовно-нравственото развитие и усъвършенстване па личността. Мека отново си послужим с мъдростта на Великия Учител: "Свободата е необходима за вътреш* пия растеж на онзи висш идеал, към който се стремим. Когато почувствате свободата, тази тежест, която усещаше в душата си, ще изчезне. Бие ще почувствате един мир, едно разш.шение и всички благородни заложи на вашето естество, които от хипядц години чакат благоприятни условия, ще израснат. "

Очевидно свободата е не само цел, но и условие за духовно-нравственото развитие и усъвършенстване на човешкото същество. Импулсът за придобиване на свобода и за разкъсване на ограниченията на материалния свят задължително обуславя и постижения в областта на морала и духовното пречистване. Такава е прекрасната логика иа еволюционното разгръщане. За нея ни говори и Учителят 11. Дънов: "И когато човек почувства тази свобода, всичката тежест, всичките ограничения, които го гнетят, изчезват. Той изпитва мир, простор, разширение. За неговото съзнание ияма предели - той с един поглед прониква нещата. Всичкият лед под него

206 Учението на Пялото братство

и ОКОЛО него се с/чат. Слънцето т>зсинва и всички благородни за' родиши, които си заложи дълбоко в душата му и чакат от хиля-

ди години да поникнат, започват да се развиват и растат.

...Свободата е необходима за постигане на оня висш идеал, към който човек се стреми. "

В душата на човека се таят в латентно (непроявено) състояние всички дарби, всички Божествени зародиши, които той е призван да изпълни с ЖИВОТ и да прояви в тяхната неустойчиво красива цялост. За да ПОСТИГНЕ подобно разплатено на максималното им проявление, човек трябва да бъде свободен. За да получи тъй и оужната му СВОБОДА - както вече видяхме ю-горс, - то следва да я заслужи. Веднаж завоювана, тя го подмладява, изпълва го с нови, неподозирани сили и импулси. Вътре в себе си свободният духом човек обладава непоклатимо спокойствие и душевен мир. Външните си изяви той - обратно - с преизпълнен от енергия, конструктивност и широта на действието. На последно място - свободата му служи и като непогрешим критерий за различаването между Добро и зло. И това с така, понеже този реализиран в Духа човек е познал Истината (ср. Йоан 8:32). В този аспект с непомръкваща актуалност звучи и обобщението на Учителя на нас: "Искаш ли да имаш една сигурна мярка, помни: Всяко нещо, в което човек губи свободата си, е зло. Венко нещо, в което човек придобива свободата си, е добро- Вложи Истината в душата си и свободата, която търсиш, ще я придобиеш!"

7. Свободата като отрицание на насилието и ограничението

Да съществува и да се развива свободата - сдмолшл1ма^

разнава не безпокоявано споболата си. Това означава да признаваш правото и на другите да бъдат свободни. И не само в рамките на човешкото общество. Всяко Божие творение, независимо на какво стъпало от еволюционната стълбца се намира, притежава священото право да се самоопределя по пътя на свободата. Свободата с универсален закон на Космоса! В този дух са и размислите и Основни принципи в учението...

препоръките на Учителя П. Дъпов: "Не само хората са свободни, по и всяко растение е свободно. И ти не трябва да паручаш свободата му. Ти нямаш право да си туриш крака върху ивеията. "

Следователно личната свобода задължително предполага и уважение към свободата на всички останали. От разумния човек се очаква да зачита свободата и на представителите на растителното и живото царство.

В истинската свобода няма и не може да има никакви ограничения, никакво насилие. Сама по себе си тя обладава обективен характер, т. е. не следва да бъде обусловена от външни фактори. За този вид свобода, наречена от Учителя "идеална", става дума в следващия негов цитат: "Идеалната свобода, свободата, която произтича от Истината, не е основана на икакво иасгеше. Тя не зависи ни от човешкото знание, ни от човешкия правов ред. Нея не я брани външен закон и сила. И наистина, свобода, която трябва да се

брани с оръжие в ръка, свобода ли е? "

Необходимостта човек да признава правото на самоопределс! ше и свободен избор на всички равнища на творението, включително в сферата на растенията и животните (флората и фауната), доведе до възникването през XX век на едно ново научно-практическо направление - екологията. 11о своята същност и съдържание тя нред-

ставява ново. .разуш^идокншекшпюреш^^

природата. Особено бурно развитие екологията отбеляза в последните десетилетия на отминалото двадесето столетие и остава все така актуална (дори бихме казали - отличава се с постоянно нарастваща актуалност!) и днес, в началото на XXI век и на третото хилядолетие.

Философията на това коренно променено отношение на човешкия род към него вата естествена среда се заключава в следното: ие_o^^ладя^шс.^1^йсптст^^^

СЪПМ<ЦВДШ<ЪЖЯЮ1аШО.С Л1СЯ,

Развитите западни държави редовно провеждат представителни международни форуми за обсъждане на екологическата ситуация на нлаисгарно и регионално пиво. Макар и нелишени от противоречия, продиктувани най-вече от конюнктурни интереси,тези дне-

208 Учението на Пялото братство

кусин като аравило довеждат до вземането на отговорни решения. Изключително тежко екологическо наследство получиа ИЗТОЧНО-европейските страни (между които и България) след рухването на тоталитарните режими в тях. Равнището на обществената култура в тези държави псе още не предполага максимално точна и обективна оценка на реалното екологическо положение. След като изминаха вече повече ог петнадесет години от началото на прехода от тоталитаризъм към демокрация, се оказа, че наличието на политически плурализъм и свобода на словото сами по себе си не са достатъчно условие за повишаване социалните критерии при общуването на човека с природната среда. Затова и в тази насока от особено значение е ролята на духовните общности, учения и школи, които следва да утвърждават качествено нов подход към оценката на екологическата

ситуации, к а т о и към средствата за нейното решително подобряване.

8. Свободата-характеристика на Новата Култура на VI раса

"Свободата е право на човека. Без свобода култура пе може да съществува. " (Учителят П. Дънов)

Оптималното разширяшше_иа_дъзна1шето на съвременното човечество - като главил характеристика на хората от VI раса - е свързано и е хармоничното съчетаване на личната с колективната свобода.

Освен всичко останало - това е и свободата на общуването с духовния план на Космоса, с астралното и менталното поле и измерение на мировата еволюция. Човекът на VI коренна раса без всякакво

съмнение ще бъде свободен. Без тази опора той не би МОГЪЛ да изгради онази обществена среда, която Божият Промисъл е заложил като перспектива в нетленната му същност. Ла това ще бъде несъмнено свобода семислена, осъзната, градивна, без дори и намек за ограничаване свободата на ближния, на растителния и животинския мир - свободата да дишаш чист въздух в един красив,

Основни принципи в учението... 209

приветлив и приятен за обитаване свят. Свят без сянка на насилие, в който всеки получава условията да разгърне в пълнота потенциала си и да дава най-доброто от себе си в областта, която той сам, свободно е избрал.

I [ремахванетр на ограниченията пред свободата, продиктувани от инерцията на традицията или от потребностите на различите исторически епохи, ще доведе и до неизбежна промяна в законотворчеството, в планетарната система и правото (юрисдикцията) и неговото приложение. Може би именно в периода на VI раса па Земята що съзряят предпоставките за осъществява! ю иа така старата, но оставаща актуална идея на Платон - изграждането па държава, ръководена от мъдреците. 11оне докато отпадне изобщо потребността от наличие на граници между държавите и народите. В личен, индивидуален план свободата на избора вече ще бъде изди пата па достоен за нея обществен пиедестал. По поради неминуемата разлика в степените на еволюционно съзряване между отделните хора - поне до определено равнище на хармонизиране на тези различия - ще продължат да действат системи на националното и международното право. Рано или късно, под напора на естественото развитие и с благодатната подкрепа на Духа па Времето, те ще отпаднат. По-съществено за всеки член на планетарната общност ще стане неговото собствено отношение към вътрешния закон - гласа на съвестта му, Божия глас в неговото съзнание. Като продължение иа Тези разсъждения и като подходящ завършек на темата предлагаме още една мисъл на Учителя П. Дънов: "Ако мъдрецът иска да .живее със закон, става нещастен. И ако глупавият иска да живее без закон, става също нещастен. "

V. Космологията на Петър Дънов и умението му за Бога

I. Космология

Понятието космология (от гр. коетос - вселс! т, спят, ред, и (оооз - слово. учение, наука) като съдържание представлява дял^ш|шло-со^|шя^и_асхроI^^Ы1ИЯ'^чк наука за Вселената като 0Д1 о свързано Цяло н за цялата обхваната от астрономични наблюдения област на Вселената (т. е. 1 тблюдаемата от Земята област" от Вселс! НКга, наречена Метагалактика) К8Т0 част от това Цяло. Космологията може да бъде определена още и като теоретичен възглед за произхода.

същността, структурата и развитието на Космоса кашляло, В съответствие с космологията в учението на ББ, представено от Учителя !1. Дънов, съществуват три свята на Проявеното Битие: физически (материален), духовен и Божествен. Съвършеният Божествен свят, който е реален, не е тъждествен с физическия. Вселената е еманация (излъчване, проявление), своеобразно "тяло" на Бога. Невидимият свят (извън материалния или, по-точно, съществуващ паралелно с него при несравнимо по-висока вибрационна честота) е населен от различни йерархии "светли същества", завършили земния (физическия) стан от своята еволюция. Те са посредници между Бога и човека, изпълнители на глобалния Божествен план за Вселената. Свълтсс явява вечна арена за изява на Живота. Източник на живота е Бог, проявен като Любов. Когато наблюдаваме живота във физическия свят, в природата, ние можем да открием доказателството за съществуването на Бога именно в разум лостта на природата. По същността си животът представлява дифе-Космологшшш пи Петър Дънов... 2М

ренцираието на първичната Монада. Основният принцип на живота също е наречен "Любов", защото в света няма жива материя, която да 11с е таено свързана с любовта. Силата, която движи живота, е именно Любовта. Това е следствие от тезата, че Творението е непрестанен акт, творчески процес, а в творението Бог се емавира, за да го реализира - значи е подтикван от Любов. Материалния! и нематериалният свят, от гледна точка па живота, са не различни дадености, а едно и също - като две последователни фази па целокупния ЖИВОТ. Преходът от материя към Дух се осъществява постъпателно чрез преминаване от по-груби към по-ефирни субстанции, от по-низши в субстанциалпо отношение зони па Космоса СЪМ по-виснш такива.

Във Вселената властна законът па хармонията. Животът е --динен. пронизан от абсолютната Мъдрост на Божеството-'1'ворсц. Космосът е вечен, безкраен и Одухотворен; В него се проявява Промисълът, Волята и вездесъщата проницателност на съвършеното Начало - Бога, Вселената като съвкупност от непрекъснати изменения на вечно движещи се и променливи обективни реалности се подчинява На Новото, което винаги идва. Космосът е отражение на Истииага. Вселената като проявление на Бога почива върху няколко.0 словни

принципа. Първият от тях е, че всичко не е снета е разумно. Това означава, че сътворението, развитието и крайната цел на живота - в качеството си на еманация на Божествения Абсолют - са включени в Божия план, те са проява на Великото Разумно Начало. Светът е изграден върху базата на две начала или два полюса: Дух и материя, сила и любов, страдание и възнаграждение и т.н. Тази полярност е проява на Висшия Разум, защото чрез нея протича ПОСТОЯННОТО движение, което е фундаменталната характеристика на Битието. Това е вторият основен градивен принцип. Всичко в природата спазва в движението си някакъв ритъм или периодичност (циклическост). Този принцип определя посоката на развитие, без която то би се ограничило само до трепене между два полюса. Вътрешната същност на движението с грешенето или вибрацията; общият лаковен ритъм на движението и т.н.

212 Учението на Бялото братство

В най-широка перспектива този принцип носи идеята за спираловидно развитие на света. Друго важно положение е, че между ВСИЧКО във Вселената има съответствие (аналогия) — най-общо между духовното и физическото, което означава, че земният материален живот е отражение на живота в останалите невидими светове. Основа на това съответствие е обстоятелството, че целият свят е проинтегриран. 11.1 Целият свят е проинтегриран. От тази илюстрация по-нататък води началото си и последният принцип - за единството на ВСИЧКО съществуващо, на всички нива, тъй като Бог присъства във всяко едно от тях.

Главната Мисъл на Учителя II. Дъно за природата е, че тя е една разумна безкрайност, едно битие, което се подчинява на великия закон на всемирния живот - закона на еволюцията, на развитието, на обновата. Това е особено важен принцип. Той утвърждава движението. Той не става дума за движението във (физическото поле (материална действителност), това е движението на Космоса и неговата необходимост. Природата е жива. Тя не е съставена от мъртви форми, от материални обекти, създадени от само себе си. В нея живеят и разгръщат дейността си силите на Всемирното братство (Всемирната мрежа), които са съединени в една духовна и невидима общност. Зад всяка проява на природната красота, хармония и живителност стоят именно тези велики Същества и всичко е плод на тяхната разумна, обновителна изява. В мълчанието на вечността работата на невидимите Същества, съзидатели на Всемирното ББ, придава на природата висока и неотменима стойност: "Природата е ценна в този смисъл, че в нея живеят най-разумните същества, които някога сте срещали, най-разумните същества, които можете да си представите, най-добрите, най-силните, най-любещите. 11 света има една обща идея, на която те са носители. Зад всички явления седи нещо разумно. Тези същества съставляват едно общество, един вечен свят, и оттам

всички светове водят началото си. Те строят, те градят.

Всичко расте йод техните грижи" (Учителят П. Дънов).

1 Природата, която съществува вечно, е носителка на живота, на един Космологияша па Петър Дънов... 213

висш порядък, на една закономерност, на едно развитие, което в живота па хората се осъществява според закона на прераждането (превъплъщението)) Природата няма минало, нито бъдеще - т я е винаги сега. Тя е неизменно млада, силна, хармонична. I [риродата - това е светът на нещата, светът на човека, Светът на формите И отношенията, светът на мислите, една единна система от реалности, в най-скритата си същност пронизана от всемирната Любов. Това с Любовта па Бога към всяко същество, към всяко живо тпоренис, към цветята, дърветата, камъните, материалните фбрМИ - към всичко съществуващо.

Природата няма единствено материален начин на битийност. Тя се проявява като реалност па различни полета (светове, области или зони на Битието): физическо, астралпо, мситално, причинно и т. и. Взаимна обуеловеност свързва тези космически области, тъй че силите, които действат ВЪВ всяко поле, проникват в следващото и в своята съвкупност определят наличността на една Висша Сила, Която управлява Всемира. Характерно за всяко едно поле стона, че силите, които действат в него, се намират в йерархическа зависимост. Тези сили, тези същества па иай-ииското равнище - физическия живот, имат материален субстрат и духовна стойност, но в другите светове те се Проявяват като същества от по-висока степен на духовно развитие. Това е резултат от еволюцията, КОЯТО има характер на универсален принцип. Външната реалност - природата, Космосът - носи следите на една скрита за човешката сетивпост и наука, въобще за човешките възможности, друга реалност, която живее своя живот зад формите и отношенията па нещата, зад събитията и мислите, зад времето н промените. Тя остава непроменима, абсолютна, всевластна, независима от човешкия опит и познание. Тази реалност с Абсолютният Дух. проявен като Божествена мисъл, като Божествена Любов. Разбира се, тук няма никаква аналогия с концепциите на Г. Хсгсл или Л. Фойербах за абсолютното. Това е една извънредно дълбока, метафизическа и транецендентал-на картина на природата, чийто смисъл отвежда направо КЪМ Библията, към това, че "Бог с любов" (1 Йоан 4:8,16). Учт-тслят 11.

Учението па Бялото братство

Дънов дава следния -праз на позицията си относно взаимовръзката между Бога и природата: "... Някои наричат Природата тяло иа Нога. Това обаче есамо един обрах Ала мнозина дотам се увеличат о/н тот образ, та поддържащ, че Природата и Бог са едно и също нещо. Но ако Природата и Бог са едно и също нещо, тогава Бог ще Сгъде едно ограничено същество. Едно знаем ние положително: че Природата е проявеното, а Бог е ненролвеното, безграничното,

което веч/10 се пролвнва и псе неиропвеио остава"

{курсивът мой - К. 3.1. Очевидно с, че с това си заявление Учителят на ББ » България категорично се разграничава от класическата форма На паитеизма.

Като цяло следва да изтъкнем, че фундаменталното основание в космологията на Учителя П. Дънов, пречупено през призмата на нейния онтологичеи аспект, е Б о г - като понятие, същност и проявление. Неговата същност с недостъпна за всяко същество, стоящо по-ниско аг Него-енреч за цялото творение. Той с Творец на Битието от хаоса (ср. Бит. 1:1-2). В качеството Сн иа Демнург Гой се изявява като Разумно Начало. Велика Разум пост, Вечен Източник иа живота. Вечно Начало, Трисдинство на Любов, Мъдрост и Истина. Светът или Космосът са проявление на Бога. Във Вселената действ-|„и определени ирлшл пи, закони, сили и елср] ни. I !ветъ1 е доказателство за съществуването на Бога, Тъй като Той присъства навсякъде в него. Затова снетъте разумен. Цялото Битие се развива според предиачертаиия Божествен план и се стреми към постигане на крайната цел-едннеттю и хармония със Създателя сн.

2. Учение за Нога

Според учението на ББ в интерпретацията на II. Дъпои по отношение на целокупното Битие Бог е сдио^рсмсшю^фа11СЯС11ДС|гхси (външен и независим, и иманентен (вътрешно присъщ), нешмелси Абсожох_цс11Граш1а_Июцада, Същевременно Той е проявяващ се, даващ форма и живот на всичко, вснио.творящ Лошс В качеството Си на Абсолют Той е Първопричината на всички неща, на всичко

•

Космологията па Шетър Дънов... 215

съществуващо. Тон съдържа в Себе Си единството на всички души, затова е Глава па човешкия дух. В Своето проявление Бог е единното и вечно Битие, всемирният живот, творческата-любов, висшето съзнание или съзнанието на Цялото.

Очевидно в учението па П. Дънов за Бога се преплитат елементи на модерсилашеизъм ("В познаването на Бога се крие разрешаването на въпроса за безсмъртието.") и възвишец.^юшлешъм

("Ката Писанието: "Това е живот вечен, да познал Тебе, Единия, Истинния Бог" (Йоан 17:3 - бел. К. 3.) - значи, да пробудим онзи принцип, които Бог е внесъл в нас. Всичко онова, чуждото, трябва да го отхвърлим. Всеки от вас трябва да знае кое е Божественото.

1)>й. което носи радост, е Божествено: туй, което носи скръб, не е Божествено. Туй, което носи мир, е Божествено: туй, което носи размирие, не е Божествено. Туй, което носи мшюсьрдие, е от Бога: туй, което носи коравосьрдечие, не е от Бога. Тук което носи добро, е от Бога: туй, което носи зло, не е от Бога."). Той Характеризира Божията същност по следния начин: "Той изпълва всичко, изпълва цяяйто Битие, всички светове, всички слънчеви системи и все пак остава иепроявеи. Ив цялата вечност Той не може

напълно да се прояви. В нея няма всички форми, чрез които Той би могъл напълно да се прояви." И още: "Сам по Себе Си Абсолютният, Непостижимият е без форма. Той е "нищо ". Но това "нищо " съдържа всичко в себе си. " Учителят П. Дънов подчертава, че Бог в Своето битие е Дух (ср. Йоан 4:24). Той не може да се вмести в никое измерение. Той е безграничен, изначален и вечен. Бог е Първият принцип. Абсолютът, Разумното Начало. В същото време Бог е Едното. Той е личен. Тон е Съществото, "Чийто център навсякъде, а периферията - никъде ". Където и да погледне човек в Света, навсякъде, "в центъра на всяко нещо", ще види Бога. Всесилността на Бога означава "съвкупността на цялото Битие" и Неговата МИСЪЛ се изявява като всемогъща творческа сила.

Учителят на ББ в нишата страна утвърждава, че Бог представлява една педоказуема Същност. Той е "... Любов, която трябва да опитате вътре в себе си ". Пътят на човека към Бога лежи в евън-216 Учсш/сшо на Пялото братство шеметното (ср. Мат. 5:48). Ма друго място» Словото си Учителят П. Дънов заключава: "Аз живея в Бога" - това подразбира, че Бог е "отвън". "Бог живее в мене" - това подразбира, че Бог е "вътре ", а аз, човекът, съм "отвън ".

Според Учителя П. Дънов съществуването на Бога, Който е едновременно Едно и същевременно е деленията, безброй много, на това Едно, е цялостността на Битието, вътрешното единство на всички същества. Израз на Неговото съществуване в Творението - света и човека - с триадипетвочо на Любовта, Мъдростта и Истината като съзидателни мирови принципи, които едновременно пронизват и изпълват цялото пространство и са основа на всички сили и елементи, които обуславят живота. Бог е сътворил света като една Божествена реалност, притежаваща собствени принципи и закони. Съществува Божествен разумен свят, свят на Духа, в който всичко е вечно и безсмъртно, който е истински реален. Този свят е единият полюс на човешкото битие, от който човек е излязъл и в който пак ще се върне, защото го е Сам Бог. Материята е другият полюс на битието? който е носител на преходността и променливостта. Бог е единственото Същество, Кое е абсолютно свободно и абсолютно добро. Същността на Бога е любовта. Бог се изявява в света само като Любов. Затова Творението е плод на Неговата Любов. Бог е в състояние на свършена благодат. Всички същества живеят в 11сго. Чрез Своята изява като Любов Бог се разкрива като вечно даващ и никога не вземащ. Ний-свършеният израз на тази Любов, според учението на ББ, представено от Учителя П. Дънов, е Христос.

Господ с първият принцип и света; които е вътре във всяко същество; Христос е вторият принцип, който определя взаимоотношенията между хората. Христос като пай-висша изява на Бога е

1 [ОСОВОТО първо доброволно ограничение като проявление на нивото на Битието. Изявата на Божията Любов чрез Христос е Духът на

Христос.

Боне непознаваем, защото опитвайки ее да Го дефинираме и
опредметим, ние 1 о ограничаваме, по Той е непознаваем в битието
Си_ца.ДуХзАбс.ошот. Той обаче подлежи на познаване чрез Своята
Кослюлогията на Петър Дънов... Щ
изява като Любов. Бог е Едното, ала Той е и Цялото в същото време.
доколкото е навсякъде. Затова целият свят, сътворен от Него, е и
същност огромен Божествен организъм, в който всяка обективна
реалност има своето точно определено място и предназначение. Бог
е Дух, защото Абсолютът и съвършенството са нещо нематериално.
Битието има само един Създател - Бог, макар че то бива управлявано
и съграждано от силите па Всемирното ЪБ, Великите Посветени
{членовете на ББ) от своя страна са подчинени па Бога. на
този зрапецендептален Дух, Който е първичен Извор на живота и
висша разум пост. 1 [рием&ЙКИ Бога като Логое, като Първопричина,
Учителят 11. Дънов доближава идеята за пантеизма до тсософското
разбиране на мирозданието, за грандиозния Божествен Плам за соц
та.

В контекста па своето виждане за природата Учителят на ББ у
нас достига до въпроса за същината на Нега. Тона е един вечен,
изключително съществено въпрос, чието разрешаване не е възможно
от хилядолетия насам, още повече - по академичен път. Проблемите
за същността на живота, на смъртта, на Бога лежат в основата
на всяка философска концепция и представляват интерес за всяко
мислещо същество. Учителят II. Дънов не прави нито ОГОП за богословско
определение па Бога, НИТО казва пряко какво с Бог, по той
посочва какволрави Бог. как Той се проявява в живота природа и
оттук оставя на човека да насочи мислите си към Него: "Бог е извън
страдан шина, извън греховете на хората. Бог в същност всичко
вижда, всичко минава през Него, никога обаче не страда, никога
не се изменя, не се влияе. Той остава всякога неизменен. Той е единственото
мерило за нещата. Затуй, когато говорите за -Бога, трябва
да знаете, че у Бога всичко е възможно, но ме и у хората на
земята, които вършат престъпления. Не си нравеше илюзии!"
Именно от Бога произтича справедливостта, която ражда красотата
в живота. Учителят 11. Дънов подчертава това: "Не съдете в себе
си! Вижте как съди Бог! Пенка съдба в Него почива на закони на
абсолютната справедливост и на благостта... Някои хора гоцо-
рят за Бялото братство. Законът па Бялото братство с :шкон на
218 Учението на Бялото братство
абсолютната справедливост, а не на осъждане. Щом аз произнеса
няком присъда, това е човешко. " Висшата справедливост в известна
стенен отнема свободата на човека. Нищо в природата пе е
напълно свободно. Това е израз на детерминизъм, по зад него лежи
идеята за космическата Любов, за Божествената намеса в живота,
за Волята па Творснп-Бог, която управлява природата по неведоми

пътища. Отнемането на част от свободата стеснява възможностите на живите същества, но разширява смисъла на съществуването: "Вие казвате: "Как. пеши сме свободни в този свят? " - Не сте свободни. Всеки от вас е турен па някое определено място а света, да върши известна работа, н не е свободен... " Макар и несвободси в мисията па своя личен, индивидуален живот- живог със скрити страдания и конфликти, с надежди и покаяния, - човекът е свободен да търси знанието, да опознава природата и себе си, да открива по следите на с1>битият:1 пределно справедливата ръка па Бога. Търсенето на знанието е една твърде значима тема и учението на ББ, изложило пред българския народ от Учителя П. Дънов. "Природата е проявен Бог" - казва -той. Величието, хармонията, красотата и мъдростта, които струят от всички действия на разумната природа. отвеждат човешката личност към опитите и уповапието да опознае тази неуловима реалност.

Разкривайки същността на Всевишния, Учителят П. Дънов Го определя като "Свенлива без сенки", като абсолютна Реалност, в Която няма никаква тъмнина. Тон е освен това "Живот без првкъсване. Любов бел промени. Знание без погрешка. Свобода без ограничения ". Как да стигнем до Него? Възможно ли е това? Да - отговаря ни великият духовен Учител и ни посочва разковничето на това върховно постижение: "Пътят към Нога се намира в съв1>р~шенствошо. " Източник на всемирния живот е именно Той, проявен като Любов. 11а друго място Учителят П. Дънов добавя нови. цопни разсъждения за естеството на Създателя: "Бог вечно се изявява и вечно ще остане пеизявен. Вие не познаваше още Баща си. Ние имаше баща на земята. Но Нога не сте намерили. А този Поща е толкова велик, че Той пе съди никого, И като се върнат при Нога Космологияша па Петър Дънов... 219

Неговите Деца, Той казва: "Заколете телето, дайте му пръстен, дайте му угощение (ер. притчата за блудния син - Лука 15:11—32; бел. К. 3.)." Той е истинският Баща. " В епохи на величествени промени, каквато преживяваме днес, Божието присъствие т човешката душа бива усещано по-силно ог всякога. Именно то мативира Личностите и огромните маси от хора да развеят гордо знамената на прогреса, които винаги на първо място е духовен, а след това - и материален. Т. с. Божията искра във всекиго от нас запалва огъня на и ре сътворен нето, който преминава триумфално от света па /[уха в нашата земна действителност: "Присъствието па Нога е онова Великото, Мощното в света, което събужда човешкия ум и човешкото сърце. Човек става мощен и в него се раждат нови идеи.

Пие сме сега в тази епоха! Ног, Разумното Начало, живее в света. Той е навсякъде - п кешъпшпе, в растенията, в Животните, в хората. Той живее във видимия свят толкова, колкото и в невидимия. " В Словото на Учителя П. Дънов единственият еквивалент, достоен да изрази цялостно Божията Същност, освен Любовта, е кра=

сотата; "Вечната красота - това е Бог. Бог е най-краешното Същество, Което можете да видите! " I [ай-кратката пътека за проникването в естеството на Всевишния, за богопознанието е, както може да се предположи, Любовта: "В какво седи познанието на Бога? — Да почувстваш Любовта на Бога! 'Тогава ще дойде животът. "

Както вече неведнъж бе подчертано, в съответствие с учението на ББ, в Своята най-дълбока Същност Бог е непознаваем. Тон предпочита да присъства и да се проявява невидим, неосезаем, недостъпен за сътворените от Него същества. Тази проява на Неговата абсолютна Воля има своето основание - желанието Му по никакъв начин да не накърнява вложената от Него в нас свобода: "Всичко, което е в нас и вън от нас, всичко, което ни заобикаля, представя фон, зад който се крие Бог като велик Художник. Той с дълбоко скрит, защото иска да ни остави свободни. "

Като същество! I щрих от Божията същност I ключова е за Му намирането и още една оригинална трактовка в Словото на Учителя П. 220 Учението на Пялото братство

Дънов: "Бог че е една същина, която може да се докаже. Той е издън нашето сътание и затова не може да се докаже. " На друго място великият Посветен обвързва стремлението на душата към неспирно еволюционно развитие с отъждествяването на Божието естество с Любовта: "Уй, което образува вечния копнеж - на човешката душа и което си търси в хилядите форми, е Любовта - Бог. Най-великото в живота на ученика е стремежът му нагоре - към това вечно благо."

В заключение ще представим интерпретацията на учението на ББ спрямо възгледа за Света Троица. Концепцията, предложена от Учителя П. Дънов в тази насока, съществено се отличава от тезата на класическото християнско богословие. Той разглежда Бога като Триединство от принципите на Любовта, Мъдростта и Истината - фундаментални жалони на Битието в неговата теоретична схема. Разяснявайки своето твърдение. Учителят на ББ в България учи, че Тронният Бог е Съществото, Което всичко създава - принцип на Любовта; Което всичко поддържа и уравновесява - закон на Мъдростта; Което разрешава всички противоречия - принцип на Истината. Така под Бог Отец трябва да се разбира учението на Божията Мъдрост; под Бог Син - учението на Божията Любов; под Бог Дух Светии - учението за въздигането, еволюцията на човешкото същество. Изброените три проявления на Троицния Бог Го определят като опазваща висша Същност, Която е: Творец на живота - Любов, Създател на разумното в природата - Мъдрост» Създател на идеалния ред (т. нар: "мирова държава"). Бог не наказва човека, отклонил се от този ред, а подкрепя излизането му отново на правия път. 11а друго място Учителят П. Дънов представя друга трактовка на проблема за Св. Троица: "... Средата на всички същества и за

душата - това е /юг (Отец - бел. К. 3.); елементът, който носи живота в себе си - това е Христос (Бог Син - бел. К. 3.), а условието, което спомага за ироявяваиенш иа живота - Св. Дух. " На МНОГО места в сноето учение II. Дънов свързва водещите понятия (Божествени принципи) Любов, Мъдрост и Истина съответно с: живота; светлината и знанието; свободата, третирайки проб-Космологията на Петър Дънов... 221

лема за троичността на Върховното Божество, той разгръща своето виждане, обогатявайки го с тези - по своеобразен начин - вторични категории, плод на проявлението на главните Космически принципи; "Троеличието на Бога се проявява в следното: Бог се ичявява в света като Любов, чиито резултат е животът. Бог се изявява в света като Мъдрост, чиито резултат са светлината и знанието. Бог се изявява в света като Истина и резултат на Истината е свободата. Това е троеличиешо на Бога." По-пататък Учителят П. Дънов предлага допълнителни, задълбочени пояснения на тези взаимовръзки, свеждайки теоретичното богатство в учението на ББ до възможността за практическо приложение на тоза вечно познание: "За мен свободата е нещо реашо. Аз я опитвам «себе си. За мен светлината е нещо реално. Всеки ден сме обгърнати в нея, Троеличието на Бога така виждам. Ако така разбираме, има смисъл. Някои разбират външното троеличие -в три лица. Аз съм виждал картина: Бог нарисуван в три лица: две настрига и едно отзад - в триъгълник. Виждали ли сте такава картина? Художникът е искал да изрази нещо. Първото лице на Бога - това е Любовта. Второто лице иа Бога - това е Мъдростта. Треиюто лице на Бога - • това е Истината. Отражението на първото лице на Бога - това е животът. Отражението иа второто лице на Бога - това е светлината, знанието. Отражението на треш-шю лице на Бога - това е свободата, просторът. Троеличието на Бога тогаз има смисъл. По отражение схващаме Бога. А пък щом дойде Истината при мен, аз имам самата рвапиост. Щом схващам светлината. питието, аз имам отражението в себе си. Щом имам Живота в себе си, аз имам отражението на Бога. Всеки ден аз преживявам троеличието на Бога. В това отношение Бог живее в мен."

VI. Екологическата концепция на Петър Дънов.

Живата Разумна Природа

1. Природата и всемирният Жнот

а) животът- същност и проявление

"Същността на живота—това е Мировата Любов."

(Учителят П. Дънов)

В съответствие с учението на ББ, предадено на българския народ от Учителя П. Дънов, животът не е механичен или само биологически процес, а напълно разумен процес, проява на Разумното Начало - Кога. Стремешът на официалната наука да обясни появата на живота със самоза ражда не от неодушевената Материя е категорично необоснован, понеже мъртвото не може да роди живо. В случая в сила е крилатата фраза на знаменития френски естествоизпитател и биолог Луи Пастер: \ЧУИШ ех \ЧУО! (Живо от живо!) Тоест -животът може да възникне само ОТДруг живот. И проследявайки по тази аналогия цялата верига на причинно-следствени връзки в Областта на жива природа, неизменно стигаме до Първоизточника- Създателя на Вселената, Когато ние, вярващите в Неговото съществуване хора, наричаме Бог. Хипотезата, че ЖИВОТЪТ е пренесен на планетата Земя от Космоса (теорията за т.нар. "паненергия"), не обезсилва изложените по-горе разсъждения, а само ги разполага по специфичен начин върху арената на Времето и Пространството.

Екологическата концепция на Петър Дънов... 223

Велика с тайната на живота! Сам по себе си загадка, той е разпространен навред - никой в началото на третото хилядолетие сл. Р.

Хр. не би се наел да оспорва неговата всъщност. Свещената книга на християните — Библията, свързва появата на живота створческата дейност на Всевишния и по-специално - на Неговия животворящ Дух (ср. Бит. 1:1-2). От своя страна Учителят П. Дънов прави разграничение между същността на явлениято "живот" и неговите проявления в Битието: "Следователно това, което не можем да определим, е животът. Това, което може да се определи, е проява на живота." И така, животът с атрибут и функция на Първото Начало - Бога. Както пораждането му, така и дълбоката му, дълбинна същност остават (по изяснение) тайна за нас хората. И ние сме в състояние, обаче, да наблюдаваме безбройните му проявления и да осмисляме взаимоотношенията между неговите носители. В нашите възможности е да прозрем неговата мелодия и Проникването му в цялата наблюдаема Вселена - от елементарните частици и атома до звездите, галактиките и Мета галактиката. Наблюденията ни довеждат до съществения извод: ЖИВОТЪТ е единен в необозримото си разнообразие и неповторимо разнообразен в единството СИ.

Езотеричното познание, въплътено в учението на ББ, свидетелства, че ашв\$швдс.ра^1швдр>иш^

хсршта. Като резултат от тази грандиозна космическа прегръдка възникват свстовете. сфсризчгиобластиз-енаПроявено-тоБигис. При разглеждането на космологията на Учителя П. Дънов отбелязахме, че той утвърждава наличието на три Свята в Битието: физически (материален), духовен и Божествен. Те заемат едно и също пространство, но се отличават помежду си пай-вече по естеството на своята субстанциалност - най-груба е тя в света на материалното, а най-фина - в селенията на Божественото. Свързвайки природата на тези три свята с вечния ход на Промяната ("Всичко тече, всичко се променя!" - Хсраклит), засягаща всички пластове на съществуващото и разтърсваща до основи дори непоклатими наглед величини, Учителят П. Дънов споделя: "Физическият живот постоянно

2 2 4 Учението на Бялото братство

се изменя и променя. Духовният живот се променя, без да се изменя. Божественият живот нито се изменя, нито се променя. "

В ОПИТИТЕ си да разбулп изконната тайна на живота християнското богословие го дефинира като рожба на Любовта. Бог - абсолютният, пълновластният, самодостагъчният Суверен на Космоса

- сътворил света от Любов. По същата причина дарил живот на съществата: за да Го славят и в неспирния устрем на развитието си да се приближават все повече и повече до Него. Аналогично е и становището » учението на 1>Б: "Изворна живота е Любовта. Любовта носи пълния живот" (Учителят П. Дънов). Всяко живо същество

в материалната вселена е носител на частица живот - временен. преходен, ала гъщевременно проекция и отражение на Вечния ЖИВОТ, В абсолютния смисъл на понятието негов единствен владетел е Творецът. Но, от друга страна, Той е вложил искра от тази безсмъртна същност във всяко същество. Което означава, че всички ние сме също та кг. безсмъртни - като потенциал, който следва да развием и да използваме максимално разумно. Ето какво казва Учителят на ББ у нас по повод съотношението вечен - временен - целокупен ЖИВОТ! "Животът представя усилие на Духа да се прояви във външния свят, към периферията. Когато Духът се прояви на периферията и започне своята работа, казваме, че животът се изразява в своето елементарно състояние, като временен живот. Временният живот, обаче, е само сянка на Живота, или най-мешката проекция на целокупния Живот. Вечният живот съдържа безкрайни възможности. Той носи всички условия за разумно развитие. А нея) целокупен живот се разбира общата Мирова Душа, която се проявява в цялата жива природа. Нашите души са частици на тази велика Душа. "

Божият Дух изш>лва цялата Вселена. За да се изрази в Проявеното Битие, Той създава езета на формите. Всички те - безбройните заселници на Космоса-са носители на Негова искра. Всяка форма говори по собствен, неповторим начин за творческата Воля на Бога. Същевременно всяка форма Го отразява по определен начин, т. е. тя

притежава в потенциал Божествено съдържание. Съществуването
Екологическата концепция на Петър Дънов... 225

и развитието на обективните реалности в Битието съответства на
творческата потребност на Всевишния да изрази Себе Си посредством
неизчислимо количество форми. Тяхната лична и колективна.
еволюция е подчинена на всемирния Закон за качеството: Ко-
личественият компонент (чист, съгаша част) на Вселената (материята,
материалната структура на Вселената) в снито неизменно,
необратимо и непрекъснато движение и развитие се
стреми да се превърне в качествен компонент (част, съставна
част) на Вселената (Дух, Съзнание, Висша Сила, Бог), въсма-
гналното има някрайна цел и своето развитие нематериалното,
духовното (на проблема за Закона за качеството, КОЙТО - според
автора - е Основен закон на Вселената, предстои да бъде посветена
отделна студия; бел. К. З.). Очевидно ушвсрсаи—нх3>жоп_за
калестдся_с^ацашш-{дрояш1енне) IМуниведсалш^я^^жшщд^1а
еволюционност. на всичко съществуващо.

Многообразието на живота като въплътен изпечен Промисъл на
Твореца е залегнало и в основите на учението на ББ: "За да се прояви
великият принцип на живота, той трябва да приеме каквато
и да е форма, съответна на неговия стремеж и движение. Стремежът,
това е разумният вътрешен подтик, а движението е физическият
му израз. Животът, обаче, не се проявява само в една
форма, той се проявява в безкрайно много форми. Когато повече
форми се съчетаят и образуват една по-голяма форма, кезваме, че
животът е разумно организирай. Тогава всички форми имаш стре-
меж да дадат израз на тази по-висока форма" (Учителят П. Дънов).
Очевидно непостижимото многообразие на вселенския живот е израз
- освен всичко останало - и на великата Разумност. присъща на
Божие творение. Тази Разумност извира от вечния Източник на
всесъвършения Божествен Разум и придава харМОНИЧНОСТ, структурираност
и балансираност на всичко съществуващо.

Една от най-съществените характеристики на всемирния живот
е неговата вечност. Всяка една от безбройните форми е преходна и
тленна по своята същност. Ала животът сам по себе си е непреходен,
вечен. Непрестанната и неуморна замяна на едни форми с други,
^ Учението на Бялото братство

и преемващият ПОТОК на космическото обновление са безспорни те
свидетелства за динамиката и еволюционността на Живота. 11рс-
ходността на формите само подчертава неговата истинност. Този
постулат, разкриващ проявленията на жизнения принцип във Вселената,
намира своето дефиниране и излъчване и в Словото на
Учителя П. Дънов: "Животът никога не се прекъсва, тон вечно
продължава. Нищо не е в състояние да го разруши - животът е
по-силен от смъртта (курсивът мой - К. З.). Той е свободен, не-
уловим, непреривен. Той не спира. Той непреривно се влива вътре и

изтича навън. Защото ако животът не се впира вътре и не изтича навън, човек не може да се свърже с окопната среда. Животът, който е в нас, е свършен. "

Според учението на ББ животът не бива да бъде разделян на добър или лош. Той сам по себе си е един и не може да бъде друг освен добър. В света на относителността, в който живеем, живеем с абсолютна величина. Съществата, населяващи сферите и областите на Битието, по различен начин възприемат и третират своя ЖИВОТ. Те внасят в него собствения си почерк на разумност, собственото си отношение към себеподобните и природната среда. По такъв начин те формират жизнената действителност "по свой образ и подобие" и ѝ придават специфичен облик. За тези процеси и взаимодействия говори и великият духовен Учител: "Животът може да бъде СШО добър. Лош живот няма, И когато се казва, че животът трябва да се подобри, това е погрешна идея, Сам по себе си животът не е нито добър, нито лош. В живота може да има примеси, но той нито се подобрява, нито се влошава. Животът излиза от Нога и се връща към Него. Затова той по същина е абсолютно чист. Измененията, обаче, които се внасят в живота, те именно докарват лошите последици. И тогава се говори за светски живот, за духовен живот, за временен и вечен живот. Ала животът сам по себе си не е ни светски, ни духовен. Когато животинското живее в човека, животът става светски. А когато разумното Оживее в него, той става духовен. Защото животът на човека се различава от живота на останалите същества по своя Екологическата концепция на Петър Дънов. 227

та разумност. Думата "живот" в същност подразбира разумност. Дето няма разумност, няма и живот. Дето има разумност, даже и най-слабо проявена, там има и живот."

А в какво се изразява разумният живот? Подвластен ли е той на свободната воля на човека? Има ли надежда да бъде постигнат от нас в обозримо бъдеще? Къде да го търсим - извън себе си или в собственото си "аз"? На някои от тези въпроси отговор дава отново учението на ББ в редакцията на Учителя П. Дънов: "Разумният живот е живот на безсмъртие, живот без страдания и мъчения. Този именно живот е дял на човешката душа. В него всичко се проявява на своето време. В този живот няма смущения, а постоянна работа. " Както е известно. Учителят П. Дънов Свидетелства, че истинската работа бива предшесз вана от две пиещ нпейш' форми: мъчение и труд. И такъв случай понятието "работа" в неговото разбиране би следвало да се тълкува като целенасочен комплекс от действия, осмислен и подчинен на разумен стремеж и основан върху творческата същност на човека.

Както вече имахме повод да изтъкнем в предишното изложение. един от най-важните компоненти в проповедта на всеки истински духовен Учител е великата истина за Единството на живот. Така

както в учението на ББ Битието представлява Съвкупност от три свята: физически (материален), духовен и Божествен, така и всемирният Живот бива диференциран в три аналогични проявления^ съответстващи на тези три глобални, събирателни зони на всичко съществуващо. Трите прояви на единния Живот обладават свои специфични характеристики, които ги обособяват и подчертават неповторимостта им. 15 същото време те се намират в тясна Връзка и взаимнообусловеност. И не би могло да бъде другояче, тъй като те са - както вече посочихме - три елемента ОТ едно грандиозно, космическо Цяло. ВгО какво пи разкрива по въпроса учението на ББ: "Животът сам по себе си е един. Физическият живот, духовният живот и Божественият живот са три велики прояви на целокупния, единния Живот, Те се различават по своите начача. по своите обекти и по своите цели. Физическият живот постоянно се изменя и

ч

228 Учението на Пялото братство промени. Той е живо/ч на повърхността на водата, на морските вълни. Духовният живот се променя, без да се изменя. Той е окивот на морските гълбини, на вътрешността /ш морето. А божественият живот нито се изменя, нито се променя. Ала всички тия прояви на живота са тясно свързани. Те са части на едно цяло - на целокупния, безграничен Живот. За да разбере човек живота и да бъде полезен на себе си и на другите, трябва да започне от физическия живот и постепенно да отива към духовния и Божествения живот " (Учителят П. Дънов).

Отморално-стпческа гледна точка жшюпл има абсолютна ценност. Сиреч-ТОЙ не може да бъде заменен с нищо друго (например, е друг ЖИВОТ) поради своята неповторимост; никой няма право да посяга на неговата цялост поради Божествения му произход; той следва да бъде използван разумно, целенасочено и с постоянна мисъл за Общото благо. За връзката на живота в качеството му на абсолютна Нравствена ценност с великите космически принципи на Любовта, Мъдростта и Истината говори Учителят на ББ в България: "Животът е съкровище, което трябва да се пази. Лази го чрез Мъдростта и нека истинското знание, което произтича от нея, да му бъде охрана! Остави го да тече свободно от великия извор — Любовта. Освети го чрез Истината, света на абсолютната разумност. Освети го чрез Истината, която дава свобода на живота във всички направления. Защото и животът си има своето зазоряване, своя изгрев и своето пладне. Зазоряване на живота - това е Любовта. Изгрев на живота - това е Мъдростта. Пладне на живота - това е Истината. "

б) Живата Разумна Природа

В учението на ББ, федстлвепо от Учителя 11. Дънов, природата с абсолютна форма на съществуването на всемирния живот. Тя с една разумна безкрайност. Тя утвърждава закона на еволюцията,

на обновлението. Природата е жива, тя не е съставена от мъртви форми. В нея съществуват сили, които осмислят и укрепват живота. Тези сили работят потопени в мълчанието на Вечността. По този Екологическата концепция на Петър Дъиов... 229

повод Учителят па ББ в нашата страна посочва: "В Природата има една разумна, жива счча, която действа по разнообразен начин. Тази сипа индушише наричат "татвас" •? саискритска дума, което означава жива енергия, която проникна цялото прост/мпетво, основа е за движението на всички небесни тела и е причина ш проявата па всички живот във Вселената. От тази шашвическа енергия -- праната е едно видоизменение. И онзи научен метод да се използва тази жива анергия ицдусите наричат Пранаяма Татвас е Любовта, която движи света, и всички висши желания се дъл- жащ на тази енергия, на тази Сила, която със струите си прониква през пашите тела, през всичките ни тела. " Еаотеричнотд познание в лицето на древната индийска мъдрост допълва тези ценни размисли с твърдението, че има двелървошиала в Битието. Ипду- измът ги назовава "Лкаша" и "Прана". А каша е пространство, но не обикновено пространство, а такова, което съдържа в латентно (непроявено) състояние всички възможни форми. Прана с жизнена сила, енергии, която изпълва всичко съществуващо (съответства на Светия Дух в християнството).

Красотата и свършената цслеиасочност и целесъобразност, редът и непреходиосгга придават па Живата Разумна Природа Божествена сила и неизчерпаема цътрешна енергия. Тя няма нито минало, нито бъдеще - винаги е "сега". Винаги е млада и обновена.

11рнродата - това е светът на нещата, на формите н отношенията. на мислите и вълненията на човека, една единна системг. от реалности, в скритата си същност пронизана от всемирната Любов. Това е Любовта па Бога към цялото творение, към всичко, извикано от Него към живот. Битието крие зад времето и щюстраисткото една абсолютна Мъдрост. По-нататък Учителят П. Дъиов подчертава следното: "Живата Природа е сбор от мислещи съществз, които представляват "атомите ""на великия, големия свят. Цялото пространство, в което живеем и се движим, е пълно със същества от различни категории и култури, " И догл.лва па друго мяло: "Живата Природи в своята целокупност е проява па разумни сили, на разумни същества от разпи градации, които живеят в т>лна хар-

230 Учението на Пялото братство

мания, общение иидшеиие. Всичките имат едни висиш цел, която наричаме Ног, сиреч безграничното, безначачношо, в което всичко съществува, движнс? и се развива. "Следователно разумпостта па 11рнродатасс явява съчетание от първоначалния заряд па разум пост, вложен в нея от Създателя, и наличието в нея на неизброими соп- мовс разумни същества: Ме бихме МОГЛИ да разграничим първото от второто, тъй КАКТО не можем да поставим знак за категорично

дистанциране между Творена и творениею. Обединяващото звено е Божията Премъдрос- изявена в Неговия величесгнел План за света, чийто изпълнители са именно посочените същества. В своята еволюция те са достигнали етап, в който могат да бъдат определени като Божии съработници. За тяхната същност и роля във Вселената Учителят П. Дънов казва още и следното: "Природата е ценна в този смисъл, че в нея живеят най-разумните същества, които някога сте срещали, най-разумните същества, които можете да си представите, най-добрите, пай-аешите, най-любещите. В света има една обща идея, на която те са носители. Зад всички явления седи нещо разумно. Тези същества съставляват едно общество. един вечен свят, и оттам всички светове водят Началото си. Те строят, те градят. Всичко расте под техните грижи. " Всички тези разсъждения и съпоставки му дават основанията да заключи: "Ето защо за погледа на ония, които имаш коемично съзнание, цвлият Космос с неговата природа е едно живо същество, в което всичко се обединява."

В Живата Природа действат принципи, сили, енергии, закони.

Н(ШИЦв са и..1 основни разумни принципа: на силата (актнм- ИОСТта) и мекотата: Първият от тях действа заразделяне, индивидуализиране,

разделение па Цялото. Той логично води до борба.

разрушение и смърт. Другият принцип, напротив, обединява индивидуалностите

и носи мир, той е прОИЗЛЯ&ЪЛ от духовния свят. Това

с доказателство, че светът с изграден върху основата па две прояви

на едно и също Начало. Затова главният закон, но който се раз-

нина светът, е еволюцията (усъвършенстване на материалната субстанция

и издигането й до духовната до пълно взаимно ирониква-

Екологическата концепция на Петър Дънов... 231

не и сливане в Духа) и обратният и процес - шпш.шщиити, която

я предхожда (низхожданс па Духа и материята и изграждане на света

на формите). Посоката на ииволуцията е от Центъра към периферията.

А еволюцията е възкачване по обратния път, настъпващо

след приключването па първия процес. Тези два принципа или направления

па глобално развитие на Космоса при своето действие

отделят енергията, необходима за създаването на вечпо променливите

условия па живота. Като такива те са методи за осъществяване

на великия План на мирозданието, начертаи от 1>ога. Живите

същества са призвани да използват разумно предоставяната им непрекъснато

и в изобилие енергия. 13сяка злоупотреба в тази насока

довежда до негативни за тях последствия, включително забавяни

иди дори реп,>ес на личното им духовно развитие. 11а глобално рав*

пище еволюцията се отличава с цикличен характер. "Жнва'паПри<-

рода обича разнообразието и изобилието, но не търпи излишъците.

Не се ли използват нейните енергии разумно, спъват ли се в техния

неспиращ ход и превръщания, ограничат ли се в затворения кръг на еднообразието, тя веднага противодейства. Природата не обича застой. В нея има вечно движение (курсивът мой - К. З.), вечно творчество, което се направлява от разумни закони. И тия закони забелязваме едни ритъм, една периодичност, която се /чае дълбоко в същата същина на Питието, в начините на неговата проява.

На този космичен ритъм почиват опия два велики процеса в Живата Природа - ивиращия, при която имаме едно движение от центъра към периферията, и еволюция, която представя движение на живота от периферията към центъра. В тези два процеса се създават условията, при които може да се прояви мировият живот" (Учителят П. Дънов).

Разглеждайки отношението Бог -Жива Разумна Природа, Учителят на ББ у нас отбелязва: "... Ние наричаме разумна, Жива Природа онова, което е проявено. А онова, което още не е проявено, ние наричаме иейт душата Дъшешо_.{ку[>сню>т мой - К. З.). Идейното, вечното, свещеното, не проявено - това е Бог, това е великото НАЧАЛО НА ЖИВОТА. То е свързано с проявеното. За-

232 Учението на Пялото йратешо

това някои наричат Природата тяло на Нога. Това, обаче, е само един образ. Ала мнозина дотам се увеличават от този образ, та поддържат, че Природата и Бог са едно и също нещо. Но ако Природата и Бог са едно и също нещо, тогава Бог ще е едно ограничено същество. Едно знаем ние положително.' че Природата е проявено.

а Бог е не проявено/по, безграничното, което вечно се проявява и все не проявено остава, " Според Учителя П. Дънов Природата-ТОВА е самата проявена външно висша реалност, проявената висша разумност, висша Любов. Природата обаче е скрила своята духовна и Божествена физиономия за писмения съзнание. То вижда само сянката на нещата, променливата видимост, а не и истинското съдържание, външният живот, не и опия духовни и разумни творчески сили, които се проявяват и работят зад тази видимост. Науката досега е изучавала емо външната форма - но ПЪТЯ на емпиричното и рационалното познание, и едва тепърва започва да се интересува за истинските съществителни сили на Космоса. Затова и в началото на ХХ век и на третото хилядолетие човечеството вече с стъпило на Лупата, извежда извън земната атмосфера пилотирани космически сондажи, подготвя експедиция с астронавти до Марс и се стреми да овладее термоядрената енергия и плазмата, а все още не познава достатъчно собственото СИ "аз", използва едва около 3-4 % от потенциала на мозъка си - материалния носител и проводник на съзнанието.

В съответствие с учението на ББ всички неща в природата, като проявление на външната разумност, притежават дълбок вътрешен смисъл. Истинската наука на днешния ден, подавайки ръка и на метафизичното познание, трябва да отиде по-далеч от изучаването на съдържанието и вътрешните съграждащи сили; тя трябва да устреми

усилията си и към дълбокия, скрит смисъл на обективните
реалности в Битието. Разумността като съществена характеристика
на Вселената е немислима без движението, без изменението,
без-усъвършенстването. И материалният свят, и човекът се подчиняват
на движението. Те вървят от една проява към друга и това
движение, пеулвимозата сетивността на среднестатистическата лич-
Екологическата концепция на Петър Дънов... 233

ност. се направлява ОТ творческите сили на Космоса. Любовта -
сърцето на тази разумност - е някакво абстрактно понятие, някаква
философска даденост. Това е живата сила в природата и тя
крие Божественото съвършенство в недрата си. Изразява се чрез
светлината и радостта, хармонията и мъдростта, красотата и простотата,
истината и Вечността. Така Битието се проявява като реалност,
която има вътрешен (езотеричен) и външен (екзотеричен) смисъл.
И в най-малките неща се открива хармонията и мъдростта на
Творческите сили на Бога, единната целеустременост на разумните
същества, на членовете на ББ. В този ред на мисли Учителят II.
Дънов изтъква: "Природата е велик разумен свят. Всички въз/ш-
Шеи същества, които работят над човешките души и ги повдигат
- всички светли идеи, всички пориви, цялото знание и култура
се дължи на тях. Ние ги наричаме белите братя, които бдят над
ние. Те са извели човечеството от мрака на вековете и го водят
към светли бъдещи. Всички те образуваш Всемирното Бяло братство.
Те посещаваш човеците и работят между тях, видимо и
невидимо. Този разумен център приплаща всички, които са подготвени
през вековете да влязат в него като работници. Мировият
Учител иде от Всемирното Бяло братство. Той се Явява чрез хилядолетията
Чрез разни имена. " Съществено за природата е това.
че тя обема в себе си целия живот-живота на човека, на животните,
на растенията, на привидно мъртвите форми, и петицата за този
единен и всеобхватен живот се разкрива единствено чрез навлизането
в нейната окултна (от лат. окултен = таен, скрит) СЪЩНОСТ. Природата
е разтворена книга, в която са написани делата на ЖИВИЯ
Бог, но тя се чете само от Посветените, от тези, които са достигнали
до съвършенството, които имат привилегията, дадена от белите братя,
да четат книгата на Вечността. В тази книга, винаги отворена за
мъдрия и добрия, без оглед на неговата професия и социална реализация.
непрекъснато се вписват и ще продължават да се вписват
във вековете следите на Божието присъствие.

Мъдростта и разумността в природата имат едно огледало в светлината
и водата, във въздуха и човека, в птиците и животните, в
234 Учението на вяното братство

скалите и дърветата; & растенията и цветята, в звездите и планетите,
[Зъншно те се изразяват чрез справедливостта, КОЯТО нари в Уни-
вереума. в красотата и хармонията на Космоса, но .тяхната истина,
тяхната ценност и логика има само една вътрешна проява и това е

свободата на Кожи» [ромнсъл, свободната мисъл на Всевишния. Тя управлява човека и обективните реалности на всички равнища, движенията и събитията. Тук учението на ББ в редакцията на Учителя П. Дънов со доближава смислово до думите на ап. Йоан Богослов: "В начало беше Словото и Словото беше у Бога, и Бог беше Словото. То беше в начало у Бога. Всичко чрез Него стана и без Него ие стана нито едно от онова, което е станало. В Него имаше живот и ЖИВОТЪТ беше светлината па хората. И светлината в мрака свети, и мракът я не обзе" (Йоан 1:1-5). Всичко в природата разкрива една удивителна архитектура - както в малкото, така и в голямото; както в мълчанието, така и в звуковете: архитектура на формите и отношенията, на линиите и обемите, на видимите и невидимите неща. Съразмерност и равновесие царуват в Космоса. В природата няма НИЩО излишно. НИЩО изкуствено, нищо, което да ие носи следите на Божията ръка. нищо, което да не отговаря на висшия Божествен План. Природата - това е живдуп.т. разбираш в ш;швата^сш)1жиатяосхаа_ещсхха. Животът - това е природата. Така човекът става неотделима част от природата, защото в него е ЖИВОТЪТ, а ЖИВОТЪТ е неотделим от човека. Понеже само той - разумното мислещо същество - може да се доближи до неговите тайни със знанието, което му е дадено от Бога. Жнпогм и природата СЯ едно. В ТОЗИ пункт Учителят 11. Дънов достига до една истина. която десетилетия по-гъсно друг човек-еднп възвишен дух и крупна фигура взаиодноов|Ю1[ейскатакул1ура-щеповторис;гумизе: "Преклонение пред животи" (Алберт Швайцер - който открива същата тайна чрез музиката на Бах и служението си в Ламбарене, Африка), Разумността, 'заложена в дълбините на природата като единство на всичко съществуващо, изисква от живите същества да се освободят от привичния чл всички тях (на но-иискните степени на духовна еволюция) егОИЗЪМ, стимулиращ ги да се сам осъзнават като от-Екопогическата концепция на Петър Дънов... 235 делности и като такива да общуват със себеподобните и околната действителност. Отырсването от веригите на "сго^-то, повишаваното на СъЗНателНОСТГВ в контактите с видимата и невидима реалност довежда неизбежно до един твърде Висок стадий на индивидуално проявление, който езотеричното познание и учението на ББ нарича «Живот за Цялото». Животът за Цялото съществува, и та ие от вчера, в Разумната природа. Той е приложен на практика от разумните същества. Те работят в цялата природа с любов, със самоотричане за по-ниските природни царства, като им създават благоприятни условия за развитие и прогрес. Тези високосволюирали същества са осъзнали великата истина, че в основата на цялата природа лежат принципите и законите на любовта, (само)жертвства, кзии-мощта и сътрудничеството, И всичко това - за Общото благо. А борбата за съществуване -толкова популярно понятие в света на ЕбСтата материя?! Тя е характерна само за нисшите природни царства.

При живота за Цялото човек е в хармония с грандиозната реалност, която о навред около нас и в самите нае. Изводът е логичен и прост: ЖшотакздДяла^одсжнл^сиоватилш^^

В Словото на Учителя П. Дънов на всяка крачка срещаме утвърждения на тезата за разумността на природата. Най-краткото измежду ТЯХ гласи: "Природата е жива и разумна. " Неслучаню той толкова често препоръчва па своите последователи да прекарват колкото се може повече време извън замърсената и от хигиенна, и ОТ нравствена гледна точка градска среда. Освен чието фициологи-ческото и благотворно въздействие Живата Разумна Природа винаги има и на какво да ги научи, с което да ги подпомогне по техния духовен път. Май-подходящи за духовна работа са планините. Това е причината годишните събори на ББ в България да бъдат организирани на Рила, Л докато Учителят е в път, той и учениците му непрекъснато правят екскурзии - най-често до Витоша. Затова ТОЙ подчертава: "Опия, които идват тук (сред природата - бел. К. З.), чувстват, че има нещо повече от пиши, което виждат отвън. Материалният свят е въплътена идея, въплътено мисъл. Разумността в природата в малките работи прави чудни неща. Папри-Учението на Вялото братство мер, каква интелигентност с каква чешка е работила върху кршш-та на пеперудата! ТОзи интелигентност като художник е проявила своето изкуство "

Разумността на Живата Природа обуславя и ПЪЛНОТО отсъствие ма случайност. В топа направление съществува сентенция, която гласи: "Случайността е закон, чието име не познаваме!" Тази зависимост е разгледана от Учителя П. Дънов, както следва: "В същност в Природата нУма нищо случайно, нищо произволно. В пея всичко се гради и устройва по законите па Божествената и неизменна математика. Ето защо всички нейни действия са строго и разумно определени. Ризумносшша в Живата Природа ясно се вижда навсякъде. Който и организъм да разгледаме, проучим ли дълбоко и проникновено неговото устройство, неговите функции, с всичката им закономерност и целесъобразност, пие ще се убедим бЪв великата разумпост ни Природата, която всичко направлява. " Езикът ма природата е образен. ЖИВОТЪТ, КОЙТО диша н се проявява чрез нея, не познава пито миг застой, никаква етатнчпост или за-костенялост. Водещият закон и природата е този на Промяната; И това е така, тъй като Развитието като същност и динамика па процесите а Космоса с отражение па глъбинното естество на Бога. Ето какво споделя по този попод Учителят П. Дъноп: "Природата всякога си служи с образи. Тя винаги говори с картини и символи. Нейният език не е канп езика на съвременните хора - Сухи понятия. голи логически форми на аналитичния интелект. Езикът й е жив. картинен, символичен, език на великото и красиво разнообразие. Изобщо Природата и.' търпи еднообразието и повторението. Тя

обича разнообразиеш» в прогресивна и еднородна степен. И затова, когато хората искат да сведат всичко в живота към едно механично еднообразие, те произвеждат зло. Когато творят по законите на разнообразието и хармонията, както Природата, те вършат добро. " Онези, които успяват да разчетат успешно езика на природата, ползват значително предимство пред останалите. Те знаят, че зад всяка форма стои всевечната Премъдрост¹ на Създателя. Всяко явление, събитие, всеки факт от живота крие в себе си опрест-Екологическата концепция на Петър Дъпов... 237

делена доза символизъм, която би трябвало да бъде разпозната и проумяна. Това е причината в учението на Агни-йога да срещаме призива: "Разгадавайте знаците на съдбата!" Всеки елемент от пребогатата действителност около нас е стал в себси значение-под повърхността, и дълбините на своята СЪЩНОСТ. Нашата човешка задача е да достигнем до неето и - когато с нужно -да IX) използваме за добро. Затова и великият Учител ни напътства: "Животът има своя азбука. Ти мислещ да живееш и без да я знаеш, но по-хубаво е да знаеш азбуката на живота. Но-хубаво е да разбираш живота и външно, и вътрешно. Външно, слухово, само каквото си чул; писмено, значи вътрешно, каквото си научил. Вие сега искате да знаете защо природата така е създали пещи/па. Защо природата така създаде човека? За да можеш да имаш ясна представа за нещата и за онези, които са работили, трябва да ги проучиш основно, да видиш съобразностите и несъобразностите. ...Природата изисква от човека да работи. Тя иска работници. Тя си е дала живот и ти преди всичко трябва да работиш заради нея. А вие идвате на Земята, работите за себе си и искате да бъдете щастливи."

Цялото възхитително многообразие* на Живата Разумна Природа и неспирният ритъм на нейното съществуване предполагат несекваща динамика, една вечна и неизразимо красива Промяна. И в същото време в дълбоките пластове на своята битийност тя демонстрира завидна неизменност. Формата е тази, която подлежи на постоянно изменение, развитие, усъвършенстване. Л съдържанието остава непроменимо - то е сигурният фундамент, основата, върху която безбройните Проявления на космическата многоликост стъпват здраво, за да поемат или продължагевото пътуване през Вечността. В този смисъл разсъждава и Учителят на ББ: "Ако вие изучавате природата, ще научите нещо хубаво от нея: тя никога не остарява. никога не отслабва, никога не се обезсърчава, нейната любов никога не се изменя. Тъй разбирам природата - както и да се променя, остава неизменна."

В езотричната литература и лексика е популярно понятието " Акашова детглич(хорошо и,лши)!!". Съдържанието му

238 Учението на Бялото братство

обхваща феномен, КОЙТО най-общо можем да назовем вечната паметна Вселената: Тази свършена, Божествена по своя произход

памет съхранява за вечни времена всичко, което се е случило в целия Космос: всяко събитие, всяка мисъл, чувство, слово и действие на всички същества, навред в безкрая на съществуващото. Тези, които се питат как функционира универсалният кримичен чпкол, нека се обърнат за справка към анализите на Лкаша... Така те ще узнаят, че нищо на ТОЗИ овят ие се заличава и нищо не остава без последствие. За това изумително проявление па Божията върховна справедливост разказва и Учителят П. Дънов: "Природата регистрира всички събития така както са станат!, още от памтивека, в природата няма лъжа. Един ден науката ще открие апарати, с КОито може да се доловят всички речи отпреди хиляди години. В природата има една вътрешна нишка, която прекарва добрите и лошите черти па цялото Битие. Този закон съществува и във всеки човек. Ако погледнете един човек, ще видите, че той е оплетен от нишки на тъмнината и светлината. Когато покрай него минава една от мътните нишки, тон ще бъде неразположен. Ако минава някоя от светлите нишки, ще б1,де разположен. Преплитането на тъмните нишки със светлите постоянно създава добрите ши лошите състояния. Нишките на светлината трябва да надминаваш тези на пплминста. Хубавите, светлите, благородните, моралните чувства са плод на нишките на светлината. "

Ние, хората, обичаме да правим сравнения. Харесва ни да мерим ръст с какво ли не, а най-вече - със себеподобните. Лла как бихме се почувствали, ако се изправим до величествената снага на 11природата - нашата майка, нашия роден дом и обител? Ще бъдем ли достатъчно обективни да признаем, че сме по-малки от нея, че сме закърмени с нейното мляко на живота и че съществуваме благодарение на условията, КОИТО именно тя е създала за нас?! За да си дадем подобен отговор, е необходима духовна зрелост, която далеч не всички човеци обладават. Интересно е как тази мълчалива дискусия е осветлена в учението па ББ: "Има много учени хора-може да четете техните книги, по ще се намерите в голямо противоре-Екологическата концепция на Петър Дънов... 239

чие, Те считааш, че човек стои по~високо от природата. П някои отношения са прави. Ако вземат човека за едно божество, тогава да — човек е едно проявление на Бога. По като проявление па природата той не седи по-горе от нея. И едно отношение тя седи малко по-горе от него. Защото йод думата "природа" се иачбира съвкупността на всички онези разумни същества, които работят в снета. Тогава може ли един човек да седи по-високо от тези разумни същества? Следователно природата е разумното ц света.

Аз не говоря за опази механична природа, на която ти се молиш и тя не те слуша, а за природата, която е отзвук на Божественото " (Учителят П. Дънов). Бог очаква от Своите разумни чеда да се отнасят към природата като към майка. Те са Негови деца и |ой им е предоставил всички най-благоприятни условия да живеят и да израстват

н природната среда. Най-мъдрите измежду тях вече са прозрели, че със собствени усилия не биха могли да прибавят нищо към същността на своята родител ка-кърмил и нца. И още повече - ако посягаме необмислено и неразумно към нейната цялост, за да облагодетелстваме себе си, ще я нараним. Л така нараняваме и себе си и поставяме под въпрос собственото си съществуване. В такава насока е и препоръката на Учителя на 1>В у нас: "Вие виждали пи сте какво нещо е природата? Тя е една майка! Аз не съм виждал по-красива, по-сериозна и по-мощна жена от природата. Да съберете всички философи, които има на земята от осем хшди години насам, ие могат да направят единия пръст па природата! А те кажат - да й станем господари!"

н) закони и методи на Живата Разумна Природа

Изучаването На природата е полезно; нещо повече - то се превръща в необходимост за ученика по духовния Път. И това е така, понеже тъкмо в нея тон открива законите па Живота и неизчерпаемата Мъдрост на Твореца. Неговият тих глас в душата ни ни нашепва, че можем спокойно и свободно да гласуваме пълно доверие На ВеЧНата Майка - Природа, ТЪЙ като сме частица от нейното велико Единство. Устременият по пътеката към съвършенството окул-
240 Учението па Пялото братство

ТвН ученик открива в нейно лице освен топа и партньор и помощник във всичките си начинания. Той е готов да последна призова па нейното разумно водителство: "Неуместно е, когато някои качват, че искат да подчинят природата, да я турят под своя власт. Те трябва да знаят, че Светиите Напреднали Същества са настоящи на /пат жива природа " (Учителят II. Дъиов).

Природата следва да бъде изучавана по форма, съдържание и смисъл. Само такъв комплексен подход към разкриването па нейните тайни е в състояние да ни доведе до пълно познание за действащите в нея принципи, закони и методи. Словото на Учителя П. Дъиов има за първостепенна по важност задача да ни м>всдс именно в задълбочено, аналитично и плодно изследване на природната действителност. Той, Великият Посветен на ББ, свързва изучаването на формата (външната страна на природата) е разумното начало, извикало тази форма за живот. Това е действен и резултатен път към установяване на живопосни, взаимно обогатяващи отношения с речната Майка. Л казваме, че тези отношения са от взаимна полза, понеже и природата би имала какво да получи от мъдрия, живеещ и работещ в името на Цялото човек. В следващите редове ще разгледаме поредица закони, формулирани от Учителя П. Дъиов и предадени на неговите последователи по достъпен, разбираем начин независимо от тяхната дълбочина и мащабност.

^)^^o^ш^шиш1e^I1^e^ай^лприр.ода•1:a

"Новото отношение към природа/па е необходимо за повдигането на човечеството. Механичното отношение към природата

причинява огрубяваис на човешкия характер."

(Учителят П. Дъиов)

Общуването с разумните сили, стаени зад външното проявление на природната среда, подпомага разгръщането на духовния потенциал на човешкото естество. За да достигнем, обаче, до такова пълноценно общуване, преди всичко следва да осъзнаем наличието на изначалната разумност в сътворения свят: "За да се свърже с раз-Екояогическата концепция на Петър Дъиов... 241

чумните сили в природата, човек трябва да съзнава тяхното присъствие в нея, " Следващата крачка е развитието на индивидуалното съзнание до висотата, позволяваща установяването и повторяването възпроизвеждане на този контакт; "За да се свърже човек с разумните сили в природата, трябва да издигне своето съзнание до полето, а което те работят."

2) ^кж1^ят^У1ас_y_^овска

"Слушайте гласа на Възвишеното, което ви говори отвътре.

Каквото ви кажи, направете го. Ако искате да бъдете щастливи, слушайте Божия глас" (Учителят П. Дъиов). Посредством Божия глас в душата на човека бива осъществявано т.нар. юлзрешдо.р̀ко; цодсию. на личността. Цшушшяха - отличително качество на бъдещата VI коренна (окултна) раса - е водещото начало в зова направление на позитивен обмен между човека и природната реалност.

Вътрешното ръководство е първият и незаменим ПОМОЩНИК на човека по всички житейски пътеки. Затова Учителят на 1>Б в България ни съветва: "За всичко, което ви се изпречи на пътя, ще се попитате вътре в себе си, как да поснптите, и след това ще бъдете смели и решителни. Постъпвате ли съобразно с този закон, пълната Разумна Природа е с вас. всички Разумни Същества Са с вас Те ще оправят вашия път. ...Космичната Мъдрост ръководи и направлява хората. И всички нещастия идат от това, че те не вярват и не слушат това Вътрешно Ръководство. Човек трябва да слуша този глас на Мъдростта в себе си, за да избегне внушенията на пистите сили. Когато се научите да слушате гласа на Мъдростта в себе си, вие сте близо до Истината и до вратата, киипо води към познаване на Решиостта. Не се съмнявайте никога с ръководството на Мъдростта."

3^-Ражданею в Ш^с1ш^а1а^уша,ца_.|щеи1с,.^ауск;.щ.и. ся_от.

Божествения свят

За нашата епоха е в сила правилото, че водещ път към Мъдростта е този на страданжто. Пие страдаме от грешките си в областта на 242 Учението на Пялото братство

мисленето, чувствата и поведението. Страданието ми помага да заличим погрешните си мисли, възгледи и желания и да не се връщаме повече към ТЯХ. Така преживяваме цялостен катарзис (пречистване) и се отваряме за повеите от селенията на Божественото. Оггам в освободеното ни от мътилката на мрака съзнание нахлуват-свежи,

градивни идеи и ни повежда! по НОВИ ПЪТШЦа ВДР8М&ТЯ Н8 ЖИВОТА, Някога, след като минат еонн на духовно съзряване и възмъжаване, човешкият род вече няма да бъде задължен да заплаща мъдростта със страдания. В тази насока той ще се превърне в равноангелски чин на еволюционната стълбица. Очевидно е, че си заслужава да се потрудим за това...

41Моли1вата

"Най-великото в света е молитвата. Тя ни свързва с Вечното. Тя е въведение в Божествеността чрез нея ще научим по-дълбокия смисъл на съществуващия живот."

(Учителят П. Дънов)

Много е писано за молитвата. И все изглежда недостатъчно. Какво прибавя към вече известното учението на ББ? Това учение - еманация на безсмъртната Божия Премъдлост-утвърждава, че Живата Разумна Природа не допуска никой да нарушава ценните закони. Ако възникне нарушение на тези закони, светът има за задача да проведе възстановителна процедура. Силата на възстановяването в тези случаи е именно молитвата. Тя представлява призив на душата към Разумния свят да изпрати ПОМОЩНИЦИ, КОИТО ДА ремонтират повредената структура, да я изправят на крака и да я пуснат отново в движение. Осъществяването на цялата операция обаче не би могло да стане без проявата на човешката свободна воля. При наличието на такава - целенасочено и правилно определена - положителните резултати няма да закъснеят. Понякога дори може да станем свидетели на явление, което наричаме "чудо". За това свидетелства и Учителят П. Дънов: "Да се молиш, това значи да се самоопределиш. Екологическата концепция на Петър Дънов... 243

хит в идеите си. В този смисъл молитвата е самоопределяне. Тя е и най-силният акт в човешкия живот. Тя концентрира човешката мисъл, човешките чувства и човешката воля в едно. Тази молитва е мощна. Тя върши чудеса."

Относно съдържанието на молитвата Учителят на ББ у нас допълва:

"Няма по-велико нещо в живота на човека от молитвата.

Тя трябва да включва в себе си качествата на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Правдата, на Добродетелта, на чистотата и на ред още добродетели. Молитвата не е нищо друго освен правилно произнасяне на езика на Любовта."

51_Събужда 1 | еилШ ювяваие

И [тъят към събуждането на човешката душа минава през благодарността. Понякога в новозавестните си послания ап. Павел ни препоръчва да благодарим за всичко: и за това, което ни прави слава и слава, и за другото, което ни кара да изпитваме болка и да страдаме. Изворът на тази неувяхваща и непроменяема от условията на живота благодарност е в дълбоката и искрена вяра. Истински вярващият човек знае, че всичко на този свят става по Божия воля или по Божие допущение и че рано или късно И най-голямата злоба се превръща

в добро. Затова той благодари на 11ебспия Отец за всичко. Така доброто съхранява своята същност, а чрез благодарността злото се Превръща в добро. Който спазва ТОЗИ закон, неминуемо се освобождава от товара на Страданието и постига жадуваната евоСода. Той поема по пътеката на неспирното възраждане и обновление.

Лко човек оцени блатата, които получава па всяка крачка 01 при* родага, те ще се запазят и дори ще се увеличат. Лко не ги оцени, рано или късно ще се раздел И е тях. Критерият дали ги е оценил е именно благодарността. Аналогично: човек, изпълнен е вътрешно удовлетворение, съхранил своя душевен мир и посрещащ всички събития в живота си е чувство за доволство, привлича положителните сили на природата. Л недоволният- обратно: той се свързва с отрицателните природни сили. Доволството е атестат за принадлежност към Божествения порядък, а недоволството към • овешкия.

244 Учението па Пялото братство

бШъзлизаис

По духовния ПЪТ има само две посоки - нагоре и надолу. Нещо ПОВЕЧЕ - ТОЙ Н8 ПОЗВОЛЯВВ нето миг застой! Ако не се качваш непрестанно (дори и скоростта ти да не е от най-високите; по-важ! ю е да с равномерна), значи неизбежно започваш да слизаш. При изкачването нагоре откриваш пред себе си само един път. Поемеш ли надолу, пътища много... Според Господ Иисус Христос царството Божие с крепост, която трябва да бъде п|>свзста с щурм. Победата не е никак лесна, поза нея си заслужава да направиш всички възможни жергви. Разбира се, всеки от нас има собствена скорост На изкачване. Всички сме индивидуалности с неповторим облик. Ала твърде много си приличаме В Пропадането. Там действа със страшна сила земното (сиреч материалното-зозътна плътското начало) притегляне. Във физиката земното ускорение е постоянна величина - 9,8 т/5*. Загова и слаломът към бездните па ада изобилства с многоолнка конкуренция-тълпите па овеществсиото невежество летят надолу е еднаква скорост... А другото (алтернативата) - изкачването - изисква ежедневни усилия и беззаветиа преданост към дълга на разумното същество. ДЪЛГЪТ на осъщественото боГОПОДобне.

7.) Ду.\ов11нят._бумсраш:

"Всичко, което излиза от тебе, ще се върне пак при тебе. "

(Учителят 11. Дънов)

Всичко, което излиза от човека ~ неговите мисли, чувства и дела, всяко негово изречено слово, - се завръща рано или късно при него. В някои о*1" случаите е умножена мощ па въздействието. Ма Изток този Затнай'Прис|инатдислелствисто се нарича карми (ОТ санск-рит=действие, въздействие). В духовното познание е известен още и като Здкоала.възш:зд11етд.

И така, доброто поражда добро, а злото - зло. Първото съгражда, а второто разрушава. Дори и едничка лоша мисъл вече е въплътено зло. Във физическия спят сме в състояние да наблюдаваме иеиосред-

Екояогическата концепция на Петър Дънов... ^

ствепо действието на съзидателните и разрушителните сили Телесните ни сетива ги го разрешават. Обстоятелството, че не сме способни (поне огромният процент ОТ пас) да съзираме въздействието, което оказват мислите и чувствата ги в невидимия свят, не ги оправдава ни най-малко. Законът на духовния бумеранг е обективен - г. е. той се проявява във и независимо от нашето съзнание и лично отношение. Познанието за неговото съществуване и функции би следвало да ни помогне да бъдем разумни във всичките си жизнени изяви. За всичко се заплаша на този свят... Ако не на този, в отвъдния...

8ХЙзаш10домошха

Ако помогнеш на изпадналия в нужда* някога >> бъдещето, когато ти самият имаш нужда от помощ, някой друг ще ти я окаже. Отминеш ли бедстващия, рано ИЛИ късно и ти самият ще бъдеш отминат равнодушно, колкото и изгаряща да е потребността ти от съдействие, Нс-видимият свят запечатва неумолимо всичко, което мислиш и вършиш. Разумните същества от по-висока еволюция наблюдават всички нас и носят отговорност за това, дали Законът за възмездие ще бъде изпълнен. И той винаги бива изпълнен. В най-подходящото време. Ме знаем деня и часа на изшлпението. Сами сме произнесли Присъдата най себе си. Въвеждането ѝ в сила не ще закъснее...

2ХХраис форми райе иа.ецергленхе

"Любовта е иай-мощшт трансформатор на силите. Който не може да превърне отрицателните сили в себе си в положителни, не разбира законите на природата."

(Учителят 11. Дънов)

Този ВИД трансформация е назована в Словото на Учителя на Б1> тоинранс. 'Гой дава редица методи за осъществяването и на практика. Например; "По никой път, когато сте скръбни, направете услуга някому и ще ви мине неразположението. " Или Съветва гневния да отиде и да копае земята. Така ще пренесе отрицателните

246 Учението на Пялото братство

вНбрГЙИ н пея И щесеуспокои. Учителят II. Дънов предлага и други ефективни методи затонирапе: музиката>> молитвата, медитацията. екскурзии и разходки сред природата и особено в планините и др.

10) Взанмовръзка-уа въвншен - т.треиши жнвот

"Когато човек извърши нещо в природата, аналогичен процес става и във т>трешпия му евнт - в света на неговите мисии, чувства и воля."

(Учителят II. Дънов)

Пршшииът на^шоиохнята е универсален за целия Космос. Затова и Учителят на Б1> в нашата страна е насочвал последователите си към такъв род дейности, които - въз основа обективното действие на принципа-да пораждаат съответни положителни резултати. Един от най-характерните примери: подтиквал е учениците си да почистват изворите, р-дно подобно действие се отразява благотворно и на

околната среда, и на човешката душевност. Въобще създаването на ред, хармония, чистота и красота упражнява позитивно влияние и върху автора на действието, и върху цялата действителност.

11) Връзкаха-ца_часца.с_Цялою

Тъй като Животът е единен, всичко, което се случва с Цялото, се отразява и върху неговите частн.: Човекът е елемент от Единството на Живота. Неговото >азумно естество ю нрави действен, творчески елемент. Свободната му воля му позволява и да гради, и да разрушава. Изборът е ИЗЦЯЛО негов.

Връзките между човешките същества протичат и по невидим път. Духовното начало у личността го свързва незримо е всичките му близки навред по планетата. По тези линии на връзка се носят с огромна скорост безброй влияния: емоционални, умствени, волеви. Този специфичен род комуникация е подчинена па закона за баланса на енергиите. Ето какво казва Учителят П. Дъмон по въпроса: "Някои път изпитвате скръб, понеже някъде в света един човек е Екологическата концепция па Петър }{ъпов... 247 нарушил великия закон на доброто. Друг път изпитайте радост. понеже ц някои част па света един човек е пзпъпия малки?. закон на доброто." Всички проявления па доброго и злото в света създават съответстваща па заряда им мотивация в останалите хора да се изявят по аналогичен начин. Затова пе само моралната, ала и духовната (кармичната) отговорност на силните духом е неизмеримо по-голяма в сравнение с масата други чора.

3^0-€;шшаи^1стодит

"Всички трябва да се ползваме от методите па Разумната Природа. Следване методите па природата, това е един от основните принципи па новото учение. Навсякл>де природата пи учи как да работим. Изследвайте методите на природата, иачичите, с които тя си служи,"

(Учителят П. Дънов)

Неизчерпаемо е знанието, което щедро и изобилно ни предлага великата учителка - Живата Разумна Природа! Всичко в нея говори на ясен, логичен език. Познаването па нейните закони и прилагането им в ежедневиия ЖИВОТ е дълг на всеки мислещ чозек. Неспазването на тези закони - дори и да пе ги познаваме - е източник на неизбежно страдание. Според Учителя па Ъ1> няма но-вслика учителка и ш.зпитателка от Майката-Природа: "Изучавайте етка па природата, защото в този език ще намерите скрити ония велики закони, които трябва да щявяжшпе и в своя живот, "

13) Цикличност

За Живата Разумна Природа ритъмът, цнкличпосттй е универсаленях-слссобШ-закои. Ме е нужно да търсим проявите му твърде далеч. Всяка смяна на депя с нощта, па годишните сезони. На лунните фази, океанските и морски приливи и отливи, сърдечната дейност на човека, неговото дишане и ир. са обусловени от

свой собствен ритъм или цикличност. И зад всички тях отново стои непостижимата Разумност на творението. По-точно - Разумността
248 Учението на Вялото братство
на Твореца, вложена в творението. Изумителни са мащабите на проявлението на този принцип: от трептенията на елементарните частици с определена честота, през изброените по-горс явления, до гигантските пулсации на космическите образувания - квазарите, пулсарите и самите галактики. Сякаш усещаме с невидимата си същност туптенето на божие сърце!

14) Закон за рязежа

Свойствено е за човека да се хвърля към големите начинания, без да си е постлал върху сигурната основа на по-малките постижения. Това е човешкият метод: започваме с голямото и накрая завършваме с провал и разочарование. И страдаме безутешно за пропуснатия шанс. В същност страдаме поради своята глупост и невежество. Божественият метод е да започнем с малкото и постепенно да го развиваме. Така неизбежно достигаме и до голямото. Познавайки резултатите от прилагането на двата метода, окултния ученик има отново право на избор.

2. Отношението на ученика по духовния Път към Природата и нейните царства

"Всички форми на природата са символи на един вечен идеален ешп. Те са книгата, от която ученикът чеше какво е писал Бог. Ученикът започва своето учение от природата: от изворите, тревите, цветята, планините. Там търси той правшите методи за живот и чистота. "

(Учителят П. Дънов)

ЕзотеричНОТО познание ни разкрива истината за наличието на четири природни щрета: минерално, растително, животинско и чддешкоиъедцр^рр^фиролно - ангелско. Структурата на тези царства в Природата, които представляват огромни общности от същности (монади, единици живот, проявления на /Духа в света на

Екологическата концепция на Петър Дънов... ^

формите) на сходна или съпоставима степен на духовно развитие, е вертикална. Започвайки от най-ниското - минералното, и продължавайки все по-нагоре - през растителното, ЖИВОТИНСКОТО и човешкото, и достигайки до ангелското, в подножието на Божествения свят, тази структура в същност се явява еволюционната сплбица на Проявеното Битие. Отношението на окултния ученик към Природата като цяло и към нейните царства в най-висока степен обуславя възможностите му за израстване по вечния Път към Бога, който той - ученикът - съзнателно е поел и се стреми да го следва целенасочено и всеотдайно.

Учението на ББ в редакцията на Мировия Учител П. Дънов свидетелства,

че животът е вечен. Тон преминава от една, по писша, към друга, по-висока степен на развитие, разгръща се от едно природно царство в друго според законите на еволюцията, П своето неразривно и прекрасно единство, животът е подчинен на еволюцията и същевременно тон сам я твори. Законът на живота е ПРОМЯНАТА. В природата няма замръзнали форми. Скрытият живот - този зад формите, в сърцевината на нещата - винаги се движи и се променя, винаги отвежда по посока КЪМ съвършенството. Съвършенството - като вълшеб] ю отражение на всемогъщата ИСТИНА. Животът тва с борът (по не механичен!), вътрешното единство на всички Сладесхвувания. Тази принципна теза в учението на ББ се отличава със своята сила и последователност. Това с дълбока философска позиция, която с позната на човечеството от най-отдал счел ата във времето древност до наши дни, например, вижданията за Битието на Мартин Хандсгер, един от най-изтъкнатите философи на съвременността. Без космическата хармония, без универсалната Любов, без красотата, присъстваща във всяка частица от съществуващото и във всеки елемент на Божия План, ЖИВОТЪТ губи смисъл и светлината се потапя в мрак. В Словото на Учителя П. Дънов животът не е алтернатива на смъртта, нито смъртта - алтернатива на живота. И двете състояния (на съзнанието) са сдшш^а.цикивот, който само преминава ОТ СДНА форма на съществуване и друга. Или, каза! ю образно, животът е едно учшшшс, което човекът посещава и напуска, за да отиде в 250 Учението на Бялото братство по-трсн клас. Жпвоп.т е единственото. което човекът притежава и което го определи к;чо такъв.

Природата ОТ споя охрана - като I юсител ка и изразителна на Всемирния Живот- не е само това, което виждаме с физическото си зрение, е биологическите си сетива. Това, което виждаме, с само нейната външна страна. Зад тази видима форма СТОЯТ редица йерархии от разумни същества, които са като живи извори на творческите енергии на Битието. И зад всички и чрез всички се проявява Великата Реалност; Първата Причина- Бог. Тези факти ог пез-римия ритъм на живота в Космоса Учителят на ББ изразява в една кратка фраза: "Природата е сбор от разумни същества, които проявяват своята деятелност. "Всички тези йерархии от същества са носители на ред принципи, сили и енергии, които в своята съвкупност представляват организма на природата, тялото на Върховното Божество. Така че когато говорим за Природата като за тяло на Бога, не разбираме само подвластното на физическата ни сетивност - видимото, но и всички онези разумни същества, както и принципите. силите и енергиите, стоящи зад тях. В тази връзка Учителят II. Дънов казва следното: "Природата е едно учреждение от безброй същества, събрани на едно място но силата на известни закони. Под думата "природа^разбирам същества, които са дошли до положение да разбират иези закони и са взет под своето ръководство

други, които не знаят това. Съществата, които учат останалите как трябва да жтеяш. наричаме природата. Учат ги да работят. РАДИ - значи ратува човек, работи. За да работиш според законите на природата, трябва да разбираш какво ти е определено в дадения случаи. Ти ек гладен. Как ще работиш? Щом си гладен, ще работиш суетата си, сръцете си, с очите си."

Един от първите уроци, които човек следва да научи в общуването си с природата, е, че 1Ю1е_ел1Сгова,собС1Всно.ст, че той не бива да се стреми да я подчини и да я експлоатира според егоистичните си желания. Ученикът по духовния Път трябва да вижда в нейно лице едни разумен партньор и помощник, е когото да осъществява пълноценен, взаимно полезен обмен. Бог сътвори човека и му въз-Екологическата концепция на Петър Дънов... 251

ложи да бъде мъдър и грижовен стопанин на земната природа (Нит. 1:27-28). Учителят П. Дънов предупреждава онези, които са склонни да злоупотребяват с пълномощията, дадени им е акта на сътворяването им: "Съвременните хора са на погрешен път, ксто мислят, че могат да завладени/ Природата. Ако те наистина биха успели да направят това, цялата Земя би се разрушила и на нея не щеше да остане нито едно живо същество. Жшшпш Природа, обаче, не оставя да я владеят. Едничкото, което тя позволява, то е да се впрегнат нейните си/ш на работа. Ала само разумният човек, който се съобразява с нейните закони, може безнаказано да впрегне нейните сили на работа. Всеки, който не се съобразява с нейните закони, бива разрушен, " Заключение звучи твърде заплашително, дори зловещо, но то не представлява кух сбор от думи.

а свършено реална перспектива пред неразумния. С ио-мататъш-иите свои разсъждения, преливащи в строги предупреждения. Учителят) на ББ в България довежда рисунка на този толкова важен урок на Битието до завършен вид: "И опитът показва, че всички онези, които са си въобразявали, че владеят Природата, са били зашрупвапи под праха на своите рухнали фантазии. Хора, които са симиелшш, че трябва да се борят с Природата, за да я покорят. винаги когато са достигаш върха на своето предприятие (тук: начинание - бел. К. З.) 1/ са се готвили да вкусят от пеговш плод, са бивали жжтоко излъгваии в своите падеж:ди. Природата ги е лишавала в последния миг от плода на техните усилия и ги е оставяла отново да работят и да се трудят, за да изправят всичките си погрешки и заблуждения."

Най-добрият помощник на окултния ученик в общението му с Природата е високата степен на развитие на неговото индивидуално съзнание. Оттам тръгна всичко! Той знае, че цялата природна среда е отражение и проява на една велика Разум поет, зад която се крие не друг, а Отецът на Вселената. Затова: "Ученикът трябва да има съзнание да не нарушава законите, които действат с природата. Те са израз на една Висша Разумпосш!" От последователя на

Божественото учение невидимият свит очаква не само да изучи впи-

252 Учението на Пяното братство

мателно законите на Природата, но и да живее в съгласие, в хармония с тях. Тогава именно той може и да разчита на подкрепа от нейна страна. Тя му разкрива всички възможни пътища, методи и средства за неговото личностно духовно-иравствено развитие и усъвършенстване.

Ученикът от своя страна е призван да се възползва в максимална степен ОТ ТЯХ и да очертае свой собствен, неповторим път към грандиозната цел - Божественото. Тогава тон с гордост може да носи името "ученик" - понеже е съзрял във величествения облик на Майката-Прврода свои незаменим Учител. "Учете се от Живата Природа - кшва Учителят 11. Дъпов. — Усвоявайте нейните закони, велики и неотменими, и знайте, че те са аналогични със законите, които владеят в духовния живот на човека. Ученичеството се състои в непрестанен размисъл, в прилагането на наученото както към себе си. така и в безкористното подпомагане на своите ближни. " С тези свои думи великият духовен Учител утвърждава връзката между външното и вътрешното, между законите на веществения свят и на вътрешния свят на човешкото същество, между материята и Духа. 1иСакю_хоре.л:акал долу!" - гласи един от седемте универсални принципа на херметизма. Учителят на Ъу пас го изразява по свои начин: "Това, което става в природата, трябва да го превеждаме и за т>трешиия живот. Трябва да правим преводи. Например, слънцето, което грее сега, ни казва: "Така и вие трябва да грееете. " Връзката между вътрешния н ВЪНШНИЯ живот е разкрита и в начина, по който Манката-Природа извайва своите форми. МейНОТО неподражаемо умение па манстор-ваител намира израз и в човешкото тяло. Всяка част и детайл от него говори за същността и качествата на неговия притежател, рисува чертите па неговия характер. Особено изразителни в това отношение са човешкото лице и ръцете. Премъдрата Природа не допуска нищо излишно. Тя дава всекиму съвършено справедливо. Така външният човек е пай-яркото и очно свидетелство за това, докъде е достигнал по еволюционни* си Път вътрешният, истинският човек. Ето какво казва по този повод Учителят П, Дъпов: "Трябва да изучавате <(\>треишн си живот. Пие мислите, че природата е точно ка-Екояогическата концепция на Петър Дъпов... ^

то вас своенравна - каквото и екцмпе, това прави. Чя всичко е направила много разумно. За всяко същество има книжка и па всяко същество дава толкоз, колкото му трябва. Тя е много справедлива, дава точно, пи повече, ни по-малко. Всичко, което дава, е строго определено. От твоя начин на живот тя определу формата на главата. Носът е построен съобразно работата па човека. Очите са построени така, както човек (е) гледал. Устата е построена. както той е ял. Ръцете са построени, както той е работил

в миналото. Външната форма на човека е копие на дейността от миналата работа. От сегашната му работа тя създава една нова форма. Следователно от сегашния живот природата създава нашите бъдещи тела. Ти се безпокоиш. Щом се безпокоиш, тревожиш се, роптаеш, тя пише: да се анулират всички семестри. Нищо повече. Ще повтаряш пак семестрите, докато научиш уроците си. Това не се отнася лично до някого. Тя няма неприятни чувства към когото и да е. Но тя обича съществата да бъдат причезни и в умствено отношение, и в духовно отношение, във всяко едно отношение човек да бъде прилежен. Да не се прееш/ва, но да бъде прилежен. За всеки предмет, който иска да се изучи, тя е дала необходимото време - ни повече, ни по-малко. Но нищо не трябва да остане непаушено. " И така, външната форма на човешкото същество - и като цяло, и като градивни компоненти - предлага цялостна и точна информация за степента на духовно-нравствено развитие на личността, както и относно перспективите за неговия по-нататъшен жизнен път. Върху основата на тази обективна взаимовръзка са възникнали редица окултни науки: хиромантния, френология, физиогномика и др. Учителят П. Дънов е владеел блестящо цялото това познание, което е демонстрирал хиляди пъти както в своите беседи и лекции, така и в личните си Контакти с последователи и външни за общността на НБхора (никой не е в състояние да посочи точната цифра на посетителите, които са го молили да надникне в съдбата или в бъдещето им и да им даде подходящ съвет за настоящата им житейска ситуация; като правило той не е връщал никого).

254 Учението на Пялото братство

На всяка крачка в съзнателното учение П. Дънов подчертава незримата Разумност, вдъхнала живот на Вселената и на всички живи същества. 13 същност Любовта към 1>ога се изразява не само в стремежа към лично общение с Него и изпълняване на нравствените Му повели, а и в отношението към сътворения от Него свят. 'Гой с вездесъщ, присъства едновременно навсякъде: Следователно можем да Го открием навсякъде, стига да търсим както трябва: "Ако вие всички вярвахте в Нюга така, както аз разбирам, никой не може да ви обере. Да вярваш в резумиостта, която е създала природата, да чувстваш присъствието на /юга и да благодариш и при най-големите противоречия, няма нищо по-хубаво. Да виждаш аг>в всичко разумноапша. " Както вече бе изтъкнато по-горе, отношението към Природата е критерий и показател за духовната зрелост на човека изобщо и на ученика по духовния път, в частност. В съответствие с проявлението на това отношение хората могат да бъдат разделени на категории, отговарящи на степента на духовната им еволюция. Аналогично, в тези категории се включва и степента на проникване в същността на природните закони, характерна за отделната личност: "Невежите ще разберат природата по нейните ограничителни

физически закони, умните - по нейните светли поеми, а духовните - по нейните животворни плодове, от които изтича животът за цялото човечество " (Учителят П. Дънов). Отличното познаване на законите, действащи в природната среда, от страна на окултния ученик е гаранция и за неговото пълноценно общуване с всички нейни царства. Ето какво казва по този повод Учителят II. Дънов: "всички растения, всички плодове, всички скъпоценни камъни, метали, елементи са тясно свързани с човека и крият в себе си и/вестни сили, които човек трябва да знае как да използва. Тази природа, която сега се открива, това е едното лице, това са отрицателните сили, които действат сега. Ние живеем в една природа, в която има смени: светлина и тъмнина, живот и смърт. В природата животът е непреривен процес и непреривен прогрес. " 11природата притежава свой собствен език. За да бъде пълноценен в общуването си с нея, ученикът по I Пътя на Духа трябва да го овладее. Екологическата концепция на Петър Дънов... 255

Той е толкова труден, понеже е едновременно език на сърцето и на формата. В него няма букви и препинателни знаци, а само символи, природни дадености и явления и много светлина. Това е език на душата. Всемирната (Световната) Душа - женската полярност на Бога - прокарва мост чрез него към дутата на всяко живо същество. Този универсален език е достъпен за всеки. Ето как го характеризира Учителят П. Дънов; "Природата, ако говориш на нейния език, всякога е готова да задоволи твоето жълане. Щом не говориш по нейния език, тя не ти обръща внимание. Свещеният човек винаги може да намери своето място. Като казвам "свещен човек ", разбирай този, който знае езика на природата. Природата обича да ѝ говориш конкретно. Ако и поискаш нещо конкретно, тя е готова да ти го даде. Целият свят е създаден за човешките души (курсивът мой - К. З.). За тях всичко е предвидено. Всяка душа може да получи това, което иска. Но трябва да знае как да го иска." Езикът на природата е един от пан-иерархичните ключове към нейните неизброими съкровища. Начинаещият по духовния Път би могъл да се съблазни от материалните измерения на неизчерпаемите природни богатства. Ала онзи, който вече е извървял част от Пътя, не дири в нея нищо преходно. Той съзира в нейното многолико и прекрасно лице Майката-Учителка, от която може да научи безценните уроци на Живота: "Понякога само като надникнеш в богатствата на природата, тя щедро ще те възнагради. Всеки, който е видял нейните богатства, се е връщал отрупан с подаръци. Знанието, което придобиваме, е богатство. Щам изучаваеш природата, тя е толкова щедра, че непрегледно ще те възнагради. Ако не учиш, не се занимаваш, нищо няма да получиш или ще ти даде само отпадъци" (Учителят) П. Дънов). Онзи, който вече е усвоил езика на Природата, я използва разумно и черпи с пълни шепи вдъхновение от благата, които тя му предлага щедро, безвъзмездно

И навсякъде около него: "Като те грее слънцето, мисли и правящо миеш. Бъди благодарен, че всичко е хубаво, /юзумио. Ученият човек където и да погледне - реката, океана, камъка, дървото, вижда нещо грациозно, красиво, което дава подтик на неговата мисъл. Ако знаеш къде да стъпиш, всичко в природата ще те вдъхнови. "

256 Учението на Бялото братство

Едип от най-зпачнмитс уроци за окултния ученик по Пътя към съвършенството е: Нямаме право да отнемаме ничии живот, на никаква цена, нри никакви обстоятелства! Пъ^;ят_^а*М_Бшяис Цътиапенлсн.шею. Малцина от пезрящите духом сидаватсметка. че на практика става" съпричастни и избиването на милиони беззащитни животни заради повсеместно разпространеното месоддехлщ. Последствията от тазн масова варварска практика имат далеч не само материални измерения. Те се отразяват върху глобалния живот па планетата и човешкото общество по пай-различпи начини, следвайки неумолимо Закона на възмездие (Кармага). Ето как учението на ББ, представено от Учителя П. Дънов, разглежда този толкова важен проблем на контакта с Природата: "Чрезмерно/но избиване па млекопитаещите животни създава аиомапш в природата. С избиването на жизо/нншпе и птиците се спира тяхната еволюция и силите, които трябва да образуват тяхното благо, остават неизползвани, а с това се образува едно хаотично състояние, което пък е причина за редици заболявания при човека (курсивът мой - К. З.). След безразборното изтичане па тяхната кръв от изпаренията й се образуват разни серуми и култури за вредоносните бацнци, от които дохождат всичките злини «органичнюг свят. " Дори представителите па растителния свят (земната флора) са носители на частица ОТ вселенския Живот и ние нямаме правото да им го отнемаме (оттова правило изключваме плодовете, зеленчуците, зърнените храни и останалите растения, които човек използва за храна н чисто предназначение според Божия Промисъл е именно това - да поддържат живота на представителите на по-гориите природни царства; разбира се, и това следва да става разумно и без разхищения и злоупотреби): "Зад всяко цвете стои едно разумно същество, затова пее позволено да се късат. Момее в краен случай, и то за лек, да се откъсне с позволение от разумното същество " (Учителят П. Дънов). И ТЪЙ каго Живата Разумна Природа се стреми с всички сили да поддържа баланс в своите владения, тя създава предпоставки за това в средата на причинителите на масовите кланета. Човешкият род е този. който плаща голямата сметка: "За да Екологическата концепция на Петър Дънов... 257 се тури равновесие в природата, тя трябва да отдели сто милиона килограма кръв, за да се балансира кръвта на животните - и войните го правят това" (курсивът мой - К. З.). Жестока, но справедлива цена ЗА въплътеното невежество! И докога ще продължава това безумие!?! Лстрологичесската епоха на Водолея таи в недрата

си издигане степента на съзнанието на човечеството, а заедно с това - и отпадане необходимостта от консумация на месо. Дано новите енергии на нланетарната трансформация заработят още по-усърдно, за да ускорят промяната в начина на мислене на съвременния човек. А това означава - и във всички аспекти на поведението му. За духовния поглед на ясновидеца Земята с обгърната ог плътен слой мрак със сиви, кафяви, черни и мръсно зелени оттенъци. Това е аурата на планетата, възникнала вследствие преобладаващата мисловна и емоционална дейност на днешните хора. И само тук-там проблясват и се стопяват в бездната на узаконената тъмнина малки искрици на човеколюбив, прошка, искрена обич, смирение, гореща молитва, дълбока медитация, всеотдайно служение на ближния или дори едно нищожно добро дело. Тази нерадостна картина г нарисувана така от духовния Учител: "Около нашата Земя се образува един черен пояс от изпаренията на нашите мисли, чувства и желания. вследствие на това се образуват пачешицтс лъчи на Слънцето. " Ученикът на Духа има за първостепенен дълг да пречиства непрестанно и неуморно земната аура и да я пасища ежедневно с красиви и ЧИСТИ мисли, чувства и пориви - към Любов, Мъдрост, Истш 1а, Правда и Добродетел. Методи и средства за това той може да намери в изобилие в учението па 1>Б. Ученикът по вечния 11ът на самоусъвършепетванетозпае, че така би бил полезен па своите помалки братя и сестри не само косвено, по и съвсем пряко. Понеже неконтролираните умствени и емоционални изблици на невежата маса от хора се отразяват негативно даже и върху климатичните условия около Земята: "Мрачното време се дължи на кавгите, скаидшште, обидите, недоразуменията, които хората разменят помежду си. " С подобни прояви на неразумност ние навр^ждамс не само на природната среда, по и на самите себе си: "Лошият жи- 258 Учението на Пялото братство

вот на хората е причина за всички болести и страдания, сиромашия, бури и земетресения "(Учителят II. Дъно»). Един от най-страшните порОЦИ, заВОЮЕВЛИ [Трайно място в човешкото съзнание още от прихождането на хомо сапиепс. с алчността. Тя има твърде много насоки на проявление и най-вече - за притежание па собственост. Срещаме я навсякъде: в отношението към предметите, с които удовлетворяваме всекидневните си потребности, към другия пол, към храната, към удобствата, към удоволствията, изобщо към задоволяването на щенията па сетивната пи същност (т.пар. плътски наслади), дори към знанието. Окултният ученик трябва да избягва всичките и проявления така, както дяволът бяга от тамяна -по осмислено, с максимално точна самооцеика. Той има за задача да прави разлика между удовлетворяването на своите обективни нужди и безразборните нзлишества на алчността. И в това направление незаменим учител и наставник му е Живата Разумна Природа: "Насищане

в природата съществува, но удоволствия не съществуват. Удоволствието е сянка г.а насищането. Гладът е сила, която продължава живота. Жаждата е велик вътрешен пропее Жажда и глад за знания, ш храна, за обич, зв добро " (Учителят П. Дъно»).

По своя Път на учението и служението окултният ученик рано или късно разпознава две от най-характерните качества па 11природата: гюеледшахешосх и нелрибързаиасх Олицетворение на самата Вечност, тя намира време за всичко и за всички. Ученикът знае, че е длъжен да прибави тези две качества към палитрата на своите добродетели. Затова Учителят па ББ го съветва: "Живата Природа обича последователността, тя никога не бърза. Това ще запомните. В нея е вечността, тя разполага с време, колкото иска. Тя иконамисва силите, не и времето (курсивът мой - К. З.). Тези, които много бързат, се изтощават бързо. Когато искаш да живееш дълго време на Земята, трябва да намериш любимо същество, което да ти даде назаем своите сили." Оттук именно произтича великият закон ни Битието: Нейко нето в снета етапа па своето нреме.

Мито преди, нито след. а винаги точно навреме. I юзнаписто за тази безукорна точност на Природата е израз на вярата във всемогъщата Екологическата концепция на Петър Дънов... 259

Премъдрост па Твореца. Така непобедимата сплав от знание и вяра ражда вътрешния покой па човека, неподвластен на и ненарушим от никакви външни фактори и дразнители. "Когато научите великия закон, че всички неща 8 природата стават в точно определено за тях време, вие ще престанете да се безпокоите. В природата всичко е определено точно, строго отмерено " (Учителят II Дънов). Къде ученикът по духовния Път може да обшува пай-пълпоценпо с Природата? Къде контактът му с нея е най-плодоносен :1а израстването му като личност? Учителят па ББ в България отговаря л на този въпрос - на_шшшшше. и^0йобеиол1ол^;хи11тс_лърхо11с: "Нисоките върхове са динамични центрове. Те представят резервоар на сили, които ще се итолзват в (п>Оеще. Планинските върховс са свързани о центъра иа Слънцето. Същевременно те са помпи, които ттеглнт нечистотиите. Например, ако сте неразположени и се изкачвате па някои планински връх, неразположението ви ще изчете и вие ще се върнете освежен, обновен. В долината човек се чувства неразположен, угпетеп, напрегнат. Щом с<г качи на илииината, неразположението

изчезва." Всички елементи от природата в планината съдействат за духовните търсения на ученика: кристалният въздух, чистата изворна вода, светлината на изгряващото слънце. Всички те го даряват с незаменима но качество енергия, която той може да въшп.ти в благородни миели, чувства и дела. 13 с.рцето му се ражда топла благодарност към Онзи, Който го е обсипал с полкова много блага и с грижа като за най-скъпо чедо: "Ще благодарим ни Нога, че сме на планината при чистим въчдух, при чистата вода и

при изгряващото Слънце. Ако искате да се ползвате от чистия въздух, качвайте се по върховете. Ако искате да се ползвате от чистата вода, ходете при творите и оттам я носете. Водата е като дете, тя обича дан носят Искате ли да придобиете чистота, вода носете. Чистата капка вода е една чиста мисъл. Ще благодарим на Бога за топлината па ('лъпцешо, за големия кои. които препуска всеки ден по небето и изпраща благословение иа всички същества по лицето иа Земята. Ще благодарим на Бога ла възможността, която ни дава, да вървим по трите пътя, от които Слънцето изгря-

260 Учението па Вялото братство

ва" (Учителят П. Дъно»). Планините са мощни енергийни ретранслатори, поучава ни още Учителят на 1»1> в пашата страна, те въздействат непосредствено върху умствената дейност на човека н върху неговата воля. Нещо повече - от тях зависи и плодородието на ниските чаСГИ от земния релеф: долини, низини, полета, степи и пр. Ето как Учителят П.Дъно» рисува тези взаимозависимости: "Ппатшшпеслужат като разделни линии, откъдето се изпраща енергията. Всички планини по лицето на Земята определят плодородието па полетата. В Египет, където няма планини, бяха принудени да създадат пирамиди, за да дават енергия и вдъхновение на човешкия дух. Всякога в планините има едно желание да слязат в полетата. Сега съответствието е следното: планинският живот - това е животът на ума, а животът на напето ~ е животът на сърцето. Изходният път от планината- това е пътят на човешката воля. Съответствие има във всичко. Ако ти можеш да направиш една връзка между планините и полетата, да разбереш пътя на движението им и туй. което си добил - тогава ще /юзбереш онова съответствие, което сг>- ществува в самия пору.дгж на природата. "

Като венец на своето познание и разбиране за Природата окултният ученик вижда в нейно лице достоен партНБОр в изграждането на един по-добър, по-гветъл и по-справедлив свят. Не на последно място - той знае, че тези процес е дълъг и труден и че гой започва с Израстването на собственото "аз". И в тази насока Майката-1 [рирода би могла да му бъде отличен помощник. Достатъчно е да следва нейните закони и да се стреми да работи за хармонията в нейната среда, както и за разумното отношение па човешкия род към нея. Тогава и тя ще му отговори със същото. И грандиозният План па Създателя за света като цяло и за същия този ученик по духовния Път ще бъде осъществен в цялата своя пълнота и съвършена красота. "Природата е намислила да създаде от вас нещо много хубаво, не й противодействайте. И като се радвате, и като страдате, и като падате, и като ставате, и като се раждате, и като умираете, и каквото и да става с вас, имайте пълна вяра, че това, което тя прави, е за ваше добро" (Учителят П. Дънов).

Екологическата концепция па Петър Дънов... 261

Венец на познанието и разбирането на ученика за Природата е и

придобиването от негова страна на уменията да открие и утвърди своето място в нейната реалност, подчинено на служеиисго на Цялото. Понеже, както казва Учителят П. Дънов; "Животът има смисъл, доколкото ние принасяме плод в Цялото." Ученикът по Пътя към съвършенството знае, че Природата е най-важната част от това Цяло и че отношението му към нея е пробният камък за вярата и утвърдението му в нейния Творец. Това именно познание на Истината за Витистото дарява мъдрия му притежател с жадуваната свобода на духа: "Сега човек трябва да добие своята свобода. Но тя се добива чрез разбиране на Цялото, чрез живот за Цялото. Сега трябва да знаете къде ви е мястото в царството на природата и какво ви е отношението към Него" (Учителят П. Дънов).

VII. Антропологически и етически идеи в
учението на Петър Дънов. Здравословен начин
на живот. Екология на духа

I. Произход и същност на човека

"Под човек разбира/М същество, което мисли."

(Учителят 11 Дъно»)

Централен обект за изследване в учението на ББ, представено
и машата страна от Учителя П. Дънов и което назоваваме още
"Новото учение", е човекът. Сериозният изследовател при своята
работа на теоретичното богатство на Учителя П. Дънов рано или
късно достига до извода, че в никое друго учение човекът не е проучен
така детайлно. Обект на задълбочен анализ са неговата
динамика, всички процеси, характерни за човешкото същество -
физически, физиологически, психически, умствени (мисловни), духовни
и Божествени, както и взаимоотношенията между тях и космическите
процеси, с които те са свързани. В Новото учение предмет
на изучаване са законите на живота, законите на човешките
мисли и чувства, законите на отношенията и взаимодействията между
мислите, чувствата и постъпките. По този пътен анализ и заключения
с висока познавателна и практическа стойност постепенно
бива изграждана една свършено нова наука за човека - нова
психология, логика и етика, нова анатомия и физиология. Изхождайки
от видимото, конкретното и вещественото, Новото учение про-
антропологически и етически идеи... 263

никва в тайните на човешкото битие, разкривайки методите, които
са необходими за развиване на умствените и духовните СИЛИ, способности
и органи.

Какъв отговор дава учението на ББ на въпроса за произхода на
човека? Ето съответен нит гот Словото на Учителя П.Дънов: "Бог,
след като се е ограничил, е създал човека." Доброволното самоограничаване
на Твореца-Бог - което не нахвърля нито най-малко Неговата
абсолютна същност и свършенство - е изходната предпоставка
за сътворяването на живото същество "човек". Официалната
наука, която по съдържанието си представлява рационален (умо-
постижаем) вид познание, анализирайки фактите, свидетелствата и
хипотезите от биологическата еволюция на живите същества на планетата
Земя, достига до заключението, че между организмите на
по-високо еволюираните животни (особено бозайниците; и организма
на човека има известно сходство. Това подвежда някои от
учените - пан-вече последователите на еволюционната теория на
Чарлз Дарвин - да мислят и отстояват възгледа, че човекът произлиза
от животните. В противовес на това схващане езотеричното
познание, окултните науки и светените писания на всички световни
религии утвърждават тезата, че човекът има Божествен произход.
Този контраст на мненията поставя на дневен ред извънредно
важния въпрос за успоредното протичане и взаимодействието

между биологическата и духовната еволюции. Първата е само канавата, фонът, върху който се изявява втората. Духът като битийност предхожда материята (идеалистическият тезис на философията). Той използва нейните безчетни форми за своето проявление и в името на индивидуалното развитие и израстване на всички живи същества.

В съответствие с учението на ББ човекът е участник в космическия Живот. Както цялата мирова реалност, така и той се състои от външна - физическа, нетрайна, преходна страна, и от вътрешна - онова, което е вечно у него, неговата душа и дух, които са "искри" или "лъчи" от Лоното на Върховното Божество. По този повод Учителят П. Дънов отбелязва: "Има нещо у човека, което не умира— и 264 Учение/по на Пялото братство

в този. и в онзи свят. Това, което не умира, топа, което не се разлага, това, което не изчезва, то е човекът (курсивът мой - К. З.). То пито остарява, нито се подмладява. Когато говорим за човека, ние разбираме? душата. Ако има нещо Божествено у човека, то е светлата душа, която мисли. Отделете от човека разумната, светла душа и той става същинско животно. Той по нищо не се различава от него - иде. спи. има. с една реч. всички нужди и слабости па животното." Както вече посочихме, Бог, "като се ограничил сам в Себе Си, е създал човека". Всички същества_жнвеят_в Бога. Преди човек да се роди -гой е "бил в Него. както житното зрънце, преди да се посее, е било в хамбара на земеделеца ". Човек не е ДОШЪЛ на земята за нищо друго, освен за да учи и да твори, като "приема и проявява Божиата Любов ". Венецът на творението - това е човекът, когото "Божественият Дух превърнал от песъчинка в бисер". В този ред на мисли Учителят на ББ в България допълва: "Бог, Божествените сшш създадоха човека. Майката и бащата само ремоитират тялото, а духът и душата влизат в него и го одухотворшип. Тялото нито е вечно, пито е абсолютно реално. Досега човек В живял в хшшди малки КъщМЧКи, хичяди форми. Никой още не е видял същинската форма па човека. "

Истинската същност на чопска с неговата душа и духът му (ср. Бит. 2:7), затова целта на съществуването му е "човешката душа да расте, а човешкият дух да достигне познанието на благодатта". Растснето (израстването) на човека се заключава в това.

да освободи душата си от оковите на материята; като понесе всички страдания и научи всички уроци па физическото поле. Рсзультатът е положителна реализация па заложеното у него безсмъртие - вечеп живот в Божието благодатно присъствие и сътворчество в безкрайните предели па Космоса наред с Небесния Отец. Ето разгърнатото обяснение п тази насока на Учителя П.Дънов: "Човек е жива душа, която има всички т>зможности па вечния, безсмъртен живот. Тази душа притежава всички способности, всички методи за работа вътре в себе си и тя ги влага в мозъка и въобще в цялото тяло,

чрез което се проявява. Ето защо ние казваме; човек съдържа в Ашпропологически и етически идеи... 265

себе си всички възможности на един разумен живот. Човек съдържа в себе си всички възможности на един живот на Любовта.

Човек съдържа в себе си всички възможности па един живот в Истината, Когато човек започне да осъществява всички тези възможности, той постепенно се трансформира, постепенно преминава от едно състояние в друго. Той постепенно се изкачва стъпало след стъпало: от обикновен човек той става талантлив, после гениален, след туй светия и най-после Учител. "

От позициите на тези разсъждения скалата на духовната еволюция на човека според Учителя на ББ у нас придобива вида:

обикновен чонск

талантлив

праведник

гений

епетии

1 ' духовен Учител

На друго място в своето Слово той хвърля допълнителна светлина върху взаимоотношението между видимата (тленната) и невидимата (нетленната) природа на човека: "Човек е едновременно физическо и духовно същество. Душата е, която управлява това същество.

Тя е полудуховна и полуматериална "физическа материя "

- това е светът на формите, необходими за проявата и битието на нещата. Духовен свит - това са онези сичи, които работят за създаването на тези форми. Душата - това е условието, което подготвя съграждането па тези форми. Всяка душа трябва да има тяло, за да се прояви (курсивът мой - К. З.)-"

Според учението на ББ човекът проявление на единното Битие: в него това битие разкрива своето естество. "Искате да разберете какво нещо е човекът сам по себе си. В човека всички неща ни Питието се осмисляш. II човека живеят и боговете" (Учителят П. Дъпов). Той обаче далеч не е висшето проявление на това битие. Както са учили езотриците от всички епохи, съвършеният, завършилият

266 Учението на Вялото братство

ОВОЯТа земна снлюцня човек е наистина "подобие Божие", "син БОЖИЙ", "микрокосмос", който крие и себе си естеството, устройството и великите сили и тайни на цялото Битие. Чрез своята физическа природа човек с едно е материалния свят; посредством своето астрално (емоционално, чувствено) и метално (умствено) тяло той с свързан с по-висшите светове. Но той притежава и едни още по-извисен духовен живот, които го приобщава към първичното Божествено Начало. В своята гъбинна същност като дух човекът с една искра от онзи свещен огън па всемирния живот, които наричаме 11ървопричина, основно Начало, Бог. Чрез човешкото същество, както II чрез цялата еволюция па разумната природа, се проявява

това първично Начало във все по-голяма пълнота и съвършенство.
"Човешкото в човека - това е опаковката - казва Учителят П. Дънов, - а Божествено - това е същността на човешкото естество.
" В сегашната си форма човек само отчасти е проявил своята изконна, истинска същност; той тепърва има да се проявява. Заключение на великия духовен Учител е, че: "Животинското, човешкото и Ножеавчепото в хората са така преплетени, че образуват цялостния човек "

Разширявайки мащабите на своето проникновение до размерите на общовселенско обобщение, на друго място в учението си П. Дънов подчертава: "Човекът съществува не само на Земята, не само в Слънчевата система. Той населява цялата звездна вселена - всички слънца и планети. Планетите и слънцата са населени със същества от различни степени на интелигентност. Не е важно какви тела имат те. Те са разумни същества и принадлежат към една и съща човешка раса. Тази раса постепенно се развива. Много от човешките същества от другите системи са далеч по-напреднее от човека, защото са излезли по-рано от великия първоизточник на живота. Тяхната мъдрост е толкова велика, че културата на хората, в сравнение с тази на Сириус, например, е още в своите пелени. Съвременните хора пред съществата на Сириус не са даже и деца. (Тук може би е любопитно да отбележим, че нетричката ясновидка Ваша определи духовното равнище на земната цивилизация като "детска възраст на Антропологически, Етически и Естетически идеи... 267

разума" - бел. К. З.) Но човекът е вечен пътешественик. Земята не е била и няма да бъде единично негово жилище." Тези изключително интересни сведения, предоставени от Учителя П. Дънов на всички негови съвременници, ако бъдат правилно разбрани и осмислени, биха могли да спестят редица тълкувания и спекулации с темата за извънземния живот и разум, за НЛО и посещенията на представители от други цивилизации на нашата планета. Очевидно е - в духа на казаното чук от него. - че той поставя извънземните разумни същества и земните хора в непосредствено духовно родство, наречено от него "една и съща човешка раса". Независимо от посоката на своята биологическа еволюция {"Не е важно какви тела имат те."} ВСИЧКИ ние - и земляни, и извънземни - сме произлезли от един и същи Първоизточник, Бога, и имаме един и същи цели в своето еволюционно развитие.

От особено значение за нашето изследване с и категоризацията на факторите, които Учителят П. Дънов обвързва с въздействието на окръжаващата среда върху човешкото същество: "Три фактора влияят върху индивида: личността на човека, обществото и светът. Личността на човека не е нищо друго освен отражение на Бога, т. е. Неговата единична Проява върху човека (курсивът мой - К. З.). Обществото представя отражение на ангелския живот върху Човешкия Светът, в неговата пълнота, представя отражение

па Божествения свят върху физическия." На друго място •- в ПЪЛНО отрицание на официалната научна теза на геологията, антропологията, археологията и историята - Учителят на ББ в пашата страна посочва точния момент на появата на човека върху нашата планета: "Човешката форма се е явила на Земята отпреди 18 милиона години. Всяка човешка форма представлява една област на знание, в която човешкият дух се проявява," Важ) ю е да озбележм, че това изявление получава потвърждение и в други езотерич-НИ учения: в аптропософията, теософията, Агни-йога и др. Има се пред вид, че преди 18 млн. р, индивидуализираният човешки дух аа първи път е придобил възможността да се прояви на нашата планета в Материална форма - човешкото ТЯЛО. Преди това милиарди 268 Учението на Бялото братство години наред - с помощта на далеч по-напреднали духовни същества— са били изграждани невидимите тела на човека, познати като Метално (умствено), астрално и етерно (жизнено). Според Учителя от земната Йерархия Джуал Кхул (Тибетска) - между другото, отричан ОТ някои авторитети или дори обявяван за адепт на Черната ложа - [очно по същото време (18 млн.г. назад) е била създадена и Йерархията (Светоначалисто) - общността от напреднали в духовната си еволюция индивидуалности, приключили със своя материален етап от развитието си, - за да наблюдават, насочват и контролира!*(без нарушаване свободната воля на хората) глобалната еволюция на земното човечество.

Учението На 1»Б утвърждава становището, че за всяко ивление, факт, събитие, дейспше и същност и наппш материален СВЯТ имЛ духовни причини. П|)ичннно-следствсната връзка и Космоса (наречена на Изток закон за Кармата) има абсолютен характер. Всяко нещо, което съществува, проявява се или се случва в материалния свят (в нашия случай - на планетата Земя), е плод на семена, засети Преди ТОВа » невидимата реалност, в духовната вселена. Аналогично - и човешкото тяло, формата, в която се изявява индивидуализираният човешки дух, е ргзултат от извършеното от него в духа в предходните му съществувания. 11о този повод Учителят П. Дънов отбелязва: "Външната форма на човека е копие от мшиишта му работа, т е. на това, което в миналите животи е вършил. Всичко е отпечатано върху човека." Тук си позволяваме да допълним, че върху физическото тяло на човека във всяко конкретно прераждане-освен духовните натрупвания към момента на прсвъплъщснего-въздсйс-ТВИе оказва и кармичната програма за съответния живот. Например, един слепороден човек. Според езотеричното познание духовната причина за неговата слепота би могла да бъде проявената от него в минал живот изтънчена жестокост, включително самият тон да е лишил от зрение друго или други живи същества. Кармичната му програма за прераждането, в което той се ражда слеп, изисква от него освен да

заплати адекватна цена на това, което е извършил в миналото, но и в настоящия си живот да развие смирение.

Ашпропологически и етически идеи...

Разглеждайки проблема за произхода на човека, Учителят П. Дънов добавя нови щрихи към вече известните факти и хипотези. За някои от последователите на езотеричната мъдрост те със сигурност ще прозвучат твърде изненадващо: "Ние сега философстване.

И правим една погрешка, като мислим, че пад човека няма други същества. Земните хора още не са най-високите представители на човешката раса. Пие сме най-последните представители на човешката раса. Най-грешните шипове от Слънчевата система се изпращат на Земята за изправление. Съгрешилите па Слънцето, па Юпитер, па Сатурн, па Марс, па Венера - всички ги изпращат тук на заточение. Вие сте доиаш от разпи системи - че че сте най-лошите, по не сте (печи много напредничави там. " Пс звучи твърде хвалебствено като за "венеца на творението", нали? Затова пък можем да го приемем за напълно достоверно. Впрочем - не малко ат нашите дела го доказват, и то съвсем убедително.

След като е хвърлил достатъчно светлина върху произхода на човека, Учителят на ВБ у нас спира вниманието си па съществени подробности, разкриващи «дълбочина и неговата същност. По-конкретно - той проследява взаимодействието между човешката личност и Живата Разумна Природа като съотношение между частта и Цялото: "Природата не е създала човека за играчка. Природата прави с човека един от великите опити в света. В Питието човешката раса съществува, ши заема същото място, каквото белите дробове и сърцето а тялото. Какво нещо е човекът в Космоса? В Питието човекът сега е дробовете и сърцето. Такова е отношението. Следователно цялата природа иска човек да мисли правшто, да чувства правилно и да действа правшто. " 11а друго място в Словото си великият духовен Учител дстайлизира смисъла от присъствието на човека върху материална планета като Земята: "Зелишш е опитно училище, в което се дават трудни задачи. Каква по-трудна задача можете да намерите от тази, да изпратят един грешник на Земята и да го заставят да живее добре? Той трябва да намери при какви условия да се постави, как до измени живота си външно и вътрешно, да не греши. Ако този грешник не >• надарен с 270 Учението на Пялото братство някаква дарба, ще се намери в чудо. Наи-после, като види, че ле е решил задачата ой, Щб си каже; "Само смъртта може да ме изправи. " Смъртта обаче е случайно явление в живота. Да живее човек, това е в реда НО нещата, това е Божествено. "

ПърВОСТепеНИО по важност сзотсрнцио правило е, когато преценяваме дадено дейСТВИБ на едни човек, да не подлагаме на оценка

Личността като цяло, ? само стойността и естеството пп постъпката му. В ПрОТИВОН случай рискуваме да отъждествим външното (действието)

с вътрешното (характера на човека, неговата дълбока същност). Дори и извършеното от него да е симптоматично за цялостната му природа, -го все още далеч не изчерпва. Характеристиките на човешкото същество. Та нали човекът е микрокосмос, затаил в своя висш "Лз" могъщия ПСТЕНЦИАЛ на целия Космос?! В това направление си заслужава да предложим някои ценни размисли на Учителя

П. Дъмов: "Външните проявления, тона не е човекът. Някои се разгневили ~ това ие е ЧЗВКЪт. Някои се проявили зле - това не е човекът. Друг ПОСТЪПШ добре - и това не е човекът. Това са само професорски дрехи, по истинският професор не е в тях. " В учението на ББ, чиято интерпретация предлагаме тук, Учителят П. Дъмо в обяснява защо човекът е наречен "венец на творението": 1) понеже е сътворен последен (в шестия "ден" -т. е. творчески период или цикъл - на Бога, непосредствено преди Неговата "почивка" в седмия "ден": ср. Бит. I гл.); 2) понеже според Божия план има за задача да увенчае творе и иего. И чака, човекът е сътворен последен- каквото и да означава това. В същото време той е в процес на непрестанно развитие и усъвършенстване. Сиреч - сътворяването му като последен във фалангата на творенията не му е придало завършен вид. Как да се ориентираме в ШИ хронология и при отчитането на всички условности при използването на понятия, разполагащи обективните реалности във Вселената сред времето и пространството? Учителят П. Дъмо» отново се опитва да ни помогне: "Сегашният мислещ човек е създаден по особени закони. Той е едно средно звено. А човею>т е крайното създание а прщкн)ата. Зад човека нищо не съществува вече. Ако попитате "що е човек"? -' Човек е това, зад което нищо Аптропо.чогически и етически идеи... 271

ие съществува. Той е пределът на дейтелността на природата. Ако вие питате зад човешкия живот какво тю - нищо няма. И ако разбираш умирането в смисъл, че търсиш зад човека нещо, нищо няма да намериш. Обаче, ако потърсиш във формата на човека, в духа на човека, в ума на човека, в сърцето на човека, в душата на човека - богат смисъл има тогава. Извън човешкия дух, изв1,п човешката душа, извън човешкия живот няма нищо. " Стараейки се да проникне в тайната на своето битие, в смисъла на своето съществуване, човек неизменно отправя поглед освен навътре в себе си - в дълбините на своята природа, и навън, включително нагоре - към осмяното от слънчевата светлина или обсипано от меката звездна синева небе. Там, отвъд пределите на неизвестното; нсизбродимото, зовящото за вечен полет извечно пространство - селенията на безсмъртия Дух, - той търси в горестен устрем Отговорите на всички изгарящи като жива жарава въпроси за величественото "Какво?", "Как?" и "Защо?". Търси, откакто свят светува, И понякога открива отговори - бисери от блестящата броеница на космическата Божествена Премъдрост. Ето един от тях: " Човек е свързан с разумщ (невидимия- бел. К.З.) свят, със същества от висока култура -светии,

ангели, архангели, херувими и други, които държат сметка за всяка негова постъпка, дума, мисъл, чувство " (Учителят П. Дъмов). Тона, което отличава човека от всички останали, познати нам живи организми, е неговата МИСЪЛ, Каква е дълбоката окултна причина за тази разлика - вододел сред царствата на Живата Разумна 11рпрода? Ето мнението на Учителя на ББ в България: "Човекмисли, защото е индивид, а не вид. Минералите, растенията, животните са видове, те си приличат. Г/ри човека един с друг ие си приличаш. Баща и син не си приличат, Всеки човек е нещо особено, специфично. Човеците са много разнообразни. При ангелите има едно (еъншио еднообразие, а вътрешно неимоверно разнообразие. " Каза юс други думи: човекът е първото в 9 зйерархията на живите Същества, което притежава индивидуален дух, частица обособена Божествена искра, монада. Според езотсричното познание представителите на ПО-НИСШИТе царства - животни, растения и минерали, не са ИнДИВН-272 Учението на Вялото братство дуалности, като видове те биват направлявани от колективен разум - групова душа. "Човек се ръководи от свой личен вътрешен дух, докато животните са ръководени о/н техен групов дух, който работи върху тях отвън" (Учителят П. Дънов). Такъв е първоначалният -замисъл на Твореца, в чисто съдържание и проявления сме се устремили да Прозрем извечния Смисъл на съществуващото.

2. Етика. Културата на Любовта

Етическата система на Учителя II. Дънов се изгражда върху основополагащото

становище, че човекът е вай=голямАтя ценност нл единния ЖИВОТ. Неговия']- морален свят притежава редица добродетели: правда, скромност, истинност, чистота, любов, братство, трудолюбие. Човекът сам е господар на съдбата си, сам е ковач на своето щастие или гещастие. Тон е подвластен на закона за прераждането и така м един живот към друг върви по пътя па духовното усъвършенстване. 13 началото на ХХ век бележитият руски писатсл-реалист Максим Горки възкликна: "Човек-това звучи гордо!" В тази наглед простичка фраза учението на ББ влага определен смисъл, изразен по следния начин от Учителя II. Дънов: "За да се удостои човек с това име, той трябва да съдържа в себе си четири неща: той трябва да бъде богат, той трябва да бъде сияен, той трябва да бъде умей, /пой трябва да бъде добър. Богат човек е само оня, който има богата душа, богато сърце и силна воля. Само човек, който служи па Бога, е в пълния смисъл на думата богат. Силен е само чове/шп па Любовта, човекът на Истината. Оияният стои над всички условия. Аз не наричан силен човек оня, който убива другите. Силен човек е оня, които може да обръща своите неприятели в приятели. Ето защо той не се защитава. Той не воюва за своите права. Само слабият воюва за своите права. И когато силният човек, човекът-герой бъде прикован па позорния

стълб заради Истината, той с великодушие понася и позор, и хули, и злорадства, и обвинения. " За да бъде в състояние да носи с чест своето призвание, човек е длъжен преди всичко да се освободи от Актропологически и етически идеи... 273

въздействието на своята низша природа. Това изискване на Божия Промисъл към неговия път в живота се превръща в задължително условие за ученика на духовната 1 Икола. И в -тази насока Учителят на ББ в България предлага цепни наставления: "Виенци-първо трябва да се освободите от своите животински желания. Трябва да правите разлика кое е човешко състояние и кое животинско, кое е човешко желание и кое животинско. Вземете ревност/па Тя е едно животинско състояние. После гневът, подозрението, чяобаша, съмнението - всичко това са все животински състояния. Също го{)достта, тщеславието и пр. А пък човек е същество на всички добродетели. Някой казва, че е религиозен, а десет пъти се гневи на ден. Той е в животинско състояние." От особено значение в този дълъг и съвсем нелек процес на пречистване е взаимопомощта между хората, съзнателното извършване на добри дела. Нерядко този положителен обмен между тях крие своите корени в миналото, в предпиши въплъщения: "Някой човек ви прави добро. 3 миналото вие сте му правили добро. Ти като живееш добре, в бъдеще ще ти помагат. За Господа като живееш, това, което Му поднасяш, Той ще ти го върне" (Учителят П. Дънов).

В съответствие с учението на ББ човешкият живот, колективен и индивидуален, е в неразделно единство с живота на цялото Битие. Той се насочва и управлява от великата Божествена разумност и Любав. Последните се изразявал както в самото естество на човека, така и в истината, че за всекиго от нас са открити възможностите за неограничено развитие и духовно израстване, за постигането на истинско щастие. Смисълът на човешкия живот на земята през множеството Превъплъщения е реализирането на една все по-висока степен на разумност, достигането на все по-пълно съвършенство, развитието на висшите способности и скритите в човека заложби за по-извисен живот и освобождаването от Ограниченията на пистите форми на съществуване. Залог за осъществяването на тази програма-максимум за земното битие на хомо сапиенс е вложеният у него Божествен потенциал, измеренията на духовната му същност-проекции на Божието върховно естество. Разгръщането на

274 Учението на Пилото братство

този негов безсмъртен 1 компонент на личността и сблъсъкът с изпитанията и материалната действителност каляват характера на човека и избистрят до степен на блясък цветовете на аурата му. "Лайценното у човека - това е неговият характер. Човек непременно трябва да мине през огъня на изпитанията и само когато мине през този огън и устои на всичко, само тогава ще придобие характер цепен, устойчив, непоколебим. Само тогава ще има вечен дом,

в който може дао/сmee. Под характер, в дълбок смисълиа думата, се подразбира всичко разумно, което човешкият дух е напиеш, което дълбоко е внедрил в човешката душа. Характерът е едно еъ-четание на добродетели "(Учителят П. Дънов). Очевидно - според това мнение на българския духовен Учител - добродетелите <ку;]-тивирани, укрепнали, проявяващи се във всички области на живота) са червената нишка и основния! отличителен белег на човешкия характер, С тях именно гой свързва петия водещ, Божествен принцип на Новото учение. Разбира се, изтъквайки тази тяхна решителна роля в изграждането на характера и облика на пробудената душа, ЗХ1Й има пред вид преди всичко ученика по духовния Път: "Едно помнеше: онази естествена сила в човека, която маже да го направи мощен, е силата на неговите добродетели. Добродетелите - това са един велик капитал, около който започват да циркулираш великите сили наЖисата Природа. Ето защо под думата "човек " се разбира сбор от всички добродетели. " Допълвайки своите разсъждения по темата. Учителят П. Дънов заявява: "... Когато се говори за човека като образ и подобие Божие. подразбира се човекът в неговата първична прояви, така нареченият Космичеи Човек. " Тази изходна теза дава възможност за редица интересни и ценни тълкувания. В пряка Връзка с нея са и размислите на Учителя на 1>1> у нас относно вшшообусловеността между Учителя от земната Йерархия Инсус (според тсософската класификация), предоставил доброволно за период от три години тялото си на върховното Космическо Същество Христос, за да може То да изпълни Своята мисия (според антропософското разбиране па д-р Р. Щайпср, което с в съзвучие с езотсричпото).

Аитропопогически и етически идеи... 275

За отбелязване е спецификата, КОЯТО Учителят П. Дънов придава па това решаващо за еволюцията па земното човечество взаимодействие: "Исус " - това е едната опорна точка на човека. "Христос" - сиреч човеклнп, който е победил и възтържеспгеува пад смъртта, които е възкръснал, който служи на Бога и е готов да положи душата си за другите - това е другата опорна точка на човека. Човекът, като "Исус", научава дълбокия смисъл на страданията - оня Божествен процес, чрез който той изработва своя характер."

Историята на човека е започнала със сътворяването му от Кога, по псвинагн се е развивала при тези условия, неvipагн човек е бил в земния си образ. Учителят П. Дънов подчертава, че развитието на човешката история е концентрирано в еволюцията па неговото съзнание. Механизмът на тази еволюция се състои в прераждането шигушатл. (На този проблем ще бъде посветена отделна тема от настоящия лекционен курс.) Съзнанието на човека, оттч.зи гледна точка, е преминало през следните стадии: "първобитно колективно съзнание" (Лсмурийска - III коренна раса), начало на личното

съзнание (Атлаптека - IV коренна раса), "индивидуално съзнание" (Пяла или Арнйска - V коренна раса, в която живеем днес и па която сме представители ние, съвременните хора от биологическата бяла раса). Следващите етапи от еволюцията на съзнанието, които човечеството следва да преодолее, са: колективно, Космическо и Божествено съзнание.

Най-важният момент във философията на развитието I а Учителя П. Дънов е убеждението че сега цялата планета и човечеството навлизат в нова епоха. (Въпросът ще бъде разгледан по-подробно в понататъшното изложение, в рамките на следваща лекционна тема.

Тук ще бъдат изложени някои от водещите ракурс на тематиката за Новата култура - култура на Любовта.) Тя е свързана с вълна, изпратена от "Великия Разумен център на Вселената". В новата епоха "Земята ще излезе от 13-та сфера на страдащото" и ще навлезе в ерата на Водолея (от астрологическо гледище една подобна ера трае 2160 години). Сред хората ще дойде, по-точно - ще се

276 Учението на Пялото братство утвърди; "шестата раса, която ще бъде преход между ангели и човеци; в нея всички ще бъдат ясновидци". Новата култура на VI раса с културата на Любовта, тя е "онзи нов живот, дето ще цари пълна свобода и дето илюбовта ще бъде общ закон за всички". Съвсем не е случайно, че именно Любовта - Божествената, а не човешката Любова - ще бъде главната отличителна черта на този период от развитието на земното човечество. Именно Любовта с онази характеристика

на Бога-Творец, която може да бъде очъждествена изцяло е Неговата същност и която "Гой е заложил и в ядрото, в изкопните дълбини на сътвореното от него разумно същество, наречено

"човек"* "Едно помие: първото качество на истинския човек в любовта. Любовта е Божественото в човека. Без любов човек се превръща в животно. Без любов той е изложен само на грехове и престъпления. Който не е влюбен в Бога, то е още не е истински човек. Той няма още "образ и подобие Божие" (Учителят П.

Дънов). В нашия, общо взето, грешен и изменчив свят "ще настъпи царството на правдата, човекът ще овладее стихии на физическия свят; ще бъде свободен, разумен, ще се управлява не от страсти, а от знание". Основният принцип на новата култура ще бъде "живот за Цялото" (курсивът мой - К. З.) - "идеята, че всеки трябва да живее за Цялото - ето великата основа на новия живот, на новата култура". Новото човечество ще служи не на егоизма, а на алтруизма. 13 бъдещето то ще представлява от социална гледна точка "една огромна задруга, в която големите народи ще бъдат големите братя, а малките народи - малките братя".

И именно от славяните се очаква да внесат сред хората "чувството на съзнателно побрапимяване". До този космически момент земните хора са наблюдавали или-иначе върху развитието и утвърждаването

на мента ля ня принцип -ума. Това е била главната задача на У-та коренна раса. При славяните отличителната характеристика, която ги прави най-подходящи за провеждането на БОЖИЯ план в настоящата епоха - установяването на Новата култура на Любовта - е съчетанието между силно развит ум и пламенно, любящо сърце. Па този проблем Учителят П. Дъпов посвещава зпа-Антропологически и етически идеи...

чителен брой свои беседи и лекции, изяснява го и в лични разговори с последователи: "Не е умът, който ще спаси света. Умът е само оръдие за обработване на човешкото сърце. Той ч ралото. мотиката, с която можем да копаем. Ония, които пе са сформирали своя ум, трябва да го сформираш и опипам да слязат КЪМ сърцето. Бъдещата култури ще бъде култура пи сърцето или култура на обичта. От сърцето започва новата култура! Всички желания в пас, които разрушават Божественото, трябва да ги отмахнем. Те не са наши, по са остатък от една много стара култура. Колкото по-скоро ги отмахнем, толкова по-скоро ще дойдем до онова вътрешно състояние, което носи подем и мир. Новото, което иде сега, ще ъачдрааи всяка рана на душата, сърцето и питото. " 'Гой добавя н извънредно любопитна информация относно радикални промени в земния релеф, които ще съпътстват утвърждаването на Новата култура: "Сегашните континенти ще изчезнат. И(е се леят пови континенти, всяка промяна, която става със Земята, става и вътре в пас. Ако успеем де създадем нови форми, ще влезем в новите условия. "

Едип от най-съществените елементи па културата на Любовта спорел учението пи 1>К шс бълс премахването иа всички ограничения. Предпоставка за -тази грандиозна по мащаби промяна ще бъде съзряването на общественото съзнание, преодоляването па предразсъдъци и погрешни убеждения, които хилядолетия наред са спъвали Хода на човешката еволюция. Новата култура, от позициите на тези разсъждения, представлява преди иенчко вов морал, пои начин па мислене и поведение. Не бихме могли да очакваме, че всички земни хора са достигнали едновременно до аналогично равнище на своето духовно израстване. Както винаги, има напреднали и изоставащи. За всички тези процеси на глобални Изменения в човешката харакгерология и на съответствие (или несъответствие) спрямо реформаторската дейност па Духа на Времето Учителят П. Дъпов изтъква: "Ние воюваме, за да съборим на Земята затворите и бесилките. Това, което светът събаря, пие градим, а това, което те градят, ние го събаряме. По топа се отли\ава новото
278 Учението на Бялото братство
учение от старото. Новото учение а,баря всички затвори и окови. Ние сме в ледове, които трябва да се разтапят. Без Любов не може да ама единство, не може да има братство и равенство. Трябва да внесем Любовта и тогава ще говорим за братство и

равенство. В Божествената школа са новите принципи на бъдещото общество. Красив е животът и колкото влизате по-навътре, толкова той става по-красив, по-уреден и по-приятен. Сега сме в епохата на пробуждането. Едни ще се пробудят по-рано, други - по-късно. Новата фаза - това е фазата на Любовта. Мъдростта ще бъде в помощ на Любовта. По-рано е било обратното. " Едва в разцвета на Новата култура хората ще заживеят в отношения на пълна хармония помежду си. Тогава именно ще бъде осъществена старата мета на великите духовни учения за пълноценна братска общност между хората, комуна на равнопоставеност, полезен труд за Общото благо и максимално справедливото разпределение на богатата. Началото бе положено в будизма с неговата евангелия. Нейните мащаби останаха твърде ограничени, най-вече сред монашествашките. Иде редът на всеобщата човешка планетарна комуна! За да бъде постигнато подобно равнище на хармонично между-човешко общение, всеки един от нас следва да извърви своя собствен път. Както е известно, всяка значима промяна в света, в който живеем, започва от личността, от съзнателното самонаизграждане на индивида. Едва след като сме събрали нещо в себе си - в сърцето и душата, - едва тогава можем да предлагаме от своето духовно съкровище и на другите. Безизгодно и безкористно, разбира се. Иначе остават само думите. Планини или лавини от думи без покритие, без да си го преживял, да си го изстрадал и това, за което говориш, да е станало част от самия теб. И в това отношение най-бързият, най-сигурният най-добър експериментален метод е този на Любовта. Тя проправя е безпогрешен усет пътища навсякъде, във всичко и между всички. В този дух е и препоръката на Учителя П. Дънов: "Връзките между вас да бъдат Божествени. Господ образува сега една Божествена организация, която почива на закона на Любовта. Доиде ли Любовта, тя ще ни организира! Никаква връзка не може да

ч 779

Антропологически и етически идеи... .

съществува между хората, докато не се проникнат от желанието взаимно да си помагат. Сега на стари и млади препоръчвам Любов, която никога не престава. Тя изтича от един непрестанен извор, на който ще отворим място в сърцето си. Спасението е там. Не се старайте да обяснявате Любовта. Но всяка ваша постъпка да бъде заквасена с Любов. " И на друго място в Словото му: "Между всички хора трябва да има разумни отношения. А това са отношенията на онези Божествени възгледски, с които душата е одарена. Всяко нещо, което се прави без Любов, е престъпление (курсивът мой - К. З.). Трябва да се съединим помежду си! Това съединение ще донесе богатата, която чакаме. Любовта изгрява в света. Досега почит никой никого не е обичал. Тогава, което наричат хората любов, е залъгалка. Една от качествата на Любовта е постоянството, неизменяемостта. Които истински обича, той

никога ие се мени. Щом хората са изменили любовта си към вас, трябва да знаете, че те никога не са ви обичали. В живота па съвременните хора Любовта се явява само за миг и веднага след това изчезва. Вследствие па това те страдат. Това ме е изгубване на Любовта, но пямаусповия тя да се прояви. "

Въплътената в ежедневиия живот - и в малките, и в големите неща- Любов изп^1вачовешко-го същество с усещането з;1 пълнота, с великата радост па Божественото самоотдаваис. Гази радост няма равна на себе си. Тя е последната стъпка към блаженството - онова състояние на неизменна и постоянна връзка с вечния Източник на живота, което прави преживяващия го недоесгаем за никое от изкушенията и бурите па материалното битие. В същност то с елемент от космическото съзнание поради дълбините на своята весоб-хватпост и ПОЗИТЛвеИ заряд. От спорадично, твърде рядко срещано явление състоянието на вътрешна радост и пълнота те се превърне в повсеместна характеристика след триумфа на Новата култура в планстарей мащаб. Затова време на сбъднати хилядолетни човешки мечти Учителят П. Дънов казва: "Новата култура е култура па радостта! Всички ще б*>дете носители на културата на радостта. Едвам сега хората почват да разбират, че светът ще се оправи

280 Учението па Бялото братство

само чрез Любовта. Нещастieto на хората е, че те не разбираш и не познават Любовта. Тя не иска нито господари, пито слуги. Светът страда от господари и слуги. Какъв е смисълът на Любовта? Да научи човека правилно да живее. Изисква се време, докато стане преврат ч умовете па хората, за да разберат великите Божи замисли. Пътят, по които вървите, е добър, по трябва да направите още една стъпка. Любовта ще дойде от всякъде. Ще дойде от животните, от дърветата, от камъните, от светлината. от въздуха, от водата. Няма да остане място, отдето да не дойде и да не проговори на хората. "

С настъпването на културата на Любовта с свързана и тезата на Учителя И. ДЪНОВ за идването на ХрНСТОС на земята: "... И наистина, заради това дойде Христос - да ни даде живот. Той проповядва и осъществи любовта към ближния... " Човечеството не е приложило Неговото учение и затова ие е влязло "в реалността на .живота, където шша смърт и нещата са иепреривни". Преди да настъпи тока царство на мир и хармония, човекът трябва да стане господар на материалното, което с индивидуално, преходно и нетрайно и ограничава човешкия дух в стремежа му към безсмъртие. Затова "Христос дойде па земята, за да постави хората в прилива па .живота, който наричаме възкресение ". Така Синът Божий дава израз и изпълва с неповторимо съдържание величествената жертва, която Бог прави за хората - Своите деца. Само Той - Творецът на Вселената и на всички живи същества-е в състояние да предложи висшия пример на жертвоготовност в лицето на Ногочовска

Иисус Христос. За да се съединят, обаче, хората с плодовете на това космическо жертвоприношение] те следва да преодолеят веднъж завинаги пияната ирирада у себе си. Такава с насоката и на разсъжденията па Учителя на ББ: "Човек на човека никога не може да даде това, което иска. Той може да стане проводник на водата, но не може да я създаде, не може да я произведе. Защото Бог е, Който дива. Когато даваш. Бог е, Който дава чрез теб. Докато момата вижда Бога в момъка, тя е па прав път. Като почне да мисли, че той за нея е всичко, тя е па погрешен път. Идете, пог-Антрополорпчески и етически идеи... _ 281

ледиеше гробищата. Какво показват те? Каква утеха е това? Ще погребваш в гробище, докато човек живее животински живот. Истинското човешко в човека е и борба с п.чътша. Животинското трябва да се подчини па човешкото, па Духа, който има 'божественото начало на безсмъртието. Под плътта се разбира пе тялото, по животинското естество у човека," Истината за това, че Божията глъбинна Същност е Любавта, е скрита за човека с низше съзнание. Само ако следва Божия закон, той може да просветли съзнанието си и да открие пътя към Истината. "Христовото чисто учение, учението за доброто и любовта е вратата на пътя" казва Учителят на Б1>. Да си припомним и думите на Спасителя Иисус Христос за самия Себе Си: "Аз съм Пътят и Истината, и Животът" (Йоан 14:6). Учителят 11. Дънов. независимо от окултния дух на своята доктрина, не се отделя от евангелските ИСТИНИ и макар ла влиза в противоречие с църковните канони, се чридържа към идеалите па християнската общност. От позициите на неговите виждания ГГОВа е общност па духовно равнище - между човешките души и сърца, обединени от търсенето на царството йа Космическия Христос. Поантата па това търсене е съсредоточена в убеждението, че духовното извисяване е ключът КЪМ раз гада на пето на природата, съчетано с прилагането на придобитото по Пътя към Бога познание.

Учението на ББ в редакцията на Учителя П. Дънов - при разглежда! 1сго на проблема за Мовата култура - разкрива още една твърде важна за човека истина. Л тя 1-ласи, че посредством Божествения живот, Божественото творчество, Божествената разумност се проявява една върховна Любов: "Бог е любов" (1 Йоан 4:8,16). Висшата Божествена Любов е създала света, тя го съхранява н поддържа, издига го към красота, хармония и съвършенство. Богтвори и създава, за ДА изяви Своята Любов: Гази Именно Любов се проявява чрез всички същества, и то толкова по-пълно и съвършено, колкото по-напреднали са те в своето духовно развитие. Тя съзижда и твори чрез всички същества. Тя носи Божествения живот върху крилете си. Тя разпръсква навред светлина, радост, мир, хармония и красота.

282 Учението па Бяяото братство

Зато пи имаме праното да я назовем висша космичия творческа

сила наред с Божията мисъл.

Етическото учение на Учители II. ДЪНОВ почина върху схващането, че Бог - поради Своята изконна СЪЩНОСТ - е в състояние на Любов към човека, което е неизменно. Гои е Благост. Това означава, че "всички .живеем в Бога" -това е иманентна даденост. Нужно е, като първенствата по степен на значимост програма в живота ни, да постигнем обратната зависимост, корелацията - "Бог да живее в нас". Гои означава човек да встъпи във вечния живот на хармония и единство. Такава е у, както вече бе изтъкнато, нап-еъщественията задача на човешкото същество - да наредят УСЛОВИЯ на Бога да живее и него, на "вечния ЖИВОТ! - възможност да се прояви в граничното. Създавайки света, Божеството изпраща човека в него, за да изпита характера си, да познае своя разум и сърце и а крайна сметка - своята същност; да научи и разбере пътищата, по които трябва да върви, за да достигне тази върховна цел - Бог да заживее в него. За постигането на тази цел всички жертви са достойни и навременни. И не е важно какво ще си мислят другите хора за нас. Важното е да изпълните Божията воля докрай! Затова: "Ако си дошъл на Земята. за да те уважава/и хората, си си на крив път. Ти не си дошъл на Земята да те обичат и уважаваха, но да изявиш Божията Любов. Слгд това Бог ще покаже Своята Любов към тебе. И Христос е казал: "Както Отец Ми Ме възлюби, така и Аз ви възлюбих, " Значи ние първо ще изразим Божията Любов към другите, а после Бог ще изрази Любовта Си към вас. Ако не можете да разберете Божията Любов, вие не можете да разберете и Любовта на хората" (Учителят 11. Дънов),

За да бъде напълно автентична коментарната драма на Живота, тук, в нашия материален свят, съществуват*два противоположни принципа - добро и зло. Доброто е израз на закона за единството, за Цялото и е плод на Любовта. Злото е израз на обратния -закон - за частите, за крайното, обособеното. Човек е произлязъл от Доброто, а от човека е произлязло Злото. Тези два принципа - като същност и взаимодействие, като единство и борба на противоположности Антропологически и етически идеи... TM

(съгласно I закон на диалектиката, формулиран от Г. В. Ф. Хегел) - са проява на Великата Разумност в света. Те съответства!, макар и условно, на етапите в закона за цикличното развитие - ниволюция и еволюция. Но творчески по съдържание е принципът на Доброто, ТЪЙ като то е породено от съзидателната онтологическа сила - Любовта. Вървейки по пътя на Доброто, човек достига до "живот, светлина и свобода", плодове на всемирното три единство на Бога - Любов, Мъдрост и Истина. "Любовта носи изобилни и пълен живот. Мъдростта носи знание и светлина. Истината носи свобода".

"--казва Учи телата на ББ у нас. За да върви в пътя на Доброто, човек трябва да изпълнява трите закона на Любовта - към Бога, КЪМ ближния и към себе си.

Коментирайки проблема за доброто и злото, Учи́толя́т II. Дънов отбелязва: "Зло и добро в живата природа са сили. с които тя еднакво оперира. Зид доброто и злото седи великата Розумпоет, Която всичко използва. Човек не трябва да се бори със злото. Той трябва само да го избягва. Той не трябва да се бори със злото, а на злото да противопоставя добро (курсивът мой - К. З.). бия човек, който най-много се бори със злото, най-много греши. " И още: "... Съществува колективно съзнание на доброто и колективно съзнание на злото. Те образуват два велики полюса на Битието." Като допълнение към изложеното Учителят на ББ в нашата страна предлага и една оригинална теза: "Адът" е място, дето злото е и отвътре, и отвън; "небето" е място, дето доброто е и отвътре, и отвън, " Според него когато Христос препоръчва на хората да си събират съкровище на небето. Той подразбира доброто. Съкровището - това е доброто, което човек е извършил на земята.

Главният метод в етическата система на Учителя П. Дънов по отношение на Любовта като нравствен принцип е "служенето" - понятие, което той обща на всички дейности на човека, насочени към неговото усъвършенстване или "повдигане". Тази извънредно важна стъпка към съвършенството е задължително условие, защото Любовта се придобива, когато човек завърши духовното си развитие. С други думи. Любовта - това е едновременно условие» се използва всмисъл на истинно творческа същност - Любовта е нравственият закон, чието спячние воли човешковна същност към теб

живот на хармония и единство с който човек ще влече, когато Ког-Любовта живее в него,

Служенето означава да се изпълнява Божиите воли (върху надгробната плоча на Учителя П. Дънов в софийския квартал "Изгрев" се чете един от най-популярните му девизи: "Личното изпълнение полята на Бога е същата на човешката душа"), в смисъл да бъде постигната хармония с великите закони, които управляват Живата Разумна Природа. Човек служи на себе си, на другите, на всички живи същества в света, като по такъв начин в същност служи на Бога, Служенето е с задължение към Бог», а висша ниша на свободна лична воля на човека. В служенето на Бога са включени служенето на другите хора и на себе си. Негова основа, израз на доброволността, е убеждението, че трябва да служим на Всевишния, понеже вярваме, че "всичко сме приели от Него". Какво означава човек да служи на себе си? Това значи да работи върху себе си. Той трябва да възпита сам качествата, необходими за неговия духовно-нравствен растеж: "абсолютна вътрешна искреност, голяма морална сила и готовност за жертва, за надделяване над себе си, абсолютно послушание към Висшето, което говори в

него". Култивирането на тези качества поражда в съзнанието на личността дълбоко удовлетворение, ненакърним вътрешен мир. Те НЯМВТ нищо общо със самодоволството на онзи, който е нахранил обилно егото си и се въргала в локвата на собствената си сквернота, тъй както свиня в КОЧината си. Резултатът от последователните усилия на човека, от постоянната му работа над самия себе си е усещането за пълнота и блаженство. нямащи никакъв паралел в царството на материалните притежания и придобивки. За това именно усещане говори Учителят П. Дънов: "Аз искам животът ви да бъде красив.май-първо да сте доволни от себе си. Има едно т>треш)ю, Антропологически и етически идеи... 285

морално, Божествено доволство в човека и аз желая всички да имате не външни похвали, а това дълбоко, вътрешно доволство ц себе си. Когато човек има това доволство, той е силен и мощен, не отпада духом. Това доволство аз наричам "вътрешни връзка", конто съществува между всички възвишени същества. Сега тази връзка не е скъсана, разслабена е, но аз желая тн да се уякчи." Има един специфичен път към развиване и освобождаване па душата - пътят па страданието. Това е "първото нещо, което християнството препоръчва за пречистване па човека". Страданието означава, че човек излиза* от Злото и влиза в Доброто. Земята е горестно място ма страданията, защото човек е дошъл на нея да се учи. В страданията, изпитанията и паденията си човек изпитва себе си и любовта си. Преодолявайки по пай-достойния ничии неизбежните мъки и болезнени преживявания на земното битие, личността развива и укрепва у себе си пай-нешппе добродетели - фаровете за нейния по-нататъшен път към съвършенството. За плодовете на тези, разтварящи райските двери и заслужаващи пай-високи адмирации, усилия Учителят на 1>Ъ споделя: "Човек трябва да бъде плътен, мощен, красив, интелигентен, разумен. Плътен на физическото поле, мощен в духовния свят, красив, интелигентен и разумен в Божествения свят."

За етиката на новия човек - онзи, който живее в условията на културата на Любовта и я възпроизвежда с мислите, чувствата и делата си - Учителят П. Дънов добавя още: "Истинският човек не се бори отвън да възстанови честта си Той знае, че според великия морал в света честта отвън не се възстановява. Никакъв съд, никакво общество, никаква религия не са в състояние да възстановяват честта ни човека освен той самия." Мировият Учител на XX век извежда и още едни критерий 38 правилно поведение: "Разумният човек има едно особено душевно рашоложение - той не мисли зло никому. Той мисли добро на всички хора и никога пе си отмъщава" (курсивът мой - К. З.)- Ето още едно солидно доказателство в полза на тезата, че моралното начало присъства и в закона на Любовта, който владее целокупния, многообразен и неп- 286 Учението на Пяното братство

ростанно променящ се живот. Справедливостта, даденото и взетото, проявяваща се във всички събития на действителността, макар и новина! и уловима от човека, космическата справедливост, лежи в сърцевината на Любовта: "Любовта почива на абсолютната справедливост на Духа. Любовта е закон, който носи всички блага за обеднелите същества? (Учителят П. Дънов). Истинската справедливост в Природата се намира у Бога и пътищата към нея остават скрити, по нейното проявление намира винаги реални форми на изказ. Тя обгръща човека в едни неочакван миг и показва силата на Божия Промисъл.

Според Учителя П. Дънов в настоящия етап ОТ своето духовно разпише човек е ПОДЕшастеп на следните седем принципа на мислене и поведение: гордост, гни», сладост расти е, леност, скъперничество, завист, лакомии. (Може би тук е МЯСТОТО да припомним кои - според древната индийска езогорична мисъл - са трите порока, които личности следва да преодолее, преди да поеме изцяло но духовния Път: похот, алчност и гняв. Съвпадението е току-що изнесеното е пълно, нали?) Крайно необходимо за съвременния човек е да култивира НОВИ принципи в отношението му към блнж-ншъ Първнит от тях изисква да не се върши насилие, защото всяка човешка душа трябва да бъде обичана -това е търпението. Вторият изисква да бъдат подтиснати гневът и яростта - това е кротостта. И пай-накрая — затлушаване на алчността и гордостта, което е истинското смирение. По този повод Учителят на БИ в България подчертава: "Щом влезеш в Божествената школа, плач не се позволява. Тим не се позволява скръб. Не се позволява да се гневиш. Вън ще се гневиш. Като влезеш в Школата, другояче ще мислиш; трябва да си чужд за гнева, съмнението, скръбта и пр. " И нещо конкретно за смирението и реалната близост между разумните същества: " Човек не пцтбв да се мисли за много учен, за да има към какво да се стреми... Физическата близост не е всякога близост. Близостта е във вътрешното разбиране" (курсивът мой - К. З.).

Ма друго място в своето Слово тон предлага още по-задълбочена интерпретация на качеството, издигнато на пиедестал не само в езо-Аптропологически и етически идеи... 287

теричното познание, но и в повечето от световните религии, особено в Християнството - смирението: "Лой изправя погреткше си? Смиреният. Едно от качествата на жената ханешеика беше смирението (ср. Йоан 4 гл. - бел. К. З.). Всеки човек трябва да придобие смирение. Безигго нищене се постига, И млади и стари, всички трябва да се смирят. Едни се смиряваш доброволно, и други - насгеш. Умният предвижда злото и го избягва, а глупавият не може да го предвиди и се натъква на него. Умният се смирма доброволно, а глупавият - по неволя. Като го принудят да се смири, топ казва: "Няма какво да се прави, трябва да се подчиня. Не може ли да се живее без смирение? " Не може. Поне един път в .живота си

трябва да се смириш. Смиреният търси причината :а неуспехите и нещастията си «себе си, а не отвън (курсивът мой — к. 3.). Така тоиуства смирението си и става вътрешно Сияен и богат. Истински човек е онзи, които увеличава дарбите и способностите си. Той работи върху себе си съзнателно и не се заблуждава. Той ие си въобразява, че вярата му е голяма. Той не си въобразява, че светостта му е голяма." Има една универсална рецепта за преодоляване на гореизброените човешки слабости и пороци - винаги когато е възможно, да вършим добро. По ТОЗИ път на мислене и поведение не само се избавяме от недъзите си, ала същевременно развиваме у себе си и новия човек. Затова Учителят П. Дънов препоръчва: "В доброто не трябва да има отлагане. Щом намислиш да направиш едно добро, трябва да го направиш моментално. баз отлагане. Отложиш ли, моментът е пропуснат. " И в заключение той добавя нещо изключително съществено: "Не забравяйте при това, че човек трябва да остане неизвестен в доброто, както се стреми да остане неизвестен в злото. "

ЖИВОТЪТ; пред който всички се прекланят, от който никой не се отказва, освен при фатални ситуации, за Учителя на ББ в нашата страна има четири ОСНОВНИ нронвлении: красота и истина, свобода и творчество. Ако човек придобие тези четири характеристики на личността, той ще бъде в състояние да чете в книгата на вечната природа, да бъде щастлив и неговият път във вечността, него-

288 Учението на Бялото братство

вите превъплъщения ще го освободят от веригите на кармичните разплащания. ЖИВОТЪТ в този му вид е единен, пълноценен, всепобеждаващ, независещ от случайността, от волята на отделната личност. Човекът не може да се бори е живота. 'Гой не го управлява, както не е способен дл управлява и природата, която представя живота в неговата цялос~ Преди да поеме но ПЪТЯ на окултното ученичество човекът с малък и безпомощен, по той може да стане силен и съзидателен, ако притежава и проявява едно качество - Любовта. Само чрез нея животът изявява истинската си СЪЩНОСТ) Тона е Любовта, предназначена като светлината за всичко в света, разкриваща действителната и вечната стойност на живота. А животът е висшето благо. По пътищата на историята, в събитията на индивидуалната човешка съдбг, в най-скритите ГЪНКИ на природата ЖИВОТЪТ се проявява като Любов, милосърдие, справедливост. Така онтологическата проблематика в теоретичната концепция на Учителя П. Дънов придобива специфична етическа оцветеност. Понеже Любовта е позната ст всяко същество и тя е тази, която движи живота, която придава смисъл па съществуването, която утвърждава равновесието па духа и открива силата на творчеството. Основен закон на нравствения ЖИВОТ е законът за дълга. Неговата СЪЩНОСТ е, че човек не се ръководи от грижата за себе си или от егоизма, а отчувствюгоза дълг към общността, към Цялото. Прямо

Нога човек може да се издигне до положението на Син Божий, когато постигне своя идеал: "Сърце чисто като кристал, ум светъл като слънцето, душа обширна като вселената, дух мощен като /юга и едно с Нога!" (фундаментални качества, които следва да притежава ученикът по духовния Път). Учителя! П. Дънов предлага и един сигурен метод за изпълнение на дълга към ближния, който задължително преминава през неговото (на ближния) безрезервно приемане и прерастването му в искрена любов. В същност това е правило е универсални измерения, насочено към далечната, ала постижима цел - изграждането на хармонична човешка общност върху планетата Земя: "Всеки човек има поне една Божествена черта. Като намериш тая черта, тон ще ти стане приятел. Ако Антропологически и етически идеи... 289

не можеш да н намериш, той никога няма да ти стане приятел. Ако и той не намери таи черта в тебе, не може да ти бъде приятел," Създаването на подобна хармония в човешките взаимоотношения е немислимо без утвърждаването в тях на Божественото право, което изисква силният и можещият да помага на слабия и неможещия. Осъществяването патова предварително условие за победата па Новата кул!ура бива обусловено в най-висока степен от цялостна трансформация както На индивидуалния, чака и на общочовешкия мироглед. В този ред на мисли Учителят на 1>1> ги съветва: "В .животинския свят правото е на сияния. В човешкия свят правото е на слабия. Които иска правото на слабия, той се смиряса и човек става. Които иска всички същества да бъдшн до\$ри, той с вече между ангелите. Човек не може да разбере напълно целокупния живот, ако пе постави паралелно тези три положения в живота. Те рязко се различават едно от друго, по има известна връзка между тях."

Основните принципи и постановки в етическата система, формулирана от Учителя И. Дънов, разкриват силна вяра в човека и неговия физически, нравствен и духовен потенциал, определят на личността решаваща роля в промяната на условията на собствения й ЖИВОТ. За това, обаче, най-важната предпоставка е Целенасочена, последователна и упорита работа над самия себе си: "Като работи върху себе си, човек може да възпита своите слабости и страсти и да ги облагороди. Мъчно се възпитава и облагородява животното о човека. За това се иска съзнание и искреност в работата. Животните представляват стадии на развитие, през които човек е минал и още минава" (Учителят П. Дънов). Бъдещето на човека лежи в самоусъвършепстваисто на отделната индивидуалност, вследствие от което ще настъпи нова ера ВЪВ взаимоотношенията между хората - братство, разбирателство, алтруизъм. Като определяща ценност на морала бива разглеждано ссОсотрицаинсто, разбираемо като жертва па личния интерес, породен от егоизма, в името на Общото благо. Л истинско, неподправено себеотрицание

можем да срещнем само у човека, прекрачващ прага на светостта.

290 Учението на Бялото братство

Когато веднъж запитали Учителя П. Дънов кой човек е свят, той отговорил: "Светия/П е онзи, който и като има пари. и като няма, пак е радостен; и когато го обидят, и като го хвалят, еднакво е разположен. Свешия/ча от нищо не се смущава: н като ама, и като няма. и като му се даде, и като му се вземе, не губи своя мир. "

3. Здравословен начин на ЖИВОТ

"Здравето е качество на човешката душа, на човешкия дух. "

"Три неща изисква Духът Божий: първото е да се храним добре; второ - да живеем добре, и трето - да мислим добре.... Които не мислят правилно, не действат правилно, които не чувстват правилно, не се хранят правилно, които не постъпват нравствено, не може да бъдат здрави. "

"Всяка болест е последствие на извършени погрешки в миналото и в настоящето. Болестите на нашата епоха, вместо да намаляват, се увеличават. Докога ще продължи това? Докато хората дойдат до съзнание/по да търсят причините на заболяванията в себе си и като такива намерят, да ги отстранят. "

"Ако човек живее разумно, той ще бъде здрав независимо от това, дали е богат или беден. "

(Учителят П. Дънов)

Учението на ББ в редакцията на „Учб. ш. ЛЛШ10^“, отлавяло вънредно голямо внимание на проблемите, свързани с физическото и душевно здравеопазване на човека. Като правило акцентът бива поставян върху профилактиката. Основният принцип при разглеждането на областта на здравето е съсредоточен в схващането, че разрешаването на всички проблеми е възможно.

природноздравеопазване. Пикните предиохавката добро физическо състояние според Учителя на ББ в България сдъхисгата Араиачистата вода, слънчевата светлина и топлина, чистите мисли и благородните поедп.ки. В същност проблемът Представя ява И'Съ гържанието на природосъобразния, здравословен начин на живот.

Литропология и етически идеи... 291

В своето Слово Учителят И. Дънов препоръчва на много места смейте в заниманията на човека - редуване на умствен с физически труд, почивка, духовни практики, музика, изкуство, контакти с природата, ходене бос (когато е възможно), повече движение, екскурзии сред природата и най-вече в планините, ходене пета (във всички възможни случаи) и специални физически упражнения. Всички отбелязани тук фактори на здравословния начин на живот са разгледани подробно в беседите и лекциите на Учителя П. Дънов, подкрепени са и с многобройни примери, съвети и практически указания. Като специфични фактори за подобряване на телесното и психическото здраве той препоръчва и пеенето, свиренето и музикални инструменти, слушането на музика (с ниско вибрационно съдържание

-духовна или класическа), както и поддържането на добро настроение. "Правете всичко е разположение!" - казва Учителят П. Дънов в частен разговор с един от своите приближени ученици. Тази кратка фраза обаче притежава заряда на универсалност, включително и относно темата, която разглеждаме тук.

Начална база за успешното решаване на проблемите на здравето е преди всичко становището на Учителя на ББ у нас за естеството на човека. Според него човешкото същество предтавява еднотелно от тяло и душа. ЦЯЛОСТНИЯТ човек е съставен от груба, фина и свръх-фина субстанция. Тези три компоненти от своя страна се намират в сложни взаимоотношения помежду си, при които доминираща е най-фината съставна част, като останалите са в подчинено положение спрямо нея. И човешкото тяло, и всички организми в природата са резултат от творческата дейност на интелигентни сили и съществата в необятната и мистична лаборатория на Космоса. Ето защо съгласието на човешкото съзнание към опознаване на Истината наричаме възход към духовното, а спъването към интелектуалната и подчинена система назоваваме спъване към грубата субстанция, чието опознаване-особено в медицината - е от огромно значение, тъй като телата на всички живи същества (включително човека) са изградени от интелигентността и чудодейните направляващи фактори в разумната и жива лаборатория на Разумната Природа.

292 Учението на Пялото братство

Според Учителя П. Дънов човечеството преди всичко следва да се освободи ОТ механическото разбиране за човешкия организъм и да се види природата в по-обща. И това с такава, понеже човек не е само физическо тяло. В съгласие с редица авторитетни езотерични концепции Учителят на ИСТИНАта в нашата страна приема, че човек притежава освен материално още и астрално (чувствено, емоционално), ментално (умствено) и каузално (причинно) тяло. Всяко от тези три тела изпълнява специални функции и притежава свои специфични енергии. Това разбиране за човешката личност, състояща се главно ОТ четирите разгледани по-горе основни - тела, взаимно проникващи се и влияещи си едно на друго, има решаващо значение в учението на ББ за дефиниране и диагностициране на здравето, както и за възникването И ОТ СТРАНАТА на болестите. От особено значение е фактът, че Учителят П. Дънов не противопоставя духовното на материалното естество у човека. Той достига до заключението, че истински здравият човек е здрав едновременно и във физическо, и в умствено, и в сърдечно (емоционално) отношение. Или, казано по друг начин ~ здрав с само онзи, чиито ум, чувства и воля са в пълна хармония.

Както вече бе отбелязано по-горе, в частта ОТ Словото на Учителя И. Дънов, посветена на здравната проблематика, изключително внимание бива отделено на профилактиката. Методите за природосъобразен, здравословен начин на живот в това учение притежават

подчертано Профилактична насоченост. Хигиената - както външна. така и вътрешна - е издигната в култ. Главни лечебни средства са основните природни фактори: слънчевата светлина, въздухът, водата и храната. 11редетавепн са и редица Оригинални методи за лечение; дадени са и многобройни полезни съвети за личната и обществена хигиена. Учителят П. Дънов, който е бил отлично запознат със съвременната нему медицина (завършил е успешно едногодишен медицински курс в края на следването си в САЩ)- с имал положително отношение към множество от лечебните средства на своето време, особено КЪМ хирургията; По той във всички възможни случаи е и. па ирнродолечението. Изходно начало на Аптропологически и етически идеи...

тази теза е схващането, че лечебният процес не е концентрирай логг. КО]ШШШ*ШШШГО^^

жжажц;ъд.нрсдш1С1дш^^^

път или организмът към активна, с повнщена, интензивно?- пейнпет, от което да последва естествено възстановяване. Учителят на 1>Ъ в България предлага на своите последователи огромно но обем богатство от ирирододсч_еб1Ш.МС1оди, към които спадат водолечението. слъпцелеченшгго, лечение с дихателни и гимнастически упражнения, включително създадената от него Паневрнтмия. Освен това той е особено оригинален източник и на психотераиелтщ1ШМс^оли, Като изхожда от концепцията, че големият брой смутения в тази област имат своето начало в духовния живот ма личността, топ с дал изненадващо голям брой разработки па този вид лечение.

Учителят П. Дънов твърдо отстоява убеждението, че идеалът на бъдещото човечество ще бъде да изучава езика па Живата Разумна 1 (рирода и да живее съобразно нейните закони, понеже човекът е част от Природата и законите, които действат в нея, действат и в самия него. По този начин проблемите на здравето и болестта, на живота н смъртта бива! поставени от Учителя на ВБ у нас в пряка връзка и пълна зависимост от великите природни заковд и спазва* нето им от човека. В контакта с различните зони на Космоса се, наблюдава определена градация, която ученикът по духовния Път следва да отчита като даденост и да се съобразява с нея. По този повод Учителят П. Дънов изтъква: "Като живее, човек трябва да става закона на последователността и й трите свята. На физическия свят той трябва да знае как да са храни, как да диша. как да пие вода и как да възприема светлината. Той трябва да има за Света на чувствата добре организирано астралио тяло. За Умствения свят пък трябва да има добре организирано умствено тяло, Който в развил и трите си тела. той може да се нарече разумен човек. Колкото с важно физическото тяло на човека, толкова са валени астралпото и умственото му тела." Хармоничното съдружие и съвместно функциониране па тези обособени същности (тела) на човешкото същество осигурява неговото телесно и психи-

294 Учението па Бялото братство

чско здраве: "Здрав е онзи, на кого/по умът, сърнето и волята са в пълпа хармония. Да бъдеш здрав, това значи да си в ПЪПНО хармония с Първата Причина на нещата, с ближния си и със себе си.

...Истински здравия/ч човек е здрав във физическо, в умствено и в сърдечно отношение" И още: "Много често вие се заблуждавате от външността на хората. Казвате: колко е здрав този човек!

Здравето се базира на хармонията в мислите, чувствата и сшште в организма на човекв. Не можем да бъдем здрави, ако няма хармония в ума, в чувствата, в действията "(У читслят П. Дънов).

Отношението на човека към заобикалящата го реалност, както и начинът, по който той общува с нея, играят решаваща роля за неговото здраве. Качеството па това общуване обуславя и степента на духовна извисеност на индивида: "За да бъде здрав, човек трябва да изправи отношенията си към целия органически свят. Обикновеният човек живее чъв физическия свят, тачашшшвият живее в аешралния свят, гениалният - в умствения, а светията - в причинния.

Докато боледуваш, ти си в обикновеното съзнание. Щом започнеш да изправям грешките си, ти влизаш в самосъзнанието и твоята сила се удвоява " (Учителят П. Дънов). Интерес представлява и обвързаността между здравословното състояние па човека и неговата добродетел: юст. Но този въпрос Учителят на 1>Б казва:

"Здравето се отнася до външната страна на живота, а доброто - до вътрешната, до органическата. Здравето е създадо външността на тялото, неговата форма, а доброто е създадо съдържанието на организма. Най-великият свят, най-чудното творение на Земята - това е човекът. " За илюстриране мястото на здравословното състояние на човека В палитрата на всемирния Живот Учителят II. ДЪНОВ предлага още една градация: "Съдържанието на човешкия организъм е Животът; съдържанието на Живота е здравето, а здравето се обуславя от хармоничното съчетание между елементите и сшште, които действат в човешкшг органил>М. " Той не оставя без внимание и връзката между здравето и етиката на отделния човек, съсредоточена като изява в неговия разумен живот: "Здрав човек е само онзи, който оценява благата, които му са дадени, и ->95

Аитропологичеаш и етически иоеи...

разумно ги използва. ...Здравето на който и да е човек записи от негови» разумен живот " (курсивът мой - К. З.).

Особено важен фактор за здравето на човека е начинът, по който той усвоява и употребява силите и енергиите, които получава непрекъснато от Космоса: "Здравият човек се отличава по това, че е организиран сшште па своето тяло. Ако мисълта на човека не е организирана, и тялото му не е организирано " (Учителя! И. Дъ1 юв).

Не на последно място - здравето ни зависи и от това, как общуваме с околните, нашите ближни: "Здравето е резултат на правилна

обмяна на енергиите в организма на човека, от една страна, както и на правилна обмяна между душите, от друга страна, Дойде ли някаква болест, шп е нарушение па уаюуна ю правилната обмяна " (Учителят П. Дънов). На чието органическо равнище ОТ изключително значение е освобождаването на организма от всякакви процеси и огнища на разложение: "Абсолютно здрав човек е онзи, в организма на когото няма никакви утайки. Здрав е оти човек, в организма на когото не става абсолютно никакво разлагане, никакво гниене " (Учителят. П. Дънов). За погледа на ясновиждащия и за слуха на яснослушания здравото тяло се отличава с хармонична вибрационна картина: "Здрав човек наричаме този, у когото всеки орган има свой определен тон и свои определени вибрации. Щом всички органи у човека действат правилно, от тяхната дейност се произвеждат приятни и хармонични тонове. Ако дейността па човешките органи е правилна и създава музика, може да се приеме, че човек е напълно здрав. При това всеки музикален тон има и свой определен цвят" (Учителят П. Дънов). Освен че вибрира хармонично в музикално отношение, здравото тяло, въобще здравият човек излъчва и собствен, неповторим а|юмат: "Какви са признаците, по които се познава здравият човек? Когато човек е здрав по тяло, но сърце и по ум, от него излизат три ухания. Здравото тяло издава особено приятно ухание. Щом едно от трите уханш отсъства, човек е болен «известно отношение " (Учителят П. Дънов). И що се отнася до здравето, свободната воля на личността играе решаваща роля - и във възходяща, и в низходяща посока. Каквото посеем

296 Учението па Пилото братство

в своята телесна и духовна природа, това и ще пожънем (ср. Гал. 6:7): "Какво представлява здравето? То е кат/тая, вложен в банката. Ако всеки ден изразходваш определения за това време капитал, без да внасяш нещо. ти ще фалираш. Ако всеки ден внасяш ПО нещо, капиталът ти ще се увеличи, т, е, здравето ти ще се укрепи. Като знаеш това, не се чуди защо след като си бил здрав, заболяваш. Мнозина изразходваш капитала си, без да внасят нещо в банката, и незабелязано губят здравето си" (Учителят П. Дънов). И по ОТНОШенийб ш ЗД^аВеТО, както на практика и за всичко останало в нашия живот, ВСИЧКО започва от вътрешното състояние на Личността, т. е. ОТ нейното духовно-нравствено развитие. Ако сравним здравословното ;ъстоянис с вектор (насочена отсечка), то той би имал посока от духовната природа на човека към материалната му природа, от душата към тялото, Затова Учителят на !>] > у нас е в правото си да изтъкне: 'Здравето е «ътрешеи процес (курсивът мой - К. З.). Ако организмът не е здрав отвътре, каквито и благоприятни (съншни условия да има, той не може да ги използва. Какво е иужио, за да бъде здрав? Да определи отношението си първо към Бога. после към своята душа и паи-после към ближния си. Ако тези отношения са прачилии, човек ще бъде здрав. " Високият морал.

добротворството, позитивната настройка към живота и хората са решаващи фактори шфизичеокото и психическото щраве йа1 всекиго от нас: "Доброто е външният смисъл на живота Ти ако не си добър, т можеш де, бъдеш здрав. ...Всеки може да бъде здрав. Кога? Когато дишат правилно, когато ядеш правилно, когато се яде хубава храна, можеш да бъдеш здрав. Щам не яде правилно, човек не може да бъде здрав. Щом не диша правилно, не може да бъде здрав. 1Цом не мисли правилно, не може да бъде здрав. Как се познава кога човек е здрав? Студено чело, топли ръце и топли крака, това е здраве. Топло чело и студени ръце и крака, това е болезнено състояние "

Всяко нарушение «а нормалното здравословно състояние па човека довежда до някакво заболяване. Според Учителя П. Дънов за вяшиш_бояс.ст11_нма,^лов1шнричи1ш; човекътс нарушил някои ОТ д 297

Аштнтотяогически и етически идеи... . ,—

законите на Космоса и следва да заплати за това с разстройство па телесното си или душевно здраве: "Изобщо болестите се дължат на отклоненията, които хората са правили и правят. Щом влязат в Правия път, болестите постепенно ще ги напуснат" (Учителят П. Дънов). 11а друго място и своето учение П. Дънов конкретизира този езотеричен факт, като посочва две главни причини за отклоненията в здравето па хората: "Две причини произвеждат болести и страдания: едната е физическа - неправилно дишане и хранене; втората е психическа - неправилно мислене и чувешване. " И още; "Всяка болест има своя външна и вътрешна причина, която всеки човек може да намери. Намери ли я, той лесно може да я отстрани. " Учителю на ЪС » нашата страна подчертава решаващата, първостепенна роля на духовния живот па човека за неговото здраве. Триадата на човешката душевност - мисъл, чувство и воля - се проектира неизменно и неизбежно във всяка наша дейност, включително и в състоянието на здравето: "Причината на болестите се крие а човешките мисли, чувства и .желания. Каквито са мислите и желанията па човека, такова става щячото му. Ако здравият човек измени пътя на своите прави .мисли и чувства, с това той коренно ще измени своя организъм и в края па краищата ще заболее. И обратно; ако човек измени пътя па своите криви мисли и чувства и влезе в правия път па Живота, той ще подобри състоянието на своя организми "

Всяка болест има свой духовен смисъл. Нейното предназначение не е да накаже човека за грешките му в живота. Те са неразделна част от него и от тях следва да се учим и най-вече - да не ги повтаряме. Задачата на болестите с да ВИ помогнат в този процес на усвояване уроните на живота. I И.рвият и най-важен урок е убеждението, че съществува Великата РазумНОСТ във Вселената, която наричаме Бог: "Болестите идващ с единствената цел човек да познае

Нога" (Учителят И. Дънов). Той, Небесният Отец на всичко съществуващо, не е причината за болестите. I [ричинат! е единствено в самите нас: "Болестите не са създадени от Бога, Човек сам създава условия за болестта и сам става болен. Следуюшечна ти, 298 Учението на Пялото братство които сам създаваш болестта, можеш сам да я излекуваш. Бог никога не лекува болести, които 'Гои не е създал " (Учителят 11. Дънов). Правилното отношение на заболелия към болестта довежда до това, че той излиза от нея пречистен, помъдрял и по-силен. Затова именно здравословното състояние е между определящи то фактори за принадлежността към общността на окултните ученици. Онзи, който върви устремно и без да се отклонява по духовния Път, винаги е физически и психически здрав. Той не познава що е болест. С едно важно изключение: ако съзнателно (в настоящето или при утвърждаването на кармичната програма за поредното възплъщение в невидимия свят) поеме кармата на някого, за да облекчи изпитанията му на земен план. Така постъпват, обаче, само най-напредналите ученици и- пай-вече- истинските духовни Учители на ВДвечествоТО; Всичко останало влиза като съдържание към правилото, формулирано от Учителя II. Дънов по следния начин: "Ученикът не трябва да боледува (курсът в мой - К. 3). Той трябва да гледа на болестите като на възпитателно средство, с които природата уравнива силите на организми. Любовта изключва всяка болест. Тя е носителка на изобилния Живот. Болният, потопен в Божията Любов, може да оздравее моментално!" Окултният ученик, освен посоченото по-горе, би следвало да притежава и значителни познания в областта на лечението, както и практически опит и умения в тази област. Негов най-близък помощник при решаването на здравословните проблеми е неизчерпаемостта на богатството на Живата Разумна Природа: "Ученикът трябва да разбира от природна медицина. Лечебни фактори са: храната, водата, въздухът и светлината. Слънчевите лъчи, възприети с Любов, са най-лечебният сок за тялото. Те действат успокоително на душата, ободрително на духа. Ученикът се лекува и чрез повдигане на мислите и чувствата си. Той се лекува и чрез молитва, а в някои случаи с пост и молитва" (Учителят I I . Дънов). От изключително значение за здравето на човека е неговото хранене. Учението на БЗ в редакцията на Учителя II. Дънов отделя извънредно внимание на този процес като основен за живота и доб-Антропологически и етически аспекти... рото здравословно състояние на личността. Според Учителя 11. Дънов човек първо - преди всичко останало - трябва да се научи как да се храни. В светлината на неговото Слово засега от всички същества, на планетата Земя именно човекът се храни най-неправилно. Учителят на ВИ в България предлага напълно безвъзмездно безценни съвети за здравословно хранене;

- решително предпочитание на вегетарианската Храна пред месната;
- храната да е чиста и прясна;
- никакви консерви;

т по-добре е да се пие вода, отколкото каквито и да с напитки;

-да не се смесват безразборно храните (т. нар. раздслш.хряпепе);

- никога да не се преяжда;

- разнообразие на храните;

- предимство за суровите пред готвените храни и т. и., и т, н.

Когато осъзнатият в духовно отношение човек приема храната,

той изпитва благодарност към Източника на всички блага в живота

-Творена на Вселената. Затова Учителят П. Дънов съвета: "Когато ученикът яде, трябва да е изпълнен с благодарност и обич." Понеже

храненето с изключително важен процес, поддържащ физическото съществуване на индивида, то изисква пълна концентрация и благоговейно отношение. Човек следва да се храни, само когато е напълно

спокоен. Препоръчително е преди всяко приемане на храна

той да се помоли на Нога: за да изкаже признателността си към

Него, че отново му предостави нужните за живота му блага, и за да

призове благословението Му над храната. В тази насока са и наставленията

на Учителя 11. Дънов; "Добре е преди ядене да се съсредоточим

и да поставим в съответна нагласа мисълта и целия си

организъм. Да благодарим за благата, които природата и работните

хора са доставили за нас. Благодарността е /кгзпоидиост

на молитвата. ...Не е добре да яде човек, когато е разтревожен."

Учителят на БВ дава и един съвсем конкретен съвет относно нери-

одаш-време. когато е шш-блдоприншо за нас да приемаме храни;

300 Учението на Пялото братство

сдсд^13грей-и-приш_к!;1ез_слъ1шс. Според него цшъдобрата нъз;

Мола1а_хрш1а_са_шшдов.схе: "Наи-идеалията храна са плодовете.

Ученикът трябва да употребява предимно тях. Те чистят както

тялото, така СЪЩО и мислите и чувствата му. " Начинът, но който

се храни даден човек, съответства на равнището на Личната му

духовна еволюция: "Начинът, по който човек яде, определя какъв

е тон в умствено и в духовно развитие. Процесът на яденето представлява

свещен акт, към който трябва да се пристъпва с нужната

сериозност."

В учението на ББ, Представено от Учителя П. Дънов, връзката

между приемането на хранителни вещества и духовното развитие

на човека е разгледана и под друг ъгъл: "Вътрешната връзка. която

свързва клетките в организма в една стройна единица, е храната.

Въз основа на тези закон човек трябва да яде. Този закон се

отнася не СОМО до /пяното на човека, но и до неговите чувства и

мисли. Когато врг>зката между клетките на тялото отслабва,

едновременно отслабва и тялото. Любовта е вътрешна връзка

между частите на Живота. Значи Любовта усилва и поддържа

Живота. " Нормалното функциониране на храносмилателната система

на организма се отразява благотворно и върху останалите най-важни системи на човешкото тяло: "Храносмилането се отразява върху кръвообращението, кръвообращението се отразява върху дихателната

система, дихателната система се отразява върху нервната система, а тя - върху мозъка, седалището на мисълта. Ако всички процеси се извършват правилно, и мисълта ще бъде права" (Учителят 11. Дъиов).

Както пече бе отбелязано по-горс, според учението на ББ в .о_словаг ш_иаларавословцотх>.лраиене лежи вс1хларианс;иют_а_Обосновка за него откриваме и върху.страниците на Библията: Бог сътворява нър-внд_човсклмс1ю^каю_вс1:стариа11сц (Бит. 1:29)! В същия дух е и препоръката на ап. Пазел в Рим. 14:21. Следователно вегетарианството е в съгласие със Светеното Писание на християните, независимо че християнските църкви от всички изповедания толерират месо-соядетството. Църковните отклонения в това направление не бива да Аптрошиюгтески и етически идеи... ^1

бъдат поставяни по-високо от недвусмислената Божия заповед: 'Не убинай!'"(Изх. 20:13). Месо-соядетството по същността си представлява ст^часшс_в_со11е^1аиез:о_иалашота_1П1 нешшш)_жит.сшест1ш. ц& съ_частнежубийстт10, Звучи драстично, и с вяро! Л и съвременната наука без съмнение доказва, че цот]рдрода'Цжелсвек1ариаец. Формата и разпределението на зъбите му, както и начинът «а дъвчене, са доказателство за това, понеже човек дъвче като тревогаеннте, които преживят. Докато хищниците не дъвчат и не преживят. Те само разкъсват храната си. Не е без значение и фактът, че като правило човек не се храни с месоядни животни, хищници. Това означава, че месото на хищниците слегодпо за негова храна - то е токсично. 11с на последно място стои и морал по-етическият момент- влршщюлн с11.ечоделП|ТДаот1N°Маглряшллц^осцепож1ню1ап1ивои1емо-малк11 Съйраха.ж11В01Цш:с? Отговорът, както вече стана ясно, е: категорично не! От езотерична гледна точка реакцията на невинните ЖИВОТНИ преди да бъдат убити/заклани за храна на месо-соядните хора насита тяхното месо с отрицателни вибрации и енергии, ЧИИТО външен израз са и токсините: "Страхът и отвращението, което животните изпитват1, когато ги колят, внасяш ч организма им тия отрови" (Учителят 11. Дъиов). Учителят на ББ у нас споделя още: "Плодо-соядетството сте го учили при ангелите, а месо-соядетството при падналите духове. ...Много култури и цивилизации са изчезнали благодарение на отровите, които се съдържаш в месната храна. Ашантската раса, например, е изчезнала по причина На отровите «месото на животните. Съвременната култура е осъдени да загине по същности/причина" (курсивът мой - К. З.). За църковниците и редовите християни интерес би представлявала и следната негова мисъл: "Грехопадението започва с месо-соядетвошо." Както се казва - коментарът е излишен.

Друг извънредно важен елемент от здравословния начин на живот, на който учението на ББ в лицето на Учителя 11. Дънов отделя специално внимание, е дишането. Както е известно от съвременната наука, дишането е основен жизнен процес, чрез който бива доставяй кислород за окислителни I е процеси в организма и, н край-302 Учението на Пялото братство

На сметка, се поддържа неговото (на организма) правилно функциониране като завършена система. Според Новото учение, представено от Учителя 11. Дънов, чрез дишането-освен горепосоченото - животс същества приемат и още една жизнена сила. която в индийската релнгиозно-фидософска мисъл носи названието прала. Ето защо още ОТ дълбока древност индийците са усвоили множество дихателни упражнения, посредством които постигат цялостно подобряване на здравословното си състояние, включително и значително дълголетие. Една от духовните практики, коию предлагат комплекс от подобни упражнения с доказана стойност, е Хатла^лоха.

Изследванията на мауката са показали, че нашите съвременници не дишат Правилно - дълбоко и бавно, а бързо и плитко. При това темпо сърцето има по-учестен ритъм на дейност и съответно се изморява по-бързо. Същевременно възприетите кислород и прана са в недостатъчно количество за оптималното функциониране на организма. Затова н учението на ББ> както и в посочената система Хагха-йога, силен акцент бива поставян на т.иар. задържане на въздуха, чрез което бива осигурено отлично здраве и дълголетие. Универсалният характер на благотворното въздействие, което оказва правилното дишане, включително неговото тераиекгично въздействие, са формулирани от Учителя П. Дънов по следния начин:

"От каквато и болест да страдате, търсете помощ в дълбокото дишане. " Той предлага и конкретен метод за подобно постижение. свързан със съзнателния характер на самонаблюдението, самоконтрола на личността и вътрешното пречистване на мисловната дейност. Само така би МОГЪЛ да бъде получен желаният резултат: "Вие не може да измените дишането си, ако не измените мисълта си, и обратно. " В същото време Учителят на ББ в България се стреми да предпази последователите си от разстройване на жизнения ритъм в съвременната толкова динамична епоха: "Бързото дишане, бързото ядене нарушават координацията на органите. Молитвата е един добър метод за координиране. "

Ако въпреки всичко.здравето е засегнато, учението на ББ предлага редица средства та възстановяването му, като изяснява и При-Литропологически и етически идеи... .

чините за накарняването му. I (роблем аги ката, свързана с лечението, заема обширно място в Словото на Учителя П. Дънов. От принципна гледна точка той обвързва нормалното здравословно състояние на човека с правилния, ритмичен обмен на енергии между него и околната среда - природата и другите хора. "Болестите се дължат

на педонмък на енергия" - отбелязва Учителят на ББ у нас. Но заболяванията според него имат и по-дълбоко, духошо-нравствено значение: пречистване от замърсяванията, наслоени и в тялото, и в дутата; освобождаване на организма от натрупани отрицателни енергии; ироясияване на мисълта и осъзнаване на действителните стойности в живота - не на последно място, и на здравето като предпоставка за комплексното развитие на личността. Накратко: Шшетз.е_начлн за изхвърляне наленотребиото от човешкия орга-щгзм. В този ред на мисли тя е истинско благо (както бива признато и в традиционното църковно християнство).

Друг важен фактор за постигане на здравословен начин на живот е правилният режим на сън. В това отношение изискванията към последователите на учението на ББ са подчертано строги: "Хубаво е ученикът да бъде буден до десет часа вечерта и след това да спи." Към чисто количествения компонент на изгскването се прибавя и необходимостта от осигуряване на оптимално добри условия за сън, както и на подходяща вътрешна настройка: "При лягане ученикът поставя всички противоречия през деня на мястото мд*. възстановява пълен мир и тишина и като новородено дете и най-късо време заспива" (Учителят П. Дънов).

Едно от Задължителните, условия за комплексно здзаве е чистотата на кръвта. Според Словото на Учителя П. Дънов осигуряването на подобна чистота зависи не само и не толкова от физиологическото състояние на организма, а от изрядноспа на психическия живот на личността: "Ученикът трябва да има чиста кръв. Чистите мисли и желания поддържат нейната чистота." Учението на ББ предлага препоръки и относно дрехите като компонент от здравословния начин на живот: "Дрехите на ученика трябва да бъдат широки и удобни. Не дрехата, по лицето трябва да изпъква, 304 Учението на Вялото братство и не лицето, а душата. " Тсмнсразуратл на ТЯЛОТО също е от значение за оформянето на цялостната картина: " /"ъцеше на ученика трябва да имат винаги умерена температура - да бъдат топли. Студените ръце показват стеснен ум. Трябва повече слънце. Топлината ще внесе разположение на духа" (Учителят II. Дънов).

Ог огромно значение с да осъзнаем, че е по-лесно да се предпазваме от болестите, от<олкото да се лекуваме, т. е. да отдаваме дължимото внимание на профилактиката във всичките ѝ направления. И както вече бе изтъкнато, главните лечебни фактори според учението на ВБ са благата на Живата Разумна Природа, които тя безвъзмездно ни дарява: слънцето, въздухът, водата и храната. В този контекст съобразяването с природните закони и дадености, препоръчвано на всяка крачка в Словото на Учителя II. Дъиов, освен универсалния си характер придобива и съвсем конкретно звучене относно здравословния начин на живот: "Няма по-голямо щастие за човека от това, да живее съобразно законите на Живата Природа.

Идеалът на повия чопек - човека на Шестата раса - е изучаване езика на Природата. Това е идеалът на бъдещото човечество - носител на новата Любов, на новата Светлина и Свобода, на повия Мир. " Ако все още не сме придобили нужните познания за езика на Живата Природа, ще се наложи да ги усвоим по пътя на отрицателния опит: "Човек трябва да живее според законите на Природата. Не спазва /ш тия закони доброволно. Природата ще го застави насила да ги прилага " (Учителят II. Дънов). Както и във всички останали случаи, най-високи са изискванията към поелите по духовния Път: "Окултният ученик разбира законите на Природата и живее съобразно /пях. Той разполага с ключовете на Природата и знае как да се лекува. Той познава тревите, цветята и техните лечебни свойства."

В заключение предлагаме една мисъл на Учителя 11. Дънов, която притежава характера на обобщение - как да постигнем оптимален здравословен начин на живот при общуването си с природната среда: "Силата на човека се крие в това, да бъде добър проводник на мощни сини «природата, С 'амо тогава той може да бъде силен Антропологически и етически идеи... ^_ човек, А онзи, който не е добър проводник, е изложен на големи страдания. Какво нещо е доброто? За да бъдеш добър, трябва да бъдеш добър проводник на сшште, които функционират а природата. Тъ не можеш да се изолираш от тях навсякъде ще бъдеш изложен на техните влияния. На туй се дължи остаряването, на туй се дължи и смъртта в света, която идва поради идно добро, но и неразрешимо противоречие. Защото ако шия сш,и, ако тия дарби, които пи е дала природата, не срещаш нашата съпротива, те винаги олсивяваш и обновяваш човека."

4. Екология на духа

"Вие питате защо сте доиш на земята. Казвам ви: Да проявите Божията Любов. Да проявите Божията Мъдрост, Да проявите Божията Истина. Да проявите Божията Правда, Да проявите Божията Добродетел. Доиш сте да проявите асички тези добродетели, да проявите всичко онова, което е вложено във вашите души от вечността. И помнете, че велико е предна течението на човека. Човек е роден да управлява чсичкн същества, да регулира всички еяелмшпи, да уреди земята. Той трябва да стане един добър господар. А може да стане такл>в, само когато ршбере онова, което Бог е вложил в него. Той трябва да знае какви са неговите тела, неговите облекла. Той трябва да знае каква е онази първнч-па материя, в която функционира неговата мисъл. Гой трябва да владее всички елементи. Да владее земята, въздуха, (юдата, топлината, све1шшнаша. Той трябва да контролира всички "лоши духове ". А може да ги контролира само тогава, когато превъзмогне техните слабости,"

"Пожертвайте личния си живот за щастието на човечеството.

Това е новото учение, учението на Любовта."

(Учителят П. Дънов)

Що с то - еКОЛОГИЯ на духа? Какво Съдържание влагаме в това понятие: само за себе си и в контекста на Темата за ангроиологичес-Учението на Пялото братство

ките и етическите идеи в учението на Ш>, предадено от Учителя П. Дънов, и конкретно в светлината на здравословния начин на живот? Мека се опитаме Д1 изведем дефиниция на понятието* за да осмислим поГнатагъшния изследователски процес. Преди всичко, по наше мнение, екологнтл на духа иредстаиднна хигиена, профнлактика, поддържане и развиване на духовното начало на човека е нсл преодоляване на неговата низша природа и пробуждане на Божествената му същност, на Божия образ и подобие, заложени у всекиго от нас. В този смисъл екологията на духа с и неразделна част от пъти към съвършенството, т. е. към]>ога.

13 сисцпалнзирана1а(духовно-сзо'1'ерична)литера1Л'ра. както и в иаучпо-популярните издания, не бихме могли да открием подробно изложение на съдържанието на понятието. Тук-там само се прокрадват отделни, изолирани мисли и разсъждения по темата, като в повечето случаи бива правен паралел със "същинската" екология, сиреч отношението към природната среда.

В смисъла на казаното дотук следва да изтъкнем, че не можем да отделим разглеждането на екологията на духа от съдържанието на езотеричното познание (и, в частност, учението на Б1>) като цяло. Това означава да приемем реалиосгга на невидимия свят, на законите, които властват и него, на нашата човешка отговорност не само за поведението си, но и за мисловната и емоционалната си изява.

Понеже мислите и чувствата в по-фините над материалния светове са също-толкова реална, колкото и материалните обекти, предметите, веществените образувания в почнатия ни физически свят. Те - нашите мисли, чувства, емоции, страсти и желания - представляват живия и енергии, които притежават свойството да изграждат и да разрушават. В скалата на тяхната градация каш.нан^тзвнестш строителни, конструктивни сили първо място заема I проявленията на шкшдткоямчасго И Д И ^ Ж Й ^ ^

та.м11с^_^и_Б^)же^;твсиат^и^^о^^^в, Тези външни строителни сили и енергии толкова по-нялостно се проектират във всяко живо същество (особено в носителите на разум) и толкова по-пълно се проявяват чрез него, колкото то с от по-висока степен на духовна Литротуюгичесски и етически идеи... 307

еволюция и колкото по-голямо индивидуално съвършенство то е постигнало.

Една от шЙ-важиите^аралсюриш1кил1а-Ш която същевременно съгражда най-ярка и красива екологична картина на духа, е^ищотл1зд_Цядо'га. Този извънредно широк по мащабите си тематичен кръг кореспондира с редица мирогледни въпроси, включително

и с дирята, която всеки човек оставя след себе си след т\ искането на този свят па изпитанията и страданието. В тази връзка Учителят И. Дънов отбелязва: ЧВ края на краищата какво трябва да остане от човека? Само Божественото (курсивът мой - К. З.). Всички други работи, които имаме, са привременни поеобия. Теса до време." И на друго място в Словото му: "Ще влезеш при Бога, както 'Гои те е създал. Ще влезеш само с две неща: СЪС СЛОЯ шнилеи ум и със своето наишеио еърце. Каквото сърцето ти носи и каквото умът ши носи, то е твоето богатство. Всичките други придобивки ще останат вън," Проблематиката, свързана с живота за Цялото, беше обект на изследване и на други места в предходното изложение. Тя ще се появява и занапред при разработването и па други теми ОТ настоящия лекционен курс. Не бива обаче да проиускаме да визираме мястото И въвформ прането па този нов подход към ЛЯЧНОСТНОТО израстване, КОЙТО тук наименуваме "екология надуха". И за да осъзнаем ролята на всеки човек като индивидуалност в колективния живот па човечеството като единен организъм, като общност па разума, ще сн послужим отново е идеите на великия духовен Учител па 1111 у нас: "Всичките хора съставляват един колективен организъм, както едно дърво. И всеки един от вас трябва да знае де е турен. Някои клон е на щшок. някой на запад, па юг или на север. После някой клон е голям, а друг - малък, И хората зависят едни от други, защото са части по един и същ коемнчен организъм. Всеки човек е важен за тебе. защото Вожествените сокове ча цялото дърво се вливат в тебе. Големите клони са важни за малките и обратно, понеже Божието благословение, което е от**оре, се предава на големите клони чрез местите, а Ножчето благословение, което иде отдолу, се предава от големите па малките. Така че в 308 Учението па Пялото братство едии случаи ти ще бг*деш полезен на някого, а в друг случаи той ще бъде полезен па тебе. Щом се отделят клоните от дървото, те губят значение. Така че, като сте клони па дъ/хюпю, трябва да си помагате. " И още: "Работете за Цялото, за да приемете енергиите на Цялото в себе си! ...Никой ие .живее за себе си. Никой не се ражда за себе си. Никой не умира за себе си. Човек мисли, че живее за себе си. Няма същество, което да пе служи пи животи." Тези разсъждения са свързани с подетата теза и проповедта па всички велики Учители на човечеството, за която неведнъж споменаваме дотук - Единството на Жпнотл, включително единството на хората като братя по дух. Затова, когато говорим за екология на духовната същност, не бива да пропускаме съобщителните мисли на Учителя П. Дъпов: "Всичка.хора трябва да възприемат великите истина за единството. Аз проповядвам сеги вътрешното единство (именно в Духа - бел. К. З.). ...Започне ли човек да живее само за себе си, страданията ще го следват навсякъде. Ако той иска да бъде щастлив по този ниции, това е невъзможно; ще мине през най-големите

страдания. Защото щастието се обуславя от закона за Цялото. Не може човек да прилага закона за частите и да бъде щастлив. ...Всеки човек има право да живее за себе си, ако същевременно живее и за Цялото, за Нога. ...Кога човек е свободен? Ногато служи на Бога, т. е. на Цялото, ...Обичайте Цялото и живеете за него. Щам обичаше Цялото, ще обичаше и частите, които влизат в него."

За профилактиката и развитието на духовното начало у човека от особено значение е всеки да си знае мястото. Народната мъдрост свързва това изискване (изразено в кратка, но емоционално наситена сентенция: "Всякал <гба. да хазна ела> ола!!!) с пределдалочлоехла самооценката и и тази насока е в пълен синхрон с езотеричното щоз напие. Не по-малко лаконичен е и Учителят И. Дънов: "Определено е един клон колко галим трябва да бъде. Дървото /мете и малкото клонче расте. " В притчата за сеяча, разказана от Иисус Христос (Лука 8:4-18), падналите па добра почва зърна дават плод, но всяко различно (30, 60 или 100 нови зърна в клас). Потенциалът на всеки човек е различен. Гой бива обусловен от комплекс разнообразни антропологически и етически идеи... 309

фактори, между които първото място заема равнището на личната му духовна еволюция. Отделен проблем е начинът и степента, в които личността реализира своя потенциал в реалния живот. Затова остава така актуален съвгът на Учителя на ББ в нашата страна: "По-добре е едно малко клонче с плодове, отколкото голям клон без плодове. По-добре да имаш в ума си едно мощно чувство или идея, отколкото да си натоварен като някое животно. " Той не отминава без внимание и един съдбоносно важен проблем - как_ако колко придахам_сл]р1шобитгло_знаш1е: "Знанието без Любов с суета, то не носи никакви постижения" (курсивът мой - К. З.). Всеки човек във всеки споен живот има точно определена К&рМИЧ! и програма, която би трябвало да следва, за да постигне онова, което му е било наредено като конкретна цел за съответното възпитание.

Присмалциия успяват да достигнат заветните 100%, включително великите духовни Учители на човешкия род. В огромния брой случаи се лутаме в амплитудата между 0 и 50 %, колкото и неугешително да звучи това. Разбира се, тези цифри са съвсем относителни, по все пак дават някаква представа за реалното Положение на нещата. За това, какво Бог очаква от нас във всеки живот в плът. Учителят И. Дънов съобщава: "Ние си имате свой определен път, как постъпвахте, и трябва да вървите по пътища, които Бог ни е определил. Никой не трябва да се отклонява от пътя, който Бог му е определил. И тогава ще намерите Бога. Ако се отклоните, започвате всички нещастия в света. Всяко нещастие се дължи на едно малко разколебаване от онзи път, който Бог ви е определил. Щам вървиш по пътя, ти си свободен. Щом се отклониш, не знаеш къде отиват. Докапю пръстът е на ръката, всеки го уважава. 1Щом е откъснат, никой няма уважение към него. Уважението е почитанието, които хората

имат към вас, произтичат от това, доколко вие живеете в Бога. "

В светлината на казаното дотук можем да изведем заключението за "екологично чистия" духом човек: "Животът има смисъл, доколкото ние принасяме плод в Цялото" (Учителят 11. Дънов).

Ако за жалост сме се отклонили от пътя (което става далеч по-често, отколкото бихме искали или отколкото си мислим), тогава се налага да бъдем подложени на лечение. Екологията на духа предлага разнообразни методи и в тази насока: Един от възловите между тях е вярата. За ТОЗИ вид духовно лечение Учителят на 1>>1> споделя: "Има много начини за лекуване. Един от тях е Вярата. Ако вярваш, ще оздравееш. " В случая той има пред ВИД не само ЧИСТО духовна терапия, а и въздействието на вярата върху физическото здраве на човека. II по-общ план ТОЙ отбелязва още: "Приложете Вярата в живота си. за да видите нейните резултати. IIяраша усилва здравето. В бъдеще ще се търсят лекари за здравите хора. а не за болните." И върху развиването и нарастването на вярата можем да работим така. както и върху култивирането и укрепването на всички останали качества: на личността. Всяка стъпка в ТОЗИ благодатен процес предлага конкретни постижения: "Вярата е сила. която постоянно расте и се увеличава, превръща се в Знание. С Вярa човек може да се лекува от всякакви болести" (Учителят II. Дънов). Най-мощната енергия и същевременно целебна сила си остава Любовта - >> нейното Божествено проявление. Нейното могъщо действие се извява и в профилактичен и в терапевтичен аспект: "Закон е: Любовта премахва всички слабости и недъзи. Тя е особено космическо течение, което минава през всички живи същества. Колкото по-правно се приема и предава тази енергия, толкова по-здрав е човек. " Вярата и любовта на личността намират израз и в начина. по който той общува със своя Небесен Отец, Бога. Както е известно. средството за директен контакт е молитвата. Като елемент от изграждането на хармонична екологична картина на духа тя си остава незаменима. Да чуем отново Словото на Учителя П. Дънов: "Каквото е дишането на физическия свят, такова нещо е молитвата в Божествения свят. Значи молитвата е духовно дишане, т. е. зрееие на Божествените блага. Като отправя сърцето си към Бога, човек диша от еликсира на Живота. ...Като заболяете, обърнете се, първо, към Бога, после - към своята душа. и най-после - КЪМ лекаря. Вие вървите по обратен път и затова не успявате. " Комплексното лечение (тяло и дух) изисква и комплексни мерки. Водещата роля измежду тях принадлежи на цялостната промяна в Ащюполорически и етически идеи... начина на яшвот: "/"< е и-куваш по Нож, свен нациН] това тачи да измениш живота си. да водиш чист и свят .живот " (Учителят II. Дънов). Л тона означава, на първо място, да-ЛНквидираш_слШг налога, е негови>> тежък (понякога непосилен) -твар, за да можеш

да градиш на чисто, от начало. По този повод Учителят на |>[> наставлява: "Със старото трябва да ликвидирате. Всичко онова, което измъчва човека, всичко онова, което внася смут а човешкия ум, в човешката душа, трябва да се отхвърли." И още веднъж - без пряка връзка с 1>ога ие бихме могли да развиваме дучовната си СЪЩНОСТ. Всички автентични духовни учения препоръчват всеки деп да отделяме време (препоръките варират най-общо между половин и едни час) за размисъл върху Божественото. Разбира се, при Пълна концентрация на съзнанието. Не прани изключение и учението На 1>Ъ в редакцията на Учителя II. Дънов: "Докато мисли за Бога, всяко същество е добро. Престане ли да мисли, проявява се неговото низше естество. Когато не мислиш за Бога, а по естество си добър, тогава Бог действа в тебе, за да бъдеш добър. А когато съсредоточаваш ума си към Бога, ти си добър, защото черпиш от Бога. Тогава си добър по своя воля. А когато не мислиш за Бога и си добър, това показва, че Божественото в тебе работи. Да сте добри, когато отправяше ума си към Бога, и де сте добри, когато не отправяте ума си към Бога. Първото положение е необходимо, за да придобиете второто положение."

Няма и не може да има действително и ефективно духовно развитие - и съответно екология на духа, - ако Търсещият 10 духовния Път не усвои Г)ожсетвс11 пя I Гри НЦИПна Мъдростта. Но как да установим нейното наличие? Как да разграничим Мъдростта от нейните илюзорни подобия? Действен съвет ии дава отново Учителят на ВИ в БЪШИРИЯ: "Мъдростта има значение, когато я сравняваме с глупостта. Извън глупостта мъдростта сама по себч си какво е? Кои хора пие наричаме мъдри? Аз наричам мъдри всички, които знаят как да изправят своите погрешки. За мене всеки, който може да изправи една своя погрешка, е мъдър човек. Човек, който не може да изправи една своя погрешка, е глупак." Наред с мъдростта 312 Учението иа Бялото братство като жизнен принцип и приложение "екологично чистият" духом човек Притежава и още едно качество, кореспондиращо с Божсстве-ността ~ милосърдието. То но същността СИ е ярко изразено Христово качество, понеже бе засвидетелства но с най-голяма мощ п най-ефективни резултати в Словото и житейската изява на пресветлия Учител на Учителите от Мазарст. В учението на БЪ, интерпретирано от Учителя П. Дънов, милосърдието разкрива и свои неподозирани терапевтични достойнства: "Самомилосърдието е в състояние да въздейства па човешкия егоизъм. Колкото и да е гениален, човек неизбежно ще мине през двата полюса на живота; егоизъм и милосърдие. Това е неизбежен закон за всички хора. Разликата между хората се заключава в това, че обикновеният човек трябва да прочете много книги, за да научи това, което гениалният научава само от една книга. " И не на последно МЯСТО - равномерно и постъпателно ВЪрВЯГДНЯТ ПО духовния ПОТ пилигрим се отличава с

още едно водещо качество на личността, толерантността, Винаги и във всяка ситуация тон е готов да приеме ближния такъв, какъвто с - е неговата истина, с неговите убеждения, с присъщите му достойнства и недостатъци. В това именно е смисълът на втората най-важна нравствена заповед, формулирана от Господ Иисус Христос: да^ш1амс,,б;111Ж1шя^иил;^е-СИ. В тази насока са и съветите на Учителя 11. ДЪНОВ: "Никой няма право да изисква от човека повече от това, което може да му даде. Зачитайте правата на всеки човек (курсивът мой - К. З.). Това изисква хармонията на живота. Виждайте в лицето на всички хора себе си. Каквото благо имате, пожелайте го на всички. Нека всички да живеят в изобилие, да бъдат доволни от живота. Виждайте във всички хора душата им - Божественото, вложено в тях. Обхождайте се с тях като с души. Срещнете ли някого, дръжте в ума си ценното, което има. " Както вече бе изтъкнато ПО-ГОРЕ, екологията на духа като съдържание притежава и профилактична насоченост. Тя разпростира мащабите на утвърждаването си като образец на житейско поведение и в някои чисто практически области. Една от тях с тази на парите. И в това направление не липсват ценни указания, дадени от Учителя Антропологически и етически идеи... _

на |>|> на неговите последователи: "В отношенията си учениците трябва да спазват следното: услуга за услуга, а не за /инч. Парите могат да развалят човека. Те носят друг образ, а чрез услугата ученикът ще предаде и приеме образа на Любовта. Пъдещата раз* метшмонета ще бъде приятелството! Пъдещата разменна монета ще бъде Любовта1. " И На друго място в Словото му: "Ученикът не трябва да прави услуга за пари; това е вън от всяко правило на окултната школа. Тон трябва да служи само от Любов!"

Самият И. Дънов неведнъж е давал личен пример на последователите си как да се отнасят към парите. Знаейки ОТЛИЧНО, че те са едно от най-трудните излизания в живота и в междучоисшитс отношения, той многократно е придружавал препоръките*ей с живи ОПИТНОСТИ. За учениците от окултната Школа '1\)\й с оставил и_дде ирацила: "I. (относно себе си): Ученикът никога не бива да иска пари за помощ. Той трябва да изработи нещо и тогава да му се Заплати, ако пожелае. II. (относно другите): Ученикът никога не трябва да дава пари за помощ. Той трябва да създаде известна работа на онзи, който се нуждае, и тогава вместо 25 лв. да заплати 100лв, Тъй и другият да бъде свободен, че с труд си е помогнал." /

Картината на екологията на духа в светлината на учението на КБ не йи била Пълна, ако не добавим и още едно правило, формулирано от Учителя П. Дънов и засягащо ежедневието на последователите на духовния Път; "Когато ученикът ходи по улицата, чгрябва да е съсредоточен и да се моли. :ш да избегне ненужни неприятности. " И така, екологията на духа -така разгледана и изяснена (макар и непълно, естествено - поради ограниченият, налагани ОТ обема

на това изследване) - може да бъде възприета като важно стъпало
Шадхкъм.сл>вършс11^шшго. Важно, по не и последно. За последното
стъпало по този вечен 11ът нека дадем отново думата на българския
духовен Учител: "Най-великото положите, което човек
може да има по отношение на Бога, то е да бъде Син Божий. Да
бъде човек Син Божий, да бъде служител на Великия, Който всичко
е създал, ще рече да чувства пулса на цялата Вселена, да вижда
всичката нейна красота, да чува нейната величествен;/ хармония."

314 Учението на Пялото братство

5. Човекът по духовния Път. Окултно ученичество

"Пазеше свободата на душата си! Пазете силата на духа си!
Пазете сиетлиитв на ума си! И пазете добротата на сърцето
си!"

"В Божествената школа ние сте влезли да се научите как да
живеете разумно."

"Пътят на ученика е като зазоришше."

(Учителят П. Дънов)

Истинският човек е духът, КОЙТО Бог е вложил в него. Духовното
начало на индивидуалността се проявява като личност в света на
материята. След като настъпи моментът на осъзнаване на истинското
му назначение на тази земя, човек поема Път на завръщане
КЪМ своята действителна родина - лоното на Отца. Това именно е
онзи духовен Път, на който е посветено изследването в рамките на
настоящата подтема. Неговата същинска част бива пазонаваня в
езотеричното познание окултно ученичество. Учението на 1>1> в
редакцията на българския духовен Учител П. Дънов се спира подробно
на тази така важна проблематика. И зова с напълно естествено,
понеже ядрото на дейността във всяка окултна Школа - независимо
от времето, КОГАТО е била създадена, и нюансите в предаването
на Божественото учение - с именно изясняване контурите, целите
и същността на пътя на окултния ученик, както и средствата,
които спомагат за неговото успешно извървяване.

Новото учение, дадено от Учителя на 1>1> в нашата страна, има за
главен обект на проучване човека и Живата Разумна I [рирода в тяхното
проявление и взаимоотношение. Човешката личност в своята
целокуиност представлява една малка вселена - микрокосмос, който
съдържа в себе си като потенциал всички принципи и сили, характерни
за 11риродата. Под въздействието на космическите сили и
енергии човек има за задача да диамизира силите, вложени изначално
у него. и същевременно да осигури възможност на Божеств-
Антропсуюгически и етически идеи... _

ното начало да се изяви в него. Като следствие от това постижение
човешкото същество влиза във връзка с Първичната 1 |ричина- 1>ога.
и се превръща в извор на жива вода, в активен съратник на грандиозното
творческо дело в Космоса. Ала за да достигне до подобно
равнище на личната си духовна еволюция, ученикът по духовния

Път следва да премине през суровите изпитания на стргата самодисциплина и самовъзпитане, осмислени и осъществени според изискванията на закона на Любовта и Свободата. 1 юлагайки заздравя основа закона на Любовта, която ще му донесе вечния живот, и стремейки се към Истината, той е длъжен да изследва великия закон на Мъдростта, която също е вложена изконно както у него, така и в заобикалящата го природна среда. Организмът и съзнанието на окултния ученик са лабораторията, в която той провежда своите алхимични опити с цел да получи духовното злато на живота. Задачата на ученика е да урегулира енергиите, които ПОСЗ ЪЛВМ 01 ори родата в неговото съзнание и организъм, да трансформира висшите енергии във висши, за да триумфира с венеца на безсмъртието. Това в същност е великият идеал, към реализацията на който е устремен ученикът на Новото учение. А най-кратката и гай-достойца Пътека за въдъхване живот на този идеал е Любовта

11 пътът на човешката душа към съвършенството, който е път на окултния ученик, не представлява - при цялата условност на сравнението - права линия. Той се разгръща във времето и пространството под формата на спирала - както е прозрял и гениалният философ Георг Хегел, формулирайки своя трети закон на диалектиката. Този път е прокрадва сред различни епохи, раси, нации и културни среди, които проблясват и залязват в хода на вечното всемирно Развитие. От живот към живот, от възплъщение към възплъщение душата - и макар по характера на проявлението си във физическата вселена - натрупва все повече знания за себе си и за света около нея, научава все повече уроци, есенцията от които се превръща в нейна неразделна същност (въдъхвайки пълноценно съществуване на причинното тяло и ставайки част от неговата структура). Личността, за която е настъпило загоряването на нейната душа и про-

316 Учението на Вялпш братство

буждането на коментнага ѝ СЪЩНОСТ, пече обладана потенциал от вътрешни опитност, които м разкриват съдържанието и действието на един окултен (т. с. таен, скрит) закон на Битието - преражда: шло (иреобадъщавапет на човешката духовна природа, на душата). И тъй като този твърде продължителен процес протича в света на формите, индивидуалността използва все по-съвършени форми за своето саморазкриване. И това с така, п.й като в случая е в сила правилото: колкото повече се усъвършенства материалното тяло на човека, толкова по-нялостно и пълноценно се изявява скритото ес-хесхволп душаха.

Какви са различните етапи по духовния Път на човека? Как и в какви разновидности се разгръща неговото индивидуално развитие във времето? Мека предоставим думата на Учителя П. Дънов: "Аз разделям хората на четири категории: старозаветни, новозаветни, праведни и ученици. Употребявам тия термини, защото липсват други, по-подходящи думи и иай-вече защото будят у хората познати

Образи и идеи. Тия думи изразяват четири големи епохи в развитието на човека, четири култури, четири общи, колективни течения в човешкото съзнание. Какви са били възгледите на старозаветните хора, ще намерите това в Стария Завет. Какви са възгледите на иовозаветните, ще намерите това в Новия Завет. Какви са възгледите на праведните, можете да узнаете това, като проучите съвременната култура. Праведните ~ това са хората на един установен правов ред. Но око търсите пътя на ученика, не ще го намерите ни в Стария, ни в Новия Завет, ни в научните и етични системи на днешния свят. Пътят на ученика - път е новото, което днес влиза в животи на човечеството." Един ОТ съществените признаци за разграничаване на тези четири основни категории хора е как и доколко те използват свещеното си право на свободна воля. Естествено е, че колкото по-извисено е едно същество в духовно отношение, толкова по-малко ограничения съществуват да прояви своята свобода и избора. Ярка илюстрация на тази всемирна градация откриваме на друго място в Словото на Учителя II. Дънов: "За да ви дам една представа за положението на тия четири каше-Лшпропологически и етически идеи... 317

горни хора и света, ще си послужи със следното изяснение. Първо, вие сте разумно същество, което невидимият свят ищуща на земята и ви дава тяло, без да ви пита искате ли това или не искате. Такова е положението на старошветния. Второто положение: изпращат ви на земята, дават ви шило, като се ползвате от една малка свобода да кажете къде искате да дойдете. Това е положението на иовозаветния човек. Третото положение: изпращат ви от невидимия свят на земята при пай-благоприятни условия да се учите, като се ползвате от сравнително по-голяма свобода. Това е положението на праведния. В иовозаветния живот вие ще изкупвате греховете си и ще се мъчите. В иовозаветния живот вие ще се самоусъвършенствате. В живота на праведния ще намигаше на другите, а когато дойдете като ученик на земята, те започнете да изучавате великата наука на Любовта (курсивът мой - К. З.). При Любовта човек вече истински се самоопределя, той определя същевременно отношенията си към хората и към свършените същества." Категоризацията на хората според споменатите признаци представлява основата за естествените различия между тях. Но където има различия, там съществуват и противоречия. От друга страна, налице е и интересна връзка между четирите общности ОТ различно еволюирали човешки същества и вътрешните органи на тялото. На тези съответствия е посветена следната мисъл на Учителя на III >> у нас: "Всичките противоречия, които съществуват в света, произтичат от ОШ тия четири вида живот, от шия четири колективни течения, които действат в света. Отнесени към човешкия организъм, те показват следните съответствия: старозаветният живот тече в стомаха и червата, новозаветният живот тече в дробите и

симпатичната нервна система, животът и праведните тече в долните слоеве на мозъка, а животът на ученика тече в горните му слоеве. Последният заема най-хубавото място. Зашива живошпи ученика представя идеалното в човека (курсивът мой - К. З.)-"Градацията отдолу нагоре обуславя потребността от съвършенство в жизнената изява на окултния ученик. Той е култивирал у себе си всички опитности на предходните еволюционни степени, научил

318 Учението на Бяюю братство

е всички уроци, прем шал с през всички грешки и израстването и вече не ги повтаря. Напротив, той е в състояние да помага на помалките си братя и сестри по техния собствен път. И тази форма на подкрепа е непатрапчива. всеотдайна, пропита от Любов. Ученикът по духовния Път е изправен пред нови задачи на своето развитие. 'Гой умее ПО най-добрия начин да работи в колектив, да изгражда фундамента на онази жива реалност, която да се превърне в обозримо бъдеще в ежедневието за ПланетарНОТО човечество. "Животът и ученика - казва Учителят И. Дънов - включва ценностите на тия четири живота. Защото сами по себе си те са фази, през които човек по необходимост преминава. Старозавещните подготвят пътя на повешените, повешените подготвят пътя на праведните, праведните подготвят пътя на учениците, а учениците подготвят пътя за идването на Царството Божие на земята. На тях предстои разрешаването на тая трудна задача. "

От особена важност е да бъде проследено изграждането на нова система от убеждения и нравствени стойности, които характеризират истинския окултен ученик. Това безспорно е дълъг, труден, на моменти дори мъчителен процес. Ала в неговата финална фаза изкрystalизира

един Красив бисер на извисеното КЪМ Истината съзнание. Ученикът еЛОЗИ, който прекрaчва от тясната област на личните интереси в несравнимо по-светлите и примамливи духовни пространства на усилията за Общото благо: "Влязъл е пътя на ученика, човек има вече други схващания и възгледи за живота, съвсем различни от схващанията на старозавещните, новозавещните и праведните. Всички тия три категории хора живеят все още в сферата на личния живот - те не живеят още за Цялото " (Учителят П. Дънов).

А ето как Учителят на БЪ в нашата страна разкрива акцентите в мирогледите на четирите степени на съзнанието, като и реакциите. На всяка група към изпитанията и несполуките в живота: "Старозавещните търсят богатство и имот. От негодите на живота те се озлобяват. Новозавещните търсят съчувствие и симпатия. От страданията и негодите те се разколебават», обезсърчават и съ-

Антропологически и етически идеи... 319

блaчпaват. Праведните търсят почит и уважение. Противоречията ги иаскърбяват и накърняват тяхното достойнство. Те са се

издигнали до най-високия връх на личния живот и зашоаа така болезнено чувстваш всяко накърняване на тяхшяно лично достойнство. За всичко, което вършат, те търсят п/ппнанне, почит и уважение. Единствен ученият не търси ни въпишо богатство, ни съчувствие и подкрепа, ни почит и уважение. Едничък ученикът не се ни озлобява, ни съблазнява, ни наскърбяла. Той се радва на противоречията, които среща в живота си, защото знае, че те неизбежно произтичат от четирите колективни течения, които цщщш-рат в живота. Той счита всяко противоречие за една велика задача, която трябва да разреши Той мисли и постъпва така. защото е МШ10Л през самоотричането. Той е влязъл в пътя на ученика, след като се е отрекъл от живота иа сшарозаветннше, от живота на новозаветните и от живота на праведните. И затова ви казвам: само учепшапп учи, и всички други се занимават." Па всяка крачка в вашия живот ние сме склонни да откриваме грешките на другите, а когато условията 1*0 позволяват - и да им предлагаме съветите си. Няма нищо по-лесно от това, да бъдеш съдник и съветник на чужд гръб! И понеже сме изключително наблюдателни за недостатъците и прегрешенията на ближния, твърде често (по-точно - при всяка възможност!) сме готови да го разкритикуваме, изхождайки от изначално подразбиращата се собствена непогрешимост. Всичко това са белезите на едно тепърва съзряващо мислене, на едно ниско развито съзнание. Окултният ученик никога не лостъпвалака! "ой е сляп за несъвършенствата на своите братя и сестри по дух. И поради знани- [ето му за вездесъщата Разумност, господстваща на всички равнища в Космоса, той никога не Прибързва В оценките си. Всичко около себе | си и у самия себе си възприема е чистия поглед на дете, ала и е мъд- 'ростга иа напредналата по Пътя към Нога душа. Затова и толкова I ярък е контрастът в житейската изява между хората от първите три/категории и окултния ученик: "Обикновените хора се борят помеж-1ду си, критикуват се и се морализират. Ученикът абсолютно никого не критикува, пито мориянзира някого. Той съвсем не се занимава

320 Учението на Бялото братство

с погрешките на хората. За него те не съществуват. За него съществува само правилншт живот - животът на Любовта. За ученика Бог не е старозаветпшнн Йехова, Които съди и наказва хората. За него Бог е Бог на Любовта, на Светлината, на Мира и Радостта. Това са качества и на ученика."

При подобно качествено разграничение междуличностния характер на ученика пс духовния Път и останалите хора естествено възникна въпросът кой с ОНЗИ висок идеал, който изпълва със съдържание мислите, чувствата, словото и действията на ученика. И тук най-точна и мащабна е картината; която рисува проникателният поглед и прозрението на великия духовен Учител: "И ако ме питате какъв е идеалът на ученика, ще ви кажа: Любов, светлина, мир и радост за дутите! Това не е един идеал за вечността. Той

може да се постигне още сега. Не ви говоря за Мъдростта и Истината - за тях ще дойде друга епоха. Те не са за днешните времена.

Сега на учениците им трябва Любов, по не без светлина; светлина, по не без мир; мир, но не без радост. На тях им трябва Любов със светлина, светлина с мир, мир с радост. Всички тия неща са свързано в едно. "Любовта, светлината, мирът и радостта са плодове на Божествения Дух. Ученикът трябва да се храни с тия плодове. Първият плод, които топ вкусва, е Любовта. Учепша>т трябва нечремеино да вкуси от тоя плод, защото той носи вечния живот." "Прави/ю е - ученикът трябва да започне с Любовта. После ще мине към светлината, след туй към мира и пай-после към радостта. "

Понятието "ученик" (независимо дали е предхождано от определение го "окултен" из и не) само по себе си предполага наличието и на учител. Кой с онзи толкова напреднал и извисен дух, които поема подобни функции спрямо вървящите по П#Ен на окултното ученичество? Очевидно това би трябвало да е извънредно високо еволюирала индивидуалност, приключила със стадия на ученичеството и постигнала готовността предава придобитото на съзрелите за това псофити. Отношенията окултен ученик духовен Учител се явяват обширно и пребогато на възможности поле за предлагане на Ч?1

Антропологически и етически идеи...

езотерични знания, както и за укрепване и усъвършенстване на духовно-иравствената структура на обучаващите се. За неповторимото естество на този род взаимоотношения говори и Учителят II.

} \л юв: " Ученикът може да има само един учител в живота. Помпете една в&пка истина: В свети има само един Учител и всички учители са произлезли от него. В света има само един Ученик и всички ученици са произлезли от него. Ученикът трябва да знае едно: може да го обича само опя, който го учи - неговият Учител. И ученикът мож:е да обича само оногова, който го учи. Обича се само онова, което е безсмъртно, което ие губи своята красота. своята интелигентност, своята благост, своята доброта." След като завърши фазата на своето ученичество, а тона от ава след поредица от пълноценно изживени съществувания в света на материалните форми, окултният ученик застава пред прага на ново предизвикателство. То надминава всичко познато до този момент. "Дипломираният ученик" е готов да се влее в Божествената кохорта на космическите Учители, По този повод Учителят П. Дъпон споделя: "Наистина, има и по-велик път от този на ученика, чо само след като човек извърви този път, пред него ще се открие великият път на Учителите, Това е пътят на Мъдростта, който е пай-трудният. " 11о преди да се стигне дотам, ученикът има да учи още твърде много. 1 1сговото обучение на практика не Спира никога. То съединява в единен поток будното и сънното му съзнание. Целият

свят, чрез цялото време за него е едно предметно училище: "Като говоря за ученика, а/ имам пред вид преди всичко идейния ученик. Този ученик се учи и тук. на земята, в този свят, ц горе, в невидимия свят. Той никога не напуска ишолата - денем се учи в лабораторията на земята, а нощем отива горе, при своя Учител, който му преподава теория. На следния ден той пак се връща на земята, за да продължи своите практически занятия в лабораторията."

Една от най-важните характеристики на окултния ученик е наличието на постоянен контакт със света на Духа: "... Под "ученик" в истинския смисъл на думата се подразбира оизи, който има вече реален опит в духовния свят, който има съзнатата връзка с него. "

322 Учението на Пялото братство

За ученика няма самоцелни постижения ПО I 1-тя. Всичко, което постигне, водната ГО впряга на работа. 'Гой никога не отделя време за нарцистични погледи и огледалото. Пипаш е на път, винаги е готов да се притече на помощ на нуждаещите се. В него израстват постепенно кълновете на съработиичеството спрямо Божествения. всеобхватен План на Творена: "Животът на ученика. след пробуждане на неговото съзнание, е живот на творчество, на работа - не живот на благодат. Благодатта се отнася само до пособията на ученика. От него, обаче, се изисква труд, устия, работа. Дълго време ще изпитват и претеглят ученика, докато го пуснат в Царството Гюжие. За ней-малкия недостиг веднага ще го върнат назад.

" А достъпът му до небесното Царство е и пряка зависимост от придобитото и приложено знание, изкристализирало в Мъдрост на всички нива от съществуването му: "Влизането в Царство/по Божие зависи от зиащно и мъдростта на ученика, а не от неговата любов. В Царството Ножие по благодат не се влиза " (Учителят П. Дъпов).

Удивително красив е портретът на окултния ученик, нарисуван от Учителя на Б1) и България: "Но какво се познава ученикът? Ние ще познаете ученика по следните качества: Той нови в себе си една мека светлина, която не предизвиква никакво дразнение на очите. 'Гои говори с толкова мек тон, че никога не дразни ухото. Тон може да те нахрани с такава храна, че няма да разстрои стомаха ти, нито да развали вкуса ти. Вие трябва да разбирате тия неща не по форма, но по вътрешен смисъл. Когато имате радост, която изхвърля всички противоречия във вас. вие сте засегнали една малка част от живота на ученика. Тази радост ви показва какви трябва да Съдете като ученици. " Именно радостта - такава, каквато я описва Учителят II. Дъпов - се превръща в неотменна част от вътрешната шетройка и поведението на ученика. Същевременно ТЯ е и Божествената награда за неговото послушание и достойно извървян ПЪТ към съвършенството. Тя е и ключът към решаването на безбройните проблеми, е които не залива на всяка крачка материалното битие: "Учениците ще носят Радостта в живота

Аштюпологически и етически идеи...

323

си като разрешение на своите 'задачи. Аз не говоря за радост, която се мени, но за Радостта На ученика, която нищо в света не може да засенчи, която от нищо не отпада. Тя е ной-високияш връх в материалния свят. Никакъв облак не може да достигне до този връх- Никакви бури няма на този връх. Там царува Любовта. там царува Светлината, там царува Мирът, там царува и самата Радост."

От гледна точка на учението на П1> окултното ученичество е заключителният

етап от еволюцията на човешкия дух а земния стадни

От неговото вечно развитие през измеренията и световите на Питието. 11од земе] I Стадий тук разбираме богата 11а духа с материята, 1ЮЙ1 ю-то овладяване, завоюването на свещ на формите и постепенно го разчупване на веригата на материалното под могъщото влияние на НМПУЛса за завръщане към Първопричината - Бога. Следователно ученичеството в този смисъл е извънредно важна част от еволюционния път на духа през времето след преодоляването на ипволюционната мотивация в неговата изява през поредицата от въплъщения в земен план.

Както е известно, земното човечество преминава границата между И1Ш0ЛЮЦИЯ и еволюция с помощта на най-великия Учител от Йерархията - Христос. Това означава, че в мащабите на нпднвидуалиния човешки дух преходът от по-ниското към по-вмеокото равнище на проявление следва да се извърши чрез усвояване! ето на основите ИСТИНИ В Христовото благовестие И ТЯХНОТО приложение в действителността.

Най-важните послания в мисията на Христос на планетата НИ са законите на Любовта, милосърдието и саможертвата. - закони На мисълта, чувството и поведението. Те изместват етарозаветната душевна нагласа, изградена върху инстинкта за самосъхранение, користните подбуди за проява и утвърждаване на личното "аз", подчинението на Божиите заповеди, продиктувано от страх пред Всевишния, а не от любов към ближния и всичко сътворено. И така - на мястото на страха изгрява Любовта, КОриСТТа е победена от саможертвата, а егоизмът отстъпва решително на милосърдието и състраданието. Човек, който е развил тези качества на новозаает-

324 Учението на Пялото вратспню

пою време, съзидана личността си и правсдност и осмисляне на законите, господстващи не само в царството на материята, ала и в селенията на Духа. "Гой е готов да стъпи върху пътеката на окултното ученичество.

Л какво отличава нея от всичко изброено дотук? -СЛУЖЕНИЕТО. Тоест съзнателното цодчнннване на личния Духовен, нравствен и физически потенциал на Божия план за света, целенасочената

жертва на собственото (сиреч на отделното, обособеното)
пред олтара на Цялото, поставянето на личния интерес
под колективния и общочовешкия - с перспектива на вливането
му в грандиозния поток на космическото развитие. Окуениягуе:
ш1к_с_чоц&C11pюсташш;т^
на общите цели на вселенската еволюция, о!ка залее отлнчносттл
с^1зар^ши_сд!шшй!шШърин^з!очника• Бога.усгрсйШлсскъм.Цеш.
съхранявайки ндообогатлванки неповторимата си индивидуално*. г.
избистрена и ра тъфшла в нескончаемия цикъл на раждаме, смърч
и прераждало. Окултният ученик е само на една крачка от разкъсването
на ТОЗИ цикъл и освобождаването на духовната си природа
ОТ кармичната обусловпост. Това става след петото посвещение.
ВечааТа цел по пътя на ученика е Бог- Творецът, Вседържителят
и Промисдителят на Вселена!а. Образец за ученика, негова иъте-
водна звезда, ехо на вътрешния му глас и водач през бездните на
житейското поприще е неговият' Учител. Ученикът следва своя
Учител през всички хилядолетия на своето ученичество, но никога
не успява да го настигне. Този окултен закон е формулиран паи-
ясно от Христос: "Миши ученик не може да бъде по-голям от своя
Учител!" Л Учителят 11. Дънов го допълва: "Когато вие дойдете
до мястото, на което съм сега аз, няма да ме откриете, защото
вече ще бъда някъде много напред."

Учителят никога не заповядва на своя ученик, тон само го съветва
и напътства с офоммо търпение н неизчерпаема любов. Ученикът
НИКОРА не се подчинява сяло па своя Учител - тон осмисля внимателно
всичките му препоръки, оцветява ги през призмата на собствения
си разум, придава им неповторимия щрих па своята нидивн-
Лшшюштогически и етически идеи...

325

дуалност. Уче11Шскг^мее^да^е^ууи_от^кжч1хо^ от собствените и от
чуждите грешки, от паденията и триумфите, от скритите погледи н
педонзказаннте думи, от безсмислените хвалебствия в премълчаната
критика, от сенките през деня и от призрачните светлини на
НОЩТа. ТОЙ знае, че никой чпдкк не р наш приятел или чрад? мящ-
1УШишш11^21ИТели (старо окултно правило). Най-голямата награда
за ученика е да се окаже достоен за своя Учител. Нан-теж-
кото му провинение - Да измени па предназначението си: учение
и сяумееение.

Ученикът притежава силата да се ИЗ) фаВП след всяко препъване.
Неизбежните удари на Провидението никога не го заварват неподготвен.
След КйтО излекува раните си, той стона още по-моп.щ и
целеустремен. Дори и в най-ужасните митове на живота си - затынал
до дъно в благого на своите човешки слабости - ученикът не
губи от взора си далечния светлик на хоризонта: Слгнцето на божественото
съвършенство. Той знае, че няма да получи наградата
си през земния живот - тъй иепомерио КраТЪК е той, тъй измамни

са искрите па успеха в царството на несправедливостта, където владее
Князът на този свят. Лукавият. Л ученикът не се и стреми към
награда. Хоаицкота пераз^1e^^а.уйе;1<де11и>>^рсигузр^сшт^^.обдаш,
Ш1Кот^111сл1роцдва^а—в5ст^^ щжарщл1а_зш1Ш'гс
изпитания го обгражда от.вепчкп страни, ала не може да го изгори.
По-недоссгаем от саламапдър, по-бърз, от сокол и по-безстрашен от
лт.в е ученикът, защото вярва в Вота и никога не се отклонява от
стъпките на своя Учител. И в най-черния мрак На Тартара той съумява
да открие единствено вярната светла нишка па спасението.
В човека срещу себе см ученикът не вижда мъж вли жена, старец
или пеленаче, просяк или цар, а само душа- мъчлиша, несрет-
пнца. петряш.а. протягаща трепереща ръка за помощ. Ученикът е
готов да поеме всяка ръка. Той знае. че ие би МОГЪЛ да пренесе на
гръб всеки свой ближен до върховете на съдванстс; достатъчно с
да се Превърне във факел, раздиращ лепкавата мъгла на невежеството.
Дори и да се стопи в пламъка на чуждото неразбиране, алчност
или злоба, ученикът си тръгва с радост от този свет. Той е
326 Учението иа Лялото братство

— ' — -•'

нзиълшш_лд>Шл1_си. След кратък престой н отвъдното, поучен от
непредотвратимите грешки па земното изпитание, поел нова мисии
па скромните си плещи- ученикът се завръща при по-малките си
братя и сестри. Завръ па се да учи и да служи.

І)икон и 11111110 пе може да изплаши ученика, когато той следна
неотклонно СВОЯ верен път. Странник и неудачник и очите па "нормалните"
човеци, той заблестява с нсуетоима, мека, брилянтна свет-
липа пред вездесъщия поглед на Всевишния.

Ученикът нима свои релш ни, тон служи на Истината.

Ученикът не може да бъде купен с ННКаКВИ материални ири-
тежаннн. Колкото и висока цена да предлагат за главата му, тя псе
по-висока от благословието, което Сам Бог ще му дари за достойно
извършената работа.

Ученикът ис иошаиа нито миг покой. Гой е винаги на път,
винаги устремен към малките задачи на всекидневието. В своята
съвкупност те изграждат величествения, ала нетленен паметник на
неговото самоосъществяване.

Ученикът живее с ритъма на ВСИЧКИ проблеми на съвременността.

'Гой е неизменно в първи те редици на Промяната. Когато падне,
покосен от залповете на синовете на мрака, на неговото място изникват
хиляди пови герои - храбри и непобедими, довчера останали
слепи за Правдата, а днес озарени от факела, в чийто очистите-
лен ОГЪН е изгорял уче шкът. Изгорял, за да освети пътеката па
прохождащите.

Ученикът не живее >я себе си. Той нима собствено име. Ако
Вр&ГЪТ разкъса дрехата му, преди да замахпе с меча, ще ОТСТЪПИ в
панически ужас, заслепен от написаното е огнени букви върху фъдта

на ученика - "Служител на Кога"!

Образд*тлш.дкужш1Я^чс1шк не би придобил завършен вид, ако не предоставим възможността на Учителя П.Дъиовда го обрисова чрез своето живо Слово:

"Ученикът, който иска да се учи, трябва да има желязна воня, нищо да не го отчайва. " "Ученикът не мисли, че другите спъваш неговия ум, но "В той сам се спъва- ...Никой не може да влияе па 327

Лнтропологически и етически идеи...

неговия ум, да го изопачи." "Ученик, който е влязъл в една окултни Школа, няма право да причинява мъчение никому. " "В Шиолата са забранява всяко одумване, изтъкване, вглеждане в погрешните на другите. " "Ученикът трябва да бъде искрен спрямо духа ей, спрямо думата си и спрямо себе си. спрямо всички." "Ученикът трябва да мълчи, за да може да мисли." "И Школата не се позволява никой никого да поправя." " Нсеки ученик, който се колебае, не може да се учи. Ученикът, щом ичгуби вяра в себе си, той свършва със себе си." "Ученикът не трябва пито да завижда, пито да об- лажава, пито да съжaliaва," "Едип ученик никога т трябва да лъже себе си. Ако той излъже себе си, той сам по себе си е вън от класа. " "Ученикът трябва да Сп>де верен на себе си. Де бъде строг съдия на постъпките си." "Величието на характера на ученика седи в точа - той винаги изнълипва обещанието, което е дал пред себе си." " Ученик е само този, който е в хармония с абсо.чютношо." "Ученик е само този, който никога, нито в клас, нито вън от класа, нагрубява някого." "Ученикът не се обижда, а винаги търси доброто в думите, които са му казали. Той във всичко търси любовта."

"Ученикът нищо не изнася от това. което се говори в класа, навън, докато не го обработи, докато това знание не стане негово." " Ученикът НИ проявява никакво любопитство. Той пито пиша. пито позволява другите да го разпитват. Той е свободен да мълчи. Задоволява се само с това, което му се казва. " "Ученикът трябва да има абсолютно послушание и внимание към Учителя си. Послушанието трябва да идва от съзнанието. " "Който се съмнява в Учителя си, не е ученик." "Ако не работи със закона на Любовта, ученикът нищо не може да постигне." "Постоянно будно съзнание и точност се иска от ученика. С тези две качества той ще може да изправи своите погрешка " "Па ученика не се позволява да говори празни думи. " "Ученикът не се жени. пичю роб става. Той е свободен. Който не иска да учи и да служи на Нога, да се жени колкото пъти иска. " "Ученикът е чист, честен, искрен."

" Учениците взаимно да си помагат, един друг да не се използват. "

"Ученикът работи съзнателно, за да придобие свършенството)

*28 Учението на Вилото братство

към което се стреми непрестанно. " "В Школата се учат само потребните неща, съществениите за самия живот. В окултния клас

не се учат излишни и-ща. " "Ученикът е постоянен, н<! се влияе от мъчнотиите, топ е смел и решителен. Умът му трябва да е гъвкав, подвижен, възприемчив, " "В едни окултен клас от лъжата и помен не трябва да има. " "Светското знание е предисловие на окултната наука. Чам. където висшата математика на земята спира, там започва окултната наука. " "Едип окултен ученик първо е естествен, не е предвзет, а е скрамен. " "Две правила за ученика: да не губи времето си напразно и направените грешки да ги изправи веднага. " "Ако ученик няма препятствия, мъчнотии, значи стои на едно място. " "Ученикът сам си помага, той не търси помощ от никого" (курсивът мой - К. 3.)- "Отученика се изисква търпение, мълчание, разсъждение.. " "Ученикът не трябва да има никакъв недъг. " "На ученика не му трябва никаква събота и какво кръщение. " "Наученика не се позволява да се обръща назад. Абсолютно какво обръщане назад.' - Право към иелта!" "Ученикът сам разчиства своите смешки "(курсивът мой-К.3.). "Ученикът няма право да се запшива с живота на другите. " "На ученика абсолютно се забрану.ва да одумва." "Туй, което вас ще ви въздигне, то е самото учение." "Не се позволява на ученика да влиза в клас с иеиачен урок. " "Каквото и да кажат на ученика, каквито и хули да синят по негов ад)>ес, той върви напред и винаги има пред вид Бога в себе си. Никой ие може да ви оцапа. Живеете ли в светлина, никой не може да ви заблуди. " " Търпение и послушание - без тези две качества не можете да вземеш нито една крачка." "Първото правило: Божественото у вас за нищо и за никого не трябва да го жертваше. " "Ученикът във всеки един момент трябва да знае: /{олята Божия ли изпълнява или своята воля. " "Ученикът обещае ли нещо, трябва да го изпълни. " "Станеш ли министър или друг висок пост заемаш,) чеиик не можеш да бъдеш. Окултният ученик заема скромни олъжности. От завидни длъжности ще се низите като от «л.»" (курсивът мой - К. 3,). "Мълчание отгоре, работа - отдолу. " "Ученикът никога да не говори за неща, за ко- 329

Лнтрмюяогически и етически идеи...

ишо не е сигурен дали са варни или ие. " "Учителят трябва да знае, а ученикът да е подготвен." "Ученикът е свободен, когато учи. " "Болният не може да бъде ученик." "Учеиикът има ла задача ой живее без закон. Той сам е закон на себе си. Няма какво друг отвий да го С1,ди" (курсивът мой - К. 3.)- "Три неща ш потребни па ученика: разумиост, сила, доброта." "Ученикът винаги трябва да е разположен."

1 [риввжцането па подобни цитати може да продплжи още дълго, но и изнесеното дотук създава представа за начина, но който учението на Ш> в редакцията на Учителя ПДъпов възприема същността, мисленето и поведението на окултния ученик. 1Це Прибавим само още няколко фра! мента, които опират до конкретни страни от характера

на окултния ученик. Ма първо листо-б>и и о с а я _11а-съзнаше:т,
за която Учителят па БВ у нас говори па всяка крачка и >> утвърждава
като задължителна по духош Щ Път: " Ученикът е винаги в клас. Той
знае и с\зпава всеки миг, че е ученик." Ма второ място - шкомнлнт
жизнеИ-СТремсж на ученика: "Ученикът на Всемирното Братство
се стреми да реализира в .живота си: Божествената Любов,
Бо.па'етвешш Мъдрост, Божествената //с/шшл. "Матрето място
- от11ошсу11сл:оиал1^1а1ср1и;шш<=<_благд: "Но земята всичко е
преходно. Ученикът не трябва да желае нищо земно. Той ще си служи
с буквара п плочата, докато завърши 1-во отделение: и после ще
мпне напред, а тях ще остави 30 другите. Няма защо да носи със
себе си буквара и плочата в университета." И ие иа последно място
- критериите за това, кои.учсииШ1саа1ай-добрш'с-, "Най-добрите
ученици са шия, които вървят естествено: нито се забавяш, нито
прескачаш,- нито се спираш, пито тичаш. Всички у тях върви
естествено. В живота им е отразен космическият ритъм."

За естеството на разликата между равнищата (степените на духовна
еволюция) между окултния ученик и духовния Учител сякаш
пай-добра представа създава следната оригинална мисъл на Учителя
П. Дънов: "Когато ученикът не зиае, мълчи. Когато Учителят
№ знае, говори много. Когато ученикът знае, говори много. Когато
Учителят лиае, мълчи."

330 Учението па Вялото братство

В своето Слово Учителят на 1>1> в България разкрива н етапите;
и реч които преминали израстването на човека по духовния 11ът. Кзо-
теричното познание ги назовава посвещения! Течи етапи или стъпки
по вечния път към съвършенството са свързани с извечния стремеж
на душата да се издигне нагоре, ю,м нова, по-висока кота иа
осъзнаване н осмисляне на космическата Реалност. Учителят! I. Дъ-
нов говори за седем такива посветения, представени хронологично
по следния начин: 1) Обръщане към Бога; 2) Покаяние; 3)
Спасение; 4) Възраждане; 5) Новораясдале; 6) Посвещение (в
тесния смисъл па понятието-бел. К. З.); 7) Възкресение.
Мястото, където ученикът намира най-благоприятните условия
за издигане па своята духовна природа и за завоюване па посвещенията,
с окултната Школи.

Нсскн истински духовен Учител основава своя Школа. 'Гои идва
на планетата скромно, без никакъв шум. И докато в горнилото на
светските страсти луиват огньовете на политическите битки, вих-
ряте конкуренцията В икономиката и протуберанситс на социалното
п културно развитие. Пратеникът на Небето започва тихо и
незабелязано изпълнението на своята мисия. ТОЙ открива своите
ученици, събира ги около себе си и търпеливо извайва от тях достойни
продължители на Делото. Ученик на Божествената наука може
да стане само оизи, чиято душа вече се е пробудила от вековния
си сън; личност, преминала през богата гама опитности п минали

Въплъщения и в настоящия си живот; човек, които се е убедил сам. без пропаганда и външен натиск, че това е единственият път за неговото развитие и единственият миоглед, унищожаваш най-важните противоречия, раждащи мъката и болката иа този свят. Около естествения център - Учителя - се оформя среда, където се разрешават най-парливите проблеми на съвременността: От мащаба на Школата те се пренасят \o невидими нишки и обхващат цялото земно кълбо. Чака дейността на Учителя и неговите ученици придобива илапетарни измерения. Разбира се, само -гой знае за всичко това, а някои от учениците ИНТУИТИВНО се досещат. Около Учителя можем да срещнем представители както на всички дарби и добро-Литроиологически и етически идеи... 331

детели на епохата, така и на всички пороци и педостатънп. I 1ървите подлежат на утвърждаване и доразвиване, а вторите—иа постепенно смекчаване и изкореняване. Школата е място на всестранни изпитания за качествата на тялото, ума, сърцето и душата. Една от Първите задачи Тук е да бъдат възстановени каналите, по КОИТО силите и енергиите иа Живата Разумна I Грирода проникват и обновяват човеШКОТО същество. Това е единственият начин учениците да бъдат ПОДГОТВЕНИ за новите условия, диктувани от глобалната Промяна. Всичко, което се извършва в този ограничен кръг от хора, се проектира сред цялото човечество, Знанието, преподавано в Школата, е универсално. 'Го е предназначено за всички. Но някой трябва първи да поеме факела му и да го разнесе навред. Това е мисията на окултните ученици.

Ето как Учителят П. Дънои обрисова същността и задачите на Школата: "Задачата ни Божествената школа е да григотаи умовете и сърната на хората да разбират и прилагат исчишиша. Едно от качествата на великата школа на Живота тколеша на Пялото братство или така наречената Ножесшвена школа. - това е: тя поставя всичко тучено на опит. И нея теорията и практиката вървят ръка за ръка. Тя покажа на ученика не само пътя към истината, но и начините за нейното приложение. " Всеки път, когато сред човеците се появи автентичен духовен Учите.1 е ПЛаиетарна мисия, които раздава щедро и безвъзмездно даровете на вечното Слово, това е миг на пробуждане за човешките души Това е начало на нова епоха за еволюцията на земното човечество. Затова пеелучайно Учителят на ЪЪ в нашата страна възкликва: "Пътят научвинка. това е новото, което днес влиза в живота на човечеството. " Знанието за пътя на душата към Нога, за вечния път на духа към Първоизточника на всичко съществуващо. с най-великото знание на живота. То бива открито ОТ Учи теля на неговите ученици в процеса на тяхното общуване, в атмосфера на взаимна любов и привързаност, каквито светът ОТВЪН ис познава. Учешжъ:о10жеда1ЮЗ-иает своя Учител само отдъхре. Духъч нл Учителя Прониква В същността, в нетленното естество иа ученика и то преобразява. I ГрИ-

332 Учението на Вялото брат спиш

съствнсто му се изразява в постепенното, постъпателно съзряване и проявление на разуиността » ученика. След като приключи този етап от невидимата ДбйНОСТ и Школата, пилигримите вече са готови да предлагат собствени плодове в нейната градина. Л тя е отворена за всички ТърсеЩЙ, но всички пътища...

Под "окултно, ученичество" Учителят П. Дънов разбира начин на живот с повишена степен на разум поет и съзнателност. За него окултен ученик е онзи, който не само е разбрал, че е дошъл в плът да научи най^иеликооголзкус1во- на разумния -живот, да израства в знания, в постигане пи висшата Истина, в проявление на Божествената Любов и ИСТИНСКО служенне и съработничество на висшите космически сили и на Бога, но той е и в състояние да направи всички усилия и да Пожертва всичко в името на придобиването и усъвършенстването на това изкуство. Ученикът знае, че над него има само един истински Учител - Живият 1>ог, космическият Христос, Който изпълва цялата Вселена със Своя животворящ Дух и твори извечно навсякъде, по всички възможни начини. Всички други учители са само помощници па този единствен, върховен Учител. Тяхната роля е да напътят ученика към Него и да му помогнат да Го намери. Ученикът е преизпълнен със свещен трепет към великата майка-природа, в която живее и твори Всевишният. За п е т т я с пай-великата жива книга, написана от нремъдрият Създател и разкриваща на подготвения, на зрящия, на всеотдайния по духовния Път своите тайни. Идсалпнягучспик е човекът па нан-възвншепа-Т8 творческа Любов, ма иай-живоносната Светлина, на най-хармоничния мир, на иай-чгстата радост, която никой и нищо не може да помрачи; той с човек па съвършеното здраве, на висши» духовен живот, на приложеното знание и личната ОПИТНОСТ; той е достойният съработник на разумните сили в Космоса п на Нога в съграждането па новото и великото в света.

Ето и едно от най-красноречивите напътствия на Учителя И. Дънов към окултния учвНИК; "Три пещи изисква Духл>т Божи: Да Свхрачиш добрб, доживееш добре и да мислиш добре. Храненето е приемане на Божието Слово. Добршин живот е изпълнението Аитрогюяогически и етически идеи...

на Божията Воля. А доброто мислене е мисъл, проникната от Божията Любов. Добре да се храниш значи: да <п>зпригмаш всичко, каквото Бог е определм за жшюта. Добре да живели значи: да изпълняваш всичко, каквото Господ е наредил. Добре да мислиш значи: да гледаш и схващаш всичко това, което Бог е създал,"

Основният символ па духовната Школа, създадена от Учителя

11. Дънов и България, с Пентаграмът. ТЪЙ е изключително древен по своя произход, НО като правило с служел за вътрешно ползване в тайните школи на всички епохи. Учителят на 1111 у нас го възроди и 1Х> издигна на заслужена висота, обяснявайки с най-дълбоко проникновение

същността, съдържанието и начините за приложението му от страна на окултните ученици. Той казва: "Какао предана-ви нешпаграмапщ? - Път към истинския живот," За това, как всеки от нас е живо изображение на свещения символ, Учителят П. Дънов споделя: "Човек представя пешиаграма. Като наблюдаваш човека, виждаш в него петте добродетели: ираиата, която води от левия крак към главата, е Истината; от главата към десния крак е Правдата; от десния крак към лявата ръка е Любовта; от лявата ръка към дясната е Мъдростта; от дясната ръка към левия крак е Добродетелта."

Пентаграмът - петолъчна звезда, вписана в окръжност - бива рисуван от последователите на БК в пет цвята: най-отгоре яносин (отговаря на Божествения принцип на Истината); вляво яспочер-Оен (Любовта); вдясно светложълт (Мъдростта); долу вдясно ясно-зелен (Правдата); долу вляво цвят на узряло златисто жито (Добродетелта).

Пентаграмът е обяснен като същност и съдържание ОТ Учителя П. Дънов през 1910 Г. От следващата 1911 г. той започнал да дава символа на някои свои ученици. В личната архива на П. Дънов са открити първите изображения на пентаграма, имена на добродетели и изречения, подготвени от него още през 1898 г. Както вече бе посочено по-горе, Пентаграмът от хилядолетия бива използван за целите на различни окултни школи. Цялостният му образ е изработен от Учителя по-голям в България като най-подходящ за новите и конкретни условия на новото време, като универсална фигура за

334 Учението на Бялото братство

Духовна работа и основаната от него 1 Икола. Работата с Психаграма може да бъде и мречеш "път на ученика", който посредством усвояване на добродетели, през огъня на изпитанията и посвещенията завършва своя еволюционен цикъл.

Някои изследователи в областта на езотеричното познание приемат, че Пентаграмът е емблема на християнството.

VIII. Гносеологията на Пстър Дънов

1. Теории на познанието

"В природата съществува закон на единство, който се потвърждава навсякъде в живота, в науката, в изкуствата. Например, ако разгледаме знанието, ще забележим, че между всички негови части пак съществува единство. И такъв случай истинското шише е пиша, което може да бъде украшение, помощ, светлина на човека (курсивът мой - К. З.). Знание, което не е шапо украшение, нито светлина, нито помощ за човека, то е бreme - нищо повече. Знаят О е иаи-голямото благо, което Бог може да даде на човека (курсивът мой - К. З.)- Чрез него човек трябва еднакво да оценява и големите, и малките мисли, чувства и постъпки. При голямото си знание мъдрецът еднакво цени и малките, и големите неща, Бог еднакво цени и Слънцето, и човека. "

(УЧИТЕЛЯТ П. Дънов)

Учението на ББ се характеризира със стройна и завършена система, описваща принципите, законите, методите, средствата и резултатите от познавателния процес. Изследвайки Словото на Учителя

11. Дънов от тази гледна ТОЧКА, достига до някои важни заключения.

Преди всичко той разглежда света и живота от две изходни позиции - динамична и статична, или, казано по друг начин, като сила и като форма. В езотеричното познание това са двете страни на проявяващата се реалност. Когато навлизаме в същността на тази реалност, изграждайки си цялостна картина за нея, следва да проучим както формата и силата, така и отношенията, които

336 Учението на Бялото братство

съществуват между тях. Освен това обект на изпитието в него трябва да бъде и Разумното Начало, което направлява силите - строители на формите. 15 крайна сметка, за да се постигне пълно знание за реалността и ролята на

сме длъжни да го проучваме по форма, съдържание и смисъл.

Съвременното познание - според равнището на своето развитие

- все още не е преодолело стадия на статичност. Тази с основната причина то да не е в състояние да отрази в пълнота действителната картина на Реалността в неспирната динамика на нейното проявление.

От друга страна, динамичното знание е живо, проникновено, всеобемащо и диалектично. То все още остава недостъпно за

представителите

на статичната познавателна система. И това е така, понеже

тази по-издигната степен на знанието изисква и съответно по-

високо равнище на съзнанието. В този си вид динамичното знание

е овладяно само от иаи-извънземните в духовно отношение хора и на

първо място - от Великите Учители на човечеството. Те - в качеството

си на негови носители - се стремят да го предадат на своите

по-малки братя и сестри на разбираем за тях език, служейки си с

представите и понятията, които използва и нашият съвременник.

Така "простосмъртните" правят крачка напред в осъзнаването и осмислянето на действителността, която ги заобикаля и поставя пред тях за решаване цяла поредица екзистенциални въпроси.

Динамичното знание е живо. То не е плод на външния механичен ОПИТ, а се ражда като резултат от живия вътрешен опит. Неговата лаборатория е самият човек - неговото съзнание и организъмът му, тялото и душата му.

Теорията на познанието на Учителя П.Дънов се базира върху двойствената природа на нещата - духовна и материална. Истинското познание е насочено към вникване в реалната, т. е. в духовната същност на обектите. Материалната форма представлява отражение на реалното съдържание, което е необходимо, за да изрази "вътрешния смисъл на самия живот". Със своите сетива човек може да познае само формалната, символната страна на реалността. Преди да цъхне и да се разшири, опитът трябва да се познава и да се редуцира до същността на Петър Дънов 337

т.е. Ако човешкото същество осъзнае себе си като проекция на Божеството, то ще бъде в Състоянието, в което да разбере процесите, силите и законите на целия живот. Като инструмент на познанието в този смисъл в теоретичната концепция на Учителя П. Дънов служи окултната сиреч системата на тайното, скрито учение, предавано от Учител на ученик в езотеричните ШКОЛИ на всички времена. Окултното знание включва богат конгломерат от непризнати от официалната наука области на знанието, каквито са астрологията, кармата, хиромантията, френологията, физиогномиката, номерологията и други. Всички те по свой начин, със собствени методи и средства рисуват картината на света и мястото на човека в него. След началото на демократичните преобразувания в България (10.11.1989 г.) на книжния пазар, както и чрез други информационни носители, този специфичен вид познание вече се разпространява свободно за всички, които проявяват интерес към него. За жалост поради липса на точни критерии за преценка на качеството и стойността, както и поради чисто икономическия и финансов стимул на авторите и издателите - далеч не всичко, което бива предлагано на масовия потребител, отговаря на изискванията за автентичност и целесъобразност. Така наред с шедеврите и древните и по-нови образци на езотеричното познание се появяват и полуфабрикати, сурогати или дори откровени фалсификати, които Крият сериозни рискове за неинформирания потребител на информацията. В езотерологията на Учителя П. Дънов необходимо условие за развитието на знанието е вярата, а не шизофренията. Материалната вяра е основана на опитности от минали векове, т. е. на преживявания, в които няма никакво съмнение, тъй като ОПИТЪТ е последна инстанция на знанието. Същността на вярата е концентрирана в обстоятелството, че чрез нея се осъществява връзка между две разумни души във Вселената посредством силата на Любовта.

Мистичната вяра в условията на разумността води КЪМ Истината. Истината може да бъде постигната чрез мистичната интуиция и вяра, да се "изживее" посредством вътрешно прозрение и свързване с висшите светове. Кпг е немтппаам. » Истината е прпчвприй Н? Учението на Бялото братство на Бош, Затова ТЯ не може да се опише и възприеме в категориите на човешкото съзнание, защото тона означава да я ограничим и нейната) безкрайност и вечност.

Гносеологическите моменти в учението на БЕ, представено от Учителя П.Дънов, се преплитат с антропологическите схващания на съшия. Според него

о^шша^^a1Ie^»^^^ч1жск.^.I^одилу^оцо^н^^^a;
11ед1aXосмоСл'и1обрапю. Светът е единен. Каквото с горе, това с и долу (II принцип на херметизма - за съответствието /аналогията). Това познание не е плод на кабинетни занимания, на интелектуални конструкции - т о обгръща живия ЖИВОТ в неговата вселенска всеобхватност. Това е вид познание, постигано чрез действието, а не чрез категории. "Трябва ли музикантът да ви говори много за теорията на музиката? Той дава едно правгю и веднага взима цигулката и започва да свири... Отивате при някои шивач. Той ви предаде няколко теоретични познания и след това започва да шие: взима игла, напръстник, ножици и ви показва как се шие. 'Това е знание. Истинското знание включен и теория, и практика. То изключва всякакъв спор {курсивът мой - К, З.). Трябва ли да спорите как се свири, как се рисува, как се шие? Идно време се е свирило, рисувало по един начин, сега - по друг " (Учителят II. Дънов).

Знанието е правене, действие, развитие. Това е същината на пътя към природата. Работата, не думите, е знанието. Л работата с движение, трепет, едно вечно подмладяване надуха, на сърцето. Знанието съдейства за пробуждането на индивидуалното съзнание. А съзнанието като потенциал кореспондира с отговорността, която човек носи с идването си в сегашния живот, с работата, която топ трябва да извърши, за да осигури приемственост и еволюционно израстване, насочено към бъдещето. Същевременно се утвърждава н възможността за развитие на човечеството като цяло - в резултат от личните усилия на милионите съзрели за духовния Път души. Животът е велика школа, която стимулира събуждането на съзнанието, което практически се свежда до обогатяване на ценностите, до прилагането на един висок идеш) при всички обстоя-
Гиосеологията на Петър Дъиов 339

телства на съществуването, до изпълняване на изначалните християнски норми на поведение. Във връзка стова Учителят 11. Дънов отбелязва следното: "Човек се учи едновременно в .при учизшци. На земята се учи тялото. Всички клетки в организма вършат т-вестна служба, ала едновременно с това те се учат. В Оуховния

свят се учи душата. В Божествения се учи духът. Ето защо идеалът па човека е да разбере себе си, да разбере ангелите, които се проявяват у него като светла и чиста мисъл, да разбере най-последния Нога. т. е. Любовта. Понеже човек е свързан с ангелите, които са създали мисълта, затова го наричат същество на мисълта "маиас" (от санскрит - ум. разум; бел. К. 3.). Разумът е дар па човека от ангелите (курсивът мой - К. 3.). И това, което го отличава от животните, което го е изправило па два крака ~ то е неговият разум. Но аз ви казвам, че човек е нещо повече от това, което мисли."

Учението па БТ> в редакцията на Учителя П. Дънов защитава тезата, че постигането на знанието е немислимо без богат морален живот, без чистота па преживяванията, без наличност на добродетели.

1\$ крайна сметка истинското знание предполага поставянето като жизнена цел на един ВИСОК идеал, на една индивидуална мярка, която да осмисли живота и да го насочи по ПЪТЯ па съвършенството: "Прилагай високия идеал навсякъде в животи си!" (курсивът мой - К. 3.). Ако търсите книги за четене, намерете книгите па най-знаменития писател, па зай-красиоречивия проповедник. Ако искате да посетите някоя .художествена галерия, идеша в изложбата па най-видния художник. Не трябва ли да разглеждаме и обикновени картини? Такива картини срещаме всеки ден в живота си... Ако нравите избор на картини по високия идеш/, една картина е достатъчна. Тя трябва да бъде произведение на най-великия художник, на художник с висок идеал. Когато избираше приятел, спазвайте пак същия закон: ще изберете най-умния, най-интелигентния, най-добрия. ...Които отстъпва от високия идеал, той сам става причина за нещастията и страданията в живота си" (Учителят П. Дънов). Знанието е открива-

340 Учението на Вялото братство

не на същественото, мъдрото, пешото, абсолютното. То не се придобива, по се усъвършенства. Знанието се дава. И то само на тези хора, които могат да разберат и оценят това. което им се дава, и да го приложат в живота си. Знанието се основава върху постоянното. Истинското съвършенство в знанието се постига чрез доближаване до кистата истина и хармонизиране е нея. Висшата истина - тона е самият Дух на всемирния живот, па съвършеното знание и върховната мъдрост, които Дух е истинската реалност па Битието. Висшата истина може да бъде достояние само па онези, които са дораелн до истински); духовен живот. Тя се постига главно чрез интуицията, вътрешното прозрение, свързването е пап-високата ок-Тава па БожестВбНОТОСЪЗНаНИб; Да се поставим в хармония с висшето битие, да го проявим -това значи преди всичко да оставим да се прояви Божествената Любов в нас и чрез нае. Защото Богс Любов {] Йоан 4:8.16), "Разумната природа" разкрива своето лице само на ОНИЯ души. които са дорасли да изявят висшата Божествена Любов.

На тях тя открива своите най-дълбоки тайни и своите истински красоти.

Човекът - една частица от Космоса - остава свързан с природата. Той с мъдро вглеждане в пешата, с творческа енергия, с въображение и дух вниква в закономерностите, КОИТО владеят в природната среда. Неговото познание е практическо, преживяно от него, резултат от псгевня ОПИТ Знанието му поен живот, обновление. доближава го до космическата хармония. Дарява го с младост, увереност, сила. духовна красота, удовлетворение, съвършенство. Според Учителя П. Дъпов Истината (като извечен Божествен принцип па всичко съществуващо) е крайният предел на Битието. върховната му цел. Зад Истината няма нищо. Тя не може да бъде изказана. "Тя се живег."

Всички души. които са извървели докрай пътя на познанието и са завършили земната си еволюция, образуват Всемирното Бяло братство, начело на кеито стон Христос - Син Божий, нспостижи-Пюсеопогията на Петър Дъпов 34!

мият Божествен Логос. Те са висши същества, "невидимипомагачи на хората". Измежду тях Бог - в съответствие със Своя План и ПрОМИСЪЛ - изпраща на Земята Велики Унизели, които поставят началото на всяка нова епоха и култура. Най-извисен сред тях с именно Христос, възвеетил епохата па Любовта. Белите братя са помощници на Бога в осъществяването на всемирния Му План и на човека в пътя му КЪМ Бога. 11од Велико Всемирно Братство Учителят П. Дънов разбира (както бе посочено и в първата лекция от настоящия лекционен курс) "... опази йерархия от разумни същества, които са завършили своята еволюция милиони и милиарди години преди хората и сега направляват целия Космос. Те го направляват. защото сами са тели участие в неговото създаване, под прямото ръководство па великия Божий Дух",

Налице е връзка на приемственост между древното и съвременното знание. Нищо не би могло да бъде изградено върху празно място. Така е и със знанието. I юеледователността в неговото предаване от Посветените на масата от хора, отчитането на изискванията па космическия момент и плавното съзряване на общественото съзнание изискват поддържането на жив контакт между минало и настояще. Всяка епоха в развитието на планетарната общност па разума притежава своите акценти, Но те не биха могли да бъдат реализир&НИ като задача па днешния ден, ако човечеството като цяло - или отделна общност от хора - не Стъпи върху здравата основа на вече провереното, трайното, вечното. Затова Учителят 11. Дъпов е в правото си да подчертае: "Едни учениобръщат внимание на питието, което в древността е било откри/го. Те са прани.

Други казват: "Древността пи наи-мшко че ни интересува, важно е какво е открито сега." И те са прави. Но има известна връзка между знанието на миналото и знанието на настоящето. Има

връзка, понеже туй, което за пас е минало, с туй знание оперираш други същества, които седят по-Ниско от пас. Със знанието па нашето минало оперират същества, които седят малко по-долу. Чуй знание, с което ние оперираме сега, е било знание па същества. малко по-папредпали от човешката раса. "

342 Учението на Пялото братство

2. Познанието - път ни Мъдростта

Изяснявайки същността и действието на петте главни космически принципа на същесгвуващото- Любов, Мъдрост Истина, Правда и Добродетел, Учителят П. Дънов изтъква, че Мъдростта носи знание и светлина. ((споината идея в гпосоелО'ГИЯта на Учите 1Я на ББ у нас е, че човек трябва, от една страна, да има знание за Божествените разумни закони, а, от друга - знание за това, как да хармонизира живота си с тях. което означава да знае как да развие у себе си всичко пипва, което Творецът е вложил в пет. Познанието е пътят па Мъдростта, КОЯТО предоставя условията за съхраняване на живота, създаден от Любовта. Условието за приемане на Мъдростта е чистотата па тялото и духа. По пътя па Мъдростта - па знанието, което носи просветление на ума, човек ще достигне до Истината, КОЯТО е крайната цел па човешката еволюция. Истината - като проява на Бога - носи пълна хармония и свобода, изразена в прнмнря-вапето на всички противоречия.

Като цяло в учението на Учителя П. Дънов се отделя най-голямо място именно на познанието, защото се приема, че човек не е приложил Христовото учение, ТЪЙ като трябва да знае на практика как да го направи. I 1а ставл синята. КОИТО Учителят на ББ в пашата орана дава на своите ученици и последователи, биват възприемани като уроци за усвояване. Този основен акцент, който изиграва решаваща роля мри дефинирането на цялостното учение каго окултно, бива обусловен от принедените по-горе принципи за не позна ваем ост на същността на явленията, както и за възможността за МИСТИЧНО сливане е тях по пътя на интуицията, и обхваща главните етически направления. По този начин гносеологнята (теорията на поз11анцетд)._разбра^ наи.оемнелена като теория на познаване и прилагане на Любовта шталворцескахмла^доивд^

^1ата^а1а^а^1а^!^уител^I^ Дънов.

В Новото учение, <акто наричаме още това Слово на плапетарното обновление, биват проучвани едновременно законите и На трите Гносеологнята па Петър Дънов _

свята - физическия (който отговаря на стомашната система у човека; физическите сили и закони са създали стомашната система): ду=ховиия (който отговаря на дихателната система; това е светът на силите) и Божествения (КОИТО отговаря на главата и мисълта; тона е светът на светлината и хармонията). Изследвайки съвкупно тези три свята в човека и природата, с техните закони и сили. Новото учение има за задача да научи човешката личност как да живее в

настоящото на тези три реалности (които тук назоваваме "светове"). Казано по друг начин, първата задача на учението на ББ е да научи човека как да се храни, за да бъдат отношенията му с физическия (материалния) свят правилни и той да изгради здрав организъм, в който и чрез който да живее разумно и щастливо; душата му да се чувства уютно в своята телесна обвивка. Шогоромяето, това учение се стреми да научи минска как да диша правилно. Како резултат неговата кръвоносна и нервна система ще бъдат в изправност, той ще има чиста кръв и здрави псри1\ От това пък следва и наличието на нормални, здрави и чисти чувства, което от своя страна определя отношенията на индивида към неговите близки и социалната среда. Това е сферата на духовния свят, където човек влиза в контакти с всички същества и затова следва да проучва законите на разумните отношения. И пай-накрая, нал:|>етмдсто Новото учение има за задача да научи човека да мисли. И причината е в това, че како миел и, той влиза във връзка Със съществата От Божествения свят, които го ръководят в неговото развитие. Понеже Мисълта е колективен космически процес и същност, извършвайки мисловна дейност, човек се свързва с всички същества, които мислят. Следователно всеки от нас е призван да изследва зг.конитс на тази всеобхватна космическа мисъл и да й даде ход в себе си.

Заклучението от изнесеното дотук е, че НПЙОТП у чам на имя -м :шишаишш1роул1оак01шт^

шдедсттн1стшшолслегдм

разумно нжастдивО-Тук-И-Сега. Решаващ компонент от тази задача е да бъдат внесени светлината на Божествения и силите на духовния свят във всекидневния живот. В храненето, ходенето, движени- 344 Учението на Бялото братство

ята, спането, говоре! сто, дишането и отношенията с всички жнпп същества; в мислите, чувствата и постъпките - във всички тези процеси и действия на изгрее светлината на Божествената наука, на това прастаро и вечно актуално Учение, за да започне човек да живее като действително разумно същество в хармония с целия Космос. Тъй като никой не живее за себе си. В този смисъл учението на Ъ1> има за цел да събуди в личността такава насоченост на миросгледа, че той - хомо сапненс - да гледа на себе си като проявление на Великото Начало в живота, да се научи да се чувства като клетка или орган на Божия вселенски организъм и като съработник на Живата Разумна Природа, заедно с всички останали разумни и извисени духом същества.

Ог позициите на тези разсъждения Новото учение не бива да бъде оценявано като теоретична база за онези духовни движения и течения, които изучават космическите истини откъснати от настоящето, от физическия живот във владенията на материята. То ни показва как да внесем духовните импулси във всекидневния ни живот и да РО обновим по пътя на Доброто. И затова имаме всички

основания да заявим, ме Нпото учение - учението на БЕ в съчре-
>]4Ушахд_еиоха.-.е_ла^опкрши^
о^т^и^бсхршсш^Ю.фнлоа билите материалистически
или идеалистически. То има за главна задача да обнови живота.
да внесе в него повече разбиране, разум пост и светлина, за да
предпазва хората от повтарянето на старите грешки. Така че нан-
пажният апел, лозунгът на Новото учение -учението па Ъ1> в редакцията
на Учителя П. Дънов - е: Мисли добре, храни се добре п
работи добре.

Водещ тезис в това Учение е правилото, че аказпапята не се
Пр1шаи1;л:с_са_бсз110лсзш| и подлежат на унищожение. От друга
страна, ако човек запазва възхищението си от живата природа и
съвкупния живот само за себе си, ако го заключва единствено във
въображението си, а не го споделя с други, той става егоист и постепенно
загубва духовната си енергия. Възприемането на природата,
познаването на нейните тапи зависят от дълбокото равновесие в
Гносеологията на Петър Дънов 345

душата на човека, от това, дали той е изпълнен с радост и кротост,
от смирение и веселост, от положителна настройка към битието си.
Великият сюрреалист Салвадор Дали казва на едно място: "Пейзажът
- това е състояние на душата," Учителят П. Дънов изказва подобна
мисъл ~ че ОТ душата на човека зависи да намерим или да не
намерим път към опознаването на природата. Тук възниква и друг
ЛЮБОПИТЕН въпрос. Когато се стремим да получим знание за природата,
когато сч спираме и се възхищаваме ОТ звездите и слънцето,
ОТ цветята и Дърветата, от птиците и облаците,от морето и полята.
защо правим 'това? Какво търсим да постигнем чрез това знание?
Както вече посочихме по-горе, :шиивхолелсиовава върху поето-
яшюто. Ниетърснм постоянното. Това вече е метафизически проблем.
Къд^лв^«кволрябвада^ъде110.с111Ш1Нодо, за да го открием и да
го изучим, да го скрием в себе си и в крайна сметка да го предложим
на всички останали? И какво е точно то? В «.тинята на знанието
- в съответствие с учението на БВ - Се намират сикрчанцппе
величини: . 1ююита и Красотата, За да опознаем не:цо, ние Трябва
да го обичаме. Иначе ще останем безразлични и няма да можем да
го опознаем. Лко приемем, че обичаме природата, защото е изпълнена
с живот във всичките СИ форми, пие ще ПОТърСИМ и ще намерим
в нея красотата, която ще ип направи по-добри и по-мъдри. За
Учителя П. Дънов законът на красотата означава зткрнашюла
Вгясаатйешут в прчрппята, плиснато пхармония с гриппната прела,
постигането на спокойствие по ауха, което отдалечава страданията,
болестите, нравствените прОстъпки, гнева, отчаянието, егоизма,
страха, равнодушието. Това е трепетът, които ни изпълва При
Проникването в действително красивото; "Гледайте красиви неща
казва Учителят на 1>1> в България, - мислете за красотата и създавайте
красиш/ форми.. Нъв всеки човек има пане една красиви

черта, поне една красива мшин. Той трябва да знае тази споя черта и да работи за усъвършенстването ѝ. Когато обичаше никого, това се дължи на красивата черта в характера му. Тя може да бъде в обходата, ч движенията, в усмивката. в говора ч т. и. "

346

Реалното знание за вечността на природата, за красотата в нея се разкрива, само когато се получава вътрешна връзка между нея и пас. между това, което е пред човека и го окръжава, и това, което е у човека. Така се ражда диалектика, която не само култивира вкус към красивото, но и възвисява човешкия дух до идеала, до ценностите на Божественото, до Космическия Разум: "Природата е разумна. Ти цял ден се занимаваш с нея, говориш, оплакваш се, тя те наблюдава и слуша. З края на краищата ще ши даде мачка част от това, което искат, и казва; "Това ти е достатъчно!" Гледай него да обработиш. Ти си болен, гладен, бос, гол, печелиш, губиш и иашпосле казваш: "Животът няма смисъл. " - Не. Животът има смисъл, но ти нямаш вътрешно разбиране ча нещата" (Учителят II. Дънов). И чака. уна1што^хваща_въа1шио1олиш1:реп1но)о. по-1!!,>мюепюи> II дълбокото, привидното и петинекою. II е цют», п другото са предмет ка узнаване, на намиране, но същественото е скритото. Природата работи със скритите неща. Ние питаме за тях с езика на мълчанието. П тишината па планината (буквално и преносно - като връх в духовните търсения на личността) тайните се откриват най-лесно и най-точно. Ала преди да узнае тайните, човек трябва да опознае ссСе си...

СЪДЪРЖЛИШ.;

- I. Незагледан хващан за планетарно обновление 5
- II. Образованието в новата епоха 25
- III. Учителят Петър Дънов за Библията 34
 - 1-Увод 34
 - 2. Библията - Слово Божие 35
 - 3. Посланието на Бога 38
 - 4. Библейски бисери: 42
 - 5. Библията и нашия живот 44
 - 6. Библията - вечна и винаги нова 49
 - 7. Заключение 53
- IV. Божественото учение 54
- V. Духовният Учител 65
 - 1. Духовният Учител - Пратеник на Бога 65
 - 2. Качества и характеристики на духовния Учител 69
 - 3. Лъжеучителите 77
 - 4. Учител и ученик 80
 - 5. Учителят Петър Дънов {Бсипса Дуно} за себе си 86
- VI. Икономика и духовност 91
- VII. Учението на Бялото братство за душата 101
 - 1. Увол:, 101
 - 2. Произход на душата според учението на Билото братство 103
 - 3. Същност и качества надутата 109
 - 4. Еволюция на душата; законите за кармата и прераждането 116
- VIII. Търпението 123
- IX. Учителят Петър Дънов за светлината 134
 - 1. Същност на светлината; светлината - вестител на Божеството от 135
 - 2. Виделната -духовната светлина 140
 - 3. Вътрешната светлина и Христовата светлина 144
 - 4. Божествената Мъдрост - източник на знание и светлина 151
 - 5. Енергията - кондензирана светлина 153
 - 6. Светлината на ученикът по духовния Път 155
 - 7. Чистотата, Правдата и светлината 158
 - 8. Слънчевата светлина 161
- X. Вярата в Словото на Учителя Петър Дънов 164
- XI. Учението на Учителя Петър Дънов за чистотата 180
 - 1. Чистотата от гледна точка на Божественото учение 180
 - 2. Окултният ученик и чистотата 185
- XII. Вътрешният мир 191
- XIII. Животът 200
- XIV. Смирението 212
- XV. Мълчанието 224

XVI. Молитвата 234

XVII Жертвата па Учителя и на ученика 251

1. Жертвата като същност и съдържание 251

2. Жертвата па великите духовни Учители 253

3. Жертвата на окултния ученик 258

XVIII. Служипсто....! ! 264

XIX. Щастието 276

XX. Високият идеал

ЙОВ ЗА ПЛАМЕТАРНО ОБНОВЛЕНИЕ

Преди повече от един иск, на 08.10.1898 г., в салон;» ми читалище „Светлина“ във Варна един неизвестен па обществеността млад българин изнася беседа пред благотворителното дружество „Майка“ (но-късно преименувано на „Милосърдие“). Ако ставаше дума за обикновена беседа, днес едва ли отново бихме се връщали към нея, Акп авторът на текста й бе обикновен човек, днес една ли някои вече щеше да помни името му. Проблемът е, че текстът в никакъв случай не може да бъде определен като обикновен, а още по-малко - авторът му. Беседата е със заглавие „Признание към народ» ми— български синово ма семейството славянско“. Изнесена е от Петър Константинов Дънов - българския духовен Учитель, чисто Слоно е призвано да промени облика на света и да помогне на земното човечество да извърви пътя към едно по-високо равнище на съзнанието.

Преди да пристъпим към разбора на текста обаче, трябва да се върнем малко назад във времето спрямо датата на неговото обнародване. Според свидетелствата на хора от най-близкия кръг около Учителя Петър Дънов (известен и със своето духовно име Пениса Дуно), с които тон очевидно е споделил своето преживяване, малко преди да навърши 33 години (Христовата възраст!) в живота му е настъпил прелом. Събитието с духовномистичеи контекст с станало на 07.03.1897 г. Ог езотсрична гледна точка можем да го дефинираме но следния начин - Псгър Дънов получава от невидимия свят просветление за мисията си на Земята. Несъмнено бива изпълнен е яснота относно това, кой е тон и защо е изпратен на тази малка планета - трета след звездата, наречена Слънце, в един от страничните ръкави на галактиката Млечен път. Година и половина Псп.р Дънов посвещава па осмисляне, уточняване п конкретизиране па гази своя мисия с

6

Учението па Бялото братство

нейната основна насоки и детайлите й. Едва след това я огласяна пред българския народ. А с това - и пред света. Тази с формата, която избира, з; да съобщи ма всички каква е отговорността, която с поел пред Бога за Българин, славянството м човешкия род. А които има уши да слуша, ще осъзнае своята собствена отговорност пред олтара на свещеното Дело.

Текстът с назван „Призвание н отговаря на съвременното понятие „призив“ или „въззвание“. Характерът на изнесеното от Учителя П- Дънов обуславя като пап-иодходящ за днешния български книжовен език термина „въз вани е“, който ще използваме оттук до края на настоящата разработка. Разбира се, този наш избор с нищо не променя съдържанието и стойността на обръщението. Методът за изследване на текста, възприет в тока изложение, е хрололохическн, т.е. последователно проучване и тълкуване па

Възванисто. Ще подложим съдържанието на текста на аналитично разглеждане, подкрепено с цитати от него.

В съвременната действителност мри среща на двама непознати, особено в деловите взаимоотношения, вместо да се изразходва дълго време за опознаване, хората си разменят визитни картички. На тях фигурира името на притежателя, неговият адрес и телефон, професионална квалификация и длъжност в съответна организация, напоследък - и номер на факс и/или код на електрони;! поща. 11.1 минимална площ (една визитка е само няколко квадратни сантиметра) бива разположена оптимална по обем информация.

Позволяваме си да твърдим, че на практика Възванисто с визитната картичка на Учителя Петър Дънов (Бейнса Дуно), е която тон се представя пред българската и световната общественост. Учителят на Вялото братство (КП) у нас е избрал един популярен и достъпен начин, за да обяви началото на осъществяването на своята мисия, нейните главни цели и съдържанието и - публични лекции в голям български град, където духовните традиции са пуснали дълбоки корени, Варна. По стечение на обстоятелствата черноморската столица на страната ни е близо и до родното място на автора на Възванисто - село Николаевка (бившето село Хадърча).

Н&агяхваи/ зов за п.шиетарио обновление 7

Още в заглавието на текста {„Признание Към народа ми ...“}

Учителят Т1. Дънов нарича българите сноп народ. ОтТОВА следва, че тон е свързал своето Божествено служение през вековете с историческата съдба на българския народ, с неговото духовно-нравствено развитие (за което ще стане дума и по-долу). Учителят на Г»П причислява българите към славянското семейство, Това обстоятелство Произтича от световното призвание на съвременното славянство в пашата епоха - изграждането на Новата Култура на VI коренна (окултна^ раса. Културата на Любовта. Обективната историческа истина ни задължава да допълним, че произходът на българската нация е обусловен не само от компонента на славянството (конто с бсзсно|>сп, но не определящ"! , а на първо място- от прабългарите. Те тую численост и доми нация в процеса на формиране на единен български народ далеч са надхвърляли стойностите, които доскоро им отреждаше историческата наука. (За справка - вж. книгите на автори като Петър Добрев, Кръстю Мутафчиев. Александър Алексиев - Хофарг и др.) Не бива да се пренебрегна и участието на траките, които и много огн0|пе1111ясарав!юстои]п|катодял,традицпинк^|1урпо11рпсъствис наред с първите два етноса - славяни и прабългари. Ко Учителят II. Дънов набляга именно на славянския елемент в произхода на българите, имайки пред вид ролята, която предстои да изиграят славяните в най-съдбоносния за еволюцията на земното човечество момент. И още в първото изречение на Възванисто великият духовен Учител нарича България „дом славянски“, за да подчертае точно

принадлежността на страната ни към настоящия могъщ еволюционен процес на планетарна трансформация.

Възниква и въпросът: кон изпраща Възванисто, кой е неговият източник?

„Послушайте думите на Небето" са първите думи в текста. Какво да разбираме тук йод понятието „Небе", При това - с главна буква? По наше мнение авторът па Възванисто има пред иид небесната Йерархия. Т.с. той" предана послание от името на разумните същества от невидимия свят, които ръководят еволюцията на планетата Земя - извисените духовни същности от Всемирното Бяло братство (ВББ).

8

Учението па Бялото братство

В началото на текста са използвани редица изрази, които недвусмислено разкриват мисия га на българския народ и съвременната епоха - нрцемдне. утвържда_вано и разпространение на Новоту учение, основа за пфбсарндрното устацовяпане на Новата, Култура на. VI коренна раса. Българският народ е назован последователно: 1) „душа н сърце па бъдещето", 2) „живот и спасение па наачаящешо" - т.с. мисията му бива преценена от Учителя П. Дънов и ВББ като изход н за България, и за снета н навечерието на решителни за бъдещето на Земята събития; 3) „носители и заспъпници на мира"; 4) „сипане на Царството Божие" - следователно българите посят потенциала да бъдат синове Божии, потрябвала го извоюват и да го отстоят; 5) „святa длъжност в Царството на мира"; 6) „велико събитие в живота на този свят " - последните два израза са указание за прехода към VI раса на човечеството като цяло.

Учителят П. Дънов дефинира съдържан и сто ма Възванисто като „Слово" с плавна буква „С" (буквално той казва: „Слушайте Словото "). Очевидно Учителят на ББ В нашата страна има пред ВИД Словото Божие, което никога не е преставало да бъде предлагано на хората и да се влива като жшюносен поток в човешките души. Само формата му се е променяла през столетията, а съдържанието му винаги е едно, :<ато акцентите зависят от основните тенденции ма конкретната историческа епоха.

„вас ви чака една славно бъдеще (курсивът мои - К.З.). което иде не да затрие и унищожи живота, по да го възкреси в неговото съвършена пълнота."

Изразът „славно бъдеще" в случая означава победа на Божественото пад низшето у човека, възцаряване на хармония между хората, от една страна, и между хората и природата, от друга страна, триумф на Космическия план за Земята.

А кои са носителите на Промяната - тези, които получават Новото учение н имат за сноп светен дълг да 1*0 предадат на всички земни събрата? - Учителят П. Дънов ги назована „всички избрани

люде и народи, които обртуишн цисти ни новите поколения на
человеческия род" (курсивът МОЙ - К.З.). Под този израз можем
Ие заглъхващ зов за планетарпо обновление 9
да разбираме: българите + всички славяни -I- напредналите лушн
от всички останали народи - като движещи сили на световното
обновление, на глобалното израстване в мисли, чувства и дела на
земната общност на Разума. Като илюстрация за задачата па тези
Носители на Промяната българския духовен Учител отбелязва:
„Нашето време приближава, вашият изпит се завършва, часът па
вашето призвание удари и минутата на живота настъпва, да се
пробудите н влезете в тоя благ живот, в който встъпва този
многострадална земя."

Ог особен интерес за нас е как Учителят Всннса Дуно представя
собствената си мисия: „Аз ида от горе, по висше разпореждане на
Бога - вашия Небесен Отец, Който ме е натоварил с велика мисия
да ви предвардя от лошия път и ви бпаговеапвам Истината па
жшюта. която слиза от Небесното жилище па вечната Ииделипа.
да просвети всякой ум, да възобнови всякое сърце и да въздигне и
обнови всички духове - отбрани чеда па Истината, предназначени
да съставят зародиша па Новото човечество, па което славянското
семејство, коляното Юдипо, ще стегне огпнще. "

Горният питат е във връзка н със следващото изречение от
Възванисто: „Вождът па спасението, Помазаникът Сионов. Царят
Господен, братът на страждущитеще пристигне във всичката своя
сила и духовна пълнота и ще промени вида на тоя свят." За кого стана
дума тук? - За Месията? За Второто пришествие на Христос? Или
За самия Учител Беинса Дуио? Към настоящето ли е насочено това
Изявление или към бъдещето? Въпросът остава открит за дискусия.
Във всеки случай четирите определения „Вождът на спасението",
„Помазашпат Сионов", „Царят Господен" и „братът на
страждущите" свидетелстват, че Учителят И. Дъпон има пред вид
Божествен Пратеник, притежаващ всички пълномощия от ВПБ да
проведе неговото предпачертанне за пашата планета. Използваните
тук изрази е библейски контекст, визиращ очаквания Месия, ни дават
основания да идентифицираме Личността, призвана да „промени
вида па този свят" като Христос. Най-дълбокият духовго-мистичен
аспект на мисията па Учителя П. Дънов е бил да ПОДГОТВИ Земята и
човечеството за Второто идване па Христос - н етерния свят. След
10

Учението на вяното братство

успешното приключваме на тази негова задача всички земни хора,
притежаващи етерно зрение, биха могли да общуват непосредствено
е Христовото Същество на етерно равнище.

тоя ваш Свят вече ще пристъпи напред една стъпка", качва
по-пататък авторът на текста. Тук топ визира ново качествено
състояние на човешкото съзнание, отговарящо на пови условия

върху Земята, на прилив от нови енергии с космически произход. Учителят П. Дъно» нарича това предстоящо, вече актуално в наше време, състояние на земната поосфера „тринадесетата сфера". В Библията (Новия Завет) е използван за същото изразът „ново небе и нова земя" (II Петр. 3:13) в широк смисъл; в ГСССИ СМИСЪЛ ГОЗИ израз се отнася до състоянието на нашата планета и на човечеството след Второто пришествие НО Исус Христос и Страшния съд.

Със следващите си думи Учителят ла ББ подчертава, че е нужна снениалил вътрешна настройка на човешката личност, за да приеме Новото, което завладява света: „Не огорчавайте Бога С нашето поведеше, не се съмнявайте в Истината Му, която ви носи от Небесното жилище в люк но Неговата към вас вяност и любов. Просветете се, елате на себе си, съзнайте Истината на живота." Топа е призив па Учителя Пениса Дуно да се преборим със старото у есСс си и да дадем път на новите импулси, носещи преетворенне н;1 всичко съществуващо.

На кого може да разчита човешкият пол, за да се справи е успех с това грандиозно начинание - прехода в планетарен мащаб към Новата Култура на VI раса? - „Този, Който ай е родил, бодърства над вас. Името Му знаете." Лично Бог, Създателят на всичко видимо и невидимо (както е дефиниран Бог Отец в първия член на християнския Символ па вярата), ще бди надземните хора. ще ги закриля и ще им помага. Но това не отменя тяхната отговорност! Малко по-долу в текста българският духовен Учител дава още една илюстрация на Бога като Закрплник и Двигател на Промяната: вечен Дурс, Когшо привежда в порядък всичко в този обширен Божествен свят," Тук е разкрита творческата природа на Божия Дух - Светия Дух на Християнството (Третото Лице на Света Троица),

Нсзаглъхващ зов за планетарпо обновление 11

Основният резултат от победата на Новата Култура на VI раса ще бъде радикалното обновление на човешкото физическо, нравствено, умствено и духовно естество: „Възобновлението е велика благодат, която ви спомага да се удостоите да влезете в пътя на Виделината, е която обитава мир и любов във всяка нейна стъпка. Тя е мощният вечен двигател в живота, който повдига всичките паднали духом. " Настъпва края на една епоха п началото на друг в еволюцията на Земята и човечеството: „Тя (благадагга - б.К.З.) е пътят на спасението, по който влиза злощастният човечески род, призован от Небето на още един велик подвиг, с който ще се завърши все, що е отредено."

Следва едно указание е особена важност: ..Пътят, в който ида да ви поведат, да възлезете в Царството Божие, да му служите, С път вечен (курсивът мой - К.З.), път пълен с всяка благодат па живота; по него са възлезли всичките чипове и ликове Небесни преди зачашъка на самата тая вечност, които е без начало и без

край... (курсивът мой - К.З.)." Тук срещаме два израз;, е възлово значение за съдържанието на Възванието: 1) „вечен път" - има се пред вид безкрайният във времето Път на духовната еволюция във Вселената; 2) „вечност, която е без начало и без край" - Учителят П. Дъиов изтъква, че във ВББ има и велики Същества, които са приключили с материалния (земния) стан от своята индивидуална духовна еволюция и са постигнали съвършенство в предишни пнклп на Проявеното Битие (т.с. далеч преди сътворяването на Света, който познаваме днес).

и помежду вас и пътя па небесните ликове съществува велика междина, която е неизмерима от никоя мощна сила; и при все това има една невидима връзка (курсивът мой - К.З.)» която всичко свързва в едно неразривно Братство. Тази връзка е Любовта на вечния невидим Бог - Извор на .живота (курсивът мой - К.З.)." Любовта е вечната връзка между всичко Съществуващо, между всички неизброими йерархии същества в Космоса. Учителя»' Бсинса Дуно е Пратеник на Божия»»:» Любав КЪМ света и към земните хора: „Непреодолимата Любовна Този, Който ви люби и се грижи за вас, ме извика отгоре, да дойда и ви]1 . Учението на Пялото братшво

помогна ч тия усилни времена, които настават за наследен път в тоя свят."

Авторът ма Възваннето отправя и сдио сериозно предупреждение; „Пред вас стои голяма опасност (курсивът мой - К.З.), КвЯЩО се гониш да разруши пее. що е свято, посадено от ръката па вашия Небесен Баща." Тази опасност има лис страни: I) вътрешна страна - победа на низшето начало у човека над висшето, което се равняла ка застой или регрес: 2) външна страна - глобални събития и реалното историческо време; катаклизми от природен и социален характер на регионално и нлаистарно равнище.

„Аз ида да подкрепяишпскнярод(]\урс\штмо11~КЗ.), комуто е дадено да въ апържествува над всички негови врагове и неприятели, препятстващи му н т>тя на неговото благородно признание, което тон се стреми да постигне, и на неговото назначение, което му е отредено от върховния Промисъл па Провидението. "

Учителят П. Дъиов отново насочва вниманието на аудиторията към световното, славянство, В споите беседи и п множество разговори с последователи тон подчертава, че VI културна епоха (съответстваща на VI подраса) пи V епоха (съответно-на V коренна раса) е епоха па славянството. Главната задача на V коренна риса с да развие щц. Това е постигнато от славяните, Ала те добавят и нещо, непосилно за другите водещи световни стпосп - сърцето. Висок интелект ПЛЮС сърдечност, отк|яггост, широта н толерантност - това с тайната па избора на славянството от страна па Небето. Избор, потвърден категорично и от основателя паантропософпятад-рРудо.*н]>Щайиер, лот други видни представители па езогеричпото познание Изводът

е, че славянството като етническа общност е носител на Новото, което ще Промени света. Но това е потенциал, който следва да бъде реализиран!

Според Учителя на ББ у нас »ерно спа е първото условие за победа на Новото учение в глобален план. По този повод той казва: „Чуйте, верността е първата стъпка при влизане в по-добър живот, а тя е първото условие при тесните врати на приемане, тя е първият плод на :победа. който има да поднесете пред огнището ;/;/ Отеческият олтар."

Незаглъхващ зов за планетарно обновление [^

По-нататък авторът на Възвизането се спира на необходимостта от кардинална промяна в нравствените основи на обществото: „Този народ има вопиюща нужда да се ръководи и управлява от свети и богоугодни начала, нужни за неговото успевание. Тия начала ги е определил отдавна още Бог, Който се грижи за подобрението на всички Негови семейства, и тия начала са всадили <г>в ватата душа. Във възраждането на народите умът и сърцето трябва да вървят успоредно, любовта и добродетелта - взаимно, силата и разумът наедно да ръководят и управляват пътя .ш техните добри стремления. Вън от тези условия всичко е изгубено за тях безвъзвратно." Следователно за осъществяването на крайната цел са нужни нови обществени идеали, произтичащи от вечните Божествени принципи, вложени от Твореца в Битното съществуване и представени на първи план в Словото на Учителя П. Дънов: Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел.

Ала преди да пристъпим напред, към Новото, с задължителна преоценката на стойностите: „ Затова е необходимо да се спрете и обмислите положението си, в което се намирате, за да избегнете общото разрушение, което виси вече над главите на всички ви."

В следващите редове Учителят на ББ в България прави безпощадно точен анализ на ситуацията в света: „Аз пристигам в този развратен свят в минута важба, да унаража нужното влияние, да ни отвърна от този пагубен път, който народите по земята са се втурнали да следват безразсъдно." Светът с потънал до най-ниската точка на нисходящата - в него царуват насилието, алчността, егоизмът, корупцията и деморализацията.

В същото време липсата на разбиране и съпричастност спрямо новелите на Небето неизбежно ще предизвика фатален край; ..Знайте, в случай че отхвърлите моите благи съвети и се възпротивите на моите Божествени диктувания, които ви давам, защото сте близки на сърцето ми, то ще употребя и други мерки, много по-лошави, които съм наготова да приложа в замяна на вашето неслушание на светите Божии заповеди." Съпротивата срещу Божия план за Земята, срещу могъщия поток . Учението на Бялото братство

па обновлението би била гибелна за носителите сп, предупреждава просветленият духовен Наставник.

В|юеледств|1стои изяснява основата на споите взаимоотношения с българския народ: „Вие сте под мое покровителство и съм длъжен да ви ръководя и изпитвам в Словото на Истината.

Аз съм ваш храните.! и върховен подшил в Небесните ликове (Курсивът мой - К.З.). Когато встъпих, да ви взема под своя охрана, аз предвиждах всичките мъчности, които времето щеше да ми създаде, догде ви изведе в безопасно място. Аз знаех колко препятствия, колко несполуки щяха да ме срещнат с вас наедно в тай велика борба, по моят Дух не отстъпи своето намерение. Моята любов за вас ми продиктува свято задължение и аз встъпих напред, да ви вземиподмояшат.рховна охрана. "ДуховниятУчител Цсиноа Дуно - едно велико Същество, чавършило отдавна своята земна еволюция и обладаващо пълната висота на съвършенството - от най-древни времена е свързан с историческото и духовно развитие на българите, в частност, и на световното славянство, като цяло.

Бие дванадесетият час в еволюционния път на планетата Земя!

„Днес вече настава да се реши главното съдба на тоя покварен свят, в които Небето иде да извърши един коренен и велик преврат, и то скоро в Новия век, които приближава, да отбележи нови страници по лицето на земята." Нлсгъпна мигът на истината в историята на земното човечество. Хората или те приемат Новото и ще го ВЪЛЛЪТЯТ в живота си, И.1Н ще заплатят прескъпа цена за непослушанието СИ спрямо повеленията на Космоса. „Затова желая да ви подготвя, защото сте останали подире поради вашите настоящи престъпления и минали народни грехове (курсивът мой - К.З.), за които безбройни жертви и страдания (курсивът мой - К.З.) БЯХИ нужна да принесете, догде да се измие и очисти вашата отвратителна гнусота. с която раздразнихте Бога, та отщъса лицето Си от вас и ви остави под тежкни вековен итнт (курсивът мой - К.З.). за да познаеш и се разкаете за греховете си, които разкъсаха свящите връзки на Любовта Му." Тук Учителя И. Дънов говори за кармичните разплитания Незаглъхващ зов за плашетарио обновление 15

на българския народ в течение на историческото му развитие и конкретно за петвековното турско робство.

И все пак нищо не е загубено! Най-важното все още предстои.

Но времето за изпълнение на нашия човешки ДЪЛГ вече изтича.,, До Бог се вечно ие гневи. Милостта Му е в род и род, благостта Му пребъдва винаги с тези, които Го любят, и благословието Му не се оттегля." Безкрайна с Божията милост! Нашият Небесен Отец неизменно ни предоставя шанса да поправим грешките си и да променим живота си към добро.

„... Аз, вашият върховен Покровител, имаше да полагам

големи усилия и жертви, да поправа вашето минало (курсивът мой - К.З.), да ви възпитам и обленя в хубостта на нейното, което ви е отредено. Затова благоволих да извикам отдалеч, открай Небесата, двамата братя, светила на слатпекий род (курсивът мой - К.З.), и да им връча Словото на Нстинати и Словото на Животи, да ви го донесат и ви научат га пътя Ми, по който да възлезете във вечната Видсшиа, е която обитавам: Виделината на живота, която ви проводих, за да пре(п>дсше в нея, която светът не прие, но я отхвърли и предаде Помитайки Ми на Завета, Иисус, на поругание и смърт, защото делата на тоя род бяха лукави. Но престъпниците на Завета Ми приеха заплаша за своите пезакопия и от ниие всичко се прекратява, ' Тук трябва да наблегнем на три изключително важни момента: 1) Учителят Пениса Дуно като духовна Същност е бил този, който с изпратил за въплъщение на земята светите Брати КонстанТИН-Кирил Философ и Методий; 2) от думите му „да поправа вашето минало" можем да направим извода, че този духовен Учител (при последната си мисия) е предоставил възможност на българския народ да коригира решително своята национална карма - по само в случай че приеме, Съхрани и разпространи Новото учение; 3) ох гледна точка на израза.. Помощника Ми на Завета, Иисус" авторът на Възваннсто очевидно говори от името на БогОгсн. Следователно той разполага е Неговите пълномощия за осъществяването на мисията си! Следва още едно свидетелство затова, чеБого избрал славянския род за велико световно назначение - утвърждаването на Новата

Култура на VI раса: „Правдата е вечна, Отец ми е неизменяем, делата Му са неотложни, вие сте мой народ. Господ потърси дом за Себе Си и изборът Му падна в славянското домочадие, което Небето възлюби за неговата Божествена добродетел.“

По-нататък срещаме един извънредно интересен факт за пряка намеса на Учителя П. Дънов в историческия ход на българската държава: „Затова ви пратих двамата ми служители (св. св. Кирил и Методий – б.К.З.), да ви донесат радостната вест да напуснете мрака на тъмните езически богове. И биде радост голяма в световите на Виделината, кога Бог положи печата на великото Си име на вази и вложи Духа Си в сърцето ви в Завет вечен. И явих се на тогавашния ви царствующ господар и му известих волята на Небето да приеме пратениците ми на Новия Завет и той ми послуша гласа и се удостои пред мене да стане родоначалник на духовното ваше възбуждане (курсивът мой – К.З.). И казвам ви, че не се е раждал в дома славянски от него по-смирнен и по-чистосърдечен господар, който с непоколебима вяра прие даденото обещание, подобно Аврааму, който не пожали сина си, но го принесе жертва жива Богу; така се подвиза богоугодно вашият началник и баща на славянския род, който даде очите на първородния си син в жертва благоприятна, дар избран Господу, в знак на неизменна вяроност Нему.“ Очевидно българският духовен Учител се е явил на княз Борис I Покръстител, за да му въздейства за приемането на християнството като официална религия у нас (което става през 865 г., според църковното предание – на Кръстовден, 14 септември), с което се променя цялостната насока в развитието на България. Тя поема с бързи крачки към лоното на европейската цивилизация и много скоро, при сина на св. княз Борис – цар Симеон Велики – се превръща в една от трите най-могъщи държави на Стария континент.

„Разберете неизменяемата истина, че въздигането на славянския род е въздигане, необходимо за всички, което Бог сам върши за Свой избраник. Вожда на спасението (курсивът мой – К.З.), Който скоро ще се яви (курсивът мой – К.З.) помежду ви в пълната Си слава и сила, да възстанови вечното Царство

на Мира, Царството Ножче на земята." Кон е ТОЗИ „НОЖЦ на СЯасеннсто"? Тона. по ВСИЧКО ЛИЧИ. е Месни. Който „скоро ще се яви". Тоест става дума за Второто пришествие (идване) на Господ Мпсус Христос, 38 Майтрси на будизма, 38 Имам МаХДИ на исляма (и неговата ииштска разновидност), сиреч - за лелеялото очакване на ОШИ Божий Пратеник. А нагар. Който със Словото и делата Си ще домени качествено и невъзвратно посоката на земната еволюция. Както пече бе отбелязано по-горе, според някои източници Второто пришествие (идване) на Христос на Земята е било осъществено през изтеклия XX век на етерно ниво (в етерния свят - неделима част от физическия в широк смисъл).

По-долу в текста на Възването са представени и пови свидетелства за прякото_ участие на Учителя Пениса Луно и историческите съдбини на. българския (|арол: \,Но е тогавашното ваше падение (османското иго - б.К.З.) 03 ви подкрепих с любовта си. понеже пе бяхте свършено отхвърлени от тщето па Точи, !<ойшо ви беше избрал. И в дълговечното робство постоянно ви ръководех в пътя на търпение и смирение и ви учех да изправите живота си, да съзнаете греховете си, да се разкаете и обърнете . всичкото си сърце към Господа, Бога вашего, с Когото сте Съединени с брачни връзки на чист и непорочен живот. И във всичките ви страдания и изпити аз ви подкрепях с моята ръка и ви предавах сила и мощ на духа, да не отпаднете СьвСем духом и Св изгубите е тинята на живота и отчаянието. И с всички /и. с които разполагам, заех се да създам у вас душа чиста и непорочна, с поведение Божествено. И в кран на ваши» дълговечен и шит, когато Небето реши по висше усмотрение на Божиата Промисъл да ви избави от тежкото робства, аз бях първият, който се явих, да се застъпя да ви освободя (курсивът мой - К.З.), т/по предполагах, че ще се т>зпо.13вате от дадената благодат, да поправите миналото; но вие злоупотребихте с даровете па . „" мн)апт." От из1 лесното ТУК следва, че Учителят Беинса Луно сс г 1ЛТМНП1 чичип н духовния п»п :а ои.оПождепист ва Българня оттурските поробители е помощта на братска Русия.

<>1 по-нагап.нппш текст става ясно, че Учителят на, Г>Е п нашата, 18

стрина с упълномощен в тона Възванис да говори не само ОТ епос име, но и от името на небесната Йерархия на светлите сили, ВББ и дори от името на Бога: Аз не съм отпит, конто се побеждават. Иде време и сега е, когато ще отгште силата Ми и ще познаете, че Лз съм Бог, Който се не лъже (курсивът мой — К.З.), но вие сте народ своенравен, който не съзира къде се крие неговото добро (курсивЪТ мой - К.З.)." Основен недостатък и характера на българина дснсгвнтслносмсгоиотоеносравие. „/(*/>сглл/^>||н//я, които се побеждават", казва Учителят П. Дънов -духовната мощ на великото Същество. което познаваме е духовното име Беипса

Ду но, е непобедима по отношение на злото!

Българският Учител на Любовта посочва и една от главните слабости в менталитета на българинс и славянството въобще:

„ Слабата черта на душата ви е общото разединение и разногласие, което спъва свято/по дело на славянския род..." Тук става въпрос за разединение и.разногласие вътре в българския народ (който от гледна точка на астрологията е под знака на Козирога с доминираща планета Сатурн; Затова и всички българи са индивидуалисти до мозъка на Костите и всеки за всичко е на собствено мнение, винаги различно от това на другия), както и между отделните славянски народи - на политическа, икономическа, културна и стратегическа основа.

А на кога възлага иан-големи надежди Учителят П. Дънов, за да б1.лспост1ннатус11ex1(Това1Т)андноз110]]ачинапис--ут[Г1.рждапанс1'о на Новага Култура на VI раса по цялата Земя? - Новото поколение, което сам Бог на Силите ще повдигне, ще осъществи Неговите възнамерения, предопределени да се изпълнят." Под „новото поколение" следва да разбираме напредналите ЛУНШ. които следвала се възлътятдокран на XX век (те СД вече сред нас!) и дб съдействат решително за триумфа на Новото учение - според едно от пророчествата на Учителя на ББ 38 събитията, КОИТО ще цаствПЯТ до края на изминалото столетие.

Но идва ред на още едно сурово предупреждение: „Можете да ускорите и затрудните въ>рвежа на вашето дело, ако се вдадете на разпуснатия живот на покварените народи, и тона ме прави повече да Оодърствам за нас, да не би изиово да се повърнете Учението на Бялото братство Нсшглъхващ зов за плапетарно обновление 19 // паднете в примката на лукавия, което падаиие ще ви коства .живота." Ако българският народ не изпълни плаг.старната си мисия, която му възлага Бог чрез Своя Пратеник - Учители Бепса Дуно, тоя ще натрупа много тежка национална карма, която може да доведе дори до разпадането на България като държава.

„Това ме принуди да сляза отгоре помежду ви, да се застъпя изиово и премахна адската омраза с братския вам род (авторът на посланието има пред вид сериозните проблеми и отношенията между Русия и България, възникнали скоро след Освобождението на страната ни от турско владичество - 1878 г., свързани с политиката на някои от българските правителства по онова време; О.К.З.), който е положил за вас безброй чеповечески жертви — то е свято Русия, на която Бог е отредил велико бъдеще, да изпълни волята Му за ваша слава и славата на Неговото Ца/х:тво. " Това, което България дава днес на света -духовно-културното наследство на Учителя Бепса Дуно, ще бъде възприето напълноцелпо в братска нам Русия, която през XX 1-то столетие навлиза и своя флатен век и ще спомогне в най-висока степен за успеха на Божия план за Земята.

„Ще приемете от нея (Русия - б.К.З.) дан. както Мелхиседек

от Авраам, когото и благослови (ср. Битие, 14 глава; б.К.З.).
Днешната п сила и слава тя вам дължи (курсивът мои - К.З.).
Такива са Божествепите наредби: един сее. друг жъне, в края всички ще участваш в Божието благо." Според Учителя П. Дъно»
дцешната сн сила и слава Русин дължи па България* История та свидетелства, че Русия е възприела от България християнството (посредством княгиня Ана - дъщеря на княз Борис I Покръстнтсл), славянската писменост (кирилицата, която използва и до днес), свещените книги на познанието; а от древните прабългари, живели в далечното минало по нейните сегашни земи -и една изключително висока култура, включваща и връзката е Космоса. (През 1998 г. българската преса публикува съобщение за прабългарски град, отличаващ се с ИЗУМНТСЛНН архитектурни решения, открит в Сибир още по времето на Сталин. След научни проучвания, установили безспорно прабългарския му произход, 'тогавашната съветска власт)

. Учението на Пялото братство

го засекретява к консервира, забранявайки достъпа до него. Скоро след настъпването на ерата на космическите полети американската система за СПЪТНИКОВО наблюдение то разкрива и поставя въпроса за него »ООН. От официалната трибуна на Общото събрание съветският представител с половин уста признава наличието и произхода ма находката.) Когато днес ИЛИ утре 1'усня възприеме и Словото на Учителя БеИНСа Дуно (руската обшпост на ББ - макар н все още малобройна - се отличава е изключителна преданост н самоотверженост към заветите на българския духовен Учител), това би било сигурен знак за скорошната победа па Новото учение напред но света.

Следни уперепне аа топа, ме няма да бъде позволено на енлнте на злото да осуетят замисъла на ВББ: „Рушителите на Божии мир ще бъдат показани навсякъде и правдата Му ще се възстанови на земята."

КОЙ щсбъдс водешиятимулс па Новата Култура?-- Царството. което ида да възстановя, не е Царство на омраза, но на любов. Повдигнеште очите си н вижте, че светът е узрял ш .напива (курсивът мои - К.З.)." Новата Култура па VI раса ще бъде изцяло под знака на Любовта - Божествената, святата, веспобеждаващата. А изразът „светът е узрял за знгъпиш" означава, че Промяната - в глобален мащаб - е близка и неизбежна!

Следват заключителните думи па Учителя П. Дъиов относно колосалния залог, Пред които са изправени България к нейните НЙЙ> дос топни синове)\}к\л\щ1\:\", Небето, взпак на своетоблаговолееие, ви е дало едни свят залог на велика милост и любов, който се пази помежду ви, н от този ден, в които е даден отговор, започва вашето изкупление и ви предупреждавам да пазите това. което градя, да го не съборите, защото е свято, и ако се опитате да

светотатствате, три злшт ще ви допусна: глад, мор и разорение, и няма да ви пощада, но ще се съдя с вас и п/е помните винаги, че Бог е говорил. Пазете думите ми (курсивът мой - К.З.)." Ако българският народ приеме, запази и разпространи Словото, той ще изкупи докрай негативната си национална карма и ще направи огромна крачка напред по пътя на своето духовно-нраветвено ааелъхващ зае за планешарио обновление 2^ развитие и израстване. Ако се съпротивлява, възмездис-о ще бъде страшно - не защото Бог го нека, а понеже към стария дълг ще бъде прибавен нов, още по-голям. Т.с. духовната мисия на Кългарня в съвременната епоха ПРОСТО няма алтернатива. Такова с действието на обективните космически закони.

Учителят па ББ у пас предупреждава сериозно и водачите На българския народ от всички сфери на общество ия живот: „Обръщам се към вас сега, мои служители, водители и учители, и към вас, книжници, фарисеи и лицемери, и ви заповядвам да не развърщавате народа ми, който съм ви поверил. Престанете от лошите си пътища, време е за вас да поразмислите. водеше народа ми в пътя па Истината и не го заблуждавийше, Помагайте па беззащитните в теготите им и не оскърбявайте бедните. Напуснете беззаконието, отхвърлете неправдата, оставате развърщепнето, защото Бог не може да гледа на това отвратително дело, което се върши пред Него навсякъде. Търпението Му е въвн от границите си, повикан съм до туря край на множество злии. Поразмислеше, догде е време, защото иде час и сега е, когато ще бъде късно да ме търсите."

Последните думи на Учителя П. Дъно» поставят достоен венец па Възванието: „Ето, втори път ида, откакто сте станали мои ни род (курсивът мой — К.З.). за да ви видя със собственото си око какви сте наглед, как живеете, и Духът ми е трогнат от Пбчалната картина. З« оплакване сте вие, над които пожертвах всичко придобито: живот, слава и чест. Вие сте злоупотребили с моята доброта и любов. Пред лицето ми стоят множество нещастни ваши братя и сестри, изнасилени и о.-рабени от самите вас. Идете при тях и им изповядайте прегрешенията ей, и направете мир с ближните си. Този ден. в който ида да ви се открия в моята пълна слава, искам да е ден на радост, а не на скръб, ден посветен Богу моему." В този заключителен ОТКЪС думите „втори път ида" свидетелстват, че тока е второто ПЪПЛЪЩсине на духовната Същност, която познаваме като Учителя Бсинса Дуно, срСД българския народ, в българско тяло. А кои е първият път'? -Засега не можем да кажем...

22

Учението па Бялата братство

Промяната към по-добро трябва да започне с действено покаяние- т.с. д покаяние, последвано от изнравление. Новото

следна да бъде посадено на чиста, плодородна нощва, от която са изкоренени всички пленели!

Когато завършваме писмо и;ш изготвяме официален документ, и края му поставяме подписа си. Той е удостоверение за авторство и принадлежност. Ето и подписа на антора на Възванието: „Аз съм Елохил, Ангел на Запети Господен". Ораторът - Учителят Бениеа Дуно, чрез този подпис декларира себе си като представител на висшата Божествена йерархия („Елохим" е едно от названията на Бога в Стария Завет, а в случая „Елохил" очевидно е еобствено име на Същество, принадлежащо към Божествената йерархия), като проявление на Второто Лице на християнската Света Тронна (също в Стария Завет „Ангел на Завета Господен" бина определен като израз на конкретна изява на Вот Слово, на Лотоса - именно Второто Лице на Св. Троица). През 1911 г. във Велико Търново Учителят П. Дъиов разкрива пред последователите си същността и ролята на великото Същество Елохил: „Духът ЕлохЖ, който е Бог Помазаник, е Ръководител на българския парад. Той е ангелът, който е поетапен от Бога да води българския народ и цялото славянство. Той е Ангелът на Завета Господен. Политическата си с«обода българите дмжат нему. Итойщесейвимеждуславяните, но те няма да гу разпънат, как/но направиха евреите. "

Цитираното поч-оре изявление на българския Учител на ББ, както и духът, и цялостното звученс на Възванието, пи дават право да заключим, че физическото същество, историческата личност Пеп.р Константинов Дънов, Учителят е духовно име Бениса Дуно наистина е еманация (проявление, излъчване) на една велика Същност от {Божествения свят, оставила и езотсричпата история на човечеството знак за присъствието си под няколко разлнчин названия. Разбира се, нан-яркпят аргумент за еволюционния ранг на Великия Посвети Беннса Дуно е концентриран в силата и размаха на Словото му, съдържащо безспорно заряда да обпони света към жадуваното извисяване, в дълбините на окултната му музика, във възраждащата енергия и красота на Панснрнзмпята- космическия езаглъхващ зов за плапетарно обновление 23

Танц на живота, стълбица между Небсго и Земята. Не т последно място, Петър Дънов, Учителят на Любовта, доказва себе си и чрез личния си пример - един живот в безупречна чистота, открит винаги за всички, струящ светлина и упованис за търсените в Духа, живот-образец, живот - възплъщение на собственото му Учение. Каква с но-нататъшната съдба на Възваннето. след като то вече е станало достояние на българската общественост на 08.10.1898 г. в гр. Варна? Според разказите на съвременници г очевидци Първоначално Учителят П. Дъиов имал идеята този Призив да бъде изпратен в Народното събрание, за да бъде прочетен пред депутатите. Впоследствие, по неизвестни за нас причини. йй се отказал от юва си ппмерспич. Неговите последователи

настоявали Възванието да бъде отпечатано, за да го съхранят и използват при необходимост. Текстът бил даден в печатна и набран на печатарска машина. След приключването на набора и разпределянето му по страници обаче Пеп.р Дъпов наредил Възванието да не се отпечата, наборът да се разпилее, а шалтитс (листове е отпечатка на набрания текст) да бъдат предадени на най-близките му сиодвпжници. Такъв отпечатък получил един от първите ученици на българския духовен Учител - Пеньо Киров от Бургас. Тон го преписал в тетрадка, от която по-късно направил препис и друг последовател на Учителя - Минчо Сотиров, чийто текст е използван и в настоящата разработка. Устаговсио с, че Именно този текст е най-близък до оригинала.

Немаловажна е и оценката на самия Учител Беилса Дуно за разглежданото Възвание. разкрита от него в писмо до един От учениците му: „Напоследък Небето е било една стълба, по която Ангелите Божии са слизали да ми донесат благите чести отгоре на Господа" (из писмо, датирано 08. Г). 1898 г., гр. Варна; пека отбележим, че датата на писмото съвпада с тази на КОЯТО Възванието с представено пред аудиторията в читалище „Светлина", гр. Варна; вероятно Учителят П. Дъпоз е изпитвал потребност да сподели вълнението си от направеното изявление със сродна по неруо душа).

\

Учението на Б'я:шмо братство

В крал на това изложение бихме искали да предложим едно обобщен не. Сред цялото словесно многообразие, идейно богатство и духовна наспеност на Незнанието каю нап-нажпи бихме могли да открием три момента в неговото съдържание:

1) Основната характеристика на съвременната егнтха - глобален преход от едно състояние на планетарното (колективното) човешко съзнание към Друго* по-ннеоко, което на езотеричен език именно наричаме изграждане на Новата Култура на VI коренна (окултна) раса.

2) Мисията н.1 Учителя Беинса.Думд - да предаде на българския народ п на снета Полото учение, което е най-актуалното и нан-здекватното за сегашния космически момент от еволюцията на земното човечество. Това Слово прелета»ляна осъвремененото християнство на днешния дси, изчистено от наслагванията на ЧОВСШКН7С предразсъдъци през вековете, максимално съобразено с духовно-напетнените изисквания на нашето време. Тона Учение съчетава водещите християнски ценност и с хилядолетната мъдрост на Изтока (духовен и географски) и същевременно притежава неподражаем, оригинален фундамент, които не се среща никъде другаде по света. Учението с универсално по своя характер, но възниква на българска почва. То има достоинства на наука и философии за живота.

3) Мисията на българския напъл -да приеме Словото па Учителя
Беинса Дуно - Новото учение, да го осмисли, да го съхрани ОХ
вражески атаки, хм го приложи в живота, да го разпространи сред
славянството н пс цялата планета Земя.

II. ОБРАЗОВАНИЕТО В НОВАТА ЕПОХА

Мис, хората, сме едновременно свидетели па и участници световната Драма. Понастоящем живеем в епоха, преходна в лобепен мащаб, разтърсваща и обновяваща всички елементи а общественото устройство. Икономика, политика, техника, духовност, култура, морал и пр. се променят ежедневно, буквално)сд очите ни. Но най-важното в случая е, че всички изброени пектн па прехода са неизбежно свързани с промяна в човешкото целене и поведение. Или, казано по-точно: новото мислене изисква и кристализира ново поведение, ново отношение към действителността п към самия себе си. Понеже промяна на Света без промяна на личността е невъзможна.

Обновлението в системата от възгледи за света поражда две мощни противоборстващи течения:

хармонизиране, па средата и на взаимоотношенията на всички аннна) го на именно с импулсът, КОЙТО В най ВИСОКЯ СТЕПСН товаря на повика на епохата ни;

2) рсакния на де :циптс трап и я (разделяне, разединение. оотнвопоставянс. конфликти, унищожение и самоунищожение^ - бва с отговорът на силите, имащи за цел да осуетят или поне да абавят възтържествувай сто на новата епоха в мащаб;, па пялата ланста.

Главните движещи сили в утвърждаването на Новото (казано на езотеричен език - Новата Култура на VI коренна раса) са пиещ измежду хората, които са осъзнали същността п смисъла па промените и ги подпомагат според възможностите си, както п частта от останалото човечество, притежаваща потенциала да

26 Учението па Цяло/но братство

ПОСТИГНС равнището на съзнанието на пърлите. Към щората група Принадлежи подрастващото поколение. Разбира ес, не била да пропускаме водещата роля на разумните Същества, наблюдаващи и насочващи еволюцията на човешкия род, които посредством своята пряка н косвена подкрепа съдействат за осъществява пето на импулса към плаистарпо обновление. Тяхното участие, обаче, е ограничено от проявите па въплътената индивидуална и колективната свободна воля па земните хора. Това е израз па космически закон, които не зърни изключения,

Бъдещето спа тези, които открият:мястото си в нас голящото.

Поддръжниците на старото, лентяите на духа, консервираните любители на покой без разпише, фапатизирапнге последователи па традиции с изчерпано съдържание автоматично преминават в лагера на врага. По не ние ще воюваме е тях - имаме си далеч по-важна работа! Те лече воюват срещу самите себе си. Какво пък?! За да могат козите да последват овците в Царството небесно, ще трябва първо да изпият рогата СИ.

* * >>

Времето на глобален преход, в което живеем, разтърсва из основи устоите на всички социални институции, на всички човешки сърца. Пред нашите очи и със собственото ни участие бива изграждана една нова световна култура, която постепенно, по сигурно изменя облика на пл.мютарпата цивилизация към по'Високо стъпало на нейната историческа изява. Този велик преход към Новото е немислим без радикална промяна в триадата на личността; ум, чувства и воля; и мисъл, слово и действие. Немислим е и ако не възпитаваме и образуваме младото поколение по новому. Тоест нужен е принципино нов подход и в системата на образованието - Мислите, които споделяме по-долу, са насочени към действителността в България, но те притежават и заряда на обновлението в мащабите на цялата човешка разумна общност.

Изходната позиция е съсредоточена в становището, че новото образование в съвременната епоха следва да бъде сплав от *Ъазовонието в новата епоха* 27

Йан-ДОброто, преминало проверката на вековната храднаЦНЯ, и принципите, методите и средствата, явяващи се най-актуални в днешния ден. 11 системата на новото образование трябва да си адат среща най-съвършените средства и методологии на Изтока и Впада, на вчерашния и настоящия фокус на реални стойности. II -цко това - с насоченост към бъдещето.

Основно място би трябвало да бъде отдадено на учението (оретична концепция), което отговаря в по-висока степен на Изискванията и импулсите на времето, в което живеем. По наше мнение това е учението на нашия българския духовен Учител Петър Константинов Дънов (Бейнса Дуно). (Най-важните принципи ОЛОжения от Словото на Учителя Петър Дънов о! и епо системата на образование и възпитание в съвременната епоха са събрани и обединени с коментар в книгата „Учителят за образованието“ от издателският на Учителя на Вялото братство (П1>) у нас - Боян •оси; книгата е издадена в Бургас през 1994 г. от Издателска къща I и K1 и Живот".)

От гледна точка на хилядолетната мъдрост, изкристализирала и духовното познание, както и според изложеното в Словото на Учителя Петър Дънов (Бейнса Дуно), основните образователни Принципи на нашето време би трябвало да бъдат следните:

0 Любов:

„Най-важната работа при образованието е: учителят трябва да познава своите ученици. За да помогнете на един човек, трябва да го обичате... Истинският метод на възпитанието започва с любовта. Тя е най-важното образователно условие. Искате ли да възпитате 1000 души, трябва да ги обичате. Нищо повече“ (Учителят П. Дънов). Никаква квалификация и предварителна подготовка не може да замени чувството на обич на учителя спрямо учениците. За да помогнем на някого - в случая на подрастващото поколение, -

28

Учението па Пялото братство

да възпитаваме детето, необходимо е да го обичаме* Оттук Започва

Главната и уча па опра (овтпимо е събуждането па вътрешния

2) Свобода:

Под свободно възпитание преди всичко се разбира образованието

Връзката въ' този ПрШЩИП е първия е съсредоточена в

3) Опыт:

„Знание е само това, което е опитано, проверено“, изтъква

Детето трябва да се занимава първо с физическото, конкретното,

Затова и възникналният процес на нолрастнашите следва да започва

Дейност.

Добродетелите, нравствените принципи и норми трябва

ОСцшюммието «тшата епоха 29

4) Навременность:

Актуалният поглед на Учителя П. Дъпов към изискванията на

а) първи - предучилищна възраст (от раждането до седмата

година); през този период се развива предимно вонята, а най-

важният метод на възпитанието и образованието следва да бъде

иодажателиоспа;

б) втори - основно училище (от 7 до 14 г.); тона с период на особено интензивно развитие на сърнето, на чувствата - образованието следва да бъде насочено към укрепване и израстване на нравствените и естетически възприятия и разбирания, на въображението и паметта; специално място във възпитанието и Обучението трябва да заемат художественият елемент-, изкуството, творческият труд (включително работа сред природата), методът на съпоставяне и уподобяване, излагането на ВИСШИ духовни и морални принципи и закони чрез приказки, разкази и пр., стремежът към възвишен душевен живот;

и) трети - гимназия или Средно образование (от 14 до 21), голяма е периодът на умственото израстване и идейния живот, младежите и девойките се развиват логическото мислене и дейните търсения; през този период подрастващите следва да бъдат насочвани към откриване на истината и нейното осмисляне, към култивиране на траен стремеж към красота и хармония; цялото внимание трябва да се постави във връзка с научното познание и подпомогне възникването на обективния МИРОПЗД - така ще Съхрани и свободата на мисленето у младежите; следва да се обърне внимание не само на идейния живот, но и на практическия. Да се осветли връзката и зависимостта между тях; това е времето, когато младите хора могат да се предложат и схващания за съществуването на невидимия свят като обект за размисъл и нос **к-диалог дискусии.**

30 ..

Учението и Пялото братство

Принципът : това време не е танзисна през всеки от посочените три образователни периода: да се използват специфични методи, предиктувани от равнището на психо-физическото развитие на учащите се. Не на последно място - образованието трябва да се обвърже и с тенденциите и задачите на епохата, като следствие от **утвърждаващата се планетарна схема на глобализация.**

5) Следване методите на природата:

„В образованието трябва да се приложат методите на **Разумната Природа**" (Учителят 11. Дънов). Разумността на живата природа стана достъпна за все повече пробудени човешки души. Ние всички сме ученици във великото училище на природата. Нейните уроци са съществени във всички области на живота ни, защото тя е най-добрата училища и възпитателка. Методите и са изпитвани и изпробвани в течение на милиарди години. Те са сигурни и надеждни, понеже са пропити от мъдростта на Вечното Начало на всичко съществуващо.

Освен изброените пет принципа в съвременното образование е необходимо да заемат подобаващото им място: музиката, Психологията, но и отношението КЪМ МИСИЯТА и на манкати, и) природата, образният начин на живот, разнообразни форми на

извънкласна работа и занимания* повишени критерии към личността на учители, конструктивен подход към решаването на най-парливите Проблеми на съвремието (напр., наркомания, проституция, тероризъм; безработица, екологическа криза и г.н.). Новата Култура на изгряващата VI раса няма да се превърне в реалност, докато шие завоюва обширно пространство в съзнанието на подрастващите - учениците от българското училище, децата и младежите от цял свят. Българският народ от своя страна няма да успее да изпълни духовната симисия внащата епоха на грандиозен преход (включително и сведените повели на Учителя Бсиисв ЛУНО). ако не създаде училището на Новата Култура. Кълновете на Мирогледа на новата раса следва да бъдат посаждали внимателно, | *Юразоватюто в понита епохи*

п.рпеливо и всеотдайно и детските души от онези, които вече са се самоопределили като учепни на Светлината и всемирната Любон и справедливост. Задачата очевидно никак не е лека, по затова пък Ко-1ко благодатни плодове обещава нейното изпълнение!

Въз основа на всичко изнесено дотук стигаме до заключението, че общественото съзнание у нас трябва да бъде подпомогнато. За да УЗОСС постепенно у него идеята за необходимостта от огиигюштуща пелюпма.

Тук предлагаме схема на възможен алгоритъм за реализиране на образователна реформа в България:

I етап: Подготовка на преподаватели - в съответствие с образователните и педагогически принципи и методи в Словото на Учителя П. Дънов, които вече изложихме съвсем накратко по-горе, и при заимствайки на всичко най-ново, най-прогресивно и тази сфера от пашата съвременност, както и на традиционни ценности, преминавали проверката на времето (включително постиженията на други духовно-философски учения и школи).

Великите Учители на човечеството ни предоставят функции и т.с. жалоните по Пътя и неговата Цел, а ние сме свободни да изберем средствата, с които да изминем Пътя;. Няма ограничения за този, който желае искрено да работи за Бога!

II етап: Изготвяне на методологии и програма на обучението.

Препоръчително е за тази цел да бъде съставена смесена комисия от педагози и преподаватели от страната, учени и специалист, високо квалифицирани в своята област, отворени за всичко ново, с позитивно отношение към духовното наследство и хилядолетната мъдрост на човешкия род.

III етап: Създаване на експериментално училище, което да докаже предимствата на новия вид обучение пред българската общественост. Предвид огромните трудности за осъществяването на

идеята «този и вид може да започне спокотрапниг*анимация с децата (по време на ваканции, празници и пр.) при максимално свободни форми на общуване, е което да бъдат поставени основите за истинско училище на новата гланетарна култура.

Оп)омни и реални надежди вдъхва взетото през 2005 г. от ръководството на Духовно общество „Бяло братство" решение за създаване на братско училище, В перспектива то би могло да прерасне в комплексно учебно заведение, предлагащо не само начално, основно:) и средно, по и висше образование. Естествено, в него ще бъдат въплътени на практика образователните и възпитателни идеи, принципи и методи на Учителя П. Дъпов. При успех на тона толкова мащабно инициатива неминателно ще се превърне в образец за българската общественост (а и не само за нея!), която да положи началото на повсеместна образователна реформа.

IV етап: Подготвяне и спечелване на общественото мнение - разгласяване на идеята чрез масмедията, провеждане на семинари и конференции по темата (включително е международно участие), създаване на филм за новото българско училище; изработване на Интернет-страница за постоянно постъпваща информация и обратна връзка и т.н.

V етап: Осъществяване на законодателна инициатива за провеждане на образователна реформа в България - при ангажиране на оптимален брой авторитетни обществени организации и личности, които обособено да подкрепят и защитават идеята.

Изложената пук последователност на инициативите е с задължителна, а някои от дейностите може да протичат и успоредно. Даваме си ясна сметка, че окончателната реализация е въпрос на години, може би дори на десетилетия. Но пътят дълъг е да започнем. Ако сме напълно безкористни и готови за саможертва, съчетаем ентузиазъм с компетентност и брилянтна организация, *бразоаапието в новата епоха* 33

Небето само ще ни изпрати тези, които да продължат започнатото от нас.

Дилемата прел | | Л ' ' : ИЛИ в КРЯК С времето, ИЛИ Д пениш времето!

България от най-дълбока древност е средище на върхови изяви на Духа, вещаещи и определящи перспективите на планетарната еволюция. И днес ние повече от всякога сме длъжни да бъдем на висотата на изискванията, предявявани към българите от Божествения план за развитието на света. Един от нап-шачимните компоненти при осъществяване!>> на този колосален по мащаби и замисъл План е въвеждането на прищипото ново образование за Младото поколение в България и навред по ЧЕМЛА.

III. УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОК ЗА БИБЛИЯТА

[.Увод:

Мисията на всеки велик духовен Учител неизменно променя представите на земното човечество за същността на света, законите на видимото и невидимото, произхода и назначението на човека, вечния му път към съвършенството. Българският Пратеник на Небето Петър Константинов Дънов (Бсннс Дуло - 12.07.1864-27.12.1944) имаше за задача да подготви планетярното съзнание за изграждането на Повита Култура на VI коренна (окултна) раса - Културата на Любовта. Изпълнението на тази мисия изискваше от него да предаде на последователите си последната редакция на Божието Слово, актуализирано и освободено от човешките изопачавания през вековете - чистото и обновително благовестие на Богочовска Ипсус Христос.

Както всеки истински Вестител на Истината, Учителят на БЯЛОТО Братство (ББ) у нас бе подчертано скромен. Никога и при никакви обстоятелства Тон не се изкуши да постави печата на собственост върху Учението, което така щедро предлагаше на пробудените и пробуждащите се за Новото души. Точно обратното, при всеки възможен случай тон изтъкваше, че това е именно Учението на Христос - предложено на хората две хиляди години след разпятието на Голгота, възкресението и възнесението на Спасителя, заредено с импулса на планетарното възраждане, откликващо на потребностите на космическия момент от еволюцията на човешкия род. Това е и причината да наричаме това Слово и името Новото учение. И тъй като целта на земната изява на Учителя Петър Дънов бе да продължи и да разгърне Делото на Христос, да подготви човешките души за прехода от една глобална-Култура към друга - по-издигната, то няма нищо Учителят Петър Дънов за Библията 35

по-разбираемо от това, че тон построил теоретичната си концепция върху свещената Книга на християнството. Библията е Повечето от неговите беседи и лекции започват именно с библейски цитат. Върху съдържанието на Библията и заложения в нея смисъл са ичрадепи логиката, структурата и посланието на Учителството < |Лово. Неизчерпаемостта многообразие от библейски персонажи, идеи и сюжети заживява поп живот, става по-близко и по-достъпно и за слушателя, и за читателя, защото е поднесено на достъпен за всички език, подкрепено с безчет примери и разкази от бита и традицията, с поуки от историята - и нашата, и световната, с неподправен и изцслитслен хумор. Този своеобразен и по своему чшкалси прочит на християнското Свещено Писание- заслуги на Учителя на ББ в нашата страна, само за миг нревъзможва "розрапетвата между Словото на Бога и човешкото сърце, открехва тайните на вечната и непоклатима връзка между земното и небесното, между материята и Духа. дарява всеки, устремен

към коемпчната Истина и жадуващ триумфа на Общото благо, с на и -подходящата храна за неговото нетленно естество. И така Учителят Петър Дънов предлага на всички безвъзмездно и в неиресхващо изобилие Хляба на Живота-Словото, а търсещите по духовния Път възприемат в съответствие с равнощето на своето лично еволюционно развитие, както и според шърдостга на поляга им да отстояват убежденията, признати от тях за определящи в тяхното съществуване.

2. Библията - Слово Божие:

.. А ко Библията е ценна и до днес, това не се дължи на пророците, които са я писали, а на онзи Велик Дух. Който ги е подтиква да пишат и им е диктувал, Много пророци са писали тази книга, а в същност едни е Духът. Който им е диктувал да пишат. Питам: ,зможно ли е човек да напише една книга с едни пръст или с една ка? Тъй че и свещената Книга не може да бъде написана с един пръст и с една ръка - тя е писана с всички пръсти на ръцете и краката, писана е с очите, с ушите, с устата, с космите на

_ Учението на Билото братство

главата. Иснчкс е взело участие в написването и. Това значи, че Библията е написана от един Дух" (Учителят П. Дънов).

А това с Духът Божий - Снетият Дух на християнството, Третото Лице на Свети Троица. Носителят на Живота, вездесъщата божествена Писргия, изпълваща всеки атом във Вселената.

Словото на Нога извиква към живот, разтапя болката и поражда импулса за нравствено пресътиоренис. То съгражда невидими пътеки между човешкото съзнание и Великите Посветени, които са го предали безкористно на своите по-малки братя и сестри: „Писанието, ко?то наричаме Слово Божие, е Живо. И като го четем, ние сме в общение с нея души, които са го писали. Туй. което в казал Христос, то е живо. Някои казват: „Какво е казал Христос?" Щом изречеш тези думи, ти влизаш във връзка с Христа." Всеки по-прочит на свещения текст донася като дар от Небето нови мисли и идеи, трансформира вътрешната настройка на човека в посока към неговото действително предназначение в условията на материалната действителност. Всеки път то разкрива себе си в нова, неповторима светлина. Затова и подходът КЪМ него изисква максимална концентрация и пълно отърсване от формализма. Не можем да с\к\ позволим да общуваме със Словото на Всевишния по задължение или пък защото така правят мнозина други, СТ които вземаме пример. Сериозното отношение единствено дава очакваните плодове. Всичко друго извън п е т с плащане данък на опасна самозаблуда: „В природата няма еднообразие, в нея съществува вечно разнообразие. Като четете Словото Божие всеки нов ден ще го разбирате по различен начин. Има някои, които са чапи Словото Божие и сега пак го четат и ми казват: „ Едно нещо разбрахме от него — че колкото

повече го четем, всеки ден откриваме по нещо ново в него,"
Защо е така? Защото Словото Божие е живо. И в природата
също така има едни вечен растеж. Словото Божие е вътре
в нас. Ние всеки ден се променяме в патите схващания. Тези
схващания също са вътре в нас. Тази лоза. т.е. Словото Божие,
трябва да даде плод." Тълкуването на посланието, заложеното в
Учителят Петър Дънов за Библията 37

библейския текст, изисква от нас максимална отговорност, строго
научен подход, освободен от всякакъв намек за догматизъм и
съсухрена схоластика, вдъхновението на пробудения и истините
на Битието дух: „Ние трябва да изучаваме Христовото учение
като една велика наука, а не като догма, защото догмата е
буква, която стяга и спира напредъка. Формите и нормите
трябва да се изменят съобразно нашата възраст също тъй,
както се сменят дрехите на малкото дете според растежа
му. Това значи да искаме от Господа дух съобразно нашата
възраст. Когато дрехите са тесни, те стягат и затова трябва
да бъдат разширени. Същият закон важи и за природата." В
приведения пик под „нишата т.е. възраст" Учителят П. Дънов
очевидно разбира степента на духовна зрелост на личността. В
този смисъл „тесните дрехи" свидетелстват за неспособност да
вникнем в истинския смисъл на Словото. Затова те „стягат" и
изискват разширяване - разширяване на съзнанието до мащабите,
позволяващи му да обгърне Откровението на Божия Дух и да
извлече от него есенцията на вечния живот.

Бог разбира безпогрешно всички човешки езици Ала пан-
добър с Тон в познаването на човешкото сърце. Затова и Словото
Му достига е лекота право там - в духовния център на нашата
индивидуалност. И не се нуждае от превод, понеже е изтъкано от
Ниската на Духа, в Когато и от Когато с роден всеки от нас: „Как
говори Господ на човека? - Господ ие говори пито на български,
нито на английски, пито на френски, нито на начет, нито на
руски, пито на китайски, нито на санскритски. но речта Му се
превежда на всички езици. Господ ие говори и на ангелски език. по
От памтивека речта Му се превежда и на този език. Езикът, на
който Господ говори, е общ, всемирнен. Който разбира свещения
език на Бога. той разбира същината на нещата. Как можем да
познаем кой човек е дошъл до това положение? - Как можеше да
познаете свещта? Но какво ще я познаете? - По светлината и.
Щам запалите една свещ, тя веднага започва да свети. Свещта е
свързана с понятието „светлина".

38

Учението на Пялото братство

3. Посланието на Бона:

„Говорите за Стрия II за Попия Завет, без да знаете какно
означават те. Старият Завет е заветът на стария човек. Новият Завет

е заветът на новия човек. Това, което е даде преди две ХИЛЯДИ ГОДИНИ от Христос, беше предговорът към Ноното."

„Като изучават науката за небесните светилища, а нея заедно ще изучавате и свещените книги, които представят бъдещата култура на човечеството. Засега свещените книги са затворени за хората. Няма да мине много време и тайните, които те крият в себе си, ще излязат наяве, ще станат достъпни (ако не за всички хора, поне за тези, които искрено се стремят към тях). За тази цел вие трябва да се приготвите да разбирате тези тайни. Ако не можеше да се ползваше от знанията, които днес имате, бъдещите знания ще представят нещо по-мъчнодостъпно за умовете ви" (Учителят II. Дънов).

Оевси изричното си указание, че „Старият Завет е заветът на стария човек", а „Новият Завет е заветът на новия човек", Учителят II. Дънов разширява тълкуването на това извънредно важно послание на Бога към земните хора. Тон обръща вниманието на своите слушатели върху основните идеи, върху които е построено християнското Свято Писание, и конкретизира кармичните последици 01 проявената свободна воля на човека: „След като прочетете цялото Евангелие, цялата Библия, две идеи има; Старият Завет е завет на Земята - според този закон, ако ти не изпълняваш волята на Бога, веднага ще те осъдят на смърт; Евангелието е закон на свободата. Казва; „По свобода ще изпълниш Божия закон, но ако не изпълниш, тогава ще те сполети същото." Ако си живееш по Любов, сам себе си ще съдиш. Ако живееш по закон - други ще те съдят. Ако не живееш по закон, ти сам ще се съдиш. Ако живееш по Бога, ще оставиш Бог да уреди твоите работи. Ти ще добиеш най-високото състояние: ти ще мислиш, ще чувстваш, ще постъпваш - ще оставиш Бог да уреди твоите работи. Ако не мислиш правилно, ти не можеш

Учителят Петър Дънов за Библията 39

да очакваш Бог да дойде и да уреди твоите работи. Други ще ги уреждат. Качвам онова, което вие трябва да приложите на Земята: иай-първо вие не се отказвайте от живота!"

Старозаветната епоха преминава пол знака на Закона. Неговата императивна същност отговаря най-точно на менталитета на старозаветния човек. Докато и новозаветните времена е прогласена по-доминантна в човешкото мислене и поведение - Любовта. сърцевината в Христовото благовестие, ядрото и на Учителското Слово. Осмислената и приложена на практика Божествена Любов прави излишен старозаветния Закон и проправя най-краткия път към духовно-нравственото съвършенство. На тези библейски послания са посветени новозаветните книги и апостолите, както и огромна част от беседите и лекциите на Учителя П. Дънов. Никак не са малко т.нар. „златни стихове" в Библията, по-точно Църквата и нейните пасажии, диктувани непосредствено от Божия Дух

на библейските писатели. Ала вее пак някои от тях се открояват е величието на духовната си мощ и иезаличнмото си въздействие Върху човешките сърца. Такава е Гоеподията молитва „Отче наш“, предадена от Господ Исус Христос на Неговите най-приближени ученици- - дианадсселтс апостоли. Учителят на КБунасис отминава без внимание и тълкувание това фундаментално Божие послание към хората: „В Гоеподията молитва има три важни думи: „Да се свети името Твое, да дойде Царството Твое, да бъде волята Твоя"... Волята Божия няма да се изпълни, докачи, нашият ум не стане седалище на тази Негова аоля. А когаио се казва: „Пе пи въвеждай в изкушение", иска да се каже да не пи дава изпитания, които не можем да понесем... И така. Господ нека От пас: Г Да осветим името Божие - по ошношешег на тялото. 2. Да дойде Царството Божие - по отношение па сърцето. 3. Да 0\>де изпълнена волята Божия - по отношение на ума." Особсц интерес представляват обясненията на българския духовен Учител относно критичния и далеч пе ог всички правилно разбран израз, чрез които се обръщаме към Небесния Отец с молба да не ни въвежда в изкушения: „В Гоеподията молитва е казано: „Не въведи нае в изкушение, но избави нас от Лукаваго.' Н превода на 40 Учението на Пялото братство

този стих има нещо пропуснато, поради което се Явява известно противоречие, една пеоа/едоватспюст. Щом се молим на Нога да не пи въвежда в изкушения, защо трябва да се молим да пи избави от Лукавия? Правилно би било така: „И въведи пас в изкушение, но избави час от Лукаваго." Изкушението подразбира изпитание, изпитване. Чрез изкушението човек се изпитва да познае колко може да издържа. Когато пи поставят на изкушения, т.е, па изпитания, тогава има смисъл да се молим па Бога да ни избави от ръцете на Лукавия." И с ошс едно твърде съществено допълнение на друго място в беседите па Учителя П. Дънов: „ /' не введи пас во изкушение... " Тоеа значи: давай ни. Господи, знание и Мъдрост, за да не би ние с нашето невежество да паднем в изкушение. "

Който успее да разбере същността на Божиите послания, бликащи на всяка страница в Библията, и ги направи неразделна част от своето ежедневие, наградата за неИ) не ще закъснее Животът му ще се изпълни със смисъл; радост, ведрост и успехи ще съпътстват всичките му жизнени изяви: „Това, което може да подобри живота ви. то е да изучавате Евангелието. Изучавайте го дълбоко! ... Евангелието не е наука за щастливите хора. то е наука за нещастните; то не е наука за умийте, но е наука за глупавите. Аз не взимам думата „глупави" в такъв смисг*л, че да се хвалим със своите глупости, по взимам тази дума по отношение па Великото."

Неизмерим с обхватът на свещеното библейско Слово, неизброими са пластовете, чрез които се разкрива смисълът му пред

прозорлинния духовен поглед па зрящите. И все пак нма два негови компонента, които се открояват със значимостта си но отношение проникването в посланието на Бога към земното човечество.

За тях именно Учителят П. Дънов свидетелства: „Когато четете Библията, трябва да имате пред вид две неща: духа и плътта. Духът подразбира вътрешния смисъл и съдържание на прочетеното, а тътта - буквата, външната му форма. Плътта подразбира променливия, неустойчивия живот; духът - вечното, Божественото начало на нещата. Духът и плътта коренно се различават, но като се говори за тях, човек не трябва да се спира Учителят Петър Дънов за Библията

41

много, да ги разграничава какво е плътта и какво - 'ухът. В п къпини се крият условията за всички видове престъпления. Обаче н<' смесвайте страданията, причинени от престъпленията, с вътрешните, по-високите страдания. Страданията са преходен пгркод от плътта към духа. Страданията са гращци между Плътта и духа. Който не може да мине през тази граница, той н,' може да влезе в духа. Някой се смущава, безпокои, защо му идват страдания. Ако не страда, човек не може да мине от иеустроеио/ио, от нечистото, от държавата па плг.тта към мястото на духа. Следователно смъртта царува й тътта, а животът-в духа."

В центъра на библейското повествуване стои Личността на великото космическо Същество Христос - Неговият живот, дело и благовестие. Старозавстннит текст подготвя съзнанието на хората За бъдещото идване па Месия, а повозавстннчт ги запознава с Посланието Му за неминуемия триумф па Любовта па всички нива и човешкото битие. Л какво в същност представлява жшютм па Христос от гледна точка па Учението па ББ? Ето ка.с отговаря Учителят П. Дънов: „Като четете Евангелието, вие се спирате па живота на Христа като главен обект-. Защо? Защото животът на Христа представлява сбор от живота на всички напреднали души, съществували преди Него. Като е дошъл па Земята, чог.ск изучава сегашния си живот, по същевременно той трябва да прониква н в своите минали животи. Човек трябва да Знае през какви форми е минавал."

В основата на Божието послание към човешкия род,запечатано в Библията, лежи трисдипетвото па космическите примамни на Любовта, Мъдростта и Истината. Те са чернотата нишка и в теоретичната схема на Учителя П. Дънов. Само духовно пробуденият би могъл да разгадае контурите на ТЯХНОТО присъствие в библейския текст: „Мнозина четат Библията, говорят за Нога, но малцина познават Любовта, Мъдростта и Истината. Може ли някой да каже, че е чел и чете Словото Божие, ако не се е запозная е Любовта, с Мъдростта и с Истината'? За него

Словото Божие е затворена книга." В безкрайната си.Мъдрост
42

Учението на Билото вратата

II прозорливост Бог; обаче, с предвидил, че не всяко от Неговите чеда ще бъде в състояние да разгадае смисъла на посланието Му. Затова Той с заложил в свещения текст и помощните средства, с които вярващият човек, потникът в необятните поля на духовното Откровение да успее да открие ориентири за вярната посока; „Много неща са написани в Библията, по там са написани едновременно и законите за разбиране/но им."

4. библейски Пееерп:

„13 свещената Книга се съдържат велики нспши. Те са велики именно поради това, че посят Живот. Великото в света е Животът. Съвременните хора искат да станат велики извън Живота. Те мисля т, че всичко се заключава във външното растеже. във външното богатство и зпампе, ш.в външното величие. В същност величието на човека се заключава в неговия живот. Това величие иде от пай-силппи извор";отпап-енлпия източник. огна и-голя матасила, които изпълват Битието" (Учителят П. Дъиов).

Може ли НЯКОЙ да изброи свещените книги на човечеството?

Колко непреходна, Божествена мъдрост банка от нсекп ред на тези вечни Писания, колко красота на израза и неизбродимн дълбини на духовното извисяване предлага безвъзмездно всяка от тях! Ала Учителят на ББ в България избра измежду всички тях именно Библията: „Ние не притежаваме друга книга като Библията.

Ма мнозина тя може да изглежда разхвърляна, съставена без Определена система и безсмислена, но там се съдържат велики истини, които като възприемем, ще се възстанови хармонията в света." Непреходната стойност на библейското Слово обуславя и вечната младост на тази Книга на книгите (ако използваме характерната за старосврепекня езпк превъзходна степен на сравнение). Ако Старият Завет бе свършен, не би имало нужда от Нов. Но някои от Божествените нстннп, Намерили място върху неговите страници, надхвърлят границите на старозавегната епоха и докосват Всчноспа: „Не всичко писано в Стария Завет е валнлно •пппечип Петър Дънов за Библията -13

а всички времена п епохи. В пето обаче има истини, които са адживелн времето си, вследствие на което, когато п да се четат или казват, те имат своя та цена и своето значение. Те са валидни за ненчкп времена н епохи, за всички хора и народи."

Тези истини са именно нан-ценното в Библията, нан-

Скъпоцсиният бисер на Божието Слово. За една от тях говори и читслят П. Дънов в своя съборна беседа от сборника „Отвън и

ре": „Кос с най-важното, което намерихте в Библията? Аз ще кажа: пан-важпото за вас е. че Бог във всичките векове с един п

е ми. II във времето на Адам, и във времето на Авраам. и във времето

на Мойсей, и във времето на Христа, и в сегашните времена - Бог е едни и същ. но само че методите, чрез които действа, еа различни. Бот е един и сън; и в Него блика живот, Любов. Бог е пълен е Любов!" Още един драгоценен бисер на библейския свещен текст- За най-съществения обект на разглеждане - разкрива Учителят на ББ > нас на друго място в Словото си: „Главният обект в Библията е животът па проявления Бог в света или проявлението на Христа. Животът на всички пророци, апостоли - то е вее изявяване на Божествения живот в тях. Централното лице в Библията обаче е Хрпсус. Да се разбере животът на Христа в най-широк смисъл, за това се изисква едни възвишен ум. Защото според степента на Нашето съзнание с н схващането им за Бога. Ние можем да схванем 1хч а като съдия по отношение на пашата престъпност, а можем да ! п схванем и като Любов по отношение па нашата слабост- както майката постъпва с любов по отношение па детето си." За българския духовен Учител е от особена важност да сподели със своите последователи кон е действителният Автор на Библията: „Библията с написана от един Дух. Който с диктувал на мнозина да пишат." Къде да открием този непостижим Автор, как да разпознаем Присъствието Му в нашия свят? Как да поведем разговор е Него, 30 да разтвори портите па сърцето ни п да ни поведе ПО Пътя па съвършенството? И на тези жизнено важни въпроси Учителят П. Дънов дава смислен и съдържателен отговор: „Къде ще намерим Бога?"- В меката и приятна светлина, в чистия въздух, в чистата вода и в доброкачествения хляб. Бог е в цялата природа, във всичко

44

Учението па Пялото братство

живо, което Той сеъздая " направил. Четеш, например. Евангелието п ей Доволен. Защо сн доволен? Защото се разговаряш е Христа. Като четеш Неговите светли и въз&ншепи слова, намираш, че Тон с говорил само през светли, слънчеви дни. Затова именно словото на Христа наричаме слово на деня, т.с. на светлината. Следователно четете свещените книги, Евангелието, за да се свържете с Христа, носителя на Любовта. Без Любов нищо не се постиш."

Има един особено цепен библейски бисер, който не бихме успели да открием но страниците на Божието Слово, а само между редовете му. Той представлява по своята същност Синтез на величавата Мъдрост, вложена в Божието послание към нас: „ Изпитвайте Писанията, изпитвайте ша-ш свещена Книга! " Какао е Писанието? - Туй са опитиости. Изпитвайте пророците, апостолите, светиите, мъчениците, верующите: изпитвайте какво са казали и писали те, какъв е бил техният живот Изпитвайте Писанията, защото в тях има живот!"

В тия Писания има една велика философия, чрез която можем да пресъздадем своя живот съобразно законите, кои/по сега съществуват вътре във Вселената. А съвременните хора,

съвременното общество, съвременните народи не спазват пит закони. "

5. Библията в нашия живот:

„Като ученици, препоръчвам ви да изучавате Библията.

Ползвайте се от оинтпоститс на ония, за които се говори там."

„Библията с склад на неизчерпаемо богатство, тя с жив свят, по ако четеш Библията, без да се Свържеш е този жнв свят, тя остава без значение."

„В Библията са събрани опншностите и знанията на хората от редица поколения насам. В нея са изложени .животът и учението но Христос, макар и и съкратена форма, по който има просветен ум и чисто сърце, той може да се учи о/п всичко, което е изнесено там. Просветеният човек се учи от всичко, във всички явления топ намира пепреривпа връзка. По тази връзка той съди зо онази телят Петър Дъпов за Библията 45

Шокут)ост па Живота, която се изразява в цялата природа, в ли Космос" (Учителят П. Дъпов).

Познанието, колкото и ценно да с само по себе си. ако не бъде прилагано в живота, остава безполезно. Затова и Учителят П. Ш»нов признава единствено приложеното знание - онова, което ученикът по духовния Път е превърнал в неразделна част от своята жизнена позиция, от своето мислене и поведение. Затова и сериозните изследователи па духовно-културното наследство на великия български духовен Учител неизменно подчертават практико-прнложпип характер па неговото учение. Най-ярка ПЙюстрация за тачи основополагаща теза па Учителя П. Дънов откриваме в собствените му думи: „Един евангелист ме шипа: „Ти кок разбираш Евангелието? " Аз му казвам: мъчех се до го разбира и не го разбрах, и сн казах: чакай сега да го живея - и тогава почнах да го разбирам."

От своите последователи топ изисква да изучават Светеното Писание - Библията, и да използват придобитото познание при всички възможности, конто им предлага за това действителността.

I* тази насока той ги наставлява: „Какво значение има Библията ш живота пи? - Тя има непосредствено отношение към живота, Защото е излязла от опитността па хората и може да бъде използвана като човешка опитност. А опитността по цялото човечество е опитност на индивида. И тази опитност пие не трябва да игнорираме и не трябва да мислим, че ще немерим пови и по-добри правила за живота. Принципите не са претърпели никакво изменение, а само нашите отношения спрямо тези принципи са се изменили. Например, светлината за нас е по-голяма или по-малка според нашето схващане и според това, доколко пие можем да реагираме па нея. В Библията чма духовно материя и от пея може да се получи гориво, от което бихме могли да се ползваме при пашите трудности." Учителят на ББ и

България отделя специално внимание на Новия Завет с качеството му на главен свещен текст на християнството и, в -щетност, на евангелското повествуване: „Това, което може да подобри
46 Учението на Вялото брате

живота ви, е да изучавате Евангелието. Изучавайте го дълбоко! Ще отделите особено време за изучаване на Евангелието. Вие ще го изучавате, не когато сте в най-добро разположение на духа си, а когато имате най-голямото страдание, каквото светът не може да си въобрази. Тогава ще прочитате по една глава и ще видите как добре ще я разбирате.... Следователно Евангелието не е наука за щастливите хора - то е наука за нещастните, " И още: „Евангелието е една велика наука - наука за Живота. /1 него са изложени всички основни закони, по които светът се развива. " В своето Слово Учителят П, Дънон предлага три метода за прочит, изследване и прилагане на библиейския текст. Излагайки ги пред своите ученици, той ги степенува във възходящ ред в зависимост* от степента на проникване в смисъла на Божественото Откровение: „Когато здравият човек чете една книга, например Библията, той я чете с дълбочина, с разбиране. Има три начина, по които може да се чете Библията. Първият почин - човек я чете като обикновена книга, без да се задълбочава в нея. Вторият начин - човек я чете с вдълбочаване, с АЩСМ, вследствие на което всички образи в нея му се представят като живи. Те са живи лица за него. И най-после третият начин е, когато човек чете книгата и прилага всичко, което има своята практическа страна. Когато четете за Христа, например, вие можете да се свържете с Него, С този велик Човек, и до се разговаряте, като че това е станало не преди 2000 години, но като че става в тази епоха. Казвате: „ Как може да бъде това? "Да, това е възможно, защото Христос и днес живее, и опее е с 2000 години по-стар, отколкото е бил преди. " На друго място в беседите си той подчертава стойността на приложените бгблейски истини, използвайки серии от картинни сравнения. Същевременно не пропуска да изтъкне и конкретните резултати от това приложение: "Мощна сила се крие в книги, писани под диктовката на Духа. Такива са свещените книги и Евангелието. Евангелието съдържа цялост за всички накарнени чувства, за безверието, за обезиадеждаването, за безлюбие и т.п. Евангелието дава цялост за иримиряване на хората. Обаче човек гпрябва да знае как с-а употребява шия церове, Може ли музикантът Учителят Петър Дънов за Библията 47

или певецът да свири или да пее, след като се е нахранил добре? Трябва до мине най-малко половин час след яденето, за да може човек да пее или да свири. И тъй, за да разбира Божиите пътища, човек трябва да е смлял материалните работи в сърцето си. Той трябва да е разрешил материалните въпроси. Това че значи, че той трябва да се откъсне от физическия живот, по пе трябва да

се товари с работи, които не са по неговите сили. "

При работа с Библията смисълът е съсредоточен в това, не колко пъти си прочел даден пасаж, а (сак сп го прочел, до каква степен Вожнето безсмъртно послание е открило благодатна почва и съзнанието ти, как си засял семето на Истината, как го отглеждаш и каква реколта би могло да даде то в заключение: „/!якой ката: „Какво да правя повече? Чел СЪЛ/ Библията два-шри пъти, няма защо повече да я чеша." Може да си я чел хиляди пъти това нищо не значи. Така трябва да я чешеш, че да напишеш прочетеното в себе си. Пе е достатъчно само да отваряш и затварят Библията, но сам трябва да станеш .жива Библия," Топа напътствие е придружено и с точен алгоритъм за вникванс в библейския текст, КОЙто откриваме на друго място в Учителското Слово. В същия пасаж установяваме и изключителното значение, костотоп придава па смисловото и практическо обвързване на Библията с изнесеното от самия него в беседите и лекциите му: „Аз препоръчвам на всички ръководители да изучаваш добре Библията. Ще я прочетете един. два, до три пъти през годината. Що прочетеше и Ссичките ми беседи и ще си извадите от тях бележки на по-главните мисли и законц. Много важно е да проследите какво пршюжение може да имаш тези закони за всеки от вас. Когато вършите тази работа, отгоре ще ви посетят по-напреднали ученици, а може да ви посетят и по-напреднали братя. И аз ще присъствам при вас е една лампа."

В основата на успеха при четенето, усвояването п прилагането на изумителното богатство от идеи в библейския текст лежи подходът КЪМ него. И в това направление Учителят П. Дънов дава цепна Препоръка: „Когато чешете Свещената Книга, трябва да знаеше на какво гледище заставате: външно - по буква, или вътрешно -

48

Учението па Бялото братство

по дух. И прочетената глава може да разглеждаше двояко: ако я разглеждаше т>;пипо. щеиматеедно разбиране', ако Я разглеждаше вътрешно, ще имаше по-дълбоко разбиране. Какаото н да четете. трябва да се пазите от еднообразието <<разбирането, в мисленето, ч чувстваието. Еднообразието не е нищо друго освен старото в живота, т.е. това. което е изчерпано, което нищо не дава."

Подобен подход ЗЗИСКВ& от окултния ученик пълна концентрация на съзнанието, за да успее да открие зид формата - сиреч зад набор;>> от мисли и библейски сюжети - дълбоко завоалирания смисъл, вложен в тях от Божия премъдър Дух; „ Сега четеше Библията по буквата. без дълбоко разбиране на нейното съдържание. В Библията външните знаци, формите, числата, събитията, законите — всичко е символ. И за да я разбереше и да се ползваше от нея, ще трябва да намерите реалността, смисъла на друго място. Или да преведа на ваш език: вие имате една ябълчна семка. Аз казвам: в

тази семка се крие цялото дърво, „Как е възможно?" - Вземете семката, изровете една малка дупка, посейте я и след десет години ще имате едно голямо дърво. Ако не влолите всяка мисъл във вашия мозък като една семка и не работите с вашия ум, с вашето сърце и с вашата воля. всеки текст от Библията ще ви остане неизяснен, а то трябва да се разчепка, да се проучи по-дълбоко. за да се разбере, а не да се чете механически или пък да му давате повърхностно тълкувание."

Ето и три конкретни примера, дадени от Учителя П. Дънов, за ежедневна или периодична работа с Библията: 1) „Всяка заран да чешем по една глава от Евангелието, да търсим някоя заповед в тая глава и да я приложим през деня в живота си. и тогава Христос ще дойде в нас - ще си намери жилище у нас, и по тоя начин ще разберем дълбоките Божествени работи." 2) „Който иска да се освободи от лошите мисли, които минават през ума му. нека се заеме с четенето и изучаването на Библията от Любов, а не го задължение, докато тази книга започне да прониква в съзнанието му, и един ден всички светли и възвишени мисли изникват от него като хубави, доброкачествени семена. Например, спреша се върху живота на Авраам. и Давид, на Учителят Петър Дънов за Библията 49

апостолите, и Христа - да видите какъв е бил техният живот, >. какво са оставили за човечеството." 3) „В продължение на една седмица работете върху Евангелието на Йоан в следния тип: всяка сутрин отваряйте Евангелието произволно и турете пръста си върху един от стиховете на страницата, на която сте попаднали. Прочетете този стих внимателно и си пожелайте да го реализирате. През целия ден при свободно време мислете върху този стих. Онези от вас, които могат да поправят упражнението, ще се ползват. Всичко в света се постига чрез упражнения. Ние не можем да се развиваме правилно на физическия свят. ако не правим упражнения. Всяка идея - физическа, духовна или Божествена, може да се реализира само на физическия свят. За реализирането и са нужни ред упражнения. Всяка мисъл може да се предаде чрез говор, писмено или чрез мисъл. Да предавате мислите си на хората, за това се иска голяма сила. Човек трябва да е правилно упражнен да се концентрира, докато усили

- своята мисъл."

Освен всичко останало при досега с Божието Слово ние никога не бива да забравяме, че то не е обикновен набор от думи, изразяващи радостите и неволите на нашия малък и объркан свят. Човешката мярка не е достатъчна за него. Бог очаква от нас да подходим към посланието Му с други критерии, извиращи от нетленната духовна природа на Неговото любимо творение. Този с единственият подход, достоен да навлезе в градината на безсмъртието и вечния Кивот, засадена и поддържана от неизразимия Стопанин на

1>н|ието: „Каквото обяснение и да се даде иа този или онзи стих от Евангелието, ако имате разбирането на хората сми света, нещата пак ще си останат неразбрани. Защо? - Защото шия Юра са в противоречие с Божествения Ред на нещата. За себе си те са прави, по не и по отношение иа Абсолютното. "

6. Библията - вечна и пипаш нова:

„Свещена книга е Библията, но друг е ИСТИНСКИЯТ оригинал - ГОва е Библията на Божествения свят; в която е изразен целокупният 50 Учението на Вялото братство

живот. От нея излизат и духовната, и физическата Библии като копия, т.с. отражения на ЖИВОТО. Божествената Библия ес чете само от гениални хора и светии. Те Правят: преводи от нея и ги дават па хората да се учат от тях. Всяка мисъл, свалена от Божествения свят, претърпява две пречупвания: първо минава през ангелския свят, а после през човешкия свят. Тази е причината, поради която Божествените идеи понякога се изопачават. Колкото по-високо е организиран човешкият ум, толкова по-вярно схваща идеите, които слизат от Божествения свят."

„Библията е една книга на миналото. В Евангелието е писано какво е творил Христос на хората. Но и днес Той не е престанал да говори. "Гой е говорил 2000 ГОДИНИ и сега говори, и в бъдеще ще говори. Някои признават Стария Завет, други признават Новия Завет и казват: „Ново няма вече." Слънцето веднъж ли изгрява? - Много пъти изгрява. Дърветата само веднъж не цъфтят, много пъти Пъфтят. Реките само едии път не текат- постоянно текат. Трябва да имате ясна представа за живота.-той" е важен. Трябва да разрешите вътрешния жш>от. Щом разрешите вътрешния живот, и външния ще разрешите" (Учителят П. Дъпов).

Буквалният; и историческият пласт в Библията кроят в контекст онези вечни нетни, които именно назоваваме сеенцим на Божието Слово. И философията» и езогсричното познание пи учат, че формата с преходна и служи само за израз или проявление на съдържанието и СМИСЪЛА* вложени в нея и вдъхващи и живот. Така и буквата в свещения библейски текст е само външна изява на Духа, Конто е истинският Автор и Вдъхновител на Божественото Откровение в неговия писмен вид. Затова Библията е стара само по възраст - първите нейни книги (от Стария Завет) са написани около 1500 години преди Рождество Христово, а последните (от НОВИЯ Завет) са завършени в началото на второто столетие след Рождество Христово. И ако формално възрастта ма Свещеното Писание се изчислява, както виждаме, на около 3500 години, то духовният елемент в нея, които предопределя и непреходната й стойност, няма и пс може да има количествена обусловеноет. Понеже той изхожда от Вечността па Твореца и има за цел да Учителят Петър Дънов за Библията 51 съдейства на пробудените души да поемат своя път към нея. Въз

основа на тези факти имаме всички основания да обявим Библията за вечно млада Книга - поради иманентно заложения в нея заряд на непрестанното духовно-нравствено обновление и израстване. Затова и е нелепо да се твърди, че Бог веднъж завинаги е казал Своята дума, че Откровението Му е приключило и окончателното оформяне на каноническия библейски текст. Бог е говорил, говори и пипаш ще продължава да говори на хората: „Ако Господ в миналото е говорил на хората, Той и днес ще им говори, ще им говори и в бъдеще." Въпросът е: доколко те съумяват да доловят Неговия глас сред пъстрата шумотевица на дните си, доколко са способни да го разграничат от всички фалшиви имитации и /ш извлекат от него мъдрост и упование за себе си и за всички останали?! Изглежда, малцина са успели да го постигнат. Безспорно един от тях е нашият, българският духовен Учител Петър Дънов, който в течение на половин век споделя е готовите да го чуят и разберат личния си духовен опит. Той се обръща и към сърцата на своите последователи, а не само към техния разум: "Някои от вас знаят повече от мен написаната Библия, пък и чак толкова нея уча, 18ЩОТО е резюме от една голяма Библия. Но онази Библия, която аз зная, нея вие не знаете." И на друго място в беседите му „Старото си отива, ново иде. Нова Библия се пише сега. Ново Евангелие се пише. Не го ниша аз. Бог го пише. Горко на оня, който не приеме новото Евангелие! Евреите и досега страдат, защото не приеха Христовото учение. Ще кажете, че малко с Евангелието; оставено 01 Христа. Онова, което сега се пише, е още по-малко. Един от кодексите на новото Евангелие гласи: „Зачитайте Божественото в човека!" Скъмността и чувството за свършено обективна самооценка на Учителя на ББ у нас го подтиква да посочи единствения автентичен Автор на новата Библия - Бог, Който е Автор и на всички останали свещени книги на човечеството, а, естествено, и на съвременното Откровение, сдано от чиито Носители С Остър Дънов (Бейнса Дуно). За хората, обаче, е по-съществено да разберат не кой е Първоизточникът на великата Истина, а нейния смисъл и приложението и в живия живот.

52 ^Учението на Пялото братство

И тъй като Всевишният говори на човека от самата воля на неговото съзнателно съществуване, ако трябва да избираме кое послание да следваме-миналото, настоящото или отправеното към бъдещето, то кой е верният избор? Искате чуете ОТПОВОРА на Учителя П. Дънов: „Вие четете какво е казал Христос преди две хиляди години. Много неща е казал Христос. По някой път се интересувате какво е казал Господ за бъдещето - и то е хубаво. По има нещо, което Господ сега казва. Кое е важно за вас в дадения случай - това, КОЮ Бог е говорил в миналото; това, което говори сега, или това, което ще говори в бъдещето? - Това, което Господ говори сега. е най-важното. От сегашното по-горе ще се образува миналото и

бъдещето. Миналото и бъдещето са относителни неща - миналото за едного е бъдеще за другия; това, което за нас с настояще, за другия е минало."

Една отдели;', свещена книга, дори и това да с Библията; не би могла да вмести в себе си цялото Божествено Откровение. Нейното съдържание отразява посланието на Бога към човеците в определен момент от тяхното еволюционно развитие като общност от разумни същества. Както вече изтъкнахме, това послание бива непрекъснато подхранвано от вечния Първоизвор на космическата Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел. Затова, докато това бъде необходимо според Божия план за планетата Земя. между хората ще продължават да се възплъщават велики духовни Учители, които да им разкриват вечните Истини на Вселената, ала поднесени по нов и неповторим начин. Познанието за света и за законите, които властват в него, с също Тъй безгранично, както и самото Божие творение. По този повод Учителят П. Дънов споделя: „Ще кажете, че в Библията е писано всичко. Наистина много неща са писани в Библията, по много още има да се пишат, Йоан казва, че Христос е говорил много, но всичко не е написано. Ме една Библия, но още много Библии има да се пишат, в които да се вмести това, което Христос е говорил. Като говорят за Библията, която е писана от човеци, всички * считат за светена книга. Дойдат ли до главата, в която се крият исха, писани от векове, малцина ее замислят за нея. Според мене единствената светена книга, която всеки човек Учителът Петър Дънов за Библията

има в оригинал, това е човешката глава. Освен написаното вече всеки момент в нея се пише новото, което човек преживява. В това отношение главата представлява Новия Завет на Човечеството, а стомахът - Стария Завет. Всичко, което Христос е говорил преди 2000 години, е написано на главата. Това, което днес говори, пак се пише на главата. Съвременните хора не разполагат още с нужната светлина да четат и разбират това, което е писано в главата им, нито и онова, което всеки ден се пише. ... Казано е в Писанието: „Ще напиша закона Си в сърцето на човека." Значи сам Бог е написал закона Си в човешкото сърце. Като има светлина, той чете Божия закон в оригинал и оттам го превежда на хората."

7. Заключение:

„Новото учение... иде сега от извора. Не мислете, че то е в Библията - в Библията са само формулите. А сега Божественото учение идва от Господа чисто."

Разсъжденията на Учителя Псп.р Дънов ни подтиква да си зададем въпросите: Каква роля играе Библията в живота на всекиго от нас? Е ли тя настолна книга за белите братя и сестри? Проникнали ли сме в достатъчна степен в дълбините на нейното съдържание, в смисъла на посланието ѝ?

Отговорите на тези въпроси несъмнено кореспондират пряко

както е равнището на нашето собствено духовно разв] тис, така и с мащабите на нашата преданост към святото Дело на духовния Учител, когото сме избрали да следваме като Небесен Водач в пътя пи към Бога - Автора на Библията.

II когато разгръщаме страниците на тази вечна Книга, наречена Библия, пека не забравяме, че тя с свещена не само за последователите на Спасителя, зовящи се „Християни“, по и за всички онези, чисто самосъзнание и жизнено самоопределение ги причислява към великата общност на Всемирното Бяло Братство.

IV. БОЖЕСТВЕННОТО УЧЕНИЕ

За да навлезем пълноценно в темата, ще бъде необходимо да използваме една хронология, алгоритъм от постулати, които - ако ГИ приемем е разума си - биха могли да ни доведат до същността на изследвания абстрактен обект. Ще си наложим да заменим строгите доказателства с умозрителна мисловна конструкция, основана, разбира се, на дълбока логика, почиваща от своя страна върху очевидни или безспорно проверени факти и тези. Ще прибегнем в нужната степен и до метода на екстраполацията, за да разширим сферата на своето познание, като осветяваме пътя си в мрака на неизвестното с факела на вече придобитото знание и не пламъка на творческото търсене,

Мека ПЩ222 приемем като неоспорим факт Божието битие - реалното съществуване на Бога. Тук не ще се спираме на Неговите характеристики - това би могло да бъде предмет на друго изследване. Единственото, от което се нуждаем в случая, е да регистрираме вездесъщото Божие присъствие във Вселената. Естествено, тази констатация не почива върху основите на емпиризма (познанието, придобито по пътя на опита и наблюдението), нито притежава рационален елемент (познаване, постигнато посредством разума). Тя е плод на нашата пира, на убежденията ни, на мистично прозрение, което се ражда в сърцето и едва след Това бива постигнато от разума (познание, придобито по духовно-мистичен, метафизичен път).

Нгорп, приемаме, че 1 > ш е Творен; на светя, на Вселената, Именно Той е създал всичко съществуващо, Той с върховният Законодател, вложил в творението Си принципи, закони и цел. Следвайки логиката на разсъжденията си, достигаме до извода за реалността на Творението, на света (макар че в случая философите еа изправени пред парадокса да не могат да докажат, че светът действително съществува; за да обосноват подобно Божественото учение 55

доказателство, те трябва да излязат извън системата - сгреб извън света, което е невъзможно). Щом Богът Създател е реалност, значи и Неговото Творение, резултатът от възплътената Му творческа воля, е реалност

Трето, приемаме, че съществува една обективна Истина, която обхваща по същност, съдържание, смисъл и основни компоненти Ввста - като цяло, и неговите безбройни форми и проявления, в частност. Подчертаваме специално обективния характер на тази Истина, понеже тя ес гради върху реалността на понятията; които вече представихме по-горе - Божеството и Неговото Творение. разглежданата Истина е неотменна характеристика на Божията Същност. алапритежаваността слпосамостоятелност 1цсс1нуианс, доколкото може да представлява и наистина представлява висша пел на човешката мъдрост и познание (последните две - като отражение на съвършената Божия Премъдрост).

Четвърто, след като по логически път достигнахме до разбирането, че има една реална и обективна Истина за света, то следващата стъпка е да признаем, че има и съответна теория, която обхваща тази Истина. Истината, сама по себе си, се отличава с идеалния си, абстрактен характер, докато теорията е нейната дреха, формата, която я представя и чрез която Истината прониква в съзнанието на човека.

Тази именно теоретическа обвивка на идеалната по същността си Истина за света ние наричаме „Божествено учение“. То включва в себе си всичко за всичко, ако ни бъде позволено да се изразим по този начин. Но за да не абсолютизираме дефиницията, все пак ще конкретизираме, че под Божествено учение имаме пред вид най-вече същността на Бога, неговия, живота на човека (или по-общо - проявленията на Съзнанието в глобален космически план). принципите и законите, според които съществува и се развива всяка обективна реалност във Вселената, смисъла и целите на общото и личното развитие (еволюция) на всичко съществуващо.

За ядрото, центъра или отправната точка на това именно, Божествено учение българският духовен Учител Петър Дънов (Бейнса Дуин) отбелязва: „Ядро на Божественото учение с

56

Учението на Пилото Оратор

Любовта, Мъдростта и Истината." В случая това има предвид трите подени! Божествени прилици в Учението, представено от него и актуализирана редакция пред българския народ и планетарното човечество. Следващите му разсъждения разкриват накратко същността на посочените три принципа: „Любовта е основа. без което не може да съществува никакъв живот. Мъдростта е това, без което никакво движение не съществува. Истината е това, без което никаква граница не съществува. Любовта е начало на живота. Истината е край на живота. Това са двата предела на Великото в света. Това, което се движи по средата и оформя нещата, е Мъдростта. " Ма друго място той изтъква, че усвояването, осмислянето и прилагането на Божественото учение с разковничето за преодоляването на всички житейски несподоби и изпитания, които срещаме по своя път към самоосъществяването: „Ако искаме да се избавим от лошите условия, ще ни помогне само Божественото учение."

Изложението от Учителя П. Дънов познание - като система от идеи, теоретически постановки и методи за тяхното приложение - в същност се явява най-актуалната разновидност на Божественото учение за епохата, в която живеем. Насочеността на това съкровено Слово, извиращо директно от великия космически Извор, е изграждането на Новата Култура на VI коренна (окултна) раса - Културата на Любовта. Ръководният импулс за осъществяването на това грандиозно планетарно преобразуване е именно

Божествената Любов. Ала тя не се проявява самостоятелно, а в хармонично съчетание и взаимовръзка е Божествената Мъдрост и Истина, подпомагани от провеждането и на останалите два космически припиша- на Божествената Правда и Добродетел. За взаимоотношенията между първите три от тях, дефинирани по-горе, Учителят на Бялотобратство (ББ) в България споделя: „Мъдростта не може да работи ако няма едно начало и един край. Между тях работи Мъдростта - в междина, образувана от началото и края, която пълнят всички вечности, без да могат да я изпълнят. В тази междина се движи Мъдростта и изяснява какво са Любовта и Истината." Наличието на междина в случая означава божественото учение 57

Цялата условност на подобно опакване - Любовта и Поникна в тяхното Божествено измерение представляват крайни Гочки или своеобразни ограничители по отношение на Мъдростта. В същото време при своето взаимодействие те (Любовта и Истината) създават естествена среда за проявление. И своето Слово Учителят П. Дъпов отрежда особено високо място на Божествената Истина. Според него: „Истината и може да се каже. Тя се живее." Той изяснява ролята на Любовта и Истината и ни начало и край на хипотетичното пространство, в което се „движи" Мъдростта, и добавя безценни езотерични сведения за дълбоко мистичната същност на Истината: „Любовта е начало на всяко битие. Истината е крайният предел на битието, върховната му цел (курсивът мой - К.З.). А зад Истината? - Зад Истината няма нищо - Зад Истината не може да се отиде. Всяко нещо, което е сътворено, след като се движи, движи, накрая ще спре до Истината. То може да се движи милиони и милиарди години, но като дойде до Истината, там ще спре. И това е едно и двете - или ще се съобрази със законите на Истината и ще живее според тях, или ще стане прах и пепел. "

Истината, следователно, е съизмерима единствено с Вселената. И* съответствие е Божественото учение, тя се явява резултат от Изявата на всемирния Живот, на всички същества по отделно и на тяхната съвкупност - начало със самия Създател. Изводът е, че Божествената, върховната космическа Истина не е само цел в проявлението на Творенето, по и път към нея самата, Ничто на съществуване, начин на живот. За това свидетелства " великият Посветен на ББ: „Истината представя плод на целокупния живот. Тя включва това, в което Бог се проявява. Тя включва Шова, в което всички свършени същества се проявяват. Тя включва цялата вечност, която е съставена от хиляди и милиони „вечности". Защото има вечности, които са пределни. Има и вечности, които са безпределни." Мякката за проникването в дълбините на Истината е степента, в която проявяваме Любовта. От друга страна, пътят на Истината неизменно води до Любовта.

Извървявайки целеустремено този път, търсещият Истината,
58 Учението на Пялото братство
живеещият и Любовта постига Божествената Мъдрост: „Ако ти
СЪС своята любов не можеш да преминеш от началото в края -
да влезеш в Истината, и ако с твоята истина не можеш пак да
минеш от края в ШЮЯОто, ти никого не ще разбереш какво нещо
е животът" (Учителят П. Дънов). Основна задача на ученика на
духовния Път е диалектичната връзка между Любовта
и Истината. Ключът за решаването на това извънредно важно
негово задание е именно Мъдростта. Това без съмнение е вълшебен
ключ, който отключва тайните двери на съвършеното познание
на всеобхватната творческа дейност на разумното същество; „Ти
трябва да свържеш началото с края. Не можеш ли да сториш
това, нищо не можеш да направиш, пито да разбереш. А кое
може да свърже началото и края? Само Мъдростта " (Учителят
П. Дънов).

Дотук се постаряхме да приведем необходимите доказателства
в полза на твърдението; че Божественото учение представлява
едновременно най-общата, най-копкрстната, най-дълбоката
и най-адекватната теория за света. За нашите изследователски
Търсения ОТ особет интерес е въпросът: а какви форми и по какъв
начин са били поднасяни и бива поднасяна тази фундаментална
теория на човечеството, кои са нейните носители и проводници?
Божественото учение е едно, доколкото то отразява и съдържа в
себе си единната, всеобемаща Истина за Твореца и Творението. Ала
това учение притежава множество разновидности. Ще се опитаме
да ги разгледаме в две главни линии на обобщение.

На първо място, в най-широк смисъл: всички религиозни, духовни,
философски, мистични, социални и Пр. учения и концепции,
всички научни теории; произведения на изкуството и литературата,
всички продукти от творческата дейност на човека - ДОКОЛКОТО
съдържат в себе си зрънце от Божествената Истина за света и
доколкото правдиво я пресъздават - се явяват разновидности,
форми на Божественото учение. Някому подобно заключение би се
сторило прекалено мащабно, за да е вярно. Но, уверени сме, едно
проникновено, обективно и нешаблонно анализиране на проблема
би доказало верността на това съждение.

Божественото учение 59

На второ място, в по-тесен смисъл: Дървото на религиите и
духовните учения. Ако си представим Божественото учение като
едно огромно дърво, скрilo своите корени незначително дълбоко в
земната твърд и извисило короната си безкрайно високо в облаците
и небесната синева, то клоните, които излизат от колосално
мощния ствол, са именно различните религии и духовни учения.
Едни от тях изпъкват като грамадни, солидни клони, излизащи от
иан-дебелата част на стъблото. Други представляват още крехки

филнзи. Трети са издънки и разклонения на вече стари непоклатими или пък уморени клони и т.н. Всички тези клони - религии и учения, са части от великото Дърво, неразривно свързани с него, родени от пето, подхранвани от корените му, и всяка по СВОЙ начин отразява същността му. Всички те са израснали от едното Дърво и са сестри помежду си, ала в същото време всички са различни и имат собствена специфика,

И така. Истината е една, но бива поднасяна по различни начини, <>| различни духови и водачи-Учители, на различни места по Земята и в различно време. Защо? Защото хората, човечеството като цяло, Непрекъснато се променят- изменя се техният менталитет, морал, начин на мислене, познания и т.н.; изменят се и изискванията на историческата епоха, конкретните задачи за времето, обичаите и традициите, потребностите на космическия момент и степените на духовната еволюция. Всичко тече, всичко се променя (Хераклит)! Затова и всеки от Учителите на човечеството излага собствена редакция на Божественото учение, изхождайки от факторите, които вече изброихме по-горе. Например: в една епоха светът е имал най-голяма нужда от чувство за дълг и ред, в друга - от чистота (имаме пред вид, разбира се, духовната чистота), в трета - от знание, в четвърта - от ускорена индивидуализация, в нея - от култивиране на потребност за себеотрицание и саможертва, в шеста - от признаване на Божието всемогъщество и владичество, и пр. Ето комплекса от причини, поради които религиите са така различни. Всяка от тях или от автентичните духовни учения е насочена да стимулира развитието на определени пластове от съзнанието, конкретни качества и добродетели на човека. И все пак 60 Учението на Пяното братство (пак 63 и различна служба! за ПЗЯШ) на съвършенството и 38 духовно Обогащане на яичността'.

Осмисляйки Единството на света, което се проявява и в единството на Източника на всички религиозни и духовни учения-Бога, ние следва да изградим у себе си максимална веротърпимост, способност да приемаме спокойно и с разбиране религиозните и духовни убеждения на ВСЕКОГО; независимо от степента, в която са съвместни с нашите собствени. И вместо е невежествено отрицание и конфронтация, искала подхождаме към другите е Изследователски интерес и ГОТОВНОСТ да научим още нещо от необятната Истина за Битието. Понеже всяка религия или духовно учение е клон от божественото Дърво на съвършената Мъдрост - част, съдържаща в себе си като зародък неописуемото цяло, образ и поука, КОИТО могат да НИ служат достойно по ТЪЙ дългия Път към крайната Цел. В такава насока е и наставлението на Учителя П. Дънов: „ Не трябва да критикуваме другите учения. Останете ги всяко да се изяви чрез плода, който ще принесе. " Изводът е, че ВСИЧКИ религии и духовни учения са проява на

БОЖИЯТа Премъдрост, обединени в единното Дърво на Живота като негови клоно - с различни измерения и стойност, но е еднакво право на съществуване. Всички тези религиозни системи и учения притежават свои специфични методи, но целта им е една и неизменна - да водят човешката личност посредством пречистване и нравствено тчнгис към духовно съвършенство. Съществените истини и принципи (Божественият елемент в тях) са общи за всички религии и духовни учения (понеже Източникът е едни), обаче - по причини, изложени дотук - те се различават по цяло множество от подробности и детайли (човешкият елемент), както и по относителното подчертаване на една особеност, която да изпъква пред останалите. И действително - наблюдават се основни положения, концепции, догми, символи, обреди и правила, които в много висока степен са общи за всички религиозни учения. Те съставят скелета, фундамента; представителната част на цялото. Докато второстепенните и третостепенните разновидности и различия божественото учение 61

са безброй. Общото във всички религии и духовни учения - ишл е Божественият елемент, искрящият диамант, откъртен от могъщата скала на Божествената Истина и поднесен в любов на хората. Тона е компонентът във всички тях, които обуславя и доказва тезата за изначалното ЕДИНСТВО на религиозното и духовно познание. Различието, спецификата, самобитността - шна е елементът на човешкото присъствие, „приземяването" на непостижимото Божие Слово и Мъдрост, имащо за задача да ти сведе до съзнанието на максимален брой хора. Различията не принизяват величието на първоначалната Истина, а полагат на несъвършената човешка природа да възприеме спо-голна яснота и лекота безсмъртните внушения на Божественото учение - това с единствено начинът то да стане достъпно за всички. Известно е, че духовно зрящите не се нуждаят от адаптация на Своето - |е са съзрели да то приемат в чист вид. Но масата, обикновените люде, огромният процент от земните жители имат нужда от добре утъпкан път, е пределна видимост и права посока, за да се решат да поемат напред. И когато Учителите преценят, че Някой бисер на Истината не ще може да заблести в пъпната си красота пред масата от хора, ако бъде показан в действителния си вид, тогава те го обличат в чудната премяна на притчи, легенди, басни и приказки. И така Словото достига до сърцата и душите на всички.

Който е познал Истината, който е отпил от Нектара на Божественото учение и го е превърнал в неразделна част от себе си - от своята система от възгледи, мислене и поведение, - той бива призван да разпространява това благовестие навред. Една малка част от апостолите - най-преданите служители на космическата

трансформация, достигат такъв ръст и еволюционно израстване, Който им позволява да се включат във вътрешната Школа.

За този процес на избиране малцина измежду множеството Призвани Учителят П. Дънов посочва: „Христос казва: „Идете и проповядвайте и аз ще бъда с нас до скандала и ще чака. Отивам да ви приготвя място и ще дойда да ви тема." Той говори за онези, които ще влязат във вътрешната Школа - да изучават <>;:

Учението на Вилото братство

Питието (курсът мой - К.З.)."

Божественото учение има застъпници и опоненти. Първите се делят на две групи: 1) активни - апологети и апостоли, и 2) пасивни - а) такива, които го приемат вътрешно, но не го прилагат или разпространяват; и б) такива, които са безразлични към него. Българският духовен Учител разглежда отношението към първата група с нейните две подразделения, цитирайки отново Спасителя; „Христос казва още: „Всеки, който не е против нас, е с нас" всички, които не са против Божественото учение, са с нас, по които и начин да проповядват (курсът мой - К.З.)."

От особено значение са да изтъкнем кои са общите положения на Божественото учение, които се срещат в почти всички познати религии и духовни концепции от извечно-дълбока древност до наши дни:

1) Единство на Бога - Върховното Божество като самоизявление (причина на Самото Себе Си - лат.), самодостъпно, свършено и абсолютно; един вездесъщ Живот, зависещ само от себе си, проникнал напред във Вселената и свързващ, във взаимни връзки и зависимости всички обективни реалности на Творението.

2) Пропитаност на Бога и снетост под Три Лица - Отец (Творец, Вседържител и Промислител!), Син (Лотос, Премъдрост Слово; Негова еманация с ипостасията Мзкупител и Спасител; най-общо и досега каза! - това е Духът на Христа във Всемира) и Светият Дух (Духът Божий; животворящият, енергиен компонент на Божеството); една Същност в Три Лица - в зависимост от функциите и проявленията на различните равнища в Битието.

3) Йерархии от духовни същества - жителите на невидимия свят, носителите на по-висши форми на съзнание от нашето, отличаващи се със собствена ЛИНИЯ на развитие, служители и помощници на Единия Бог, проводници и изпълнители на Неговата воля, ангели на Завзета Мисъл.

4) !•; мисълта на Духа - всеобщност на Живота в Космоса; разглеждане на четирите природни царства във физическия свят - минерално, растително, животинско и човешко (хуманоидно), както и на надприродното, ангелско царство, като различни

Божественото учение

форми и степени на проявление на единния Дух; проникване на

Батерията от Духа п нейното оживотворяване и еволюиране чрез Него; глобална трансформация на материалната субстанция във Вселената в духовна субстанция като израз па върховната Цел п на ((сиовиин Закон па съществуващото.

5) Два фундаментални Закона на Космоса - на ПрНЧННИОСТ п на Саможертва (жертвата като начало ма Божествената проява - още от акта на сътворението на света - и като най-висока цел в духовното развитие на просветленото съзнание).

6) Братство на хората - принцип, проповядван от Учителя па Учителите, Господ Инсус Христос, като сърцевина па Неговото учение. Бог е един. Животът е едни и всички форми и проявления па Духа образуват неразделна общност. Всяка ч_аст поен у себе си в зародиш 11ялото - но Цялото не е механичен сбор от частите, а Върховна Цел на тяхната духовна еволюция. Всички хора са братя. защото носят една н съща Божия искра, дарена им от Твореца, КОЯТО ги сродява навеки. Всяка личност представлява неповторима Индивидуалност, ала богоподобпето като заложен от Божеството потенциал води до еднаква крайна цел - сливане със съвършения Лбсолют. При това сливане усъвършенстваното до възможния иай-впсок предел същество придобива всички характеристики на Абсолюта (Бога, Небесния Отец), по едновременно с зова съхранява и своята индивидуалност, защото нищо във Вселената не бива да се повтаря!

М в заключение - нещо извънредно важно.

Божественото учение ни дава Път - за развитие И ъамоусъвършнстванс. Изходна база па този път са лва компонента на човешката личност:

а) зова, което Творецът е вложил във всекиго от нас (Божия Образ - ср. Бит. 1:26-27);

б) това, което човекът сам е придобил като потенциал-физически, умствен, нравствен н духовен • вследствие на култивиранияте опитност и житейска мъдрост в поредицата от свои въплъщения п материалния свят.

Последната точка от Пътя, висшата Цел на човешкото

64 Учението па Бялото братство

съществуване с именно богоподобнето - достигане ранг на Богоравсп, съединяване с Бога Отца. при запазване на постигнатата индивидуалност. различна от всяка друга във Вселената.

Да нн помогне да осъзнаем наличието п измеренията на Пътя, да ни предостави методите и средствата за неговото достойно извървянанс, да ш\ разкрие истините и законите на снета, в които живеем - това е извечната и главна задача на Божественото учение като висша проява на Божията съвършена М1>дрост, Промисъл и величествен План :;а еволюцията на Творението.

V. ДУХОВНИЯТ УЧИТЕЛ

„Когато говорим за Учителя, разбираме великата безпределна Любов, която се изразява в даване на знание, на мъдрост, на щастие, на блаженство на всички същества."

„Онзи, Който говори през вековете, е Едип и Същ. във всички времена Бог е. Който се изявява на хората. 'Гой е Един. Об/хгзшпе, О които се изявява, са различни. "

(Учителят Петър Дъно»)

I. Духовният Учител - Пратеник на Бога:

Огромната част от нас. хората, по споя път към Истината търсят Гпиорптс I и, които да ги изведат до целта. Без съмнение ташна са I иещеннте писания на народите И религиите, чиято история се [ростира от дълбока древност до наши дни. По освен Писаното Слово на нас ни е нужен и жив, личен авторитет— една извисена и духовно-нравствен смисъл личност, чисто послание да чуем, и го възприемем със сърцето и душата си и да го последваме. Личност, в чиито облик да открием съвършеното въплъщение н.1 Божията Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел. И II бъдем готови дори в огъня да се хвърлим заради нея... И по ;мо, и не толкова заради самия човек - вдъхновен свисте ВОДЗЧ на Козина, а заради идеята, чийто изразител стои. Такава личност е I\ шншт Учител.

М своето Слово българският духовен Учител Петър Дънов (1818-1896) разкрива подробно многопластовия образ на тези Извисени лидери измежду хората. Ала за да избегне всякакво •ъзможно заблуждение, преди всичко той уточнява кой именно пои зад плеядата духовни Учители на човечеството: „Учите.-/ в I вети моме да бъде само Бог (курсивът мой - К.З.). И когато 66 Учението на Вялото братство

Христос казва на учениците Си: „Един е вашият Отец", Той подразбира великия. единия Учител." Следователно сам Бог изразява Себе Си, Своята същност в лицето на Своите Пратеници в света на материята - Учителите на Божественото учение. Тъй е, Който ги изпраща на отговорната им мисия. Той с, Конто ги дарява с пълномощията да оповестяват волята Му. Тон с, Конто говори чрез тях.

Отношенията между Божественото, въплътено в лицето на духовните Учители, и хората са както между Родител и деца. Първият помага на вторите да осмислят своето назначение и материалната действителност, да проумеят потенциала си и начините за приложението му в една-единствена насока - за Добро! Т.с. за изпълнението на Неговия величествен План за Вселената. Той ги напътства, Тон ги повдига след неизбежните им падания по Пътя, Той им прощава безчлените грешки, съпътстващи мъчително бавното им израстване в Духа. Той им предоставя всеки ден, всеки час, всеки миг дори шанса да

започнат отначало. Тон е съвършеният Небесен Отец, за Когото Учителят П. Дънов свидетелства: „Учителят - това е Бащата. Бог се превръща в Баща и взима известно отношение Шъм пас. по закона на Мъдростта." Духовният Учител на земните хора винаги е коикрежна историческа личност. Но в същото време тон с проявление и па онзи Божествен Принцип, носещ на всички в Космоса знание и светлина: „Ето защо под „Учител". в универсален смисъл на думата, ние подразбираме великата Божия Мъдрост, която внася истинското знание в света, която внася всички нови идеи, всички нови форми, всички нови чувства и импулси в живота" (Учителят П. Дънов).

В своята проповед, отправена към съзнанието на по-малките им братя и сестри, Учителите на човешкия род вп.канат неизменно откровението за ЕДИНСТВОТО на Живога. Пирамидата на всичко съществуващо има 33 свой вечен връх Бога -Творена на Вселената, а всичките ѝ етажи под Него са творенията Му: от нан-пзвисеиите Негови съработници до най-ниското в еволюционно ОТНОШЕНИЕ минерално царство. Затова „... един е великият Учител в света. / (уховният Учител 67

шкар и много да са Неговите проявления."

Духовният Учител представлява изява на Божията Мъдрост кого Принцип на Битието. Но същевременно той с въплъщение и на същността на Създателя, чиято субстанциалност ние възиртемаме кат светлина:.. Учителят е прояви на Божествената светлина (курсивът мой - К.З.). Колкото повече човек приема от тази < ветлшш, толкова повече е свързан с Учителя си - не по форма, но по съдържание и смисъл. Словото излиза от Учителя, но принадлежи на Бога (курсивът мой - К.З.)" (Учителят П. Дънов). И гози ред на разсъждения става ясна и заключителната реплика на ггарския духовен Учител: Христос, Буди, Крипта, Мохамед. ойсей, Питагор и аз сме фикция. Реалност е само Бог."

Пратеникът на Небето, духовният Учител е най-верният, пай-Брсданный Служител на Бога, И понеже „Бог е Любов" (] Йоан К8.16), „Учителят не служи на преходното. Той служи на уюбовта! Защото ся)кнси на Бога." Неговото служение се отличава с определена цел, продиктувана от конкретния исторически и космически момент, от равнището на общественото съзнание най-актуалната за съответната епоха задача на шшнетлрната щност на Разума: „Всеки истински Учител, всеки Помазаник ожий е изпратен със специална мисия на Земята. " А да бъдеш Омазан на Бога, означава Той да те е изпълнил със Своята Непобедима мощ. да те е подготвил за осъществяването на онази ши от Своя План, за която именно ти си най-подходящият н (пълнител: „Може да бъде Учител само оня. който е осенен и)к>мо!ан от Божия Дух. Който не е осенен от Божия Дух, няма прано да учителства. Защото ще престъпи Божествения закон"

Учителят П. Дънов). Всяка изява на автентичен духовен Учител
каша въздействие не само върху общността от хора, сред които е
и. 1b1Сптой.Попрннциптяимаупивсрсалспхарактср,т.с. вълните
мий вибрациите) иа неговото проявление в плът се разпростират
ш.в всички направления и достигат и нап-отдалечените кътчета
Ил Вселената: Учителят, който е една колективна едчицо.

отразява живота на целия Космос; и... неговият живот от своя
ш/шиа има отражение а целия Космос." Колективната единица
Учението на Бялото братство

в цитирания пасаж означава, че всяко материално въплъщение
на такъв Учител представлява групова проява на цяла плеяда
напреднали души.

Дотук Щрнхирахме Образа на духовния Учител като конкретна
индивидуалност - Пратеник на Бога и един материален сняг,
какъвто е земният. Но топ има и друга проекция - в самия човек,
в неговата безсмъртна духовна природа. Това с т. нар. вътрешен
Учител, конто като същност изразява пробуждането н пълноценното
изявление на Божественото у личността. Бзотсричното учение
защитава максимата, че всяко истинско познание започва със
самопознанието. Надниквайки дълбоко в бездната на своето
духовно естество, ученикът по Пътя към съвършенството открива
най-нстшши и същевременно най-близкия до себе си Учител -
своето висше „Аз". От този момент нататък той слуша винаги
гласа му и ш следва неотклонно. Познаването на вътрешния
Учител в случая с задължителна предпоставка за разпознаването
и на „външните": „Ако не познавате Учителя вътре във вас, не
можете да познавате и външните Учители. Ако не познавате
Бога, Който е вг,в вас, не можете да разберете окръжаващите
неща. " Прониквайки до основите на Божественото, което съгражда
всичко в света, стигаме до фундамента на Питието. От него
започва всичко. И в него се завръща. Учителят- независимо дали
е външният или вътрешният - има за основна задача именно това,
да помогне на търсещия да достигне до корена на Божествеността
у самия себе си. Да съедини в неразделна и перлзделпма цялост
писшето с висшето начало, подчинявайки първото на второто. Ала
това с извънредно трудна за решаване задача. Затова и прсмалцнна
са заслужили да носят с достойнство титлата „Учител": „Какво
е званието „ Учител "? Ти трябва да познаваш Бога и Бог да те
познава. Не можеш да бъдеш Учител, докато не познаваш Бога
и Бог не те познава. Моята мисъл е мисълта иа Бога" (Учителят
П. Дънов).

За да достигнеш до духовното стъпало на Учител, следва да си
натрупал огромен опит. За да си в състояние да даваш от себе си.
би трябвало да си превърнал достойното за предлагане бопггство в
Щухоеиият Учител 69
неотделима частица от душата си. Едва тогава можеш да протегнеш

ръка н, разтваряйки дланта й, да разкриеш блясъка на диаманта, БКрит в шепата ти, И този блясък грабва погледите на жадуващите Истината: „Човек, който вече е поучил всичко на земята. Бог го праща да учи другите. Като им преподава своето знание, те изпитват радост; но и онзи, които е пратен, се радва на тяхната радост." С една дума, радостта е взаимна. Няма нищо по-ценно и По-велико в целия Космос от взаимността] Тя е първородна дъщеря на великата Божия Любов. Нея именно търсят цял живот хората по своя път в живота. Някои ~ единици -- успяват да я открият... В лицето на сродна душа, с която споделят радост и болка... И вървят устремени заедно по Пътя... А той е безкраен и светъл - също като небесата, от които струи Любовта на Бога. Единственият достоен За следване Път...

И така, кой с Учителят - Пратеникът на Бога? Ще бъдем ли в състояние някога да отговорим достатъчно изчерпателно на този въпрос? А нужно ли е това? Освен познавателно значение този Отговор крие ли и още неизследван потенциал на завоевание? Ето какво споделя по въпроса българският духовен Учител: „Кой е Учителят? Кой е Христос? Това са въпроси на невидимия свят. Невидимият свят — светът на Истината горе, - той ще разкрие отвътре Истината на човека."

Същата онази Истина, която Божественото Слънце като неугасим факел от искряща светлина я поднася във всички епохи на Своите деца във Вселената. Истина, изтъкана от най-фините фибри на безсмъртието... Истина, която извайва от космически пламък свободния дух и в шеметен полет го отнася до самото лоно на Всичко...

2. Качества и характеристики на духовния Учител:

„Един Учител има в света! Един е Учителят. Който носи истинското знание. Той има много проявления в живота, по същина е само един. Намери ли човек един от моментите на Неговите прояви, едновременно с него ще намери и себе си" (куражът мой - К.З.)- От тези думи на Учителя П. Дънов следва, че да разпознаеш лицето на една земна личност истинен Оратеник на Бога, означава същевременно да познаеш в дълбочина своята собствена същност. Казано на езотеричен език: познавайки Божествената изява в елин въплътен на Земята Учител, ти познаваш и Божественото у самия себе си. Тогава именно изграждаш интакарапа - моста между висшия и висшия ум. Съединяваш земното и небесното в собствената си духовна природа, пречистваш и извисяваш първото чрез второто и ставаш достоен да поемеш по пътеката на окултното ученичество. А тя е пътека на посвещеници.

Великите духовници Учи тели на човешкия род вече са оставили зад гърба си тази пътека. Те вече не говорят от свое име, а от името на

Онзи, КОЙТО ги е пратил сред по-малките им братя и сестри: „Всеки, които е Натоварен С мисията да изяви на хората Истината, не говори от свое име. Той говори от името на Пойния Учител (курсивът мой - К.З.). Затова Христос казва; „Аз не дойдох в света да сторя Моята воля, а волята на Оногова. Които Ме е проводил" (Учителят II. Дъпов). Всеки един от тези Посланици на Божественото е живо изявление на онази неизразима Любов, която блика неспирно от сърцето на Бога и оживотворява всичко съществуващо. Жизненият път на истинския духовен Учител е нетленен паметник на Божията Любов и в малкото, и в голямото: „Учителят слиза, за да изяви Любовта. Това не е външен прочее. През Него минават чистите струи на Любовта към всичко живо. Така Той иска да приближи душите към Светлината и Радостта, в които живее." Ала да се приближат и да заживеят в кристалното утро на душевния мир, на Божествената Светлина и Радост успяват само подготвените. Онези, които са преминали бсЗЧСТ сурови изпитания и са ги преодолели с чест. За останалите пътят с отворен II ги зове да опитват отново и отново. По този точно път вече са минали Учителите. За тях няма тапии нито в Света» нито в човешката душа. Един от техните иай-достоини Събратя рисува образа им така: „ Не мислете, че Учителите не са се учили. Те са минали школите на физическия, духовен и Ножествеи свят и са Духовният Учител 71

имали откровението на целия Космос. Те познават вът/хнцнише закони на Природата, познаваш устройството на света, познават устройството на човека, неговия път на развитие и великото му предназначение. Те познават опия строго определени Отношения между неговия дух и душа, между неговия ум и сърце. И затова само те еднички могат истински да го ръководят по пътя на не.-овошоразвитие" (Учителят П. Дънов).

Пътят на ученичеството не е единствен. И Учителите също продължават да се учат. Но при други условия, в други области на Питието. Тъй както развитието е безкрайно, така и процесът на усвояване на нови знания няма край. Българският духовен Учител отбелязва любопитни езотерични факти за този процес „Вениките Учители не се учат на Земята. Някои от тях ходят може би само за пет-шест години на Слънцето да се учат и после идват на Земята. Ако някои казват, че Пеликани- Учители се учат на Земята, пи- са много прости хора. Сега вие можете да ме запитате по какъв начин те отиват на Слънцето. Това нещо вие един ден ще проверите, няма какво да ви се казва. Туй е една истина. Както рибите станаха птици, както птиците станаха млекопитаещи, както млекопитаещите станаха хора. както хората станаха I ангели, по сл>щия закон ще стане всичко това." Съществуват извънредно разнообразни космически сфери, където Учителите да продължат да разширяват кръгозора си и да се ПОДГОТВЯТ за все

ио-оттиорпн задачи, вплетени в Божия план за Вселената. Тъп като истинският Учител притежава пълна свобода на избора, от неговото решение зависи къде и как да направи еледвапита стъпка по вечния Път на познанието.

Когато е въплътен е конкретна мисия, духовният Учител не се стреми да избяга от съблазните па светското. Топ посреща и тях, и всички изпитания н страдания е гордо вдигнато чело, оставайки Съвършено невъзмутим духом и иедоесгаем за стрелите им. Нещо Повече, той неизменно благодари па Бога за великата привилегия да бъде подложен на тези изпити. Първо, за да докаже за сетен път достойнството на своя извисен над плътското дух. И второ, за да сътвори нов образец на мислене и поведение 1а следовниците Учението на Пялото братство

сн. Неограничената свобода иа духовния Учител му предоставя и неограничени прано, които да използва при изпълнението на задачата си. Разбира се, той никога не злоупотребява с тях, а ги прилага е максимална Мъдрост и отговорност.

Присъствието на Миро» Учител на Земята като припило предхожда раждането па един пои сняг, както и - след еонл време - неговия залез и отмиране.

Словото на духовния Учител с една от характеристиките му, посредством която е най-лесно да го разпознаем. 13 това, което казва, няма и не може да има нищо случайно. Чрез думите си, употребени по най-хармонНчний начин, тон създава съответна вибрационна среда, благоприятстваща разпространението и усвояването на посланието, е което с изпратен: Когато Учителят говори отвън, чрез думите па някой език, неговият говор има определени качества. Учителят употребява всяка дума на мястото и (курсивът мой - К.З.). Той знае защо е употребил една дума и какво въздействие хце произведат ценните трептения" (Учителят П. Дънен). Духовният Учител умее да общува е всичко п всички. Всичко, което го заобикаля, му говори па собствен език: „ За Учителя пями безсловесно същество в Природата - всичко му говори на свои език. "

Тялото па автентичния Учител с изградено от напълно одухотворена материя. Ма пръв поглед то не се различава от телата на обикновените хора. Ала зоркият поглед па Посветения успява да различи незабележимите дори и за най-усъвършенстваната апаратура анатомически особености, които го отличават от организма на средния човек. Духовният Учител не изпитна нужда нито от храна, пито от сън. Той черпи жизнената си енергия директно от Космоса. Ако се храни и (привидно) спи, то с иай-вече, за д; не хвърля в смут онези, които ГО следват. За да изглежда като е/;ин от тях. Зрящите измежду последователите му, естествено, са наясно с истинските му качества. Но за останалите е от значение да го усещат колкото се може по-близо

до себе си. Първите са тези» които усвояват в пълнота уроните му, включително и в техните мистични дълбини. За торите ловният Учител 73

става достъпен единствено външният, екзотсринният пласт на Кровсннсто.

Характерно тнкпте на духовния Учител са дефиниран е пределна рнота в Божия план за Космоса. Всяко отстъпление от тях, дори и минимално, незабавно поражда съмнения в автентичността на ретендиращия за това най-високо звание. За някои от пап-влжните Параметри на личността, която назоваваме „Учител“, говори осветеният на Бялото братство у нае: „Понятието за Учител строго определено в Живата Природа. Учител е само ши, у когото няма никакво насилие (курсивът мой - К.З.). Той е силен, но не упражнява насилие. Учител е само онзи, у когото няма никаква лъжа. Неговата възвишена разумност изключва всякаква лъжа. Учител е само онзи, у когото няма никакво зло. Неговата Ъоброта изключва всякаво зло. Щом у някои човек има насилие. лъжа и зло, тон не е Учител, той е ученик. Това е най-простото ц иай-достъпно определение за Учител и ученик.“

Истинският духовен Учител твърде рядко си служи със заповед! И. Ала когато го стори, всичко му се покорява. И тъй като топ самият е безсмъртен, макар и в плът. всичко, до което се докосне, ако е ч1. |чио, оживява. Мнозина се обръщат към нсю като КЪМ съдия - . пълна увереност в неговата абсолютна справедливост. Но той не е съдия, а единствено помощник и изправител на недъзите човешки. Когато Учителят на Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродетелта отправи зора си към някое същество, Гой го вижда такова, каквото е в дълбоката си същност. Нищо и Ви могло да убегне от пронизателния му поглед: добродетели и пороци, слабости и положителни качества, минало, настояще и Въдеше. Като на длан вижда до дъното всичко, което е преживяло, Ърсживява и ще преживее това същество. Великият Учител, освен всичко останало, е и мощен кармнен катализатор. Само един Негов жест или поглед е достатъчен да ускори или забави събитията. Дейността му не обхваща далеч надхвърля мащабите на физическия свят. При наличието на непрекъснатост на съзнанието топ работи неуморно и на менталното (умственото) поле. където коригира непрестанно деформациите, извършени ОТ адентите на Черната 74 Учението на Бялото братство

ложата. Негова грижа и обект на постоянен надзор не е само народът, сред които е въплътен. Той бди постоянно над всички нации, раси и цивилизацията като цяло. Той обладава в пълнота абсолютната Истина, тя пронизва всяка клетка от същността му. Човекът, роб на греха, представлява трончност от материя (материалност), погрешки и вериги. Трончността на свободната личност, наречена „духовен Учител“, е Дух, Истина и полет към съвършенството.

Всичко изброено дотук - а п много още, което остава свещена тайна - дава право на това извисено Същество да заповядва и на себе си, и на всичко заобикалящо го в света. За него няма НИЩО скрито. Сврѣхсъзпанисто му прониква мигновено във всяка точка на видимото и невидимото. Духовният Учител живее пълноценно и неизменно според закона на Божествената Любов.

Независимо че той има достѣп до всички тапии па Битието, никога не заема позицията на господар по отношение на другите хора. Напротив, Учителят знае, че с изпратен между тях да им служи, така както служи п на Небесния Отец - беззаветпо, безусловно, до край. Единствената воля, която следва, е тази на Създателя. Единственият глас, който слуша, е този на безмълвието. В тишината на влрешппя си мир топ открива всички велики ИСТИНИ па Вселената. В мълчанието си се огражда с непробиваема броня спрямо КОЗЕИТС па врага и празната суета на невежеството. Нсиодвластеп на времето и пространството, надмогнал всички условности па материалното битие. Учителят па Мѣдростта е истински съработник па Нога. Няма сила, която може да го отклони от пътя му. Природните закони не са в състояние да го подчинят, вятърът па промяната с безпомощен дори да разклати пламѣка на преданото служенне, извиращ безспирно от горящото му в самоотвержена обич към всичко живо сърце. Истинският духовен Учител не поражда киомични послелствня с действията си. Нсшо повече, като правило тон поема кармпчнпя товар от плещите на мнозина. Колкото е по-нзлпгнат по стѣлбицата на духовната еволюция, толкова повече същества с способен да облекчи за сметка па собственото си натоварване. Ала топ върши това не по задѣлжение, а осѣзнато, с готовност, понеже знае, чеда си израснал

Духовният Учител 75

по-високо в Духа означава не да властваш, а да поемаш по-голяма отговорност.

Учителят- пратеник на Божествения свят-нрнтежава и правото. да видоизменя индивидуалната и колективната карма. В редките случаи, когато това се налага, със своята сигурна ръка тон изписва няколко нови думи или изречения в Книгата па Живота. Само пълновластен Наместник на Бога може да си позволи да борави с гази нан-фина н измеичива тъкан па Творението. Ала той вършп всичко с пълната увереност, че втъкава нови, здрави и потребни нишки в неизчерпаемия по богатството па възможностите си, разноцветен колорит на Божия Промисъл.

Учителят на дясното посвещение, Адепт ни Бя.юю бриплво, носи със себе си три неща: свобода за душата, светлина ш ума и чистота за сърцето", според свидетелството на Учителя I I . Дѣнов. Българският Учител на Любовта, предвестник на Мовата Култура, предлага и други съществени щрихи към портрета ва това вабслежително Същество: „Присѣствието на Учителя се тѣзнева

но точа. че той дава живот, светлина и свобода. Защото Учител е само оня, който живее и работи по законите на Любовта, Мъдростта и Истината. Който не спазва още напълно тия закони. шоп е ученик. Любовта на Учителя е изпитана, тя няма защо да Св изпитва. Знанието на Учителя е изпитано, то няма защо да се иипва. Чистотата на Учителя е изпитана, тя няма защо да се ишитва. Учителят в истински смисъл на думата е съвършен човек. Н него няма пито сянка от колебание, двоумение или иеверис. Са.мо Учителят може с право да се нарече велик и мощен човек, защото неговият живот има отражение в целия Космос (курсивът моп - К.З.). А щам животът и мисълта на един човек се отразява в иеия Космос, те са Божествени," Според външните признаци на Своя живот Учителят не ес отличава от другите хора. Ала това е енно привидно. Самият гой с живо въплъщение на собственото му учение. Проповядва истини, КОНТО сам е изпитал и црежюял; теса част от него и той може без колебание, с цялата си категоричност да ги предложи на онези, които все още песа стигнали до тях, носа способни дати възприемат, осмислят п приложат!. Учителят поставя 76 Учението на Бялото братство

на пиедестал чистата ЛЮБОВ към ближния - братската любов. които и убежденията му далеч надвишава по стойност доброволно преминатите изпитания по Пътя и дори посвещенията. Топ с напълно естествен в поведението си, във всичките си външни прояви1. Не изисква обещания и клетви от последователите си. Прекланя се пред свещената неприкосновеност на свободната воля. Никога не избързва, нищо по проенлва. винаги е ВНТИПОД на всяка крайност и фанатизъм. Учителят НС се нуждае от одобрението на никого.'пито пък ОТ реклама за дейността си. Никога не нарушава обществения ред. Най-адекватната му визитна картичка с собственият му живот. Истинският Учител винаги влиза през вратата, а не прескача през оградата. Той не първи пред следовниците си, а ги придружава по пътя им към съвършенството. На всекиго говори на собствения му език. На злото не гзмеино отвръща е добро.

Външният вид на духовния Учител е в унисон с цялостната му личност и по никакъв начин не се натрапва на наблюдателя. И в тази насока ТОЙ дава прекрасен образец на онези, които имат очи да видят и уши да чуят. Учителят п. Дънов предлага неговия синтезиран портрет: „Учителят на Бялото братство се облича скромно, но винаги чисто и спретнато. Той не носи пръстени и украшения. На учениците си казва: „ Не очаквайте много от мен!" За до не изпадне ученикът в заблуда, той иска да го накара сам да изпита чистотата на своя Учител, сам да намери неговите вътрешни богатства, да види не външния, а вътрешния му блясък. При това Учителят на Бялото братство не ограничава учениците си. а им дава пълна свобода."

Над Учителите ОТ Бялата ложа и адептите на ЛЯВОТО посвещение

(Черната ложа) се издига „друга една категория Учители - Великите Учители НО Всемирното Братство, които познаваш методите на едните, и надругитеи регулират тяхната дейност" (Учителят П. Дънов). Всемирната Ложа ръководи дейността на другите две, подчинени на нея ложа, които са неимп разклонения в Проявеното Битие. Така всичко, което става и Космоса, се насочва - рано или късно - в грандиозния ПОТОК на първоначалния Кожни замисъл и нлап з;. света.

Щуховният Учител 77

Духовният Учител не идва на Земята на празно място. Сгромен сопм разумни същества подготвят неговото пристигане, за да се увенчае с успех мисията му. Невидима за очите на пезряштя. -тази подготовка засяга всички природни царства, както и золпте на невидимата реалност, в които протича еволюцията, на съответната планетарна общност. Учителят П. Дънов разкрива картината на IV зи приготвления Последния начин: „Идването на един Учител и.1 Земята с разумен акт на цялата Жива Природа. За да се прояви сшп велик Учител, трябва всички разумни души да се съб:рат на едно място. При това на Земята също трябва да се подготвяш {•ответнише условия за неговото идване, " Съществуват строго определени предпоставки в духовната приемственост, за да бъде осигурено проявлението на такъв Божий Пратеник: „Трябва да Се родят двама гениални хора. за да се роди един свечшн - << I иисъла. които Живата Природа придава на тия думи. А за да Се яви един велик Учител, трябва да се родят десет светии" (Учителят П. Дънов).

3. Лъжсучителите:

Мнозина ще дойдат в Мое име. говорейки: „Аз съм Христос!"; и ще прелъстят мнозина. ... Тогава мнозина ще се съблазнят; и ЙДии други ще се предадат, п един други ще се намразят; много Гъжспороцн ще се повдигнат и те прелъстят мнозина. ... Тогава, Вко някой ви каже: „Ето,тук е Христос!" или „Там е!", не вярвайте; защото ще се появят яъжсхристи и лъжепророцп и ще покажат големи лпчбн и чудеса, за да прелистят, акос възможно, н избраните" [Мат. 24:5,10-11,23-24). С тези думи Ипсуе Христос предупреждава Своите най-близки ученици - апостолите, за времената, н които те надигнат спата и глас имитатори, лъжепророцп и лъжеучители, Конто имат единствения стремеж да нахранят СГОТО си за сметка на сланата и светлината на Първоучителя и па завет в Неговата дебела сянка. След възнесението на Богочовска, та до паши дни ЮДОбнн претенции са имали стотици, ако не и хиляди, човеци с огромно самомнение и нисък духовен ръст. Някои от ТЯХ са наши "" Учението на Бялото братство

съвременници. Или те самите, пян техните последователи очевидно не са започнати с библейските пасажии, които цитирахме по-горе (и с още редица подоЗнн). А може би предпочитат да държат очите си

здроаво затворени пред тях... Тяхна поля! Господ допуска и такива светотатствени домогвалия, защото и те създават цепна поука за можещите да разчетат смисъла им. И последствията, разбира се Следователно съществуват, най-общо казано, два вида учители - истински и лъжливи. Първите принадлежат към Бялото братство и подпомага! личната и колективна еволюция на човечеството, а вторите - към Черното братство; те привидно спъват еволюционните стремежи на хората, но дълбокият смисъл на тяхната проява с също слудаение на Кога, но със средствата па злото. Учителите от Пялата ложа предлагат най-краткия път към самоосъщестняиането на човешкото същество - следването и прилагането на Божествените принципи па Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродетелта. Учителите от Черната ложа подтикват хората да израстват духовно посредством натрупания отрицателен опит. Това е най-дългият и пан-мъчителният път па личностна реализация, но СЪЩО с доказана ефективност. Първата спина по духовната пътека изисква от кандидата за окултен ученик да развие качеството различаване: истина от неистина, светлина от мрак. Изискването нкл юч вай разпознаването па истинските и лъжливите учители. 11ап-точният критерии в това Направление е даден от Христос в думите Му: „По плодовете ЯМ ще ги познаете!" (Мат. 7:16). Плодовете от дейността на духовния Учител, Служител па Бялото братство, както вече бе посочено по-горс - според Учителя II. Дънов,—са „ свобода за душата, светлина за ума и чистота за сърцето". Точно обратното е мри изявата па адептита от лявото посвещение: „Лъжеучитспшп носи със себе си робство за душата, тъмнина за ума и опорочаване па сърцето" (Учителят П. Дънов). Българският велик Посветен не спестява суровите си, но точни слова относно отговорността, поемана от следовниците па мрака. Вездесъщата Божия справедливост въздава заслуженото за всяко действие и мисъл. Ала особено взискателна е тя, когато става въпрос за преките и косвени влияния върху Духовният Учител 79

човешката душа: „Ясно е тогава каква деликатно и отговорна работа е да бъдеш духовен Учител. Затова Христос се обръща към Своите ученици и им казва: „Не се наричайте учители!" Ако някой си позволи самоволно да учителства и осакати духовно някои души, ще отговаря пред великия Закон. Великият Закон е таг, но и справедлив. Всички самозвани учители биват .хвърлени а затвор и след като излежат своето наказание, чак тогава ще поемат правия път па своето развитие. А знаете ли колко хиляди години са потребни за това?"

Очевиден фактор за принадлежността на едни Учигсл към Бялата ложа е наличието от негова страна на дела и плодове ОТ делата в духа на Христовото учение. Той неизменно остава ТИХ, нспатрапчив и пределно скромен. От друга страна, характерна

черта - н то безпогрешно разлнчптелна! - за поведението на
Лъжеучителитс са гордостта и егоизмът. Макар н същества от
висока еволюционна степен, те са се поддали на поривите и
страстите в низшата си природа и са ги последвали докрай.
Така са се превърнали в инструменти па злото - с деформирана
ценностна система, която безмилостно налагат на последонателнте
си. Измежду лъжливите учители историята откроява имената на
някои създатели на философски школи, основатели на религиозни
ордени, окултни автори и други подобни знаменитости, спечелили
СИ евтина слава сред човеците за сметка на сериозното отклонение
от пътя на Истината. Отговорността пред Божия закон нараства
успоредно с увеличаването па иридобптит е знания и п рпдвнжването
ПО пътеката ма посвещенията. Който е вкусил веднъж от нектара на
Божественото учение и го е приел като иътеводиа звезда за цялата
вечност, няма право повече да [реши. Толкова по-скъп данък
Ъпсдва да платят онези, които самоволно изкривяват Словото на
безсмърт пата Правда: „Като ви напомням голямата отгоеорност,
КОЯпю има един Посветен за една направена погрешка, искам
до ви наведе па мисълта колко голяма отговорност поемат пък
Опия самозвани учители, които осакатяват човешките души" -
свидетелства отново Учителят П. Дънов.

Българският Пратеник на Небето разкри на и още един стществеп
80 Учението на Вялото братство

щрих при разпознаването на лъжеучителитс, изхождайки от
вниманието, което те отделят на външния еп ипд, т.с. на формата -
за сметка на емнала и Съдържанието: „, Учителят на Черното
братство не познава Истината и поради пита обръща внимание
на външността. Той се облича а най-хубави дрехи, поен най-
скъпи украшения и накити и си слага пръстени, обсипани с
брилянти. " Както заявява СЪЩИЯТ духовен Учител на друго място >>
наставленията си към учениците, в облеклото не бива да изпъкват
дрехите но цвят, кройка п пропорции, а лицето; н не лицето, а
душата. Който проявява пристрастия към външния си вид- в
смисъла на изнесеното, по-горс, очевидно държи да афишира
външното си богатство с цел да прикрие липсата на вътрешно.

4. Учител и ученик:

„ Учителят е среда между Бога и ученика. А ученикът е среда
между Учителя и чарода, света."

(Учителят Петър Дт.нов)

В някое отмногоброГшнтссн материални въплъщения човешкото
същество достига такава степен па духовното си развитие, при
която става възможен контактът между него и духовен Учител.
Гопа несъмнено е велик момент от пътя на душата в Космоса.
Въплътената индквидуалност се превръща в осъзнат ученик в
земното училище. Именно „осъзнат", защото всички ние сме
ученици в тази нл.шетариа Школа, ала огромният процент от нас

не го знаят. Малцината, които са прогледнали за истината, крачат по пътеката на окултното ученичество. Техният ход, ритъмът на придвижването и уроците, предавани за усвояване и прилагане, са обект на наблюдение и контрол от страна на извисен духовен Наставник, който отдавна е минал по същия маршрут- и познава отлично всичките му особености.

11 рочутата езотерична максима гласи: „Когато ученикът е готов, Учителят го Призовава към работа и елужешич“
Българският Учител на Новата Култура - Боинса Дупо, рисува тази Щуховният Учител 81

ситуация със свои думи: „Учителят сам извиква своите ученици. И учениците познават гласа му.“ Да, няма съмнение, че училците разпознават гласа на своя Учител, понеже те са свързани с неговото минало, от предишни възплъщения. Отношенията помежду им далеч надхвърлят тесните рамки на един земен живот. Ала с нужно в конкретната инкарнация пилигримът по духовния Път е цялото си сърце да възжадува Истината, да пламне в него пожарът на поворождението и тон да се изпълни до последната фибра на съществото си с устрема и порива към съвършенство. Тогава именно Учителят му ще го докосне по начин, който не буди съмнение относно целта на призова. И от този благословен миг на взаимност контактът помежду им ще се възроди за по-живот и ново съдържание.

За всеки човек то настъпи ден, в който той ще срещне в плът своя Учител. И не само ще го срещне, но и ще го разпознае измежду всички останали свои съвременници. Неописуемо с величието на тази среща! Търсещият ще погледне и очите едно необикновено Същество, което без думи ще изрази готовност да поеме съдбините му в ръцете си. Независтната преданост и Божествената Любов между Учителя и ученика няма ранна на еебе си във Вселената! Учителят е възшебното огледало, в което ученикът открива собствения си съвършен образ—такъв, какъвто Бог желае да бъде. И [аставиикът по пътеката към великата Цел го води търпеливо и с Неизразима обич и уюваппс песамодсъм нсобята на космическото познание, но и в дълбините на самоизпапнето: „Закон е - като намериш единия Учител, като помериш Бога. ще намериш и себе си. Като видиш Бога, ще видиш и себе си. А да видиш Бога, да видиш и себе си - това е най-свещеният момент в живота. За този именно момент човек живее“ (Учителят П. Дъпов). Тук някой би запитал: „И все пак, как да разпознаем едни духовен Учител?“ Основателен въпрос. Поне за мнозинството от нас. И както навярно се досещате, най-точен е отговорът на едни от- самите Учители: „Познаването на Учителя е чисто духовен процес (курсивът мой - К.З.). Учителят не може да се яви на физическия свят като завършен акт. Той не може да дойде и като някакво външно Явление 82 Учението на Билото братство

в живота. Учителят идна като аъшрешпа, разумна проява в човека (курСНВКТ мой - 1С.3.)- ватова отвътре става познаването на Учителя - в душата на ученика. Мнозина възприемат известни мисли по внушение и мислят, че това е техният учител, който им говори отвътре. Има, обаче, грамадна разлика между вътрешния говор на Учителя и внушението. Внушението е един акт на насилие. Говорът па Учителя е свободен акт. И затова, когато Учителят говори отвътре, ученикът се вдъхновява" (Учителят П. Дънов). Следователно най-верният знак, по които ученикът разпознаха споя истински Учител, е неговото вътрешно усещане. гласът на интуицията, който и&дделява над всички съмнения и колебания па ума.

Алхимията на общуването между Учителя и ученика се отличава е максимална степен на осъзливост. Няма и не би могло да има нищо случайно, произволно и в двете направления на този МНСТИЧСн контакт; „ Учителстванешо подразбира един процес на висше самосъзнание. Трябва да се извърши един чисто духовен процес между Учителя и ученика. Необходимо е при това ПЪПНО съзнание за задачата, която те. имат да изпълнят. В случая трябва да съществува такава пълна обмяна между Учител и ученик, каквато съществува между детето и майката в нейната утроба" (Учителят П. Дънов). Това е общуване от най-фино духовно естество, общуване в Божия Дух. Една от главните му задачи е оживяването на латентните (непроявени) тела на ученика. които да се превърнат в пълноценни носители на съзнанието му. Способността му да се проявява във висшите си тела му открива пътя към нап-евстлите и извисени простори на невидимия свят, както и към мащабно сърабoтничество с Космическия Разум. Този резултат от плодоносния обмен между Учителя и ученика е обрисован от Учителя на Вялото братство в България, както следва: „И както човешкчят дух работи в утробата на майката, за да изгради тялото па детето, както той се учи при този процес, взимайки участие в работата, която върши духът па майката, така и Учителят и ученикът трябва да работят едновременно с помощта на Божествения Дух, за да изградят духовното тяло на Духовният Учител 83

ученика - неговото вечно жилище." Именно затова първото нещо. което трябва да поправи Учителят, то е да разкрие па ученика духовния, невидим дотогава за него свят, тъй както майката, след деветмесечно носене на детето в своята утроба, му разкрива един нов за него свят. "

Когато сред хората се въплъти истински велик Учнтхмг па божественото учение, тон бива приет по различен начин ог своите съвременници. Едни от тях не забелязват у него нито необикновено. Други откриват духовния блясък на присъствието му, ала понеже ро роби ма страстите си, а неговият свършено чист живот мълком

гн изобличава, те започват да го ненавиждат и преследват. Трети установяват мистичните дълбини на личността му, по леността ти приковава към постелята на безхабернето и те предпочитат да останат, както и преди, в полусънното състояние на безразличие; Както е известно, рш ю нл 11 късно то води до регрес и саморазруше! 1Не< Нетвъртн съзират светлината на Учителя и ръкопляска на разноцветното и излъчване. Ала те не успяват да я разберат до край и ю възприемат преди всичко като магьосник, хипнотизатор или факир-в съответствие е научната си или умствена нагласа. И на него място-едва малцина зрящи или проглеждащи оценяват обективно и по достойнство титаничната фигура на Учителя, започватсернозпо да изучават неговото послание, поемат по неговите стъпки, култивират добродетели и постепенно израстват като ученици по духовния Път. Тогава и Учител, и ученик преживяват неповторима, разтърсваща из основи съществото им радост, породена от съединяването им в Божественото: „Когато ученикът се радва в Бога. тогава и Учителят се радва на ученика. Защото Учителят търси не своята I юва, о Славата на Отца си."

Окултният ученик може да се нарече такъв, единствено копгго окончателно е скъсал с преходността и на първо място - с повика иа плътта. Той знае, че не може да служи едновременно на Вота и на мамона, и е направил веднъж завинаги своя съдбоносен избор. < >1 гозн решаващ момент нататък той става достоен за пълноценно общуване със своя Учител:.. Ученишя.т не може да има прня.иелешво и с преходното, и с Бога. Ако той люби Бога. преходното ще

84 Учението на Пяло/но братство

потъмнее за него. ща се скрие, ще изчезне. И тогава ще се озове в един друг свят на Светлина, Мир и Радост. Там ще чуе гласа на Учителя си" (Учителят II. Дънов). Пречистеното и извисено съзнание на ученика - дори и и мигове на върховни изпитания - му позволяла неизменно да разчита на подкрепата на своя Учител: „Когато си обременен в пустинята на .живота. Учителят чува твоя зов. Повдигни съзнанието си и ще чуеш гласа му. И ще бъдеш утешен." Подходът на Учителя към всеки от учениците му с специфичен, неповторим, съобразен е индивидуалност! на подопечния му. Мзърът на неговата Мъдрост е достап.чпо дълбок и широк, за да има място за всички жадни, без хаос, конкуренция и излишна надпрепара. Българският Пратеник на Бялото братство опиепатозн контур от общуването помежду им е кратки и точни думи: „ Учителят има за чеекиученик особен говор. Изворът дава вода за всекиго специално. Тъй Учителят е един за всички, а и изворът е един, от който мшпина ще пият. без да си пречат взаимно. Когато мнозина пият от една стомна, там се явяват противоречия, преплитане и спор." Съвместната работа между духовния Наставник ип.рссцияМетишпаобучаватсевопредслеп момент довежда тория до онова качествено разширение на съзнанието, което па езотсричен

език се нарича „пое вещен не". Учителят познава превъзходно този път на духовно израстване и внимателно, с неизчерпаемо търпение, постоянство II Любов, стиснал здраво ръката му, без да н изпуска. повежда ученика по него: „Невъзможно е посвещение без Учител! Необходим е Учител за ученика. Той е, който ще му даде едно право направление в живота тук, на земята, и горе, в невидимия мир. Само този може да ти разкрие Пътя. който е минач по него и го познава във всичките му подробности."

В отношенията между У читсляиученикапаруватстроги Правила, които не търпят изключения. Но законът за свободната воля с в сила и тук, в тази толкова деликатна област на духовната комуникация. I пратеникът на Божественото прекрасно знае, че не може да налага своите възгледи за света и живота - колкото и напредничава да са те - на кандидатите за ученичество. Тон само им предлага да пият от извора на безсмъртната Истина, а всеки според равнището уовиияш Учител 85

1а собственото си духовно развитие решава дали да отпие. И ако а - колко. „Ако още от първата ми дума не се запали този, който \чия, той не е ученик. Аз да говоря Истината, а той да я разбира, нт, който слуша, и онзи, който говори, и двамата трябва да Придобиват. Ако вие от една моя беседа нищо не придобиете и ако аз от една моя беседа нищо не мога да придобия, то всичко е напразно. Ако вие излезете оттук с една нова идея, с нови ихпулеп. това учение е па място; ако във вашия ум не проникне по-голяма светлина, в сърцето - по-голяма топлина, и ако не станете по-решителни, по-съобразителни, по-добри, считам, че това учение не е па място" (Учителят П. Дънов). По тази причина Учителят сп служи не с убеждение, а е духовна храна. И тя не с насочена м.м преситения от интелектуални акробатики ум на придобилия книжно познание, а към жадуващия Словото на Живота: „За нас не е въпрос да убеждаваме хората, а да ги нахраним. Тези гладни Пуши да ги нахраним. Но ще кажат: „Хубава ли е тази храна? " Опитайте я. Ако е хубава, приемоте я. За нас не е важно да се обръщат хората, а да се опиша храната."«

Автентичният духовен Учител остава неизменно недосегаем за Неразбирането и отрицанието на света. Дори и лавина отохулванс а се изсипе върху неџа, топ остава невъзмутим и непоклатим като кала. Тон е дошъл в 'гази свят заради шепата избраници, които и» разбират и са готови да го следват. В тази насока Учителят П. Дънов споделя: „Аз не трябва да се спирам върху това, канво телят хората за мен. Не трябва да обръщам виимачие па 'омразата в света. Зная, че в този парад (българския - б.К.З.) има готови хора, готови сърца, които искат да служат на Бога. Аз •тая, че между този народ на сшарозавепти има (и) иовозеветни, има праведни, има и ученици - тш от всички категории хора, Ако и/ съм дошъл между този народ - дошъл съм зиучениците, те

ме интересува (курсивът мой - К.З.). За праведните, както и за иовозаветите и за апарозаветните, има кой да се интересува, Ние трябва да бъдете смели и решителни, да имаше вяра, че Бог е па паша страна. Когато дойде до изпълнението на Полята Божия, ние ще работим, няма да отстъпим нито па косъм. Никого досега

86 Учението на Вялото братство
учениците не са отстъпвали от сноп път. Те са били подлагани на мъчения, на оправдания, подлагани са били па огън. по винаги са отивали с радост. Трябва да знаете, че всичко, което се повдига срещу Нога, срещу Любовта, се дължи на невежеството а света."

5. Учителят Петър Дънов (Бепсл Дуно) за себе си:

Всичко изнесено дотук е само опит да бъде нарисуван портретът на духовния Учител - и като институции, и като личност. Ала той не би бил пълен, ако не съдържа самооткровението на един реален исторически персонаж, признат от прогледналите за Истината за автентичен Наставник на Пътя към Божественото. 13 следващите редове предлагаме размисли и реплики (някои от които горестно вгорчели от невежеството или дори безумието на съвременниците му) па българския духовен Учител Петър Константинов Дънов (Бсннса Дуно).

Особено любзпнлю е за изследователя на проблема, че българският духовен Учител разкрива сам (макар и с няколко думи) една от най-дълбоките тайни на собствената си СЪЩНОСТ; „Аз съм вселен. Вसेляваието е станало па 7март 1897година (стар стил).

Това вселявапе е станало на няколко етапа." Темата е твърде обширна, за да бъде разисквана в пълнота в рамките на изложение като настоящото, но сме длъжни да отбележим, че велявансто е основен метод в дейността па Всемирното Бяло братство при изпълнение на пгдачнге му в материалната денствителноег.

Скромните пи познания в сферата на прадревната езотерпчпа мъдрост ни дават основания да предположим, че Учителят Петър Дънов (Бсннса Дуло) е Пратеник на Божествения свят, пълномощен представител на Духа на Истината (като еманация па Божия Дух) и на Школата на Христос. За последното черпим доказателства н от три Други иетевн изявления: ..Христос каиш: „/Баорп." Н аз говоря. Аз не правя, каквото искам. Каквото ми каже Господ, това правя, там отивам. И Господ прави за мене всичко, каквото <и искам. Бог ми пазва да посетя някого, да повдигна някого."

«соеният Учител Х7

още: „Аз познавам ли Христа или не? Не само че Го позиввам, по живея е Него и се разговарям с Него всеки ден!" И най-краткото и категорично: >„Аз и Христос сме едно!" (казано през 1912 г.; курсивът мои - К.З.)-

Топ самият няма никакво съмнение в своето пратсинчество от Бога в нашия свят. Разбира се, не става дума за тур на овации, и за

извънредно отговорна мисия, съпроводена^ най-сурови изпитания:
,,/>>>.' знае чашо съм дошъл па света. Аз съм изпратен от Нога
Оа покажа па хората пътя, по които трябва да вървят и да
сплави на Нога така, както никога досега не са служили. Щом се
интересувате да знаете кой съм, това ще научите от &o;a. Като
отидете при Него. вие ще разберете кой съм и защо съм дошъл. "
1\$ центъра на вниманието му е просвещението на българите и па
плапегарного човечество. Просветеният човек придобива надежда
и се изпълва със силата да устоява на житейските изпитания, както
и да служи на духовното начало: „Затова аз дойдох, за да ви оживя.
1)и ви просветя, да ви помогна, да ви дам знание и мъдрост, да ви
утеша, като взема част от мъката ви и ви предам от редостта
<)а чуете Божието живо слово."

Учителят на Бялото братство у нас характеризира основната
чадача па своето въплъщение по следния начин: „Вие казвате:
„Каквомисли нашият Учител? " Ач мисля да ви предам Иожиापш
Любов! Аз трябва да я пусна да върви! Земята ме интересува
толкова, колкото ме интересува и Небето! Ние някой път
трептите за Небето, а пък аз се интересувам и за земята. За
\юне роят и адът са тук! Като видя ад някъде, внесе светлина
и го направя на рай. Когато купувате златен съд, очисшате го
внимателно. Аз правя същото с вас! Ако искаше да живееете,
трябва ()а живееете, както аз живея." Самоопснкага па Учителя
II. Дънов не е обусловена от мнението па хората, а от реалния му
принос за изпълнението па Божия плац за планетата Земя: „Не е
въпрос какво ще кажа аз по това, кой съм, а какво ще кежат от
невидимия свят. Важно е да/т от невидимия свят поддържат
това. което аз изнасям. Защото Христос казва: „Ат Аз търся
Своята слава, то нищо пе сим. но има кой да я търси." Новото,
NN Учението на Бялото братство
което говоря, ще се завери от друго място." При осъществяването
па мисията си той непрестанно бива воден от Божията всесилна и
всемирна ръка. Тоталното хармонизиране на неговата поля с тачи на
Всевишния с най-сигурната гаранция за успеха на делото му: „За
себе си казвам; аз трябва да постъпвам тъй, както Бог постъпва,
Който е вътре а мен. И аз го зная. Когато върша всичко, което
Топ желае, усещам една радост и Го познавам. И всичко, каквото
поискам от Него, всичко става. Няма нещо в живота, което аз
съм пожелал, че да не е станало. На болни и на сиромаси а>м
помагал и помагам. Но щом се поколебая малко, веднага силата
ми изчезва, а вярата трябва да бъде един пепреривеи процес."
Зп политическата си, етическа и религиозна принадлежност,
както и за действителния си произход (не без усет за поетичност),
споделя следното: „Не спадам към никоя Църква, към никоя
партия, организация, към никои народ, защото не съм от Земята.
„А откъде си?" От Слънцето идвам и отивам към него. Под

„слънце" разбирам онзи възвишен, разумен живот. В мен всяка мисъл, всяко желание е претеглено. За мене е пай-голямият позор да излъжа с нещо някого. Заради мен не желая никой да страда. " Познавайки великолепно психологическата настройка на средния човек, Учителят на Новата Култура на VI раса не рискува да го въведе и »най-малкото изкушение относно собствената си СЪЩНОСТ: „Аз не искам да знаете кой съм. Искам да избегна това, защото познавам душата на българския народ и не желая да му създавам карма. Иисус Христос се изяви па еврейския народ, по той не Го прие и си навлече карма. Ако не се разкривем, това значи, че искам да оставя народа да се развива по естествен път." Все пак па моменти той разгръща пестеливо завесата на великата тайна относно своето присъствие в земно тяло: „Дошъл съм на Земята да услужа на ангелските йерархии и па вас. Ако сега ие успея, пак ще дойда. Ще идвам, докато не си свърша работата до съвършенство." На 26.08.1917 п отбелязва пред последователите си съвсем схематично, но пределно изразително същността па учението, което проповядва: „Аз ви предавам едно учение па Христа, учение па живота, не на буквата. Учение не па <реният Учител 89

ЕВКтаптсшво, а учение живо, учение на Мъдрост и Любов, което може да обнови целокупния живот." Иа друго място в Словото .и допиша вече казаното: „Често ме питат какво с учението, което проповядвам. Аз отговарям. Това е учение за живата природа, която включва в себе си всички живи същества, с които се занимава науката. То е наука за човека, наука за разумното в света. То е наука за Бога, за Любовта."

Относно подхода си към хората и околната среда изтъква; „С т •доститъци не се занимавам. За мен недостатъци а Природата пс съществуваш, а съществува една неорганизирана материя, която трябва да се организира." Съзнанието за колосалния товар, който е поел доброволно на гърба си, го подтиква да въздъхне: „везиките Учители па света посят най-големите тягости. Никое робство в I (. < 'ша ие може да се сравни с робството на един Учител." Затова Пък е достойна за възхищение увереността, че като посланик и. | Божията воля па Земята неговата прозорливост и поглед в о1.дсцсто далеч надминават възможностите па съвременниците му. 1о ш факт го прави пророк с ненадмината точност на прозренията: „Няма да се минат 100-200 години и ще видите, че това което Сега ви говоря, ще стане наука." Изворът на подобна увереност е вкоренен в обстоятелството, че Зад мен стои цялото Небе. ('ловото. което ви говоря, ие е мое. то е на съществата, които I шоят зад мене, а те са милиони. Моите идеи са идеи на Бога, на чешкия Дух, които проникват цялото Битие,"

Ще завършим с тезпената систематизация на прнвпште, поради които Учителят П. Дънов основава окултната сн Школа

в България. Както е известно, това става през 1922 г. Подобно събитие без съмнение полага началото на развитие, отправено към бъдещето. Днешните последователи на българския духовен учител - белите братя и сестри и пас и навред по света - има върху какво да се замислят, анализирайки тенденциите и акцентите на нашето време през призмата на идеите, заложили от техния Учител и при създаването на неговата Школа: „По няколко причини съм ви събрал в тази Школа, от които ще спомена три:

1. Да се образува едно общество от хора, които да имат велика
90 Учението на Вялото братство

Любим един към друг, да се образува тук една среда на Любви.
да може оттук ')< се пратят мощни вълни на Любов към целия свят, да се разлее тази Любов по света, да достигне до душите на човечеството, да ги събуди.

2. Защо съм ви събрал тук. в Школата? За да ви подготвя за проводници на бъдещите векове. Всички вие до един - и най-малкият - ще бъдете в бъдещите векове проводници. Ще ви се дадат знания, сила, дарби, магическа сила на Словото, мощно съдействие от невидимия свят, всички благоприятни условия, за да проповядвате. И какво ще проповядвате? Идеите на Новата Култура, идеите на Шестата раса. А къде ще намерите тези идеи? Те са изложени в беседите и лекциите. Беседите и лекциите съдържат идеите на /Пес/паша раса (курсивът МОИ - К.З.). Затова сега проучвайте внимателно беседите и лекциите, за да се подготвите за тази важна работа, която ви предстои.

3. Защо съм ви събрал? Вие сте от Вялото братство. Един член на Вялото братство разполага с велики знания и сили, той владее ключовете на природните сили и работи за повдигане на човечеството и на цялата природа. А вие сте ученици на Вялото братство. Аз ви подготвям, за да влезете в Вялото братство, да срещнете белите братя. Това е великото, за което ви подготвям (курсивът МОИ - К.З.)."

Въз основа на тези думи на Учителя Петър Дънов (Пениси Дуио) всеки може сам да прецени до каква степен е изпълнено предназначението на окултната Школа и какво все още предстои да бъде реализирано - днес и през следващите десетилетия и векове.

VI. ИКОНОМИКА И ДУХОВНОСТ

(Може ли икономиката да бъде духовна?)

От философска и икономическа гледна точка базата на Ъбщството представлява неговата материална основа, присъщата му съвкупност от производствени отношения и съответстващите им п исторически план производителни сили. Пропзиодстнепите (п пошепни са обективно съществуващи отношения в процесите на производство, размяна, разпределение и потребление на Материалните блага. Производителните сили включват от своя пр^па съвкупността от веществените и личните елементи на производството, т.с. работната сила (хората в процеса на производство) + оръдията, средствата и предметите на труда. По своето съдържание икономиката се явява стогаиската организация на обществото. Тя отразява съответен начин на Производство, обусловен от горепосочените и дефинирани производствени отношения п производителни сили.

Икономиката е фундаментът на базата на обществото.

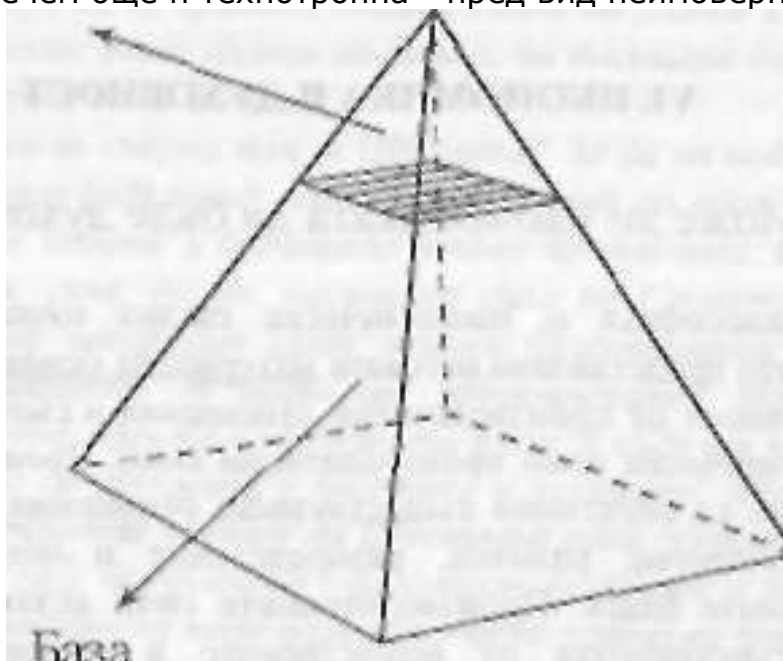
От друга страна, надстройката па обществото е неговата духовна структура, обхващаща и културното му среда. Към нл тройката спадат: изкуството, литературата, науката, философията, политическата п правна система, духовното познание (включително езотсричното), както и съвкупността от Ина и тупни те, които ги обслужват (вж. приложената схеми).

Базата и надстройката в своето единство представлява]

пс11овнпгеетруктур1111елементиотвенкаоб1цсетвепо-нто11<)уп1чсека
фармация (първобитно-общинпа, робовладелска, феодална, гами галпетпческа, социалистическа, постсоциалистическа).

Последната От изброените е явление на нашата съвременност.

Можем да я наречем още п технотронна - пред вид неимоверно

нарасналата роля на науката, техниката и технологиите »наши дни. включително да степен на главен формообразуващ компонент на обществената среда. На Карл Маркс принадлежи мисълта, че отделните обществено-икономически форми се различават не по тона, какво произвеждат, а по тона, как го произвеждат. Съвременното хомоцентрично общество с резултат от конвергенцията - постепенното еливане на двата социални строя (капитализъм и социализъм), естествено, за сметка на провалилия се с трясък инфантилен социализъм, Социумът се разтваря до степен на обезличаване и неизменно бурното море на пазарните отношения. Масовата култура обслужва интересите на невидима върхушка, дърпаща копнеше на младежите. процеси иззад удобното прикритие на световно правителство в сянка. Човекът на зората на ХХ: век и третото хилядолетие бива разглеждан През призмата на тези хищни интереси не като личност (психосоциално същество), а единствено като потребител - неизбежна жертва на рекламата, средстага за масова информация и всички останали изпитани капали за промиване на мозъка.

Икономика и духовност ^

За да разкъса непоклатимите наглед вериги на своята социално-културна обусловеност и да се превърне в личност - пълноценна творческа личност, човекът на новото време би трябвало да взвърви пътя на самоосъществяване. То включва три фази:

1) 'Той трябва да разкрие и осмисли основните тенденции на Епохата, в която 'живее.

2) Той следва да открие и проучи най-актуалното за епохата духовно учение (теоретическа концепция

*3> Той е длъжен да намери своето място в практическото приложение на това учение.

Целта на настоящото изложение е да отговори на въпроса, поставен в подзаглавието на тази разработка: „Може ли икономиката да бъде духовна?"

Ще се постареем да обосновем положителен отговор на този въпрос - „Да!", но при спазване на определени условия. Водещото измежду тях е:

Икономиката може ли да бъде духовна, ако в нея бъдат

приложени и система от духовни закони,

Как са тези закони?

Откриваме ги в най-актуалното за нашия век ЛУКОВЦО учение, представено пред българската и световната общественост от Учители Петър Дънов (Пенис Дупо). Той е формулирал тези закони и следствията от тях в опазена част от Словото см. която разглежда Божествения принцип на Правдата - един от петте водещи, структуроопределящи принципа на космическата Реалност, наред с Любовта, Мъдростта! Истината и Добродетелта. II космологията, и етическата система на Учителя П. Дънов

биват изграждани върху наличието и действието на тези пет космически принципа. Те са едновременно мощни творчески импулси на всеобхватната Божия поля, жалон за духовно-нравственото развитие на човека и далечни, но постижими цели пред еволюционните усилия на безбройните същества във Вселената.

94 > чеието на Пялото братство

В смисъла на неговото теоретично наследство Пришит» е космически творчески принцип. Произтича от Божията същност. А Справедливостта с приложението на правдата и условията на всемирния живот.

Законът за правдата и справедливостта с вътрешен закон на човешкото съзнание. Той се проявява » две форми сред човешкото общество - в исторически и социологически аспект. По-нечестната форма е т. нар. Ии; несправедливост (човешко прано). По същността си то е външно и несправедливо; произтича от естествения нравствен закон, заложен изначално в нашата духовна природа. По-извисената форма на проявление е т. нар. 1и5 д т п и т (Божествено право). От своя страна то е вътрешно и справедливо; произтича от Божествения свръхестествен нравствен закон, който човешкото съзнание с вътрешно да възприеме и приложи на определена степен от своето духовно развитие.

Външният закон - човешкото прано (познатата ни система на правораздаване) - не притежава нужния потенциал, за да разреши всички проблеми на живота. В никакъв случай не е единствено повърхностните явления, факти и процеси в личния и обществен живот. От друга страна, вътрешният закон - Божественото право, което е най-старото по произход, понеже извира от Божия Дух на вечна и несломима Правда - с този, който определя отношенията между всички същества. Този най-древен закон на Проявеното Битие се извява като всемирна справедливост. Според характера и обхвата на действието си то е универсален и господства във всички царства (сфери) на Живата Разумна Природа.

ЛРПЦНПИС на правдата и справедливостта, които имат пряко отношение към разглеждания тук проблем („Можели икономиката да бъде духовна?“, са четири на брой. Ще разгледаме по отделно тяхната същност, съдържание и действие в светлината на решаването на този проблем.

I пр! I ипий: Равноправие и равнопоставеност (спрямо прилагането на правдата и справедливостта) по всички живи същества.

Икономика и духовност 95

Разглеждайки същността и действието на този принцип. Учителят II. Дънов отбелязва: .. На хората им трябва абсолютна Божия Правда - онази Правда, която да се приложи еднакво към всички, без никакво изключение, която има пред вид не само хората, но и всички живи същества, от най-малкото до шш-голямото, Според

вй и/ката Правда законът трябва да бъде еднакъв спрямо всички - и спрямо вола, и спрямо човека; и спрямо простия, и спрямо учения; и спрямо обикновения гражданин, и спрямо царя. Когато дойдем до /шии свещен закон, всички трябва да имаме благоговееен трепет пред него. Защото и простият гражданин като направи по.решка. и царят като направи погрешка, тя си е все погрешка пред закона на Правдата. "

Принципът на равноправие и равнопоставеност предполага равни права за всички хора в сферата на трудовите отношения, както и спрямо участието им в разпределението и потреблението на материалните блага.

И принцип: Правдата и справедливостта са основа па отношенията между хората, от една страна, и между хората и останалите живи същества, от друга страна.

Този принцип следва да бъде приложен непосредствено в сферата на производството, размяната, разпределението и потреблението на материалните блага. Необходимостта от спазването му произтича от факта, че прилагането на правдата и живота довежда до осъзнаването на Божествения произход на човека, от които (произход) произтичат равните права па всички Божии творения пред лицето па Създателя. В този дух са и думите на Учителя П. Дънов: „Да бъдеш справедлив, ще рече да знаеш как да постъпиш като мислещо същество, като разумен, истински културен човек. Искаш ли да имаш прави отношения към всички същества, бъди справедлив към тях." В този ред на мисли си заслужава да припомним и библейската максима: „С каквато мярка мерите, стакава ще ви се отмери!" (Маг. 7:2).

96 Учението па Бялото братство

III пряпцим: Всеки човек и всяка ЖНво същество ш\$бщс притежава свещеното права да се развива и да израства по еволюционната стълбица; Божествената правда а справедливост са таи, които му осигуряват всички необходими условия за това.

Този принцип би трябвало да бъде приложен в областта на производството, разпространението и социалната реализация на личността. За неговата същност и проявление Учителя! II!.

Дъно» ИЗТЪКВА следното: „На всеки човек аъЪ самото идване па земята е даден от Разумната природа известен кредит, едно Божестасио право, което трябва да се зачита. Това важи и за всяко друго същество." Този закон с признай да залегне и ОСНОВИ1Г0 на обществения живот. Още от момента на раждането си човек Притежава определен капитал за живот и развитие, на КОЙТО той може да разчита като на свое Божествено, ненакърнимо прано. Социалната Среда, човечеството като цяло следва да осигури условията за реализация на този изначален човешки потенциал. „От хиляди години насам природата е определила за

всеки човек по ивЩО и тон трябва да го получи точно навреме" - добавя българският духовен Учител. Неговите думи обуславят необходимостта от утвърждаване на нов критерий в настоящите и бъдещите социални отношения на национално и международно равнище - изискването на Божествения закон на правдата и справедливостта, че всеки човек да бъде предоставен оптимални условия да живее и да израства в духовно-нравствен план.

Ето и едно важно следствие от третия принцип:

Правда и справедливост на индивидуално, колективно и глобално равнище - за всеки човек, всяка общност от хора, всеки народ, всяка държава, за цялото човечество като групов общност на Разума.

Учителят П. Дънов обяснява същността и действието на това следствие с думите: „За да има мир в която и да е държава, трябва Икономика и духовност 97

да има Правда. Има ли беззаконие, в нея ще настъпи беззаконие.

Отворете страниците на историята в миналото, взрете си в настоящето и ще видите, че беззаконието винаги е било причина на всяко беззаконие. Навсякъде законът е един и същ - щом има беззаконие, ведно, -а ще се яви беззаконие. Правдата е, която определя отношенията между хората. Тя е, която разпределя Божиите блага - кръвта на живота - в общочовешкия Организъм, "

Глобал изправен сто на правдата и справедливостта до мащабите на цялото човечество е задължително условие за встъпването в чертозите на Новата Култура на Любовта. Естествено, това е продължителен и труден за довеждане докрай процес, но като съдържание чин напълно отговаря на повика на Новото време.

IV принцип: Универсален характер на правдата и справедливостта - справедливо разпределение на благата между всички живи същества.

Четвъртият принцип е формулиран от Учителя П. Дънов; както следва: „Добро е това, което е добро за всички, а не само за Щного. Животът изтича от Великото Разумно Начало (Бога - Б.К.З.), което обгръща всичко в света. Навсякъде, където има живот, той е проява на това Велико Разумно Начало. Всички блага, които идат от Разумната Природа, са за всички. Ето Щщо върховната справедливост изисква, щото Божиите блага, благата на Разумната Природа, да бъдат блага на всички. Те трябва да бъдат достояние на всички. Така говори законът на справедливостта."

Очевидна е необходимостта от прилагането на този принцип в сферата на разпределението на материалните блага. И то не само сред хората - в човешкото общество, но и между хората, от една страна, и всички останали живи същества, населяващи планетата Земя, от друга страна.

Духовното познание, до което имаме достъп в настоящата епоха, ни

учи. че идеалът за напълно справедливо разпределение на всички блага ще бъде осъществен в близкото (от езотсрична гледна точка)

98 Учението на Бялото братство

бъдеще - след установяването на Новата Култура на VI коренна раса сред цялата планстарна човешка общност. Тати определяща характеристика от утрешния ден иа човечеството с обрисувана от Учителя на Пялото братство у нас но следния начин: „Аз ям и казвам: „Слава Богу." Но същевременно това благо трябва да бъде благо за вси<<ки. Да б1>де общо благо п от материален характер, и от умствен характер, н от сърдечен характер.

Всички блага, които придобиват хората в бъдеще, ще бъдат общо достояние на пялото човечество. Това се отнася не само за материалните блага, но и за знанието, способностите и дарбите. Справедливостта изисква, щото човек да говори не само за себе си. но и за другите, да търси не личното благо, по общото. Там, дето нма сиромашия, страдание, имали общо благо? Дето има насилие, има лн общо право? Това са продукти на старото човечество и последиците от тях са разрушените градове и всички гробове. Това са документи, които показват, че природата не прощава па онези, които ирестънваш законите И. Новото човечество твърди, че на всяко същество трябва да се даде неговото място и подходяща работа. Всяко същество трябва да има хигиенична къща. здраво тяло. чисто сърне, светъл ум. благородна душа и крепък, възвишен дух."

Благата, предоставяни НИ така щедро от природата, следна да бъдат оставени да текат свободно, така че всички същества да се ползват безпрепятствено от тях. Никой не с в състояние да лиши от полагащите му се блага нито човека, нито даден народ. Правдата е грандиозен процес за разпределение на всички Божествени блага но всички части на Организма; независимо дали това е ОТДСЛНа ЛИЧНОСТ* общество, народ или цялото човечество. Справедливостта с тази, която разпределя Божиите блага в общочовешкия организъм. Желаната от позициите пя Божия план абсолютна справедливост може да бъде постигната само в светлината на Мъдростта, която съдейства за разумното правилно разпределение на благата между всички.

Като следствие от четвъртия принцип с закономерността, че 'всскичсрпн от блепгга според степента на своето духовно разви пк-. кономнка и духовност 99

• • — • • • • • ' • -и.,.,

Това правило не накърнява свободата на достъпа до благата. Ала ТО свидетелства за факта, че по-развитият в духовен план нрпгежава и по-съвършени вътрешни сетива и приемателни системи за усвояване на количество блага, които биват предоставяни по равно за всички.

* * *

Всичко изнесено дотук навярно изглежда като една хипотетична мисловна конструкция без реални шансове за осъществяване. Сблъсъкът между суровата действителност на нашия свят, отдаден безпрекословно на рационализма, прагматичността, погребителството и тоталната комерсиализация, и едни подобен идеален чеп възглед за одухотворяването на икономиката от гледната точка на „здравомислещи“ наш съвременник очевидно с 100% предопределен в полза на съвременните дадености в обществен и глобален план.

Затова ние сме длъжни да поставим още едни особенс важен та съдбата на защитаваната чук идея въпрос: „Как да постигнем одухотворяването на икономиката?“

Предлагаме алгоритъм (алгоритъм •• схема от краси брой Последователни стъпки, които водят до решаването на определен проблем) от четири стъпки, включващи съответни методи нередегва та реализацията на идеята, намерила място и подзаглавието на това изложение:

1) Проевещателна-разяснителна работа, посветена на излагане същността на идеята, необходимостта от прокарването и в мащаба на цялото общество, аргументите „за“ и ролята и за общото благо на всички земни хора.

2) Жив пример - създаване (изграждане) на образни, доказващи целесъобразността от прилагането на идията и предлагащи нагледна илюстрация на нейните достойнства.

ЮО Учението на Пилото братство

3) Законодателна инициатива - изработване на законопроект, и които ли залегнат основните ирнншпш, същността и средствата за осъществяването на идеята И който да бъде прокаран и утвърден първоначално на национално, а след тона - и на международно равнище (в нашия случай - първо в България, а впоследствие - и в Европейския съюз, с насока - включването му в системата на международното право).

4) Разработване на практически модели за прилагане и утвърждаване на идеята в мащаба на обществения планотарната стопанска система - последни стъпка към претворяване на мисловната конструкция в жива реалност; изисква (както и при втората стъпка) обединените усилия на духовно просветени хора и специалисти в областта на икономиката, предприемачеството и връзките с обществеността.

По наше твърдо убеждение разработената тук концепция за придаване на духовност в областта на икономиката е актуално за решаване именно в нашата съвременност. Това с задача от планетарен характер и като насоченост съответства на водещите тенденции на епохата, в която живеем, и на първо място - на дълбокия импулс, заложен в недра на Новата Култура: побратимяването на всички земни хора.

VII. УЧЕНИЕТО НА БЯЛОТО БРАТСТВО ЗА ДУШАТА

- 1. Увод:

Понятието „Бяло братство (ББ)“ като съдържание е свързано с наличието на една невидима, духовна структура от високо напреднали същества, които отдавна са приключили със 1СМПШ1 (материалния) етап от своето развитие и като общност направляват сволншата на целия Космос. Техни центрове и представители има във всички галактики, звездни снегеми и в галактики с проявен разумен живот във Вселената. В историята на Земята те са носителите и изпълнителите на всички идеи за напредък и усъвършенстване - индивидуално и колективно - на четирите природни царства: минерално, растително, животинско и човешко. Немалка част от най-видните представители на ББ са оставили имената си в анализите на планетата ни като велики реформатори, народни водачи, основатели на религии, на духовни школи и учения, учени, философи, хора на изкуството - въобще труженици на Духа. В различни епохи, при различни космически и социални условия, при различен материалитет и степен на духовно израстване на хората те са предавали безвъзмездно съответстващи на духа на времето редакции на изначалното Божествено учение. Ако проследим внимателно ръководната шипка на тяхното обединително Слово, неизменно ще достигнем до единия за всички Първоизвор - Премъдростта и Промисъла на Всевишния. Никой от нас, обаче, не би могъл да каже колко са невидимите служители на тази ирадревна Йерархия |10 Светлината, останали скрити зад кулисите на световната драма, по с не по-малки заслуги за осъществяването на нейните задачи от своите именити събратя. Всички те - и знайните, и невидимите Бели Братя, Великите Посветени на човечеството-са |102 Учението на Бялото братство идвали мисли хората от едно място (един твърде извисена област от духовния свят) и са им посочвали пътя към Божественото, който е Път на духовно-нравственото развитие и усъвършенстване и има единичка Цел - единението с Първопричината на всичко съществуващо.

Според последователите на ББ в нашия свят негов последен пратеник на нашата планета е българският духовен Учител Петър Дънов» (12.07.1864-27.12.1944), известен и с духовното си име Бисиня Дуно. Той именно основава духовна общност със същото название през 1900 г., която се приема за рождена дата на 1)Б в България Онези, които са успели (много или малко) да надникнат зад завесата на езотеричното познание (във всяка епоха разкривано на малцина избраници, ала понастоящем достъпно за мнозина поради греходния характер на нашето време), твърдят, че членовете на Б*Б у нас, предвождат! от своя Учител, са духовни наследници и продължители на делото на богомилите,

а притежават нетленно родство и е далеч по-старата школа на Орфей.

И тъй като единодушното мнение на познавачите е, че Учението на ББ (наричано от Учителя П. Дънов „Новото учение“ и възприемано от него като актуализация на чистото Христово благовестие) е универсално и претърпява редакция, както вече натъкнахме по-горе, само пред вид на конкретните исторически фактори, в настоящото изложение ще предложим концепцията на ББ за динята именно и светлината на теоретичното наследство на българския духовен Учител.

И стремежа си да се придържа към първоизточника на Интерпретираната тук проблематика ще си служим навсякъде, където е необходимо, с цитати от Словото на Учителя П. Дънов. Понеже именно степента на проникване в съдържанието и смисъла на това планстарно Учение с критерият за стойността на изследователския процес, включително и в областта на такъв фундаментален философски, богословски и антропологически феномен, какъвто <: душата.

пението на Пилото братствб за душата 103

2. Произход на душата според учението на Билото

Пра те I но:

„ Отделянето на човешката душа от Бога съставя едни от най-великите моменти в Птието. Чуй отделяне е известно в ангелския свят под названието „зазоряване на човешката душа“ (Учителят П. Дънов).

Приведеният тук цитат недвусмислено отправя произхода на Душата от Бога. Казано с други думи: душата има Божествен произход, тя е родена от Първоизточника на живота. ВЩЦЦЩЯ ДУХ. И от Него с изпратена в света, за да трупат опит, да се дшлнвидуал изпра на върви по Пътя на съвършенството.

- И в езотеричното познание Бог е абсолютна Същност, Причина сам за Себе си (саица зид). Отделянето на безчетните количества души от Него по никакъв начин не накърнява Неговата абсолютност. Изразът „зазоряване на човешката душа“ би могъл да бъде осмислен като начало на пътя на душата в Космоса. в Проявеното Битие - начало на онова безкрайно любопитно приключение, което търсещите в Духа назовават еволюционно развитие на душата. То би трябвало рано или късно да я възвърне към нейната Първооснова - Бога, ала след като тя, вселенската скитница, е придобила собствен, неповторим облик и се е издигнала на такава висота, която я прави достойна да ес съедини отново с Цялото, от което някога с излязла на космическото си пътешествие - съединяване, при което душата не губи своята вече утвърдена самоличност. Тези разсъждения са подкрепени и от друго подобно твърдение на Учителя П. Дънов, разгръщащо и конкретизиращо темата: „Душата излиза от своя първоизточник

като Божествен лъч (курсивът мой - К.З.) и влиза в необятната Вселена, за да извърши работата, която и предстои." Тсзп думи кривят два особено важни момента;

1) характеризирането на душата кхю „Божествен лъч " означава, че тя притежава като потенциал цялата пълнота на. Божието

104 Учението на Цялото Орататго

съвършенство; как и в какви срокове ще разгърне точи потенциал зависи изцяло от свободната воля на живото същество;

2) раждането на душата от Бога не е п не би могло да бъде самоцелно; тя има споя собствена мисия в Космоса (наречена тук „работата. която\\ предстои"), която пеможедабъдеоеъществнеиа от някои друг освен от самата нея, във форма и по начини, избрани лично от нея; формата и начините на саморсализаннията - плод на свободния избор на въплътената душа - обуславя*!' именно нейната индивидуализация (т.с. изграждането на вече посочения неин неповторим облик).

Фактът, че душата с родена от Бога, очевидно не подлежи на съмнение. И все пак това заявление звучи твърде декларативно и сякаш НО дава достатъчно яснота относно процеса на мястото ИВ самото раждане. И тук на помощ отново ни идва Словото на великия духовен Учител: Лушата принадлежи на висши светове. 30 които понятие нямаме. С нищо не може да бъде премерена и видяна" (Учителят П. Дънов). Този цитат предизвиква един твърде съществен въпрос във връзка с мястото на раждането на душата: дали топа става в лоното на Бога, т.с. в нензповедимпте и недостъпни дълбини на Неговото Същество, пълн при всемирното Си творческо разгръщане Божият Дух, на определен етап от топа разгръщане, поражда душата като шелеологическо явление* сиреч дяол на целесъобразността (първичната и изосчпа Божествена целесъобразност). За момента не сме в състояние да дадем точен отговор. Известна илюстрация на възможния отговор (ала без степен на завърше! ост) откриваме в следните думи на Учителя П. Дънов: „... Човешката душа живее ювъп нашия свят. в един свят с много повече измерения. Тя има само една малка проекция на земята. Явява се само временно, като гостенка иаума и сърцето. " Бзотсричното учение ни разкрива истината, че колкото „по-пивнсоко" (в духовен смисъл) се изкачваме от нашия материален свят към все по-фините полета на космическата нсобятност, толкова повече измерения има всеки следващ, по-извисен, иочениешо на Пялото братство >и душата 105

игнат в духовно отношение свят- От друга страна, твърде важно гвърденного, че при своята земна изява п плът (в човешко тяло) щата проявява само част от своята същност, т.с. не разкрива край целия си потенциал. Тази закономерност с в зависимост от Бжкретиата програма на душата за живота в материалната вселена, шито и предстои. По принцип (разбира се, винаги има изключен и и)

л нея не н се налага да разгръща в цялост придобитото в духа ОТ
вичкитс и минали въплъщения. По-голямата част от натруления
от душата духовен потенциал - или дори пелия - тя извява само
I т.пар. карлнналпи въплътения (твърде редки като дял от общия
и брой въплъщения), които са от съдбоносно значение за нейното
сволю!пи>пни развитие.

Еточечнхмемоглндд поставим и въ!1росазавзаимоотпощениятл
иеж/гу души-пк-д.ама и;- , раждането им от Бога. Учението па 11б
отново ни предоставя адекватен отговор в лицето на българския си
Пратеник Учителя П. Дънов: „Излежи последователно от Бога,
оушите се намират помежду си в такива отношения, в каквито
. V намират тоновете един към друг. В своите отношения душите
рставят хармонични групи (курсивът мой - К.З.). Те образуват
отделни системи, които се движат спираловидно в безграничното
пространство. При своето ииволуционно движение (нипошочия -
период па низхождане на Духа в материята, при който Той
и и ражда света на формите; низходящо развитие на душата с цел
Овластяване уроците и опитностите на материалния свят; б.К.З.)
/е слизат на групи, но остават в различни по гъстота среди,
ишшю не всички могат да преодолеят тяхната съпротива.

Само част от тях достигат до най-гъстата материя. Така
Оушите са свързани във вид на верига (курсивът мой - К.З.). която
минава през различни полета. При еволюцията си (еволюция -
период па завръщане на душата към нейния Първоизточник -
Бога, до степен на пълно единение и при съхраняване на нейната
неповторима индивидуалност; б.К.З.) душите възлизат по същия
шкон - различните души възлизат в различно редки среди."

.. Хармоничните групи " са общности от души, свързани от духовно
родство, съответно от аналогична степен на снлюииопно

106 Учението на Пилото братство

нарастване: Семейните и въобще родШШСКНТС отношения на всеки
чоиек на земята СЯ услонп и преходни, обусловени от кармпчп
задачи и потребности на конкретния момент от личната му
еволюция. Тези отношения приключват края на земния му живот.
Истинското семейство на душата с в невидимия спят - именно
в средата на себеподобни, израснали приблизително ло същата
степен >> развитието си дуиш-поесетримн (повече по въпроса --
виж, например, в книгите на д-р Майкъл Нютън „ПътятНадушите"
и „Следите на душите").

Учението на Б1>> в редакцията на Учителя П. Дънов разглежда
душата като духовен, нетленен компонент (съставна част)
на човешката личност (която представлява пенхо-физическо
единство). Съответно тялото с материалният, физически (тленен.
смър тен) компонент. В ТОЗИ ред намисли е от значение да проследим
разликата мужд) дута и щчпост. дефинирана и СЛОВОТО НВ
българския духовен Учител: „Днес хората не познават душата -

казва топ. - Те не съзнават себе си като души. а като личности. Личността, пити е физическият човек, а не истинското себе - душата (курсивът мой - К.З.). Те познават и личностите на другите, а не душите им, които са истинските им близки."

Анализирайки произхода на душата от Бога, СТИГЗМС до ЛОГИЧНИЯ ИЗВОД! че н същност тя с истинският човек-. Материалната и обвивка, която познаваме като физическо тяло, с преходна и служи за дреха на душата в един отделен земен живот. Самата душа в еубстапциално отношение не е променя (променят се единствено качествата не, култивирани мисли сблъска със света на формите в неговото материално изражение). Тя само сменя облеклото си в зависимост от ролята, отредена не в конкретното въплъщение въз основа на кармичните й обусловености и програма. Същата теза. изказана по-друг начин, защитава и Учителят П. Дънов в допълнение към изнесеното по-горе: „Ако хората не вложат в съзнанието си идеята, че са живи, разумни души, ако те се съзнават все още като личности, като умове и сърца, като мъже и жени, няма нищо да постигнат. Всички тези форми на съзнание са вече опитани. Вложат ли, обаче, в съзнанието си, че са живи, разумни души, Твоят на Пялото Отношение за душата 107

ще внесат нещо ново в живота си, ще му дадат нова насока."

дни от златните стихове на Библията, залегнал и в основите на Християнството, е, че „Бог е любов" (I Йоан 4:8,9). Изхождайки от ожесгвения произход на душата, логично е да погърсим и връзка а вжду нея и пзнечната, непреходна и всеобхватна Божия Любов: „///"/ сегашното развитие на човека няма по-високо а>сн:ояние ни състоянието на душата. То носи със себе си всички условия. всички възможности на Божествената Любов. Само в душата Юже Бог да се изяви в Своята татата. Любовта може да се щюзи и аи-нълио само чрез душата" (Учителят П. Дънов).

От най-древни времена търсещите по духовния път, както и сериозните изследователи в областта на метафизичното, са ;е опитвали да си отговорят на въпроса: по какъв начин душата С проектирана в материалното тяло на човека, има ли ТЯ свое кдалнщ в него? Учителят на ББ в България отговаря и на този въпрос: „Душата на човека е в гърдите му. и дихателната •нешема. Слънчевият възел е седалище на душата." Според Индийската религиозна философия мисъл и конкретно - според учението на йогите. Слънчевият възел (сплит) отговаря на третата чакра (от санскрит - чакра т колело; в случая - енергиен център, концентриращ, пренасящ и насочващ духовната енергия на човешкото същество, назована Куидалаш) - Маниурн,

Тук сякаш възниква неразрешимо противоречие: 11 предишното рзложение подчертахме, че душата живее извън нашия свят, в ои на Космоса (духовния Космос!) с много повече измерения. ак да съвместим това твърдение с току-що изнесената теза, че

Елънчсвняг възел е седалище на душата. II същност противоречие няма. Истинската родина на душата е газии, КОЯТО вече посочихме - и Божествения свят на Духа. Там е и нейният Постоянен адрес. Местообитаването на в Слънчевия възел на човека е само нейната Проекция на физическото тяло, мястото влялото, където съществува и би могла да се изяви в пълнота. Тъй както самата душа с лъч от Божественото, така и в Слънчевия сплит диша и пулсира нейният собствен лъч, изпратен от далечната обител. Като първична по отношение на тяло го душата участва активно в неговото изграждане

108 Учението на Бялото братство

на пълноценно функциониране. 11 точки именно смисъл са и думите на Учителя II. Дъиов: „Тялото е една къща на човешката душа в духовния живот: по същия закон душата трябва да влезе в тялото и да го устрои," И все пак - колкото и свършено ДВ с тялото, то не би могло да създаде цялостна представа за естеството на душата. не би могло да я изрази в пълнота: „Човешката форма не е в състояние да изрази онова, което е скрито вътре в човешката душа" (Учителят П. Дъиов). И в това положение на нещата има своя логика, която не бива да подценяваме, Понеже, както изтъква българският духовен Учител: „Душата съществува преди тялото. Духовните създават телата, по телата не могат да създадат душата." На друго място в учението си ТОЙ внася важно допълнение по темата; „Душата на човека си има особено тяло, с което може да се възнесе. Това тяло е толкова пластично и така добре направено, че може да става и малко, и голямо. Това тяло именно строи и физическото, и всички останали тела на човека." Известно е, че човек е гражданин едновременно на два свята - видимия и невидимия. Затова го наричаме психо-физическо единство-единство от материален елемент (тялото) и нематериален (душата). След всичко казано дотук - за взаимовръзката между тях нека предоставим думата за заключение отново на учението на ББ: „Човек е едновременно физическо и духовно същество. Душата е, която управлява тялото същество. Тя е полудуховна и полумапгернална „физическа материя" - това е светът на формите, необходими за проявата и функционирането на нещата. Духовен свят ~ това са онези сили, които работят за създаването на тези форми. Душата това е условието, което подготвя съграждането на тези форми. Всяка душа трябва да има тяло, за да се прояви" (Учителят II. Дъиов}.

И още нещо, което не бива да подминаваме без внимание: щом душата е истинският човек, следва ли да я свързваме с нравственото начало в поведението на личността, с моралния закон, който човек изповядва в живота си? Да, така е - отговаря учението на ББ. II допълва, че в основата на този нравствен закон лежи, както може и да се очаква, великата Божия Любов. Затова и връзката между Учението на Бялото братство за душата

Пушите е връзка на Любов. Най-кратко и изразително го е казал отново Учителят па 1Л> у пас: „Да възвитиш душата пи човека - в това се състои истинският морил." На него принадлежи п репликата. която поставяме като достоен финал на тази част от разглежданата тук тема: „И така, помни: Ти си душа. и-: шило! Ти си душа, зачената някога в Божествения Дух, зачената в любов. Сега душата ти с вече пъпка, която чака да се разцъфти, (Съсредоточи съзнанието си в нея. защото това е един от наипелините моменти па живота ти! Тогава ши ще се разтвориш за великото слънце, което озарява целия Божествен свят " (Учителят II. Дъиов).

3. Същност и качества на душата:

Както пече навярно етапа ясно, нодтемите в тази разработка се преплигаг и е многа трудно да бъдат ясно и категорично обособени. И все пак, заради известна наложителна прегледност и в името па академичния подход, длъжни сме да се придържаме към някаква същностна и хропологическа последователност при излагането па проблематиката. Затова в рамките на настоящата Подтсма насочваме вниманието си главно към нан-съществепите елементи, разкриващи природата па душата - нейната СЪЩНОСТ и качества й.

Основна характеристика на душата от гледището на учението на 1>1> е нейната вечност. Тъй като вечността с водещо качество и на Бога, интересно е да проследим взаимовръзката между частта п 11ялото и в това направление. По този повод Учителят П. Дъиов подчертава: „Душата е вечна. Тя е така вечна, както Бог е вцчеп. Но докато Бог е абсолютно неизменен, душата непрекъснато се изменя, като по такъв начин се развива и добива нови качества." II субстанциално отношение, пред вид на факта, че е родена от Божия Дух н представлява частица, лъч, еманации (-" излъчване, проявление) от Него. душа та е също така неизменна и вечна, като е в самият Бог. Ала върху свършената тъкан на нейната субстанция се отпечатват незрпмо н неза.ппимо всички култивирани от нея 1 1 (| __ Учението н а Пялото братство

ОПИТНОСТ)!, ПрнДООПТП И<> ИЪГЯ НЛ бвабрОЙННТС 1*1 НЪШП.ЩСНИЯ II световете-на проявеното Витнеъ Както пече посочихме по-горе, това с начинът ТЯ да изгради споя неповторим облик, чрез конто да стане достойна за завръщането си в бащиното огнище - лоното па Бош-Отца. Тези размисли не биха бнлн достатъчно пълни п богати откъм съдържание, ако отново не цитираме великия Миров Учител: „Човешките души л/сивеят и се двп.жаш а Нога- Те съществуват у Него във вечността, макар и да са се проявили вракшчнн моменти. Те съществува'!! заедно, макар и да че са излезли едновременно от Бога: живеят едни и а>щ живот, макар и да се рапнчават. А се различават, защото всяка душа представя една състояние па Божественото съзнание (курсивът мои - К.З.). Душите - това са

ра снети състояния, в които Божественото съашние се е проявило във времето и пространството. Затова ние казваме: Има само една велика Божествена Душа, а всички други души са само нейни прояви" (курсивът мои - К.З.). Освен всичко останало течи думи на Учителя П. Дънов ни разкриват и една извънредно важна черта на Божията творческа дейност нейната непрекъснатост и логическа последователност. Така както творческият процес на преемстворианс във Вселената не спира нито за миг, така и от недрага на Всевишния непрестанно излизат за живот нови лъчи на проявлението Му - думштс. И те са СЪЩО толкова нелюдвлагни на закона на преходносгга, колкото и техният Небесен РОДИТСЛ: „Бснчко може да изчезне теста, по душите - никога. Те не могат да изчезнат, защо/но не може да изчезне и Божествената Д)чия, Божественото Съзнание" (Учителят П. Дънов).

Така изложената теза от учението на Въесвързлна пряко с едно от пап-важипте качества надутата НСЙНОТОбезсмъртно. В емност да си вечен означава точно зова - да притежаваш безсмъртие. Доказателствата тази водеща концепция откриваме п в Словото на Учителя П. Дънов:., Под думата „душа" ач разбирам онова, което си ти. човекът - казва топ. - Що е душата? То е човекът а своята същина, която не лкше до умре. " На друго място в теоретичната си схема топ предлага н КОСВОНО спидетслегно ча безем ър гнето на душата: Дутата ти е всякога млада." Тоест-тя няма възраст, чеието на Бялото братство за душата 111 понеже е безсмъртна и вечна!

Душата изразява себе си чрез формата - в случая човешкото тяло. Преходността и тленността на материалната форма нямат отношение към вечността на душата, не са в състоя! ме да я накарнат или да я подложат на съмнение. Душата в качеството си на носител на съзнанието не познава смъртта. Затова и Учителят П. Дънов е в правото си да заключи: „Да знаем, че смърт няма. Човешката душа, човешкото съзнание не умира. Промяна на човешкото тяло става. Формата се променя, но това не е съществено. Това е един факт. в които няма никакво изключение. " И на друго място в учението му: „По тяло всички ще умрем, ще се стопим. Безсмъртието е качество на човешката дута, а ие на човешкото тяло." Безсмъртието с заложено като потенциал в човешкото същество още от мига на неговото сътворяване от Нога. Вморално-стнчсски план го обладава своя специфична ооутреност. своя насоченост към идеал, единствено достоен за това, на него да биде посветен вечният път на душата. Този идеал, разбира се. е Бог. „Безсмъртието, това е стремежът на човешката душа, идеал, към които ся се стреми и желае всякога да го осъществи " (Учителят П. Дънов).

Поради Божествения произход на душаха в нея е вложена цялата Вечност- пс само собствената ѝ история па съществуване и

проявление, но и миналото, настоящето и дори бъдещето на цялата Вселена. Логиката на това явление произтича от холографския Принцип - частта от Цялото го съдържа в себе си латентно (енсироявено). При определени обстоятелства то. Цялото, 5н могло да се изяви чрез частта. След това важно уточнение вече сме в състояние да осмислим следните думи на Учителя П. Д^нов: В нея (душата - б.К.З.) са записани всички прояви на Бога,... в нея е вложено всичко онова, което е станало преди, което става сега и което ще спите в бъдеще... Човешката душа е една свещена книга, в която Бог на един особен, непознат начин е написал развитието на цялото Битие." Духовното родство на душата с Всевишния обуславя и блясъка на нейната прелест ~ ярък лъч от Вечната Светлина на Космоса. И не би могло да бъде другояче, след 112 Учението на Нямото брате/тю

като именно и сам Творецът е вложил целия заряд на Божественото съвършенство. Процеса на разгръщане на Божествения потенциал и душата Учителят П. Д^нов на ювава ..разцъфтяване на човешката ДУША^^Благодатното следствие от това възходящо развитие разкрива истинската красота на безсмъртната дута: „А в човешката душа има такава красота, както в никое друго същество на света. Тази красота с нищо не може да се сравни. Дори когато Бог погледне формата на човешката душа. и Той се весели. Щом се разцъфти човешката дута. тогава всички ангели, всички служители на Бога ще дойдат. Те от незапомнени времена очакват разцъфтяването и, за да вкусят от нейния нектар. А със своето идване те ще донесат новата култура, която аз наричам „ култура на 1 Любавта" (Учителят П. Д^нов),

Интерес за изследователя на разглежданата тук проблематика представлява и взаимоотношението между мисията на Исус Христос-Спасители на човешкия род, и земната изява на душата, Можем да очакваме, че по-големият идва сред нас, за да подаде ръка на по-Малкия. Такова с и гледището, застъпено в учението на ББ и изразено от Учителя П. Д^нов по следния начин: ..Когато Христос слезе на земята, той слезе да помогне именно на човешките души. Защото всяка душа. която е слезла на земята. има една съществена задача, която сама трябва да разреши. " Премахвайки оковите на наследствения първороден грях - най-тежкото бреме за душата в света на материята, и разкривайки пред човека светлия път на спасението, включват Божията благодатна подкрепа и освещаването посредством Църквата (от гледна точка на християнското богословие и църковното учение), Господ Исус Христос предоставя неповторимия шанс на личността да завоюва вечен живот в присъствието на Небесния Отец - Бога. От позициите на езотеричното познание мисията на Христос на Земята е свързана с поемането от Негова страна на съвкупния кармичен товар на земното човечество и доброволното

Му натоварване с функциите на Планстарси Логос Казано с Други думи: след Възкресението и Възнесението Си Христос се ангажира лично и пряко с еволюцията на планетата Земя и на Учението на Пялото братство за душата 113

човешкия род.

Две съществени качества на душата, с които тя разполага и борава по пътя си в Битието, са смаява нето и разширяването. Има ли ограничения за едното и другото? Течи качества свойствени ли са за всяка душа ИЛИ само за избрани единици? На тези въпроси ни отговаря отново Учителят на ББ в България: „Сама по себе си всяка душа е една малка вселена, която се движи по свой път а голямата вселена. Но едно велико свойство на душата е да се смаява - да става безкрайно малка, и да се разширява - да става необятна като Вселената." Една ОТ формулите, предоставена от Учителя П. Дънов на неговите последователи и отразяваща основни характеристики на проресения на духовния Път. обогатява юрната картина: „ Ученикът трябва да има: сърце чисто като КрисШйл, ум спегил като Оптцето, душа обширна като Вселената, дух мощен като Нога и една е Нога!"

Учението на ББ и редакцията, която тук приемаме за автв] гпца, г>а зг.тежда душата като самоценност, като абсолютна ценност сама по себе си. И това становище притежава своята логическа обосновка в произхода на душата от Твореца на всичко съществуващо.

Абсолютното съвършенство на Върховното Божество се проектира в Неговата рожба - душата, и я обгръща в пеустоимото великолепие на сиянието си. Тя от своя страна отразява могъщия блясък на Първопричината и насочва потока на собственото си излъчване за целите на индивидуалното и всемирното развитие. В този дух са и следните разсъждения на Учителя П. Дънов: „Единственото нещо, което е ценно «човека, това е неговата душа. И ако вие не обръщате внимание на вашата душа. тогава на какво ще обърнете внимание!? Ако вие не познавате своята душа. как ще познаваше душите на другите хора? Ако вие не можеше да обичате душата Си, тогава как ще можете да обичате другите хора? Кое можеше да обичате «другите хора? Душата. А пък всичко друго, което обичаше в човека, то е все едно да обичате дрехите му."

Може би пан-важното качество на душата е, че ТЯ - в светлината на учението на Б Б - е символ и носител на живота. Нещо повече, II бива разглеждана като единствен синоним на емцесгузапето.

114 Учението на Бялото братство

Сиреч наличието на лута очичапа наличие на жцвот - ни повече, ни по-малко. Ето как Учителят П. Дънов излага тази Взаимозависимост; „Самият увек е душата. Някой пита има ли душа човек, или не. Душата е, която чувства, която съзнава. Ако нямаш душа, ти не може да живееш. Следователно всяко с\>щество, което има душа. живее, има .живот. "

Божие присъствие у човека се изразява именно чрез душата. Ученикът по духовния Път се стреми да се превърне в съвършен проводник на Божията воля. Чистотата на неговите мисли, чувства, думи и дела с критерият за това, до каква степен успява да превъплъти Божественото в своето ежедневие. В този ред на размиели е мистичен оттенък се връщаме към едно изявление на Учителя П. Дънов, в което тон определя душата като мярка на Божествената мисъл. В древността един от представителите на школата на софистите - Протагор, отива още по-далеч в своето прозрение с крилатата си фраза: „Човекът е мярка за всички неща!“ И отново душата е тази, която отсъжда нравствената стойност на ЧОВЕШКИХЕ ДЕЙТЕЛНИЙ посредством гласа на Вечното Начало у себе СИ - съвестта. За да играе ролята на морален съдник, душата следва да обладава още едно качество - непорочност. Такова гледище застъпва и Учителят на ББ у нас: „Никоя сила в света не е в състояние да превърне душата във въглен. Тя за вечни времена си остава един скъпоценен камък на Небесното царство. Тя е излязла от Божественото дихание. Туй трябва да считате като закон. Чистата душа не може да се опорочи, тя всякога си е чиста!“

Друго качество на душата, обект на осветляване в учението на ББ, е мекотата. Всеки от нас навярно е забелязал, че истински духовните хора (а не първородните фарисеите) излъчват неподправена благост и мекота. Тя струи и ся погледа, и от говора, и от жестовите им. Човекът, който живее пълноценно в Духа, винаги с готов да ОТСТЪПИ. Тон не прави компромис само е едно - своите убеждения. Ето как характеризира това качество на душата Учителят П. Дънов: „Мекота/па е едно от великите качества на душата. Салюдушата може да бъде мека и пластична. Когато говорим за мекота на характера, имаме предвид проява на душата във физическия Учението на Бялото братство за душата \5

свят. Когато говорим за неясни чувства, имаме предвид проява на душата в астралния свят. Мекота и нелепост представят едно и също качество, проявено в два различни свята. Мекотата носи в себе си влага и скрита топлина. Скрытата топлина носи условия за живот. Когато човек изгуби мекотата си, в психическия му живот се явяват ред и образяващи: недоволство, акисване, ижесточаване и т.и.“ В учението на ББ откриваме свидетелства за още две качества на душата: девственост („Девствеността е качество на душата. Тя не е нещо външно.“) и самообладание ^Самообладанието е качество на душата, една висша интелигентност.“). Естествено продължение при разкриването на особеностите на душевността представлява и засвидетелстването на още две хармонични помежду си и с останалите качества, свързващи непоклатимо душата с нейния Първоизточник - Бога. Това са нежността и благостта. За тяхното наличие и за връзката им с Твореца на света говори Учителят на ББ в България:

„Нежността, благостта, които притежава душата, това са качества на Бога.“

Освен изброените по-горе качества на душата, които в споя I а съвкупност изграждат облика на духовното начало у човека, учението на ББ възприема душата и като носителка на универсални блага. В Словото на Учителя П. Дънов тази нейна характеристика е осветлена, както следва! „В света всяка една душа, която е излязла от Бога, е цепна, понеже поен нещо хубаво № цялото човечество. И всеки от вас, всяка една душа, която е излязла от Бога, носи нещо хубаво за цялото човечество. Всяка една душа носи благо за цялото човечество.“ Едно подобно универсално благо, което същевременно се явява и Божествен принцип на Битието, и цел на индивидуалната еволюция на всички живи същества, е Истината. Според учението на ББ душата не само е носителка на великата космическа Истина, нещо по-вечето е тъждествена е нея по един своеобразен, неповторим начин: „Истината - това представлява нашата душа, това, което е излязало от Бога. Тая Божествена частица, това, в което не можем да се изменим, него Бог обича в нас, а пък другите неща, /

Учението на Бялото братство

които сме натрупали наоколо - нашите друхи, нашите къщи. нашето знание - като ги погледне Бог, Тон ги възприема като забавление, като паши играчки. За Него нямат никакво значение тези играчки. Той ги оставя за наша сметка, а пък това, което Го интересува, то е душата ни“ (Учителят П. Дънов).

За разлика от тленната природа на човека душата не с полмтеп т па болката и страданията, така обичайни за действителността на гъстата материя, за нашия земен живот Свободата е качество на душата, което решително я дистанцира както от неволите на преходното царство на Майя (великата илюзия на материалното битие според древната индийска мъдрост), така и от естествените ограничения, оковаващи тялото и привързващи го към земното. И е нормално да бъде така, тъй като тя е безсмъртна, а физическият и носител е смъртен. Ето какво споделя по въпроса Учителят П. Дънов: „Сърнето може да страда, душата - никога, защото ти не е от материалния свят. /пък временно е свързана е тялото. Едни ден тя ще напусне тялото и ще се освободи. Всякога тя може да се освободи. Никакви затвори, никакви окови не могат да я задържат; каиш дойде времето, тя си заминава, свободна е.“

В заключение :ш тази подтема предлагаме една категорична градация, представяща йерархичната структура на носителите на съзнателност в космически мащаб. Б нея на душата е отредено най-висшето, а да и особено важно място, което служи като фундамент на пирамидата на Съзнанието, чиито връх заема Абсолютът, Безначалният Бог: „Всички велики мисли и желания изтичат от

извора На душата. Дутата пък се пои от друг извор - човешкия дух, Човешкият дух се кои от още по-велик извор- Божия Дух. А Божият Дух се пои от най-великия извор -абсолютния, незнайния Дух па Битието, зо Когото никой нищо не знае" (Учителят- П. Дънов).

4. Еволюция на душата; законите за кармата и прераждането:

Логично е да започнем изследователския пропее В тази му част Учението на Бялото братство за душата

с издирването на нелта на еволюцията на душата. Учителят на ББ в нашата страна лапа кратък, но съдържателен отговор на този въпрос:... Човешката души живее на Земята, за да намери пътя па безсмъртието" (курсивът мои - К.З.)- Притежавайки В себе сн като потенциал безсмъртието, душата следва да научи всички урони па материалния свят, култивирайки съответни онптности н изграждайки чрез тях индивидуалния си облик, конто нима аналог никъде във Вселената;

В съответствие е учението на ББ в орбита около Земята има около 60 милиарда души, които периодично се възг.-щаиат на планетата в материални тела. Всяко такова възплъщение е резултат от действието на всемирните закони на кармата и прераждането (превъплъщението). Горепосоченото число (60 млрд.) може да бъде открито и в други авторитетни източници па езотерпчиото познание. То е потвърдено п в Словото на Учителя 11. Дънов: „Всички човешки души, а те са 60 милиарда, могат да се съберат и да живеят в една черупка (понеже са безтелесни | и не заемат място във физическото пространство - б.К.З.) // да бъдат щастливи. Всички тези души могат да се разпръснат и да живеят в пелия Космос. Те знаят законите па разширячапето и па смаляването." Освен душите, гравитиращи около Земята, на нашата планета нерядко се вълнлъщават н пришълци от други материални светове, от духовната вселена, както и от Божествения свят. Представителите на последните две сфери от Питието се появяват сред нас като духовни Учители от различен ранг и с различна по мащаби мисия.

Своя мисия има и всяка душа на „простосмъртен" човек. Дали 1це използваме това понятие, или пък „предназначение", „кармнчна програма" и ир. е все едно. Става дума за едно и също - тов^ което душата следва пя изпълни по впеме на споя земен живот в съответствие с Божия план за нея, Цепни разсъждения н изводи в това направление пи предлага отново Словото па Учителя П, Дънов: „Всяка душа в света има своя.мисия. Вие седите и питате ащо сте се родили. Щом си роден, ти имот една хюяко мисия. Всеки ден ти трябва да извършваш нещо за пялото човечество. Ти си човекът, който трябва да изпратиш па човечеството една малка мисъл, едно малко чувство и да му посветиш една малка постъпка. И тази хубава постъпка Навсякъде ще се разгласи. Не

само цялата земя. по и челият разумен свят ще знае, че ти си извариш едно даю, което никои не е видял. То се отпечатва и цялото човечестю." Всяка душа в рамките на конкретното свое земно въплъщение има строго очертай път, обусловен от степента на нейното еволюционно израстване, от кармичпите и ангажименти п от задачите за този материален живот. Ако си представим кармпчната програма па душата за един отделен живот на земята като огромно дърво с множество ио-големп н по-малки клони, то стволът на това дърво с именно нейната основна мисия (конто тя е приела за изпълнение в невидимия свят, преди да се въмлътл). а клоните са отклоненията, вариантите или подпрограмите, конто душата е в СъОТОИше да последва в земния си път, отчитайки наличието на нейната светена свободна воля. Прсмалпипа еа тези, конто успяват да реализират 100% от кармпчната си програма в света ва материята. Дори и велики духовни Учители са се проваляли в земното чистилице. Мощен е зовът на плътта и безбрОЙ са жертвите пред неговия олтар... И все пак пека се върнем към учението па ББ за повече яснота по въпроса: „Никой не може да измести душата от пътя, в който Бог я е поставил. Пътят на всяка душа е строго очертан и никой не е в сила да я измести от него. Когато казваме; че хората взаимно си влияят, това се отнася до техния физически път, по не и до пътя на душата, Душите са в ръцете на /юга. а не в ръцете па ангелите или пък в човешки ръце" (Учителят II. Дъиов).

I [ай-могътният двигател в еволюцията на душата е приемането н прилагането от нейна страна на Словото Божие, предадено в различните му редакции на човечеството от Учителите па космическата Мъдрост. Следването па Словото н оделотворяването му в ежедневието представлява най-краткият път па душата към единението е нейния Създател. Нишките, по които се осъществява това изкачване към върха на Божествената пирамида, наричаме „Светлина1' и „Любов": „Н света има разумни души, които Учението па Пялото братство за душата _]22

искат да се повдигнат и да живеят съзнателно. За тях слизат па земята великите Учители, на тях помагат и всички любящи и светещи души, които работят в света. Защото само души, които любят и конто светят, могат да помагат па другите души. Те еа завършили споите изпити па земята. Н тях Божественото СъЗпапие е пробудено. Ето защо те не искат да напуснат земята (какъвто е импулсът на великите Същества, наречени „бодхисатцп" в будизма - Б.К.З.). Те казват: „ Сега пие ще живеем на земята при всички условия, ще живеем така. както Бог иска. Ние разбираме сега как трябва да се живее" (Учителят П. Дънов). Както е видно от изложеното, в своите благородни усилия никоя душа не е сама. В епичната битка с плпншппа п изкушени ига на гъстата материя укрепват и връзките между душите. Най-трайпитс и красиви

взаимоотношения между тях биват изграждани, именно когато те вървят ръка за ръка по вечния Път на Духа. За тези процеси па взаимно обвързване в името на грандиозната цел - възвръщането към Първонзвора, Бога, Учителят П. Дънов изтъква следното: „За човешката душа, която иска да се повдигне, няма нищо невъзможно. Тя е силна благодарение на своята връзка с другите души. които са истинските и близки," И още: „И ко.',копю по-голям е броят на душите, с които човешката душа е свързана, толкова тя е по-сп/иш и по-неуязвима. Успехът пи душата зависи от броя на дутите, е които тя е саързаиа (курсивът мой - К.З.). Съзнанието па опия души. които взимат участие в земния .живот па една душа. е постоянно съсредоточено в Любовта ц затова те н помагат безкористно и самоотвержено. Ето защо изкуството на земния живот се състои в това - докато човек е т земята, в тази малка форма, да влезе във връзка с душите па другите хора. Там е ключът па успеха. Дори (само - б.К.З.) една ауша да ви обича, тя е в състояние да ви помогне в мъчнотиите по живота, А когато много души насочат любовта си към един човек, .пой може всичко да стане - поет. художник, музикант, учен. Велика сила е Любовта," Тези разсъждения пи дават основание за едни важен Извод: еволюцията на душата протича постъпателно и прогресивно,

120 Учението па Бялото братство

нл всички рлпнщъ Най-съществената характеристика на този обмен с неговото енергийно стсстно. Може би тук с мястото да припомним едни от водещите девизи на езотсричпото пози; с: „Всичко е енершя!" Първият, които най-сполучливо свърза ТОЗИ постулат на най-древната Мъдрост е рационалното знание на човечеството - традиционната форма па науката, бе геният На XX век Ллбср" Айнщайн (1879-1955) - посредством своята Обща и Специална теория па относителността. И по-коикретно със съдържанието и интерпретацията на формулата¹, разкриваща взаимоотношението между материя и енергия: Б>>га.Са.

За това, душата ла бъде неотклонна и неоткпонима по своя път и материалната действителност* грижата има законът за кармата (от санскрнт карма - действие, въздействие). -Никой не може да избегне неговото действие! И тона с така, понеже кармнчният закон притежава универсален характер. Проявлението па кармата в земното съществуване на душата с обрисувано от Учителя П. Дъновпо следния начин: „Пътят па всяка душа е строго определен и никой не е в състояние да я отклони от него. Невъзможно е една душа да отклони друга от нейния път, защото Бог зорко бди пад душите и направлява тяхното движение в необятната Вселена. "

В елужеието на Кога безсмъртната човешка душа открива своето истинско предназначен не в земния живот. Защото именно в изпшн&шето волята на Бога е силата па душата (както гласи надписът върху надгробната плоча на Учителя Петър Дънов /Бсннса

Ду но/ в софийски* квартал „Изфсва) Ще служите на Бога.
Това желание ще намерите дълбоко в душата си, то е стремеж¹
на душата" (Учителят П, Дънов). В елужеието си на Всевишния
душата изгражда пай-здраипте си пръчки с Него. Така тя става
максимално полезна ие еамо за своята лична еволюция, по можела
Помага пълноценно и на другите: „Когато нашата душа е Свързана
С Бога. тя притежава природни сили и може да лекува рачите, от
които страда съвременното общество" (Учителят 11. Дънов).
В религия гасъшесгнуна понятието „грях". Неговото съдържание
обуславя някаква форма на нарушаване на Кожня закон. Низшата
природа па човека, плътта н нейните желания, е тази, която
чепиешо на Бялото братство за душата 121

иан-вече предизвиква бунтовете и попъззновснийта срещу
нравствените повели на Твореца. Консумирането на Щенията па
ценното пи естество неминуемо води до грях. Ала той ис може да
засегне безсмъртното начало на личността - душата. От греховете
на човека, в когото с въплътена, тя научава твърде важни уроци
своя път през Вселената. Тя самата, обаче, остава неподвластна
па въздействието им. Заслугата за това принадлежи на нейния
Божествен произход: „Не може да се опетни човешката душа!
ярвайте в това, че тялото ви може да се опетни, къщата всеки
люже да опетни отвън, по да опетни някой вашата душа, лова е
паъ !можпо! Това, което е излязло от Бога. ие може да се опетни.
\То ще се върне при Бога" (Учителят П. Дънов). Затова иска добре
еп помислим, преди да направим компромис с душата си заради
измамните дрънкулки и илюзорните ценности на материалната
действителност: „В никакъв случай няма да жертващ висшите
интереси па своята душа за благото па тоя свят!" (Учителят П.
Дънов). Тоест, както ни съветва и Учителят' на Учителите Христос:
„Бъдете и снета, но не от света!"

На всички ни е известен изразът: „Очите са огледало на
душата!" И действително- за зоркия поглед па зрящия в Духа очите
разкриват като на длан степента на изднпатост на съответната
душа, нейните основни характеристики и качества. Интересно с
н по този въпрос да чуем мнението па великия духовен Учител:
„Колкото една душа е по-развита, по-благородна. толкова и
светлината на очите е по-мека, Б небето няма хора с тъмни или
светли коси. от тях излиза само светлина- и те по тази светлина
се различаваш един от друг." Становището на този Учител за
степента на съзряване (като средна величина за земното човечество)
на душата е, че тя все още е в ранен стадни па своето снюлю иуппо
развитие: „Досега човешката душа е иапъпвала, тя е достигнала
да стане пъпка." Тепърва предстои пъпката да разцъфне и да даде
живот па прекрасен цвят. Тон от своя страна е призван да юложн
началото на красив п полезен за всички плод. След окончателното
узряване на плода космическият Градинар - Бог, ще го откъсне и

ще то постави на трапезата пред всички души. Като вечен дар пред
122 Учението па Пялото братство
олтара на безсмъртието и като неповторим образец за достойната
награда, очакваща всяка душа, която с извървяла докрай Пътя КЪМ
Божественото.". Понеже, както казва на друго място Учителят
П. Дъноп; всички възвишени същество ч Божествения свят
очакват с трепет разцъфтяването на човешката душа!"

VIII. ТЪРПЕНИЕТО

„Търпението е последното стъпало на скръбта, а Любта е първото стъпало на новия живот.“

„Велика наука е търпението! Корените на търпението са в Шжествеш свят. Търпение с Любов, търпение с Мир, търпелив с Радост. Само любещият е търпелив. Само човекът с Мир е търпелив. Само радостният е търпелив. Само разумният е търпелив.“

„Търпението за теб е спасение. Търпение и мълчание носят успех.“

(Учителят Петър Дънов)

Търпението е Божествено качество! ЕДИН мъдрец беше казал:

„Да можеш да чакаш, да знаеш да чакаш, да искаш да чакаш - тона с Любов!“ Преведено на езика на настоящото изложение. това означава: „Да можеш да проявяваш търпение, да знаеш да проявяваш търпение, да искаш да проявяваш търпение-тона е израз на Божествената Любов!“

Търпението е познание за волята на Бога. То те зарежда е упонанието да устоиш на всички изпитания, да останеш перси па себе си и да изпълниш тази свята воня в цялата и пълнота.

Само търпеливият ще разтвори портите на Царството

Небесно и триумфално те навлезе в новия живот.

Само търпеливият ще израсне до висотата на съзнанието на Шестата коренна раса.

Само търпеливият! ЩС бъде удостоен е лавровия венец на съвършенството.

В своето Слово българският духовен Учител Петър Дънов (Псинса Дупо) обръща специално внимание на добродетелта. наречена търпение. Самият тон демонстрира забележителни

I 2-1 Учението на Бялото братство

образци на поведение в тази насока. Търпението с задължителна характеристика на истинския духовен Учител. То следна да се превърне в моппюоръжие и в ръцете на окултния ученик. Оръжие по на разрушението, а на създанието в Духа.

Пред каквито и изпитания да си изправен, посрещни ги със СПОКРЙСТВИЕ, осмисляне и търпение: „Какаото и да ти се случи, да го издържиш, да търпиш“ (Учителят П. Дънов). Тона означава, че си проумял, че всичко, е което се сблъскваш в живота; ти е изпратено от Пот за твое добро. Означава още и че си научил тъй важния урок на търпението...

КойТО развие у себе си търпение, напуска завинаги владенията на страданието и скръбта и прекрачва победоносно в селенията на Любта. Ако търпението не е съчетано с мир, радост, разум и Любов, то не е търпение, а имитация - отровен плод на лицемерието.

Търпеливият е твърд и непоклатим като скала. Мълчанието

му е по-краспоречно от всички думи. Той устоява е достоинство и на най-жестоките житейски бури. Ураганът на най-тежките изпитания не може да го пречупи. С ясен поглед, тиха усмивка и преизпълнено е разбиране и Любов сърне топ излиза по-мъдър и по-енлеп от всички трудности и канapi на земния път. Търпението е път към великата ЛюбоB. Заради нея трябва да бъдем готови на всякакви жертви. Всичко, което даваме от себе си в негово име, е достойно за най-искрено уважение. В този дух с и наставлението на Учителя П. Дънов: „Издържай всички заради ЛюбоBта, докато я придобиеш. Дойде ли ти, ще получиш търпението. " Да проявяваш търпение заради ЛюбоBта, означава да го правиш заради Бога. ЛюбоBта е Неговата най-гълбока същност. От нея именно се раждат всички добродетели, между които търпението бпести със собствена, искряща светлина: „Издържай всичко заради Господа, докато придобиеш ЛюбоBта. Дойде ли ти, ти ще получиш ве /е търпението " (Учителят П. Дънов). Търпението е признак на разум пост, на дълбоко осмисляне на живота и нашето място в него. Древната, мъдрост гласи: „Бързай бавно!" („РезИпа 1сп1с!" - лат.). Мнозина от нас имат склонност Търпението 125

да прибързват - и при взимането на решения, и в действията си. По този повод народът казва: „Бързата кучка слепи ги ражда!" Не звучи особено изискано, но затова пък с въсем вярно. Привързването е антиподът на търпението. То никога не води към благоприятен резултат. Дори и за момента да постигнеш своето, в една по-късна точка от бъдещето ще платиш скъпа цена за това, че си проявил търпение. Че си вложил разум в отстояване на търпението, за който процес Учителят на Бялото братство (Г>Б) в нашата страна изтъква: „Търпението е едно от великите качества на разумния живот. Ще търпиш, докато видиш как ще се развият събитията. Няма да бързаш. Всички ще търпят - и ти ще търпиш. Търпението ще го имаш за идеал." Търтснито, издигнато върху пиедестала на идеал в Словото на Учителя П. Дънов, заема полагащото му се място в палитрата от качества и добродетели на новото човечество.

Търпението носи физическо и душевно здраве, богатство на материално и духовно равнище. Всички те са плодове на възпътената в делника Божествена ЛюбоB. Само любещият може да бъде търпелив: „Търпение без ЛюбоB няма. Търпеливият е здрав. Там, където е търпението, болести няма, немотия няма" (Учителят П. Дънов). Болестите и мизерията бягат от търпеливия човек, тъй като той не им предлага благоприятна среда за проявлението им.

Чернената 11ка в посланието на всички велики духовни Учители на човешкия род - ЕДИНСТВОТО на живота - изисква от нас да проявяваме търпение към всичко съществуващо и на

първо място - към разумните същества, пашите ближни, Тъй като всички ние сме едно Пяло в Духа, каквото причиним на брата си, причиняваме го и на самите себе си. Учителят П. Дънов НИ учи, че когато някой от нас се повдига в духовно-нравствено отношение, заедно с него се повдигат и всички останали хора. За жалост обратното също с вяро - пропадеш ли в бездната на погрешните, на страстите, слабостите и пороците, повличай! и всички останали със себе си. Преливането и на светлината, и на мрака между всички нас става по закона за скачените съдове. Изключения от 126 Учението на Пялото братство

това припило няма- Затова иска се вслушаме внимателно и съвета на б^лРарСкня Учител на Любовта: „Някои казва; „Не мога да го търпя този човек!" - Ще го търчиш, защото той е част от тебе. Ако го съсипеш, ще съсипеш и себе си. Всяка една погрешка, която виждате в другите хора, считайте, че там сте вие. че тя е и ваша" И действително - Отговорността на извършителя на престъпление, например, не е само негова. Тя спа цялото общество. което е допуснало ЮЙ да достигне до подобно падение. Затова и обществото заедно с него понася последствията от престъпните му деяния. Последствия; КОНТО притежават не само материално, но и кармично измерение.

Според Учителя на ББ у нас окултният ученик притежава три сигурни опори, които му помагат да бъде търпелив: „Ученикът може да търпи, защото знае да чака. Ученикът може да търпи, защото разбира. Умникът може да търпи, защото знае, че за всичко има време. " Умението да чакаме с рожба на диамантената воля. Умението да разбираме с резултат от въплътената в битието ни Божествена Мъдрост. Умението да подбираме подходящия момент за своите действия означава, че смесили своята мисъл с тази на Бога и МУ предоставяме възможността да се ПРОЯВИ чрез нас.

Търпението е задължителен пропуск и за вътрешната, окултна Школа, и за външната - далеч по-мощната школа на ежедневния ЖИВОТ. Призивът на Учителя П. Дънов звучи актуално за всички окултни ученици от всички СПОМ1 и райони на планетата:

„Търпение, ученика, ши. които се учиш при мен! Търпението е едно от великите качества на Нога. Търпение, ученика, търпение!"

В еъшност това е призив на Мировия Учител като институция, а не като личност, и този факт обуславя неговата универсалност и всеобхватна приложимост. Повторението на понятието „търпение" на четири пъти в цитираните три кратки, емоционално наситени изречения недвусмислено ни насочва към извода, че култивиране на тази добродетел е от огромна важност за пътя на ученика към духовно-нравственото съвършенство.

Търпението върви ръка за ръка с послушанието. Търпеливият търпението

следва обмислено и разумно съветите на своя Учител. За него те са изпратени от великия Първоизточник на Космоса и са предадени от Неговия Наместник на Земята за блатото и на дадения л.рсец по духовния Път, и за Общото благо. Те са правила, за разумния живот. Никакви човешки съображения, колебания или интереси не бива да се намесват при следването на тези наставления. Който ги изпълнява търпеливо, с постоянство и разбиране, открива първо своя Учител в материално или духовно изражение извън себе си, а впоследствие - и Учителя, т.е. Божественото, у самия себе си. ИетипскпятокултспучснпксестремикъмобразсцанаБожествспозч) търпение и послушание. Към него именно са отправени словата на Учителя на ББ и България: „Тия пропили ще ги учите. Бе* тях не може да направите нито крачка напред. Ако не се отредете от всичко старо, от баща и майка, не може да влезете «Царството Божие. 'Това е великият закон, който ученикът трябва да научи, за да намери своя Учител." Старото е бремето, непосилният товар на веригите, с които сме приковани КЪМ земното. Твърде обемисти и тежки са те, за да ни позволят да политнем нагоре, към царството на светлината. Можем да ги разрушаваме брънка по брънка или пък само с един рязък и точен удар на меча на волята. Изборът, както винаги, е наш...

По време на един от летните лагери на окултната Школа в района на Седемте Рилски езера Учителят П. Дънов разговаря със своите последователи за търпението. В обичайния си стил, той илюстрира с ярки, запомнящи се примери своите разсъждения:

- Моята палатка има централен кол - казва тон - и затова е устойчива на всички ветрове. Когато човек има централен кол - връзката с Бога, - и да падне някой страничен кол, палатката няма да падне.

Учителят на ББ у нас сравнява връзката с Бога с централния кол на една палатка. Ако той липсва, не можем да издигнем палатката - тя става безполезна. Имаме ли в наличност такъв кол (т.з. здрава духовно-идейна опора на човека - неговите убеждения и начинът, по който ги следва), около него можем да разположим всичко

128 Учението на Пялото братство

останала. А с граничните колове, за които споменава ораторът, са пашите малки човешки желания, стремежи, страсти и пориви. Твърде често те ни отклоняват от главния път в нашия живот и ни тласкат по странични, криви пътеки, някои от които водят към бездните на живота. Да се ЛИШИШ от такъв страничен кол, не е загуба, а привилегия. И не-точпо- постижение по духовния Път. Централният кол в лексиката на българския духовен Учител представлява опора, изградена от специална сплав, в чийто Състав влизат: Божествената Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел* желяз.ш воля, непоклатима вяра, упование в Божия

план за света м з: всеки човек, дух на святост, послушание и целомъдрие. Почтло място в този букет от добродетели и бляскави доспехи на душата,» заема и търпението. Без него вътрешната хармония на просветлената личност не би била пълна, Понякога общуваме със събеседници, чиято словоохотливост ни отегчава. Или пък присъстваме на обществено място, където някои, завладяни от изкушението на микрофона, забравя колко ценно е времето за всички нас и се Впуска в продългн и излишни откровения. Нерядко мъдри тави от телевизионния СКран се опитват да ни убедят в своята висока интелигентност и образованост и препускат в размишленията си в хиляди посоки. Това са случаи, когато нашето търпение бива подложено на сериозно изпитание. За това, какво следна да бъде поведението на окултния ученик в подобна ситуация, са следните думи на Учителя П. Дъиов, отправени към събраните около него лагерници:

- Някой човек иска да ти говори. Ти казваш: „Не искам да го слушам. Какво може да ми каже той? " Не, изслушай го. И ако този човек продължи дълго време да ти говори, пак го слушай. Той изпитва твоето търпение

Както и във всички останали случаи, когато търсим превъзходна степен за някое качество или добродетел, образец за съвършено търпение е Бог-накШят Създател. Изразът „Божествено търпение" вече се е превърнал в нарицателен. Както вече бе посочено по-горе, търпението извира от непресъхващия извор на великата Божествена Любов, Ако любиш истински, ще бъдеш готов на всякакви жертви

Търпението 129

в името на тази Любов. Търпението е една от тях, при това не йай-евндпата.

Със спокойния си, мелодичен тембър Учителят на Любовта разяснява на белите братя и есетри:

- За Бога казват, че е дълготърпелив. Много мъчно се добива търпението. Може да се наклониш, да залитнеш, да паднеш и да станеш, по да стоиш на същото място, да не се отклониш. Като научи човек търпението, по-лесно ще ходи по пътя. трудностите \ще се намалят. Човек е подложен на големи изпитания.

Търпението е последното стъпало на скръбта, а Любовта е първото стъпало на повия .нсавот (курсивът мой - К.З.). Да постоиш в пещо, значи да 80 постигнеш. Заради Любовта ще проявим търпение.

Заради тази вечна, всеобхватна Любов трябва да бъдем готови на всичко! Търпението е желан и достоен принос пред пеппня олтар.

Има моменти, когато се обезкереяваме. Не ни достигат СИЛИ и търпение да извършим нещо. Даваме си ясна сметка за важността му, а не успяваме да се мобилизираме. Точно тогава са ни най-нужни стимули, за да дадем най-доброто от себе си и да доведем

започнатото до край.

Живата Разумна Природа с един от пап-добрите учители по търпение. Милиони или дори милиарди ГОДИНИ е извайвала тя своите прекрасни форми: океаните, моретата, реките и езерата, планините и горите, равнините и долините, платата и каньоните. И всички те в най-разнообразни и красиви съчетания. И ако това не е подходящ пример за търпение, значи нищо не сме разбрали от духовното познание! Затова и Учителят па ББ в нашата страна използва като образец па търпение именно Живата Разумна Природа:

- Ако някой е много тъжен, нека вземе камъни, да ги донесе до мястото, дето ще потрябват. После, като ги погледне, да им каже: „Как прекарваш на едно и а>щомясто без движение?" Да се поучи от камъните па търпение. Всичко около нас е предметно учение (курсивът мой - К.З.). Има какво да учите.

130 Учението па Бялото братство

Н&й-често проявяваме нетърпение, когато се стремим да постигнем желанията си, да удовлетворим някаква споя потребност. Ме са редки случаите, когато - забързани подир някоя натрапчива мисъл, жадуваща материал изпиля - губим мярката и след тона плащаме скъпо за това. Затова п Учителят П. ДънОВ ни съветва да осъществяваме своите планове по метода па малките стъпки - последователно, СПОКОЙНО, равномерно, търпеливо, без излишни скокове и пренапрягане. Такава е п идеята на следващата му реплика към учениците:

- Не се стреми да постигнеш всички желания изведнъж. Днес едно желание като постигнеш, всички други желания ще можеш да постигнеш.

Не е трудно да се досетим, че търпението е от особено значение п м най-деликатните взаимоотношения - между мъжа и жената. Влюбваш се и душата ти полита. Търсиш всички възможни начини да изразиш обичта си. Нетърпелив си да я споделиш с всички и, разбира се, на първо място - с нейния обект. Лко тон остане безразличен, изгаряш в оп>ня на несподелените чувства. Светм се срутва върху главата ти. Животът загубва смисъл. Небето помръква и птиците престават да пеят. Звучи погребален марш за твоето смъртно ранено сърце. Л какво в същност се е случило? - Бог те е предпазил от една неподходяща за теб връзка. Измъкнал те е от блатото, преди да затынеш безнадеждно в него. Все още не си срещнал човека, когото Гои ти е определил за този земен живот. Имай търпение, почакай! Рано или късно, Божията воля винаги бива изпълнена. Неговият план за всекиго от пас и за СВСТП като цяло отчита ВСИЧКИ възможни фактори и условия, винаги е за доброто на всички същества и затова няма алтернатива. Всеки път когато ее опитваме да 1ч> замествае със собствените си желания и прищевки, се отдалечаваме от Истината и неизбежно заплащаме

със страдание.

Учителят на 1»Б в България би искал да предпази аудиторията си от тези така често срещани спънки по житейската пътека, Той им казва с прости думи нещо вярно и изпитано в хилядолетния човешки опит:

търпението 131

- Влюбва се мамата в момъка и се разболява. С това /юг й казва: „Той не е за тебе. защото ще те мъчи, " Тя плаче и казва: „Защо />>л' ме мъчи?" По-добре Бог да те мъчи. отколкото момъкът, защото Бог като те мъчи. Той го прави от Любов. С това те спасява,

Да, така е - без съмнение! Но за да се уверим в истинността на тези думи и да ги вземаме пред вид във всяка жизнена ситуация, е необходима пълна вяра в Божия Промисъл, в тона, че Тон знае по-добре от всекиго от нас какво точно ни е нужно. Подчертаното от Учителя II. Дънов означава още и че вътрешният глас II съзнанието ни следна да бъде толкова ясен и категоричен, толкова звънък и недвусмислен, че като камбана да прогласява във всеки миг на колебание волята на Всевишния; а не нашата. В това направление са и следващите негови разсъждения:

- Силата на човека седи в следното: да възприеме Божественото; тогава ще бъде силен (курсивът мой - К.З.). Ако не го възприеме, остава без ата. ш,е. ще има обикновени, човешки постижения. Когато вършиш обикновени, човешки работи, ти ще бъдеш една тиква. Ще се въодушевиш от листата си. че са големи. Обаче после твоя плод ще го вземаш и ти ще останеш с чувството, че не си постигнал нищо. След това ще дойде ситата и ще те попарва,

Примерът с тиквата - освен че блести е ярко чувство за хумор и несравнима изобретателност, в областта на словесната Илюстрация - ти навява на мисълта да се вгледаме откровено и обективно: първо в самите себе си, а после - и около нас, за да открием кой именно е радва на големите си листа, под които се мъдри ... тиква. Вкусен плод и във варено, и в печено състояние, ала не е образец за висока нителостност, а още по-малко - за духовни постижения. Първата слана на земните изпитания го попарва и цялото му самочувствие се изпарява, понеже не може да бъде повече от чашата на самомнението.

Прошката е родна сестра на търпението, макар че роднинската им връзка не е очевидна за всички. Който не умее, не е научил да прощава, той не е способен и на -п.р.ноно. Както и обратното: 132 Учението на Бялото братство

ако ис си търпелив, трудно би достигнал до опрощение на споя близък. Само силният може да прости, Само най-силният може да поиска проща 11 ча едното, и ч\ другото е ИСОБХОДИМЗ ЦУХОВШ сила, СЪПОСТАВИМВ с тази на търпението. Прошката разтваря

необятно поле ча изява на Божественото у пас. В заключителната част от своята беседа, посветена на търпението, Учителят на 1»1> произнася проникновени слова за извънредно съществената роля на Прощението по пътя на окултния ученик:

- Дойдем ли до там, че сме разположени да простим на този, който ни е обидни. Бог вече работи в пас. Като прощаваме. Божието благословение ще остави в пас нещо ценно. понеже през пас ще мине, за де отиде в другия. Прости на този човек е той един ден ще ти поправи добро. Така ще създадеш едно благо за себе си. Ти не гледай отвън как изглеждат привидно неща/па. Той предупреждава всички, които са издишали високия идеал като фар в океана на живота. И същевременно предлага действено средство за решаване на разглеждания морален и духовен проблем:

- Ако не прости ни', спъвате себе си. Простете заради своя мир (курсивът мой- К.З.). Като не прощаваме, забиваме тръни в Божествения Дух, Който живее в нас, И какво ще ни ползва, ако Той ни напусне'/ Ще ви дам метод за помирение с онзи, когото не обичате (курсивът мой - К.З.): намерете трети човек, когото не обичате. Нека пюзи човек стане посредник между вас. Тези думи на Учителя П. Дъпов ни връщат две хиляди години назад към един горестен риторичен въпрос на Спасителя Исус Христос: „Защото каква полза за човека, ако придобие целия свят, а погуби душата си?" (Марк 8:36). В конкретния случай перифразата би могла да звучи по следния начин: „Каква е ползата, ако не простим на врага си и останем верни на раненото си честолюбие?" Отговорът е, че само искрената прошка може да възстанови вътрешния мир и душата НИ! А това струва несравнимо повече от усилието да надмогнем себе си и да простим.

Последните думи от тази Рилска беседа на Великия Посветен звучат като финален акорд на симфония, рисуваща епан-фшш духовно-музикални щрихи-пътя на човешката душа към Бога.

Търпението 133

Посланието му е: „Пречисти И и извиси на грешно то, За да изпиеш И лъчезарна красота и външното!"

- Когато човек не проявява Любовта и другите добродетели, известни места на лицето погрозняват. Отсега нататък трябва да стават красиви.

IX. УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНО» ЗА СВЕТЛИНАТА

„Светлината - това е творчески акт на матката природа. Тя разграничава битието от небитието, временното от вечното, реалното от преходното."

„Да живееш, това значи да се организираш. А да се организираш. тона значи да придобиваш повече светлина. "

„Светлината носи безсмъртие в себе си."

(Учителят Петър Дънон)

Уч1ггслятнаБялотобратство(6Б)вБългарияПстър Константинов Дънон (известен сред своите последователи и с духовното име Беинса Дуно) е огветлнл чрез Мъдростта на своето Слово на практика всички най-важни проблеми на видимото и невидимо Битие. Едва ЛИ има въпрос на рационалното и духовно-мнетиичното познание, което той да не е разгледал в необходимата дълбочина, с подчертани яснота :ш изкази и същевременно поднесен на картинен и достъпен за всички език. И тъй като неговото културно наследство се отличава с ярка приложна насоченост, концептуалната му схема - актуализирана редакция на езотеричното християнство в нашата епоха - е наситена с изобилие от методи и средства, подпомагащи търсещия човек по неговия път към съвършенството. Ала този така богат комплекс от приложимо в ежедневието знание е незаменима практическа стойност не би било пълно, ако липсваше здравият теоретичен фундамент. В тона именно е величието на истинския духовен Учител - да съчетае в хармонична цялост теорията и практиката и да ги поднесе на жадните за светлина човешки души в най-подходящата за тяхното еволюционно равнище форма. А те от своя страна да поемат от тази светлина според чишелаяш Петър Дънов за светлината [35

Възможностите си да я асимилират и употребят за целите на Доброто, па Общото благо...

1. Същност на светлината; светлината - вестител на Божественото:

Веднъж, и разговор със свои последователи на Рила, в района на езерото „Сърцето", Учителят 11. Дънов споделил: „Всичко е светлина. Всяка форма е светлина: камъкът е светлина, -земята в светлина, тревицата е светлина, цветенцето е светлина. Едни ден тези форми ще се изменят и ще станат пак светлина. И мша/па, където и да отидат, пак ще се щат в све/шшпиши. Те ще станат светлина, защото всичко е светлина."

Какви изводи можем да направим от тези негови думи?

Изхождайки от духа на неговото учение и от основните принципи на езотеричното познание като цяло, стигаме до една дълбока и Вълнуваща истина. Тя засяга праначалото на съществуването на Космоса, крайната цел на видимата и невидима реалност, както и мисията на разумните същества във Вселената. Според думите на едни велик Посветен - апостол Йоан Ботослов: „Бог е светлина и в

Него няма никаква тъмнина" (! Йоан 1:5). Обгръщайки със Своята непобедима и всеобхватна светлина първичния хаос, Създателят извиква за живот всичко съществуващо. Още през първия ден - или, по-точно, първия период на Своята всемогъща творческа изява - Тон изпълва пространството с лъчите на Божествената светлина: „Рече !>ог: „Лп бъде светлина." И биде светлина" (Бит. 1:3), Светлината не е сътворена ОТ някаква съществуваща преди нея извечна субстанция. Тя бива излъчвана от самата същностна Върховното Божество. И в качеството си на вестителка на Неговата животворяща свещена Воля се разпростира във всички посоки до пределите на сътворения свят.

Светлината бележи грандиозното Начало на Битието. Тя е градивният материал на всеки атом и всяко разумно същество. Тя е пътеводна звезда по пепзбродимите пътеки на всемирния Жннот. Тя с и Божественото лоно, в което се завръщат всички, 136 Учението на Пялото братство

завър ли свосаО пътешествие избезчетнитс сфери и системи от измерения на космическото Единство. Понеже извира непрестанно ОТ самото сърце на Кога... Разсъжденията на българския духовен Учител допълват лави шеметна картина на великото Божествено строителство: „ Светлината - тона е първият акт на пробуждане в живата природа. А под пробуждане пие разбираме - минаване от безграничното състояние на природата към граничното/'

Следователно светлината като същност и проявление бележи както прехода от Нспроявепото към Проявеното Битие, така и постепенното съграждане на снета на формите, в които тихо пулсира ритъмът на вездесъщия Живот. Тона -заклучение бива подкрепено н от следната мисъл иа Учителя II. Дънов: „Когато ние проучваме Питието, проучваме в същност оня велик принцип на о/сивота, които е произвел светлината, а светлината сама по себе си е произвела всички последващи живи форми в природата. " Цитираният велик принцип в Словото на Учителя на ББ не е някой друг; а сам Бог в качеството Си на Творец. А светлината е разгледана в ролята и на животворяща, структурираща субстанция. изхождаща от вечния Извор.

- Съвременната наука .характеризира същността на светлината като хармонична симбиоза между корпускули (най-малките Градивни частици на светлината, наречени фотони) и вълнова форма на проявление. Разпространението и в пространството бива схващано като разгръщане на вълна с определена честота или брой на вибрациите (трептенията) за единица време. Топа с тезата иа рационалното познание. Учителят П. Дънов внася съществена корскппя в пея: „Ала светлината сама по себе си трептения пи е? Наистина, трептенията влизат като елемент в проявата иа светлината, но самата светлина не е трептение (курсивът мой - К.З.)." Което означава, че на днешното си ниво

па развитие науката не е в състояние да проникне до тайната за действителната същност на светлината. Тайна, разкрита с няколко думи от великия Посветен на България от втората половина на XIX до средата на XX век: „Светлината произтича от живота.“ „От живота“ в случая значи от Божественото, от Първопричината на чителят Петър Дънов за светлината 137

и епичко съществуващо. Кое то намира израз и в следните негови твърдения: „И затова е казано: Бог е светлина. Бог сам по Себе Си не е светлина, ала произвежда светлината и се проявява в нея. Неговият Дух носи пълната светлина.“ И още: „Трябва да имате знание, да си служите с цветовете на светлината. Бог е светлина. Светлината е форма, по която Бог изпраща живота Света.“ Човешката душа - като безсмъртна частица от Г.ялото, •оя непостижим Родител - познава Бога именно като светлина: ушата схваща Нога като необятна светлина без сенки. Тя схваща Неговото единство в изявената светлина. "

Човекът по духовния път, който с придобил ясновидство, рива присъствието на светлината навсякъде около себе си: За ония, които виждат, всичко в .живата Природа е светлина. Всички предмети на земята, всички минерали, растения, животни, както и телата на хората, не са нищо друго освен светлина, видоизменена в своите иан-разнообразии прояви." Светлината е еманация на дълбоката същност на всичко съществуващо. Разумните същества, които се развиват по пътеката на духовно-иравега, усъвършенстване, придобиват и изявяват по-флпм и извисени характеристики на вечната светлина. За това свидетелства и великият духовен Учител: „Степента на развитие на всички същества зависи от качеството и количеството на светлината, която те притежават." В поетичен ешел тон отправя призив към своите последователи да следват истинно Пътя на Светлината: „Светлина трябва да има в живота ти¹. Светлината разкрива красотата на света. При нея нещата растат. Светлината е храна за ума. "

Така достига до една магическа формула на живота, изказана по най-краткия и изразителен начин от Учителя П. Дънов: „Щам се прояви Любовта, ражда се животът. А щом животът се яви, явява се и светлината." От тези негови думи именно извличаме формулата:

Бог-Любов - ЖИВОТ— светлина.

Разгърнатият изказ на тази формула на живота би могъл да 13К Учението на Пялото братство

1>ог, Който по същността Си с Любов, щом иронии тази

.1 |*1По11 и сътворения от Него сяга, се ражда всемирният Живот, чшпо гравитна субстанции е светлината.

Всичко изнесено дотук разкрива светлината като динамично същност, за която няма бариери никъде в Космоса. Но: „Сом

но себе си светлината не се движи, тя е инертна. Светлината е безпощадиа. Тя изкарва всички неща навън. В света има нещо по-велико от светлината, което хората не знаят." Очевидно движението на светлината напред из света па формите се дължи па всемогъщата веля на Онзи, Който я излъчва от Своите дълбини. Той именно е онова „Нещо, по-велико от светлината", което хората не познават, Тъй като и най-дълбоката Си същност Бог с непознаваем.

В коемогоннята на Учителя П. Дънов намираме недвусмислено доказателство за действителната - скрита от физическото зрение същина па небесните обекти: галактики, звезди, планети, комети. астропдп н пр., ко;гго в различна степенен отразяват веспрош I кпаща! а ВЪВ Вселената светлина. Според него тази същност е разумна, а степента на разумност с право пропорционална на количеството п качеството на излъчваната или отразявана светлина; „Всичките светли тела, които виждаме «пространството, са ла/ви разумни същества (курсивът мой - К.З.), които изпращат своята светлина."

Контрастът между светлина п мрак, ВЪВ всички нюанси. преливания и съотношения между двете водещи Начала в света. поражда условията за проявление на живите същества и Космоса. За произхода па двл е велики Начала пза същността и проявлението на разумните индивидуалности - носители на съответното Начало. разказва н едри щрихи българският Учител на Яю(>айп\): „Тъмнината е произлязла от света па тъмните същества, а светлината - от света на светлите същества. Цялото човечество е под неизбежното влияние па едните и на другите същества. Светлите читачяш Петър Дънов за светлината 139

същества са завършили своята еволгоиня и сега поддържат света, слизат па Земята от високи светове, за да ни помагат. Правят големи жертви, понеже разбират Божиите закони. Тъмните сили искат да заробят човека, да го върнат назад в развитието му. понеже, ако не го върнат, те ие могат да се въплъшт, а те искат чрез въплътяване в хората да имат условия да подобрят своето положение," Както е известно от езотсричното познание. светлите същества са организирани в т.пар. Пяло братство (Пяла лежа), а тъмните - съответно и Черно братство (Черна лежа).

I Еървите вървят по пътя на дясното посвещение и основният метод в тяхното проявление с този на Доброто. А вторите принадлежат на пътя на лявото посвещение и си служат с метода на злото. За равнището па извисеност па съзнанието, обладавано от светлите същества. Учителят П. Дънов загатва е думите: „Зад светлината стоят светли с\>щества. Какво ли съзнание имат, за да се движат стокова бързина?"

От друга гледна точка съпоставянето на светлината г мрака придобива характера на взаимозаменяемост в зависимост

от способността на съществата да възприемат вибрациите (трептенията) на светлината: „ Онази светлина, която не може да реагира върху нашите очн. се представя като тъмнина за нас, а онази светлина, която реагира върху нашите очн. се представя като светлина. Следователно нашата светлина за другите същества е тъмнина, а нашата тъмнина, която настъпва вечер, е светлина за по-напредналите същества. В света всичко е светлина (курсивът мой - К.З.)."

Светлината - като най-бърз и предан служител на Божията творческа воля - предлага неповторим образ на смирение: „Светлината пред нищо не се спира - тя прониква и а иай-затъптепите места, да ги освети и ожшютвори. Туй е велико смирение. От светлини/ни трябва да се учи човек на смирение (курсивът мой ~ К.З.). Ако ти нямаш емнрепгсто на светлината, нищо не може да стане от теб." Към зов.» нейно качество на проявлението Учителят II. Дънов прибавя и друго - несуморпмосгта в изпълнението на мащабните задачи, възложени 140 Учението на Бялото братштво

и изначално от Всевишния: „Пъдикато светлината! Светлината опиша навсяк\>де, минава през всичко, но не остава там. Нито една частица от светлината не остава там, дето е влята.

Светлината постоянно обикаля света." Тя - като жива творческа изява на Божия Промисъл - с ярък пример и за недосегаемост и сила, които следва да култивира и човекът по духовния Път: „Искаш ли да бъдеш/ неувим, бъди като светлината. Светлината е неувимото. Искаш ли да бъдеш силен, мисли за светлината. Светлината е силна и жива." Тя проявява и завидна гъвкавост, имаща и своето духовно значение, отнесена до психическата нас тройка и самоконтроли на разумното същество: „... Светлината може да се разреждава и да се съгъстява. Когато вие се намирате в неприязнено състояние на духа или страдате, вие сте се съгъстили повече, отколкото трябва."

2. Видел ината- духовната светлина:

Учителят П. Дънов разглежда светлината в три нейни направления на проявление: в материалния (физическия), духовния и Божествения свят. Всяка една от тези нейни прояви притежава собствена специфика и съответства на условията и законите в конкретната зона на Битието.. В тази връзка Учителят па БГ> в България ИЗТЪКВа; „А тази светлина има много степени на проява. Затова светлината, която а\>зприемаме във физическия свят, се различава от светлината, която озарява духовния свят, както и от светлината, която озарява Божествения свят." Обект на специален интерес за нас в това кратко изследване е проявлението на светлината в духовната вселена, което наричаме „виделии". Предпоставката човешкото същество да може да я наблюдава и осмисли е наличието у него на пробудени духовни сетива: „За

да може човек да възприеме и разбере духовната светлина или виделината. трябва да има духовно зрение. Тогава пред него ще се открие един величествен свят, в който виделината царува. Тази виделина е жива и разумна и всички велики мистици, които имат тази виделина вътре със себе си, виждат един необятен свят.

Учителят Петър Дънов за светлината 141

трептящ от най-меки, най-нежни, най-красиви цветове, които изпълват душата им като живи струи."

Съпоставката между изявите на светлината във физическия и духовния свят довежда до заключението, че нашата материална действителност е проекция на духовната реалност. Това обобщение е валидно и за двете степени и проявлението на светлината: За ония, които виждат (ясновидците - Б.К.З.). виделината с хиляди пъти по-реална от този свят. Светлината, която възприемаме на физическия свят, е само едно отражение на виделината."

Следователно физическата светлина представлява проекция на виделината във външните явления на материята. Потвърждавайки изнесеното дотук за взаимовръзката между светлината в дейното земно измерение и виделината, българският духовен Учител очертава ролята на виделината за наличието на разумност в жизнената дейност на човека, т.е. на онова, което го отличава като разумно същество: „Думите „светлина“ и „виделина“ са от един и същ корен, но светлината е отражение на виделината. Виделината е съединение на онзи Божествен елемент, който се отнася вече към човешкия ум, сиреч който ни прави да разсъждаваме разумно, да имаме логика, съдържание и смисъл в нашата мисъл,"

На друго място в своето Слово Учителят П. Дънов нарича виделината „жива светлина“ и доразкрива нейното значение за формирането и функционирането на човешката смисленост и мисловна дейност: „Живата светлина е оня велик природен деец, който твори формите на човешката мисъл, на човешките желания и чувства. Тя е обвивка на човешкия дух, на човешкия ум. Без нея никой не може да мисли и да чувства. Виделината е, която проявява нещата. Тя е, която кара ума да мисли, да разсъждава логически. Тя е, която интуицията схваща непосредствено."

Формообразувашото действие на виделината достига редица стъпки на определящ фактор за интелектуалното равнище, нравствения облик и дори продължителността на земния живот на личността. В юзп смисъл Учителят на 1 > 1 > отбелязва: „Трябва да знаете, че светлината е един от великите фактори не само на умственото развитие на човека, но и на характера и дългия му живот." И 1 4 ^

Учението на Бялото братство заключава със завладяваща яснота! „Виделината е един вътрешен прочее." Нейното послание иде от една извисена зона на Космоса, където царува извечна хармония и Божествена красота: „Един ден и пред вас ще се открие един велик свят, и който виделината

съществува. Таи/ виделипа идва отвътре, а че отвън." Тоест съвършенството с резултат от плавното и цялостно съединяване на видел ината от смет:» на Духа е тази. която извира от дълбините на безсмъртната човешка същност.

И Своята Проповед на планината Христос се обръща към пробудените души е думите: „Вие сте виделипата (и Синодалния превод на Библията - „светлината“; 6X3.) па смета" (Мат. 5:14). Ето как Учителят II. Дънов тълкува -тази реплика на Спасителя: „Христос казва: „Вие сте виделипата." Кои „вие"? Първият елемент е солта, законът на равновесието, които държи всички сили в равновесие; вторият елемент е виделипата, тя въздига и възраства НвщтЩ сиреч всички мисли и желания растат във виделипата и се развиват по- правилно. " Черпейки от плодовете на Христовото благовестие. Учителят на Новата Култура доразвива кратките, но няпледпо дълбоки принципни положения на Назарегапнна и достига до заключението, че виделипата е здравословното състояние на човешкия ум, атмосфера, в която човек трябва постачнпо да л/сивее- " 13 крайна сметка „виделипата има за чел... да ни направи свободни." Тона е свободата на Л1 остта да разп.рнс в пълнота споя физически, умствен и духовен потенциал и да го използва за целите на Божия план за света. Ла живееш във виделипата от позициите па тона съкровено познание е „... един живот но Божествената хармония и само човек, у когото има тази хармония, може да ичпиша величието на виделипата. Виделипата е един разумен ечемешн."

Когато останеш съвсем сам, когато решиш, че и Бог те е изоставил.тогава ЗйАНИ е пастьнил мпп.т на върховното изпита!ше. Промисълът па Твореца дълго те е водил но пътя на духовното съзряване и сега Небето очаква от теб да оправдаеш доверието. За да издържиш този последен изпят преди просветлението, е нужна пълна мобилизация. Цялото твое „аз" е изпънато като струпа над Учителят Петър Дънов за светлината 143

пропастта. Или изграждаш моста на вътрешното иресътвореппс. или пропадаш в бездната, За да преминеш отвъд, ти е необходима видсдштХпоредУчитсляП. Дънов, както бе посочено ио-горе,..ша е обвивка па човешкия дух. но човешкия ум и без нея никой не може да мисли и да чувства". Виделипата е дар на благодат и същевременно плод на един вътрешен процес на израстване, в резултат от който духът проникна напълно г. материята и н освещава, Като следствие тялото се превръща и съвършен инструмент за проява на духовното начало. Както казва ап. Павел: 1-1 вече не аз живея, а Христос живее в мене" (Гал. 2:20). Като дар от Небесния Отец виделипата с онази максимално благоприятна среда, която пролл&га най-подходящите УСЛОВИЯ За СЪЩССТВување СНОред великото Учение на Живота. Сама по себе си виделипата не е носител на разум, ала тя с благословеният посланик па Висшия Космически Разум, Чиято

основна цел е всички същества да постигнат свободата в Духа. Създателят изгражда декорите и написва сценария за вселенската драма. А пие, изпълнителите, получаваме своите неповторими роли и вникваме в законите, според които протича действието. Ако спазваш правилата на безначалния Автор, наградата е преминаване » друга, по-светла област на Питието, където творческият пропее продължава. Ако не се справиш, те туби кураж- има и други ГШССИ, и следващи изпитни сесии.

Учителят П. Дънов изтъква: „Мъоюът е единият полюс на виделипата, жената - другият." М по-Нататък: „Двойките са законите на съграждането," Кон двойки има пред вид великият Посветен, слязъл на Земята в българско тяло? Всяко откровение, родено от извора на вечната Истина, притежава множество възможни тълкувания. Мека се опитаме да надникнем зад кулисите на един от вариантите за интерпретация. По наше мнение зад тези думи на Учителя на В1> у насее крие пап-вече тезата за плодоносното сътрудничество между мъжа и жената на материален план. Съществува едно понятие, което обхваща и пълнота потенциала на това взаимодействие между половете - партньорство. Според нас в идеалния случай партньорството представлява МЛОГОСТраниата (комплексната) реализация на божествената хармония между 144 Учението на Бялото братство

мъжкия и женския принцип. Общуването между партньорите протича пълноценно на всички равнища, във всички измерения. Тое изградено върху непоколебимото взаимно доверие, ненакърнимото чувство за отговорност и несиресхващото желание за отдаване.

Отсъства дори и иан-нищоожпата мисъл за себе си, за своето. Двойката съзидат; собствена аурна обвивка, непробиваема за ВЪНШНИ ВЛИЯНИЯ, Двамата стават ЕДИО. Сродните души се съединяват в онова неразлъчно ЕДИНСТВО, чиито единствен аналог - с лоното на свършената Божественост.

Съществен елемент на това състояние с усещането за самодостатъчност. Сиреч не с нужен никой извън двамата за постигането на абсолютната пълнота на преживяването на блаженство. Това, което будистът нарича „нирвана", дзен-будистът - „сагорн", индуистът - „мокша", а ногата - „самадхи", и на което то са посветили стотици прераждания, партньорите могат да осъществят в един-единствен живот. Дори в един миг. Разбира се, и те са работили дълго и продългоза него. Има и едно задължително условие за постижението - духовното сродство. Не са необходими никакви формалности от рода на онези, измислени от съвременната цивилизацията на фзра на брачно съжителство. Нужно е само ролята в Духа. Тогава двойката излъчва непрекъснато отвътре навън животворна енергия. И в нейните лъчи могат да се къпят мнозина, цялото същество дори. Ако са подготвени да приемат дара. А тази неземна дар сред хаоса на земната действителност

може да получи всеки. На точното място, в точния час, в хармония с определения от Бога партньор. Изискването е минимално - да Му отдадем изцяло сърцето си.

3- Вътрешната светлина и Христовата светлина:

Духовното познание разглежда човека като същество от светлина, която в различните свои проявления изгражда неговите тела. В своята пай-сгъстона, кондензирана форма светлината е строителният материал и на физическото му тяло - най-плътния носител на съзнанието. Интензивността на светлицата, излъчвана от Учителя Петър Дънов за светлината 145

човека, свидетелства за неговата принадлежност към сферата на оброто или съответно - на злото. В тази насока са и поясненията Учителя П. Дънов: „Човек ... сам по себе си е светлина, Всички оброрихора са светещи, а всички зли хора. които са изгубили смисъла а живота, са тъмни. От тях излиза мъждапша светлинна."

в друго място в своето Слово той свързва яркостта и яснотата а излъчваната от човешкото същество светлина със степента а неговото интелектуално развитие, като предлага и кратка фнннци на ПОИЯТИСТО „аура": „Човекът за вас е форма, по той съществува и като светлина. Колкото по-интелигентен е човек, опкова неговата светлина е по-ясна, Ако интелигентността намалява, светлината придобива слабо синкав цвят, после бледожълт и т.и. По цвета се съди за интелигентността {курсивът мой - К.З.). Сърцето. Любавта имат нежпоровов вят. иежнорозова краска. Бялата светлина е на добродетелите волята. Преплитането на всички цветове дава човешката >ра. Но аурата се съди за степента на развитието на човека курсивът мой - К.З.)." По този начин вътрешната светлгиа на ичността отразява както сгъналото в духовната и еволюция, така мястото й сред себеподобните върху безкрайната стълбица на еемирното развитие. Способността на индивида да възприема ркгглината, да я асимилира и разпръсква около себе си е в пряка -ръзка и с изградения от него МОрЗЛСН облик: Човек от човека (• различава по степента на своята светлина. За характера на Овека, за неговата интелигентност, за неговата духовна висота съди по качеството и количеството на светлината, която той зприема и проявява."

Великите духовни Учители и разумните Същества във Вселената Въпознават мигновено същността на човека, достигнатото от него авпнще на лична духовна еволюция, както и Момснтното му ьстоянис, наблюдавайки и анализирайки неговата аура. Разбира . те биха могли да проучат обекта на своето наблюдение и веем подробно, разчитайки Акашовите леюнис (хроники, записи, анали), засягащи неговия конкретен земен живот, както п отрупания от него опит в предишните му въплъщения, Но до тона 146 Учението на Вялото братство

действие те пристъпват рравнително рядко, Достап.чсп им е един проницателен духовен поглед КЪМ аурпчната обвивка па човека, за да са напълно наясно с всичко изброено по-горе. По този повод Учителят на Б1> в пашата страна казва: Човек се помниш по светлината на своя живот. Когато един човек влезе в разумния свит, по светлината му се познава откъде иде и какъв живот живее,"

Навлизането В разумния свят (Учителят П. Дънов има пред вид невидимата реалност, владенията па Духа) може да стане по два начина:

- 1) При постигане на определено ниво па духовна еволюция човек придобива възможността свооодно и контролирано да пренася съзнанието си от материалната в надматсриалннтс области (етерна. астрална, метална и нр.); духовните Учители и най-наиредпалп те окултни ученици обладават т. нар. непрекъснатост на съзнанието. сиреч будпост на съзнанието на всички космически полета и във всички светове;
- 2) След напускането на физическото тяло в момента на смъртта, при последователното преминаване от зоната па гьсага материя, през етерните подпалете до естрадниа, а по-късно - и до умствения свят. В следващите редове българският велик Посветен разглежда Състоянието па съзнанието па човешка индивидуалност, достигнала сферата па конкретния ум (т. нар. метален СВЯТ в езотеричната лексика или девакан в източната духовно-мпетнчпа фразеология и теософията): „Ако този човек е изпълнявал волята Божия, когато влезе н разумния свят, ще го обземе такава светлина, такава радост, такава блаженство, като че ли притежава нечия свят. Накъдето и да погледне, навсякъде ще вижда само светлина, необятна светлина - никакъв друг обект, В тази пепрернвиа светлина няма никакви сенки. Тя е едно непрекъснато и безпределно сиячие."

Разсъжденията на Учителя П. Дънон водят до един логичен извод - наличието па разумност в Питието се характеризира с излъчването па светлина, която е право пропорционална като интензивност па стенеща на проявената разумност: „Проявите Учителят Петър Дънов за светлината 147

па разумния живот се отличават всякога с появата па светлина. И ние различаваме степента па разумностша по степента но светлината. Колкото светлината, която изхожда о-п едно разумно същество, е по-сияйна и по-ншпепзнвна, колкото е по-мека и по-пепжа, колкото по-мощно осветлява и осмисля живота, толкова па по-висока интелигентност е носителка тя. " Крайният резултат от тази последователно разгърната теза е очакван п всестранно обоснован: „... Светлината, която съществува в пространството, показва, че в природата а.щееествува разумност." Добавяйки изяснение за взаимоотношението между

светлината и функциите на ума, Учителят на Б1> завършва темата с разширено обобщение: Какво отношение има свещта към човешкия ум? От съвременните наблюдения и опити се доказва, че никаква умствена дейност не може да се извърши. никаква органическа проява не може да стане без присъствието на светлина. И ние ще направим едно общо твърдение, че степента на развитие на всички същества зависи от качеството и количеството на светлината, която присъства в даден момент. Туй разграничение можем да го отнесем и до самия човек: всички хора се различават по степента на светлината, доколкото те са способни да я възприемат и проявяват. Можем да твърдим по-друго: че не самият характер, самата духовна проява на човека зависи от качеството и количеството на тази светлина. '

Най-съвършеният израз на духовната светлина, проявена в света на материята! е мисията на Вогочовека Исус Христос - Въплътения Син Кожни, най-великия от Учителите на Космоса. Той самият като същност е изтъкан от най-фина Божествена Светлина. И чрез живота и делото Си Спасителят разпръсна мрака в човешките души и ги изпълни с нетленната видима на импулса за поворождение и духовно извисяване. За Него и резултатите от Земята Му изява Учителят II. Дънов споделя: „Христос седни от Най-възвишените духове. Той слезе да даде упътвания и да обърне кормилото на човешката еволюция, да даде светлина да вървят хората напред, да им покаже пътя на човешкото спасение."

Да възприемаш Христовото присъствие, означава СТИНАНИТО
148 Учението на Второто братство

ти да е настроено на такава вълна, че да различава тленната от нетленната светлина. Разтворените духовни сетива на личността я правят съпричастна на благодатното озарение на земната аура. предизвикано от успешния завършек на Христовата мисия. Все повече хора придобиват тези способности и с това се приближават все по-близо до Божествения лъч на Христос. Когато настъпи моментът за Неговото първо идване сред нас в плът, Ветлссмската звезда бе символът на това епохално събитие А какво да очакваме в навечерието на Второто Му пришествие? Ето отговора на Учителя на ББ в Българи»: ..Когато Христос дойде на Земята, звездата Му дойде заедно с Него. Но нея видяха само тримата мъдреци от Изток, Когато Христос отново дойде на Земята, неговата звезда ще бъде десет пъти по-ярка, отколкото преди две хиляди години. Но тя ще бъде видима само за онези, които са готови да възприемат Божествената светлина."

Повече от два милиарда християни - наши съвременници, очакват завръщането на Христос в Неговото прославление чрез възкресението и възнесението тяло. Така гласи едни от пап-пажпнтс догмати на християнското богословие. Твърде различно звучи езотричното становище по въпроса, формулирано от Учителя

П. Дъиов: „... Христос ще дойде като вътрешна светлина в умовете и сърцата па хората (курсивът мой - К.З.)- Тази светлина ще привлече човеците един ю-м друг и ще ги обедини вътрешно. Тези човеци ще бъдат човеци на светлината, човеци сг^с „звезди". " Имало ли е в историята пример за подобни ..човеци със „звезди", за които споменава българският Мъдрец? Каква е ролята на „звездите" по отношение на контакта между земната действителност и невидимия свят? Нека отново се доверим на твърдението на същия източник: „Такива човеци със „звезди" бяха едно време апостолите. Когато Христос възкръсна, явиха се много „звезди". Това са ония „огнени езици", за които твърде забулено се говори в Евангелието. Тези звезди излъчиха толкова много светлина, че стана едно съединение между видимия и невидимия свят, между апостолите и разумните, светеци същества - жители на небото. " Когато вътрешната светлина па Учителят Петър Дъиов за светлината 149 човека бъде обгърната и възнесена от Христовата светлина, това е момент на съдбоносна промяна, на еволюционен скок, които довежда до разширяване на съзнанието и космически мащаби. От този благословен миг нататък за ученика по духовния Път вече няма връщане назад! Не топ, а Христос в него е Този, Който го води по ти ската ю.м съвършенството:../<"олш;о/н<<a/к-<<e/>>лш/я(Хрпстов;па светлина, Христовото начало - б.К.З.) обхване едно душа. тя вече не се колебае, не се съмнява. Това е един от пац-^еликите моменти, които може да преживее човек. В него се заражда и тихо и непрерывно засиява едно благородно, нежно чувство. Това чувство е нелепо и деликатно, но интензивно. То обладш-а такава вътрешна мощ и сила, че човек става непобедим. "

Вътрешната светлина е определяща не само за духоиия рът па индивидуалността, по и за нейното здравословно състояние, за физическата и кондинпм. Без нея е немислимо не само духонпо-иравсткното усъвършенстване, но и укрепването и оптималното функциониране на телесната структура, в този смисъл вътрешната светлина е основа п предпоставка за изявата па външната. В тази насока заслужават специално внимание следните разсъждения на Учителя П. Дъиов: „Светлината е потребна за растепето, за развитието на вашето тяло. Без вътрешните светлина и външната е безполезна (курсивът мой - К.З.). Външната светлина е механическа. Има една светлина, в която нашият организъм расте. Има една светлина, при която мозъкът расте. Има една светлина, при която сърцето расте. Има една светлина, при която нервите растат. Ако тази светлина, съответстваща на нервите, не дойде, нервите започват да новяхват. Щом се отдалечите от външната и от вътрешната светлина, организъмът ви започва да боледува."

В същото време пълноценният психически живот на човека

е изцяло обусловен от наличието и действието на вътрешната светлина. Извисеният в духовно отношение човек излъчва ярка вътрешна светлина. Той се е превърнал в съвършен проводник на идеите, изливащи се изобилно от фини [е зони на Космоса за онези, които са в състояние да ги възприемат и осъществяват. А за своите Учението на БЯЛОУПО братство

братя и сестри той с <|кф. с помощта на ЧИЯТО благодатна светлина те откриват пап-правилния път към Божественото. В християнството течи високо еволюирали люде биват назовани „светии“. В тяхната дълбока, безсмъртна ОБЩНОСТ пулсира животворяща светлина-сама по себе си жива и вдъхваща живот: „Всички велики идеи, възвишени чувства и дела се проявяват при иан-изобилна светлина, не външна, но вътрешна. Че това е така, вижда се от обстоятелството, че най-възвишените индивиди в човечеството, които са добили тъй велико свое развитие, наричаме светии, ние, че те светят, станали са хора на светлината. Следователно когато всички хора добият това а.е. н. ю. н. ие - да бъдат светещи. - когато самите общества и народи придобият тия способности, само тогава ще имаме една възвишена култура. От това гледище всички предмети на Земята, всички растения, животни и форми на хората не са ш/що друго освен светлина, видоизменена в своите най-разнообразни прояви. С една реч, всички е светлини (курсивът мой - К.З.)- От всичко тъй следва, че светлината, за която говорим, не е мъртва, не се състои само от трептения, както общо се твърди, по тя СЪДЪРЖО нещо повече. " В този ред на мисли логично е да обобщим, че главната спънка по еволюционния ПЪТ. и на индивидуалните същества, и на обществата е отсъствието ил светлина или нейното недостатъчно интензивно проявление. И доколкото наличието на вътрешна светлина е предопределящо и за изявата на външната, то култивирането на добродетели и тяхното отстояване в социалната среда се явява от решаващо значение за степента на „осъзнатост“ на земното ни битие. Затова и напълно справедливо звучат следните размисли на Учителя II.

Дънов: „Всички съвременни хора, общество и народи страдат от липсата на светлина. Тя съществува изобилно във външния свят, но не остава вътре в нас. вътре тя е малко; условия няма да се прояви /шп.ре в нас при сегашното състояние на човека. Вследствие на това се зараждат всички отрицателни чувства, които сега спъват: развитието на човечеството и разяждат неговия организъм, пречат на неговия ум и покваряват сърцето му. Ако се сг>мнява не в това. поставете който и да е индивид в Учителят Петър Дънов за светлината 151

някое психическо жилище, където има много малко светлина. и ще забележите <<продължение на няколко години всичката разлика, която може да се появи в дезорганизирането на индивида, в упадъка на неговите умствени способности и неговия морал, "

Човекът, обладаващ ярка и действена вътрешна светлина, се отличава с физическа красота и неповторимо личностно излъчване. В този смисъл красотата е рожба на усвоената и използвана за пелите на Доброто светлина, чийто Първоизточник е Творецът на всичко съществуващо: „Тя (красотата - б.К.З.) е външен /праз на светлината, която излиза от Бога. Красивият човек отразява Божествената светлина върху другите хора."

4. Божествената Мъдрост - източник на знание и светлина:
В своята теоретична схема Учителят П. Дънов отрежда на Мъдростта и качеството на Божествен принцип в Битието ролята на източник на знание и светлина. Взаимовръзката между Божествената Мъдрост и светлината е подобна на тази между извора и изтичащата от него вода. Първото обуславя второто, и от второто, след като произлезе от първото, придобива самостоятелност на проявлението. Мъдрецът притежава извисено и действено знание, което - ако бъде приложено - разпръсква мрака на невежеството и утвърждава светлината на Истината. За Връзката между тези категории на езотеричното познание и отношението им към обобщения образ на Космичния Човек (Адам Кадмоп на Кабалата) свидетелства и Учителят П. Дънов: „Л когото говорим за Божествената Мъдрост, ние подразбираме всичката светлина на безпределното пространство, която никога не угасва. Светлината е дреха на Мъдростта. Физическата пък светлина, от която пие се ползваме, е резултат от излишната енергия-, която Космичният Човек произвежда при своята умствена дейност. Космичният Човек е придобил толкова знания, че има импъшък от светлина." Изхождайки от така изложените взаимозависимости, Учителят на ПБ наставлява своите последователи: „Дружи а това, което свети - Мъдростта". Тя ще ти даде знание. Запамети си те

| 5 ^ Учението на Бялото братство
облече с най-Красива дреха - светлината - Защото светлината е дреха на знанието." Търсещият по духовния Път следна да знае, че дори и в иан-трудните мигове от живота си, когато мракът на неволите и изпитанията го залее като лавина, топ може да протегне ръка към един непресъхващ извор на светлина. Това е, разбира се, Божествената Мъдрост: „Когато изгубиш смисъла на живота, ШърОИ тона, поето свети. А туй, Кое то вечно свети. без да угасва, е Мъдростта!"

Критерият за поспелият на пътя мъдрост по житейския път е начинът на живот. „Мъдростта на мъдрите е в тяхното поведение!" - гласи една езотерична сентенция. Лла освен субективната самооценка и не по-малко спорната преценка от страни съществува и напълно обективен фактор за равнище на култивирания мъдрост: „Като измеря интензивността на светлината, която излиза от ума ти, ще познаеш колко си мъдър." Естествено, този метод е подвластен само на носителите на ерихестишно зрение - Посветените.

Неговото прНЛожсп ю н Практиката дава основание на един от тях, въилътил се в България през втората половина на XIX век, да закъпОЧЙ! „Разумен човек е онзи, който излъчва светлина." (Зъщният велик Посветен, назован ОТ следовниците си „Учител па Любовта", достига в своите прозрения до извънредно задълбочен анализ на стремежите, ръководещи човешкия дух към целите на неговото проявление в Космоса. Триадата на тези цели в низходяща градация е съставена от фундаменталните категории: ЖИВОТ - знаННС - свобода. При реализацията на втория от посочените стремежи - към знание - па изхода се формира светлина. Ето как Учителя!' П. Дъиов излага тази абстрактна конструкция на ЛИЧНОСТНОТО духовно самоосъщствяванс: Първият стремеж на човешкия дух е животът. Вторият стремеж на човешкия дух е знанието. Третият стремеж на човешкия дух е свободата. Когато духът придобива знание; светлината се появява като резултат. " I 1а друго място в СЛОВОТО си Учителят на 1П> предлага още една подобна градация, конструирана От четири елемента: разумност - мушка - светлина - МИСЪЛ. Тя не е изложена в низходящ или възходящ ред, а черпи основанията за съществуването си от чителяш Петър Дъиов за светлината 153

Боннквансто във формите н средствата, посредством които 1 шачалиата разумпостес изявява в материалния свят: „Паземята 'тук Учителят 11. Дъиов вероятно има пред вид не само планетата смя, а физическата действителност като цяло - б.К.З.) нап-лпиалеп израз на разумиостта е музиката, защото музиката е сгъстена светлина, а светлината е израз на мисъл."

5. Енергията - кондензирана светлина:

•

Един от най-дълбоките компоненти в учението па Учителя П. Дънов - с определено мирогледно значение - е представената от него категориппа скала па Битието. Тя гласи: „Материята I кондензирана енергия. Енергията е кондензирана свеплина. Свет/ината е кондензирана мисъл. Мисълта е коидешираиа Щюбов. Любовта е плод на Духа. Духът е първична проява пи Бога. Шрг е абсолютната непроявеиа Божествена Същност." Целта на настоящото кратко изследване не включва обстоен анализ на тази величествена панорама на съществуващото, формулираш със завладя иаща краткост яснота от българския духовен Учител. Обект ПО специален интерес - имайки пред вид темата на изложението-е единствено вторият тезис, дал заглавието на разглежданата гук подтема. В своите беседи Учителят П. Дъиов предлага и по-подробно изясняване на взаимовръзката между енергията н петлицата от позициите на познанието, придобито от пан-нисоко волюпралитс човешки същества: „И ако попитате тия чисоко юпредналн човеци (духовните Учители - б.К.З.) за произхода па Шттшата, която средно развитият човек възприема, те ще ви

кажат, че от космичноЮ пространство идват към Чемяте други
вешлииии вибрации, които, като дойдат до нея, се видоизменят
така, че се образува обикновената светлина. Зад /пат обикновена
Светлина, обаче, която е само едно отражение, седят друг род
шер, ши от по-висок ред, а зад последните пък седи нещо разумно. "
Иърхъг в така начертаиата пирамида очевидно е Божественото
Врѣхсъзнаннс в качеството му па постоянен извор па светлина в
ритс свята: физическия» духовния и Божествения.

154 Учението па Бялото братство

II понеже материята е кондензирана енергия, която пък е
егъетена светлина,то в нашата материална действителност ВСИЧКО
налично и една или друга степен се яия па производно наеме глината.
Чанта Учителят на БИ у нас е в правото ен да заяви: „Всичко е
концентрирана аичплипа (курсивът мои - К.З.). Плодовете,
растенията-всичко е светлина." В контекста на течи разсъждения
и изводи стана ясно н друго негово твърдение, което разгрѣща
обзора на темата до мащабите на връзката между планетата Земя
и звездата, засганала в центъра на Слънчевата система: „Иай-
виси/ата материя, която възприемаме, това е слънчевата енергия.
Ако ши по виждан* тази светлина, не можеш да се обновиш." Ма
друго място в Словото си тон проследява пътя на слънчевата енергия
до Нашата планета, ЦСЙНИТС трансформации, които пораждат в
крайна сметка поз (агата па всички пп дневна светлина. Обърнато
е специално внимание и па способността на човешкото същество
да усвонц;1 пълноценно тази енергия в зависимост от степента па
развитие на нервната му система: „Слънчевата енергия, която
идва на Земята, минава пра етера, после през въздуха; като дойде
в стълкновение със Земята, образува светлина. Но тя ие е тази.
която идва от Слънцето, тя се образува тук. на Земята. Онази
светлина дава подтик на мисълта, аз за нея говоря. Ако шн си
свободен, може дауснлиш светлината си. По-голяма или по-малка
Светлина, зависи ОМ развитието на нервната система. Колкото
по-добре е развита нервната система, толкова светлината и
топлината се увеличават."

На равнището на психиката н физиологната на човека се
оказва, че пито едната от двете не е в състояние да функционира
без наличието па светлината. Последната представлява основната
движеща сила, привеждаща в действие както металните, така и
чисто биологическите и биохимпческите процеси в съзнанието
и тялото па индивида. За този род обусловеност на личностите
С1 рукгурп от светлината Учителят П. Дънов отбелязва: Никаква
умствена дейност не може да се прояви, никакъв органически
процес не може да се извърши без присъствие па светлина."

Учителят Петър Дънов за светлината 155

6. Светлината и ученикът по духовния Път:

I Ъпътсгвнсто на Учителя П. Дънов към неговите последователи

и. в частност, към онези, които са поели по пътеката на окултното ученичество, не оставя никакви съмнения в необходимостта от еднозначно обусловена принадлежност към царството на светлината: „Ученикът живее в Светлината. Тава е единственият реален свят. Сянката не е реална. Търси Светлината, която няма сенки. Избягвай всяка мисъл и чувство, които внасят тъмнина в твоето съзнание." Ученикът по духовния Път с разумно същество, което е достигнало такава степен на личната СИ еволюция, която му позволява да възприема пълноценно светлината, да я усвоява и раздава на всички и на всичко наоколо е щедростта на позналия Божествената Истина. Именно него има пред вид Учи телят на 1>Г> в нашата страна, когато заявява: „Светлината се привлича от тела или от съзнания, които са високо организирани." Вътрешната светлина на окултния ученик е достатъчно силна, за да надмогне всички външни изпитания, съблазни и изкушения. Тя е готовият Неугасващ факел в лабиринта на живота. Имайки я всякога на разположение и използвайки я разумно, за целите на Божия план за света и за него самия, той остава неизменно неподвластен на странични въздействия. („Ученикът трябва да ходи винаги със Светлина, за да не се спъва.") Вътрешната светлина на пилигрима по духовния Път го води към невидимата обител на неговата самодостатъчност - характеристика на великите духовни Учители на човечеството. Той остава безразличен към всички пъстри примамки на материалното битие: „Докато ученикът търси светлина отвън, нищо не може да му се говори за Нюга. Когато отвън се яви тъмнина, буря - вътрешна Светлина озарява съзнанието му и у него се ражда Любовта към Великото! Пека той пази вътрешната Светлина (курсивът мой - К.З.). Ученикът очаква този момент в своя живот."

Учителят II. Дънов предлага на учениците едно ценно правило, което да им служи за обективна самооценка; „Още едно че шбравян; Ако в пътя, по който си тръгнал, твоята Звезда 156 Учението на Пялото вратата постоянно изгръш, та ва «пътя на светлината. Ако в пътя. ПО които си тръгнал, твоята звезда постоянно залязва, ти си в пътя на тъмнина; шша." В случай под „звезда", която изгръва и залязва, тон по всяка вероятност би трябвало да има пред вид: 1) степента на будност на съзнанието на ученика; 2) обратната връзка между окръжаващата среда и собственото битие на ученика т.нар. „знаци на съдбата" и озотсричното познание. Г>удността на съзнанието от своя страна обуславя мисловния потенциал на човека, способността му да мисли правилно (или „право", както казва същият Уч:ггсл). А пък правилната мисъл е тази, която излъчва приятна, хармонична светлина и обагря аурата на ученика в красиви багри и цветове съчетания. Мисловният пропее протича нормално 11 конструктивно тогава, когато светлинният поток с

възприет и усвоен адекватно ОТ човека: „Който не възприема светлината правилно, не може да мисли. Колкото светлината е по-малка, толкова и умствената дейтелност се намалява." Без наличието на светлина в душата окултният ученик не може да упражнява илюминаторизацията- първата стъпка по пътеката на самоусъвършенстването; 'Гой не може да различи Истината от неистината и не е в състояние да защити Божествената Правда: .. Онзи ученик, който няма светлина, няма правда. "

Светлината достига дочовешкото зрение в богатата гама от цветове, тонове и нюанси. Зсски от тях е субект-притежател на съответна духовна информация, и всеки ОТ ТЯХ упражнява въздействие върху определена страна; или елемент на психо-физическото единство на ПИЧНОСТТА: „Цветовите са форма на светлината, а светлината е носителка на Божествената храна. Ако не знаете как да съгъствате и как да възприемате светлината, не може да станете много умни, нито здрави, нито благородни." Пълноценното усвояване и използване на даровете на светлината води ученика към жадувания бряг на духовната свобода: „Обичай светлината и свободен бъди!"

Специално внимание в своята теоретична концепция Учителят 11. Дъиов обръща на бялата светлина. Божественото учение свидетелства¹, че тя е символ на Христос, на Христовото присъствие Учителят Петър Дъиов за светлината 157

и Свръхсъзпание. В своето дълбоко мистично съчинение „Заветът на цветните лъчи на светлината" (написано и публикувано през 1912 г.), събрало върху страниците си най-съкровени стихове от Библията, вдъхновени пряко от Божия Дух, българският Учител на Любовта е отделил раздел на т.нар. от него „Диамантените бели лъчи". Те са знакът и връзката е Христовия Дух (с. 40-47). Основавайки се на тошшоизпание-откровение, той разкрива завесата пред едно от най-високите постижения по пътя на окултното ученичество: „Когато ученикът се потопи в Бялата Светлина. той познава своя Учител. Учителят му говори от погето на Бялата Светлина." Гаранция за проявата на бялата светлина е служенето на Доброто ОТ страна на ученика. В този случай тя изпъкна пред съзнанието му като жива същност, надарена с разум и Божествена Мъдрост: „Когато ученикът мисли за Доброто, в неговия ум се явява една мека бяла светлина - живо Същество, с което той може да се разговаря и да научи много нещо. "

В разбирането на Учителя П. Дъиов светлината-освен всичко останало - е действена връзка между ученика и духовния Път и неговия Учител. Предпоставка за активирането на тази форма на общуване между тях е принадлежността на ученика към определено равнище на еволюционно развитие, както и искрената му привързаност към светлината, т.с. към проявлението на Божественото в СЪТВОРЕНИЯ свят: „Ученикът трябва да обича

Светлината! Учителят и\е му предаде Най-великото чрез Светлината!" В живота на всеки човек има приливи и отливи. Учителят- на ББ ги Сравнява с кривата на синусондата спрямо координатната система. Познанието, което великият Посветен предана на последователите си, предлага сравнението на скръбта с вечерния мрак, а на радостта-с утринната светлина. Тези кон трае ти са особено силно проявени в душата на окултния ученик, чиито преживявания са белязани е подчертана яркост и интензивност: „Скръбта иде вечер, а радостта - сутрин. Когато ученикът скърби, у него е вечер; когато се радва - сутрин. Влиянията на тъмнината носят скръб, а тия на Светлината ~радост Когато у него е вечер, да мисли за Бога. шщото у Бога е винаги ден."

158 Учението на Бялото братство

Изпитанията каляват духа. Учителят П. Дънов ги сравнява с алхимична лаборатория, изградена от Живата Разумна Природа. В зависимост отначи(и)анапрсми)1авансто11рсзнзпита1у)ятау'1сннкъ1 култивира у себе си различни качества на характера. Ако се справи достойно е всички задачи, той придобила непоклатима вътрешна сила и започва да излъчва светлина: „Учеиикъш, като mine пра алхимичната лаборатории на природата, ще стане силен; а като mine през пещта и - ще светне. Светлина ще стане." А когато успее да овладее вибрациите на светлината на определено равнище на цепната интензивност, тон достига до познанието на Божествената Любов. Това е Рубнкон, гранична точка по неговия духовен Дът, от конто нататък ТОЙ се докосва до най-фината енергия в Битието. За предпоставките, обуславящи това велико постижение. Учителят на Б*1> у пас разказва: „Ученикът трябва да се стреми да достигне до оная светлина, при която може да разпознава истинската Любов. Любовта се показва в иай-голямапш нищета."

7. Чистотата, Правда 1а и светлината:

„Чистотата трябва да излиза от ученика като Светлина", казва Учителят П. Дънов, разкривайки по този начин пряката връзка между двете категории. Смиълът на тези негови думи с съсредоточен в езотеричното схващане, че ако човекът по духовния Път съблюдава абсолютна чистота в мисли, чувства, думи и дела, той - в същност неговата аура - започва да излъчва по-ярка светлина в съответна цвeтова гама. Преобладаващият цвят е белият (Христовият), за който вече стана въпрос по-горе. В този дух е и следното наставление на Мировия Учител; „Ходи по щипя на светлината! А пътят на светлината е път. по който няма никакъв прах."

Въздействието на светлината се проявява и на физическо (или физиологическо), и на надфизическо равнище > Когато, тя свързва пристап усвоена правилно, тогава повлиява благотворно и на тялото, и на психиката. В известен смисъл ТЯ би могла да бъде характеризирана

Учителят Петър Дъиов за светлината 159

и като невидим санитар на човешката мисловна дейност. И обратното, ако подходът към приемането на светлината не е правилен, ТЯ е в състояние да навреди; „Ще приемаш евепаипаша, за да почистваш мислите си. Много силната светлина поврежда очите и нервната система, "

Божественият принцип на Правдата (един ОТ петте в Словото на Учителя П. Дъиов наред е Любовта, Мъдростта, Истината и Добродетелта) излъчва собствена светлина, притежаваща животворна енергия: „Светлината, която произтича от правдата, това е есеиция на онази светлина, която дава живот. Тя е светлина, която носи живот в себе си. Любовта ие може да се изяви на човека, в когото няма правда." 13 тази връзка българският духовен Учител цитира и фраза па Христос, доизяснявайки посочената но-горс своя мисъл: „Казва Христос: „Ще просветнат праведните." Какво ни интересува пас, че праведните ще просветнат? Много важно е туй. Без светлина в света не може да има еволюция. И още: „Думата „праведен" не е такава празна дума, както сега я разбирате. Христос влага нещо особено в тази дума. „ Праведните ще просветнат " значи правда, в която има светлина." В този смисъл праведният е човек па светлината - едновременно извисяваща го духовно п предлагаща дарове на общуващите с него,

След всичко казано и коментирано дотук Учителят на 1»П в България формулира важен закон па невидимата реалност: „Окултен закон е: „Праведните трябва да просветнат и като просветнат, всичко е в техни ръце. Ако ие просветнат, никаква сила няма да имаш." Ако човек Прилага пр иша на Правдата на всички равнища в съществуването си, той става достоен за названието „Христов ученик". И неговата визитна картичка в света на Духа е не името, професията, социалното му положение или материалното му богатство, а качеството на излъчваната от него светлина: „Някой казва: „Мога ли да бъда ученик на Христа?" Можеш да бъдеш ученик па Христа, по твоята правда трябва да ин)ав(1свет:пша.пеоСпн<новенасветлинаиагазииаелектричеств1к по-особена светлина се изисква."

1 6 0

в Учението па Пялото братство

Удивително с разкритието на Учителя* П. Дъно», че в същност познатата ии светлина в материалния свят представлява излъчването на безброн напреднали Същества, които са израснали и свършена праведвдет. В тази насока сякаш от само себе си се налага изводът. че ако те прекратяха. дори само за миг потока на живителна светлина, то Трва би било гибелно за пялата физическа вселена: „Преди милиарди и милиарди годиш/ тия същества във Вселената - праведните? - са минали през Отца и са придобит

тази светлина. И благодарение на нея светът сега вижда. И това е светлината на праведните. - Кой са праведните? ~ Светлите ангели, служителите на Бога, които са просветнали, И, съедочателно, сегашната светлина — това е един изблик на тази правда. И ако те престане да светят ~ да живеят в правда, с нас на Земята Ой се свършило. " Логическата нишка на приемствеността в човешката история диктува не обходи мостта осъзналите духовните закони в Космоса да ги прилагат лктпппо в живота си, за да осният на потомците си един по-добър п по-систъл свят: „Ако вие ме запитате: „Защо има нужда от правда?" - За да могат бъдещите поколения да живеят във вашата светлина. А животът има нужда от светлина. "

Липсата на правда в отношенията между хора! а разтваря широко аратите пред нахлуването на мрака: „Съвременните хора от безправие страдат - от нямане на светлина. " За жалост зоркото око на ясновнждащия открива недостатъчен брой праведници в нашия земен свят Затова и така често явление са проявите на възплътеното зло: „ Праведните, добрите хора на Земята са малко. Ако погледнете с окото на ясновидеца, ще видите каква малка част от хората светят, т.е. нтушат светлина."

Вез наличие на повсеместно осмислена и приложена Правда ис би могъл да бъде инрадеп фундаментът на Новата Култура на VI раса ~ Културата на Любовта. Само пречистеното и обновено колективно съзнание на ловешкия род е в състояние да извърши подобен прелом в хода на своето историческо п духовно развитие: „Правдата, тава е основата, на която в бъдеще Любовта ще се изявява и ще оенне човешките души, И тъй. в тази правда, в Учителят Петър Дънов за светлината 161

която влизаше, обединеше вашата светлина всички, тъй както слънчевият лъч. Взаимната светлина, която излиза от вас, ще я препратите към този свят. "

8. Слънчевата светлина:

Източник на биологическия живот върху планетата Земя с светлината, излъчвана от звездата-майка на планетарната ни система - Слънцето. Самата звезда във вида, в който я познава астрономическата наука, е физическото проявление (ити тяло) на едно велико Същество, наричано в езотеричното познание Слънчев Логос. То от своя страна е център на изявата на огромен брой разумни Същества от висока степен на духовна еволюция. Именно те в своята съвместна жизнена дейност, пропита от Божествена Мъдрост и Любов, са извор на животворна свеглина за своите по-малки братя и сестри - земите хора: „Светлината на Слънцето също е произведение на множество разумни същества, които изпращат своята разумност във вид на светлина." Освен видимата слънчева светлина до нас достигат и други негови излъчвания, от по-фино естество, неуловими за физическите

сетива: „Има известни лъчи, които минават през Земята и заминават. Има една светлина от Слънцето, която ие можем да я спрем, тя не прави никакво пречупване, тя само преминава. За тази светлина нищо не знаем. За този свят, който ии осветява, нищо не знаем." Разбира се, великият духовен Учител с наясно със същността и произхода на тези лъчения, но съвременното човечество очевидно все още не е съзряло като общност за получаването на такъв вид духовно-информационно познание. Всяко познание достига до човека - като личност или като колективно същество - тогава, когато тон е подготвен да го възприеме правилно и да го използва за ползване на Доброто.

На друго място в теоретичната си система Учителят II. Дъпов допълва темата за неизвестните излъчвания на Слънцето: „Има една светлина, която се отделя от Слънцето и минава покрай Земята, но ние не я възприемаме, а по-далечните планети 162 Ученици на Вълото братия

Я възприемат. Тогава са лъчите X, радиоактивни сили." Казаното за степента на подготвеност на земния човек да възприеме определен вид информация или познание се отнася е еднаква сила и за планетите, по-точно - за Съществата, чиито физическа чела са те, Планетарните Лотоси. Земният Лотос в еволюционно отношение не е между нас и -най-редната планета в рамките на Слънчевата система. Затова и посочените по-горни лъчения не могат да бъдат усвоени от него, а се отправят към други, стоящи много-по-високо в еволюционната скала планети,

Един от най-съществени изводи от разглежданата тематика е следният факт, че светлината е носител и проводник на неспирната Разумност. Тя стимулира скритите сили в представителите на всички природни царства за оптимално проявление и за реализиране на разумната програма, заложена в най-дълбоката им същност: „Може да се вземе пример от природата: изложете кое и да е цвете на Слънцето и веднага в него ще се пробуди истинското знание - то ще знае как да цъфне; изложете и кое да е плодно дърво на слънчевите лъчи и то не само ще се научи да цъфне и завърже, но ще знае и как да узрее и да приготи своята семка по най-правилен начин. Следователно по същия закон и ние, ако се изложим на Божествената светлина, ще се пробуди в нас желанието от хиляди години знание.

Светлината не се търси, по-скоро се възприема" - И когато човешката душа широко се отвори за нея, тя свободно влиза и пресъздава всичко по нови начини, неизвестни на първоначалните хора. Когато тази светлина изпълни нашите умове, проникне дълбоко в нашите сърца и обгърне всеотдайно нашата воля, ще се въдвори мир сред всички съсловия..."

Несъмнено са лечебните свойства на слънчевата светлина. Всеки от нас по един или друг начин ги е изпитал в собствения си живот.

Самият Учител П. Дънов след побоя, нанесен му през 1936 г., се е възстановявал продължително под благотворното въздействие на топлината и светлината, извиращи безспир от Слънцето. Н тъй като познанието, което предава на своите последователи, е изпитано без изключение от самия него, то н има пълното основание да отбележи: Учителят Петър Дънов за светлината 163

„ Слънцето съдържа всички медикаменти в себе си. Няма болест, която да не се подчинява на действието на слънчевите лъчи. За да се лекува, човек трябва да прекара слънчевите лъчи през призма - реално или мислено. Сг>щото е и със светлината — за да дойде до нашите очи като светлина, тя минава през няколко трансформатора. Ние възприемаме пречупена, рефлексенрана светлина, а не права, затова и виждаме нещата относително, а не абсолютно. За всичко ние имаме една относителна представа." Ала за да усвоиш пълноценно здравословното влияние на Слънцето, нужна е предварителна вътрешна настройка, нужна е вяра в обективното действие на космическите закони и Съответна концентрация: „Ако не вярваш в силата на слънчевата светлина и си казваш: „Я оздравей, я не!", разбира се, че няма да имаш резултат. През това време умът ти ходи по търговия, тук и там, и не можеш да се ползваш съзнателно от светлината. Когато се лекуваш на слънчевата светлина, ще мислиш само за светлината, за нищо друго. Достатъчно е да концентрираш ума си за половин час към Слънцето и слънчевата светлина, за да имаш резултат."

Х. ВЯРАТА В СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ

„Какао е вяра? Това е да вярваш, че пачата ще станат така. както Бог е определил, и другояче че могат да станат."

„Вярата е упосание е Разумното, което лежи е основата по пялата природа."

„Вярата е закон за освобождение от ограниченията, "

(Учителят Псп>р Дъпоо)

Учителят Петър Дъно» (Бсииса Дуно)- в съответствие с първия посочен по-горещггат-определя вярата като.убеденост, че Божията коля бива изпълнявана винаги и при всички обстоятелства и че тя неизменно тържествува над волите на всички останали разумни същества. Независимо че ги с надарил с пълна свобода на избора, Той проправя разумни граници за мащабите па тази свобода, така че тя да не може да постави йод съмнение осъществяването на I [сговня велик план за света.

Именно уловапието в тази вездесъща Разумност, проникваща пялата природа, всичко съществуващо, според българския духовен Учител е синоним за вярата. Сама но себе си тази Разумност-плод на Божието присъствие в Космоса - с иезрнма, ала проявленията м па всички равнища в Битието изключват всякакво колебание относно наличието и и нейната мощ.

Учителят на ББ в България отстоява тезата, че фактите задължават, законите ограничават, а, ПРМ1ШМПМТ9 рсв^бо>кда,ват.

Защо вярата освобождава от ограниченията? Кога и при какви случаи? Това става действителност, когато съединим напипа воля с тази на Всевишния, Точно тогава отпадат всички възможни ограничения при осъществяването на нашата индивидуална воля. понеже тя е напълно хармонизирана е Божията и изцяло е подчинена па реализирането на Неговия Промисъл за Вселената.

Вярата в Словото на Учителя Петър Дъпов |65

Изследователят на духовното познание си поставя въпроса: как възниква вярата, какъв е механизмът па нейното раждане и ймдсствуване? Учителят П. Дъков дава кратък и ясен отговор;

„Вярата е вътрешна връзка, която се образува по закона но щюбовта. "Тази невидима връзка между Бога н човека е двустранна по своя характер. Актът на сътворението иа света с акт на Божията Любов. Същата тази Любов съпътства всичко сътворено чрез безчетните сонн на вечността, Когато разумното същество съзрее в достатъчна степен в духовно отношение, за да я осмисли, то е вече готово да откликне па нейния зов. Мменнотогама великата извечна Любов започва да протича в двете посоки па направлението Бог - човек н в рамките иа това взаимно общуване се ражда и вярата. Тя от своя страна с едностранна: от творението към Твореца, от човека към Бога.

Възникването на вътрешната връзка на вярата, резултат от изявата на Божествения принцип на Любовта в едно ловешко

сърце, е превратен момент в еволюцията на личността. То бележи заставането от нейна страна върху Пътя на духовно-иравегвеного развитие и усъвършенстване, съпътствано от нов поглед към света, от йон мироглед. За този момент на решителна вътре а трансформация Учителят на ББ у нас споделя: „Ако направиш тат връзка, ти си спасен, ще почнеш да разбираш живота." Новото разбиране означава и ново отношение: към самия себе си и мястото си в земната реалност, към ближните, към Майката-Природа, към Бога и създанията от I [ето свят.

Могъща с силата на вярата! „Товч, «коеню пие внараме, то става! - възкликва великият Посветен. И веднага си припомняме думите на Учителя на Учителите Христос, че ако имаме вяра дори колкото едно еннапово зрънце, с нея бихме могли планини да преместваме (Мат. 17:20). А какво ли би могла да извърши тогава дълбоката, непоклатима и действена вяра, впрегната на работа в името на Доброто?! - Чудеса, ни повече, ни Гньмадко. С немалко такива примери изобилства историята на човешкия род, V. тяхната автентичност с извън всякакво съмнение. Тогава как да си обясним все още твърде разпространеното безверие, религиозен т всрови 166 Учението на Билото братство

скептицизъм, преминаващи понякога в яростен и безкомпромисен атеизъм? Единствено с невежество.

Учителят П. Дънов търси корените на вярата и дълбините на човешката душевност: „Вярата е озаряванс от светлината на интуицията, от светящата на свръхсъщността. Тя има за основа оншна - опита на миналото. А суеверията - това са неща неразбрани," Лушгл-искраотизначалната Божия същност-поен у себе си лъч от Първообраза, полъха на Неговото присъствие. Тя не просто вярва в Него, тя зине, че Го има, че именно Той и с дал живот на и води по пътя към съвършенството. Опитат на миналото за нея започва от мига на раждането и от божествената субстанция и се разгръща и обогатява при множеството и сблъсъци с царството на материята. Това е духовен опит е неизмеримо висока стойност. Неговата светлика помага на човешкото същество да се Ориентира по безбройните лъкатушии пътеки на своето битие.

Истинската вяра има за свои обект една велика Реалност— Бога и Неговото проявление в света. Нашето поклонение е пред Единия Прсмъдър и Вссмплоетни БОГ, Конго присъства навсякъде във Всемира. Него възтява българският Учизсл на ББ с вдъхновени те слова: „Вярвай в Бога, Които живее в светлината, Вярвам в Бога, Който живее във въздуха. във водата, в хляба, в мен, в моя ум и моето сърца, в тяхното ми, навсякъде. Той ме е пратил тук," Тон пп е пратил тук, за да ИЗПЪЛНИМ Неговата СВЯТО воля. И на първо МЯСТО - закона на Любовта. Според Учителя П. Дънов обект на вярата би могло да бъде и Божественото у човека. Разбира се, и дума не може да става за наръпензъм или други опасни залнт; я

на сгото. а само и единствено за самооткронспие, което разкрива проявления Бог в духовното естество на личността: „Човек трябва да вярва само в това. О което е роден. Топ па трябва да вярва в купашки неща. Вярчам в това, което нося в себе си: вярвам в своя ум, сърце, душа. дух."

Чистата и искрена вяра е безсмъртната връзка между Божественото в и извън човека, доказвайки по този начин Вдипството па Живота п на Божието проявление в света. ОсШОленатй и приложена в ежедневието вяра мобилизира целия Вярата в Словото па Учителя Петър Дъпов 167

физически, нравствен и духовен потенциал на човешкото същество за целите на реализирането на Божия план за него самки и за Космоса като цяло. Затова и Учителят П. Дънов я назовава „закоп за възможностите", изхождайки именно ОТ същпостга й като' катализатор на градивното, съзидателно начало у човека: „Когато казваме вяра в Бога, разбираме, ча Бог живее вътре ч нас и заради пас. Каквото искаш, ще ши даде, ако вярваш, че Той л/сивее в тебе. Ако мислиш, че Той е т>и от тебе, няма да ти се обади. Казвам: не условия, а вътрешни възможности. Вярата е едии закон за възможностите (курсивът мой - К.З.). Ти имаш ум. то е една възможност. Имаш сърне, имаш душа, та са възможности. Имаш дух в себе си, имаш воля, имаш сила, това са (п^зможзюспи: Като туриш всичките тия сили в действие, ши ще разработиш иещата отвътре, ще знаеш как да са справиш с механическите процеси па условията."

Суеверието не е нищо друго (ако изходим от етиологията на понятието) освен суета вяра, Т.б. лъжлива вяра, заблуда. Тя с насочена не към реалностите па съществуващото, а към техните сенки, В своята блестяща изповед „При нозете на Учителя" Джндю Кришпамуртн, забележнтслНИЙТ индийски мъдрец от XX век, посочва три недостатъка на човешкия характер, които би трябвало да бъдат преодоленни, за да може Да стъпим върху пътеката на окултното ученичество: одумванс, жестокост н суеверие (според друг превод: ннтригаитство, жестокост н предразсъдъци).

Присъствието на суеверието - фалшивата, измамна вяра, между тях е достатъчно красноречиво дойзатсЛство за ролята му на бариера но духовния Път За тона и Учителят П. Дънов е толкова категоричен в своето изявление: „. Ти момееш да вярваш само и Божественото (курен вът мой - К.З.). Значи да вярваш в нещо, което стои по-високо от тебе. Божественото съзнание те е обградило. И благодарение па него ти живееш. Необходимо е човек да спазва положението на едно дата." И завършва репликата си към своите последователи е едно дълбоко СъДържателНО ОПределСННС! „Вярата е закон за възприемане па това, което иде от гара." (В съшия план иа разсъждение е п дефиницията на ай. Павел: „... Вяра (Та) е жива 168

Учението нр Бялото братство

представа на онови, за което се надяваме, разкриване на онова. което не се вижда"- |;вр„ 1,1;у, Възприемането е първата стъпка на осъществената вяра. Следващите са: осмисляне и прилагане на действената вяра и житни.

13 прочутата I 3-з глава от своето ГГърво послание ДО корнитяпи ай. Павел (прежда трите т.нар. „богословски добродетели*': вяра, надежда п любов. Измежду тях том поставя пап-високо любовта: „А сега остават тия грм: вяра, надежда, любов; но по-голяма от тях е любовта" ((Кор. 13:13). От своя страна Учителят на 51» в нашата страна предлага нова, поетично илюстрирана връзка между тези три добродетели: „Вярата и надеждата са крала на Любовта." Всяка една от тях топ ршглеисда като основа за свързване със съотвсп (а сфера на Космоса: „ Чрез надеждата ние сме свързани с физическия ечиш. С вярата ние сме свързани с духовния синях. А самата Любов ни свързва с Божествения свят. " На друга място в Словото си Учителят П. Дънои дава конкретни указания за това, как да отстоим тези добродетели, след като вече сме ги придобили: „В Любовта устоява този, които е готов на жертва. Във вярата устоява този, укогого имауповапие. В надеждата устоява този, у когото има радост. " Ако не успееш да съобразиш логическата и духовна взаимозависимост между съответната добродетел и своята вътрешна настройка (която изисква и действия, доказващи жизнеността на тази взаимозависимост), можеш да загубиш така ценното нетленно притежание; „Не се ли радваш, ще изгубиш надеждата си. Не уповаваш ли, Ще изгубиш вярата си. Не си ли готов на жертви, не можеш да придобиеш Любовта " (Учителят П.Дънов).

Според българския.духовен Учител вярата има своя произход в Божествената Любов (от своя страна - рожба на Духа), а корените й проникват дълбоко в спешената тъкан на всемирния живот. Очтам именно те захранват и неувяхващия цвят на надеждата: „Вярата произтича от Любовта, а Любовта - от Духа. Надеждата трябва да произтиче от вярата, а вярата - от самия живот. Че живеел/, показва, че извън живота има една Любов, която трябва да изучаваме, голямата Любов, която произтича от Духо." вярата е Словото на Учителя Петър Дънои 169

Пробуждането па вярата - в съгласие с неговата теоретична схема - стана във фазата на ннволюпята, в процеса па инзхождането па духа в материята и нз! ражда и ето от негова страна на снега па 'юрмитс. Тон и отрежда еубстанппалпо съответствие с металното (умственото) поле на вселенската структура: Вярата е един прочее ииволуциоиеп. Нои-първо вярата се събужда в ииволуционпия прочее. Човек, започнал с Любовта, слиза в света на вярата, а след това - в света па надеждата. От възвишения, Божествения свят, от света па Любовта, слиза в смета па

вярата, вумствепчя свят, и от умствения свят се качва в духовния свят иа надеждата. От духовния пък слиза иъв физическия свят. " Термините „слизание" и „качване" в случая притежават, разбира се, условен характер и свидетелстват за етапите в духовното съзряване на човешката индивидуалност.

Според Учителя на ББ у нас: „Вярата е качество па разумния човек." И още: „Под думата „вярващи" пие разбираме иай-рачумиите хора. Вярата не е достояние иа обикновеншт хора. Вярата е достояние иа най-разумните хора, па най-силните хора, Само те могат да имат вяра. Вярата, веруюто се отнася до талантливите хора, а суеверието - до обикновените хора. Това е самата истина." Той обвързва наличието на вяра с това иа здрав разум. Което означава, че отрича сляпата, псиодкрсиена от разумни аргументи вяра, която нерядко се изражда в догматнзъм йлн дори фанатизъм. А последните, както е известно, не водят към нищо добро. Човешката история свидетелства, че откакто съществува разумната общност на тази планета, пан-мпото кръв е била пролята в религиозни конфликти и ВОЙНИ, Парадоксът между утвърждаването от страна на всички религии па етични и миролюбиви човешки взаимоотношения и този факт граничи с абсурд. Остават суровите поуки от изкуственото разграничаване между вяра и разум и отдаването на предимство на крайности при тълкуването па това, как да отстояваме своите религиозни убеждения. А колкото по-силпа и пречистена с вярата, толкова поразии те и човешкият ум, който и предоставя подслон и площадка за излитане. За тази взаимозависимост свидетелства съшият 170 Учението па Билото братство

НЗВНССИ УчИтсл: „Пирата сама по себе си е нещо велико. Вярата е проводник за умствените сили. Колкото проводникът е по-добър, толкова силата, която минава, е по-голяма. "

Заслужава си да проследим и друга насоки на мисълта на Учителя П. Дъпов, разкриваща психологическите и Чисто практическите корени на вярата: „Има пеща, конто човексам може да направи, а пък пма неща, които други трябва да направят - Бог. Когато ние правим сами нещата, употребяваме нашето знание. а пък когато други ги правят за нас, пие прилагаме вярата си, Точа, което Бог момее да пипрпви ш ние, в тона ще вярваме. " И действително, когаточовексеизправи безпомощен преджитейските Обстоятелства, често прибъгва до молба за подкрепа от небесните сили. Именно тогава той търси съдействието на своя Небесен Баща. защото вярата му подсказва, че само Той е в състояние да реши проблема. И ако молитвата бъде чута и ситуацията бъде разрешена по благоприятен за моления начин, то вярата му несъмнено укрепва. Следователно безсмислено с да уповаваме на човеците, след кйто сме извоювали правото на директен контакт с Бога. Проверената в личната опитност вяра поражда дълбока вътрешна

увереност в Божието покровителство И непреклонна храброст прел
ЛИЦОТО на всички житейски обстоятелства: „Ще имаше доверие ие
към .кората, а стремете се да имате вяра към Бога и тази вяра да
оживее у вас. Да я опитахте вътре в себе си, че каквото и да ви се
случи, да ие се боите" (Учителят П. Дънов).

Христос съветва Гноите ученици п последователи да не мислят
За утрешния ден, В да оставят всичко в Божите ръце; Сиреч да
вярват неотклонно, че Бог промисли за всичко и З& ВСИЧКИ и че няма
да остави Своите деца гладни и жадни, юли И боси. Българският
Учител на Любовта добавя нови щрихи към обосновката на
този фундамент на вярата: „Бог е приготвил храна ш малките
насекоми, за малките червеи, и пък човек, които е направен по
Образ ч подобие па Бога, ее бе/покои как ще прекара. " Учителят на
ББ има пред вид нам-вече страха на човека от глада. 'Гои произхожда
от най-древни времена, когато оцеляването на човешкия род е
зависело най-вече от редовното снабдяване е храна, което тогава
Вярата а Словото па Учители Петър Дъпов 171

пе е било никак лека задача. Затова и в Господпята молитва „Отче
наш" Инсус Христос включва обръщението към Всевишния:

„Хляба наш насъщен дан го нам п днес..." {в Синодалния превод
на Библията: „... Насъщния ни хляб дай пи днес" /Мат 6:11/).

Вярата па гладния човек като правило е поставена пред сериозно
изпитание. Точно в трудностите и страданията па живота тя
преминава през нпп-мощнпя опън На закаляването и излиза от тях
по-силна и но-мъдраот всякога. Достойно преодоляното изпитание
неизменно довежда радостта и удовлетворението като заслужена
награда за проявената крепка вяра И устончпвдух: „Иманпчг пълна
вяра " Божествения Промисъл, китно аъществуво. в све,'на. Ако
разбирате смисъла па големите скърби и радости, велики души
ще станете. Когато вп дойде голяма скръб, трябва да зинеше, че
зад нея иде велико благо. Никое човешко дело пе може да успее,
ако пе помагаш отгоре (курсивът мои - К.З.). В края па крчнщаша
човешките дела се разсипваш. Човек ще посади семето. С Бог ще
го възрасти" (Учителят П. Дъпов). Човешките дела не успяват без
помощта от страна па разумните същества в духовния спят както и
ако пе бъдат започнати е вяра. Искрено вярващият човек в I ама лото
на всяко свое начинание призовава молитвено Божията ПОМОЩ и
застт.пничество.

Промисълът на Творена предлага всички благоприятни условия
за живот и благоденствие на създадените ОТ Него същества. А
разумните измежду тях имат за своя главна задача усвояването на
уроните па съдбата в грандиозното по мащаби земно училище:, .Бог
ви е осигурил. Ние трябва само да се учите па Земята" (Учителят
П. Дъпов). Пълноценното участие в школата па земните изпи тапия
в горнилото на материята п осмислените уроци, последвани
ОТ прилагане на наученото в ежедневието, са отличителните

Признаци на устремения по духовния Път човек. На езотеричен език го наричаме „окултен ученик“. Нап-чест Срежданата спънка но този Път е страхът. Дълбоката и осъзната по СТОЙНОСТ и сила вяра заличава мрачните сенки на страха и съпътстващите го вътрешни колебания и съмнения. Тя подхранва увереността както в непоклатимата Божия подкрепа за вярващия, така и в собствените

172 Учението на Бялото братство способности да НЗВърВПШ ПЪТЯ ДОКраП; „Имай пълна вира в Бога! Тъй всеки вътрешен страх ще изчете. Вярвай, че никога не можеш да тгубхпи Ценното, което Бог е вложил в твоята душа преди създаване на мира. Тази вира те освобождава от всеки страх, подозрение и съмнение. Тя те прави свободен и стабилен" (Учителят П. Дънов);

Непосредствен израз на дълбоката вяра с искрената молитва към Бога. Молитвеното настроение и състояние съпътства неизменно живота на окултен ученик. Неговото общуване със Създателя с белязано с мистично проникновение и пълноценна взаимност, коренящи се и пълното му доверие към полята на Небесния Отец. Н този дух с и напътствието на българския духовен Учител: „Всякога се моли и предостави всичко на Бога, Когато Господ иска да поправи нещо, Той ще създаде условия за това. " Чутата и изпълнена молитва свияетслетва за действена, мощна и съзидателна вяра.

Същата, която изпирн от Божествената искра у човека и довежда пешата докрай: „Вярата реализира нещата. Ученикът вярва всякога. Вярата иде от свръхсъздаването" (Учителят П. Дънов).

Кокпо догшннч към вярата знание, почшимс хармоники

на мъдростта. Първото стъпало в своеобразната триада вяра ~ знание - приложение предполага необходимостта от подкрепа В лицето на по-високия. А третото стъпало в нея изисква да използваме постигнатото на първите две за целите на Доброто.

Триадата с свидетелство за нивата на духовно-човешко развитие на личността: .. {/апиешо е достояние на мъдрите хора. Който вярва, трябва да учи, а който знае, трябва да прилага. В знанието има нещо красиво. 'Иапиешо без вяра не може да се развива" (Учителят П. Дънов).

В своето Слово Учителят на Г>1> у нас предлага! една брилянтна формула за взаимовръзката между вярата и знанието: „Вярата е основа на знанието." Тон я дефинира в контекста на необходимостта от приложение на познанието, вложено в неговите беседи и лекции. А приложение без непреклонна вътрешна убеденост в резултатите от осмисленото Божествено послание с безсмислено: „Гледайте малкото, което може да приложите От беседите, то е великото, не & в многото, Щом имаше вяра...

Вярата в Словото на Учителя Петър Дънов 173

Вярата е основа на умението (курсивът мой - К.З.). Вяра. чрез която идват Божиите блага," Мировият Учител и мислител от космически ранг добавя и допълнителни аргументи относно

взаимозависимостта между вяра и знание: „Някои твърдят, че имат голяма спра. Христос казва, че който има вяра, ще мести гори и плашиш. Вярата не е обоснована само на това да се вярва. тя се обосновава па знание. Вярващият зиае нещата (курсивът ^лой - К.З.). В какво вярва човек? Той вярва ч онзи велик заког, вярва '.' свое/по съзнание, вярва с> своите възможности. "

Приложението с това, което доказва автентичността на вярата, ней пята действителна стойност. Сама по себе си тя е прекрасна, но ако остане не приложена» светлината й постепенно угасва. Приложението също би трябвало да се осъществява според един от ръководните принципи в Новото учение - този за малките стъпки- Постоянство, търпение и натрупване на резултати от незначителни наглед обстоятелства -- тези вълшебни ключове за райските двери на съвършенството са валидни п по отношение на живата, действена вяра: „Ти вярваш в Бога! Но ако тази вяра в Нощ ис може да ши даде това, което искаш, тогаз защо ши е тази вяра? „Трябва да се вярва в Бога. " Съгласен ски. Но като имате. вяра. трябва да я прилагаше. Всеки ден трябва да Имате едно приложение. След време могат да се явят някои противоречия и ти можеш да се откажеш от вярата си. Но кок ще запгащиш? Ако се обезвериш и едно. трябва да вярваш в друго. Казвате, че в природата има изключения. Не.' В природата няма чикакви изключения. Изключенията в природата са привидни" (Учителят П. Дънов).

Откакто човек е обърнал поглед към небето в зората на своето съществуване па \ азн планета, главен обектна неговата вяра е опази Висша Сила. наречена от псю Бог. Върху гази вяра ТОЙ съгражда фундамента на своя живот, извежда я на пиедестал измежду своите безсмъртни духовни стойности! „Вярата в Бога не е статичен въпрос. Вярата а Бо. -а - това е прпппп; вярата ч Бо. га (- а -нова на живота. Ти не може да живееш, докато нямаш вяра " (Учителят 174 Учението па Пялото братство

П. Дънон). Червената нишка на тази душевна настройка и убеденост с преминала неуловима през всички епохи от човешката история. Вярата м Бога за искрено вярващия е безусловна п непоклатима. Тя се разпростира и върху творческите проявления на Всевишния в създадения от Него спят. II основата и лежи твърдата увереност к Божията Премъдрост, върховна справедливост п цел е съобразност. Това означава? че нашата вяра би могла да бъде изявена и на други равнища от структурата на Битието - спрямо обекти, които са пряко свързани с [Първоизточника; които Го представляват или свидетелстват за определени Негови качества. Тази езотсрича ИСТИНа е изложена от Учителя II. Дъно» последния пич пи: „Мярвай в онзи, който 'не учи. Вярвай в онзи, когото обичаш. Ученикът трябва да има абсолютна вяра и Учителя си!" В случая не етапа дума да заместване Първообраза — Бога» е избрани елементи от

Неговото творение. Смисълът на горната, реплика е да допълваме и укрепваме вярата си в Него. като я отправяме и към достойни представители и изпълнители на Неговата свята воля.

Ма друго място з Словото си българският Учител паВП разширя на своето езотерично тълкувание на вярата във Всевишния. Той изгражда стройна мисловна конструкция, и която отрежда точното място на обекта на вярата - Бога, и на нейния субект - човека:

„Под думите „вярa в Бога-“ разбирам: сигурност на живота, не само гола вярa. но вярa. в която няма никакво изключение. Аз ходя и вярвам, че. имам разумни приятели, които мислят за мен, както за себе си. Ако имам вярa. като вдигна само пръста си, всичко става. Под „вдигна пръста си“ разбирам Този. Разумния. Който е създал света. Чрез Него е възможно и аз, който .живея в Него, всичко да направя Той слага - аз раздигам - тъй има съгласие.

Под „рачдигаие“ разбирам служене, т.е. да правиш добро. В този свят само Бог може да слага, а ние сме дошли да раздигаме."

Цитираните думи на Учителя Н. Дъпов ни напомнят и една от Крилатите му формули, която рисува неограничените възможности на личността, придобила п прилагаща във всичко своята жива вярa: „Господи, 'и всичко момееш. Духош, конто си итрштш да ме ръководи, чрез Тебе всичко може. И иччра Твоя дух всичко Вярата в Словото на Учители Петър Дъпов 175 мога."

Вечната цел на нашия човешки път е единението с Бога.

Светлината на действената вярa разпръсква тъмнината по този път, апа|'1-мо1ипо10пиоръжне,задагопз1Н,рв11мдокран,еПожсст>>епата Любoв: „ Онова, което търсим, може да го намерим само а Бога.

Вярата в Нога ще ни покаже къде можем да го намерим. Това.

което търсим, може да го намерим само но Закона на Любoвта"

(Учителят П. Дъноц). Същата свещена Любoв, която имаме за дълг

да отравяме към всеки наш ближен - особено към изпадналия в

нужда или беда: „Ако някой ви запита вярвате ли в Нога, какво

знаете за онзи свят. покапете <?о у дама си, дайте му един хубав

обяд. кажеше му няколко благи думи, после може да му минета,

че доброто ядене, добрите думи и чувства са проява на същества

от друг свят. Бог живее във всички живи същества и така се

проявява" (Учителят П. Дъпов). Същата велика Любoв, която с

родна сестра на вярата и откликва на всеки неин призив: .Когато

говорим, че трябва да вярваме, това значи, че трябва дз имаме

Любoв. Ако вярата не предизвиква Любoвта, тя ие е вира. Коя

вяра е права? Която извиква Любoвта. " Затова именно: „... Онова,

ценното във вярата, е, че тя носи съдържанието на Лчюовпш.

Вярата се оценява според цената на Любoвта" (Учителят П.

Дъпов).

Както и всяко друго придобито от човека качество или

добродетел, така и вярата изисква поддържане, отстояване,

утвърждаване и разширяване. Животът ни предлага на всяка крачка предостатъчно възможност и ситуации, за да изпитаме силата и дълбочината на своята вяра, Всеки подобен контакт с действителността, в която живеем, е по-малко или повече значим изпит в посока към заздравяване на живата, действена вяра, II към хармонизирането)| със собствената умствена и емоционална сфера: „Ще упражняваш вярата. Без вяра умът се колебае. Мощна вяра ще туриш в себе си! Корените на вярата се намират в миналата вековна опитност на човека" (Учителят П. Дънов)- (Под„лш//оля вековна опитност" Учителят па ББ има пред вид култивираното в духа - плод от множеството възплъщения па душат;! , живото 176 Учението па Бялото братство

същество, в материалната вселена.) Именно тогава се ражда истинската жива вяра, подхранваща корените на здравия разум, високия интелект и любещото, всеотдайно сърце: „Жива вяра - знаеш как/ш вяра, която създава основа за един добър ум, които да съгради основа за едно сърце, изпълнено с Любов към Бога" (Учителят П. Дънов). От особени важност е и нейна помощ да бъдат преодолявани нередките колебания и съмнения на умствено равнище, които ни съпътстват на всяка крачка по земния ни път. Сблъсъкът с гъстата материя подлага па сурово изпитание дори и най-чистата и мощна вяра. в такива случаи можем да потърсим подкрепа в молитвата или в духовното познание под формата на мантри или формули» Българският Учител па Любовта ни предлага едно подобно оръжие за душата: „Без вяра умът се колебае. Кажи в себе си: „ С Господа. Който в в мен, всичко мога. Господ живее в мен, И в хората живее Той. Той ще помага, " Помощта е не отвън, а отвътре." Казано с други думи, който чака наготово небесният свод да се разтвори и легион ангели да му се притекат на помощ, ще има да почака... Не потърсиш ли уповапис у самия себе си, в Божественото; съставляващо твоята най-дълбока същност, значи нишонсиразбралотисттт(ггс,вко1гговярвашнко1гтоизповядваш, („Аз уподобявам сярата па силна, магнетическа струя или на здраво въже. на двата му края вързани две кофи, които се спускат в кладенеца. Скъса ли се въжето, кофите остават в кладенеца. без да се извади вода. Двете кофи са умът и сърцето. ") Действена е само опази вяра, която е станала неразделна част от самия теб - от твоето мислене и поведение. Именно когато я съзрат, вплетена като ярък цветен венец в аурата па човека, разумните същества ОТ невидимия свят са готови незабавно да откликнат на неговата молба или потребност: „Ние ще ви помагаме - вяра. вяра, мощна вяра ще турите в себе си. Ще се молите постоянно" (Учителят П. ДЪНОВ);

Никсо-Царнградският Символ па вярата - приет на първите два вселенски събзра па християнската Църква (325 г. в Микся и 381 г. и Цариград) - е валиден за всички християни по Земята

независимо от депомпнаниопшпа им принадлежност. Той започва
Вярата в Словото на Учителя Петър Дънов 177

е думите: „Вярвам в един Бог Отец - Вседържител. Творец на
небето и земята, на всичко видимо и невидимо..." Учителят П.
Дънов споделя е последователите си собствено кратко верую,
обвързващо произхода на човешката духовна триада ум - сърце -
Воляс Божията творчесм&с&юю'„Вярваше еднш1N°с#од}сф(оготб
ши дошъл, Конто ми даде ума. Вярвам в един Господ. Конто ми
даде сърцето. Вярвам в един Господ. Който ми даде волята." А
с репликата си, последваща това верую, той изяснява механизма
на самооетшествяването на човешкото същество, в чиято основа
Лежат същността и проявленията на душата във Вселената:
„Божественото дръжте и ще издържите на всичко. Човешката
душа в малка форма показва границите на Космоса. Малката
човешка душа има подобие на цечия Космос. Душата образува
форми, без да е форма. Тя е ШВЪИ времето и пространството.
затоа може да бъде малка и голяма. Душата се смалва, без да
се смали."

В живота на всекиго от нас има моменти, когато вярата ни е
подложена на съдбоносно изпитание. В някои от мрачните коридори
на съдбата нейният светлик започва да изгасва и лепкавият мрак
на безизходицата заплашва да обгърне завинаги залуталия се в
собствените си слабости, страсти и недостатъци човек. Тогава
именно тог е длъжен да издигне ВИСОКО и решително факела на
своята вяра. Колкото и примаглив и наглед неизбродим да е мракът,
топ рано или късно ще отстъпи пред животворната светлина на
осмислената и оделотворена вяра: „В каквато и тъмнина да се
намираш, не трябва да губиш вярата си - светлината пак ще
се покаже" (Учителят П. Дънов). И на друго място в Словото на
Истината: „Казвам: вие се нуждаете от мощна, силна вяра, за да
преминеш благополучно пътя, по който се движите. Цяла па земя
да се преобърне, вие трябва да имате вяра, че светът. «който
живеете, е изправен и ие може да ви се случи нещо. което да
скъса връзката ви с .живота. Няма ешш в света, която момее да
ни отклони от пътя, освен вие самите (курсивът мой - К.З.)."

Както гласи и народната мъдрост, като правило дълбоко езосрпчпа
но своя характер: „Каквото човек сам си направи, никой друг не
178 Учението на Вялото братство
може да му го направи!"

Горчи» с размисълът на българския духовен Учител, разкриващ
причините за безверието на съвременното човечество. Ала това
не е изповед, черпеща вола от извора на безизходицата, а солидна
аргумента!иш, играеща ролята на логическ1П|хшшиш към «пюппс
па човешката изява, където всички проблеми се решава!' сякаш по
магически начин: „Ние, съвременните хора, сме се обезверили.
Освен че сме изгубили връзката си 0 Кога и връзката едни с друг,

но сме дошли до положението да загубим връзка и със самите себе си - и в себе си не вярваме. Аз наричам вяра следното: ако човек в себе си не вярва ако в Бога не вярва и в ближния си не вярва, тогава на кого вярва? Три неща, три опори има, с които е свързан. Първата опора аз я наричам Бог, аз я наричам Любов; втората опора - това е вярата. това е самият човек, да вярва в разумното в себе си. Третото аз свързвам с ближния - то е надеждата. Ближният е надеждата, пю е едно и също нещо. Вярата - това е самият човек. Да вярваш, то е да вярваш в себе си. А да вярваш в Любовта, това значи да вярваш в Бога." Ако човек е стъпил здраво върху тези три опори, характеризирани с недвусмислена яснота от Учителя П. Дъиов, неговата вяра остава непоклатима при всички изпитания п живота, при всякакви житейски бури. И обрaтjаОТО - ако той започне да ги губи една след друга, право пропорционално на този процес изтjява н неговата вяра, докато се обезличи до пълно обезверяванс. Контрастите в описваната тук вътрешна настройка па личността са илюстрирани от великия Посветен но следния пачнн: „Има неща, които не могат да се разложат химически. Има хора, които не могат да се обезверяш. Кой човек не молен да се обезвери? Този, който вярва в Бога, който вярва в ближния си и който вярва в себе си, никоя сила не може да го обезвери. На човек, който не вярва в Бога, намалява вярата му; па който не вярва в ближния си, още повече се намалява, а който престане да вярвай в себе си, е пълен безверпнк. "

Тора, \) което вярваме, се превръща в реалност, Дко повярваме в Кога, Тон оживява в нае, Ако повярваме в Мамона - резултатът е съшият. Материализацията на вярата има посока отвътре - навън, Вярата в Словото на Учителя Петър Дъиов 179

за което свидетелства и Учителят на БГ> в нашата страна: ..Иярсипа е закон за пас. Тя не е закон за другите. Вярата не може да е въп от нас. Тя е вътре в пас н докато имаш вяра, ще л/сивееш добре; изгубиш ли я, ти си нещастен човек. Щом изгубиш вярата, твоят ум се помрачава, пе знаеш какво да правиш. Дойдели вярата, идва и светлината и ти вече намираш пътя. Някой казва, че и.ча вяра. но той вярва в болестта, затова е болен. Ти си сиромах, защото вярваш в сиромашията. Богат си, вярваш в богатството. Имаш знание, вярваш в знанието. Щом изгубиш вярата, знанието си заминава, богатството, здравето, всичко си заминава. "Очевидно въздействието па вярата върху нашето физическо, емоционално и духовно здраве с пряко и недвусмислено. Ако добавим към нярата и чиста, Божествена Любов, то и интензивността патова въздействие нараства неимоверно: „ Силата, която регулира нашите чувства и нашето здраве, е вярата. В каквото и положение да се намираме, щом имаме вяра, ще се измъкнем от него. И па дъното на ада да сме, вярата ще пи извади оттам. Любовта и вярата ще пи помогнат" (Учителят П. Дъиов).

И така тържеството на дълбоката и осмислена вяра се превръща в химн на съзиданието, в благозвучна песен на човешката душа, възхваляваща Този, Който и е вдъхнал живот, за да поеме на изредългия път през пространства и измерения към вечната цел - Съвършенството. Понеже вярата в Бога освен всичко останало е и извечна увереност в онзи нан-древен импулс на глъбинната човешка природа, който неизменно ни води към самоосъществяване в безсмъртието, вечността и Чупшението с Абсолюта.

ХІ. УЧЕНИЕТО ИЛ УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ЗЛ ЧИСТОТАТА

Щом се каже „чистота“, тя подразбира, че никакъв дефект а живота не трябва да съществува."

„Първото пеЩО е чистотата. Всяка култура трябва да започне С чистата па къщата, дрехите, тялото и тогава да се пристъпи към вътрешната чистота. "

(Учителят Псгър Дъно»)

I. Чистотата от гледна точка па Божественото учение:

Пътят ни човека към съвършенството неминуемо минава през чистотата. Чистота телесна, нравствена н духовна. Абсолютна чистота. Тя е постижение но духовния Път, но същевременно п условие за събуждането и цялостната изява па Божественото у всекиго от пас. Без нея никои няма да бъде допуснат в 1 Царството Божие, т.с; в бназп област на невидимия свят, където разумното същество да продължи своята еволюция, освободено от товара на въплъщенията в горнилото на материята. И чук не става дума за някаква прищявка па Твореца, а за обективно п напълно справедливо съответствие между вибрационната честота на извисените селения па Духа п собствената вибрационна честота на кандидата за преминаване в тях. Ако тон не е постигнал необходимото хармонично съзвучие, самите закони на Космоса ще издигнат пред него непреодолима преграда, която ще остане възправела пред гето до мига на неговото израстване до нужната духонпо-правствеиа висота. Ако все пак-хипотетично! -тон успее да се промъкне през крепостните степи и се озове в жадуваната обител, то нейните вибрации или мигновено ще го унищожат, или, чеието па Учителя Петър Дънов за чистотата [81

в най-добрия случаи, ще го отхвърлят незабавно па дистанцията, Ъответстваща на различието между степените па чистота на тази небесна сфера и неговата лична. И никакви връзки, и никакви ходатайства не ще му помогнат да постигне желаното, докато той самият ис го извоюва със собетвени сили!

Затова нека не се учудваме, че придобиването на чистота е едно от първите и най-важни изисквания към онези, които поемат но пътеката на окултното ученичество. В тази насока те имат един съвършен и вечен образен - наи-нелнкпя измежду духовните Учители на човечеството, Христос. Българският Улимр на Любовта Петър Константинов Дънов (Бсииса Дупо) свидетелства за този процес па вътрешна трансформация: „Пърношо нещо - трябва да започнете с чистотата. Както Христос с чист, така и пие можем да бъдем чисти. Чиспюша(та) - това е един постоянен прочее, това е една необходимост в живота пи. "

По духовния Път придобивките не идват изведнъж. Дълбоко се заблуждават онези, които си въобразя ват, че радикалните лимюстпи трансформации, трайните изменения па фината душевна тъкан

стават за годппа-две пли дори за по-кратко. Нужни са поредица въплъщения в света на материята, за да успее разумното същество да извиси себе си до степента, съответстваща на равнището на абсолютната чистота. Затова и не бива да се отчайваме* ако това, към което се стремим, не се получава на часа. За търсещите в Духа, които са склонни към униние, включително и, в сферата на пречистването, Учителят на Бялото братство (ББ) в България предлага утешителни елова: „Тя (чистотата - б.К.З.) не може да се даде изведнъж. Нсскц ден ще се чистите, всяка вече;/, всеки час. всякога, когато чи дойде па ум. не <(> спирайте, никога не се отчашчште от някоя мисъп. желание или постъпки. Направили С/ре една погрешка, оцапапото ш/инахо, аогрешките типова да се поправят, всичко туй трябва да се очисти." Върху (снопа!а на тези разсъждения логично възниква въпросът: „Можем ли да Гн.дем чисти като Нога?"

Апостол Йоан Богослов дава положитслеиотговорнатозн въпрос в своето Първо послание (3 глава, 3 стих): „И всякой, които има тя . 1 '

182 Учението па Пялото братство

надежда па Месо (Нога - б.К.З.), очистил себе си, както е Тон чист."

Ала ВЪЗМОЖНО ли е действително да постигнем и да поддържаеме подобна абсолют (8 чистота в материалния сият? И освен това - кой вид чистота: физическа нлп духоипа. има пред вид апостолът с ТСЗИ си думи? Тъй като той ги отнася до Небесния Отец, очевидно има пред вид духовната чистота, понеже за физическа и случая би било безсмплснс да се говори. Бог не притежава физическо тяло и Следователно не се нуждае ОТ такъв нид чистота. Пък и Неговото абсолютно съвършенство въобще изключва дискусията относно степените на проява на качествата Му.

Теоретическите размишления от горното естество обаче пито отдалечава!, нито омаловажавал значимостта па набрания с получерен шрифт въпрос. И езотернчиото познание, и Библията в лицето на приведения тук цитат ПИ окуражават да вярваме в постижимостта на Божествената чистота отстрана иа човека. А и след като тон е създаден от едно съвършено Същество, обладаващо абсолютна чистота, и таи в себе си заложен целия Негов неизчерпаем потенциал, логично е да се придържаме именно към тази оптимистична теза.

Съществен е обаче нюансът прп дефинирането па чистотата от страна на Учителя П. Дъно». За него тя не е акт на завършеност, едно духовно постижение, което изключва по-нататъшно разпише, а, както вече бе посочено, „еди» постоянен процес". Това означава, че както пътят към Бога е безкраен, така и процесът па вътрешно пречистване има начало във времето (пробуждането на човешката душа),нонямакрай.Подчертпвамсотново-духовното пречистване. Тялото може да бъде мръсно, гладно, изнурено, дори безнадеждно

болно п 1м осакатено; но в същото време в него да живее мощен и прочистен дух. Нещо повече, понеже именно житейските изпитания каляват, пречистват и извисяват безсмъртното духовно начало, то ТЯХНОТО наличие - съчетано задължително е дълбоко смирение, осмисляне и благодарност към Всевишния - за мъдрия, зрелия духом ученик на Божественото учение ес явява сигурен трамплин към еволюционен скок. Скок, които съдържа в себе си заложена и кристалната чистота на неговата най*фнна душевна тъкан.

пипето па Учителя Петър Дънов ла чистотата 183

Никак ис е лесно да си в света и да се опазиш чист. Такъв, къвто Бог те е родил и те е изпратил па това прелюбопитно и ,рде, твърде дълго пътешествие във владенията на материята, за ла натрупаш безценен опити да се завърнеш прп Него като достоен съработник в общото Дело.

Проблемът не се решава чрез бягство от светското, сиреч безбройните съблазни и изкушения на Т. нар. цивилизации.

Истинската задача на кандидата за ученик, а и на онзи, който е поел по пътеката па посвещенията, е да понесе иа гърба си кръста, отреден му по заслуги и възможности от Господарите па кармата, и да достигне финала на земното си приключение, без да го захвърли или дори да го изпусне за миг. Колкото и пъти да се спъне и да залитне, колкото и пъти да се сгромолясва обезсилен от тежестта ва товара си, винаги да намира СИЛИ ДВ се надигне н да продължи. Айгптотнат» чшгпуга има снотапена. Нарича се предано едужение ч Духа и изграждане на земна проекция на Божествената Любов.

Постигането на тази най-нншеепа степен на чистотата означава н осъществяване на непосредствена връзка е Христовия Дух. Топ прониква изцяло съзнанието на пречистилия душата си човек и го насочва но най-кратката пътека към съвършенството. За този своеобразен връх в благородните усилия па окултния ученик Учителят П. Дънов казва: Тази чистота има връзка с Христа и само тя момее да даде почна, за да дойде Христос да работи във вас. "Христовото прнсъстнисосвсптова обуславя пълната хармония между вътрешната и външната чистота - духовната и телесната. Двете са ВЗВНМНО обусловени и допълващи се: „Външната и вътрешната чистота вървят заедно. Те са зависими една от друга. Щом няма външна чистота, няма условия и за вътрешна" (Учителят II. Дънов). Тялото, мисълта и чувствата подлежат на последователно или успоредно пречистване.

За съвременния човек най-трудно е да обуздае своята смошюналност и да впрегне безчотните си желания па работа за Общото благо. Мощният порив на плътта за задоволяване на нейните щения представлява тежка котва, теглеща е неудържим! сила разумното същество към блатото на гъстата материя. Само който е 184 Учението на Вялото братство

победил окончателно плътскптоеи жел;ни1и, има прано на доен.и до

Небесното Царство: „Трябва да имате чистота както физическа, така и на ума и арщ-шо, Човек трябва да пречисти желанията си, да ш/ди кон от тях; са животински, човешки и Божествени и всяко да задържа тези, които са човешки и Йожеетвени" (Учителят П. Дъиов). Непобедимо в могъществото на пречистената мисъл! Тя иреброжда п миг всички простра петна п измерения па Ъптието и ТВОри чудеса! А разумното, пречистено желание вдъхва вътрешна увереност и непреклонност на онзи, които с овладял низшата сп природа. В тачи насока Учителят на Г>1> у нас споделя: „Когато една ХШСЪЛ е напълно чиста, тя е силна. Всякога чистата мисъл дава сила; всякога чистото желание дава сила. Чистото Шиеня и чистото желание- - двете заедно, усилват волята."

Страданието е част ОТ нашия ЗМСН ЖИВОТ; Поне за епохата, в които живеем, то В задължителен елемент В духовното израстване па личността. ЕСОШТО на Земята възтържествува Шестата коренна (окултна) раса, от него няма да остане и следа. Но днес, тук и сега то е неизменен спътник на житейския ш\ път. Страданието е изпитание, изпратено Ни, за да ГО приемем със смирение и така то да допринесе за нашето пречистване и извисяване. Осмисленото, посрещнато е разбиране п смирение страдание с предно ставка за нашето духовно пречистване. Както и в поредица други случаи, •значителна част от страданията биват причинени от неразумните човешки желания. За тях именно Учителят И, ДъНОВ свидетелства:

.. Страданията, които съвременните хора преживяват, се дължат па тяхната лакомия. Страданията показват, че всеки човек е в/ел повече от благата, отколкото му трябва. "

По пътя към абсолютната, Божествена чистота търсещият по духовния Път следва да осмисли и усвои три велики закона на Космоса. В една или друга форми те са формулирани от всички иап-видни духовни Учители на човешкия род. Българският Учител на Любовта ГИ обяснява по следния начин: „Има три.закоиа, на които ние по някои път се поОчппяваме. Първият е: любов към Нога. В този закон изключение у нас няма - Нога ще обичаш със сърцето си, с ума сп. с душапш си, със сплаша си. Как? - Ти ще Учението па Учителя Петър Дъпов за чистотата 1К5 научиш. Вторият закон е; ще обичаш ближния си. А третият кон: всички трябва да бъдете свършени." Последовател пот, овссмсстпо п неотклонно прилагане на тези три закона в животи 1а ученика го довежда до навлизане в пълнотата на Христовото ; 1,-н [.II п (е (...п ъл пата възраст на Христовото свършс] ктво", както го характеризира ап. Навел в Еф. 4:13): Зарад този жив Христос ще ще приложим тия три велики закона: любов към Нога, любов и ближния н закона на свършенството - за да бъдем чисти. "

Езотсрнциото познание отстоява тезата, че вътрешното ъстояпне и настройка на човека се проектира в неговата в минна реда и я извайва според собственото си качество и особености!

,Озн основен постулат се отнася с пълна сила и за чистотата. равнището па личната и колективна чистота се отразява дори ,1 върху климатичната картина: „Когато нашите мисли не са хармонични, и времето се разваля" (Учителят П. Дънов). Ако поддържахме в съзнанието си постоянно чисти мисли, отправени към висините на Духа. никакви външни условия и фактори не биха могли да ни отклонят от правилния път в живота, от изпълнението на предназначението сп на тази планета. Превръщаме се в аедоедсаемн за злото във всички му прояви. И обратното -- КОЙТО позволи на нечистите мисли и желания да го завладеят, той рискува иа плати висока цена: неблагополучия в ежедневието, здравословни проблеми, дори нравствено падение. Елегантно, е неподражаемо словесно изящество Учителят П. Дънов рисува картината на подобен контраст: „Човек, който мисли за небето, не пада. Ако мисли за земята, пада. "

2. Окултният ученик и чистотата:

Човекът, стъпил върху пътеката на окултното ученичество, би трябвало постепенно да постигне съвършена чистота на физическо, емоционално, умствено и душевно равнище. Този процес е дълъг, труден, изпълнен с обрати, на моменти мъчителен. Случва се ученикът да реши. че вече е изработил определено качество или добродетел. Провидението, обаче, му изпраща изпитание за 186 Учението на Пялото братство

пронерки именно на това негово ново завоевание. II той с трясък се проваля. След тона е длъжен да започне отначало. Подобен сценарий може да се мотори многократно. Най-важно от всичко с да се научим да не повтаряме грешките си. Изкуство е да се учиш от грешките па другите. Велика мъдрост с да осъзнаваш собствените си погрешки и да не допускаш те да се превърнат и твои тираничен господар.

Само онзи, който е надмогнал низшето начало у себе си п е култивирал определено високо пиво на вътрешна прсчистспост. с способен да осъществява пълноценна връзка със своя невидим Учител. ТОгава и само тогава общуването между двете същества е пълноценно и протича хармонично в двете посоки: .. Ученикът трябва да бъде чист в мисиите, желанията и действията си, за да може Учителят да му повери методите за работа" (Учителя! I I . Дънов). Това пълноценно взаимно общуване е наречено от българския духовен Учител „истинска връзка", а придобитата от ученика чистота се превръща за него в ядро на съществуването му - стартова площадка за следващите постижения по пътеката на посвещенията: „Когато агзияписто на ученика се пробуди за истинските връзки е Учителя, тогава той добива Чистотата, която става Живот за него, В тоя Живот той се учи. расте и постига своето съвършенство." Чистият в мисъл, слово и дело излъчва светлина. („Чистотата трябва да и:ппза от ученика като

Светлина.") Тя огрява е иеугасващблясък всичките му житейски пътеки. Дори н да се препъне някъде по тях, ТЯ отново му посочва правия път. Там някъде, в далечината на духовния хоризонт, тя разтваря пред него и портите на па и-дълбокото Познание: „Чистият диамант по съвършен начин отразява Светлината. Чистотата е условие за всички постижения (курсивът мои - К.З.). Само чистият прекрачва портите на Висшето Знание! Ученикът трябва да Оъде чист. - Чист всякога! Няма по-велико нещо за ученика от чистотата в света!" (Учителят П. Дънов). Окултния т ученик по никакъв начин и в никаква форма не бива да допуска неговата чистота да бъде накърнена. Нейната исприкосновеноп е гаранция и за неговата вътрешна сила и непобеднмост, и за чепието на Учителя Петър Дънов за чистотата 187

удовлетворението на неговия Учител при вида на едни ревностен. волеви и постоянстващ в Доброто ученик: „ Чистотата ни ученика с нищо не трябва да се опетни. Когато той е чист и пат Шоята чистота, радва и Учителя" (Учителят П. Дънов). Човекът е сътворен от Кога с изначална, абсолютна чкетота. &ла неговото навлизане във фазата па пиволуцнонпо развитие неминуемо довежда до затъване в примамките п капаните на \кггерията.11нкоГи1еможеданагаз1пп^1атотонаг1>>статама1сриалноет и да не се оцапа. Могъщият импулс на еволюционно израстване, дарен на човечеството чрез триумфално приключилата МИСИЯ на иап-всликня Учител - Христос, предлага на всички пробуждащи се души шанса да постигнат своето цялостно и комплексно пречистване. Всяко автентично духовно учение, произлизащо от вечния извор на Божественото, притежава морал ио-стически кодекс, гарантиращ култивирането на нзпскуемата за духовния Път чистота. Най-актуалната за нашата съвременност редакция на Единното учение, принадлежаща па Учителя Петър Дънов (Ъеппса Дуио), съдържа пребогаг набор от методи и средства за ВЪНШНО и вътрешно пречистване. Тяхното прилагане в ежедневието на окултния ученик довежда до утвърждаването па чакана естествена среда, в която топ живее и работи най-пълноценно: „Чистотата с среда, в която л/сивее ученикът. Няма по-хубаво нещо за ученика ош пея!" (Учителят 11, Дънов).

Един от многобройните завети на Спасителя Иисус Христос към Неговите последователи е, че те трябва да станат катс децата, за да влязат в Царството Небесно, Очевидно е, че Той има пред пил преди всичко детската невинност п чистота. Малцина го разбраха тогава, преди две хилядолетия. Още по-малко бяха опези, Които приложиха на дело благовестието Му. Учителят П. Дънов в своето Слово обобщава Христовия завет със завладяваща краткост и яснота: „Пъди чист като дете." Топа негово послание не е отправено, разбира се, само към учениците и кандидатите за такива. То с универсално по съдържание и обхват на приложеше. Ала

критериите за чистота, на които следва да отговарят постъпилите в окултната Школа, са несъмнено и несравнимо по-високи от тези за 188 Учението на Килото братство пребиващите в света. И там е школа, твърди същият Учител, но правилата на играта са различни.

Един от най-достъпните методи за пречистване, според наставленията на Учителя на ББ в пашата страна, с молитвата. Най-ярък пример за това дава самият Христос, за Чието непрестанно молитвено общуване е Небесния Отец свидетелства почти всяка страница от четирите канонически евангелия в Нопня Завет. Учителят П. Дънов говори пространно за същността и ролята на молитвата в духовния ЖИВОТ на окултния ученик, а и сам изгражда образец за нейното прилагане. За връзката между нея и пречпетиането на търсещия в Духа тон сподели: „Колкото повече кода минава през извора, толкова той е по-чист. Ученикът се моли често (курсивът мой - К.З.). Това е необходимо за неговата Чистота,"

Чистотата е рожба на Божествоцата Любов. Само потопеният в дълбините на това пай-краенво и лъчезарно чувство оценява най-справедливо Зиссра на духовната чистота и я съхранява в най-непристъпното кътче на сърцето си. Само любещият по Божествеността може да бъде абсолютно чист и да дарява от своята чистота на всички, способни да я възприемат. („Ученикът, като люби, придобива чистота. Любовта е сила, която се развива само при чистотата" - Учителят П. Дънов.) Той е захвърлил във вечно пламтящия, неугасим огън на великата Любов всичките си слабости, недомислици и пороци и застава чист, с открита душа пред Божието лице: „Който люби, обиква чистотата, и в имота на Любовта целият живот на ученика трябва да бъде чист" (Учителят П. Дънов). От друга страна, самото вътрешно пречистване на ученика е задължително условие (с отговорно мислене и по-условие, без което не може да се осмислянето, усвояване и приложение на Божествената Любов, Крайният резултат от този процес на личностна трансформация е постигането на всеобхватната Любов към всичко съществуващо. Любимата в рамките на процеса чистота е същевременно най-сигурният страж пред крепостта на съвършенството, в която ученикът с превърнал Живота си: „Ученикът трябва да бъде чист, за да разбира и Учението на Учителя Петър Дънов за чистотата 189 възприема Любовта. Когато той добие Чистотата, обиква целия свят. Чистотата е неговата ограда" (Учителят П. Дънов). Българският духовен Учител препоръчва и конкретна практика за периодично, ежедневно пречистване на окултния ученик. Той я назовава „психично чистене" и я свързва с общуването между Бога и човека: „Всяка вечер ученикът трябва да се чисти - психично чистене, - като обърне ума си към Великата Любов и прекара

през нея всичко, което е вършил през деня."

При разглеждането на проблема за чистотата Учителят П. Дънов въвежда и едно ново езотерично понятие - „шокс", което според него изразява аромата, излъчвай от ангелските същества. Тон твърди, че то не е веднъж завинаги дадено, а подлежи на развитие, пе. на засилване неговата интензивност в зависимост от насоката на разумно приложението от окултния ученик усилия: „Ученикът трябва да бъде тъй чист, че да мирише на шокс - миризмата на ангелите. И тъй благоухание да не се изменя, а през цялата вечност да се усилва като едно цвете в Божията градина."

На редица места в Словото си Учителят па Г»Б у нас изтъква, че последователите на това светло Учение ще бъдат разпознавани от хората - непробудените и пробуждащите се души, именно поради техния аромат. Придобиването на външна и иап-вече на вътрешна чистота от страна на окултния ученик обуславя излъчването на това Специфично благоухание, наречено по-горс „шокс" - „миризмата на ангелите". Сравнението предполага и езотеричния факт, че постигналият свършена чистота в условията на земния живот вече е на една крачка от надприродното царство на ангелите. Външната и вътрешната чистота (както вече бе подчертано в т. I) са взаимно обусловени и зависими. Въ 1ата чистота е предпоставка за постигане и на вътрешна. От своя страна вътрешната по естествен път се проектира и пъп външна. И все пак главната посока на проявление с отвътре навън. Кпаио с други думи - душевната чистота е първична и предполага след постигането и и телесна такава. За окултния ученик, последовател па ББ, е от огромно значение пе само придобиването на собствена вътрешна и външна чистота. Негов дълг е да се стреми да мотивира 190 Учението на Бялото братство

хората* о които контактува, да вървят по същия път. и след като установи техните постижения и областта на пречистването, да ГИ уважава и да ГИ насърчат! да съхранят постигнатото И до ГО разширяват непрестанно, с всички възможни усилия п сродства. Следващата мисъл на Учителя П. Дънов илюстрира тези правила на поведението, които следва да съблюдава ученикът на !>[>. Тя с и подходящ фишм на темата 9а чистотата в светлината на Новото учение, предадено от великия Посветен на българския народ и планстарното човечество: „И душата си ученикът трябва да бъде всякога чист. В Новото учение ученик1>ш преди всичко трябва да пази чистотата си и тая Па другите."

Един отводсщнтсдсвизнвсънютотоваИовоученис,формулиран от българския духовен Учител, гласи: „Нереи, истинен, чист и благ всякога бъди!" (ср. Откр. 19:11).

ХЦ.ВЪТГЕЩЩЩТМШ?

„ Мирът иде от Бога! Най-великото нещо в душата на ученика. ва е неговият мир. Мирът е От Нога благословен! „Моят мир да бъде с вас,"

(Учителят Петър Дъиов)

Никак не е лесно да пишем за вътрешния мир - мира в душата на човека, в един свят. раздирай от противоречия, кръвопролития и ниски страсти. Свят, чиято преобладаваща масова култура стимулира нап-ннзшитс пластове от човешката природа. Свят; в който парите, властта и преходната слана са издигнати на пиедестал. Свят, в конто хората формират ценностната си система под въздействието па една хищннческо-потребителска Цивилизация, загърбила отдавна повика па Божествената Истина.

И все пак светътетова, което е. Не можем да го променим. Можем да променим единствено себе си. Оттам н трябва да започнем. Вътрешният мир с такова състояние на съзнанието, при което човек потъва в дълбините на Божествената тишина. Същата, която някои посветени в езотернчиото ПОЗнаннс наричат „Гласът на безмълвието". Тя няма равна на себе сн по степента па своята краспоречивост. Без думи, дори без звук тя казва всичко. Който успее да проникне в пея, чува гласа на Всевишния. Следователно, ла портигнещ вътрешен мир.судначав^да спущаш във всеки един Миг гласа па Пожсствдното у с_с(?с сн.

Вътрешният мир не подлежи на рационално обяснение,Той не е достъпен за физическите сетива, а само за духовните. Сам по себе си той е едновременно постижение но Пътя към съвършенството н основа, върху която да съграждаме все пови и новн качества и добродетели.

192 Учението па Бялото братство

Вътрешният мир е условие за външния. Вътрешният мир у отделния човек с предпоставка (понякога от решаващо значение) за мира между хората и и снега като цяло. Затова п едно от крилатите напътствия на българския духовен Учител Петър Дънов (Ъеннса Дуно) е: „При всички условия на живота запазвай сноп вътрешен мир!"

Опзн, който подлага на решителна преоценка мястото си н живота и пътя си към Истината, рано или късно застава върху пътеката на окултното ученичество. И този път ис с лесен, понеже поставя като изискване система от строги критерии за мислене и поведение. Ла в същото време целите му са ясни, както определени н целенасочени са п средствата за тяхното постигане.

В Словото на българския велик Посветен са изложени проникновени разсъждения относно вътрешния мир и неговото култивиране и съхраняване. Завоюването му се явява отпавна точка за всички останали придобивки в Духа. Същевременно то

изменя съществено облика на овладелия го: „Ученикът трябва да бъде тих всякога. Не само привидно, по дълбоко в душата си да има мир. Човекът па Мира излъчва едно неземно сияние, което внася хармония «окопните» (Учителят П. Дънов). Прнвндноспа с приоритет на лицемерите, включително и па имитаторите на духовни постижения. С пея бихме могли да заблудим наивни или слепи човеци, по не и Бога. За притежаващите ясповидеки способности, както и за съзиращите ауричпата обвивка па човешкото същество, не може да има заблуди. Само един поглед на вътрешното им, духовно око с достатъчен, за да прецени с безпощадна точност дали мирът на наблюдавания обект е действителен или фалшив. Целенасоченото следване на едно автентично духовно учение, съпроводено с постоянство, весогдапност и търпение относно резултатите, рано или късно довежда последователя до състояние на вътрешен мир н покой, Топ открива своето собствено, най-дълбоко „аз". Оттам пататък, познал себе си, за него са опериш всички пътища в Космоса! Нсслучаняоиадвхо;шшДелфипския оракул и древпоезта прииждащите от четирите посоки на снега хора могли да прочетат надписа; „Познай себе си. за да познаеш Вселената и боговете!" 'вътрешният мир 193

Лко тон, вътрешният мир, е истинен, това означапа, че притежаващият го вече живее в Духа: „Мирът говори за присъствието на Духа" (Учителят II. Дънов). Л това е, както с известно, живот вечен, защото в него и чрез него си познал Всевишния и си се изпълнил навеки е Неговата благодат (ср. Йоан 17:3). И нещо повече - разкрил си нзвешото Му присъствие в самия себе си и си му предоставил възможността да се прояви посредством теб самия в пълнота. Така оживява Пот в човека и го прави равнобожествен. Придобилият такова равнище на духовна еволюция се превръща в съработннк па Твореца на видимия и гепидимия свят. На него биват възлагани задачи от космическа значимост. Разкриват му се тайните на Сътворението, смисълът ва Битието, насоката на великото вселенско Развитие. Той и Създателят еа Едно.

Обратното също с вярно: „Нямаш ли вътрешен мир. ши пе можеш да растеш духовно" (Учителят П. Дънов). Изгубил си здравата основа - за момента или като тенденция. Върху какво да Стъпиш тогава? Потърси опора. Открий я във вечното Слово, тъй Зогато на методи и средства за духовно пречистване и извисяване. Налеп, без да губиш повече време и сили, отново основите на твоето собствено жизнено здание. Подтисни повика на плътта у себе си и създай условия на безсмъртното си начало да се прояви. Изграждай постепенно, мнлнмстър но мнлиметър, непробиваемия фундамент на стартовата си площадка към хоризонта на съвършенството. И знай, че никога не си сам по този път! Лко искрено и всеотдайно търсиш Бога у себе си, Той самият ще бъде на всяка крачка до теб в

това най-дълго космическо пътешествие. Заслужава си да положиш всички възможни усилия, понеже наградата за тях е блаженство, каквото око не е виждало и ухо не е чувало (според признанието на ан. Павел).

И не забравяй, четова, което си изградил - колкото и непоклатимо да ти изглежда на пръв поглед, - е подвластно на разрушението. Могат да го подропят и външни сили, спрямо които в определен момент се оказваш безпомощен, и твоята собствена податливост или реакция на дразнителите. Нан-вече твоята несовладяпа

194 Учението на Пялото братство

емоционалност. Ала не губи кураж! Тона, което си изгубил, отново може да бъде намерено; разрушеното - наново съградено. За това свидетелства и великият Учител на Любовта: „Аз наричам вътрешен мир на човека онзи сеят, където се раждат неговите мисли и неговите чувства, неговите подтици. Този свят той може да загуби и пак да го намери." Да се загубиш веднъж в лабиринт на земните изкушения не е коп-зпас каква беда. Ала съзнателно да се луташ сред тях а търсене на химери и примамливи безплътни миражи, да загърбиш ИСТИНСКИЯ път заради ефирния измамлив блясък на сапунени мехури - просто не е струва!

И ако вече си осъзнал колко уязвим и раним си ти самият, старай се при всички житейски обстоятелства да щадиш вътрешния мир и на своя ближен. Това е най-сигурният начин да запазиш неприкосновеността и на своя собствен: „Не настъпвайте никого нито с мисъл, ничю с чувство, пито с постъпка. Нашият мир струва повече, отколкото онова, което вашите мисли и чувства могат да изискват. Някой ви каже нещо или ви изобличи. Ако му кажете и вие нещо, ще си нарушите мира. Вашият мир струва повече от онова, което той е казал. Това, което той е казал, е за негова сметка" (Учителят П. Дъпов). Така ни съветва Учителят на Бялото братство (ББ) а България, ненадминатият познавач на човешката душа. Понеже знае отлично йената на всяка невъздържаност. Дори и да ес разкаеш за нея, дори и твърдо да решиш да не и позволяваш повече да те обсеби, последствията от нея остават навеки в космическата Памет. Акашовите летописи (хроники, анали, записи) съхраняват еднозначно и безпогрешно ВСИЧКО, КОСТО се е случило навред във Вселената. Включително и пашите най-скрити, най-съкровени мисли и чувства... И, както казва Свещеното Писание - Библията, ще дойде ден, когато всичко скрито ще стане явно. Сигурно си заслужава да не забравяме това предупреждение.

Където е мирът, там с и Любовта. Божествената Любов, която носи навред изобилния и пълен живот. Потопиш ли се в нея, навлизаш навеки в царството на Мира. И никой извън теб никаква сила или форма на въздействие - не би могъл да те изведе Вътрешният мир 195

насилствено от неговите владения. В същност тогава ставаш нар па самия себе си. За окултния ученик наличието на вътрешен мир - неговото качество и степента на присъствието му в най-дълбокото „аз“, е критерият за това, дали н доколко е проникнат от същата тази неописуемо прекрасна Любов. Тази взаимозависимост- като най-опнп везни за преценка на невидимия свят - е описана от Учителя П. Дъпои пестеливо, но със съвършена точност п проникателност: „ Ученикът ще познае дали има Любов, ако има мир. Ако Любовта не може да даде Мир. тя не е Любов." Нашата човешка любов, за която така често си въобразяваме, че с изява на Божествената, никога н по никакви начин не би могла да ни дари вътрешен мир. Точно обратното! Претенциозна, алчна и обсебваща, тя граова душата ти и я запокитва в най-страшните бездни на Тартара, ако остане незадоволена. А и удовлетворението и никак не е трайно. Изчерпва се по-бързо от мигане на окото. И иска още и ошс... Тя с дъщеря на твоето низше естество и няма как да намери покой от лъжливите дарове на материята. Длъжен си да я подчиниш на висшето си „аз“, да я трансформираш - бавно, постепенно, но неотклонно - в духовен полет, свободен от оковите на тленността. От човешкото към Божественото - това с единствената вярна посока за потомците на Адам и Ева.

В своите хиляди беседи, както п в лични разговори с последователи, българският духовен Учител прави проникновен анализ на причините, пораждащи препъванпята па човека в живота. Тон ги нарича „ПОГрешкн". Освен критичното им изследване предлага па всяка крачка и съответните практически умения за преодоляването им. Естествено следствие от всяка погрешка е нарушаването на вътрешния мир. Ако успееш правилно да проследиш причинно-слсдствсната връзка, довела до такъв неприятен резултат, имаш шанса да изтръгнеш проблема из корен. И нан-същсствсното- внимавай да не повтаряш старите си грешки! Ако се подведеш да пм робуваш и занаяпред, те ще завладеят цялата тя крепост и ще ес наложи да им служиш до заннка па днитеси. Не си заслужава, нали?

196 Учението на Ия-юто братство

И така, веднъж но време на летния лагер кран Седемте Рилски езера, настанени удобно около споя Учител н района на второто езеро, белите братя и есетри го слушат да поставя пръста в раната; „Погрешните седят «атавистичиитс разбирания (курсивът мой - К.З.) - започва той без предисловия. - Човек ПО някой път в известни периоди па своя живот преживява цепи култури па лишалите поколения. Но някой път вие премичаиаше състояния на миналите цивилизации. Трябва да намерите кое е ваше собствено качество. Трябва да намерите коя е отпи черта, която ви отличава от другите хора (курсивът мой - К.З.)." Всички са затаили дъх. Словото на Учителя ГИ отвежда

далеч назад в миналото - но диригите на най-древните причини за настоящите погрешки на хората. Целта е силата на тези думи с гаранция, че историко-езотеричските факти ще бъдат осмислени и старите грешки няма да бъдат повторени. Осъзналостта на товара, идещ от бездната на хилядолетията, е лекота ще те отхвърли от раменете си и ще продължи лек, ефирен и целесустремен по пътя си напред. А в сърцето си шетай Приказно Дълбок и сладостен мир и покой.

Учителят на ^1> продължава своя разказ: „Човек съществува като отделна монада и като колективна монада. Един ден вие преживявате някой свой стар живот, който е бил порочен, и сте недоволни и обезсърчени. Това е едно течение, което може да ви отнесе. Това е положението на човек, който слиза и Мочурлак. Напуснете този път! Заемете положението на онзи, който се качва, а не положението на онзи, който слиза."

Всеки от слушателите неволно се връща назад в спомените си и дири трескаво подобни свои състояния. Те никога повече не бива да бъдат заплаха за него и за вътрешния му мир. Познанието е дарено Той щедро от техния Учител, с пан-мощното оръжие срещу хищните призраци на миналото.

След кратка пауза той изрича нещо наглед простичко, но с неограничена стойност съдържание: „У човека има борба между духа и плътта, но духът трябва да бъде господар, и у свършените има тази борба. У тях винаги духът е победител."

Вътрешният мир 197

Всички изтръпват. Щом и свършените са подвластни на такива вътрешни протуберанси, какво да кажем ние, простосмъртните?! И постепенно разбират, че свършените затова са свършени, защото духовното у тях е надмогнало решително материалното, изпълнило го е и го е осветило, както слънчевият лъч прониква в мрачна пещера и я изпълва с живот.

Всяка човешка погрешка отваря рана и в Космоса, и в душата на извършителя. Когато заради погрешката страдат и други хора, тя може да се превърне в пропаст за мнозина. Зависи от това, кой как посреща изпитанията по житейската пътека. Учителят - П. Дънов разделя хората на четири категории в зависимост от равнището на съзнанието им, на духовната им еволюция: старозавещи, новозавещни, праведни и ученици. Старозавещните посрещат изпитанията с озлобяване и ожесочаване. Новозавещните се разколебават, уемяват и съблазняват. Праведните се натъжават и насърбяват. Л учениците се учат и се радват! Защо се радват? Защото са придобили повозапъти, нова поука, нова сила, Научили са се да извличат смисъла от всяка житейска ситуация и НИЩО, което се случва около тях и в тях самите, по би могло да наруши вътрешния им мир. Мъдростта на Божественото учение се е превърнала за всички от тих в култура на общуването Пиглеспасамодисциплина. Дори и

еве | ът да се срути пад главите им, те ще съзрат в това изпълнението на Промисъла на Създателя, който неотклонно - н над всяко земпо разбиране - води винаги към Добро.

Преодолените е чест изпитания винаги ни правят пс-енлии.

Умението да черпиш познание от собствсшггс и чуждите грешки неминуемо ще събуди дремещата в душата ти Божествена Мъдрост.

В днешния ден, край второто езеро. Учителят - Предвестник на Новата Култура, се обръща към пробудените и пробуждащите се души: „Всяка лоша мисъл огорчава съшапието на Нога вътре в човека. Човек трябва да каже: „Бог ме е допуснал де живея и затова няма да хвърлям сянка върху Божието съзнание!"

Призовава своите последователи да бъдат неумолимо точни и справедливи в еамооиепката. Без пея препъването още на следващата крачка по духовния Път е неизбежно: „Учете се да 198 Учението на Пялото братство

разглеждате себе си обективно, без да се страхувате. Като се огледате, признайте фактите, както са. Направил си погрешка.

Признай я. Не съжaliaвай. Пека се появи в тебе дълбоко желание да я поправиш. Например, счупил си шишето на някого. Ще кутии по-хубаво. Не съжaliaвай. Когато счупя стомната на някого, какво ще се оправдавам? Ще му взема друга стомна и така поправам работите,"

Звучи тика лесно за изпълнение, но... Исскп от собствен Опил знае, че не с никак лесно. И не толкова самото действие предизвиква затруднения I а, а пречупването НЯ егото, на гордостта, необходимостта да признаеш грешката си, сиреч да демонстрираш открито слабост, недостатъчност.и Ако продължително време крачиш с навирсн нос, няма как да следиш всички неравности па терена и неизбежно ще се препънеш. А падането от въображаемия пиедестал нп собствената I |C1 югреиншост като правило е болезнено. Твърде болезнено...

Но няма връщане назад! Щом си поел веднъж по пътя, дължен си да следваш пътните зиаии. Иначе ще катастрофираш на първия завой,

Ако ЛИ пък достигнеш такъв пътен учасп.к, които не можеш да преодолееш сам, тогава на помощ ще се притече Онзи, Конто е създал ПЪТЯ: „Ногрешкпте човек трябва да поправа. Има погрешка, които човек не момее да поправи. Тогава остава Бог да ги поправи. Той ще ги поправи, а пие ще плашим (курсивът мои - К.З.)." Предупреждението е ясно: старай се да по оставяш неплатени сметки! И наи-нече: не прави погрешки (т.с. не трупай дългове)) които не можеш да изплатиш сам!

Човек може и да се отчае от собствената си слабост, от неспособността да извършва онова, което е правилно според духовните закони. Дори великият Посветен ап, Павел не си спестява подобен самокритичен анализ. Ала пап-важното в случая

е да не се предаваме на униние, а да хармонизираме свободната си воля с волята на Онзи. Конто знае най-добре кос с наи-правнлното решение във всяка ситуации. Тогава н само тогава вътрешният мир ще се настави трагпо в дълбоката им същности ще нп импулсирада вътрешният мир

199

Бодължнм устремно похода си към Истината. Учителят П. Дънов разкрива този процес на личностна трансформация по следния начин: „Ти казваш: „ От мене нищо няма да стане. " Не. не. именно сга ще стане. Защото старият, като почне да върши Волята Божия, ще се подмлади, а младият, като престане да върши волята Божия, ще остарее. Върши Полята Номсия и като я въртиш, никой да не те знае. Така ще се образува вътрешният мир (курсивът мой - К.З.)." Като се огледаме внимателно около себе си, съзираме мнозина „подмладенн" старци, а и немалко „застарели" младежи. Възрастта няма единствено физиологмческо или биологическо измерение - тя е преди всичко състояние на духа! А да се подмладиш във фразеологията на духовния Учител означава да следваш пътя на изпълнението на законите, вложени в Космоса от неговия превслик Автор.

Изискването да не бнем барабан за постиженията си по духовната пътека е от изключителна важност! И не само на думи, но и в мисълта си. И мига, п конто си помисля, че съм постигнал тещо - някаква добродетел, качество, въобще ценно завоевание, - в същия този миг може да га изгубя безусловно. И след това ще се наложи да започна отначало. Старите хора казват: „Да не чуе дяволът!" Дяволът е ни повече, пи по-малко набъбналото до пепонипски размери сто на духовно незрелия. На онзи, който с изкачил само първото стъпало, а си въобразява, че върхът е вече в краката му. Търси Истината в тишината]

Заключителната реплика на Учителя на Ш> у нас притежава характера на безценно обобщение: „Една капитална грешка е. че се стараеше да разбере <п>шиния .жицот, без да разберете вътрешния." Н тези няколко думи е скрита езотерпчната истина, че всяко истинско постижение в Духа има посоката отвътрешна а въвн. Понеже в човешкото сърце е стаено цялото богатство на Божествената съкровищница ОТ красота п добродетели. А те разцъфтяват- и дават' плод единствено и благодатно тихите води на вътрешния мир

хш.жкнитклтл

Измежду всички изпитания в земния живот има едно, което се откроява със своята степен на важност - общуването между двата пола. 11а прага на модерните времена, в които живеем днес, в епоха, когато патриархатът все още не е окончателно отшумял, един I юснегеи от внеок ранг-Йохан Волфганг фон Гьоте, предлага следната сентенция: „Златото се изпитва с огън; жената ес НЗПИТВа със злато; мъжът се изпитва с жена!" Днес - берейки е пълни шепи плодовете на еманципацията и различните форми на феминизма - спокойно можем да добавим: „Жената се изпитва с мъж!"

„Бог е Дух!" - отбелязва кратко и ясно и Своя разговор със самарянката Иисус Христос (Йоан 4:24). В своята най-дълбока същност човекът също с дух. И както Бог няма пол, а се проявява в сътвореното от Него Питие чрез Своите две полярности - Мъжкото и Женското начало (или принципи), така и човешкият дух няма пол. Ала в порели итга въплъщения в материалния свят - света па формата, в името на важните уроци, които следва да научи, тон приема обвивката на мъж или жена. И я сменя достатъчно често, за да усвои опптноситс и поуките, които предлага проявлението в съответния пол. Според езотерпчиото учение въплъщаващата се душа сменя пола си веднъж на една до три нпкарнацнн, в изключителни случаи - до седем инкарнацнн. Това означава, че можем да запазим пола си нан-много в седем последователни пререждания.

Малцина се онези измежду нас, хората, които пс се интересуват от същността, целите и съдържанието на общуването между двата пола. Към тях - нсзапнтсрссуваннтс плн невълнуващнтс се от проблема, които в същност са преминали този етап от личната си духовна еволюция - бихме могли да отнесем единствено великите Посветени, духовните Учители на човечеството. Те като правило Женитбата

•1С създават семейства и не оставят след себе си поколение. Макар историята да свидетелства, че и сред тях е имало такива, които 58 нарушили това правило: Пптагор, д-р Рудолф Щапнср п др. И все пак - изключенията само подчертават правилото. А то е, че най-напредналите в духовно отношение хора избягват интимното общуване с другия пол. З;нцо?

През 1922 г. на събора на Вялото братство във Велико Търново българският духовен Учител Петър Дънов (Ъепнса Дуно) заявява говеем категорично: „//< окултния ученик пе му е позволено и строго му е забранено да се о/сени!" Окултният ученик е високо еволюирало същество, което върви по пътеката на посвещенията. Щом това така ясно изразено ограничение се отпаса е пълна сила за него, колко повече би трябвало да засяга духовните Учители - снрххсъщсствата, приключили етана на окултно ученичество и отдадени напълно на служеиис на Бога?! Отново се връщаме на

въпроса: защо е така? Причините навярно са доста и ние не сме в Състояние да осмислим всичките от положението на обикновени змиоп хора. Но все пак трн от тях са достъпни за нашата преценка. Великите духовни Учители на човешкия род пе създават Семейства и не оставят поколение:

1) За да не допуснат възникването па нови кармични обвързаности (с каквито изобилства контактът между мъжа и жената).

2) Тъй като посредством децата може да бъде поставен на колене дори и велик Посветен {ако, например, бъде изправен пред избора да пожертва живота на децата си или убежденията са).

3) Самодостатъчност - ЖИВОТ в Бога. Пълнотата на тяхното общение с Бога и съвършеното уравниовесяване и хармония между мъжкото и женското начало у тях обуславят ненужност на външен партньор от другия пол. Техен партньор за вечността става Божествената искра, пробудена и разцъфнала в душата им.

Главната задача па настоящото изложение е да представи

202 Учението на Пилото братства

позицията на Учителя П. Дънон относно контакта между днага пола и женитбата.

Когато се опитваме да тълкуваме или прилагаме наставленията на българския духовен Учител по повод общуването между мъжа и жената, следна да правим разлика между две ВЪЗЛОВИ по значение поиятия:

брак (женитба) - това с формална връзка между представителите на двата пола;

партньорство - неформална връзка между тях.

Партньорството може да бъде увенчано с женитба, но това не е задължително да стане. Женитбата от своя страна може да бъде следствие както от пълноценно партньорство, така и от някакъв личен ИЛИ взаимен интерес (нерядко от материално естество). I* твърде редки случаи - и от двете.

Ма най-високото място в скалата ОТ ценности, върху основата па които трябва да бъде изградена женитбата, Учителят П. Дъно» поставя Любовта. И то и нейното Божествено измерение - като ПРИНЦИП па космическото развитие и на общуването между половете. След нса идват: взаимното доверие, разбирателството 11 чувството за отговорност,

Без да отрича брака като обществена институция и семейството като огнище за продължаване на рода и възпитаване на децата, той защитава становището, че за истинското партньорство между мъжа и жената не са необходими формалности. Например, такива, каквито предполага женитбата. Достатъчно с то да почина върху Прилагането на добродетелите и непреходните стойности, които вече посочихме по-горс. Както и във всички останали случаи, Учителят на Бялото братство (ББ) у нас предоставя правото на избор

па своите последователи и па онези, КОИТО отчитат конструктивния заряд на неговото Слово. Обосновавайки решаващото предимство на взаимната чиста, Божествена Любов пред всякакъв вид формалности в общуването, тон изтъква: „Ако мъж и жена се обичаш, тях в Ножествения свят пече са ги оженили, независимо Женитбата

от топа. дали тук имат някакъв документ или не. За невидимия свят е важно как ще устои човек на любовта си, ще я запази ли Бокрай, и:н1 след година-две ще я изгуби."

Това становище на Учителя П, Дъноо се различава съществено от позицията на християнската Църква, според каноните па която с задължително женитбата между мъжа и жената да бъде узаконена в рамките па специален ритуал - венчанис. В православната н римо-католическага Църква той с н изведен до равнището на тайнство* т.с. обряд, в чиито рамки участниците в него, венчаващите се, получават благодатните сили на Светия Дух. Третото Лице на християнската Света Троица. Тази непосредствена подкрепа от Бога и Църквата им с нужна, за да живеят в съгласие, взаимна обич и благочестие, да родят и възпитат по християнски своите деца и всички заедно, семейно, да вървят заедно по пътя па спасението. А посочените по-горс думи па Учителя па ББ в пашата страна довеждат до заключението, че не с необходимо формално узаконяване на интимния контакт между двата пола. Достатъчно е, че между тях се е родила невидимата нишка на искрена любов и взаимност и че те са готови да я съхраняват и разгръщат в своя съвместен живот.

Осветлявайки същността и съдържанието на женитбата, тон обръща вниманието НИ преди всичко върху нейната роля за Осъществяването на дълбока и трайна връзка между човека като сътворено същество и неговия Създател: „Женитбата е един акт, едно отношение на човека към Бога. Във всички свои съществувания човек се учи на четири неща. Ще се научи да люби Господа сума си, ще се научи да люби Господа със сърцето си. ще се научи да люби Господа с цялата си душа и 0 цялата си сила. Четири неща-като ги научиш, ще завършиш своето развитие." Под „сила" в случая авторът На ПОучСПИОТО има пред вид висшата духовна СЪЩНОСТ на човека, неговата безсмъртна природа в лицето на искрата от Божествена субстанция, вложена в него при сътворяването му от Всевишния. А смисълът на казаното е кониетрпрап в твърдението. достигащо до пас в контекст - Любовта към Бога, изразена от всички елементи па многопластовата човешка структура, и то в 204 Учението па Бялото братство максимално интензивна стенен, е гаранция за посипапс целите па индивидуалната, еволюция, Връзката на човеска Бога обуславяна сговатарйзъмност. правилния му жизнен избор. В случая мисълта предхожда чувството и го

насочва. А когато две въплътени души решат да свържат съдбите си, ролята на разумността нараства скокообразно. Нейният принос би трябвало да доведе дотам, партньорите да осъществяват по време на земния си съвместен живот мечтата на всяка индивидуалност - пълна свобода > Духа. Ето какво споделя по темата Учителят на 1 > в България: „Нужна е връзка с Нога, за да се яви разумната мисъл, а след това ще дойде разумното чувство. Свобода може да има само между две разумни същества. И когато Бог създаде другарка на първия човек, ха да бъде свободен, Адам не можа да разбере този закон. И досега още не сме го разбрали. Жени и мъже, които трябва да живеят като братя и сестри, се изтезават. Защо? По единствената причина, че не са свързани с Нога. Жена, която не е свързана с Бога, не е истинска жена: мъж, който не е свързан с Бога, не е истински мъж. Мислите им също трябва да са свързани направо с Бога." От казаното следва, че в партньорството между мъжа и жената се таи колосален духовен потенциал, които обаче може да бъде реализиран единствено, ако и двамата са свързани с Бога. И укрепвайки тази връзка, споделяйки я, те ще постигнат хармонията на съвършеното общуване и помежду си, и с Него. От друга страна, женитбата може да ИЗПЪЛНИ предназначението си, само ако не предизвиква пожертването на Божественото заради човешкото у единия или у двамата партньори. Нужно е да стане ТОЧНО обратното - човешкото да бъде подчинено и да служи на Божественото! Тона е принципно положение, което се разпростира върху всички области на човешката изява, включително и върху брака. Ако не бъде спазено, тогава твърде бързо ще бъде изчерпан тънкия пласт мед в кацата на съпружеското съжителство. И след това...: „Мнозина правят големи компромиси в живота си между човешкото и Божественото в себе си. Казват: „Божественото трябва да се пожертва за човешкото. Млади сме още, трябва да си поживеем, да се оженим, да имаме деца, да се повеселим с тях. Женитбата 205

Нека наредим добре работите си, да послужим на света и като остареем, тогава ще служим на Господа." - Това е заблуждение. Правилно е човешкото да се жертва за Божественото, а не обратно - Божественото за човешкото. Защо човек иска да *се жени? /какво се постига чрез женитбата? Той мисли, че духовният живот ще го ограничи. Следователно чрез женитбата, чрез физическия живот той ще използва благата на живота. Иначе духовният живот ще го лиши от тези блага. ... Това е заблуждение. Ще живееш и духовно, и физически: ще се ползваш от благата, но разумно." Тези думи на Мъдреца ни довеждат до едно изключително важно заключение: Материалното подсигурява,1 не трябва да предхожда духовната работа; то е следствие от нейното успешно осъществяване!

На Друго място в Словото си Учителят П. Дънов подчертава,

че въздействието на женитбата върху човешката личност може да варира в твърде широка амплитуда между благословението и проклятието. Сиреч - между постигането на СВЯТОСТ и блаженство в междуполовото общуване и пропадането в нан-дълбоките бездни на нравствената и телесна разруха: „Женитбата е едно благословение, по и едно проклятие. Ако ще се свърМСвЩ С един ангел, който ще те повдигне, тя е благословение, по ако се свг>ржеш с една паднала дута, която не можеш да повдигнеш, и тя те завлече в ада, това е проклятие. Женитбата Бог е предвидил, за да не ходи човек сам. Чакайте определената за вас душа и когато дойде тази душа, един нов свят ще се разкрие пред вас."

Само върху тези четири изречения, произнесени от великия Духовен Учител, биха могли да бъдат изписани томове тълкувания. Тук ще се ограничим, обаче, само с няколко реда. По-голямата изчерпателност и проникновение оставяме на желаещите да ги постигнат. И така, какви основни изводи сме в състояние да направим от този цитат?

1) И брака надмощие взима притежаващият по-силна воля и Х&рактор партньор. Ако топ е чисто, светло, ангелско същество, би могъл да издигне съпруга или съпругата си до собствената си
2 0 6

ш Учението на Бялото братство

Висота на ДУХОВНО развитие, Лко обаче той е ниско еволюирал 1111Д1111пд(11<<т)/м7(к)1'ш<<">тсрм11но;ю111ята на Учителя П. Дънов), съществуват всички шансове да повлече и партньора си в ада —т.с. и блатото на човешкото падение, измъкването ОТ което не е нито лесно, нито бързо. Понякош то отнема поредица от въплъщения и света на материята.

2) При всяка своя пнкариация душата напуска истинската си родина в духовния свят и влиза в условията на ограничения, диктувани от същността на материалната действителност, II най-интимните си дълбини ТЯ носи усещането за загубата на оди» прекрасна, лъчезарна реалност, за отдалечаване от Божието присъствие. Това я прави самотна. Прсмърпяг Промисъл на Твореца е предвидил за Неговото любимо чедо - човека, именно женитбата като шанс 33 преодоляване на самотата в нашия свят на Преходността. Но само в случаи че женитбата е хармонична! Лко ли не -тогава чувството за самотност би могло да се задълбочи до степен на пълно обезличаване и деградация на личността.

3) За всеки човек на тази планета Божият план съдържа един потенциален партньор, с КОГОТО той може да създаде пълноценно. красиво, градивно партньорство, основано върху Божествената Любов. Изключение правят единствено великите духовни Учители и иап-напредиаитс окултни ученици - по причини, които вече изтъкнахме. В кармичната програма на всекиго от нас е набелязано тази среща задължително да се СЪСТОИ; От нас и от свободната пи

воля обаче зависи дали ще разпознаем В лицето на човека срещу себе си именно онази сродна душа, която Бог е определил за нас в дадения земен живот. Свободната поля предполага както разпознаване и усановяване на хармонични взаимоотношения, така и разминаване. И то може да бъде фатално! Не за вечността, разбира се, а за конкретното въплъщение в материално тяло. Така че иска се заредим с мъдростта на търпението, както ни съветва Учителят на 1)1> у нас, и да бъдем постоянно будни в очакване на тази наистина изключителна по значимости» СИ среща. И на ешигн тш 207

опезн измежду нас, за които тя вече се състояла, нека пожелаем |да оползопюрят целия и благодатен, възхитително красив потенциал!

И основата на нагъинтимштите отношения между мъжа и жената •ежи сексуалната енергии. Бзотеричнотопознание учи, че ако тя бъде използвана разумно и бъде разгърнат целият нейн съзидателен потенциал, ще настъпи нейното трансформиране в пан-фнна творческа енергии, която от своя страна съдейства решително за духовното израстване на личността. И обратното - неразумната употреба на човешката сексуалност, нейното разхищаване за задоволяване на НИЗКИ страсти и ПЛЪТСКИ тения неминуеми води до бърза деградация на индивида. Възпроизводството на човешкия род представлява не същността си отражение на творческата природа на Върховното Божество. Способността на хората да даряват с плът въшгъщаващнгс се души е техен велик дар от Всевишния. Дар, но и височайша отговорност, И не за удоволствие или удовлетворяване на нагона е дадена тя, а за продължаване на поколенията и осигуряване форми за проявление на безсмъртните същности, устремени по своя еволюционен път във Вселената. Затова и духовните Учители на човечеството обръщат извънредно сериозно внимание на този проблем. Българският Учител на Любовта споделя следното а тази насока: „Половата енергии - това са динамически творчески енергии в човека. Това е място на добро и зло, на разрушенията. През това място всичко минава и се разтопява, Трябва най-напред да настане едно пречисване в мисиите. Силите, които са по-нагоре, вършат само добро." От цитираните думи на Учителя П. Дъпов става ясно, че сексуалният потенциал на човека притежава огромна мощ, която би могла да бъде приложена за съграждане, но и за разрушение. Зависи от посоката, в която се проявява тя вследствие свободната воля на човека. Чистата мисъл е първото и най-важно условие за насочване на половата енергия за конструктивни цели. Последното изречение от репликата на българския духовен Учител свидетелства, че съществува определено равнище или граница при овладяването Учението на Бялото братство на тази деликатна енергия* което - ако бъде достигнато—осигурява

нейното приложение само н полза па Доброто, т.е. па Божия план за Космоса п за конкретния човек.

В спосто Слово Учителят на ББ у нас предлага и един точен критерии за тона, дали бракът между мъжа и жената е изграден върху здрава основа - готовността да се жертваш: поотделно едни ЗЯ друг' н двамата заедно - за Бога:,, Едип мъж никого не трябва да се жени за една жгиа, която той не обича и за която пс е готов да жертва всичко. И една жена не трябва да се жени за един мъж, когото не обича и за когото не е готова да пожертва живота си. Двама души не трябва да се женят, ако не обичат Господа и не са готови да се жертват за Него." В случая не стана дума за обикновена жертва, а за максималната, нан-изнпесната - тази, която полага пред олтара на Божественото нан-скъпото, живота. Това твърдение на великия ["[осветен може да бъде тълкувано поне по два наЯИИБ: 1) астъпванки в женитба, двамата съпрузи следвала бъдат ГОТОВИ да пожертват един за друг всичко най-ценно, е което разполагат, дори и живота си; 2) в своето съвместно съжителство те трябва да имат за цел постигането на едни висок идеал - установяването на пълна .хармония помежду си и спрямо околния свят и целенасочено подпомагане осъществяването на Божия Промисъл за тях двамата и за човечеството като цяло. В името на постигането на тези благородни цели те следва да бъдат готови на всичко, включително и да отдадат живота си с пълното съзнание, че той не приключш със смъртта на телесната форма, а продължава п невидимия свят па друго, по-високо равнище на проявление. И че осмислената жертва ВЪВ владенията на материята, които подпомага реализирането на еволюционния План па неговия Автор, съдейства за духовното израстване както па принеслите тази велика жертва, така и на онези, към които тя с била насочена.

Като изразители на двата водещи принципа в Космоса мъжът и жената са носители на определени специфични качества и заложби. Техните личностни характеристики, Произтичащи от гюловата им Принадлежност, са обект на разглеждане оеисп от страна на духовното познание, но н на редица съвременни науки, каквито Женитбата 209

са психологията, антропологията, социологията и други. Всички те - независимо от същностните им различия, породени не от сбекта па изследване - човека в неговите многобройни проявления, а от различните задачи, конто си поставят при изучаването му, са единодушни веднитенерален извод. Топ гласи, че силата на мъжа или кеговата отличителна особеност е мисловността или разумът 11рп жената - съответно чувствителността или емоционалното начало. Отчитането на този потенциал със сексуална оцветепосте от огромно значение за установяването па хармонични взаимоотношения между представи телите на двата пола. Учителят П. Дънов пояснява 3 тази иръзка следното: „Какво е това мъж и жена? - Жената - това е

лявата половина на човека, мъжът е дясната. Мъжът - това е мисловата част, мисловата сила в човека, трябва най-напред едно пречистване в мислите. Жената е сърцето, чувството, мекият принцип, любовта. " В случая „дясната половина" означава Преди всичко функциите на дясното мозъчно полукълбо, което като проводник на духовната същност на човека представя именно чувствата, емоциите, интуицията, съхраняването на придобитото. Това са характерните черти на Женския принцип („Ип" според шевната китайска мъдрост), проявен на физическото поле. А лявата половина, представлявана от лявото мозъчно полукълбо, е изява на Мъжкия принцип (съответно „Ян" в китайската терминология) и отговаря за творческото начало, създанието, разума и логиката. За да достигнат един мъж и една жена до пълноценно партньорство в условията на земната действителност, те би трябвало да притежават хармонично съответствие на течните физически, духовни и Божествени естества. Преведено на достъпен език, това означава, че те следва да принадлежат на приблизително еднаква степен на духовно развитие, да имат сходни жизнени идеали и система от убеждения, допълващи се интереси и творчески търсения. Съществените различия помежду им в някоя от тези области на личностната същност и еволюция биха могли да предизвикат непреодолими противоречия и нестрайност на връзката. От подчертано значение е равнището на просветленост на двамата относно духовните закони, властващи във Вселената, и -

210 Учението на Бялото братство

и частност - спрямо онези, засягащи именно отношенията между половете. Подобни познания, особено ако са дълбоко осмислени и бъдат прилагани и практиката, могат да изиграят решаваща роля за хармонизирането на двойката. В този ред на мисли си заслужава да чуем и мнението на великия Посветен на България; „За да се оженят, хората трябва да имат една допирна точка в Божествения амт, една допирна точка в духовния свят, една допирна точка във физическия свят. Ако ги няма тези три допирни точки, да не се женят. " Допирните ТОЧКИ в лексиката на Учителя П. Дънов в случая предполагат именно общност на интереси, идентичност и еволюционно израстване! Наличието на хармонично съчетание в тези области на човешката същност и изява полага основите на брачно съжителство между мъжа и жената, което бихме могли да наречем творческо съдружие.

Независимо от степента си на изготвеност за женитба всеки Търсач в нея щастие. И то не какво да е, а върховното щастие, което може да предложи земният живот! Никой не е в състояние да ни отнеме стремлението към и правото на щастие. Но дали винаги го търсим на правилното място и в точното време? Като ледено студен душ звучат думите на онзи, които по-добре от всеки друг познава действителните стойности и измерения на заряд;!

в брачното съжителство: „Женитбата на земята е училище, не е щастие. То е знание (курсивът мой - К.З.). Два пъти не се женете, аз съм :' $\ll$ еднобрачиспю. Ако твоят възлюбен замине за другия свят, не търси друг. Но да се обичате ~ другото е търговия. Никога не се жени втори път. Замине ли си първият, не търси втори, трети, четвърти. Причината сега, че първия/н, вторият заминал - не търси. Новото учение изключва това. То е за еднобрачиспю " (Учителят П. Дънов). Струва си да се замислим върху тази препоръка. Тя крие в себе си ис просто морален, но п СИЛНО изразен енергиен нюанс. Учителят на ББ недвусмислено посочва, че Новото учение подкрепя категорично едпобрачистото. сиреч избора и споделянето на живота с еднп-единствен брачен партньор. И това ие би могло да бъде просто случайно хрумване на едни наблюдаващ отстрани^ хладен, макар н извисен, бврърхразум, Женитбата 21!

Това е повеля на епохата, в която сме призвани да положим основите на една нова плапетариа култура - културата па Божествената Любов.

• • *

Мъжкото и женското космическо начало в своето единство и богата гама от взаимодействия са проявления на Третия херметически принцип - този на полярността, двойнствепостта и пола. Тяхното съществуване, изява и специфични особености са следствие от първоначалния замисъл на Твореца на този свят. В качеството си на полюси в Проявеното Битие - е амплитуда от мащабите на вселенския безкрай - те изграждат панорамата на съществуващото такова, каквото го познаваме. Ала същевременно крият в недрата си вее още неизвестен, неизследван и неизползван потенциал, който ние, хората, сме длъжни да проучим и да употребим в полза на Божия план за всекиго ог нас но отделно п за Космоса като цяло. Това е безспорно задача с повишена трудност Затова пък разполагаме за решаването и е неизчерпаемия ресурс на Вечността. И колкото повече напредваме по своя път във всички сфери на безсмъртия живот; толкова повече се доближаваме до Истината за предназначението на мъжа п жената като сътворцп в осъществяването на една велика идея - възтържествувапсто на Хармонията, Красотата, Сътрудничеството н Любовта във Всемира.

•

Пай-дълПокннт смисъл на женитбата с да откриеш Бога в лицето на един земен човек п да Му дадеш възможност да се проиип - и чрез него, и чрез теб, във вашия съвместен живот.

XIV. СМирението

„ Смирението е израз на Любовта към Великия. "

„ Смирението е движение КЪМ Нога."

(Учителят Петър Дънов»)

Има теми, към които се връщаме постоянно. Каквото и да кажем по тях, все остава чедостагъчно. И няма как да с другояче, понеже те са неизчерпаеми. Темата за смирението е една от тях.

Висша добродетел в християнството, задължително условие за равномерното придвижване на окултния ученик по духовния Път, възникваща необходимост на всяка крачка в ежедневието, смирението остава непрехватна и важна не само за самоосъществяването на човешката личност.

Нито един от великите духовни Учители на човечеството не е пропускал в своята проповед да отбележи извънредната значимост на смиреността за човека. Истината е, че човекът, който се стреми да се доближи до Бога, трябва да бъде смирен. Смирението е не само качество, но и път. Смирението е израз на Любовта към Великия (курсивът мой - К.З.). II продължава мисълта си с един поетичен израз на връзката между Смирението 213

небесното и земното: „Непристъпните върховете Працата споделят с долината." В тези две кратки фрази по неповторим начин са съчетани образите на издигащата се към Бога човешка душа, която посредством смирението си полита към Истината-Финиша полета на Божествения спът, и на върховната благодат, която Всевишният безспирно излива върху всички форми и проявления на Своето творение. В случая той с обрисуват като непристъпен връх, а голината е символ на всичко, създадено от творческата Му воля, което жадува за Невидимата неескваща грижа и благоволение. Пришаването на музикален език би могла да бъде наречена мисъл: "плавно засилване на звука при изпълнението на музикална фраза) - Постепенното възкачване на душата към върха на космическата Пирамида и укрепването на крилете ѝ и този духовен полет. Съответно втората фраза НОСИ печата на „декрешейдо" (илаино затихване на звука в музиката) - неизчерпаемата Божествена енергия се разстила последователно върху всичките пластове на Пътнето, давайки израз на всеобхватната и животворяща Божия Любов.

Ако човек положи достойни за уважение усилия да докаже
и а дело своята любов към Бога, а не да я съхранява в съзнанието
си единствено като красива, но ненужна абстракция, то то има за
свой дълг да развие абсолютно смирение. Тоест смирение, което
по дълбочина и мащаби се доближава до съвършения образ на
Божественото. Тоби послужило за изходна точка при култивирането
и на редица други добродетели. За този ВИД взаимовръзка между
порива на човека към своя Небесен Отец и неговото реално
въплътяване в земния живот говори Учителят П. Дънов: „За Нюга
Ща имате една съществена идея. Нещо всеки човек има нещо благородно,
в определени моменти то се пробужда и в най-добрите хора Човек
трябва да има абсолютно смирение. Да бъде горд, че всякога е
КЮМавОЯ на страната на слабия." За да Застанеш на страната на
слабия; не е достатъчно да притежаваш само смирение. Нужни са
и смелост; и чувство за справедливост. И на последно място -
импулс за миротворчество. Стадият, за който Христос свидетелства
в своята Проповед на планината: „Налажете миротворците, защото
214 Учението на Вълното братство
е, че се нарекат синовете Божии» (Мит. 5:9).

Очевидно само любещият може да бъде смирен. Съвършеният
образец и »тона на ншранлеппс ~ както и във всичко останало! - е,
разбира се, Бог. А въплъщението обрат на съвършеното смирение е
животът на Делото на Господ Иисус Христос. И най-вече - Неговата
кръстна жертва на Голгота, която поставя венец на изкупителната
Мисия и заличава плащетарната карма, трупана от човечеството
хилядолетия наред. 13 Негово лице ученикът на всяко светло учение
има неподражаем образец за следване и самореализация.

Учителят П. Дънов, разбира се, не е сам к старанието си да
разкрие на търсещите в Духа пряката взаимозависимост между
въплътената в ежедневието Божествена Любов и смирението.

В своята великолепна книга „Пътят на озарението" великият
индийски суфи, мистикът Хазрат Нияз Хак (издадена на български
език от издателство „Шамбала", София, 2005) прави връзка между
смирението и самоотричането. Второто предхожда първото като
стенен на вътрешно пробуждане и докосване до Божественото.

Авторът казва: „Самоотричането означава да се отрече тази малка
личност, която проваля всичко, да се изтрие фалшивото сго, което
принуждава човек да се радва на малката си власт над това или
онова. Да отрече идеята, че е отделна, самотна личност, да отрече
обърканото съществуване, което човек познава и нарича себе си, и да
види Беда на това място. Да отрече себе си и да утвърди Бога,
Това е съвършеното смирение" (с.105).

Както вече бе посочено в самото начало на това изложение,
Учителят на Бялото братство (1905) и България П. Дънов дефинира
смирението като „движение към Нюга". Пълният текст на
тази негова МИСЪЛ гласи: „Смирението е движение към Бога.

Гордостта е движение към материята. Доброто и смирението заедно образуват свижеието към Нога." В случая той говори за движение по една направление, но и коренно противоположни посоки. Смирението се движи, условно казано, отдолу нагоре: от земното към небесното, от човека към Бога, от материята към Духа. И обратно ~ гордостта в своето движение следпа посоката (също условно назована) отгоре надолу: ОТ духовната природа Смирението 84

s19 _ ^ —аг на човека към плътската, от ефирния свят па духовното към гъстата материя, от душата към тялото, от извисените форми на общуване с Божественото към задоволяването на щенията на сгото. Между тях самонзтъквапсго заема едно от челните места. Л то с, както е добре известно, ярък антипод на смирението. Нужна с подчертана душевна доброта, за да бъде притъпено острието па набъбващото и търсецо трибуна за прелестите си сго, за да достигне разумното същество до чертозите на смирението. 13 този задружен и хармоничен тандем днете добродетели - смирението п доброто, успяват да овладеят всички напъни на низшето сстсстио за доминация и разширение и да изправят пътеката на пилигрима към Истината. Истината за света, в който живее, па законите, които властват в нето, и за неговото собствено място йод Слънцето... Една друга мисъл на българския духовен Учител хвърля допълнителна светлина върху взаимоотношенията между смирението, гордостта и Доброто (в качеството му на Божествен принцип в Космоса): „Смирението е движение нагоре. Гордостта е движение надолу. Доброто - това е положението, което пресича двете движения. Там. дето смирението започва, и там, дето гордостта спира, това са двете крайни точки на Доброто. Доброто функционира между смирението и гордостта и ги уравновесява. Човек се освобождава от болестните състояния чрез смирението." Сравнението с Предишния цитат показва, че движението нагоре на смирението е очевидно е посока към Бога, а движението надолу на гордостта - е посока към материята; Доброто като принцип па сътворения от Създателя свят се проявява в широката амплитуда между отправната точка на смирението и крайната точка на гордостта. Нещо повече, то допринася за пости 11И1СТ0 на баланс между тях като противоположни тенденции в поведението па човека. Ме на последно място - онзи. който е овладял п пълнота смирението и го прилага навсякъде в живота си, става недостъпен за болестите. Това означава, че по същността си смирението представлява своеобразна духовна панацея - лек срещу всяка болка па ТЯЛОТО, а и на дутата.

Както н при развиването па всяка друга добродетел, така И по 216

Учението на Вялото братство

отношение на смирението човек разполага със свободна поля, от

чието разумно използване зависи овладяването му. Ако сами не достигнем до решението да се смирим, ТО невидимият свят ще ни създава периодически съответни житейски ситуации, изисквани' проява на смирение, докато не го култивираме в необходимата степен- В това направление са п разсъжденията на Учителя "а Б1> в нашата страна: „Ако не искате вие да се смирите. Господ ще ви смири, защото Той горделивите смирява. а смирените въздига (буквално: ц.: \ Всскн, коГпо превъзнася себе си, ще бъде унижен; а които се смиряла, ще бъде въздигнат1' - Лука 18:14; 6.К.3.). Гордостта и смирението са синоними натежи двама. хора-фарисея цмитарч"(ср. притчата: л>мигар> и фарисеи-Лука 18:9-14; 6.К.3.). Идс11стнитеяио,задобреза11ознат))я1:ъесъдържаН11етона1)|^111ята човек фарисеят от посочената притча с символ на възгордяване, а митарят - на смиряиание. Първият изхожда от убеждението, че е праведен лъв всичките си депетния н има I [равото да осъжда друг итс хора заради техните прегрешения. Външната, показна праведност и горделивото сърце на фарисеите са довели дотам, че понятието „фарисенция" бива отъждествявано с лицемерието. А вторият, митарят, осъзнал дълбоко своето загъване в греха, неправилната насока на живота си, в един миг достига до прозрението, че всичко това трябва веднага и из основи да се промени. Поканва се от дъното ни душата си пред Бога и призовава милостта Му, за да намери сили да надмогне гибелната инерция на своето земно съществуване. И .както еиидстслева авторът на притчата - Христос, митарят получава оправдание. Тоест Небесният Отец поглежда с Любов и разбиране на неговото покаяние и му предоставя шанса да започне нов живот. А фарисеят - поради проявената от него гордост — се потапя още по-дълбоко в собственото си невежество и продължава да копае все така усърдно гроба на душата си. Аналогични са и изводите на Учителя П. Дънов относно разглежданата притча: „Във фарисея имаше по-благородни черти, отколкото в митаря; той седеше в много отношения по-виеоко, но имаше една последна грешка ~ гордостта, която може да го смъкне.0 ада, Митарят беше голям грешния, по беше му останала шрепиешо 217 й-последшппа добродетел - смирението, и той каза: „Аз ще ботя за спасението си!", и затова Бог даде благословение на го, защото той имаше надеждата, че ще се направи в бъдеще." този цитат става ясно, че дори и в качеството си на „най-последна добродетел" смирението може да послужи за спасителен пояс п и;) пан-грешния човек. И обратното - цял букет от постигнати и крикотно отглеждани добродетели (каквото е случаят с фарисея, Независимо от изходната точка нлп системата от убеждения, довели до подобно личностно развитие) не е в състояние да уравни ш духовните везни наличието на гордост и опасно набъбнало самомнение. Нсслучайно в християнството гордостта с поставена

в черния списък на най-тежките грехове.

Освен всички изброени дотук положителни следствия за живота на човека, възникващи в резултат от постигнатото от него смирение, тази добродетел се явява и основа за:

усвояване на Божията благодат;

изграждане на вътрешна защита срещу всякакви

прегрешения, включително онези, които остават скрити през девет крепостни стени от погледите на другите хора;

духовна профилактика срещу зародишите на злото в психиката на човека;

освобождаване на пространство в душата за развиване и на други добродетели;

пробуждане на висшия „Аз“ на личността;

поемане по пътя на Божествената истина и светостта.

Цялата тази пребогата палитра от духовни постижения, дължаща своето битие на тихия устой на смирението, е разкрита в следния размисъл на Учителя на ИИЗ у нас: „Смирението е Божия благодат, която пази душата от разшление. То е вътрешна защита срещу всички тайни грехове, които може на всяко време да се появят и пораснат в почвата на сърнето. Смирението държи под своята власт всичките лоши зародиши и семена и дава място на сърдечните добродетели да растат и виреят в душата, докато

• арг 2*** Учението на Бялото братство

пуснат корени в живота на духа ни. Всеки, който носи смирението като добродетел в душата си, носи а същото време и отпечатъка на Божията сваякост и правда,“ Същата теза защитава го и на друго място и Словото си, като добавя и твърдението, че липсата на смирение представлява противопоставяне на природното начало у Човека и ИЗВЪН него: „От вътрешното смирение на човека се раждат най-хубавите черти, най-хубавите плодове.

Природата не позволява да я владеят. Всеки, който си е позволил да владее природата, се е намерил в праха на своите илюзии и въображение.“ Срещу природата - собствената и заобикалящата го, може да тръгне само онзи, който не е съзрял да прецени точното съотношение на силите; онзи, който си въобразява, че може да надмине естествените дадености и действието на законите.

вложени в творчеството от Твореца. Най-ЛОГИЧНИЯТ резултат от подобни безсмислени усилия е да си счупи главата - преносно, а може би и буквално. След като се оваля до насита в „праха на своите илюзии и въображение“, тогава със сигурност Ще погледне по-трезво на реалностите в себе си и около себе си.

За отсъствието на смирение можем да съдим и по косвени пътища.

Един от тях е свързан със стремението на човека да получи на всяка цена признанието или одобрението на околните. Ако го постигне, чуждата, външна преценка за качествата му или за извършеното от него моментално се превръща в свежа струя за самолюбие, в

пряспа храна за егото му. Мъдрият търси признание единствено ОТ Кога. В тона се изразява неговото велико смирение: „Докато човек няма смирение, тон търси почит и уважение от хората. Христос казва: „Не търсете слава от човеци." Нека Бог има добро мнение за вас. Той ще ви научи на всичко" (Учителят П. Дъиов). Мнението на хората за нас няма особена стойност или, по-точно - има преходна СТОЙНОСТ. То като правило с субективно п отразява в повечето случаи или моментното им настроение, или интереса, когото имат към нас или от нас (далеч не винаги безкористен). Докато Божията оценка неизменно е свършено точна и обективна. Затова, ако съумеем да слушаме Неговия глас в душата си, вишни ще бъдем наясно както с действителното шрението 219

качество на мислите, чувствата и действията си, така н с точното ш местоположение по Пътя към свършенството.

Един от методите, чрез които непостижимият Разум На Вселената ни помага да култивираме смирение, с наличието на някакво заболяване или недъг, от които с много трудно да се освободим плпдорнгн носим със себе си през пелия си живот. Даже самият апостол Павел, който с допринесъл за разпространението и утвърждаването на християнството повече от всеки друг след Христос, е имал подобен телесен проблем. Той му с напомним за тленността на всичко земно и е поддържал във всеки момент от Живота му ярък и силен огъня на смирението. Учителят па Любовта 1 България обобщава този езотеричен факт с думите: „Когато иска да смири някого. Бог му дава известен физически недостатък, като противоречие в живота му, чрез което страдание да расте и се повдига." В случая подложеният на емпряваща „процедура" човек има два начина на реакция. Ако той се озлоби н ожесточи поради своята немощ и се изпълни с омраза към света и другите хора, ако непрекъснато обвинява Всшп я за сполетялото го нещастие, то не само че няма да преодолее с чест изпитанието си, но си постила да го изпита в още по-тежка форма в следващо прераждане на Земята. Това е образен па реакцията на човека със старозаветеп манталитет, Ако ли пък прозре смисъла на този сври горчив изпит и се емири пред лицето на непроменимото, тогава със сигурност* нрави голяма крачка напред по духовния Път. Такд би се отнесъл към проблема зрелият духовно човек, окултният ученик. Такива личности мобилизират до краен предел целия си жизнен потенциал и достигат забележителни висоти па изявата и редица области - дори до степен да нм завиждат най-здравите и пан-способните. Действителността и историята изобилствате подобни примери. 1'днн от тях с признатият за пан-впден физик па нашето време-англичанинътСтнвъп Хокппг. Прикован от ранна възрастл инвалидна количка, 1011 с лишен дори и от възможността да говори. Жизнените му функции биват контролирани от компютърна

система, а говорът му бива възпроизвеждан чрез електронна аудио система, също с помощта на компютър. В същност за говор в

220 Учението на Билото братство

ирисията на нас обичаен смисъл и дума не може да стана. Тона е сух. Скърцащ и твърде трудно разбираем набор от звуци, които могат да бъдат разпитани само от Привикнали на тона хора. Почти напълно парализираният Сгнвън Хокпнг обаче нито за миг не се е предал прел неизлечимото ой заболяване. Блестящ учен и мислител, той заема от дълги години катедрата на Исак Нютон в Кембридж. Изследванията му и теоретичните му заключения относно най-съществени проблеми на съвременната космология, космогонията и астрофизика му отреждат по достойнство място между най-извисените гении на човечеството.

Учителят П. Дъпов се обръща към всички земни хора с настоятелната препоръка по своя житейски път да развият две водещи Добродетели: търпение и смирение. А на окултните ученици Той поставя задачата да придобият смирение и достойнство. Във втория Случай тон очевидно има пред вид, че смирието включва иманентно в себе си и култивирано търпение. Следователно никой няма право да нарече себе си „окултен ученик“, ако не е постигнал нужната висота на смирието. Не просто имитация или крехка форма на смирение, а неговата истинност: „От ученика се иска крайно смирение, на всичко да се радва“ (Учителят П. Дъпов). Твърде любопитно по своето съдържание с това наставление на великия Посветен! Заложеният в него смисъл разкрива неразривната връзка между здраво овладяното смирение и радостта на душата;). И наистина, ако приемаме всички въздействия на околната среда - дори и напращаващите и болезнените - съвършено спокойно и Невъзмутимо, бе! да бъде нарушен вътрешният ти мир, тогава постепенно в душата ти изгрява една тиха, неспатрапчива радост, която след време се превръща в постоянен фон на съзнанието. Това с безмълвната песен на просветления дух, чиято Божествена мелодия неспира да звучи в твоето единствено МЕСТО на земния ЖИВОТ. Тя обагря с неземния си колорит и пан-мрачните епизоди от изпитанието на съществуване го в гъстата материя. Тя е гласът на Бога в човешкото сърце.

Смирието върви ръка за ръка и е кротостта. Смирения! неизменно е и кротък; Кроткият като правило е смирен. 1-1 двете Смирието - ^2|

добродетели могат да бъдат сбъркани от неопитното око и проява на малодушие или липса на характер. Ала зова е пълна заблуда! И смиреният, и кроткият без съмнение притежават огромна вътрешна сила, вечно будно присъствие на духа. Слабият човек не може да бъде смирен. Само силният може. Защото смирието означава да отдаваш дължимото първо на Бога и на Божественото у ближния, а след това - на всичко останало. За СТРАНИЧНИ

наблюдател това може да изглежда като израз на слабост или безхарактерност, но в същност то с нринасяпс на жертва пред олтара на безсмъртната Божествена Правда и Любов. Заюва и Учителят П. Дънов е напълно в правото си да заяви: „Човек трябва да направи една жертва втика в себе си, за <)а действа разумно в този път (пътя на окултния ученик, духовния Път - 6.К.3.). Има хора, които се съмняват, понеже са изгубили вярата си, а други, които не вярват, по има и такива, които са се спасили по закона на Любовта. Човек в своя възвишен ум трябва да бъде кротък и смирен." Възвишеният ум в случая с признак нц завидна духовна зрелост, па изминат дълъг' път към Истината. Всяко постижение но този Път изисква съответна жертва отследващия го. В това правило няма никакво изключение! Само че жертвата не лишава този. КОЙТО я е направил, от нищо. Напротив! Тя добавя към духовния му облик нова добродетел, а към аурата му - Нов лъчезарен нюанс на видолината.

Смиреният човек притежава пределно точна и обеапвпа еамионепка. Когато успее в някое свое начинание или когато Бог чуе молитвата му и я изпълни, тогава той смирено свежда очи към земята, склучва ръце пред гърдите си и казва тихо, по ясно и отчетливо: „Благодаря Ти. Боже! Не аз сторих тона, а |н чрез мен."

/1а си смирен означава още и да и е осъждаш своя ближен за неговите грешки. Те са толкова неизбежни, колкото н тнеите! С какво си по-добър от негa?! Не си ли иосп.пвад но същия начин в подобна ситуация? Паметта пп често е твърде услужлива спрямо Неудобните за нас преживявания п ги заличава или преннлчава в изгодна за пас светлина. Затова Христос ни съвет ва: „I 1е съдете, за 222 Учението на Бялото братство

да ис бъдете съдени!" (Мат, 7:1). Л Учителят П. Дъно» конкретизира този закон на невидимата реалност, разглеждайки ситуация, в която обект на нашата преценка е човешко същество спо-ниска степен на духовна еволюция от нашата; „Когато срещнем някои хора, които стоят, да кажем, по-долу от час, според Христовото учение не бива да ги осъждаме я своята душа, а да извлечем урок, да намерим причините, които са ги довели до това ниско положение, и ако има нещо от тях ч нас. да го изкореним. " Да изкореним плевела на греха или порока от собствената си нива - по възможност, още и зародиш, а не да осъждаме онзи. който го с отгледал до степен да дава отровни плодове! В това с мъдростта на смирения по сърце. Л ако успеем ДО открием причините за падението па нашия ближен, тогава с Любов и разбиране да му протегнем ръка и заедно е него да оплевим п неговата, отрупана с бурени нива... Така би трябвало да постъпи окултният ученик. Останалото с данък, който плащаме на неизживените и исиадмогнати гордост и самолюбие.

Сходна е п картината, при която човек с поставен в определена

житейска роля, от позициите иаkonto с дължен да изпълнява съответни задължения, да следва някакви отговорности и да се стреми към изпълнение на набелязани цели. От гледна точка на функциите, е които е натоварен, този човек понякога с склопен да осъжда други хора за техните действия, които не отговарят па сценария, които той -доброволно или наложено- следва. Ако не се постави на тяхно място, топ би се отнесъл негативно към тях. Така бп постъпил той в заслепението си, ако не умее да прозира смисъла па земните ни роли, които твърде често и понякога драстично рязко се сменят. Пробуденият човек, окултният ученик - напротив, би погледнал па ситуацията и с очите на (.прегрешилите*' и пс би ги осъдил, Той знае, че па тяхно място може да постъпи по същия начин, както са постъпили те. Никой пс е застрахован от грешки и пропуски. Висотата или издигна гостта на дадена житейска роля не предопределя автоматично безгрешност па изпълняващия я за момента човек. Цялата ситуация, целият езотсричен казус е обобщен от Учителя на ББ в нашата страна в едно изречение: Човек не бива да осъжда хората за деянията им от онова Смирението 223

място, иа което е поставен, защото на тяхно място и той би ги направил." Именно затова умението да се поставяме па Мястото на другия е толкова високо ценено но духовния Път. То предполага пс само наличието па смирение и пределна точност на преценката, но п дълбоко осъзнаване па факта, че ОТ всеки човек и всяка ситуация сме »состояние да извлечем определена поука, да научим важен урок. В точи извод е съсредоточено и значението на понятието „окултен ученик". Това е човек, които върви неотклонно во пътеката към Божественото, учи съвестно и с разбиране своите уроци, с които изобилства всеки негов ден п час на тази планета, и неуморно прилага усвоените знания.

Сред пап-нрекраеннте и достолепин негови завоевания но този вечен Път блести с лазурна светлина бисерът па смирението.

XV. МЪЛЧАНИЕТО

Обикновено, когато стане дума за мълчанието, в паметта ни веднага изплува поговорката: „Мълчанието е злато.“ Когато бях ученик, към нея бяхме добавили и естественото за нас тогава продължение: „... Но не и пред черната дъска!“ Днес черни дъски няма. Има само бели и пишат върху тях не с тебешери, както преди години, а с фулмпе-ри. Всичко се е променило и това е напълно естествено. Животът се развива. Хората и условията за работа и обучение - също. Само цената на мълчанието си е останала съвсем същата. И както винаги м измерваме в чисто злато. Всеки от нас в случаите, когато не е успявал да задържи устата си затворена в наложителния за това момент, може да го потвърди.

За нас сега е важно да си отговорим на въпроса: променя ли се отношението към мълчанието на човека, КОЙТО се стреми да върви по духовния Път? Ако да - по какъв начин?

Всички сме срещали хора, чиито души са и процес на пробуждане. Те са повярвали в една Истина, превърнали са я в свои факел през ТЪМНОТА дебри на света, в кошмари живеем, и смело се устремяват напред. Какъв прекрасен порив! В рамките на своето проглеждало за действителните СТОЙНОСТИ в живота те започват да натрупват и духовни опитности. И това е съвсем закономерно следствие от загърбването на старото и ПОСТПСНИТО усвояване на новото. Закономерно ли е обаче тези опитности да бъдат споделяни? И то не избирателно, а нагласно и наляво, с непресекващ ентузиазъм и нарастващо вдъхновение поради наистина чудотворния характер на преживяното. Те се чувстват щастливи, сякаш нагледени в нова, невидима 38 очите премяна. И тъй като искат и всички останали да се докоснат до ТЯХНОТО щастие, разказват на всеки, шито им отдели време и внимание ДВ ги изслуша, какво означава да тръгнеш по духовния Път и какви не бивали чудеса го съпътстват. Мише Мълчанието 225

лошо няма в това, разбира се. По проблемът е, че ПЪТЯТ може да свърши дотук-до мястото на неовладяното желание да споделиш радостта си с ближния. Понеже всяко истинско израстване в Духа става единствено и само в мълчание. Не мълчанието на немия или посредствения, а на осъзнатия - на онзи, който узрява да открие Мъдростта и тихия глас на Божественото, звучащ в лоното на душата. Без гръмки фрази и фанфари, без фойерверки и прочувствени тиради, той те повежда по Пътя - предназначения единствено и само за теб Път. Каквито и лични опитности да имаш, колкото и любопитни и смайвани! да са те, те са само твои. Никои друг няма и не може да има същите. За всекиго те са различни, неповторими. Затова, колкото и да ги нротръбяваш -даже и е най-нскрепата мотивация да бъдеш полезен някому, - те не биха могли да му послужат. Отделен въпрос е, че някои ги споделят (дори и да не го признават пред самите себе си), за да се почувстват велики.

„1:иж колко съм напреднал и се учи от мен!" - това е контекстът на откровенията им. Ако придобиваш подобни онитности, за да подхранваш сгото си, значи си още твърде далеч от Истината. Значи ВСУ още си в плен на Луцифър, сиреч на гордостта и самолюбието! В своето Слово Учителят Петър Дънов (Бсинса Дуно) не подминава и проблема за мълчанието. На пръв поглед в беседите и лекциите му тази тема вс е между най-подробно разгледалите. Ала ако надникнем между редовете им, ще разберем, че не е така. С присъщата си деликатност и стремеж да не се почувства някой персонално засегнат, българският духовен Учител обръща сериозно внимание на значението на мълчанието за духовното израстване на ученика по избрания Път. А където е нужно, е съвсем категоричен и дори строг.

Например, по повод приказливците, които изгарят от нетърпение да разгласят навред колко много са напреднали в духовно отношение, тон отбелязва: „Не разправяй опитностите си. комуто и да е, докато не изработиш нещо по себе си. на което да се осланяш." Па какво можем да се осланяме? - Само на трайно придобитото, на непоклатимото, на онова, което е пуснало дълбоки корени в нетленното ни естество. Ако днес си чул Бог да ти говори, 226 Учението на Бялото братство

а вс можеш да се помириш със съседа си, това трайна придобивка в Духа ли е? Или молитвата ти за нещо възвишено е била чута и изпъл! Ю110, а не можеш да се пребориш с алчността си за материални притежания. Имаш ли причина да се похвалиш със себе си? Някой би опонирал, че между едното и другото няма връзки! Напротив, има! Връзката е в тона, че не можеш да бъдеш истински ученик за едно, а за друго - озикновсп, заблуден човек. Ти си или едното, или другото, по не и двете наведнъж. Както винаги, изборът е твои. Чели сме много и продължаваме да четем. Гълтаме тонове свещени книги като топъл хляб. Главата ни е пълна с нан-разнообразна информация: молитви, песни, формули, мантри, сентенции и въобще всякакви мъдрости. И се чувстваме знаещи и можещи... До следващия, на пръв поглед елементарен, житейски проблем, който вс успяваме да разрешим. И каква е ползата тогава от цялото това знание? Към кого да се обърнем да НИ помогне, ако при пълната си тачетепост свиваме безпомощно рамене? - Към самите себе си. И по-точно — към душата си. Ако замълчим и се вслушаме в нейния глас, който с гласът на Бога у всекиго от нас, тогава и само тогава ще открием правилното решение. Такъв е и Съветът на Учителя на Бялото братство(Г>1>) у нас: „Всякога слушай гласа на душата си и щетаешкак да постъпваш." Само че не БИВО да бъркаме този тих и ненатрапчив глас с мощния тембър на сгото, който не се свени да заглушава всички останали с бсзцсрсмопната си пробивност. И чук на помощ ни идва способността за различаване - А именно - да разпознаем онзи глас, опази интонация» която иде

ОТ или-дълбокня извор па Истината вътре в собственото ни „аз“, Да отделим зърНОГО от плявата, т.с. гласа па Мъдростта от онзи на илюзията. Неговият призив може и да не ни допадне, да бъде твърде язвителен спрямо извисената ни особа, но сме длъжни да го приемем и последваме. В противен случай те продължим да тъпчем на едно и също място. Или даже да се върнем крачка назад Крачката от споя страна би могла да се окаже прекалено дълга и опасно подхлъзната. Както винаги, изборът с наш.

Мълчанието в духа е близък сродник на вътрешния мир у човека. Те винаги ходят ръка за ръка - сякаш сиамски близнаци, №>лчанието 227

и кат правило едното изгражда опората за другото. Кос от двете с първичното? Хронологията на естественото духовно развитие и нарастване предполага първо да култивираме мълчанието, а след него и благодарение на него - и вътрешния мир. Когато и двете вече са налице, обикновено вътрешният мир е този, който обуславя мълчанието. И все пак при всеки е различно, няма гоисралиа норма на взаимоотношенията помежду им. В тази връзка концептуално звучат следните думи на Учителя II. Дъпов: „Нямаш ли ттшешеп мир, ши ие можеш да растеш духовно.“ Което, освен ВСИЧКО останало, означава, че мълчанието не е само предпоставка 38 или белег на духовното израстване, а реално постижение по пътеката към съвършенството.

Пътят на мълчанието с път на истинското познание. Не става дума за знанието, получено от външни ИЗТОЧНИЦИ - киши, електронни медип,филми, лекции,разговорни пр,,азадълбпнпото вътрешно познание, придобито от непосредственото общуване с Духа. То пс се нуждае от материални носители, от вербални или визуална връзка или капал за протичане. То се съдържа I> твоята безсмъртна Божествена искра - дар от Бога. Необходимо с само да протегнеш ръка и да го поемеш. То винаги е било част ог теб и с очаквало да се пробудиш, за да осъзнаеш наличието му у себе он. И никога повече да не се разделите. Затова последователите на веднческата мъдрост {каквито са, например, членовете на Обществото за Кришна-съзпапне) твърдят, че душата е „н;чия. блажена и знаеща“. Под „знаеща“ те разбират именно това - че цялото налично вселенско познание за минало, настояще и ръдсщс, за всичко съществуващо се намира в собствената 1 и душа, вложено у нея още от момента па раждането н от Кога. Идна ОТ шн-важппте еволюционни задачи на човека е да завоюва достъп до това познание, сиреч да стане всезнаещ. Това не може да бъде постигнато чрез сила, а само по пътя ИД постепенното духовпо- нравствено развитие н усъвършенстване, по пътя па Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродетелта. Това е знанието, за което Учителят на Б1> в пашата страна казва: „Топа знание никъде няма да го намерите, е никоя книга няма да го прочетете,

228 Учението на Бялото братство

а ще го придобиете а най-голямото мълчание на вашата душа."

Следователно именно мълчанието с онзи задължителен фон; върху който пробуденото Божествено съзнание у чоиска нанася рисунъка на нзаечнин Промисъл — дотогава, докато той не се превърне и картина!.! на Божествената пълнота на познанието за света като цяло п за всичко в него по отделно. Картина на съвършеното единство и хармония, в която ролята на познаващия - според сценария на всемирната драма - изпъква с кристална яснота. На езотернчен език ттзи велик миг на самоосъшствяване се нарича „просветление".

Твърде често - най-малкото, толкова често, че да се почувстваме уязвени по отношение на самоуважението си - застиваме в безпомощностпреддилемите па ежедневието или нред съдбоносни за решаване въпроси. Усещаме се така малки н нищожни пред непосилното бреме, с което пи натоварва съдбата, че ни иде да вием и да си скубем косите. Започваме да мислим, че всичко, с което сме се преборили до този момент, че целият изминат дотук път е бил безСМИСЛен№ 11 с трепет или безразличие, със смирение или бушуваща ярост очакваме развитието на събитията, па които не можем да повлияем. Все пак - има ли изход от ситуацията? Разбира се) Само че не го търсим там, където трябва. Търсим го отвън навътре, а правилната посока с точно Обратната'. Такъв е н съвстътна Мировия Учител на България: „Чоаяк трябва най-първо да разбере Бога в себе си. Тогава ще Го разбере и отвън. Какво по-хубаво от тот, да живееш в онази тиха радост, в себе си, изпълнен с една възвишена идея." Промаяната у пас самите винаги става в тази пососа - отвътре навън: А след като промениш себе си, променяш и езета. в който живееш. Това не е чудо от „1001 нощ", а желязна закономерност на Космоса, следствие от законите, властващи в невидимия свят.

И отново се връщаме към началото на това изложение, към тезата, че мълчанието е злато. За мнозина тя остава спорна. Те рядко устояват на изкушението да споделят е останалите безценните мисли и изводи, които буквално ГЪМЖЗТ в главата им. Не могат да си позволят да оставят ближните си неосведомени

Мълчанието 229

относно непостижимите откровения, до които са достигнали.

И като поемат микрофона - буквално или преносно, - спиране няма. Изливат водопади от бликаща словесност, която поглъща дори и малкото смисъл в думите им. За такива като тях, а и за всички други, Учителят П. Дънои предлага следното правило на Окултната школа: „Говорете, когато имате да кажете нещо хубаво. Не говорете, когато имате да кажете нещо лошо." Но тъй като, както е известно, „добро" и „лошо" пс са абсолютни величини в нашия свят на отпоентелността и привнността. остава

предизвикателството към всекиго от нас да преценява във всеки конкретен случай кое да оцвети със знак „плюс“ и кое - със знак „минус“. Да прецени кога е нужно да говори и кога - да замълчи. В подкрепа отново ще му бъде способността да ОТЛИЧИ истината от неистината, сянката от реалността. Ако ли пък не е сигурен в оценката си, най-добре е да остане в мълчание. Тогава рискът да сгреша с по-малък, особено ако в думите, които му идват на устата, е заложен динамитът на разрушението. Някои мъдри люде са предложили за такива случаи човек първо да преброи на ум до 40, а едва след това да проговори. Ако все още е сигурен, че си заслужава, разбира се...

Имаме навика често да споделяме планове и мечтите си с близки и не толкова близки хора. Сякаш се стараем да убедим и тях, и себе си, че това, което споделяме, е реално, напълно осъществимо, едва ли не в къпва вързано. И забравяме народната мъдрост: „1ЧД“ не чуе дяволът!“ Откъде е произлязла Тя? Мъдростта на българския народ извира от хилядолетния му опит и притежава дълбоки духовни корени. Някои от нашите поговорки и пословици капа че ли са излезли направо от учебник по езотерично ПОЗНАНИЕ. И в случая е така. Когато изкажем на глас нещо, за което се надяваме да бъде осъществено в перспектива; » по-близко или по-далечно бъдеще, веднага според духовите закони на Космоса се задейства механизъм, изработващ противодействаща на нашето желание план намерение ена. Именно нея народът назовава „дяволът“ в тази своя предупредителна фраза. А предупреждението е повече от ясно - не говори в аванс за това, което искаш да направиш или се 230 Учението на Бялото братство

нярява ли да стане! Не забравим, че на всяко действие има ранно по големина и обратно по посока противодействие! Съвсем в същия дух е и наставлението на Учителя на 1>Б у нас: „Онова, което се прави и че е закърмено още, за него не се говори нищо. Нещата, за които не се говори те стават, а нещата, за които се говори - не стават.“ Със свършено прост думи ТОЙ с формулирал закона на невидимия енг, за които етана дума по-горе. Изводът е, че Окултната школа за ученика е и Школа за култивиране на уменията да мълчи винаги, ковата е необходимо. И както и при всяко друго правило от неписания устав на тази Школа, от него няма никакви изключения. Отклоненията от тези правила струват скъпо на търсещия на духовния Път.

И все пак нека не ги абсолютизираме. Никое от тях, ако бъде нарушено, няма да доведе до гибелта на обучаващия се. Ала със сигурност нарушението ще бъде изстрадано по подобаващ начин. Горчивината на урок ще остави трайна следа в съзнанието на пилигрима и той ще се старае неизменно занаят да не повтаря старите си грешки. По-тежки са последствията от неспазването на духовните закони. Лично-лична цена заплаща онзи, който

изневерява па космическите принципи. И, разбира се, не става въпрос за инцидентен случай или неволно прегрешение, а за трайна тенденция (житейския му нът. Или пък за съдбоносен момент от живота, в който трябва да бъде проверено дали ученикът е подготвен да премине в по-горен клас. Изпитанието в такива ситуации задължително е твърде тежко и сурово. Каквито са и последствията от несправянето с него. Но както и преди, отново подчертаваме-ишщо фатално няма! Естествено, извънредно жалко е да провалиш цяло едно възпитание заради един-единствен, по подчертано важен урок. Но ЖИВОТЪТ продължава, ще дойде ред за следващата проява и път и за новия шанс да докажем, че днес сме по-добри и по-подготвени ученици ОТ вчера.

За да улесни максимално своите последователи при проучването на проблема за мълчанието и да им даде недвусмислено ясни насоки за поведение в изследваната област, Учителят П. Дъно» предлага на вниманието им кратка сравнителна таблица за оиаглединапе Мълчанието 231

на съотношението между говорене и мълчание: „Има три вида мълчание и три вида говорене: Гладният, като се наеде - ВМЛЧ1/. Ученикът, като не си знае урока - мълчи. Учителят, който много знае — мълчи. Когато човек е много гладен - много говори. Ученик\>т, който много знае - много говори. Учителят, който МОЛКО знае - много говори. Ученикът трябва да знае кога да говори и кога да мълчи най-уместно." Друг цитат от Словото на същия велик Посветен с подобен контекст се спира в по-широкоприемана форма на отношението на Учителя и ученика към баланса между говор и мълчание: „Когато ученикът не знае, мълчи. Когато Учителят не знае, говори много. Когато ученикът знае, говори много. Когато Учителят знае, мълчи." Не е трудно да забележим, че в съответствие със закономерностите в поведението, на участниците в Школата ученикът прикрива незнанието си с мълчание и разкрива знанието си с поток от думи, докато при неговия Учител е точно обратното. Тази съществена разлика между двамата свидетелства за коренно различна равнина на духовна зрелост, която те демонстрират в съблъска с предизвикателствата на словесността и мълчанието. Единият, с по-нисък духовен ръст, се старее всячески да привлече за СЪЮЗНИК мълчанието, когато предизвикателството надвишава възможностите му да се справи с него. А когато се чувства уверен в себе си и познанията си, тогава никой не може да му отнеме думата. Обратно - Божествената Мъдрост, овладяна от автентичния духовен Учител, му изпраща като помощник Словото, за да прикрие моментната си слабост, и мълчанието, за да не открива на учениците си онова, което те все още не са в състояние да понесат, т.е. да възприемат, осмислят и приложат в живота си.

Взаимоотношенията между Учителя и учениците са най-

важното, което характеризира съдържанието и дейността на една духовна Школа. Мълчанието и неговият антипод - говорът, еа между основните инструменти за пълноценното общуване между обучаващия и обучаваните. Първият има за свой дълг да научи вторите как нап-умело да си служат и е едното, и е другото. Една от водещите норми на общуването помежду им, която

232 Учението на Пялото братство

ученикът следна да усвои до съвършенство, е безпогрешният му усет кои» Учителят очаква от него да говори и кога - да мълчи. В рамките на процеса на обучение умението да изслушваш своя Учител не е просто акт на уважение или преклонение, а чиста проба добродетел, която се родее е послушанието и смирението. и то в техните най-ярки п стойностни разновидности. Не по-малко достойно за уважение е, обаче, и умението да уловиш мига, в които Учителят те предразполага да му разтвориш сърцето си и като па истински твои духозсп бащи ла изповядаш и пай-горестнитс болки, и най-светлите копнежи с непоклатимото убеждение, че ще бъдеш напълно разбран. За тази незаменима форма на обмяна българският Учител на Любонтя отбелязва следното; „ Ученикът трябва винаги да мълчи, когато с пред Учителя си. Колко е сърдечно, когато ученикът разкрива душата си пред Учителя си!"

Прн друг случай на разглеждане на същия вид взаимоотношения Учителят П. Дъпов навлиза още по-дълбоко при изясняването на мотивацията, от която следва да изхожда окултният учепнк: „Нога/по Учителят говори, ученикът трябва да мълчи. Кога/по Учителят мълчи, ученикът се изпитва. Наи^приятнопоу изкуство, което ученикът може да приложи най-лесно, е да мълчи и да слуша." От казаното е видно, че духовният Учител е в ролята на изпитващ и когато говори, и когато мълчи. От своя страна - според Словото или мълчанието на своя Учител - ученикът би трябвало правилно да се ориентира кога е настъпил моментът да държи поредния НЗПИТ. За него е от изключителна важност да осъзнае, че на практика във всеки мигс па изпит. М все пак има ситуации, конто са особено съществени за преценката иа тона, докъде е стигнал по духовния Път. А иначе универсалният метод за усвояване на знанията в окултната Школа е - както посочва и Учителят П. Дънов - съсредоточен в мълчанието, съчетано.с постоянна буйност па съзнанието.

Велика Мъдрост и несломим духовен устой бликат от мълчанието на пробудения човек! Без думи тон е в състояние да каже много повече и далеч ио-нажни неща дори и отнай-надарснпя Мълчанието 233

оратор. Освен красноречие н мълчанието на напредналия по духовната пътека се крие н непоклатимо достойнство, искряща вяра в правотата иа жизненото му кредо и иесъкрушнма убеденост в Истината, от чиито светлинни фибри е съграден високият му

идеал.

Мълчанието е естествената среда за съзряването на всички духовни постижения. В неговите пай-дълбоки недра е скрито ядрото на съзидателното Слово, което очаква своя миг, за да се прояви.

Мълчанието е благословение за зрящия и проклятие за слепия. В неговата космическа тишина се раждат откровенията, които като урагани помитат старото и издигат знамето на Духа над отмалялата от копнеж и очакване многострадална Земя. Сърцето на мълчанието е ядро на вечната Истина. В него именно откриват своя най-уютен, най-сигурен дом. Мълчанието на всемирното познание разпръсква във всички посоки към безкрая посланията на Божествената Любов и Мъдрост. Когато Бог проговори, букет нови вселени изпълват необятното Пространство на Творението. Когато Бог замълчи, те външом се връщат в Неговата всеобхватна утроба, за да отдъхнат в мировата почивка Праляя и да усвоят уроците на последния Цикъл на Проявеното Битие. Мълчанието на Върховното Божество е обещание за предстоящото ново космическо раждане.

Мълчаливостта и лъчиста синовната и бащинска Любов, свързващи ведно неразделно цяло сърцата на Учителя и ученика.

XVI. МОЛИТВАТА

„Да се молиш, това значи да мислиш 30 Бога. "

„ Няма по-велик1.) нещо н живото на човека от молитвата. "

„ Молитвата е дишането на душата. "

„Всякога се моли и предостави всичко на Бога. Когато Господ иска да поправи нещо, Той ще създаде условия за това."

„Няма нещо, което човек да е поискал от /юга. и да не е изпълнено желанието му. И то точно когато трябва."

„Бог не се нуждае от твоята молитва, тя не е заради Него. тя е заради тебе."

„Молитвата подразбира едно разумно общение с разумните сили в природата."

„Молитвата е начин за пречистване на ума, сърцето и тялото."

(Учителят Петър Дънов)

Молитвата е 14111 на човешката душа към Бога.

От момента, »който човек с осъзнал присъствието на Зисшата Сила щ.к Вселената, той отправя молитви към Нея: за да изпроси благоволенieto е; за да смекчи гнева е; за да е благодари за предоставените му блага; за да възпее I [рсизобнлнитс с достойнства. И тръпнеш, той оч&ква отговор на молснието. И копнее той да бъде такъв, че да удовлетвори потребностите на тялото и душата му. Молитвата предлага неповторимата възможност да общуваме непосредствено с нашия Творец. Да разговаряме с Него така, както дете със своя Паша или своята Майка. Да се обърнем на „ти" към зова велико Същество и да разчитаме на разбиране, подкрепа, опрощение.

Молитвата е неотделим елемент от вярата на човека в Небесния Отец, от всяка световна религия и духовно учение. Вярващият не Молитвата 235

може да си представи живота без нея. За скептика п атеиста тя е акт Щ емоционално излишествю иди откровена заблуда. За ученика по духовния Път тя е по-важна от насъщния хляб.

Молитвата може да бъде изречена на глас или на ум. И в щата случая определящи са тлрейшото чувство, искреността и пламъкът на сърцето, а не думите, които я съставят. В някои случаи се препоръчва изговарянето на молитвата, за да може създадената миеъл-форма да получи допълнителна сила от вибрациите на човешкия глас. При всички положения, обаче, е свършено зидължнтслпа пълната концентрация на моления се, за да бъде съградена невидима пътека, по която копнежът на душата му да №Смш1СВ,оназнобласФ11адуховнатаАвем?на^^детотой|дабъдсчут | ида намери отклик от страна на Разумните Съществия. Молитвата постига до тях и те преценяват как да реагират в зависимост от заряда и съдържанието и. Така именно възниква явлението, което наричаме ..отговор на молитвата".

Всеки ОТ духовните Учители на човечеството е учил сполучливите последователи как и кога да се молят. Съвършеният образ на молитва е Господня та молитва „Отче наш“, предадена от Христос на Неговите апостоли (Мат. 6:9-13).

Християнската Църква в нейното православно изповедание застъпва тезата за наличието на три вида молитви: ироентелна, | благодарстрена и хвалебствена. Наименованията им подсказват, че: посредством първата отправяме молба да получим нещо (за себе СИ или за някой друг, ИЛИ за нещо друго); чрез втората благодарим на Бота за нещо сбъднато иди получено; а посредством третата изразяваме възхищението и преклонението си пред качествата и проявленията на Божията Личност.

Молитвата може да бъде още и лична (индивидуална) или колективна (групова!). Личната е достъпна за всеки вярващ в Бога човек, по всяко време, на всяко място. Колективната е присъща Преди всичко за богослуженията, отслужвани в рамките на обредността, практикувана от различните религиозни или духовни общности. При особени случаи, когато човечеството е изправено пред съдбоносен избор и; ш пазряващи мащабни събития и промени, 236 Учението на Бялото братство

груповата молитва (ако е организирана и проведена в съответствие с Изискванията на духовните закони) притежава потенциала да повлияе благоприятно върху хода на процесите или явленията, спрямо които е насочена.

Учението на Бялото братство <ББ> в неговата редакция.

представена пред българския народ и гщанетяриото човечество от Учителя Петър Дъ11011(БспнсаДуно), отделя същотакa значително внимание на молитвата като същност, съдържание и цели, както и на молитвения живот на окултния ученик. Българският духовен Учитель предлага на своите ученици и слушатели внушителен брой молитви, I» които блика живата сила и безбрежната Любов на Духа. Една от тях - „Добрата молитва“ - по собствените му думи обладава тройко действие: едновременно в материалния, духовния и Божествения свят.

Молитвеното общуване се осъществява на мислено (ментално) и чувствено (емоционално) равнище. По същността и съдържание ю си то представлява по-ясно или по-схематично оформен духовен импулс, отправен от разумно сътворено същество към Създаеан на Битието.

Висша форма на молитвата е медитацията. Последната се характеризира с множество разновидности, всяка ОТ които притежава собствена специфика, техника на изпълнението и цели. Молитвата е неповторим шанс да поискаме нещо от Бота.

И ако времето да 1X1 получим е дошло, то идва ири нас. Ако ли ПЪК искането НИ не е целесъобразно или навременно, в повече ю случаи не получаваме желаното, киното то по-екоро ще ни навреди.

отколкото да ни помогне. Законът тласа, че всяко нещо става на своето време. Бог знае по-добро от самите нас какво точно ни 0 нужно и кога слелва да го получим. Така че иска Му се доверим изцяло и да завършваме нсяка своя молитва с израза: „И все пак* нека бъде ТвОЯТа ПОЛЯ, Господи, >>не моята!“

Молитвата е нужна ис на Бога, а на човека. Тя с не само пътека, чрез която съединяваме небето и земята. Тя е и проверка 33 духовната зрелост на онзи, който я отправя. В нейното ядро се таи вълшебно зрънце, от което могат да израснат чудеса. Ала по 97,7

Молитвата

съществен от чудесата е пламъкът на вътрешното нресътворенне. В молитвата взимат участие и разумът, и чувствата. Умът протяга пъка на сърцето и чрез тяхното задружно действие се ражда мощта на молитвения порив.

Редовният молитвен живот - ако е плод на дълбока вътрешна потребност, а не на фарисейска показност или суета - осигурява цялостно пречистване па ума, сърцето и тялото. И колкото повече се молиш, и колкото по-честен, сърдечен и открит ей в моленнею си, толкова повече научаваш за истинския път па Духа и за собственото си място под слънцето. И така достигаш до котата, при която молитвеният зов на душата ти се слива е вечния глас на Космоса.

Молитвата е пътека от един свят към друг. Тя има начало, во няма край. Червената шипка, която ни води безпогрешно по нея, е Божествената Любов. По този повод Учителят П. ДъноВ отбелязва: „ Ученикът трябва постоянно да бъде във връзка Ъ Нога на Любовта. Да мисли ла Този, Които единствен е неизмегнем и благ всякога!“ Неизмспостта н благостта са качества, присъщи ва Всевишния. За окултния ученик те са далечна, по постижима цел в неговото стремление към Вечността. А молитвата е един от методите за тяхното постигане. Може би пай-леенняг и достъпният. Тя съдържа п потенциала да съдейства за изплащането па кармичните задължения. Пряко-чрез засвидетелстване на искрено покаяние, последвано от коригиране на извършените иогрешки и промяна и начина на мислене и поведение, и косвено - посредством нзкрпетализпраие на пътищата за преодоляване па кармпчните обвързаности. В това Направление особено цепни са следните указания иа българския духовен Учител: „Само молитвата ще ти покаже разумния начин да изплатиш кармата си по-лесни. При молитвата трябва да преживееш едно Божествено състояние. Молитвата е едновременно начин, но който ученикът чрез нея научава каква е волята Божия.“ Едно от седемте тайнства (ритуал, При който вярващите получават благодатните сили на Светия Дух в специфична за всяко тайнство разновидност и ГИ използват но пътя на спасението) на Православната и Римо-китолнческата църква е Покаяние (нлн Изповед). Неговата

238 Учението на Бялото братство

задача с пречистването от [греховете - казано на езотеричен език: освобождаването от кармичните задължения. Ето как Учителят П. Дъпов разглежда същността на изповедта: „Изповядването е чистене. Да се изповяда човек, това значи да отвори душата си към /юга, да изнесе всичко непотребно навън и да се освободи от излишния товар, който го тормози.“

Нужно е да се молим в своята тапиа стаичка, т.с. далеч от погледите и присъствието на други хора (освен ако молитва™ не е колективна). Тогава общуването с Бога е нан-пълно ценно. („Казвате: „Не можем ли да се мо:шм а църква, в къщи някъде или на улицата? “ Не можеш. Ща се. молиш само в скришната си стаичка. Не можеш да се молиш пито а църква, нито «къщи. пито на улицата. Скришната стаичка е вътре в тебе. Бог е определил това място със закон, който има отношение към бъдещето, което е светло и велико. Казано е просто и ясно: „Влез в скришната си стаичка, дето човешки крак не е стъпвал," Там само ангаше живеят. И като влезеш вътре, помоли се Оншу твоему. Който вижда в тайно. Каша влезеш в тая стаичка, ще разбереш какво нещо е Бог. ") Уединението създава условия връзката с Небето да б1.Де110-ЧНСТа,0СВС60Деп;1О1111.Н111П0Напрс)КСН11е1|СМу111С|П1Я.К11КЧХ)

казва Учителят П. Дъпов: „Когато се молите, никой не трябва да подозира това. Никой не трябва да знае как и кога се молите. Щом всички те виждай1, че се молиш, пита вече не е молитва, това е тщеславие.“ Изпълнявайки повелята на Христос да обичаме всички, дори и враговете си, трябва да насочваме молепнето си и в посока благо на хората, които не са ни приятни или с които враждуваме. Учителят на 1>Б у пас обобщава тези изисквания към молитвения акт, както следва: „Така се молете, че никой да не знае и да не вижда, че се молите. Когато при молитвата чувстваше връзка с Великото Начало, всяка ЛШСЪЛ у час ще бъде ясна и всяко чувство - силно и мощно, Молеше се за всеки, особено за този, когото не обичате или не можете да търпите. Помагайте чрез молитвата си до се повдигне духът на този човек,"

За да бъде успешна молитвата, за да бъде изпълнена по най-добрия начин, тя предполага пълна концентрация на мисълта

239

Молитвата ;_

на моления се {„Молитвата има смисъл само тогава, Когото излиза от дълбочината на душата. Тя не търпи никакви правила и никакви ограничения.“). Самата мисъл ОТ своя страна следва да бъде ясна, еднопосочна, изчистена от странични влияния. Мисъл, каквато Учителят П. Дъпов нарича „права“, сиреч правилна - и не само като съдържание, но и като интензивност и насоченост. („Не може да се моли човек, който не миели. Правата мисъл е

молитва" - Учителят II. Дъпов.) Тогава и само тогава молитвата се Превръща в „разумно общение с разумните сили в природата. Всички наредби на природата са свещени". Като следствие от подобна молитва човек започва да вибрира на по-нпсока честота, става по-чувствителен и по-възприемчив спрямо енергиите на Космоса, духът му се извисява, устремен към Божественото, По-нпекпте вибрации на окръжаващата го среда вече не могат да го засегнат: „Молитвата повишава вибрациите на човешката аура, а чрез това човек става неуязвим за по-иисшите околни «пияния. Молитвата е общение с Бога, дишане на душата, израз на велика хармония и само тя е в сила да отмахне онази грубост, която ачествува сега в света" (Учителят П. Дъпов). Що се отнася до властващата в света грубост, посочена от Учителя на Г>Г> в България, в наши дни тя е несравнимо по-масова и безскрупулна, отколкото по времето на неговото земно въплъщение. Това означава, че ролята на молитвата за нейното надмогване и заместването на е мекотата и благостта на присъствието и жизнената изява на пробудените души е от още по-голямо значение.

Когато се молим правилно, ставаме недостъпни за негативни външни въздействия. В тази насока молитвите и специално подбраните формули са незаменими: „Неуязвим за външните нападки и иисшше влияния ще бъдеш само чрез ограждане и молитва. Като повишиш вибрациите на своята аура, никакво зло не може да те нападне. Мояшпвата е мощен метод за запазване " (Учителят П. Дъпов). Вибриращият на Божествено равнище става още и плът жител на най-извисената зона на Битието. Никоя от многобройните вариации и разновидности на злото не е в състояние да го достигне и да му навреди.

2 ° Учението на Бялото братство

За мощта и въздействието на груповия вид молитва българският духовен Учител подчертава: „Колективната молитва, / е силна и затова, когато всички се молят едновременно в едно направление и са искрени и сърдечни, молитвата има резултат. Има ли. хармония, молитвата има сила." В този смисъл молитвата заема водещо място в заниманията на духовните 1тгупи. Както е известно, един от законите на невидимия свят гласи, че колективният енергиен заряд - зарядът от обединените от една мисъл, от една молитва хора - е несравнимо по-мощен от механичния сбор на тяхната индивидуална енергия. В тази насока наставленията на Учителя П. Дъно в придобиват още по-голяма значимост: „Ще трябва да се образува една група, която да работи само чрез молитва. Да се образува нещо като верига мисловна, която да ес моли в определен час за определено нещо. Да се работи чрез молитва." Необходимостта от хармонизиране на съзнанието преди молитва се отнася не само до нейното колективно измерение, но и до ИИДИВИДУАЛНОТО: „Когато се моли. човек трябва да се представи

в най-красивото положение пред Бога" (Учителят П. Дъпов). Ако молитвата е отправена от душата на праведник, с чисто сърце и мощен дух, тя притежава потенциала да твори чудеса: „Понякога молитвата на едни човек е в състояние да донесе благо на хиляди хора, Молипниипа на един човек е в състояние до премахне хиляди нещастия." Към факторите, обуславящи или съпътстващи целесъобразното провеждане на молитвата, спадатоще: правилното дишане, изпълненото СъС светлина съзнание, балансираният обмен на енергии, осмислянето на потребността от работа »а Цялото. Учителят П. Дъпов разглежда тези взаимовръзки последния начин: „Молитвата е най-добрият метод за правилно дишане. За нея трябва едно просветено съзнание, В молитвата трябва да знаеш да слвзнеш н да излезнеш. Молитвата е един процес па обмяна. Когато две същества се свързваш, този прочее - или връзка ~ е молитвата. Молитвата е само един метод, един начин па общение. Когато ти съзнаваш, че си част от Цяло/по и работиш за Цялото, то е твоепо право. Ако ти работиш за Цялото и Цялото работи за теб, то е онова мощно право в света." „Слизането" и Молитвата 241

„излизането" в терминологията па Учители на ББ би трябвапо да се тълкува като картинно представяне па навлизането в молитвено състояние и излизането от него или съотвстоо понижаване и повишаване на интензивността па молитвения призив. Нуждата да общуваме молитвено е Бога е потребност на душата. Тя би следвало да бъде удовлетворявана независимо от честите изменения в настроението на човека или от спадовете и издигания та на неговото земно съзнание, отразяващо промените в околната среда. И преди всичко останало - молитва, която не извира от шето Еврце, не може да бъде чуз-а! От голяма полза за молещия се е и осъзнаването, че неговото безсмъртно духовно естество е рожба на Божественото: „Ще се молиш всякога, независимо от чува. дали си разположен или не. Молещият се човек е силен - който всякога, където ходи. се моли усърдно. Човек трябва да се чужтва като душа, която не се опетиява. Ще си туриш на ума да живееш по Бога най-възвишения и най-чистия живот, който е възможен за хората в плът. Бог е при мен и Той ми помага!" (Учителят П. Дъпов). Най-кратката пътека за пълноценно общуване с Небесния Отец е послушанието. В това отношение образец за нас, хората, са ангелите. Тяхната степен на осъзнатост превръща всичкше им действия в молитвено преклонение пред Бога: „Ангелите имат послушание, изпълняват волята Божия" (Учителят П. Дъпов). Измежду всички изяви иа въплътените същества една от иан-красивнтс и достойните е именно молитвата: „Най-красивото състояние е да се молиш" (Учителят П. Дънов). Чрез молитвата осъществяваме контакт е разумните сили във Вселената, хармонизираме отношенията си на взимане и даване на всички

равнища в Проявеното Битие. Тези благотворни резултати от проникновения молитвен л.шкн са описани от българския велик Посветен така: „Да се молиш, значи да влезеш във връзка е всичко, което е разумно, да дадеш и да приемеш. " „Молитвата е метод, чрез който човек се свързва с природата, както химикът с химическите действия." И още: „ Молитвата представлява светлина и топлина, необходими за свързване на човешката душа с Бога. с разумната природа. " Потъвайки в диалога е Всевишния, 242 Учението на Бялото братство

молещият се чоцек обръща гръб ма ВСИЧКО земно и се съедпнна с Божественото: „Молитвата подразбира да забравиш света, да забравиш хората, да забравиш всичко и да мислиш само за Нога." „Когато се моли, човек трябва да забрави всичко около себе си и да стане невидим. Целият свят трябва да изчезне пред очите му. Това значи молитва" (Учителят П. Дъпов). Едип от най»

важните моменти в молитвата е водещият импулс да разберем каква е волята ни Създателя, за да можем да я следваме: „Всякога, когато се молите, искайте светлина и знание, за да знаете как да изпълните Полята Божия. Ще молите да ви се помогне във всички малки случаи да я извършите" (Учителят П. Дъпов). Народна!а мъдрост гласи: „Лозето не ще молитва, а мотика!" От гледна точка па духовното познание обаче пс с точно така. „Молитвата е нагоре от работата" - заявява твърдо Учителят на ББ в нашата страна. Това би могло да означава, че едно и също количество енергия, вложено в духовната и в материалната сфера, ще даде по-добър, по-СТОЙносен резултат в първата от тях. Разбира се, в р и ш зависи от конкретната ситуация и потребностите на момента.

Ако, например, моментът изисква да се притечем на помощ на ближния, тог&па конкретните действия в чисто материален аспект остават незаменими: „Няма по-добра молитва от тази, да помогнете на ближния си, когато е в пумеда" (V'чнтелятП. Дъпов). Изводът е, че съществува взаимозаменяемост между физическо действие и молитвено обръщение 11 зависимост от това, което е най-съществено да извършим при дадени условия на средата. Или, казано по-просто: ако извършеното ОТ нас е с Любов, безкорнстие и асеотданпост, то струва колкото нан-горещата и искрена молитва.

Диханието На душата, което наричаме „молитва", притежава характеристиките на лъч животворяща све глина. Ако Божественото в своята весобхватност можем да сравним с величествен огън, даряващ живот па всичко в необятния Космос, то безсмъртната душа енегова искра, която има за жизнена цел да поддържа горенето на този огън и },и разнася с факела па Божията Любов навред неговия жнноносен импулс. Един от наи-моп.щите посредници за изпълнейието на тази благородна мисия е именно молитвата.

Молитвата 243

.Молитвата е Божествен лъч, който излиза от душата на

всеки човек" (Учителят П. Дънов). В своето Слово българският Пратеник на Бога посочва четири качества на правилната молитва: „Молитвата трябва да бъде точна, кратка, ясна и интензивна. " Сиреч тя следва недвусмислено да посочва обекта или целта си, максимално кратко и ясно да формулира съкровено желание на моления се п да пламти със сърдечния огън на отвореното съзнание и на всемирната Любов. Затова именно: „Истинската и дълбока молитва подразбира само един кратък момент, а не механическо произнасяне на думи с часове" (Учителят П. Дънов).

Мнозина мислят, че ходенето на църква на но-зпачните християнски празници и запалването на няколко свещи, капо и пускането на дребни монети и протегнатите ръце на просяците, неизменно стоящи на пост пред храмовите двери, ще им отвори триумфално портите на рая. Каква горчива заблуда! Българският Учител на Любовта я разбива на пух и прах само с две изречения: „Да се молиш на Бога, това не значи да ходиш на църква ши да си вдигнеш ръцете, или да коленичиш. Да се молиш на Бога, значи да изпълняваш Волята Му и да не правиш зло." Казаното е толкова ясно и категорично, че не оставя никакви съмнения относно действителните стойности! А те са свързани и с факта, че молитвата е едновременно нещо съвсем просто и лесно изпълнимо. к;\кто и изискващо съответна предварителна подготовка и нагласа. Така както преди да потеглим на път, извършваме необходимите приготовления, така и преди да се обърнем към Твореца, е нужно да настроим душата и сърцето си. И в този случай обясненията на Учителя П. Дънов не оставят място за алтернатива: „Молитвата е отиване на човека при Бога (курсивът мой - К.З.). Някои се оплакват, че молитвата им не отивала до Бога. Защо? - Защото не знаят как да се молят, т.е. как да отидат при Бога. При Бога ще отидеш такъв, какъвто си, но ако си нечист, първо ще се изпиеш, изчистиш, ще забравиш дълговете, жена, деца, сиромашия, ще оставиш всичко настрана - че този бил такъв-оиакъв, всичко иастрана. Чисто, просто, ясно ще Му кажеш всичко, като на Баща." Изглежда съвсем елементарно като изискване, но иска си

244 Учението на Бялото братство

дадем сметка дали го спазваме и доколко. А за да го спазваме, е нужно - както се изразява Учителят на ББ - да научим езика на небето: „Когато човек се моли. от невидимия свят ще го научат на езика на небето. Като научиш езика на небето, всички работи ще тръгнат. Ако на вас не ви върви, то е по причина, че не знаете езика на небето." На друго място в своето Слово той добавя ценни Д01ШШСВИЯ към тази теза, обогатявайки я с твърдението, че молитвеният устрем на човека изисква ангажирането на целия му духовен капацитет, при това концентриран в една посока: „Да се молиш, значи да се учиш да говориш. Трябва да се говори. Днес ние страдаме, понеже не сме научили небесния. Божествения език.

Ие е достатъчно само да се моли човек, но молитвата трябва да представлява един израз, в който да взема участие целият човешки дух, цялата му дута, целият човешки ум и цялото му сърце. В това, което човек иска от Бога, трябва да има само един вътрешен смисъл. Молиш ли се, кажи: „Господи, да бъде Твоята воля! Аз Щв приема на драго сърце всичко онова, което иде от Твоята ръка, и ще изпълня волята Ти, без никакво престъпване на Твоя закон, " Когато духът проникне изцяло материята, тя придобива чудодейни свойства. Едно от тях с магнетизмът, увеличаващ неимоверно потенциала на своя носител. Според езотеричното познание молитвата е един от методите за постигане на повишена магнетичност: „Молитвата е работа, чрез която се придобива магнетическа сила" (Учителят П. ДъиОВ); Тази магнетическа сила обладава и могъщ изцелителен ефект: „Колко пъти трябва да се моли болният? Бомшат даже ие трябва да спи, а постоянно да се моли. Молитва, молитва, молитва, докато си замине болестта" (Учителят П. Дънов). Потребността на душата от молитва е аналогична на погреб поспа на тялото от храна: „При молитвата човек получава енергия от Божествения свят. Законът за молитвата е същият, както законът за храненето. Когато се лишава от храна, човек усеща някакво липса. Когато душата се лишава от молишеа. също усеща, че нещо му липсва. ")Нан-благоприятното време за молитва според Учителя на ББ у нас са часовете от 21 до 24 часа и от 3 до 4 часа. Тези отрязъци Молитвата 245

от денонощието предлагат нан-добри възможности за свързване със света на Божественото. Разбира се, това далеч не означава, че Срез цялото останало време трябва да бъдем пасивни. Напротив! - „Животът е непрекъснат, затова и общението ни с Бога трябва да бъде непрершто - и когато сме будни, и когато спим " (Учителят П. Дънов).

Друг закон на духовния свят свидетелства, че преди да получиш нещо, трябва първо да дадеш ОТ себе СИ) Той е и сила и за молитвеното общуване между човека и Бога. Последния! не изисква от нас непосилни неща. а само такива, които са от полза за личното ни и колективно духовно израстване: „Които иска нещо от Господа, топ трябва да обещае нещо, <)а пожертва Нещо от себе си, и каквото обещае, трябва да го изпълни. Каквато жертва намисли да направи, той трябва да я даде. Няма случай в света човек да е изпълнил обещанието си, което е дал пред Бога, и да не е получил отговор на молитвите си" (Учителят П. Дънов).

Има напреднали в духовно отношение хора, които успяват да надзърнат в бъдещето. Наричаме ги пророци или прорипатели. Бог им разкрива Своя план за света или за Определен човек или хора, защото те със смирението и вярното си служение са доказали, че са Негови предани чедра. Предсказаното от тях обаче не отменя

възможностите, скрити в оделотворещи свободна воля па техните събратя, включително и в молитвата: „Когато някои пророк предскаже нещо, което впоследствие не се сбъдва, това показва, че тия хора, па които е предсказано това нещо, са се молили много и като отговор па тяхната молитва Бог е отменил присъдата"

(Учителят П. Дънов)- Не бива да възприемаме подобни ентуашш като чудеса. Те представляват ио-скоро ярки доказателства за съзидателния заряд па обединената от обща цел колективна воля, която - получавайки невидима подкрепа от областта на духовното - променя облика па Земята и на човечеството:

„ Молитвите на хората са необходими за сваляне на висши енергии от невидимия свят. Тези енергии се използват за развитието па цялото човечество" (Учителят П. Дънов). От извънредна важност е и следното указание па българския духовен Учител: „Всякога, 246 Учението на Вялото братство

когато завършват молитвата си. на края казвайте следната заключителна формула: „Господи, всичко точа да бъде за Твоя слива и за благото на моята душа!" Ще ви дам едно правило: след всяка молитва оставайте известно време в мълчание, за да възприемете каква благословия ще ви даде Бог."

В разговор със спои последователи в района па Седемте Рилски езера Учителят П. Дънов споделя следното за молитвата: „Вие благодарете на Нога, че се намирате в един красив път- Молете се е думи, които имат само едно значение. Такива думи си мощни (курсивът МОЙ - К.З.)- Във време на молитва ръководете се отвътре. Освен известните молитви обръщайте се КЪМ Бога и със свои думи. Употребявайте онези думи и онзи език, който оттътре ви се диктува. Механическата молитва не се чувства. Всяка молитва трябва да се нрелсивява. Молитви, отправена ба Любов, светлина и свобода, няма крила. Тя не момее да отиде при Нога и остава без смисъл. " Учителят на 1>В - в рамките на този свободен разговор - разглежда молитвата като източник и па духовни, и па материални блага: „Аз разбирам молитвата като условие за придобиване на нещо. Не може да придобие човек нещо, ако не се моли. Молете се, за да идва повече светлина в съзнанието ви. ... Чрез молитвата вие привличате всички добри влияния, за да расте всичко, което е посято във вас. Когато човек се моли, всичко в него расте и сераишви" (курсивът мой - К.З.).

Подчертано внимание отделя топ па ролята па молитвата вжнiota па окултния ученик: „ Ученикът се моли и сам. Тай е съсредоточен в молитвата си и нрелсивява думите и." Разгледаните по-горе условия за правилна и ползотворна молитва се отнасят с още ио-голяма сила за ученика по духовния Път: „Молитвата е процес на чистене. Ученикът трябва всякога да се моли. Той трябва да се огражда от влиянието на преходното с молитва, чисти мисли и непрестанна Любов към Бога." Интензивността и дълбочината

на молитвеното общуване между ученика и Бога е гаранция за пълното прочистване на първия: „Колкото повече вода минава през извора, толкова той е по-чист. Ученикът се моли често. Това е необходимо за неговата Чистота" {Учителят П. Дъиов).
Молитвата ^ 2Ц47_

Колкото по-напреднал по Пътя е ученикът, толкова по-висока е отговорността му за съхраняване на вътрешния мир и неотклонното следване на целта - съвършенството. Съответно - за избягване на каните на тъмните същества и запазване на досъгласието връзката е Духа: „Ученикът трябва да се моли винаги, за да бъде в контакт с невидимия свят и да се запази от примамката на лъжиците духове." Както и да е, Ученикът трябва да се моли, за да бъде силен и да няма изкушение за него." В този ред на мисли Учи телата на Г>Г> в България предлага една кратка молитва, предназначена специално за окултните ученици: „Пътя на Истината избрах. Ще ходя в Истината Ти. Научи ме, Господи, и води ме в пътя Си. Проводи Видатиата Си и Истината Си -те да ме водят. Придай ми вяра. вярвам, Господи."

По време на един от Рилските събори Учителят П. Дъиов осветлява обстойно твърде важния проблем за значението на молитвата. Той започва изложението си с думите: „В молитвата „Отче наш" като казваме „насъщия хляб", се разбира не само физически хляб, но и това, от което постоянно имат нужда човешкият ум и сърце. В същата молитва се говори за прощаването. Как да простим на своя враг? Да кажем, че има един човек, когото не обичате. Но на Небето ангелът ич този, когото вие ис обичате, вл обича. Заради Любавта, с която онзи ангел ви обича, направете добро на този, когото не обичаше. Направете му добро заради Онзи на небето. Който обича него и тебе. Тогава има смисъл. Затова ще простиш и ще възлюбим." По-нататък великият Посветен изяснява присъствието на понятието „изкушение" в Господната молитва: „И същата молитва се говори за изкушение. Изкушението идва винаги, когото човек не изпълни волята Божия. Когато дойде едно нареждане от Бога и не го изпълниш, идва изкушението. Бог ти казва да дадеш нещо на един беден човек. Ти не го правиш. Тогава един крадец ще ти открадне десет пъти повече. Така ще дойде страданието. Когато Бог ти казва нещо, изпълни го. Ако не го изпълниш, що пак ще се изпълни. но както ти не желаеш. Не изпълниш ли това. Кое то Бог ти

248 Учението на Бялото братство

казва. низшите сини ще вземат надмощие в теб. Ако го изпълниш, ще ти бъде приятно." Най-напредналиге по пътя на окултното ученичество следва да отделят най-много време за молитва, и то такава, която отговаря на изискванията на духовния свят: „Онези от вас, които сте напреднали, молеете се непрестанно. Ако не се молите ли Бош много повече ще се молите на хората"

(курсивът мой - К.З.). Следва и още едно ясно указание за същността на „тайната стаичка“ у човека: „Казано е: „Икогато се молиш, влез в скришната си стаичка, в тайно място. " Тайното място, скришната стаичка - това е мястото на Истината вътре в човека. Има едно свещено място (пнпре в човека - една област, о която ако човек че иде, молитвата му не може да бъде послушана."

Предназначение:» на молитвата изкрystalизира в еловата на българския Божи Наставник: „Защо трябва да се молим? Всеки трябва да семпли, за да момее да постигне нещо. Когато имате външни постижения, ще благодарите на Бога отвътре. Л пък когато имате вътрешни постижения, ще търсите Бога отвън. Бог се търси отвън и отвътре, по не едновременно. При известни условия те Го търсите отвън, а при други условия - отвътре." От изключително значение с вътрешната яснота ОТНОСНО ТОВА, каквас целта на молитвата ни: „Важно е да знаеше какво да искате от Бога. Иап-разум/ю е да искаме да се научим да вършим Волята Божия. Като вършим Волята Божия, ние ще имаме всичко на разположение: и знание, и Любов, и сила, и всички условия. Писанието казва: „Да бъде Волята Божия!" Това е единственият път, по които можем да минем." Вътрешната настройка на моления се и подчинявансто на моленето на един висок идеал, в служба на Цялото, предопределя успеха или провала на молитвата му: „Най-штрел ще пожелаете да имате сърцето пума на един ангел, да имате сърцето на едип херувим, пламтящ о/п любов! Същото пожелайте и за другите! Или пожелайте нещо, което е хубаво за душата ви. Пай-напред да искаме успех на Царството Божие на Земята. В това всички се обединяваме, цялото човечество. Значи, трябва да имаме идея. Молитвата 2-1У

която свързва всички хора в едно." Според Учители П. Дънов, ако се молим правилно, можем да постигнем всичко по духовния Път: „Онзи човек, който се научи правилно да се моли, стана велик идепт." Поантата в неговото наставление е съсредоточена в думите: „Истинската молитва се заключава в Любовта! При истинската молитва вие изпращаше към Бога своята Любов и благодарност. Молитвата е състояние на благодарност и любов!"

Сред бисерите на неогценимото на духовна стойност богатство в Словото на Учителя П. Дънов, блестят и редица кратки молитви и формули, оставени от него на учениците от ББ. Вто някои от гах: „Помагай ми сега в работата, която започвам, да я ст>рша добре, да бъде тя за Твоята слава и за доброто на моята душа. " „Господи, благослови ме. Благодаря Ти за всичко, което си ми дол. Помогни ми да се увеличи свободата на моята душа, силата на моя дух, светлината на моя ум и доброто на моето сърце. "

„Господи, аз искам да се науча па търпение. Дай ми Тъояша сила, за да понасям всяко изпитание, което ми предстои да мина. да го понасям с готовност. Искam смирение, знание и сила. за да мога постепенно от своите лоши навици да се освободя."

„Господи, само Ти си единственият. Който можеш да оправиш всичко. Научи ме да Те обичам, както Ти ни обичаш. "

„Господи, малкото добро, което си посял в мен, направи го да траене."

При тежки изпитания и настъпило униние и отчаяние: „Господи. грешил съм в миналото и сега много грешки направих, по Ти си тшостив, помогни ми да изляза от тази мъчнотия. "

250 Учението на Пялото братство

Молитвата-а.държпннсгоимасочопоспап, същността н целите й - с неразделна част от посланието на великите духовни Учители па чонечестното &вм нае, хората. И докато в пробуденото съзнание на устремения по духовния Път живее И крепне потребността от Общение С 1 кбеспгя Отец - Пога, молитвата ще му бъде незаменим помощник при проиранннето па пътеките към необятния свят на Висшата Разум юст и Любoв. А това означава - помощник и спътник за Вечност На еволюционното израстване н извисяване в пространствата на кепомръкващата Мъдрост и Истина. Молитвата е ОбшуваНе е Духа и и Духа.

XVII. ЖЕРТВАТА НА УЧИТЕЛЯ И МА УЧЕНИКА

1. Жертвата като същност и съдържание:

а) и старозавестната епоха:

В епохата на Стария Завет жертвата е явява важен елемент от Завета (отевр.-бсрнт = договор) между Бога и човека. Изпълнител на Завета от страна на земното човечество е богоизбраният израелски народ. Тон получава извънредно отговорната мисия да отстои и утвърди монотеизма в онези далечна епоха. При това - и обкръжението на езически държави и народи.

В старозавестните времена жертвоприношенията са характерни не само за Израел, но и за множество други народи (ср- Съд. 1:6:23). Писмените паметници от древния Угарит (ок. 1400 г. пр. Хр.) свидетелстват недвусмислено за разгърнатата ритуалност на жертвоприношения, носещи названия, сходни с тези в Стария Завет на Библията. Съдържанието на жертвата предполага заместителен характер - изкупление за греховете на хората чрез принасяне в жертва на ЖИВОТНИ, птици, храни или културни растения. Има и жертви за възхвала или благодарност към Бога заради Неговата доброта и любов към хората. Основният принцип е, че най-доброто трябва да е посвещавано на Бога. В този смисъл често се среща изискването „без недостатък“ (ср. Лев. 1:3).

В старозавестната епоха различаваме четири основни вида жертвоприношения:

жертвоприношение чрез изгаряне (всесъжжение, все изгаряне);

хлебен принос (принасяне на храна);

приноси за мир (примирителни приноси, мирна жертва) и благодарствени приноси;

приноси за вина и грех.

252 Учението на Вялото братство

В последния случай жертвата за вина се отнася повече за греховете спрямо други хора, а жертвата за грех е свързана с прегрешенията спрямо Бога.

Целта на жертвоприношението е изкупление (ср. Лев. 1:4), което би могло да се тълкува като „да покриеш“, „да изтриеш“ или „да изкупиш чрез заместител“ (ср. Лев. 17:11).

б) в новозавестната епоха:

В епохата на Новия Завет за всички [вярващи християни] има само една единствена жертва - кръстната смърт на Иисус Христос на Голгота. Чрез нея Той поема целия грех на света — за ВСИЧКИ хора и за всички времена. Този духовен факт обуславя универсалността на Христовата изкупителна мисия на планетата Земя. Апостол Павел и своето Послание Към евреите обосновават върховенството на Спасителя спрямо старозавестната система от жертвоприношения. Той е принесъл Себе Сам в жертва веднъж завинаги и за всички (Евр. 10:1-18).

Изразено по езотеричен език, това означава, че Христос чрез Своята кръстна жертва изплаща наплетаната карма. Вследствие на това нямаш равен на себе си духовен подвиг. Тон възприема функциите на Планетарен Дух (Логос), както и отговорността за еволюцията на шапсгата и земното човечество. С този акт на върховно самоогречение бива сложен край на господството на „княжа на точи свят“ - Сатаната, а великото Космическо Същество Христос поема в ръцете си съдбините на папки и общност на разума.

Ако си припомним един от водещите поетулати на езотеричното познание: „Всичко е енергия!“, и го отнесем към разгледаната ситуация, бихме могли да заключим, че след триумфа на Своята земна мисия, на Първото Си пришествие (идване) в познатия ни материален свят, Христос предлага шанса на всички, които приемат Неговото учение и т. следват в живота си, да се присъединят към Неговата извисена енергична сфера, сиреч - към Неговия егрегор.

За връзката и приемствеността между жертвоприношението в старозаветната и новозаветната епоха говоря и Учителят Псп.р

Жертвата на Учителя и на ученика 253

Дънов (Пениса Дуно). Той разкрива качествената разлика между естеството, съдържанието и резултатът от тази човешка изява в ! Двете сри от пламочарпача история, разграничени от рождението на Спасителя Иисус Христос: „В Стария Завет хората са принасяли жертвоприношения пред Господа. Ние, съвременните хора, като се явим пред Господа, какво ще принесем? - Най-хубавата мисъл, най-хубавото чувство, най-хубавата постъпка.“ Очевидно - в смисла на казаното от българския духовен Учител - Жертвата не е задължително да има материален, веществен външен израз. Всяка положителна мисъл и благородно чувство по свой начин представляват жертвоприношение пред олтара на Божественото съвършенство.

2. Жертвата на великите духовни Учители: към Жертвата на великите духовни Учители на човечеството е

съсредоточена в четири направления:

а) В Д.М.щението:

За да може духовната същност на великите Учители на човечеството да се прояви посредством материално тяло, ТС трябва да се „смалят“ (както ес изразява Учителят П. Дънов) хиляди или милиони пъти, Българският Учител на Любовта свидетелства!, че - например - Христос, за да се въплъти в земно тяло, е било нужно да се „смалят“ 78 милиона пъти (!). В случая, естествено, не става дума за количествено смаляване или намаляване на размера, а за доброволно самоогречение. в резултат от което духовните Учители Правят грандиозната жертва да ограничат своята могъща

^

духовна природа до равнище и степен на интензивност на И чивата. които позволяват тя да се простира пълноценно в едно аовешко тяло. Във всички случаи тези тела са подготвяни векове или дори

хилядолетия, за да могат да приемат в себе си мощния дух та един велик Учител.

В Библията на две места е засвидетелствана родословната линия на Иисус Христос: в Евангелието от Матей, 1 [-лапа, н в 254 Учението на Бялото братство

Евангелието от Лука, 3 плана. В първия случаи тя е проследена от Първия Човек Адам до Йосиф Обручник, годеника и настойника на Дева Мария - си. богородица, като особено подробно и поименно са упоменати наследствените «ръчки от Авраам до Мосиф. А пън второто родословно дърво е разкрита генетическата приемственост от Исус Христос, през Йосиф Обручник, до Адам, т.с. в обратен на първия ред. Елементарното изчисление показва, че са били необходими 42 поколения, за да може физическите тела на биологическите предшественици на Христос да се пречистят дотолкова, че Младенецът Исус (инкарпация на едноименния Учител от земната Йерархия) да бъде в състояние да приеме и тялото си Духа на Христос. И то не веднага, а след тридесетгодишна сериозна подготовка и сурова житейска школа, И то по за дълъг период от време, а само за три години - колкото трае мисията на въплътения Космически Дух, Спи Божии на тази планета.

Смяляваното, казано по друг начин, притежава чисто енергийна характеристика. Когато по пътя духовна енергия на Мисията Учителите] га Учителите от по-нисък ранг „вмества“ в едно ш [соко еволюирало и пречистено човско тяло по методите на въплъщението или вселяването. Тялото бива използвано на целите на това въплъщение или вселяване дотолкова, доколкото то е във възможностите си да издържи вибрациите на обитаващата го енергийна същност и да не предостави шанса да се прояви в пълнота.

Всяка изява на духа в материята е изпитание за него. Това се отнася и за нас, простосмъртните хора. Самоограничаването на индивидуалния дух по света по материята чрез едно несъвършено в сравнение с него тяло е равносилно по жертва. Тя, обаче, е по просто нужна - тя е задължителна за духовната еволюция по съществото. Всички най-важни и еволюционно определящи уроци духът (т.с. истинският човек) научава единствено на физическото поле.

Какво да кажем тогава за въплъщението на великите Учители на човешкия род?! Тяхната поява в плът не е задължителна, понеже те вече са нараснали по потребността от инкарпация в нашата материална действителност - напуснали са завинаги цикъла от раждане, смърт и ПОВЕ раждане, т.нар. „самсара“ (от санскрит). Жертвата на Учителя и на ученика 255

Тяхното проявление в земно тяло е открай докрай доброволно. От това произтича и несравнимо по-високата СТОЙНОСТ по жертвата, която полагат смиренно пред олтара на всемирното Развитие, като цяло, и на еволюцията на човечеството, в частност. Те принасят ШИ прескъпа жертва пред лицето на Бога е пълното съзнание, че

тя е абсолютно необходима за духовното израстване на техните по-малки братя и сестри. И че по-високата степен на духовна извисеност означава не господаруване, а по-голяма отговорност и по-всеотдайно служение. Отговорност спрямо Божия план за Земята и Вселената. Служение спрямо незрящите, пробуждащите се и пробудените души, като целта е първите две групи да се влеят в третата, да я разширят максимално и така да наклонят решително везните на плапетариата духовност. До критичната точка, о! която нататък човечеството следва да премине съвкупно в една и-фина сфера на мировата Реалност (наречена от ай. Петър „ново небе и нова земя“ във II Пстр. 3:13).

й) Общуването с хората:

Този аспект от жертвата на великите духовни Учители свързан е потребността от тяхна страна да бъде проявено безкрайно, Божествено търпение, стоманена поля и неизмерима нравствена сила при контактите с множеството хора, които се измират несравнимо по-ниско ОТ тях о еволюционно отношение. Тези качества и добродетели са пм необходим и, за да изявят-независимо от обективните трудности - Божествената Любов в общуването с по-малките си в еволюционен план братя и сестри, за ДВ дад;.т израз иа Божествената Истина и Мъдрост - до степен да грабнат сърцата на последователите си и на заинтригуваните сшпцн душа. Така духовните Учители създават здраво ядро от съмишленици, които след напускането на материалната форма (тялото) и оттеглянето им от Земята да продължат Делото им на тази планета. Общността от адепти, последователи и симпатизанти като правило носи названието „окултна Школа“ или просто „Школа“ (този аспект от жертвата на духовните Учители ще разгледаме по-подзобно в следващата подточка в)).

! Учението на Кя.чопю братство

Именно II общуванансТО с хората Опна проверена най-щателно степента на духовна зрелост на съответния ислик Учител и способността му да предана придобитото знание г. достъпен за аудиторията ВИД; Под „духовна зрелост“ и случая имаме пред кил неговата полготвспзст да служи и да се раздава на всички до степен на саможертва.

п) изграждане на окултна Школа:

По своята същност окултната Школа представлява умален модел на земното човечество. Поради разнородното естество и най-ракообразните степени на духовно изрветваиетучлотшшито в нея тя изисква цялото себеотрицание на духовните Учители при създаването и поддържането и като нормално функционираща духовна структура.

Изграждането ш окултна Школа подлага на сериозен изпит способността на съответния Учител да организира общността от своите последователи, да координира усилията им да живеят

и работят съвместно на Божията нива, да хармонизира техните разностранни съдби, характери и предразположения. За осъществяването на тази разновидност¹ на неговата жертва със ДОСТЪПНО само уелото, безконфликтно и резултатно общуване с хората, Нужни са и ярко изразени организаторски качества, талант на координатор и хармонизатор на една хетерогенна маса от човешки същества¹, чиито цели и интереси - независимо от единството на убежденията (което далеч не винаги е безусловно) - нерядко ги противопоставят едни на друг: Необходима е наистина Соломоновска Премъдрост и гениална прозорливост, за да бъдат избегнати антагонистичните конфликти, да бъде съхранена целостта на Школата и да бъде осигурено нейното стройно, плавно и прогресивно развитие и утвърждаване и социалната среда. Духовните Учители, макар и постигнали единение с Бога (сиреч с Божественото в себе си и извън себе си), все пак са разумни Същества с подчертана индивидуалност. Някои от тях обладават в изнекуската степен таланта да полагат основите на една подобна Жертвата на Учителя и на ученика 257

Школа и да работят за нейното укрепване и разширение. Други, напротив, предпочитат да продължат служението си спрямо великия Божий план за Космоса в самота или с шепа най-приближени ученици. И те също създават Школа, по-в ограничени размери и с преобладаваща духовно-мистична насоченост. Докато първият вид Учители се чувстват по-уютно в непрестанно секуларизиращото се общество и с готовност¹ наливат основите на своите Школи в една нерядко враждебна за тях атмосфера И едните, и другите съдегютват по свои начин за изпълнението на Божия Промисъл за Веел смета. г) земната мисия:

Този компонент от жертвоприношението на духовните Учители из човечеството включва като съдържание първите три, посочени по-горе аспекта на тяхната жертва, плюс духовно-мистичния елемент от изявата им в плът.

Мащабите и значимостта на земната мисия на едни велик Учител определя неговия ранг в стълбицата на еволюционното израстване. Когато мисията на някого от тях обхваща земните хора като цяло, тогава именно говорим за „Миров“ или „Световен“ Учител.

Мисията на всеки автентичен Учител има външна (явна.

ДГСРИТа) » вътрешна (съкровена, мистична, едната) страна.

Всички контакти на съответния Учител със социалната среда, мед която е въплътен, са насочени към реализацията на външната страна от мисията му. Към тази му изява спадат благовестието (проповедта) му, работата с ученици, последователи и външни за раздадената от него Школа хора, както и - в някои случаи - връзките му с органите на държавната власт и/или други институции, имащи отношение към осъществяването на земната му мисия. Този аспект от дейността му е открит за погледите на всички - и

симпатизиращи, и враждебни спрямо делото му. Тук няма нищо скрито-покрито. Всичко е явно, открито, достъпно за преценка, Подтикващо разумните същества към самоопределение. Вътрешният или мистичният дял от изявата на дадения духовен Учител като правило остава скрит за всички външни наблюдатели.

258 Учението на Бялото братство

Това с нещо, което се случва само между него и Бога. За него не се говори, то не е споменато в проповедите на този Учител, не бива огласено дори и пред най-близките му ученици. Причината не е в някаква излишна предпазливост или в изискване :т проява, забулена във воала на тайнствеността. Главната причина е в неподготвеност! а на общественото съзнание за възприемане, осмисляне и подкрепа за тази част от мисията на духовния Учител.

Към скритата страна от земната изява на великите Учители следвала отнесем и извършваните от тях посветения на достатъчно напреднали в духовно-нравствено отношение окултни ученици, Самите посвещения могат да бъдат получени от избраниците както наяве, в рамките на специална церемония (утвърден ритуал), така и в специфично състояние на съзнанието, когато то е отделено от тялото (например, по време на сън или видение). В редки случаи посвещение може да бъде придобито и в специална ситуация от ежедневието, непритежаваща нищо, което да я отличава от обикновения делник на посвещавалия, ала заредена е дълбок вътрешен, духовен импулс.

3. Жертвата на окултния ученик:

Жертвата на окултния ученик може да бъде разгледана в ;гш основни наеркт

а) вътрешна:

Ученикът по духовния Път е призван преди всичко да победи низшето начало у себе си, да подчини решително и окончателно плътската си, материална природа на духовната. Тази битка със самия себе си никак не е бърза и лесна. За нея са нужни поредица от възплъщения във физическия свят. Овладяването на поривите на тялото и неговите потребности изисква цялата вяра, целесъобразност и преданост на ученика спрямо възприетата от него система от възгледи и убеждения. Този дълъг, па моменти дори мъчителен процес започва от мига на стъпването върху духовната Жертвата на Учителя и на ученика 259

пътека и продължава до завоюването на последното посвещение, до заветния връх на единението с Бога.

Към вътрешната жертва на окултния ученик спада и не по-краткият и не по-маловажеш процес на придобиване на добродетели. Култивирането, утвърждаването и прилагането на добродетелите в живота на търсещите в Духа представлява задължителен, жизнено важен компонент от тяхното духовно-нравствено усъвършенстване, богоуподобяване в християнството. В рамките на този процес

За някои от конкретните характеристики и постижения на това ученическо жертвоприношение Учителят П. Дъпов споделя:

А върхът на жертвоготовността бива разпознат по величината на придобитата и раздадена от окултния ученик Божествена Любов: „Ти сега трябва да учиш жертвата какво е, защото Любовта по кюва се познава" (Учителят П. Дънов).

б) външна:

принос за изтощението на Божия план както за самия себе си, така и за човечеството като цяло. Точи аспект от неговата жертва е породен от сблъсъка на индивидуалността му с условията на действителността, в която живее. Неговата пробудена душа му нашепва тихо, ала достатъчно ясно, че всичко, което му се случва по време на съществуването му в материята, е урок - по-малък или по-голям, по винаги важен ЗВ неговата духовна еволюция.

Разглеждайки жизнения път на ученика като реализация на едни по-висок по степен на съзнателност сценарий (изработен преди земното въп.п.щение на личността от нейния духовен водач и Господарите на Хармата, със съгласието на самия ВЪШГБЩаващ се), Учителят П. Дънов формулира специфично наставление към него, наречено „Закон на жертвата“: „Раздай всичко! Когато дойдем до съзнателния живот, ние трябва да се пазим да не внесем никаква диехармония в съзнанието на по-нисшите същества, нито в съзнанието на Бога.“ В случая българският духовен Учител проследява взаимовръзката между земната изява на окултния ученик и нейното въздействие върху съзнанието на

по-впосоко еволюираните същества в Космоса, включително върху абсолютното съзнание на Върховното Божество. Изискването за хармоничност с С1 вършено задължително. То се явява следствие от действието на Втория херметичен принцип -за съответствието (аналогията). „Каквото горе, такова и долу!“ - заявява великият Посветен на Египет Хермес Трисмегист, обосновавайки взаимодействието между различните области и сфери на Проявеното Питие. Взаимодействие, което протича както отгоре-надолу, така и в обратната посока.

Жертвата на окултния ученик трябва да бъде плод от неговото съзнателно самоопределение по Пътя КЪМ Истината - Истината за самия него и за света, в който живее. Той не може и не бива да върши нищо по принуда, понеже в такъв случай не би постигнал резултата, към КОЙТО се стреми. Когато поднася най-доброто от себе си пред олтара на Божия Промисъл, то този му акт следва да бъде напълно осмислен и доброволен: „Туй, което доброволно се дава, то е само жертва (курсивът мой - К.З.). Под думата Жертвата на Учителя и на ученика 261

„жертва“ разбирам пай-разумното, което човек може в дадения случай да направи“ (Учителят П. Дънов). Очевидно жертвата на ученика се ражда от обединените усилия на неговата разумност и нисшото му стремление да трупа все повече нетленни богатства в съкровищницата на своята душа.

в) следване на свои духовен Учител:

Да вървиш по стъпките на разпознатия ОТ теб духовен Учител - [астронавт, изпратен ТИ от Бога; да изпълняваш безпрекословно полята му, тъй като знаеш, че тя с израз на Божията поля за теб; да служиш на делото на своя Учител с пълното съзнание, че то с Божие дело на тази планета - всичко това също е изражение на жертвата, която ученикът по духовния Път полага пред лицето на Всевишния,

Окултният ученик следна своя Учител с пълно и безусловно послушание. То не е породено от страх или единствено от уважение, а произтича от великата Любов между Учителя и ученика, както и от Божествената Мъдрост, която вече покланя в съзнанието на последния. Служба и ГОТОВНОСТ за саможертва в името на Божествената Любов - това е ядрото на жизнената мотивация на ученика. По този повод Учителят на Бялото братство в България отбелязва: „Любовта изисква себеотричане и подвиг. Вътрешният смисъл на живота се заключава в Любовта и нейното приложение като динамическа сила чрез самопожертвувате, жертва за висок идеал.“ Да даваш неизменно най-доброто от себе си И, ако е нужно, да се пожертваш заради триумфа на безсмъртната Любов - това наистина с духовен подвиг, възможно най-достойно образ на жизнен изява.

Окултният ученик знае, че всичко, каквото се случва в живота, е

по Божие допущение и за добро. Принципът на вселенското Добро е неразделна част ОТ неговото мислене и поведение. Затова и жертвата на неговия житейски път е достойно преодоляно ОРЪИЯБНО стълбата към храма на вечното Добро. Въоръжен с ОГЪНЯ на Любовта и факела на Мъдростта, ученикът достига заветната цел

262 Учението на Вялото братство

на поредицата въплътения и материалния свят-тоталната свобода в Духа. А това е свободата да твориш не просто в сянката на Бога, а заедно с Него! Затова и Учителят П. Дънов е в правото си да ТВЪРДИ; „Ученикът, който жертва, е добър. Ученикът, който е мъдър, е добър!"

Следвайки своя духовен Учител, ученикът рано или късно разбира, че „Бог е единственият, за Когото човек трябва да пожертва живота си" (Учителят П. Дънов). Ма друго място в Словото си Ученикът на Любовта - Предвестник на Новата Култура на VI коре! на раса, доразвива тази ръководна концепция за естеството и насочеността на духовната жертва: „Единственият, за Когото можете да се жертвате във всички случаи на живота си, е Бог. Дръжте идеята за Бога, за Любовта в ума си като свещена, основна идея и не се страхувайте от нищо, "

И така, без страх и съмнение окултният ученик извървява дългия и нелек път на своето самоосъществяване. В самия му кран, в подножието на жадувания връх на съвършенството тон отправя духовния си взор нагоре, към лечал яз вашата синева на Божествения свят, и осъзнал дълбоко в себе си какво е сторил Бог, за да му помогне да стигне дочук, от цялото си сърце пълножелана да извърши отговорен жест на благодарност и синовна признателност. Ученикът е съзрял за великата саможертва пред портите на вечния живот. Учителят П. Дънов изразява този съдбоносен момент от неговата духовна еволюция е неповторима яснота и поетичност: „Казано е: „Бог толкова възлюби света, че даде в жертва Сина Своего Единородного, за да не погине всеки, който вярва в него" (Йоан 3:16- б.К.З.)- И ти кажи; „ Аз толкова възлюбих Кога, щото давам всичко в жертва, за да Го позная," Кажете ли тъй, всичко ще дойде'!"

От този снежен миг натам жертвата на ученика е факт, която никой не е в състояние да заличи от анализите на вселенската памет. Тя е удостоверена с печата на Божественото и проправя ПЪТЯ му все по-напред - към обгърнатите в мистичен воал чертози на великите комически Учители.

XVIII. СЛУЖЕНИКТО

„Животът започва от служенето на Нога.“

„ Само в служенето човек познава себе си. Истинският живот се изразява в служене.“

„Оиоча, което можа да освободи човека от неговата съдба, това е Любовта му към Бога, чрез която ще научи закона на служенето.“

„ ОНЗИ, който люби. трябва да слугува на всички. Тъй както Бог слугува.“

(Учителят Петър Дънов)

Предназначението на живота на окултния ученик, неговата главна задача в света на материята е да се учи. Определящ;! черта В мисията на всеки истински духовен Учител, неговата шиша задача с да служи. Когато ученикът завърши успешно земното училище, тон става Учител. Довчера се е учил, а от този момент самият тон започва да учи, да обучава своите ио-малкн в духовно отношение братя и есетри. Да УЧИШ някого, означава да МУ служиш с псеотланност и Божествена Любов. Както Учителят хваща здраво за ръка всеки свой ученик и го повежда е безкрайно търпение по пътеката на ученичеството, така и Служителят на Божията пипа Посажда с обич и жертвоготовпост семената па Словото на Истината В съзнанието на хората, полива ги с откровенията на Небето, стопля ги е огъня на пламтящото в безкористна Любов сърне и Отглежда реколтата па пробудените души. Плодовете и. когато узреят и наченат да излъчват благоуханието на духовната зрелост, 264 Учението па Вялото братство

той поднася смирено и нозете на Бога. Само Той - Властелини На видимото и невидимото - има последната дума за това, как и къде да бъдат използвани резултатите от безкористната работа и служснис на Учителите на космическата Мъдрост.

Истинският живот започва от служеннето на Бога - това е посланието па българския духовен Учител Петър Дъиов (Беинса Дуно). Това означава, че всичко, което ее случва преди това—целият период на преминаване пътеките па изпитанията и посвещенията, е само подготовка за прекрачване прага на великата Реалност, родена от диханието па Всевишния и от безчетните въплътени усилия на Неговите най-верни, най-преданн Служители. Единствено те Притежават праното дя прекрачат този праг и да се прислошгг и подножието на олтара на Вседържителя на всичко съществуващо. Няма п не може да има по-ярко признание за достойнството на изпълнения с чесг дълг. А това е дълг към Промисъла на Творена за крайната Цел на проявлението на сътворените от Него живи същества.

Всяко действително познание започва от самопознанието.

Познавайки себе си, тн достигаш до познание на всичко във Вселената. Нещо повече - прозираш и замисъла на Създателя

за Космоса като цяло и за всяка обективна реалност и него, за назначението на всяко творение. И това е така, понеже в пайдълбоката същност на човека, в ядрото на неговото вечно и безсмъртно естество е шюжена изначално Истината за Божия план, обхващащ всемирната Цялост. А за да познаеш себе си, трябва да се отдадеш с пълно съзнание и готовност на служеннето. Вървейки ПО духовния Път и изпълнявайки дълга си на Божий служител, ти откриваш I» отражението на картината на света своя собствен истински облик. Тока е обликът на Божието чедо, чийто духовен потенциал е рунпобохестнен. Влагаш ЛИ в служеннето си великата Любов на Първопричината, наградата ти с по-ценна от всички богагешп на 'Земята -заплащат ти С Истината за твоята Божествена природа и за мисията ти тук и сега.

- Първата и най-в*жна заповед още в старозаветния Закон, предадена е прости думи от Христос и оставаща актуална И в Служеннето 265

новозавстната епоха, е да любиш Бога с всичкото си сърце, ум, душа и сила (т.с. дух). В тази чиста и могъща Любов на сътвореното същество към неговия Небесен Баща изгарят всички страдания и с<врпотн, разсип ватсе на прах всички кармпчнн вериги, задържащп го в обителта па гъстата материалност. Потапайки се в океана на тачи животворяща Любов, пробудената душа прониква и втаГпште на закона па служеннето. Една от и ай-съкровения неговите чайни е, че следва да служиш не по задължение или защото така с повелил НЯКОЙ по-мъдър от теб, а понеже си преизпълнен със състрадание към иезрнщите и си обикнал от все сърце Божественото у тях. Когато апостолите на Спасителя избухнаха в спор кой ст тях с най-извисеният, пан-заслужплпях, техният проодотъл Учител нм заяви, че конто рт тях иска да бъде най-голям, трябва да стане слуга на всички останали. Така Той им преподаде суров, но запомнящ се завинаги урок за неотменимата взаимовръзка между преданото служснис на Божествения план и духовния ръст на изпълняващия служеннето. По-високото равнище на осъзнатост предполага п поемане па по-голяма отговорност в служеннето, а това от своя страна - ако дългът на служеннето е бил реализиран с успех - води до изминаване на съответно разстояние но духовния Път към съвършенството. По този безкраен Път на красогата н хармонията има един неотменим образец на служеннето - сам Бог, Който от зората на сътворението дава пан-доброто от Себе Си, за да може съществата да разполагат с всички необходими условия за постигане на своето предназначение. В историята на планетата Земя най-издигнатият пример в тази насока е животът, благовестието и саможертвата на Мнсус Христос-повратпататочка |> развитието и на самата планета, и на населяващата ч разумна общност,човечеството. Решителен повратотннволюционната към еволюционната фаза па това развитие.

Дистанцията между учението и служенето не е никак малка. Те са две последователни спънала в духовната еволюция на създанията, во за да прекрачиш от едното на другото, са пужии огромни усилия, самоотвержено отдаване па Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродетелта, култивиране на потребите за този тъй

266 Учението на Бялото братство

значим преход качества. Учителят П. Дънон разкрива този преход последния начин: „Служенето е по-високо от ученето. Небесният слуга седи по-високт.) от земния ученик. Ангелите служат, а човек се учи. Човек се учи сега, а ангелите се проявяват - слугуват. Човек трябва да е бил ученик, за да може да слугува. Хората са ученици, а ангелите - служители. В това отношение ученикът се учи, а служителят служи. Казано е; „Син Человечески не дойде да Му служат, а да послужи, " От казаното бихме могли да изведем заключението, че учението е основна, водеща характеристика на човека в земната му изява, докато служепето е пан-съществената характеристика па духовните същества па Светлината - ангелите. И преходът от учение към служение е преход от човешкото към ангелското царство във Вселената.

Всички природни царства (минерално, растително, животинско и човешко), както и надприродните (ангелско, с деветте ангелски чипа), в своето еволюционно развитие допринасят за осъществяването на великия Божествен план за свега, т.с. но свой начин служат па Бога. Колкото по-съвършена е формата, толкова по-интензивно и целенасочено е проявлението на Духа чрез нея. като този процес достига своя апогеи в общностите на Разума. Учителят на Бялото братство (ББ) в България разкрива тези взаимозависимости, както следва: „Плодните дървета работят за оправяне на съета. Водата, Слънцето, всичко, което е в движение, работи за Господа. И животното работи за Господа и всеки от вас трябва да се запита: какво мога аз да направя за Господа?" Духът, проявен като разум, осъзнава своето единство с Пистата Сила във Вселената и насочва целия СВОЙ потенциал към подпомагането па Неговия Промисъл за съществуващото. Именно това съзнателно, последователно и целесъобразно използваме на личния потенциал за Общото благо, за реализираното на Божиите намерения за Космоса наричаме служение. Разумното същество може да служи на Бога, само ако следва в живота си един висок идеал: „ За да служите на Господа, облечете се с най-хубавата си дреха, с най-хубавите си чувства, с най-хубавите си постъпки. Плодовете се обличат с най-хубавите си дрехи. Въздухът също. Сяужението 267

Така те служат па Господа. " Щом плодните дръвчета се стремят да изпълнят предназначението СИ на физическото поле ПО най-добрия, вай-естетичния п резултатен начин, то колко повече би трябвало ла се очаква от мислещото същество, наречено „човек"?!

Да служиш, означава да вървиш по своя истински път в живота; означава да се издигаш в духовно-нравствено отношение и постепенно да се сливаш с идеалния образ за самия теб, заложен като потенциал от Твореца в безсмъртната ти духовна същност: „Всеки, който иска да се повдигне в света, да служи с любов на Бога" (Учителят П. Дънон). Служепето бе:» любов е „... мед, що звънти, или кимвал, щозвска"(1Кор. 13:1)-сиреч напразно вингаис на шум, без конкретна полза. То може да послужи единствено за подхранване на гордостта и самолюбието, но не и за реално духовно постижение. Ма Бога и Божественото сме ДЛЪЖНИ да служим единствено и само от Любов и е Любов: „Вие се радвате, когато един човек ви обича. Щом един човек ви обича. Бог ви се усмихва. Бог ви е въяиобил. Щом хората ви обичат, имате (п,деще. Служене на Бога с Любов " (Учителят П. Дънов).

И така, крачка по крачка, ученикът по духовния Път, въоръжен с безсмъртната и животворяща Любов, достига вратите на вечното Царство на Светлината и ги прекрива, за да отдаде по-нататък най-доброто от себе си на служепето. Той вече е прозрял великата истина, че служепето е форма на Йубов* {„Любовта подразбира служене. Любовта е сяж-ене, доброволно, с радост. М:п)ката слугува на децата си и на мъжа си, защото ги обича. Любовта движи всички същества.") И че всяко човешко действие, всяка мисъл, чувство и слово, които са изпълнени с Любов, са проявление на служепето, отдадено на Бога: „Да обичате другите хора. това е служене на Бога. Да ходите, да мислите, да работите, да се молите- това е служене на Бога" (Учителят П. Дънов)- И тъй като „служи" и „елугу'шГ са глаголи със сходно звучене и 31 ацепе, в представите на повечето хора те са свързани с уннгелпо състояние на подчинение и лишаване от достойнство. Както и във всички останали случаи, оценката записи ОТ гледната точка и предварителната вътрешна нагласа: „Хората се страхуват от 268 Учението на Пилото братство

думата „слуга", нощеже имат предвид слугите, които работят за пари и без Любов, без съзнание за своята служба. Ние говорим за служене от Любов, както са служили пророците и апостолите. Думата „служене" е свещено шише (курсивът мой - К.З.)- След като си служил на Бога добре, тогава само можеш да се наречеш „Син Божий" (Учителят П. Дънов). Следователно в истинското служение няма и не може да има дори и сянка от слъпо подчинение или пък от подчинение, породено от обективните условия на средата, от формални причини: „Докато на си бил слуга, ти не можеш да бъдеш син. Само синът знае как трябва да служи на баща си. Най-добрият слуга на баща си, това е неговият син. Не може ли синът да <лужи на баща си, той не може да бъде негов син. И ангелите са Кожни служители. Ще кажете, че на Земята званието „ слуга " е презряно. На Земята е така, но не и на небето.

Презрените неща на Земята са почитени на небето. Хората са изопачили ноияшия/чо „слуга“ и въпреки това искат да бъдат щастливи. За да бъде щастлив. Преди всичко човек трябва да е бил слуга" (Учителят 11. Дъпон). Осмислянето на Връзката между човека и Кого като лтпошепня между дете и Родител спомага за пълноценното служение на ученика.

Освен наличие на Божествена Любов и волята да я изявиш служеписто изисква и определена доза Мъдрост. Точно Мъдростта с тачи, която то подтиква да се насочиш не към пап-крупнитс, нап-амбищюзпитс проекти, воден не от импулса за безкористно служение, а по-скоро от желанието да изтъкнеш себе сп, а към малките, незначителни наглед неща. Истинската Мъдрост е да избереш посоката от малкото към голямото. Българският Учител па Любовта го изразява с най-прости елова: „Ще започнете служениешо с най-малките работи." Изводът е, че не е нужно да се доказваш пред другите, а пред себе си и пред Бога. Не хорското мнение, а Божество! гста Преценка и отсъдас от решаващо значение за твоето дейСТШГГСЛЯО състояние и за стъпалото по духовната пътека, което си достинан.

За да служиш както -трябва, е необходимо и безстрашно. Това правило е в сила и 1а духовния Път като пяло, и за елужението, ^69

Служениешо ^_

в частност. Безстрашието в случая означала, че степента на самоосъзнавапс п осмисляне на своето жизнено предназначение е достигнала пълнотата на духовния подвиг. Така се раждат самоотверженост и жертвоготовиносг, пред които отстъпват п най* страшните препятствия ц живота: „Решиш ли веднъж да служиш не Бога, повече не мисли: ще те колят ли, ще те бесят ли, ще тг режат на парчета ли - за нищо не мисли. Всичко може да С1:\аие с тебе, по в края на краищата ще стане такова чудо, каквото хората никога не са виждали. Ако Христос се боеше. Той не би дошъл до възкресението" (Учителят П. Дъпон). Царството Небесно, според думите на Боючовска от Назарет. е крепост, която следва да бъде превзета с щурм. А това могат да извършат само безстрашните. И по-точно - безстрашните служители на Божията всенобедпа 11равда п Любов. Те започват от малкото и завършват е голямото:,, Счели хора са нужни днес - хора, които да служат на Вога в малките работи" (Учителят П. Дънов).

Служснисто па храбрите, обаче, освен всичко останало, трябва да бъде и разумно. Разумиоспа в случая предполага топлина на чувствата, светлина в мислите, хармония със самия себе си и със света като пяло и подем и духовното израстване на човека. Израстване, което превъзмогна границите на времето и пространството и оставя своя златен отпечатък във Вечността. Учителят II. Дънов е изразил всичко това по следния начин: „Тази

вечер ще изпратите едно топло чувство и един светла мисъл към невидимия свят за повдигане на вашата душа. Не на тялото, а на душата, не във времето, а за вечното. Тази вечер в хармония да бъдете със себе си и всички. От всички се иска едно разумно отношение ("курси 1 и 2, тои ~ К.З.)." Рано или късно разумното служение довежда ученика до придобиване на Божествената Мъдрост, и Любов. Той се научава да върши всичко по възможно най-добрия начин - сякаш го върши за Бога. Когато си в духовната Школа или в училището на живота, се учи най-усърдно и прилежно, Прилага заученото с последователност и весотданност, отдавайки всичките си физически, нравствени и душевни сили за проявлението на великата съзидателна Любов на Всевишния! Тон е открил смисъла на Учението на Бялото братство

на своето съществуване и земното му битие с изпълнено с Божествено съдържание, с музиката на космическите сфери; „В училището на сянуването ще слугувате добре. В училището на Мъдростта ще се учите добре, а а Любовта ще обичате Господа От всичкото си сърце, с всичкия си ум, е всичката си сила. Това е смисълът на живота" (Учителят П. Дънов).

Служението е извънредно важен елемент от великата наука на философията на живота. То само по себе си е начин на ЖИВОТ, Служителят на Божественото е предан и в малкото, и в голямото. Волята на Бога за него е свещена и неприкосновена - тя определя насоките на всичките му намерения, усилия и постижения.

Служителят на Божия план с пада условията на средата. От тях тон винаги черпва максималното, пресътворява го в принос към Общото благо и смирено го полага в нозете на небесния си Баща. А Тон от Своя страна му се отплаща е щедър импулс на сила, е непостижима Мъдрост и нови, безценни знания: „В каквото положение ме постави Бог. толкова умен да бъда. че и при Най-оскъдишпе условя да а>М, да мога да ги използвам правилно, Това е великата поука - служене на Бога, - нея ще изучаваме на Земята. Бог дава сила. Своята мъдрост. Своето знание само на онези, които Го обичат и в дълбочината на сърцето си са готови да вършат Неговата Воля" (Учителят П. Дънов).

Наградата от Бога за Неговия верен служител е в благословието да разпознаваш бешогрешно Божия глас в съзнанието си и да го следваш безусловно - също като ангелите, първите помощници на Всемогъщия Повелител на Вселената. Този водещ импулс на човешката изява, съчетан с неизменната готовност да служиш, проправя напред-пряката пътека към съвършенството: „Божие благословение иде чрез готовността да услужваш. В ангелския свят заповед не се издава никога. Там всеки схваща Божиите мисли и ги прилага - досетлив & Един ден и вие може да чувствате. да схващате Божиите мисли и да ги прилагаше. Това е Божието благословение" (Учителят П. Дънов).

Изгряващата ццае Нова Култура на VI коренна раса и периодът на самата VI раса ще се характеризират с повсеместен приоритет Сяужениешо

271

не служеписто. От придобивка за духовно зрелите и дълг на духовите Учители то ще се превърне в естествен начин на мислене и поведение за всички хора, нравещи решителна крачка към ангелското царство, към нематериална, форма на съществуване. Образът на съвършената личност на бъдещето, нарисуван от Христос в неговата Проповед на планината и по-конкретно - в стиховете за блажепетвата (Мат. 5:3-12), ще бъде реализиран в пълнота. Невидимият свят ще разкрие своите тайни на хората, но те никога не ще злоупотребят с новото познание, а ще го употребяват единствено и само за добро, за пелите на мировата еволюция. Това Състояние на съзнанието и радикално променената земна реалност, назована в Библията „Царство Божие" или „Царство Небесно", с разкрита от Учителя на БГ> у пас в ярки и точни щрихи: „Едип ден туй, което засега е невидимо, ще стане видимо. Новият порядък ще бъде порядък на братство, на кротост, на милосърдие. И няма нещо, което да задържа вече новия порядък. Наближило е Царството Божие, при вратата е. Пригответе се да служите на Бога. Единствен Той заслужава да Му служим. " Едни от най-характерните добродетели на новия човек - човека на Ковача Култура, са милосърдието, разумността и скромността. Той знае, че каквото и да е постигнал, го дължи на Бога. Дори и доброто, което с сторил, без Божията помощ не би могъл да го ИЗВърШИГ. Затова прави необходимото - по най-бързия и ефективен вачип, в веднага се скрива в сянката на своята анонимност: „В душата на новия човек има милосърдие, разумност. Дето отиде, той е готов да помогне на бедни, на страдащи. Като направи добро, новият човек се крие, никой да не знае какво е направил. Хората на Новата Култура са толкова скромни, че не искат да изпъкват, Каквито импулси и стремежи да имат, те не им дават /гъншен израз" (Учителят П. Дънов)- Отличен урок за всички, които - сдва-едва измътнли яйце и полага на грижливо прикриваното си самомнение - бързат да разгласят за това събитие от космическа важност по четирите посоки на света.

Измежду множеството бисери в Словото на Учителя Петър Дънов (Бсппса Ду но) блестят с неподправен блясък и мислите Учението на Бяло/по братства му. посветени на служеписто. За учениците в Духовната Школи особен интерес представлява начинът, по който топ свързва пътя на ученика с усвояването на трите първостепенни космически принципи на Любовта, Мъдростта и Истината и обуелавянето на Придобиването на последния именно със служеписто: „Любовта е път -за всички, които живеят за Нога. Мъдростта е път за

всички, иа които Бог се изявява. Истината е път за всички, които се учат да служат на Бога." Трите пътя - иа Любовта, Мъдростта и Истината, и същност, са едни и те, който обединява Божественото извън човека с неговата изначална вътрешна Божественост.

Двата наглед антагонистични полюса на космическото проявление - Доброто и злото, изграждат различни модели на Живот. В рамките иа първия забравяш себе си и се отдаваш да служиш на Цялото. Обратно - при втория пренебрегваш единството иа съществуването и се покланяш на сгото си. Учителят П. Дънов нарича тези две форми на живота „висш" и „низш";/ тъй, съществуват два живота: висш живот - на доброто, и пили живот - иа злото. Животът иа доброто се явява в слугуваш, а животът на злото - в господаруване. Откажете се от живота на господаруването ии щемешевия живот на елусуването. "Препоръката с кратка и категорична, но трудно изпълнима. Попе за Повечето днешни хора. Те все още са затънали в блатото на инволкжионното мислене и поведение и никак не е просто да надделеят неговата инерция: „Хората ис искат да се откажат от господарството си, защото мислят, че като слуги ще изгубят достойнството си. Не се страхувайте от това. Радвайте се, ако загубите достойнството си. И Царството Божие приемат хора, които нямат представа за достойнството си. не мислят за своята личност" (Учителят П. Дънов), Проблемът онна до изграждането на нова ценностна система иа всеки човек но отделно и на обществото като цяло. А това е дълъг и болезнен за сгото процес, конто в заключителната си част предполага окончателно пречупване на ссблюбистото. След победоносното възтържествуване не на новия, ии-свършен мироглед мотивацията на човека се променя из основи и напълно се хармонизира с повелите на Божественото учение. Наградата Сяужеието 273

за това т.рховно духовно постижение в християнската църковна лексика, както и в езотеричното познание, се нарича „вечен живот": „Христос казва: „ Не само с хляб от камъни може да се живее, но с всяко Слово, което излиза от устата иа Бога. " Значи гордостта и достойнството пе осмислят човешкия живот. Любовта осмисля живота. Тя представя разумното начало, което излиза от Бога. Който яде хляб, направен от камъни, умира: който се храни с живия хляб, със Словото Божие, той вечно живее" (Учителят П. Дънов). Да служиш на Бога; означава да се научиш да служиш и на ближния. В негово лице съзираш свой брат, Божие чедо, какъвто си ти самият. И чистата Любов, е която си възлюбил Отца си на небето, пренасяш и върху човека до теб: „Човек трябва да бъде готов да служи както на себе си, така и на другите" (Учителят П. Дънов). Втората пап-голяма заповед в Божия свят закон, изказана от Неговия пълномощен Пратеник Христос-да обичаш ближния си като себе си, е атестат за висша степен на духовна зрелост. Така

именно постъпва ученикът от окултната Школа. С една съществена разлика - придобитата от него Божествена Любов насочва усилията му първо към нуждаещите се, а едва след това към собствените потребности: „Ученикът първоуслужва на другите, после ис себе си" (Учителят П. Дънов).

Най-нзвисящата форма на служението е жертвеният. Измежду всички жертви най-достойна е саможертвата; Да се жертваш означава да положиш доброволно пред олтара на Божественото нещо, което е много скъпо за теб. И да го извършиш е пълното съзнание, че така допринасяш - макар и скромно, според възможностите си - за успеха на Божието Дело на тази планета, както и за собственото си духовно-правствено развитие и усъвършенстване. Учителят П. Дънов, както обикновено, го казал с кратки, прости и Внушителни, завладяващо убедителни думи: „Най-мъчното нещо в живота на човека е да пожертва онова, което той обича. "

Великата задача на окултния ученик, който твърдо и неотклонно е решил да стане Божии служител, е формулирана от българския духовен Учител в духа на Христовото благовестие: „Да вдигнете своя кръст на гърба си. да разрешите противоречието, което се

274 Учението на Лялото братство

крие в него, и да кажете: „Не моята воля, а Волята на Отца си ще ШПЪЛНЯ, " „ В Твоите ръце предавам духа си. " Противоречието, което е крие в кръста, които сме длъжни да поемем на гръб и да го отнесем до своята собствена Голгота, е между духа и материята, между душата и тялото - предизвикателството да се преборим веднъж завинаги със зова на плътта и да я одухотворим до степен на пълно освещаване и обожествяване. Това е най-тежката, а и най-благородната задача на искрено търсещия в Духа,

Служението - когато е осмислено и целенасочено, породено от вътрешна необходимост, а не от външна принуда - предлага дори и ЧИСТО физиологически, целебен ефект. Следователно то извисява душата, но същевременно помага и на тялото да бъде здраво, истински „храм Божий" - по думите на ап. Павел (I Кор. 3:16). В този смисъл засегнатите от някакво заболяване могат да открият опора и път към изцеление в безкористното служение: „Болният не бива да чака да му прислужват. а сам да иска да услужва и помага на здравите. Ще стане, ще услужи и пак ще си легне.

По този начин той събужда своите жизненни сили" (Учителят П. Дънов). Прякото здравословно въздействие на служението се изразява и в подмладяването на тялото, в бодростта и жизнеността на организма, в повишения тонус на изпълняващия го човек.

По степен на благотворно влияние служението се приравнява с проникновеното четене, осмисляне и прилагане на Словото Божие; „Който служи на душата си, е красив и вече се подмладява. Ако можеше да прочетете Стария и Новия Завет 99 пъти и да го приложите, вие ще се подмладявате" (Учителят П. Дънов).

Да служиш» означава да любиш. Да любиш е беззавстия преданост и ГОТОВНОСТ да пожертваш всичко за Делото на Бога. Да служиш, означава да си достигнал такава степен на духовно развитие, при която превръщаш осмисленото и усвоено познание в реалност.

Да служиш, означава, че си стъпил здраво на предела между ученичеството и учителството и Небето очаква с трепет твоята следваща вярна стъпка-.

XIX. ЩАСТИЕТО

„Трябва да знаете, че вашето щастие не зависи от окръжаващите условия. Щастие то зависи от самите вас."

„Щастие то се постига при пълно и дълбоко разбиране на живота."

„Щастлив може да бъде онзи човек, който е свободен от всички свои желания и странични мисли. ...Щастлив е онзи човек, който е примири/1 всички противоречия, които съществуват в неговата душа."

„Щастие то е в туй, което хората постигат."

„Щастие то па човека зависи от неговия ум."

„Ние наричаме истинско щастие само онова, което остава С човеко при всички условия на жчиютаму."

(Учителят Петър Дънов)

Какво е щастие то? Реална същност ли е то или само плод на нашите нлюзни и мечти? Ако все пак е реално, то как да го постигнем? Смиълът на живота именно в щастие то ли с или в нещо друго? Кой би могъл да ни посочи най-вярната и пай-кратка пътека КЪМ щастие то?

Колко много въпроси, на които търсим отговор през нашите земни дни... Повечето от нас продължават това търсене до последния си дъх. Малцината, които откриват или вече са открили точните отговори, ние назоваваме „духовни Учители". Очевидно 276 Учението на Бялото братство

те са онези велики Същества, които притежават способността и Мъдростта да ни отведат до пътеката на щастие то. И ако не се Съпротивляваме, ако ги следваме в послушание и неотклонна самодисциплина, ще ни помогнат да достигнем целта. Сиреч - да прозрем дали щастие то е постижимо н условията па земния ЖИВОТ. И ако да - то какво е неговото действително (а не илюзорно) естество и как да го овладеем.

В края на пъха, по които следваме един Божий Пратеник - Вестител на вечната Истина, ние разбираме, че щастие то не зависи от условията, и които живеем. То зависи единствено п само от нас самите. Следователно ние го носим у самите себе си, някъде дълбоко в сърцето си, откъдето трябва да го извадим на белия свят и да го изпълним е ЖИВОТ, {„Не търсете своето щастие т>и от себе си. „ Вън от себе си " - то значи вън от своето „ висше аз " - не го търсете. Търсете го в Божественото у вас" - Учителят П. Дънов). Изглежда лесно - да протегнеш ръка, да го поемеш в шепата и да го облееш е лъчите на животворящото Слънце. Изглежда лесно, но всички знаем, че не е... И тогава си спомняме за думите на най-всликпя измежду Учителите па човечеството - Христос: „Царството Божие вътре във вас е!" (Лука 17:21). Какво нека да ни каже Той? - Че всичко, което представлява висшата цел ш> нашето съществуване, с част ОТ самите нае. Това е Пожсствсната

искра у всеки ЧОЕСК. частицата, която Всевишният е отделил от самия Себе Си, за да НИ има, за да извървим осмислено своя път през безчетните, сътворени от Него светове и да се завърнем па края отново при Него. Ниматощ финал па космическото пи пътешествие не е достоен да бъде оценен като щастие, при това върховното, непостижимото, непреходното?! Достоен е, и още как!

„Царството Пожне“, за което проповядва Христос, е грандиозната цел на нашия земен път. И в същото време пие го носим в дълбините на безсмъртното Сй „аз“. То винаги е било у пас и винаги ще бъде. Нужно е само да му дадем възможност да се прояви. А затова сме длъжни да постигнем, както изтъква и Учителят Петър Дънов (Бсинса Луио), „пито и дълбоко разбиране на живота“. Това е Щастието ^ 277

разбиране не просто на информационно, повърхностно равнище. Тона е проникване до най-съкровенията тайни на Питието, част от което сме и самите ппс. Това с път на самоознапнето, който изцежда до върховете на Космическото Съзнание. Тайната на живота, която е грижливо притаена в ядрото на пашата душевна, природа, очаква да бъде разкрита от нас и превърната във Вечност. А това означава - превърната >>щастие. Щастието на осъзнаването, че сме тук, за да бъдем това, което Пог очаква от нас да бъдем, че - колкото и трудно да изглежда - това е постижимо и ние сме призвани да го превърнем в жизнено дихание, в реалност, в нетленно блаженство. („От разбирането ти зависи щастието ши. От знанието пш зависи нълш/шата на живота ти. Учителят се радва, когато вижда щастието, пълнотата, знанието и блаженството на ученика“ — Учителят П. Дънов.)

И щом целта е толкова Висока и красива, то си заслужава да принесем пред нейния свещен олтар всички възможни жертви. И ни първо място-желанията и страстите ц>> пашата низша природа, които като воденични камъни пи теглят към дъното на мировия океан, към мрачната обител на вечно неудовлетворения ПОВИК на плътта. Нека с чиста съвест и с ясно съзнание да прибавим към кладата на пожертваното от пас всичко, което по еднп ит\ друг ниии пи отклонява ог нашия път: гордост, самолюбие, илюзии и заблуди. И когато с чест разрешим вепчкп противоречия, които ни изгарят отвътре, тогава и само тогава ще докоснем крайчеца на одеждата, в които е пременено нашето щастие - в очакване да го поканим за празника на нашето самооеъшсствнванс. И този празник не ще има кран!

Когато постигнем нето, което искрено и от вее сърце сме желали, тогава се чувстваме щастливи. Ала нека веднага направим твърде важното разграничение: ако постижението удовлетворява потребностите на тялото пли на сгото (храни, пптпе, комфорт, пови притежания, сексуални наслади, богатство, слава в власт), то нека не се заблуждаваме - в случая не става дума за щастие, а

за задоволяване. Ако ли пък сме удовлетворили висшето начало у всекиго от нас - духа (чрез безкористна постъпка, пориви към

•^7^ Учението на Бялото братство

прекрасното, Божественото, достойно изпълнен дълг към Бога (п. ОбщОТО благо), то тогава наета»;) истинското щастие. То няма земен еквивалент! То е послание от ангелите на невидимата Реалност. То е химн на пробудената душа под дърш-ен тската палка на Създателя. С една твърде съществена забележка - трябва да се стремим да постигаме само реални неща. Всичко останало е плащане данък на опасни илюзии и заблуди или пък поклон пред неутолимата паст Ш сгото: „Няма човек в света, който не търси щаспшето. Кой не търси щастиято? Обаче кой е законът за постигане на щастиято? Преди всичко човек трябва да вярва в постижимо. Аз Употребявам думата „постижимо" в широк смисъл. Само постижимо е решиш (курсивът мой - К.З.). Когато някой казва, че има непостижими неща, това показва, че този човек е неразумен. За неразумния човек има непостижими неща, за разумния всички неща са постижими. За онзи, който обича знанието, нещата са постижими. Ето защо, рече ли човек, че има непостижими неща, значи на него му липсва нещо. Следователно всички неща в живота на хората показват, че в даден случай им липсва нещо" (Учителят П. Дъпок). Изводът е, че щастлив е онзи, който живее в пълнотата на вътрешния покой и удовлетворение и не му е нужно НИЩО ИЗВЪН него.

За да бъдеш щастлив, освен всичко останало, трябва да си умен. Какво означава това? „Ум царува, ум робува, ум патки пасе!" - гласи народната мъдрост. Ако подчиняваш умствения си потенциал за целите на материалното благополучие или още по-зле - за да оцеляваш ближния и своя полза, значи твойт ум то с Превърнал в роб на невежеството. Тогава Господ ще те изпрати »поправителното училище на живота, за да пасеш патките в ливадата на самоосъзнаването. И ако добре си свършиш работата, отново ще те върне в редовното училище. Само че започваш обучението отначало - от първи клас. А ако използваш ума си, за да се учиш в Школата на Божественото Откровение и безсмъртна; а Истина, изпълнен със самоотвержения порив да служиш на 1>ога навсякъде в във всичко, тогава собственият ти ум тържествено ти поставя корона на главата и те провъзгласява 38 цар. Естествено-Щаспшето ?79

короната е невидима. Тя е букетът от лъчезарни светлини на твоята възродена аура. Идосътина е за хорските очи, по не и за зесвиждащото зрение на Разумите Същества в Космоса. А що се отнася до царското достойнство, то се състои и това. че си станал владетел на самия себе си. До степен да използваш всичките си физически, нравствени и духовни сили за реализирането на Божия план за света и за самия теб в цялата възможна пълнота.

И ако веднъж ой пробудил щастието, което отскл е пребивавало стаено в най-дълбоката ти същност, и си му предоставил шанса да се изяви в целия сн блясък, превръщайки го в неразделна част от себе сн, то ще бъде твой спътник по всички пътеки на живота. И не само ще го носиш като блестящ диамант върху челото си, който огрява и иай*ТЪМ1Ште кътчета на земното ТИ битие, но ще разпръскваш светлината му щедро и безотказно и за всички около теб. И очаровани от неговия възвращащ и обновяващ блясък. твоите братя и сестри ще възкопнеят да те последва!' ПО пътя, конто вече пеотклопмо сн поел. И светлината, която се излъчва непрестанно от теб, ще бъде факелът на спасението За МНОЗНна от тях. За онези, които не се побоят да пожертват от себе си Онова, което ти вече окончателно си захвърлил в бездната на хищната, ненаситна еквернота.

Учителят П. Дънов пп поучава, че никой извън нас не може да пи направи щастливи. Щом щастието е елемент от собствената пи природа, следователно само от самите нас. 01 насочената в ПравИЛНОТО направление въплътена човешка воля зависи неговото ожнвотворяване и неотменимо пребиваване в покоите на душата ни: „Щастие по наследство не иде. То ле може да се даде.

Щастието е пещо, което трябва да се добие с усилието на човешката воля" (Учителят П, Дънов). Проблемът на повечето от нас, хората (ла не кажем, на почти всички), е, че търсим щастието там, където не бихме могли да го открием. Българският Учител па Любовта посочва кон са грешните посоки на търсенето НИ и в какво следва да концентрираме усилията си: „Ти търсиш пещо, което го няма. Казвам: щастието е извън злото. Щастието е 2 8 0 Учението па Пялото братство

ШВЪН омразата. Щастието не е в богатството, щастието не седи в доброто - защото ти тогава ще се заблудиш, че си добър. Щастието не отрича доброто, нито злото - тона са условия за един по-добър живот. Когато щастието дойде, ти примирпваш всичко. Ти впрегни положителните и отрицателните черти в човека и ги примири." Той конкретизира и посоката па търсене па щастието - в духовното естество на човека, в неговия вътрешен, интимен опят, п иан-вече - в неизчерпаемите ВЪЗМОЖНОСТИ па мисловната му дейност: „Вие грешите в следното: търсите ваше/по щастие там, дето никога няма да го намерите. Едно растение търси своето щастие в почвата; рибата търси своето щастие във водата: птицата търси своето щастие във въздуха. Човек къде търси своето щастие'/ Човек трябва да търси своето щастие в мисълта. Топ л/сивее в един широк мисловен свят, а пие търсим щастието тук и там. То ще дойде като едно течение в нашия живот и ние трябва да го предадем на хората. Първото нещо — човек трябва да се уповава на мисълта. Както рибата се уповава на водата - на хубавата вода, както ттщата търси

чистия въздух, както растенията търсят хубавата почва, така и човек трябва да търси мисловния свят, в който той живее. "

Не е никак лесно да откриеш човек, които да е напълно удовлетворен от живота си. На практика всеки има ОТ какво да се оплаче и от нещо дй е недоволен, т.с. нещастен. В случая разликата между пробудените и непробудените души е тази, че първите търсят причините за неудовлетворението си (сиреч за това, да не бъдат щастливи) първо и преди всичко у самите себе си, а вторите-винаги извън себе си) Заслужава си да се запознаем е една от възможните ТраКГОВКИ на вечната човешка неудовлетвореност, предложена от ИСТИНСКИ Мъдрец: „Всички искат да знаят защо са нещастни.

Много просто: вие сте нещастни, защото хората ви обичаш.

Докато ви обичат, а вие не обичате, всякога ще бъдете нещастни.

Ако искате да бъдете щастливи, трябва да обичаше. Да обичаш.

това е Божествено. Да те обичаш, това е човешко. Любовта

е основа на живота, обаче началото на о/сивота започва от

момента, в който ти. проявяваш своята Любов. Краят на живота

Щастието 281

настъпва в момента, когато хората проявяват Любовта си към

тебе. Тъй щото не желайте хора/па да ви обичат, (за) да не дойде

преждевременно краят на нашия живот. Ако двама души се обгчат

опнат, те никога не могат да бъдат щастливи. Следователно.

искате ли да бъдете щастливи, търсете вътрешната, а не

външната Любов. Този е правият път в живота." Една от най-

трудно изкоренили итс причини за човешката неудовлетвореност

е честата ни неспособност да задържим порива към доброго и

красивото и да го превърнем в възможност в реалност': „Всички

нещастия идат по единствената причина, че всякога след една

възвишена мисъл, след едно възвишено чувство, които ся ви

сечили, вие се отказвате от тях, И след това как да не дойде

голямото нещастие/ Затова единственото нещо, което може да

спаси хората, е да се дава ход на хубавите мисли, на хубавите

чувства и да се прави всичко възможно те да се реализират. Не

се отказвайте от доброто, което ръката ви иска да направи"

(Учителят П. Дъиов).

Най-кратката и съдържателна рецепта, която предлагат всички

автентични духовни учения, с: „Нима т а е ш е извън Любовта!"

Любовта, която извира непрестанно от сърцето на Бога, ражда

живота, изобилието и пълнотата на всяко индивидуално битие. Само

в нея и чрез нея можем да превърнем щастието и да превърнем в

неизменен свои спътник на житейските си дръмпща: „ Ще ви кажа

сега: обичайте, за да бъдеш щастливи (курсивът мой - К.З.).

Няма да ви кажа: обичайте, за да ви обичат. Приложете Божия

закон: обичайте безвъзмездно^ за да бъдете щастливи

(курсивът мой - К.З.)." Тези огнени слова на Учителя П. Дъиов

разкриват могъщата сила на Божествената Любов, ИЗВЪН която

никога не ще можем да познаем щастието и да го изживеем като свой жребий във Вечността.

В преддверието на двореца на Божията Любов смирено пи очакват качества и добродетели, които - ако ги овладеем, Съхраним и прилагаме разумно - сами ще ни отворят златните порти, водещи към нейните покои. Ето как ги подрежда и описва българският Учител на Бялото братство (ББ): „Щастието си е

282 Учението на Бялото братство
в доброто разположение, в светлината на съзнанието ти. Не търси щастието отвън. Които се е събудил веднъж, търси щастието вътре у себе си. Ако си здрав, ако имаш светъл ум. чисто сърце, благородно, силна воля. ти си щастлив." Доброто разположение с синоним на постоянната положителна вътрешно нагласа, на мъдростта да посрещаме ведро и е разбиране всички ситуации в живота - и радостните, и скръбните. Светлината на съзнанието произтича ОТ импулса на пробудената душа да изяви най-доброто от себе си и от псугасващата буйност на „аз*-а. Здраво е тялото, ако е ръководено в действията си от просветлен ум. изчистено от низи и желания и страсти сърце и желязна воля, която по познава Препради по пътя към Доброто. Понеже, както казва Учителят П. Дъпов: „Като е дошъл на Земята, човек носи със себе си всички условия и възможности да бъде щастлив. Въпреки това той казва, /е е нещастен. Защо е нещастен? Защото не Живее правилно. Тон е нарушил хармонията на своя организъм, нарушил е законите, които го управляват, и търси причините за своето щастие и нещастие вън от себе си." Всеки човек се ражда в плът на нашата планета и потенциал; които с оптимален спрямо условията, >> които се е въплътил. {„Щастието вие го носите в себе си. То зависи от вашия организиран ум. от вашето организирано сърце и от вашата организирана воля. Остава само да използвате тези условия." - Учителят П. Дъпов). Оптимален е спрямо програмата за конкретния земен живот. И ако той използва разумно своя потенциал, ще бъде напълно здрав - и физически, и психически, и ще чувства удовлетворение от своето съществуване. А това означава, че ще бъде щастлив.

Следващите думи на Учителя на Новата Култура са отправени към материалистите, към онези, чиято жизнена максима е: „Яж. пий и си поен попи дрих!" или „Каквото получа, нека да с тук и сега. За после не мисля..." А това „после" е ни повече, ни по-малко, а Вечността. Въпросът е: заслужава ли си да жертваме нетленната награда заради илюзорните придобивки на Материала? Пото отговора на Великия Посветен: „Щастието на човека не е на Земята. Елементите на щастието са на Земята, но самото Щастието

щастие¹, като нещо цяло. не съществува на Земята," Кон са тези тайнствени елементи на щастието, сред които живеем, но които

ОЧСВ1ЩНО пс разпознаваме и не използваме, за да изградим храма на своята личностна пълнота? - Според нас те са два вида: 1) вътрешни - споменатият вече нееднократно жизнен потенциал па всеки човек (телесен, емоционален, умствен и духовен): и 2) иъншпп - условията на нашия земен живот, които от първия миг, и които си поемем дъх след излизането от майчината утроба, ло последния миг, в които напуснем тялото, за да се завърнем в истинската си родина - царството на Духа, ни предлагат безтетпп ВЪЗМОЖНОСТИ да научим уроците, за които сме изпратени на Земята, у да направим още една крачка напред по пътя към Бога.

На друго място в Словото СИ Учителят на ББ у нас ни разкрива една протичка, по извънредно ефективна рецепта за постигане ва щастиего - в безкористната и всеотдайна Божествена Любов: , Смиълът па живота се заключава в това, да обичаш, а не да те обичат (курсивът мои - К.З.). Добре е да те обичат, по още по-добре е да обичаш. Конто обича, той е щастлив, чуй е господар. В това отношение пръв Бог е дал пример. 'Гой обича всички, затова е Господар па света. Какво се иска тогава от нас? От нас се иска да обичаме, както Бог обича. Той е създал света. за да изяви Своята Любов и да пи покаже как да обичаме." От вас се очаква да достигнем такова равнище на духовно израстване, че да умеем да обичаме така, както Бог обича. А това означава да мислим, да чувстваме и да действаме като Него; Само тогава бихме могли да изпитаме онова щастие и блаженство, конто Той изпитва във всеки миг на безкрайността; в която живее.

Зснчко останало, колкото и да е примамливо и бляскаво, с само ЛОДГОТОВка за Триумфа на окончателното сливане с Божественото. И е съвсем логично първият и най-важен обект на обичта ни ла Зълс самият Източник па всемирната Любов: Искаше ли да Оъдеше щастливи, спазвайте първата и най-голяма заповед: „Да «ъгиобши Господа. Бога твоего, с всичката си душа, с всичката си сила, с всичкото си сърце и всичкия си ум. н ближния си като себе си." Дръжете тачи Любов пепреривно в себе си, за да стана

284 Учението па Пялото братство

правилна обмяна между Божията и вашата Любов. Колкото по-чиста, по-безкористна и по-възвишена стана вашата Любов. толкова по-голяма е възможността да познаете Онзи, Които ви обича. Той постепенно ще ви се открива и вие ще започнете да виждате еднакво ясно както отвън, така и отвътре" (Унитслят П. Дънов). Следователно - да познаеш Нога в Любовта е най-значимото постижение по духовния Път, което то пренася завинаги в нетленните обитзлм на върховното щастие. А си щастлив, защото Той с оживял в теб п ти си станал едно с Него. Така неусетно ти си се превърнал в жител на Божествения свят; „Само онзи човек може да бъде щастлив, който з/сивее в Божествения свят, т.е. който разбира животи но форма, по съдържание и по смисъл"

(Учителят П. Дънов). За мъдрия щастието не е в онова, което може да бъде измерено и претеглено, а в постепенното изграждане на невидимата шипка на великата Любов, която съединява сърцето на Бога със сърната на всички живи същества: „Ти не мисли, че с богатството можеш да бъдеш щастлив, не мисли, че с многото знание можеш да бъдеш щастлив, нито че със силата си можеш да бъдеш щастлив. Щастието се крие в ония благородни отношения, които трябва да имаш със своите братя, в онова дълбоко вътрешно разбирателство с тях. Ти можеш да бъдеш щастлив, само ако всички те разбираш и те обичат. Под думата „щастлив“ разбирам само едно: ако Бог те обича чрез всичките хора - само така можеш да бъдеш щастлив. Или, другояче казано; Бог чрез всички разумни хора изпитва богатите, изпитва учените, изпитва и простите. Всички онези, на които съзнанието е пробудено, те се изпитваш, понеже са в един клас - тъй както се изпитват учениците в училището“ (Учителят П. Дънов).
А да разбираш живота - при това и по форма, и по съдържание, и по смисъл, - това е цяла наука. Да откриеш у себе си силите и волята, за да се разделиш навеки със старото и да поемеш всички рискове и неизвестност на Новото - тачи съдбоносна стъпка е подвластна сам;) на ученика с разширено съзнание, КОЙТО е израснал до висотата на строител на утрешния ден. Той не се е борил за щастие, тай го е изстрадал и заслужил: „Какво представя Щастието ^

щастието? От научна гледна точка щастието не е нищо друго освен повдигане на съзнанието на по-високо стъпало, при което човек излиза от старите шрадш/ии и разбирания за „живота“ (Учителят П. Дънов). Тази именно форма на дълбока вътрешна удовлетвореност и ненарушим душевен мир, която наричаме „щастие“, Предполага и вяра в самия себе си - цяра в това, което Бог е вложил у теб. Включително и необходимостта да простиш на самия себе си неизбежните грешки по пътя към съвършенството и да се обикнеш, понеже и ти си чедо на Всевишния и си достоен За Неговата Любов: „Само онези хора ще бъдат щастливи и ще разберат смисъла на живота, които обичат духа си. които обичаш душата си. вярват в спетливата на Своя ум, които се греят на пламъка на своето слънце“ (Учителят П. Дънов). Бог не ни е създал, за да бъдем нещастия. Според думите на СЪЩИЯ велик Учител това, което ни прави щастливи, е от Бога, а това, което ни прави нещастни, не е от Него. Тон би желал всички да бъдем щастливи и да изпълним назначението си на тази планета, и в Космоса въобще. Един от главните методи в тачи насока [както и впрочем във всяка творческа изява на човека) е кон центрира и ата МИСЪЛ? „Първата задача на болния е да оздравее. Щом почнеш да се безпокоите, вие сте остарели. Искате да бъдете щастливи - трябва да мислите за щастието. Нещастие има само за богатите

хора. Дойде ли при тебе нещастие, ти си богат човек. Само сиромашт може да се радва. В ума на Бога никога не в седяло вашето нещастие" (Учителят П. Дънов).

Учителят П. Дънов въвежда в духовно-езотеричното познание понятието „Жива Разумна Природа". Под него топ разбира както проявите на разумност в природната среда на материалния свят, така и съществуването на йерархия разумни същества в невидимата вселена, които в еволюционно отношение надвишават човека.

Общуването е тях, когато е подчинено на космическите закони и цели реализирането на благородни идеи и творчески замисли?

също с в състояние да направи човека щастлив: „Щастието ч света седи в опан връзка, която човек може да направи с живата природа, с разумната природа - колективното съзнание по

2**6 Учението на Пялото братство

възвишените Същества. Като плезеше между тях; само тогава ще почувствате какао нещо е възвишеното, хубавото - истински хубавото, а не оновс, което се постига с умовете и със С1>рцата.

Капю влезеш, няма да бъдеш неспокоен. Тогава цялата Вселена ще бъде училище -място за радост и веселие" (Учителят П.

Дъион). Отчитайки наличното на изкопна и безусловна разум пост в Природата, ученпкъз от духовната Школа се стреми винаги да бъде и хармония с пея и да предоставя т/шожиостиа нейната разум ност, на нейните енергии да се проявят чрез него: „Човек страда главно по дче причини: когато не иска да даде път па силите на природата да се проявят и когато природата нему дава това. което желае.

Тя наставя до успшта му това, което желае, и щом отвори уста да го приеме, тя веднага го дръпва. Желанието па природата ие е да застави човека да страда, но до го направи щастлив. Той не може да бъде щастлив, докато не стане проводник на енергиите в природата " (Учителят II. Дънов). Примерът пл онези, които вече са постигнали щастие, може да бъде заразителен и пан-добрия смисъл на думата. Ако съчетаваме следването на този пример (разбира се, съобразено със собствените, неповторими условия на живот) с пълноценния контакт с духовния и Божествения свят, тогава не просто ще докоснем щастието, а то ще се превърне в неразделна част от бш нето ни: „Ако в продължение па една година държите в съзнанието си някой наистина щастлив човек, силите.

които работят в него. ще потекат и към вас. Задачата па всеки човек е най-напред до се см>рже с Бога и Божията Любов да потече чрез иесо. Вдъхновението па .хората иде от посещенияето на ангелите, но възшшените същества" (Учителят П. Дъноп).

Българският духовен Учител подлага на изследване и връзката между графичното; буквено изражение на думате „щастие" - и ПОТОЧНО; началната и буква „ш", и реалното придобиване па щастието:

„Правият ъгъл, който се образува в буквата „щ". показва пътя, по който се движи щчепшето."

Всеки човек има някаква мисия на този свят, И ти е неповторима, както е неповторим самият човек. Това, обаче, което свързва всички хора на Земята, е способността да изпълняват Гюжпътната воля за самите Щастието ^ . 287

себе си, а с това - и Неговата воля за света като цяло. Изпълнението на волята на Всевишния е равносилно на това, да разнесеш Неговата светлина, топлина и сила навсякъде и на всички. И тогава ще бъдеш истински щастлив. Такъв е смисълът на следната реплика на Учи теля П. Дънов: „Питахте защо Господ ви е създал. Да ви кажа защо. Той ви е създал, за да разнесете светлината Му по света. И не само светлината, но да разнесете и топлината и сплеша Му. Значи, задачата на човека е да разнесе Божията светлина. Божията топлина и Божията сила по света. Счед капю си свършил тази работа, тогава ще ти дадат един хубав обяд. Ти напълно заслужаваш да си дадат едно хубаво ядене. Когато човек умре, иде в другия свят или. калиш с други думи, разнесъл е светлината, топлината и силата, дават му отличен обяд. Туй, което хората наричат „щастие“." Щастието с и в това, да вярваш в себе си, в своето назначение на тази планета, да бъдеш естествен във всичко - и в самооценката, и в потребностите си, и да не полагаш напразни усилия да надскочиш Собствения си ръст: „Всеки, който търси щастие, ще намери своето нещастие. Вярвайте, че сте щастливи. Младият да си остане винаги млад и старият човек да си остане винаги стар. Отпият да си остане винаги силен. Той до не търси силата си Отвън, Това е истинското разбиране на живота. Иначе няма никакво разрешение" (Учителят [П. Дънов)-

Понякога Щастието произлиза от нещо съвсем просто и елементарно на вид. Да проявиш малко повече търпение, да задържиш езика си зад зъбите, когато това е нужно, да зачиташ свободата на другите хора - дори и на тези, които са иан-тясно свързани с теб. Оттук до щастието - според Учителя на 1>Б а България - има само една крачка: „Човек може да бъде щастлив, когато езикът му не е много дълъг, когато не се съ(х)и, не се кара, и не се гневи, когато не е ревнив." И още в същия дух: „Съвременните Хора се стремят към щастие. И вие, като тях, търсите щастие. Какво по-голямо щастие можете да очаквахте от това, да дойдете до положение да се справяте със своите отрицателни мисли, чувства и състояния? " Когато човек се освободи от всичко излишно в живота си, вътрешната му удовлетвореност скоро

288 Учението на Бялото братство

препраща в дълбоко и непохватимо щастие: „При добрия живот няма никакво емотие, безверие, недоволство. Човек е доволен. Във всичко, което става, той не вижда противоречие. Такъв човек аз наричам „ човек на щастие/но " (Учителят П. Дънов). Отхвърлил бремето на вътрешните си противоречия и ИЗГТВЛНЯВаш Стриктно повелите на духовните закони, които властват над всички процесии

явления в еиста ма материята, пробуденият човек насочва всички те си усилия да иъплъщава Доброто във всичките ен мисли, чувства и дела. Да го търси, да IX) открива и да го върши неуморно, в името на БоЖНЯТа Любов: „ Когато човек е добър, той е щастлив. Доброто е храна за сърцето. Без добро човек не може да бъде здрав и щастлив. Човешкото сърце се развива и усъвършенства само чрез доброто. Животът минава през доброто. Без сърце живот не съществува" (Учителят П. Дъно»), Вървейки неотклонно по точи път, ТВрсеЩияТ в Духа развива все пови и попи добродетели и ги разгръща като пълноводна река па Общото благо. В основата на НЕНЗНСНИЯ му успех лежи неговата правилна, безкористна и съзидателна мисъл. Такъв човек, според Учителя на Новата Култура, с образец за сбъднато щастие: „Добродетелите са дреха, облекло на щастие/го. Правите мисли иък са къщата, в която щастието живее. Следователно, който може да бъде щастлив, той трябва да бъде облечен с красива и мощна мисъл, "

Ако вече си постигнал щаешето, една от иан-важпите предпоставки да го съхраниш е чистотата. Учителят П. Дъиов препоръчва тя да бъде разпростряна н върху физическия компонент на човека-неговата телесност, и върху емоционалния и мисловния му живот: „За да запази щастието си, преди всичко човек трябва да знае как да възтчава тялото си. а също така мислите и чувствата си. Това е чадачата на новото възпитание. Какви пови методи предлагат психологията и етиката за възпитанието на човека? Един от ме/гадите на новата етика за възпитанието е приложение па чпетешаша в широк смисъл: чистота па тялото, на ума и па сърцето."

В една от своите беседи Учителят II. Дъиоп пзя.ква пред своите ученици, че те не са дошли на този свят, за да бъдат щастливи, а да Щастието 289

се учат. Тон набляга върху начина, по конто всеки човек използва своята свободна воля, като доразвива и допълва разсъжденията си во СДедНИЯ начин: „Човек е дошъл па Земята да учи. Като ученик на живота той трябва да се стреми към положителни знания, които могат да внесат в него дълбок вътрешен мир. Ето защо ние казваме, че задачата на човека е да познае първо себе си, а после - окръжаващите; да почне да работи първо със себе си, а после с ближния си. Да се нагърби с изправянето на света, това не е по неговите сили и възможности. Може ли човек да се грижи 2а прехраната па всички хора? Момее ли той да си отговори па въпроса какво става с умрелите и къде отиват те? Може ли той да държи сметка за живота на всички, които се раждат? Защо се ражда и защо умира човек? Каквото животът носи на човека, същото носи и смъртта. И животът, и смъртта едновременно носят известни блага и нещастия за човека. За някого смъртта е щастие, за някого - нещастие. За едного животът е щастие, за

другого ~ нещастие. Щастието и нещастieto са относителни неща. От човека зависи да направи живота си щастлив или нещастен. Ако живее съзнателно и изпълнява Божиите закони, човек продължава живота си. Не спазва ли Божиите закони, човек съкращава живота си и става нещастен." Този, който спазва законите на Бога и гн е превърнал в частица от пай-съкроиеното си „аз", наричаме „окултен ученик". Целенасочен в задълженията си, хладнокръвен и точен при изпитанията, е постоянна будност на съзнанието, тон се уповава единствено на Божественото и в него именно открива своето щастие - не илюзорното, а действителното: „ Ученикът не очаква своето щастие отвън. Той се учи и работи над себе си и в света, без да се нрехласва от него. Привидното щастие в света, това е стражарят в затвора: той отваря вратите, изкарва затворниците и после отново ги вкарва вътре" (Учителят П. Дънов).

Всеки човек, всяко живо същество има право на щастие. Има право и да воюва за своето щастие. В тази битка, която не е никак лека, могат да бъдат използвани всякакви средства. С изключение на едно - да придобиеш своето щастие за сметка на нещастieto 290 Учението на Бялото братство на някои друг. И понеже вече отбелязахме! че щастието се гради - оепси всичко останало - и върху разумните взаимоотношения с природата, чук с мястото да допълним тази зависимост. Щастието на земните хора не бива и не може да бъде изграждано за сметка на природата като цяло или на нейни елементи, в частност: Още по-малко - за сметка на отнемането живота на невинни същества. В същност то не би могло и да бъде наречено щастие, защото случаят би се отнасял до задоволяване на материални потребности на хората. Проблемът е разгледан по същност и в дълбочина от Учителя П. Дънов: „Всеки човек иска да бъде щастлив, без да знае на какво се основава неговото щастие. /Щастиешо на цялото човечество се гради върху нещастieto на всички растения, животни, млекопитаещи. Пие се храним от тия растения и млекошшшещи. Всички л/сиви същества на Земята, е малки изключения, са нещастни. Ние говорим за свобода, за това - за онова, по всички пъшкат под тежестта едни на други - навсякъде съществува робство. И всички казват: „Защо съществува тази голяма неправда в света?" Кажете ми, де е правдата в света? Както и да се изяснява, въпросът си остава все един и същ, т.е. въпросът си остава такъв, какъвто си е."

За хората е религиозно съзнание или съответна вътрешна настройка един от синонимите на щастието е обещанието на религията за блаженство на праведните в ОТВЪДНИЯ свят. Понякога подобна ориентация на мисленето се превръща и бягство от земния живот; и Пренебрегване на задълженията, които имаме в социалната сред;.. Такъв човек престана да бъде полезен и за

себе си, и за околните, и за Космоса. Той потъва в илюзорната привлекателност на мечтите и очакванията си и още приживе умира за снета. По тона НО с надмогване го на повика на плътта и окончателното дистанциране ОТ празната шумотевица на цивилизацията, които постигат светците, аскетите, отшелниците, йогите, въобще истинските посланици на Духа, а преселване в едно изкуствено създадено от въображението пространство на душевен вакуум, което само по себе си не съдържа никаква форма на живот, а и не предлага пътища за развитие. Казано с други думи: Щастието 291

беглецът в царството на илюзиите става доброволен заточеник във владенията на своята съдбоносна заблуда и бавно, по сигурно угасва под тежестта на фаталното си невежество. Единственият изход от така възникналата ситуация е осъзнаването на пети лекото предназначение на конкретния човек в живота и заемане на активна позиция за реализиране на то на предназначение с всички физически, нравствени, умствени и духовни сили на личността. Учителят на Г>!> у нас рисува контурите на ТОЗИ проблем с пестеливи, по ярки Загри: „Някои пък мечтае да бъде щастлив. Ти щастието още не СИ го опитал, а го търсиш. Ти не знаеш още какво е щастието. Някой казва, че щастието е ю, в вечния живот. Кой е опитал вечния живот? Какво има зад вечния живот? Ти не разбираш обикновения живот какъв е, пък мислиш зад вечния какво има. " В преходната епоха, в която живеем, преобладаващата масона хултура на напипа цивилизация е упадъчна по своя характер и Насоченост. На всички равнища в обществения живот наблюдаваме факш и явления, които говорят красноречиво, че социалният модсл : <> съвременното общество с изчерпал възмож! гостите си и предстои да бъде заменен от ио-еввършеп. Преведено на езотеричен език, това означава преминаване КЪМ една нова напетарпа култура - именно културата на Любовта, визитната картичка на шестата подраба на Цвтах коренна раса и на цялата бъдеща Шеста коренна раса. Тази трансформация не н няма да бъде безболезнена. Освен цялостната структура на човешкото общество тя пече засяга и тепърва ще засяга планетата като цяло по нейните основни градивни компоненти, в частност, които ще претърпят глобални изменения. Екологическата криза, която вече се превръща в неотвратима катастрофа, разширяването на озоновата дупка над Земята, повишаването на средната годишна температура по цялото земно кълбо, топенето на ледниците, изсичането на тропическите гори, замърсяването на световния океан, препаеелеността на нашата малка планета {тодншният прираст на човечеството вече надхвърля 10(: млн. души!), изключително вредните последствия от промишлената дейност на човека по други подобни явления, взети заедно, надвиснат като Дамоклев меч над нашия съвременник. Затова пие, които сме 292 Учението на Пялото братство

изпратени за въплъщение именно в това решаващо 30 съдбините
ма Земята време, не бива да очакваме в живота си безоблачни
дни и незалязващо щастие, а трябва да се превърнем в бойци 38
утвърждаване на едни нов морал, на ново отношение на човека
към Майката Природа, както и на пови взаимоотношения между
самите хора. Започвайки от себе си и променяйки в положителна
посока собственото „аз“, ние променяме и света към по-добро.
Дори и да не получим тук и сега своята награда; това не е фатално.
Важното е да изпълним дълга си към Божия план за нашата
планета и човечеството. А когато един ден преминем отвъд, там
ни очаква това, за което сме жадували винаги. И на първо място,
блаженство в Божието присъствие. Българският велик Посветен
ни отправя сериозЕО предупреждение да престанем да се борим за
лично щастие, а да помислим за благо на цялата земна общност,
като внесем в своя дял за неговото постигане. Същевременно тон
предлага и недвусмислени предсказания за предстоящи социални
и природни катаклизми. Не е изключено и нс да бъдем свидетели и
участници в някои от тях: „1/ачннът. по който е бил граден светът,
е временен. Онзи строй, който сега имаме, е съграден в миналото,
бил е погребан в миналото, но за един бъдещ строй природата
счита сегашното положение като незадоволително. И природата
почти е затворила своите витрини и сега нрави рекапитулация,
приключва сметките си. При това приключване хората искат да
бъдат щастливи. Не могат да Гъдат щастливи, понеже има
изплащане (курсн гот мой - К.З.). Каквото си дал и взел - всичко
се изплаща. При новата форма, в бъдеще, не може да има даване
и вземане. Ако някои от вас искаше да Сгъдете щастливи, шопа е
пепл,зможпо, защото късно сте дошли (курсивът мон - К,З.). Не
искам да ви обезпечавам. Най-дебели дрехи ви трябва, сняг ще
има, вятър, безпаричие, болести, тъмнина, смущения отвътре и
опнпш. свещи ще ви трябва за вечерно време. Това са и буквални,
и иносказателни работи, които трябва да превеждате." В случая
под „изплащане" Г»и трябвало да разбираме ускореното кармично
разплащане, което е една ОТ водещите характеристики на нашата
епоха в духовен план. Кармичпп дългове, които в миналото сме
Щастието _ ^ 2**

изплащали за години, за един или повече животи, днес имаме шанса
да приключим за несравнимо по-кратко време. Понякога - само за
един миг на проблеснало като мълния осъзнаване, последвано от
съзнателно действие за удовлетворяване на кармичния закон.
Бдне слънчева утрин по време на едни от Рилските събори на
ББ учееицпте-лшеринци слизат от Молитвения връх, водени от
своя Учител. Неочаквано, без предупреждение, той се обръща към
тях и изрича с патос:

- Най-щастливият ден, това е денят на Любовта, на Знанието
и на Свободата!

Всички го обграждат и Притихват. Предчувствието с зп
Откровение, което се спуска като златен лъч ОТ невидимия свят и
чрез словата на Учителя прониква в сърната и душите на неговите
следовници.

Великият Мъдрец, Пратеник на космическата Премъдрост, не
оставя да го чакат дълго. Тон започва да говори тихо, по отчетливо
за щастието:

- За да направиш човека щастлив, най-първо го обери и след
една година му върни това. ноешо си му взел. Тогава тон ще бъде
щастлив, защото ще оцени това, което има.

За онези, които умеят да четат между редовете, става ясно, че
под „обир“ техният светъл Учител има пред вид да лишиш човека
от вредните му илюзии и заблуди, от користните му желання и
стремежи, от задоволяването на егото. Ако не го извърниш сам и
съзнателно, тогава - по силата на духовите закони - невидимият
свят ти го сервира в подходяща опаковка. Сиреч постави те в
такива житейски обстоятелства, в които - щеш не щеш - научаваш
уроците, преподавани от Небето.

За онези, които имат уши да слушат. Учителят на ББ продължава
разсъжденията си на глас:

- На Земята по-щастливо същество от човека няма. Всички
сп.щещва под човека са нещастни,

Щастието в тази негова интерпретация предполага разумно
използване на човешката съзнателност, на месловния.

294 Учението на Вялото братство

ишелсктуалния потенциал на човека - за целите на всемирното
Добро.

- Когато човек е спял и му се отпорят очите, знаете ли какво
радост изпитва той? Същият закон е и когато нещо ново се
открие на човешкия ум.

Избавлението от слепотата в духовната лексика означава
Пробуждането на човешката душа, новородеността. поемането с
пълни сили по пътеката на окултното ученичество.

- Човек трябва да има шопа чувство да оценява храната
и всичко, което получава. Ние сте били на небето и не сте го
оценявали и затова: са ви лишили от това благо. И сега, като се
кърпете на небето, ще цените всичко, което е там.

КазапототукогУчтоляспзтпдфеднодълбокиодтскст. Навярно

Ю11 има пред вид момента, от която душата, живото същество,
е започнала своя ипволюционен път в царството на материята.

Веднъж отделила се от небесните блага, тя потъва все по-дълбоко
във владенията на преходността на световната ИЛЮЗИЯ. Страдайки,
Тя научава уроците, предлагани щедро от света на формите, оценява
истинската стойност на ипсиреходността - рожба и синоним на
Духа, и рано или късно поема в посока към завръщането в родния
дом. Лоното на Твореца. И когато се завърне там, тя ще бъде вече

достатъчно зряла и мъдра, за да прозира действителната същност па своето вечно отечество и незаменимите по качество условия за извисявало, които осигурява то.

Учителят- на Позата Култура завършва своята кратка, но вдъхновена проповед с проникновена изповед за истинните параметри на щастието:

- Гладният е щастлив при хляба. Волният е щастлив при здравето. Невежият е щастлив при знанието. Който е изгубил Любовта, е щастлив при Любовта, Вейки е щастлив, като намери това, което търси.

•

Едни от паП-вслнкитс писатели на XX век, немският сърноведец и мъдрец При* Мария Ремарк формулира своята лична представа за щастието с няколко думи: „Щастието е въпрос на степенуване," Щастието

Тоест умението да подреждаме правилно нещата в живота според тяхната действителна стойност може да ип направи щастливи.

Дори тук и сега.

Нека си припомним и един от девизите на човека с материална жизнена ориентация: „Щастието не е в парите, а в тяхното количество.'1 Аз лично не познавам човек, конто да с притежавал или да притежава много пари п същевременно да е щгстлнв.

Задоволен -да. Но не и щастлив. Ако точно сме разбрали посланието па БожестВеНаТа Мъдрост- и Истина, искрящо в Словото па Учителя Петър Дънов (Пениса Дуно), то следва да сме наясно, че щастието' можем да открием само и невидимите неща, но никога т . и видимите. Не можем да го вкуеим, а само дп то преживеем...

Ако ли пък някои отрезвял от контактите сн е нежния пол съвременен Дон Жуан репш да перифразира торс посечен ата максима на матерналиста, той би възкликнал: „Щастието не с в жените, а в тяхното качество!" Честно казано, съчувствай му, защото прекрасно го разбирам. Това, естествено, не означава, че жените от своя страна нямат право да преобърнат тази летяща фраза наопаки. Нека не ги лишаваме от това свещено право... Нали воюваме за равноправие на половете?!...

Каквото и да кажем или да напишем 39 щастието, не бихме могли да изчерпим темата. Прекомерно е обширна и твърде заредена е предизвикателства и нерешени проблеми, е оетрт завои и бездънни пропасти. Както н за всичко останало, всеки от нае има право ни избор. В земното училище на живота да бъдеш нещастен п неуДОШтетвОрен не е голяма философия;! юнечето от нас са точно такива. Нека сторим ВСИЧКО необходимо, дори н невъзможното, за да се присъединим към малцината, преминали от другата страна - в лъчезарната страна на щастието, където Слънцето на вечния живот никога не залязва.

Бог ни е хвърлил ръкавицата на щастието и очаква да я поемем

и да извоюваме правото да я носим като знак, че сме постигнали вечното и непреходно щастие в Духа и чрез Духа.

XX. ВИСОКИЯТ ВДЕ А Л

Всеки човек вярва в нещо, всеки живее с някакъв идеал.

Материалистът е убеден, че познатието му свят изчерпва всичко и след смъртта тон пропада в нищото. Идеалистът, обратно, смята, че съзнанието предшества битието, че материята е сътворена от Духа и човекът притежава безсмъртна частица от своя Създател. Религиозният човек вярва и Бога и к неговия премъдър Промисъл. Атеистът отрича всяка вяра в наднатурното, свръхестественото и живее заключен в клетката на собствените си ограничени схващания. Християнинът приема Христос за свои Господ и Спасител, възплъщение на Второто Лице на Единия по същност и тронен по Лица ^>оп Мюсюлманинът се прекланя пред Аллах („Богът“ от арабски език, т.с. единственият Бог) и почита Мохамед като най-велик от пророците на Бога, техен венец. Будистът обожествява Буда, но не признава наличието на Бог-Творец в Космоса, нито пък тъждественост на душата с безсмъртното ядро на човешкото същество. Юданството се покланя на Йахве, единия Бог, но застина в старозаветното разбиране за Него.

За онзи, който със зъби и лакти си пробива път в живота, силата е жизнен идеал. За богатите, а и за повечето бедни, парите са този идеал. За политика - властта, за бизнесмена - материалното благополучие, за монаха - общуването с Всевишния, за алтруиста - добруването на ближния, за егоиста - собственото задоволяване, за наркомана - дрогата, за картоиграча - хазартът, за пацифиста - мирът, за артиста - славата, за търсещия Истината - съвършенството. Всеки има своя идеал. И всеки го следва по свой собствен, неповторим начин.

Дори и този, който се замисля за идеала на своето земно съществуване, има такъв, макар и неосъзнат. Даже и намразилият живота го има - безразличието.

високият идеал 297

Всеки от нас живее със своя идеал - писък, среден или тпсок, нищожен или възвишен. „Разни хора - разни идеали!“ - възкликва класикът на българската литература Алеко Константинов (1863-1897), отишъл си от този свят едва на 34 години, >разцветата на творческите си сили. Кратък, ала наситен със смисъл живот, изживян според един висок идеал.

Да търсиш смисъла на живота, означава да се стремиш към открити ванстонаонзи висок идеал, който да го изпълни със съдържане.

Пътят към твоя идеал е път на твоето самоосъществяване. И този свят и във всеки друг сред избродимата панорама на Битието.

Идеалистът не е човек, „отнесен от вихъра“ (според присмехулната оценка на „здракомишлите“ хора, които не важат по-далече от посп си, сиреч от личния си интерес). Тон се е отказал от преходното, за да дири и да постигне вечното.

Човекът без идеали, който живее ден за ден, никога не ще узнае

цената на мига. Истински в мига живее само оизи, който с осмислил житейския си път чрез едни висок идеал.

Високият идеал не е предмет на публични декларации и биене в гърдите. Той с плод на дълбока вътрешна трансформация, от която кристализира стремлението към вечните стойности на съществуващото: Божествената Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел.

Четенето и слушането на Словото ис може да роди високия идеал. Той се ражда само по пътя на личната, осмислела и целенасочена жертва в името на Истината, Красотата и Любовта. А те вкупом се съдържат в преживяното и приложено Слово, в познанието, превърнало се в начин на мислене и поведение. Когато теорията се превърне в практика, тогава високия! идеал оживява и дарява неговия носител с безсмъртие.

Високият идеал не е самоцел, а далечна светлина върху линията на духовния хоризонт. Трябва да си готов да вървиш цяла вечност към нея, за да откриеш, че смисълът е и самия път, а не в крайното достижение.

Измежду всички високи идеали пан-висок е сам Бог. Не може и да бъде другояче. От Него започва всичко и в Него в крайна
298 Учението на Бялото братство

сметки се завръща Той с Началото и Краят, алфата и омегата на всичко съществуващо (ср. Откр, 1:8). Затова и не би могло да има кнеок идеал без Бсга, без отчитането на Неговото присъствие във Всемира.

Високият идеал, когато се превърне в начин на живот, фокусира всичките ти мисли, чувства и дела в едни непобедим, всепроникващ лъч на просветленото и неустойливо мощно съзнание. Ти се превръщаш в съработник на Бога, т.е. в Сътворен наред с Него напред във Вселената.

ЦЕЛИЯТ ни змс! живот с предметно обучение. С каквото и да се заемем, каквото и да вършим, ако образец ни бъде Божественото съвършенство, рано или късно ще постигнем поставената цел. Това именно има пред вид Учителят ПстърДъиов(БсннсзДупо) с думите си: „Целият свят около нас - пита се за задачи, които Господ е предоставил на нас да разрешим. В каквото и положение да се намираме, трябва да имаме за идеал Господа." Житейските задачи биват По-лесни и по-трудни, ала всички те водят към научаването на безценни уроци за душата. Човекът с кнеок идеал полага всички необходими старания да решава задачите по възможно най-добрия най-правилния начин. Така и научените от него уроци оставят винаги спомен за златен отпечатък в безсмъртната му същност. Всички материални притежания са преходни. Отиваш си от този свят и ги оставяш на другите. Но онова, което си придобил в Духа, е вечно. То те съпътства навсякъде като неотменима частица от твоята непреходна природа.

Пробуденият човек възприема своя висок идеал като нещо свещено, недосигаемо за бурите на материалната действителност, за сквернотата и пошлостта на синия ПОТОК на делника. Вън всички ситуации от живота той държи запален и съзнанието си факел;! на своя възвишен душевен стремеж. Тон му помага да съхрани недокоснат прекрасния бисер на великата Любов: „Всякога трябва да имате в ума си поне една свещена мисъл, която да обичате. Всеки трябва да има едно свещено чувство, което да обича, и една свещена постъпка. Това да е вашият идеал" (Учителят II. Дъноз); Такъв именно идеал притежава СВОЙСТВОТО Високият идеал 299

да се проектира в земната реалност, да насочва своя носител КЪМ творено на добро, да разнася уханието на Божественото събъждане. Топ свети като ярък фар в бурното море на живота. Накъдето и да Тръгнеш* неговата пеугаеима светлина ще ти вдъхне надежда, че ще успееш, че мракът е само преддверие към необятното сияние на Божественото. И че през каквито и житейски бури и урагани да се галози да преминеш, в края на краищата ще достигнеш хоризонта на своето самоосъществяване. Ще се съединиш с Нсизповедимия в неразлъчно единство и непостижима красота.

Високият идеал изисква от човека да съзира неизменно в своя ближен брат или сестра, чедо на Бога. 11 да се отнася към него и да му служи така, както Ой се отнесъл и служил на |себеи и Ой| си. Ллл пс ио задължение - защото духовният закон гласи така, а понеже сърнето му нашепва, че тона с единственият правилен начин да общуваме с другите. Тогава топ дава простор за развързване на всеобхватната Любов, за изпълнение на Божия план за Космоса и планетата Земя: „Онзи, иа когото правите добро, всякога заслужава това, защото тон е Бог. Това да е вашият идеал. Ще се изправите и ще кажете: „Ще го направя доброто. Господи!" В това е силата иа жгвота. Ако вие ие можете по този начин да постъпите, никога няма да намерите Господа и винаги ще сте в противоречия" (Учителят П. Дъиов). Високият идеал обладана чудодейната мощ да решава всички противоречия, ако бъде приложен в ТОЧНОТО време и на ТОЧНОТО място. Човекът, който го обладва, съзира в противоречията ие само предизвикателство, а и трамплин за собственото си духовно-вранствено развитие и извисяване. Колосален с потенциалът на възрастна то, скригвннеяко противоречие! 1>a(сшки'п<п Гордиевите ВЪЗЛИ на противоречията, пие напредваме е широки СТЪПКИ по пътя :1а богоуиодобннането.

Човекът на високия идеал никога пс претендира, че го притежава. Той пс говори за убежденията си, оепеп когато изрично не го кшитагзатях. Във всичките спдепет вия е свършено безкористен. В тях е отразена дълбоката му и искрена вяра в Бога. И тъй като Бог е Любов (1 Йоан 4:8,16), човекът, служещ на високия идеал, въплъщава в своя земен ЖИВОТ великата Любов на Твореца. За

300 Учението на Бялото братство

тези негови характеристики Учителят П. Дънов споделя: „ЗаО всяка мисъл да има само едно нещо - безкористие, или самата любов. Отвън няма да се покажат за верующ, но вътре дълбоко н/е вярват." Следователно няма истинска, Божествена Любов без наличието на безкористно. Култивирането на второто е стъпало към ПОСТИГАНЕТО на първото. Ако любовта не е освободена от Товара на личните интереси, тя Гравитира КЪМ земното, към ековаващия студ на гъстата материя.

Високият идеал извайва у своя притежател И вътрешна, и външна красота, В живота па този човек звучи безспирно прекрасната музика на Божествените сфери. Никакви външни фактори на средата не са в състояние да нарушат вътрешния му мир. Реализираният висок идеал означава пълна хармония на ВСИЧКИ равнища на неговото съществуване: „Красивият човек л/сивее в едни идеален свят, в който няма никакви смущения. За да бъдеш красив, в твоя свят трябва да има музика. Музиката е проява па ума във външния свят. Красота и музика - точка е идеалният път" (Учителят П. Дънов). Самият живот на реализираната в Бога личност може да бъде сравнен с музика. Всички ноти, мисли, чувства и действия, всичките му изяви са в пълен унисон с космическите закони, с волята на Единствения. Той е преодолял висота, от която се открива възхитителната панорама на Божието творение в неговата изначална хармония и взаимна свързка. Дори и най-интензивната гледка на нашата малка планета не би могла да конкурира очарованието и потресаващото въздействие на този звезден поглед върху възпалената ВЪВ форма идея на Създателя. За да бъдеш окултен ученик, е нужно да се придържаш към едни висок идеал в своя земен живот. Използвайки максимално разумно своята свободна воля, ученикът винаги прави НАЙ-ТОЧНИЯ избор. Негова цел е неизменно най-възвишеното, най-красивото, най-естествено, най-сгънностното, Дори и да си спечели неразбирането или присмеха на останалите хора, той остава верен на следвания висок идеал. Ето как българският духовен Учител рисува картината на тази вярност, разграничаваща окултния ученик от непробудените души: „ Окултният ученик се отличава с висок Високият идеал :т

идеал. Каквото и да желае или да притежава, е най-хубаво. Като си избира приятел, ще избере най-благородния, най-умния, най-интелигентния, най-добрия, с най-чистото сърце. Няма за това привило, хиляди страдания ще се породят. Идеалът за вас да бъде: най-хубавото е света! По този ваш вътрешен избор трябва да се отличавате от другите хора." Онзи, който винаги избира най-хубавото, знае цената на компромиса. Той е изпълнен със смирение и дори на моралния път прави, по когато става дума за неговия висок идеал, по би отстъпил даже и на милостиня! По начина, по

който използва правото си на избор, проличава при надлежно с п а му към общността и а окултните ученици. Той знае, че всяка жертва е достойна и оправдана, когато е принесена пред олтари на вечната му цел - пробуждането на Божественото, затаено в сърцето му, и неговото разширяване, докато обхване цялата Вселена.

Дали окултният ученик е придобил висок идеал и доколко твърдо го отстоява, проличава от отношението му към изиятапияга на земния му път. Ако те го прекърпшат и го принуждават да изневерява на своето верую, на убежденията си, значи още с далеч от осъществяването на високия идеал в живота си Той все още се лута между огромното мнозинство хора е погубудена съзнателност и истинските ученици. Необходима му е непреклонна воля, за да остане перси на жизнения си избор. В противен случай те продължи да робува на условията, както повечето от своите близки. Разсъжденията на Учителя П. Дънов в тази насока пише.кват СЪС своя обобщителен характер: „Изпитанията не са по-силни от идеала на ученика. Затова ученикът се познава само при изпитанията. Ученикът е по-силен от условията, защото е над тях. Той носи в себе си Божественото. А има и души на условията, но те не могат да имат никакъв идеал! Душа с непреодолима воля - това е идешът." Високият идеал е опова МОГЪЩО и непобедимо оръжие на окултния ученик, е което той еразява всички изкушения и съблазни на земния живот. След всяко достойно преодоляно изпитание ТОЙ става по-силен и во-мъдър. Неговият Божествен потенциал с влязъл в Действие и за него вече няма НИШО непостижимо. Той не само продължава да се учи, ТОЙ се

3 (1 2 Учението на Бялото братство подготвя за великото служение пред трона на Весвиждащия. На друго място в Словото си Учителят на Бялото братство в Българин предлага един хипотетичен диалог между духошния наставник и негов ученик. Напътствието на първия към втория с пределно кратко, но съвършено ясно: „Ученикът: „Как мога да изменя аша жчшо/н? Сега имам най-добри условия и трябва да изменя жшюта си." Учителят: „Като имаш висок идеал." И действително - наличието на висок идеал крие в недрата си заряда на тотална жизнена трансформация. Импулсът да следваш подобен идеал те мотивира вишни да се стремиш към най-доброто. Така човек неусетно израства по пътя към Истината и култивира облика на духовно зряло същество, достоен служител на 11сбсспия Отец. Той се загръща »невидимата мантия на светостта и с готов да поеме всяка отговорност за успеха на святото Дело- Божия план за планетата Земя. Да се превърне в движеща сила за осъществяването на този грандиозен План - това е мечтата на всяка пробудена душа.

високият идеал изисква от онзи, който се стреми да го следва, развиването на комплекс от добродетели. Те са букет от най-

прелестните духовни цветя, които красят неговата душа. Самият внеок идеал като осъществяване предполага усвояването и прилагането на подобна универсална добродетел пост. Затова п човекът» който го притежава и отстоява н живота си, е образец за поведение и следване в множество отношения.

Високият идеал не е лозунг, зад който да се скрием от бурите на ежедневието и житейските неволи. Той е начин на живот. Само искрено устременият към Истината може да издигне високия идеал като евоа жизнена цел. И той неусетно се превръща в неговото буйно развято знаме, е което печели битка след битка в името па своето самоутвърждаване в Божественото.

Високият идеал е свещен и като съдържание, и като осъществяване. Той не би могъл да бъде омърсен от никого. Омърсепи са само ръцете на онзи, който е злоупотребил е него или го е низвергнал в тинята на своята духовна недостатъчност. Нсдостойпството на неовладелия висок жизнен идеал не е в Високият идеа/1 303

състояние да помрачи пепомръкващото сияние па тази велика цел на Битието, произтичаща от Божия Промисъл за разумното същество, наречено „човек“.

Високия! идеал не може да бъде реализиран бързо и лесно. За неговото постигане са нужни продължителни, понякога мъчителни усилия и много жертви. Всички те в своята съвкупност съграждат невидимия пиедестал, па който стъпва последователят на високия идеал. Застава здраво на краката си, оглежда се внимателно на всички страни - понеже може да зърне протегнатите ръце¹ на нуждаещи се от помощ - н след като изпълни дълга сп към тях. отправя взора си към следващата висота по духовния Път. Този Път с безкраен. Високият идеал е едни от нан-нажпше жааони по него. Л неизменна движеща сила е стремежът към съвършенство. Високият идеал пее от този свят. Той идва припас от царството на Духа. Премяната му с нежно-ирозрачпа, невидима за неподготвени очи. Лек като вятъра, бърз като стрела, сияен като утринни звезда, ВИСОКИЯТ идвал подава ръка на пробуждаща та се душа п я товежда към чертознте на нейното единение с Вечно Съществуващия (ср. Изх. 3:14). Мъдрецът знае, че именно той е най-добрият, най-верният, най-усърдният водач.

Човекът на високия идеал надмогва всички изкушения и съблазни по пътя си в живота. Те нямат власт пад него. Той е устремен към една осъзната и дълбоко осмислена цел. Във владенията на относителността - нашия материален свят, зад всяка иривидпост тон съзира същността, зад всичко случващо се в него и около него прозира действието па Божиите закони, вложени изначално в космическата пеобятност. В своето развитието!! рано или късно достига стана, когато никоя тайна на Битието не може да остане скрита за него.

Човекът на високия идеал преминава като ярка и разпръскваща мрака на невежеството комета през бездните на земното изпитание. Така става достоен жител на Небесното Царство. Ала и то не е последната спирка по неговия вечен Път. Неговият полет продължава в безкрайността.